

Giới thiệu Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế

Truyện Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế của tác giả Nhất Bút Niên Hoa Lời đồn nói, hần tuần mỹ như thiên thần nhưng lòng dạ ác độc như ma quỷ, một gương mặt tuấn tú hấp dẫn vô số tiểu thư quý tộc ồ ạt đến, một thanh ngọc kiếm lại chém đứt vô số người mơ mộng hảo huyền.

Người ta thường nói, ông trời luôn công bằng. Bỏ qua một tên nam nhân căn bã, đôi mắt không phân biệt được ngọc trai, lại đưa tới cho nàng một nam nhân tốt cực phẩm trên đời. Chỉ có điều, lai lịch của nam nhân này cũng hơi lớn một chút.

Lời đồn nói, hần không gần nữ sắc, tính tình không tốt, không nói cười tùy tiện, không có hậu cung, thiên hạ làm trọng. Bị phụ thân coi như quân cờ để đối lấy lợi ích, bị phụ quân trên danh nghĩa hèn hạ xảo trá bắn trọng thương. Thẩm Hành Vu nghĩ, vì tự do mà cái giá nàng phải trả quả là hơi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trọng thương

Phong Đô là giao giới giữa hai nước Hoài Nam và Hoài Bắc, cát vàng ở khắp nơi, hạt cát bị cuồng phong quét qua, nhảy múa theo con gió, đánh vào mặt người đau rất. Dưới tường thành cao lớn, là mười vạn binh mã xếp hàng chỉnh tề, mà treo lơ lửng trên tường thành là một nữ nhân cả người toàn máu. Máu chảy ra từ miệng vết thương giống như đóa hoa bi ngạn nở rộ trên làn váy của nàng. Tứ chi Thẩm Hành Vu bị buộc chặt, nàng bị người ta dùng dây thừng treo trên tường thành, dùng một góc độ mắt kỳ lạ để nhìn cảnh tượng dưới tường thành. Mà phụ quân của nàng, lúc này đang mặc khôi giáp màu trắng bạc ngồi trên con ngựa cao to, ánh mắt bế nguyệt không hề dừng lại trên người nàng một giây nào.

“Tần Huyền Qua, nếu ngươi đáp ứng lui binh, ta sẽ tha cho vương phi của ngươi.” Một người đàn ông dáng dấp cao lớn, mặt râu quai nón đứng chính giữa tường thành, hô lên với nam nhân dưới thành.

Nam nhân lập tức cười nhạt một tiếng: “Vương phi? Trong mắt bốn vương, chỉ là một con cờ ngồi ở nơi không quan trọng, ngươi muốn nắm thóp bốn vương thì phải đưa ra đồ gì đáng giá, nữ nhân đề tiện thấp hèn như vậy, đúng là lãng phí thời gian.”

Dường như nam nhân râu quai nón không ngờ Tần Huyền Qua lại không muốn gặp vị hôn thê của hần như vậy, nghe thấy giọng điệu không thèm để ý của hần, trong lòng chỉ cho là hần ta làm đáng một chút, vì vậy khẽ nhấc ống tay áo lên, một ám khí màu đen nháy mắt bay về phía bóng trắng. Mọi người chỉ nghe thấy “vù” một tiếng, ám khí đâm thẳng vào lưng Thẩm Hành Vu, rút cuộc không ngăn được vị ngai ngái trong cổ họng, nàng phun ra một ngụm máu tươi.

“Ha ha, vậy mà còn không đau lòng sao? Tần vương, nếu ngươi không đồng ý nữa, Vương phi của ngươi sẽ đi đòi nhà ma đấy.” Râu quai nón cười khát máu.

“Bốn vương nói chuyện không thích lặp lại lần thứ hai, ngươi vẫn luôn coi nàng như biện pháp, vậy thì bốn vương sẽ cho ngươi một kết thúc.” Nói xong, Tần Huyền Qua túm lấy cung tên của ám vệ bên cạnh, rút lấy một mũi tên, giương cung, mà mục tiêu chính là Thẩm Hành Vu đang lơ lửng trong không trung.

“Tần Huyền Qua, ngay cả chính thê mà ngươi cũng không để ý sao?” Nhìn một màn này rõ ràng đã vượt qua mong muốn của bản thân, râu quai nón không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Tần Huyền Qua khinh miệt trả lời: “Chính thê? Chỉ là một nữ nhân đề tiện mà thôi, có liên quan gì tới ta? Hơn nữa, nếu như hôm nay ta phá thành, coi như nàng ta chết cũng có ý nghĩa.”

Trong không khí truyền tới tiếng kéo dây cung, Thẩm Hành Vu nhìn thẳng vào đầu vai của mình, khoe môi chảy máu khẽ cong lên, trước mặt mười vạn tướng sĩ nàng cười vô cùng quyến rũ: “Tần Huyền Qua, ta rất may mắn vì không yêu ngươi.”

Khuôn mặt trắng nõn vì mất máu quá nhiều đã chuyển sang trong suốt tái nhợt, nhưng nụ cười nhạt nhẽo của nàng, giống như người sắp chết không phải mình.

“Mau, kéo người trở về.” Râu quai nón nhảy cảm phân phó thủ hạ.

Nhưng mà tốc độ con người vẫn chậm một bước, mũi tên này mang theo sát khí sắc bén bay về phía Thẩm Hành Vu, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, máu tươi bắn ra, đâm thẳng vào ngực trái của nàng.

Trong một khắc đó, con ngươi khẽ nhắm lại, lông mi dài buông xuống, không hề có một chút khăn trương run rẩy.

Máu tươi chảy ra từ miệng không ngừng, thân thể vẫn bị treo giữa không trung như trước, đau đớn đã làm ý thức của Thẩm Hành Vu chết lịm, bên tai truyền tới tiếng binh khí đình tại nhức óc, chắc là đã khai chiến rồi, con cờ là nàng cũng đã tới lúc phải chết. Dây thừng trói chặt nàng giống như bị người chặt đứt, thân thể của nàng rơi xuống, chiến trường vô tình như vậy, chắc là thi thể của nàng sẽ bị giẫm đạp thành thịt nát mất? Ý thức bắt đầu tan rã,

không biết là ảo giác cuối cùng hay là sao? Nàng lại nghe thấy có người gọi tên nàng, vô cùng dịu dàng: “A vu...”

...

Râu quai nón đã quên phải phản ứng, hần ngơ ngác nhìn nam nhân áo đen đứng trên tường thành, ôm Thẩm Hành Vu, người biết ăn nói như hần cũng trở nên cà lăm: “Vương... Vương thượng?”

Người đứng trên cổng thành mặc cẩm bào màu đen thêu chỉ vàng, trên người mang theo khí tức bị đè nén, không người nào dám ngẩng đầu nhìn hần, đương nhiên cũng không ai thấy được vẻ tức giận trên mặt hần.

“Hắc Ung, đem người giải quyết hết.” Câu nói vừa dứt, nam nhân được gọi là “Vương thượng” ôm Thẩm Hành Vu đi thoáng qua rồi biến mất trong tầm mắt của mọi người. Mà người được gọi là Hắc Ung lúc này đang chìa kiếm về phía râu quai nón.

“Chủ nhân đã có lệnh, giết.” Lời nói lạnh lùng giống như thanh kiếm của hần, hiện ra ánh sáng lạnh. Mọi người còn chưa nhìn rõ, đầu của râu quai nón đã rơi xuống đất.

Chuyện tình ngoài thành dường như cũng có chút thay đổi, trong thành đang bị vây hãm đột nhiên tuôn ra một nhóm lớn cứu binh vô cùng dũng mãnh, miếng thịt béo đến miệng mà bị cướp mất, sao Tần Huyền Qua có thể không tức được. Kiếm trong tay chỉ lên trời, hần hô lên với một đám tướng sĩ sau lưng: “Kẻ nào đánh được vào thành, phần thưởng nghìn vàng.”

Chiến mã lao nhanh, cảnh tượng dưới thành đã bị cát vàng che khuất, Hắc Ung đứng trên tường thành, khối vải màu trắng che trên khuôn mặt, hần nhìn cát bay đầy trời, lẩm bẫm nói: “Thời tiết thay đổi...”

Trời, quả thật phải thay đổi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vương giả trở về.

Ba tháng sau. Trong cung Hoài Nam Vương, điện Ngô Đồng.

“Chủ tử, ngài không thể chân trần ngồi trên đó được.” Một thị nữ áo xanh xinh đẹp mang theo một đôi giày chạy về phía nữ tử áo trắng trên xích đu.

Nữ tử nằm sấp trên bàn đu dây nghe thấy tiếng Thạch Lưu hét to, vuốt vuốt mi tâm, mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, nhỏ giọng lẩm bẫm nói: “Đâu phải ta không mặc quần áo, người không cần lớn tiếng như vậy.”

Thạch Lưu vừa rồi về mặt còn lo lắng, nghe thấy lời cô gái nói thì trên mặt lập tức trở nên kinh ngạc. Lúc này, Hoa Dung vẫn luôn ngồi xổm ở một bên cát tía hoa đột nhiên cười ha ha, nói với Thạch Lưu: “Vậy mà người còn nói ta vô lại, ta thấy trong vương cung Hoài Nam này không có ai vô lại hơn chủ tử đâu.”

“Hoa Dung, nhất định kiếp trước người không nói gì, cho nên kiếp này người mới nhiều chuyện như vậy.” Nữ tử áo trắng đi chân trần xuống từ trên bàn đu dây, bàn chân trơn bóng khéo léo giẫm lên thảm cỏ xanh mơn mơn đi về phía Thạch Lưu.

“Bây giờ nàng ấy mới có thể nói, trước kia hầu hạ tại Ngự thư phòng, Vương thượng vừa lại gần, nàng còn sợ tới mức không nói nên lời, làm gì có chuyện nhanh mồm nhanh miệng như bây giờ.” Thạch Lưu cười một tiếng, thấy nữ tử chậm rãi đi tới thì lập tức ngồi xổm người xuống, hầu hạ nàng đi giày.

Hoa Dung phản bác: “Không phải Vương thượng đang xuất chinh bên ngoài sao? Nghe nói sẽ về trong hai ngày nay, đến lúc đó thấy chủ tử tỉnh không biết sẽ có vẻ mặt gì nhỉ? Ta rất tò mò, tiền cung đã nhiều năm như vậy rồi, ta còn chưa thấy Vương thượng cười lần nào!”

“Nói nữa thì ta sẽ cho người xé rách miệng của người.” Nữ tử áo trắng trừng mắt liếc, nâng váy đi tới ghé dựa trên sân nhỏ.

Hai nha đầu muốn cười lại không dám cười, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu. Người này đúng là một người thú vị. Nhớ ngày đó, Vương thượng ôm một nữ nhân cả người là máu vôi vàng đưa vào điện Ngô Đồng, lại điều hai người từ Ngự thư phòng tới hầu hạ, có thể thấy rõ địa vị chủ tử của cô gái này. Trước kia thấy vẻ mặt chủ tử lạnh lùng, hai người còn tưởng rằng nàng là một người không dễ ở chung, ai ngờ sau khi tỉnh lại chính là kẻ dờ hơi.

...

Kẻ dờ hơi trong miệng Thạch Lưu và Hoa Dung, chính là Thẩm Hành Vu ba tháng trước có đại nạn mà không chết. Vết thương ở ngực bởi vì thuốc tốt nên hồi phục rất nhanh, chỉ có điều, nàng rất ngạc nhiên, Hoài Nam Vương kia rốt cuộc là ai, tại sao lại cứ nàng, với độ hiểu biết về thuốc của nàng, được thảo khỏi từ hồi sinh không phải là vật bình thường. Thẩm Hành Vu lật khắp đầu mình vẫn không thể nào nhớ nổi mình biết Hoài Nam Vương lúc nào.

“Chủ tử, nhanh, nhanh, ngoài thành truyền tới cấp báo, quân đội của Vương thượng đã trở lại, còn nửa canh giờ nữa sẽ tới. Ngoài đường dân chúng đang hoan nghênh đấy!” Thạch Lư mặc cung trang màu đỏ vội vàng chạy vào.

Hành Vu ngừng đầu, mờ mịt hỏi: “Thạch Lư, chúng ta có thể xuất cung sao?”

Về mặt Thạch Lư hơi chậm lại, lắc đầu.

Hành Vu đứng dậy, vuốt ve ống tay áo, lười biếng nói: “Sao lại không được?”

“Há? Chủ tử, Vương thượng sắp về rồi, ngài không vui sao?” Thạch Lư trừng mắt, về mặt tò mò.

Hành Vu xoay người, mái tóc dài đen đến eo rủ xuống như thác nước, nàng vừa muốn nói chuyện đã bị một tiếng trầm đục sau lưng truyền tới làm kinh hãi. Nàng quay đầu lại thì thấy một nam nhân áo đen đeo đao quỳ một gối trước mặt mình, mặt nạ bạc che trên mặt hắn, thần bí và lạnh như băng.

“Cô nương, bây giờ chủ nhân muốn gặp ngài.” Mặc dù giọng nói của Hắc Ưng cực kỳ lạnh lùng, nhưng trong lời nói có tôn kính giống như với Vương thượng, làm cho Thạch Lư chấn động.

“Không phải hắn đang ở ngoài thành sao?” Biểu hiện của Hành Vu rất là bình tĩnh.

Hắc Ưng không trả lời mà nhảy dựng lên sau đó bắt lấy Hành Vu phi lên, Hành Vu còn chưa kịp kinh ngạc đã nghe Hắc Ưng lạnh lùng nói một câu: “Cô nương, đặc tội.” Sau đó bắt lấy người không còn bóng dáng. Cho tới khi ngay cả một chấm nhỏ cũng không lấy, lúc này Thạch Lư mới thất kinh chạy vào trong điện.

Từ nhỏ Thẩm Hành Vu đã bị Thẩm thừa tướng ném ở Vong Ưu Cốc học y với sư phụ, y thuật là số một nhưng võ công thì không thể nhắc tới. Cho nên khi nàng bị bóng đen ôm bay tới bên ngoài tòa nhà hình tháp thì đúng là đã được hưởng đãi ngộ của Lăng Ba tiên tử.

“Cô nương, thỉnh vào bên trong thay đổi trang phục.” Hắc Ưng thả Thẩm Hành Vu xuống đất, sau đó đẩy cửa ra dẫn mới về phía Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu có chút ngây ngốc, đang định hỏi vì Hắc Ưng vẫn lạnh lùng nói: “Cô nương, thời gian cấp bách, xin ngài hãy phối hợp.”

“Chẳng lẽ Vương thượng của các người muốn ta ăn mặc đẹp trước khi giết ta à?” Nàng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Khuôn mặt hai mươi mấy năm không đổi của Hắc Ưng không kiềm được, khóe miệng hơi run rẩy, sau đó mới đáp: “Chủ nhân sẽ không làm hại ngài.”

“Được rồi.” Thẩm Hành Vu bán tín bán nghi đi vào, đi tới một nửa lại đảo trở về, hỏi nam nhân mặt nạ một câu: “Thật sự không phải muốn chặt đầu ta chứ?”

Khóe miệng lại run lên, Hắc Ưng ‘Vâng’ một tiếng.

Hắc Ưng vẫn luôn thủ ở bên ngoài, ánh mắt nhìn về phía cửa thành. Hai bên đường cái bách tính đã đứng để hoan nghênh, trên lầu hai của tửu lâu và trà quán cũng đầy ắp người. Trong tiếng hoan hô của đoàn người, “Rắc” một tiếng, cửa thành mở ra, một tuần mã trắng tinh chậm rãi đi vào mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Vương hậu của ta

Lúc đi ra, Thẩm Hành Vu mặc một bộ quần áo rực rỡ, Hắc Ưng đưa lưng về phía nàng, ôm kiếm đứng thẳng ở một bên, bên tai truyền đến tiếng cổng thành mở ra, vô cùng nặng nề. Theo ánh mắt của hắn nhìn sang, gần như Thẩm Hành Vu sững sờ. Dù thời tiết có chút âm u nhưng Thẩm Hành Vu lại cảm thấy chói mắt, đơn giản vì nam nhân ngồi trên lưng ngựa, liếc mắt có thể thấy kia.

Nam nhân mặc kim khôi giáp màu đen ngói trên lưng ngựa, mang kim chiến ngao màu đen, bên hông đeo kiếm sáng, dúi mắt đi, nhìn thấy khuôn mặt giấu trong mũ giáp thì hô hấp của Thẩm Hành Vu hỗn loạn. Mây kiếm dày đậm giống sắc bén như được mũi dao gọt qua, mà càng ánh khí sắc bén hơn so với lông mi là đôi mắt của hắn. Thẩm Hành Vu đã thấy vô số con mắt, nhưng chưa từng gặp đôi mắt đẹp như vậy, kèm theo lực hấp dẫn, mặc dù là nhìn xa xa nhưng cũng cảm thấy bị đôi mắt của hắn hấp dẫn. Đây kiếm và đôi mắt sáng xuất sắc như thế, cộng thêm sống mũi cao thẳng và đôi môi mỏng, là mỹ nam tử trong mỹ nam tử.

(Khôi giáp: áo giáp, chiến ngao: giày chiến)

Đám người hai bên đường vô vì sự xuất hiện của nam nhân và quân đội phía sau hắn mà phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt, tiếng hô của đám người ngày một cao hơn, đến cuối cùng, mọi người lại quỳ xuống, cùng hô to: “Vương thượng, vương thượng.” Tiếng hô này khí thế cao ngất.

“Cô nương, đắc tội.” Hắc Ung vẫn không nói gì đột nhiên nói một câu bên tai Thẩm Hành Vu. Thẩm Hành Vu có kinh nghiệm lần trước, dùng tốc độ cực nhanh quay đầu lại hỏi: “Người lại muốn làm gì?”

“Hắc Ung chỉ nghe lệnh của chủ tử.” Miệng rất cứng, xem ra hắn không có ý định trả lời vấn đề của nàng.

Lúc Thẩm Hành Vu đang nghĩ như vậy, Hắc Ung đã vươn tay tới, xách nàng lên như xách con gà con.

“Này, người muốn mang ta đi đâu?” Thẩm Hành Vu lớn tiếng kêu lên, cuối cùng Hắc Ung không mang nàng đi đâu mà còn ném nàng xuống dưới.

“A...” Thẩm Hành Vu vừa kêu lên, cả người đã bị ôm vào ngực.

“Có ta đón nàng, nàng sợ hãi gì?” Đang suy nghĩ thì truyền tới hơi thở ấm áp, giọng nói trầm thấp cũng vang lên.

Thẩm Hành Vu quay đầu, chớp mắt xẹt qua gò má Mộ Phi Chi, nàng há miệng nhìn khuôn mặt tuấn tú gần mình trong gang tấc. Sau khi ngây ngốc, nàng nhìn xuống thì thấy mình đang ngồi cùng hắn trên con ngựa, mà cái tay thân mật nắm eo nàng chính là của hắn.

“Nữ nhân, ôm chặt lấy ta.” Đột nhiên nam nhân nói với giọng cấp bách, khí tràng lớn làm cho Thẩm Hành Vu vòng lấy eo nam nhân theo bản năng, nam nhân khẽ chớp mắt, rõ ràng là rất hài lòng với hành vi của nàng, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên, ôm lấy nàng bay lên từ trên ngựa.

Lúc vạn dân đang quỳ lạy, Vương thượng đang mặc khôi giáp ôm một nữ tử mặc hoa phục từ trên lưng ngựa bay thẳng lên đài cao trước cung điện. Tay áo bay bay, hai người đứng xuống, cảm giác còn chưa mất nên Thẩm Hành Vu vẫn duy trì bộ dạng dán lên người nam nhân, một đầu ngón tay còn dán người ngực hắn. Nam nhân vẫn ôm chặt lấy Thẩm Hành Vu như trước, vung tay lên, trầm thấp và phóng khoáng hô: “Bình thân.”

Đến lúc này, Thẩm Hành Vu mới biết được, người nam nhân này chính là Hoài Nam Vương tiếng tăm lừng lẫy, Mộ Phi Chi.

...

“Người muốn mang ta đi đâu?” Từ trên đàn cao đi xuống, Mộ Phi Chi vẫn nắm lấy tay Thẩm Hành Vu đi vào cung điện, cung nhân gặp trên đường càng ngày càng ít, càng làm cho người ta có cảm giác thần bí.

“Hôm nay nàng ở cùng ta tiếp nhận lễ của mọi người, nàng cũng biết đó là ý gì chứ?” Mộ Phi Chi dừng lại lấy mũ giáp xuống, khuôn mặt tuấn mỹ càng chói mắt, hắn nghiêng đầu nhìn Thẩm Hành Vu, bước chân lại không dừng lại.

“Để cho ta có thêm kiến thức à?” Thẩm Hành Vu trừng mắt nhìn hắn một cái, hoàn toàn không biết lúc nàng nói chuyện với hắn giọng điệu vô cùng tự nhiên.

Mộ Phi Chi cười: “Nàng vẫn thú vị như trước kia, những động tác vừa rồi có ý nghĩa là trước mặt dân chúng Hoài Nam ta đã thừa nhận nàng, thừa nhận nàng là Vương Hậu của ta.” Nói xong lời cuối cùng, khoe miệng Mộ Phi Chi càng cong lên.

Thẩm Hành Vu vốn còn muốn hỏi Mộ Phi Chi xem trước kia là có ý gì, nhưng mà căn bản chưa kịp ngẫm nghĩ đã bị nửa câu sau của hắn làm cho nổ tung. Vương Hậu? Nói đùa gì thế.

“Người biết thân phận trước kia của ta là gì không? Thẩm Hành Vu dừng bước lại, sống chết không đi về phía trước.

Đầu tiên là Mộ Phi Chi nhìn hai người vẫn nắm tay như trước, ánh mắt vừa dò nhìn thẳng vào mặt nàng.

“Xem ra là nàng không hiểu được lời vừa rồi của ta, Vương Hậu của ta, thân phận trước kia của nàng là gì ta không quan tâm, ta chỉ biết từ nay về sau nàng là nữ nhân của ta. Sinh lễ chính là, cả Hoài Nam đều là hậu thuẫn của nàng.” Mộ Phi Chi vô vô mặt nàng nói: “Sao lại có vẻ choáng váng thế?”

Thẩm Hành Vu ngẩng đầu lên, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt nam nhân, ánh mắt quá mức chuyên chú chiếu lên mặt người nóng.

“Mặt đỏ rần, chắc là hiểu rồi.” Mộ Phi Chi cười, kéo kéo tay của nàng, dưới áp lực của khí tràng mạnh mẽ của hắn, nàng lại không tự giác mà đi theo. Nhưng vừa đi được vài bước, vừa kịp phản ứng, vừa kêu một tiếng thì đã bị một giọng nữ ở phía trước cắt đứt.

“Đây là nữ nhân mà đệ chọn trúng à, vóc người xấu cũng không có ngực, ngực to mà không có não dùng trên người nàng cũng lãng phí.”

Lời nói vô cùng ác độc truyền tới, Thẩm Hành Vu giương mắt lên nhìn, thấy hai người đi tới một cung điện hoa lệ vô cùng yên tĩnh, một nữ nhân xinh đẹp mặc váy trắng thêu chỉ vàng đứng ở cửa cung điện, phượng mâu khẽ nhếch, ánh mắt lạnh lùng đánh giá Thẩm Hành Vu.

“Sợ là đặt trên người người cũng là lãng phí.” Thẩm Hành Vu thu lại những khó chịu vì Mộ Phi Chi, nàng làm bộ dạng ưu nhã vô cùng hiểu biết, ánh mắt xẹt qua thân nữ tử, khẽ cười nói.

“Miệng lưỡi cũng vô cùng bén nhọn.” Nữ nhân kia lúc này mới ghét bỏ nói với Mộ Phi Chi: “Đừng có lo tình tình ái ái, mau đi thay quần áo đi.”

“Vâng.” Mộ Phi Chi lại nở nụ cười, đi vào theo lão ma ma, Thẩm Hành Vu vừa muốn gọi hắn lại đã bị nữ nhân kia ngăn lại: “La rách cổ họng cũng vô dụng, ta bảo hắn đi hướng đông thì hắn cũng không dám đi hướng tây.”

“Nhưng mà hình như dẫn ta tới đây thì hắn đã đi hướng tây rồi, Trường công chúa.” Thẩm Hành Vu khoan thai trả lời.

Nữ nhân nghe được câu xưng hô cuối cùng thì hơi kinh ngạc, nàng đột nhiên che mặt nở nụ cười: “Xem ra không phải ngực nhỏ không có não, nhưng mà cũng có não nhỏ.”

Trong lòng Thẩm Hành Vu trầm mặc vài tiếng, đã sớm nghe nói Hoài Nam trưởng công chúa là nhân vật hung ác, hôm nay nhìn, hung ác hay không thì không rõ nhưng lời nói thì vô cùng ác động.

“Người tỷ cũng nhìn rồi, lòng hiếu kỳ cũng thỏa mãn rồi, bọn đệ đi trước.” Mộ Phi Chi mặc long bào màu đen, rất tự nhiên nắm lấy tay Thẩm Hành Vu, không quay đầu lại nói với Mộ Tê Hoàng.

“Não nhỏ, mai gặp.” Trên gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười, một tiếng ngọt đến trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thị tẩm?!

Mộ Dung Chi mang theo Thẩm Hành Vu đi đến Thái Cực điện tẩm cung của mình. Thẩm Hành Vu bị Mộ Dung Chi kéo đi, khi đi đến cửa đại điện, một đám cung nhân lập tức phủ phục trên mặt đất, đồng loạt quỳ hành lễ.

"Phúc Hải, ngự thiện đã chuẩn bị xong chưa?" Mộ Dung Chi buông Thẩm Hành Vu ra, vẫy tay gọi lão nô tổng quản Phúc Hải đến hỏi.

Phúc Hải cung kính gật đầu: "Hồi Vương thượng, Ngự thiện phòng đã làm xong đồ ăn dựa theo phân phó của Vương thượng, chỉ chờ Vương thượng và..."

"Vương hậu." Mộ Dung Chi nhắc nhở.

"Vâng, chỉ chờ Vương thượng và Vương hậu dùng bữa ạ." Phúc Hải cung kính cúi người lui xuống, giống như ông lão làm lụng quá vất vả.

"Còn đứng ở nơi đó làm gì? Nàng không đói bụng?" Mộ Phi Chi xoay người nhìn Thẩm Hành Vu đang ngỡ ngàng, liền lùi về sau vài bước, trước ánh mắt nhìn của mọi người dắt tay nàng đi vào trong.

Thẩm Hành Vu cảm thấy mình lấy thân phận Vương Hậu Hoài Nam cùng ăn cơm với Vương Hoài Nam đã đủ kinh sợ, không nghĩ tới phía sau còn càng khiến nàng kinh sợ hơn.

Nàng vừa ngồi xuống, Mộ Phi Chi liền ngoảnh mặt lại vẫy tay gọi Phúc Hải, Phúc Hải lập tức tiến lên nghe phân phó, một lát sau, một bình rượu nếp được đặt trước mặt Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu nghi hoặc giương mắt nhìn về phía nam nhân ăn mặc cực kỳ tao nhã, Mộ Phi Chi lại giống như không có chuyện gì vẫn ăn chậm nhai kỹ rồi nuốt, thấy Thẩm Hành Vu nhìn mình chằm chằm, lúc này mới ngừng đầu, khoé môi cong lên, trong mắt lóe sáng: "Cố ý làm cho nàng, rất có lợi cho thân thể." Nói xong, ánh mắt còn như có như không đảo qua người nàng.

Mặt Thẩm Hành Vu lập tức đỏ lên, nàng cúi đầu, hận không thể vùi mặt vào bình rượu nếp trước mặt. Nàng học y từ nhỏ, nàng không biết rượu nếp này làm ngực lớn như thế nào? Mà nam nhân này rõ ràng đang cười nhạo nàng ngực nhỏ.

Ngoài trừ sự việc nhỏ đó, Mộ Dung Chi thật không nói gì nữa, hần ngồi đối diện với Thẩm Hành Vu, nhất cử nhất động đều lộ ra phong phạm của bậc đế vương, nhưng việc thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng khiến Thẩm Hành Vu có chút không quen.

Hai người ăn cơm xong đã là chuyện của nửa canh giờ sau, Mộ Phi Chi vẫy lui mọi người mang theo Thẩm Hành Vu vào nội điện, chỉ vào gian phòng vô cùng rộng rãi bên trong nói: "Nàng ở trong nghỉ ngơi, ta đi ngự thư phòng một chuyến."

Thẩm Hành Vu vội vàng xua tay: "Ta muốn hồi điện Ngô Đồng, sẽ không ở chỗ này quấy rầy người nữa." Nói xong, nàng nâng váy định đi ra ngoài.

Chân còn chưa kịp bước, một cánh tay lớn liền giữ Thẩm Hành Vu lại, trong phút chốc cả người nàng liền bị Mộ Phi Chi ôm vào trong lòng, không thể động đậy.

"Phân phòng ngủ? Nàng cho là ta đã chết?" Mộ Phi Chi nắm lấy cằm Thẩm Hành Vu, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Ta tuyệt đối không có ý muốn khiêu chiến quyền uy của người." Thẩm Hành Vu lắc đầu như trống gỏi.

"Thật ngoan, chờ ta phê duyệt tấu chương xong, sẽ trở về bồi đắp tình cảm với nàng." Mộ Phi Chi cười cực kỳ âm hiểm, ngón tay rất sùng nịnh vuốt tóc Thẩm Hành Vu, sau đó vén long bào lên, vượt qua thềm cửa, rất có khí phách đi ra ngoài.

Bóng dáng Mộ Phi Chi vừa biến mất, Thẩm Hành Vu liền bắt đầu cân nhắc xem làm thế nào để trở về. Nhìn cung nhân canh giữ cửa chính, hai mắt nàng xoay một vòng, liền đánh chủ ý đến cửa sổ, trong lòng nghĩ như vậy, dưới chân cũng lập tức hành động. Nàng bước nhẹ đến trước cửa sổ, cẩn thận đẩy cửa sổ ra, cố gắng hết sức để không phát ra âm thanh quá lớn. Trong lúc nhìn khe hở cửa sổ càng ngày càng lớn, nàng lại cảm thấy tóc gáy cả người đều dựng đứng, nàng kiễng chân lên, vừa muốn nhìn ra bên ngoài xem xét, trước mặt bỗng tối sầm lại, chỉ nghe oành một tiếng. Hắc Ứng đã đứng ở trước mặt Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu cả kinh lùi về phía sau một bước, nhìn nam nhân lạnh như băng ngoài cửa sổ, đầu đầy hắc tuyến.

"Nương nương, chủ tử nói đêm nay ngài không thể rời khỏi đây, phải thị tẩm!" Hắc Ứng không có tình cảm nói xong, bóng dáng lóe lên, lại không còn bóng dáng.

Thẩm Hành Vu ngượng ngừng đóng cửa sổ, sau khi tròn trĩnh mắt nhìn nội điện một vòng, liền nhàm chán đi đến nhuyễn tháp ngồi xuống, mấy ngón tay đặt ở trên cái bàn bên cạnh, nhưng ngón tay lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nàng không quay đầu, duỗi tay bắt lấy thứ đó.

Cầm thứ kia trong tay, Thẩm Hành Vu mới phát hiện đó là một quyển sách, nàng đang rành rỏi lại nhàm chán, liền lập tức lật mở. Mà mới mở ra trang thứ nhất, trên mặt lập tức đỏ ửng lên, Hành Vu không dám tin đóng quyển sách lại, khi nhìn thấy ba chữ trên trang bìa, thiếu chút nữa liền phun ra một ngụm máu.

"Nàng đang xem cái gì?" Bên tai vang lên tiếng trầm thấp đầy khêu gợi của Mộ Phi Chi, tay chân Thẩm Hành Vu luống cuống buông sách xuống, vừa muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nàng lại muốn học máu. Nội điện to như vậy giờ đây không có một cung nhân, Mộ Phi Chi như chỗ không người, vừa vào cửa liền bình tĩnh tự nhiên coi bỏ ngoại bào, sau đó là đai lưng, quần áo trong, vừa đi vừa thoát, thời điểm đi đến trước mặt Thẩm Hành Vu chỉ còn lại một thân áo lót thuần trắng. Câu nói kia của Hắc Ứng chợt xuất hiện trong đầu Thẩm Hành Vu, nàng kinh ngạc chỉ vào Mộ Phi Chi, cố gắng để mình bình tĩnh nói: "Người làm gì vậy?"

Mộ Phi Chi không để ý đến nàng, tiếp tục tiêu sái đi đến trước mặt nàng, giờ tay đoạt lấy quyển sách nàng giấu sau lưng, tùy tiện mở miệng hỏi: "Nàng giấu cái gì vậy?"

Thẩm Hành Vu không có võ công, thứ kia dễ dàng rơi vào trong tay Mộ Phi Chi, hắn nâng mi mắt lên nhìn vài lần, sau đó mặt không đỏ tím không đập mạnh nói: "Đây là tình thú giữa vợ chồng, nàng cần gì phải che giấu, có thời gian nàng có thể xem và thử một chút."

Thẩm Hành Vu cúi đầu đảo cặp mắt trắng dã: Có bệnh, quý mới thêm xem và thử Xuân Cung Đồ.

"Xem và thử? Nói như vậy nó xuất hiện ở nơi này là vì người muốn xem và thử?" Thẩm Hành Vu bỗng nhiên ngẩng đầu, mở miệng hỏi Mộ Phi Chi.

"Tất nhiên, ta không xem và thử làm sao có thể cho nàng hạnh phúc?" Mộ Phi Chi cười tà mị, hắn đưa tay chỉ phòng tắm, sau đó nhìn về phía Hành Vu, lạnh nhạt nói: "Vương hậu của ta, có muốn cùng tắm không?"

"Cút!"

...

Nửa canh giờ sau, Mộ Phi Chi mặc dục bào(1) màu đen lười nhác đi ra từ phía sau, hắn xoa xoa tóc, đi đến chỗ nhuyễn tháp nơi Thẩm Hành Vu đang ngồi, trong giọng nói lộ ra chút ý cười: "Thời gian không còn sớm, Vương hậu, nên nghỉ ngơi thôi."

1. Dục bào: áo tắm

"Người... Ta... Rốt cuộc là người muốn làm gì?" Thẩm Hành Vu phát hiện bản thân mình ở trước mặt Mộ Phi Chi liền không thể bình tĩnh được, nàng áp úng giống như cà lăm.

"Làm gì?" Mộ Phi Chi nhếch môi, vứt cái khăn lau đầu đang cầm trong tay xuống, đầu gối dán lên nhuyễn tháp, hạ thấp thân người, trong phút chốc liền áp Thẩm Hành Vu ở dưới thân. Một tay bắt lấy hai cái tay lộn xộn của nàng giữ ở trên đỉnh đầu, môi của hắn chạm rài rề sát vào tai nàng, dùng thanh âm rất là ái muội nói: "Đương nhiên là viên phòng! Ta không thích đắp chăn nói chuyện phiếm với nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ngủ cùng nhau.

Editor: Quỳnh

Tóc của Mộ Phi Chi rơi xuống cổ Thẩm Hành Vu, ngứa, mà hắn lại dùng loại tư thế này đè lên mình, mặt Thẩm Hành Vu đỏ bừng lên.

"Thời gian không còn sớm, nên đi ngủ, nữ nhân." Mộ Phi Chi nhìn gò má đỏ bừng của nàng, hai tay xuyên qua dưới nách nàng và quỳ gối xuống, bế nàng lên.

Thẩm Hành Vu không giãy dụa được, một chút phản kháng để tìm đường sống cũng không có, sau khi bị Mộ Phi Chi ném lên giường, Mộ Phi Chi liền nằm xuống, ngăn chặn đường ra. Thẩm Hành Vu ngồi ở trên giường lớn có thể chứa được năm sáu người nằm, ngẩng đầu nhìn nam nhân đã nằm xuống, phản ứng chậm chạp của người nọ cũng gây nghiện sao? Áo choàng màu đen đã sắp rơi xuống từ vai, xương quai xanh của nam nhân đẹp như vậy thật sự là không có thiên lý mà.

"Thích bộ dạng của ta, vì sao không nằm xuống?" Mộ Phi Chi bỗng dưng mở mắt ra, thâm thúy giống như một vũng hồ sâu, giống như muốn hút Thẩm Hành Vu đi vào.

"Tự kỷ." Thẩm Hành Vu ghét bỏ hướng mắt nhìn đi chỗ khác, hai tay ôm đầu gối ngồi ở trong góc, tóc dài rơi xuống đầu vai.

Mộ Phi Chi hừ một tiếng bật cười: "Nàng đã thẹn thùng, ta đây liền vâng lệnh." Mộ Phi Chi cười lười biếng ngồi dậy, lại gần bên trong một chút, sau đó duỗi bàn tay to ra đem Thẩm Hành Vu ôm vào trong ngực. Bắt một người không có võ công như Thẩm Hành Vu đối với Mộ Phi Chi còn đơn giản hơn so với đi đường, Thẩm Hành Vu bối vì thân thể mất cân bằng, liền thu tay từ đầu gối lại, tạo ra một lỗ hổng, Mộ Phi Chi vừa động, cả người lại bị đặt ở phía dưới.

"Người đừng làm càn, người... đừng." Còn chưa nói xong, đã bị môi Mộ Phi Chi chặn lại, môi dưới bị hấn hung hăng cắn đau, thừa dịp Thẩm Hành Vu hô đau, đầu lưỡi linh hoạt chui đi vào. Cho tới giờ Thẩm Hành Vu không nghĩ tới mình sẽ bị đối xử như vậy, nàng càng không phục, đưa tay bóp lấy cổ Mộ Phi Chi, chân cũng đá lên người hấn, kết quả Mộ Phi Chi giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, hai tay nhanh nhẹn chế trụ nàng, sau đó răng môi lại càng thân mật, ôn nhu mà lại tỉ mỉ cắn lên môi nàng, cuối cùng ngẩng đầu, nhìn đôi môi sưng đỏ của Thẩm Hành Vu liền là lưỡi liếm môi mình, rất hài lòng nói: "Thật ngọt, thì ra mùi vị của hôn môi là như vậy."

"... Người buông ta ra." Thẩm Hành Vu tức giận kêu to.

Mộ Phi Chi nằm sấp trên người nàng, hắc bào đã rơi xuống từ trên vai, lộ ra thân trên tinh trắng, hấn không để ý đến Thẩm Hành Vu, ngược lại rất an tĩnh, một lát sau hấn mới bắt đầu động tác, đưa tay cời bỏ đai lưng của Thẩm Hành Vu.

Hiện tại Thẩm Hành Vu bị hấn giữ chặt không thể động dậy, nàng thẹn quá hóa giận, kim nén xấu hổ trên mặt lạnh lùng nói: "Đường đường là Hoài Nam vương sao lại vô sỉ như vậy?"

"Ta không mặc quần áo, nàng lại mặc, huồng hồ, đêm khuya mặc ngoại bào ngủ, nàng không khó chịu sao?" Tay hấn giống như ảo thuật, trong thời gian nói chuyện quần áo của Thẩm Hành Vu đã bị hấn thoát xong, chỉ còn lại áo lót. Mộ Phi Chi nhìn, rất hài lòng với kết quả này, xoay người xuống, sau đó ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực.

"Ôm ta." Mộ Phi Chi gắt gao ôm chặt lấy eo Thẩm Hành Vu, để mặt nàng dán vào ngực mình. Thái độ cương quyết khiến cho Thẩm Hành Vu không thể kháng cự.

Thẩm Hành Vu gối đầu lên cánh tay Mộ Phi Chi, bị hấn gắt gao ôm chặt, không thể động dậy. Nàng khó chịu, nhíu mày nói: "Khó chịu chết đi được, người buông ta ra."

"Ôm ta." Mộ Phi Chi vẫn ôm chặt nàng như trước.

"Người không phân rõ phải trái." Thẩm Hành Vu thầm mắng trong lòng: Hoài Nam Vương cái gì, thật là tên vô lại.

"Nàng đã nghe ai nói qua nam nhân ở trên giường sẽ phân rõ phải trái chưa hả?" Mộ Phi Chi cúi thấp đầu, cực kỳ ái muội áp sát Thẩm Hành Vu, giọng điệu tà mị nói, giống như cười nhạo cái gì đó.

Thẩm Hành Vu bị hấn ôm đến mức không thở nổi, cuối cùng vì bản thân mình có thể nhúc nhích, ngón tay nàng giật giật, do dự một lát, cuối cùng nhắm mắt, đưa tay khê ôm lấy eo Mộ Phi Chi, cách tấm áo choàng đã rơi xuống của hấn, Hành Vu có thể cảm nhận được độ ấm trên thân thể hấn.

"Thật ngoan." Mộ Phi Chi thấy nàng ôm lấy eo mình, lúc này mới hài lòng thả lỏng độ mạnh yếu của bản thân, ôm lấy nàng, để cho nàng thoải mái rúc vào lòng mình.

"Người thật kỳ quái." Thẩm Hành Vu di chuyển thân thể một chút, nhỏ giọng hừ một tiếng, nhưng không thể không thừa nhận, bị hấn ôm như vậy thật sự rất thoải mái.

"Ôm nam nhân của mình ngủ là kỳ quái? Chẳng lẽ nàng muốn ôm người khác?" Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng.

"...Ta không có." Bị nam nhân này làm cho hoảng sợ một ngày, mặc kệ hấn, giấc ngủ của bản thân mới là chuyện quan trọng.

Giấc ngủ này, ngủ đến khi trời sáng.

Sáng sớm hôm sau.

Từ trước đến nay, Mộ Phi Chi rất tự giác rời giường thể nhưng hôm nay lại chậm hơn một khắc so với bình thường, Phúc Hải sốt ruột quỳ ở ngoài điện hô: "Vương thượng, nên thay quần áo vào triều rồi."

Vừa hô xong hai tiếng, Mộ Phi Chi liền cảnh giác mở mắt ra, hấn cúi đầu, chỉ thấy nữ nhân thành thật làm tổ ở trong lòng mình. Hấn thả lỏng thần kinh xuống, rón ra rón rên đừng dậy, vòng qua màn đi ra phía ngoài.

"Mau, đi vào hầu hạ Vương thượng nữa mặt thay quần áo." Vừa thấy Mộ Phi Chi từ bên trong đi ra, Phúc Hải lập tức phân phó cung nữ thái giám bùng đồ đạc vào.

"Sao nước súc miệng hôm nay lại bỏ thêm bạc hà? Không phải Cô vương đã nói không thể thêm bạc hà sao?" Mộ Phi Chi nhíu chặt mày, cả người tản ra hàn khí, hần vừa ngửi nước súc miệng này, liền bắt đầu phát giận với nhóm cung nhân.

"Làm chậm trễ thời gian, là muốn roi đầu sao? Mau mang long bào của Cô Vương ra đây." Hần giang hai tay ra, để cho nhóm tiểu thái giám hầu hạ thay quần áo.

"Ăn cái gì mà ăn, vào triều!" Mộ Phi Chi nóng nảy tức giận quát.

"Àm ỉ cái gì mà âm ỉ, muốn âm ỉ đi ra ngoài âm ỉ!" Trong nội điện bỗng nhiên truyền ra một giọng nữ phiền chán đến cực điểm. Mộ Phi Chi còn muốn phát giận đột nhiên chợt im bật, liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, sau đó tự mình tiếp nhận đai lưng bắt đầu buộc lại, một màn này khiến cho tất cả mọi người chứng kiến đều cảm thấy chấn kinh.

...

Thẩm Hành Vu ngủ một giấc tận đến khi Mộ Phi Chi hạ triều, lúc dùng đồ ăn sáng, Mộ Phi Chi để cho người đến điện Ngô Đồng mang Thạch Lưu đến, mặt không biểu cảm nói: "Về sau các người liền ở lại điện Thái Cực này hầu hạ Vương hậu."

"Từ Vương hậu này người đừng có gọi bậy." Thẩm Hành Vu bĩu môi, cái gì mà Hoài Nam Vương hậu.

"Gọi bậy? Lễ bộ đã bắt đầu chuẩn bị đại hôn của chúng ta, còn nữa, tối hôm qua cũng đã ngủ chung rồi..."

"Mộ Phi Chi, người im miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quỷ y Đổ Trọng

"Phúc Hải, truyền Thanh Bình Hậu và Đổ Trọng, nói nửa canh giờ sau gặp ở đình giữa hồ." Mộ Phi Chi một bên tao nhã lau miệng, một bên phân phó Phúc Hải ở phía sau.

"Vâng ạ." Phúc Hải lên tiếng trả lời rồi rời đi, lúc này Thẩm Hành Vu mới ngẩng đầu nhìn về Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi thấy nàng nhìn mình, mỉm cười hỏi: "Không xấu hổ nữa à?"

Thẩm Hành Vu không để ý đến hần, mà chỉ mang theo ánh mắt kinh ngạc hỏi: "Đổ Trọng? Là thần y Đổ Trọng?" Trong giọng nói không chỉ mang theo kinh ngạc mà còn mang theo một chút kích động.

"Thần y, thật ra hần lại thích người khác gọi hần là quỷ y." Mộ Phi Chi khó chịu nói, nữ nhân này sao lại có hứng thú với tên quỷ nam nhân kia như vậy?

...

Giờ phút này, khi Mộ Phi Chi đang đàm luận về quỷ y Đổ Trọng, Phúc Hải mang theo một nhóm thái giám đi đến Thái Y viện.

"Đại tổng quản, tiểu nhân có thể không đi hay không?" Một tên thái giám đi theo sau Phúc Hải nhìn thái y viện hoang vắng liền kinh hãi, run rẩy nói.

"Câm miệng, nếu bị quỷ y nghe được, thế nào cũng cắt lưỡi của người xuống." Phúc Hải nghiêm khắc liếc mắt lườm tiểu thái giám một cái, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Quỷ y này sao lại ở cái nơi quỷ dị như vậy." Tiểu thái giám đi theo phía sau Phúc Hải nhìn xung quanh, chỉ thấy khắp nơi bên trong hậu viện này đều là mạng nhện, không có một thực vật sống, tất cả đều là cây khô, cái loại cảm giác âm trầm này khiến tiểu thái giám sợ phát khóc.

"Quỷ y đại nhân, Phúc Hải ở điện Thái Cực có chỉ muốn truyền." Phúc Hải đứng lại ở trước cửa, lên tiếng hô to. Tiểu thái giám run rẩy đi theo đứng sau lưng hần.

Hồi lâu, bên trong không có thanh âm, Phúc Hải không dám xác định bên trong có người hay không, vì thế lại lớn tiếng hô một lần nữa.

Một chữ cuối cùng vừa dứt, cửa điện trước mặt hai người bỗng kết một tiếng... mở r.

Tiểu thái giám trừng lớn mắt nhìn vào trong, bên trong đại điện bài trí cũ kỹ. Chính giữa đại điện bày một cái quan tài bạch ngọc vô cùng lớn, hàn khí từ trong đó phát ra, mà trong quan tài lúc này đang vang lên tiếng bang bang.

"Mộ Phi Chi tìm ta có chuyện gì?" Quan tài trong điện chậm rãi mở ra, một nam nhân mặc áo choàng đỏ sẫm, đầu tóc bạc toán loạn vô cùng lười nhát dựa vào nắp ngọc thạch, tóc trước trán che khuất khuôn mặt của hắn, nhưng nghe giọng nói lười nhát này của hắn, Phúc Hải liền có thể biết rõ, sợ là vị đại nhân này còn chưa có tỉnh ngủ.

"Hồi đại nhân, Vương thượng có chỉ nửa canh giờ sau gặp tại đình giữa hồ." Phúc Hải thu hồi tầm mắt cung kính đáp.

"Ta đã biết, cút đi." Một câu nói lạnh lùng vừa dứt, bóng dáng người nọ lại biến mất, chỉ nghe thấy tiếng rầu rĩ đóng lại của nắp quan tài.

Lông mao phía sau lưng Phúc Hải dựng hết lên, vị đại nhân này thật là hung dữ.

...

Nửa canh giờ sau, Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi đi tới bên hồ ở trung tâm Vương cung, bên cạnh đã chuẩn bị sẵn thuyền, Thẩm Hành Vu đang muốn bước qua, thất lưng lại bị Mộ Phi Chi ôm lấy, thân mình liền lập tức bay lên.

Đột ngột như vậy, Thẩm Hành Vu không kịp dự liệu, vì không muốn bị ngã, chỉ có thể gắt gao ôm lấy eo Mộ Phi Chi.

Chỉ trong nháy mắt, hai người liền an ổn đứng ở đình giữa hồ, nơi này đã sớm chuẩn bị giường êm, chẳng qua lúc này Thẩm Hành Vu có muốn thoát thân cũng không được, bởi vì tay Mộ Phi Chi vẫn ôm chặt lấy eo nàng như trước.

"Người không buông ta ra, ta ngồi xuống thế nào, chẳng lẽ muốn đứng như vậy." Thẩm Hành Vu hơi nghiêng đầu sang một bên, tóc dài thuận thế rơi lên cánh tay Mộ Phi Chi.

"Nàng có thể ngồi, ngồi ở trong lòng ta." Nói xong, Mộ Phi Chi vén long bào lên, cả người uy nghiêm ngồi trên giường êm, đương nhiên, Thẩm Hành Vũ đã bị hắn ôm ngồi ở trong lòng.

Dưới hông là đùi hắn, nhận thức điều này khiến Thẩm Hành Vu rất không thoải mái. Nàng giãy dụa muốn đứng lên, nhưng Mộ Phi Chi càng ôm chặt, đến cuối cùng hai tay đều vòng qua ôm lấy nàng.

"Mộ Phi Chi, ngươi có ý gì đây?" Thẩm Hành Vu bị thân thể cường tráng của hắn ôm ngồi trong ngực, cả người không được tự nhiên.

"Ý nam nhân giữ lấy nữ nhân." Mộ Phi Chi vỗ vỗ mặt nàng, mang theo nghi hoặc: "Người ta không thể ấm áp hơn so với giường êm sao?"

"Ý ta không phải là ấm hay không ấm." Nếu không phải bị hắn ôm, hiện giờ Thẩm Hành Vu không thể tự do đi lại rồi.

"Nàng không cần nói phép tắc gì đó với ta, đây là Hoài Nam, ta chính là vương pháp. Huống hồ ta chỉ đang ôm nữ nhân của mình, ưm, A Vu, nàng nên béo một chút mới tốt, như vậy ôm mới thoải mái." Cuối cùng Mộ Phi Chi lại chuyển sang đề tài ôm thoải mái hay không rồi.

Thời gian hai người nói chuyện, ba con thuyền lấy tốc độ khác nhau đi tới đình giữa hồ. Trên con thuyền dẫn đầu, một nam nhân mặc cẩm bào màu trắng đứng ở trước thuyền, trong tay cầm một chiếc quạt ngọc, mặt mày như họa, ôn nhu như ngọc.

Hắn vừa lên bờ, Hành Vu chợt nghe thấy một giọng nói thanh thúy như ngọc: "Đáng tiếc không phải mùa đông, nếu trời có tuyết, thưởng tuyết ở đình giữa hồ này quả thật là quá tuyệt." Thanh Bình Hậu Mộ Thiếu Khanh đi đến trước mặt hai người đang ngồi ôm nhau, vung cây quạt, nhân nhả nói. Nhưng khi hắn thấy Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu, trong mắt thoáng hiện lên một chút kinh ngạc.

"Một ngày không làm văn sẽ chết à?" Mộ Phi Chi ghét bỏ liếc nhìn hắn, sau đó lấy một quả nho đưa tới bên miệng Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu hưng dữ cắn một ngụm.

"Sao không cẩn thận như vậy? Còn muốn ta lau miệng cho nàng?" Mộ Phi Chi đột nhiên nở nụ cười, ngón tay khô ráo bỗng nhiên đặt ở trên môi Hành Vu, không nặng không nhẹ lau đi những giọt nước nho trên miệng nàng.

"Hôm nay ta không mang phương thuốc bổ thận tốt, thật là đáng chết." Một giọng nói âm dương quái đột nhiên vang lên, Thẩm Hành Vu nghiêng đầu, chỉ thấy một người nam nhân cao lớn đang đứng dựa vào cây cột, hắn một thân trường bào đỏ sẫm, nàng quan sát hắn, phía sau lưng lại cảm thấy run rẩy, màu đỏ sẫm này giống như có một ma lực, làm cho người ta có cảm giác đầy trời đều là huyết sắc, người nọ một đầu tóc bạc dài phát phơ trong gió khiến người ta thấy kinh sợ, hắn cúi đầu, không thấy rõ diện mạo, cả người có vẻ cực kỳ thần bí.

"Vậy lần sau ngươi đừng quên." Mộ Phi Chi khẽ cười một tiếng.

"Người là Đỗ Trọng?" Thẩm Hành Vu cảm thấy rất kích động, nàng cầm lấy cánh tay Mộ Phi Chi, hơi nâng nửa người trên lên, hỏi nam nhân tóc bạc.

"Ha ha, ngươi biết ta?" Nam nhân lại nở nụ cười âm dương quái khí.

"Ta muốn tỷ thí với ngươi." Thẩm Hành Vu ghé vào trên người Mộ Phi Chi, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Trong đình nhất thời trở nên yên tĩnh, Mộ Thiếu Khanh và Mộ Phi Chi đều nhìn về phía Hành Vu, ngay cả Đỗ Trọng luôn luôn cúi đầu cũng xoay đầu lại,

một đôi mắt phát sáng rực rỡ nhìn chăm chăm vào nữ nhân trước mặt, gương mặt trắng nõn lại tinh xảo dưới ánh mắt trời càng trở nên trong suốt. Hắn nhếch môi, khanh khách cười nói: "Người muốn so tài gì với ta?"

Câu hỏi của hắn khiến Thẩm Hành Vu đang sững sờ tỉnh táo trở lại, nàng nhìn khuôn mặt cũng không kém chút nào so với sư phụ, cũng nở nụ cười: "So y thuật."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Làm nũng đi!

"Tại sao ta phải tỷ thí với người? Khanh khách." Yên lặng nhìn Thẩm Hành Vu một cái, ngay sau đó Đỗ Trọng liền cúi đầu, cả người vẫn tựa vào cạnh cây cột như cũ, mái tóc bạch kim buông rơi, che đi dung nhan khiến người ta kinh ngạc.

(Khanh khách: vị khách quý)

"Lúc ta mười tuổi, lần đầu tiên nghe được tên của người. Lúc mười hai tuổi, lần đầu tiên có người so sánh ta với người. Sau đó cho đến lúc sư phụ ta qua đời, sự tồn tại của người như một bóng ma, cho dù ta có đốt phá cái gì, sư phụ cũng chưa hề khen ta một câu, chỉ nói: 'Nếu là sư thúc của người, chắc hẳn làm tốt hơn người.' Sư thúc, người nói xem hôm nay người tỷ thí hay không?" Lúc nói những lời này, Thẩm Hành Vu vẫn bị Mộ Phi Chi ôm ở trong ngực, nhưng cả người nàng lại tỏa ra khí chất và tinh thần không giống như vậy, cả người trông hết sức linh khí.

"Sư thúc? Người nói Đỗ Trọng là sư thúc của người?" Mộ Thiếu Khanh vẫn đang phe phẩy cái quạt chột ngừng lại, lần đầu tiên hắn lộ trực tiếp ra vẻ mặt kinh ngạc, giống như nghe được một tin tức khó tin: "Thật sự ta không nghĩ đến, ta cứ cho rằng quái thai này là từ tảng đá chui ra, không ngờ người cũng có sư môn."

"Ta chưa bao giờ tỷ thí y thuật với người khác." Đỗ Trọng vẫn cúi đầu như cũ, một chút cũng không thêm đề ý việc Thẩm Hành Vu gọi mình là sư thúc.

"Này, không phải người là Vương hay sao? Ta muốn tỷ thí với hắn, người có đồng ý hay không?" Bởi vì được tận mắt nhìn thấy Đỗ Trọng nên Thẩm Hành Vu có vẻ rất kích động.

"Hôm nay thời tiết không tệ, ta chỉ giới thiệu để các người quen biết nhau, cũng không phải để các người tỷ thí." Mộ Phi Chi giữ chặt thắt lưng Thẩm Hành Vu, không cho phép nàng lộn xộn.

"Đỗ Trọng, người là đồ đàn bà, tiểu cô nương người ta cũng đã nói, người là một đại nam nhân còn nhớ cái gì, đúng là người bên ngoài yếu đuối, bên trong hèn nhát." Bỗng nhiên sau lưng bốn người truyền đến giọng nói sắc bén vô cùng, người đó vừa đến liền gọi Đỗ Trọng là đàn bà, lời nói ác độc như vậy, Thẩm Hành Vu không cần quay đầu cũng biết, vị này chính là trưởng công chúa Mộ Tê Hoàng ăn nói độc ác.

Thời điểm mấy người cùng quay đầu lại, Mộ Tê Hoàng đang bay trên mặt hồ tới. Dáng người xuất sắc của nàng rơi vào trong đình, mạnh mẽ mà nhẹ nhàng khiến Thẩm Hành Vu hâm mộ.

"Trưởng công chúa vừa rồi nói tiểu sinh là đàn bà, đã là đàn bà thì sao có thể làm ra chuyện của đại nam nhân?" Đỗ Trọng xoay mình, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên một cách bình thường, con người màu tím như có như không nhìn chăm chăm Mộ Tê Hoàng.

"Bỏn cung nói người là người đàn bà thì người chính là đàn bà, lúc nào người có thể nghe lời như vậy? Trong cung đã lâu không có chuyện gì vui, hôm nay người, đồ nhân yêu này dám quấy rầy hứng trí của bản cung, ta sẽ đỡ quan tài của người." Mộ Tê Hoàng tự nhiên ngồi lên ghế, giọng nói hung ác.

"Ta không phải nữ nhân, chỉ sợ trưởng công chúa cũng không phải." Đỗ Trọng lại nở nụ cười khanh khách.

"Tỷ thí y thuật tất nhiên sẽ cần người bệnh. Lúc này có thể tìm được ở đâu bây giờ. Chẳng lẽ người đi chém hai người bình thường." Mộ Thiếu Khanh ở một bên thờ dãi nói: "Thời tiết tốt như vậy, so tài thơ văn mới hợp với không khí."

"Ta mặc kệ, vất vả nhiều năm như vậy mới có thể gặp được một đối thủ, ta nhất định phải tỷ thí với hắn một trận." Thẩm Hành Vu lôi cánh tay của Mộ Phi Chi, chỉ muốn nhảy ra từ trong ngực của hắn. Có trời mới biết, nàng mong muốn có thể tỷ thí với Đỗ Trọng đến mức nào.

Ánh mắt của Mộ Phi Chi quét qua chỗ Thẩm Hành Vu đang lôi kéo cánh tay của mình, chột ôm nàng thật chặt, một đôi mắt mị hoặc mỉm cười nhìn nàng, giọng nói lại rất nghiêm chỉnh: "Nàng làm nũng đi!"

"Gi?" Không chỉ có Thẩm Hành Vu, những người khác có mặt ở đây nhìn Mộ Phi Chi như nhìn thấy quỷ, từ sau khi có nữ nhân, quả nhiên Vương nói chuyện càng ngày càng trực tiếp.

"Có cần ta phải lặp lại lần nữa hay không?" Mộ Phi Chi liếc mấy người kia một cái, cuối cùng tầm mắt nhìn xuống khuôn mặt đang kinh ngạc của Thẩm Hành Vu.

“Chuyện làm nũng này xem ra ta không làm được, nhưng mà nếu người không đồng ý cho ta, tối hôm nay đừng mong ôm ta ngủ.” Thẩm Hành Vu phản ứng rất nhanh, nâng đưa hai tay ra choàng qua cổ của nam nhân, nói một cách nghiêm túc.

“Phốc!”

“Người, nữ nhân này, rốt cuộc người có biết xấu hổ hay không?” Mộ Tê Hoàng châm chọc nhìn Thẩm Hành Vu.

“A, xấu hổ? Xấu hổ trị giá được mấy đồng tiền?” Thẩm Hành Vu hừ lạnh.

“Đỗ Trọng, gần đây ta thu được từ Hoài Bắc mấy cái chân làm từ tâm ti thiên nhiên, nếu được trải trong quan tài của người thì thật là ấm áp.” Mộ Phi Chi từ từ mở miệng.

Không ngờ chỉ một câu nói đơn giản như vậy khiến cho Đỗ Trọng nở nụ cười khanh khách: “Được rồi, được rồi!”

Cuối cùng nhóm người quyết định đi quân cơ doanh, bởi vì Đỗ Trọng tỷ thí với Thẩm Hành Vu thì cần có người bị thương. Nếu nói ở trong kinh thành này, có chỗ nào dễ dàng tìm thấy người bị thương nhất thì chỉ có quân cơ doanh này. Ở chỗ này là doanh trại của thám tử, có đủ các loại vết thương.

Động tác của Hắc Ung rất nhanh chóng. Trong khi mấy người bí mật đến quân cơ doanh, chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã tìm được mấy thám tử vừa bị thương trở về. Hai người kia bị mang vào đúng lúc Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng đang chuẩn bị.

Hai người bị thương được đặt song song ở trên giường doanh trại. Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng đứng ở hai bên, sau lưng hai người là hai cái hòm thuốc nhỏ của mình. Hòm thuốc của Đỗ Trọng vừa nhìn đã biết không phải là đồ vật của người bình thường, cái hòm thuốc của hắn được làm từ gỗ cây lim tốt nhất. Nhưng đặc biệt hơn là nó được tạo thành hình dạng của một chiếc quan tài. Nam nhân này đúng là có một niềm đam mê sâu đậm với quan tài. Mà hòm thuốc của Thẩm Hành Vu được tìm thấy ở Ngõ Đồng điện, đây là cái mà sau khi nàng thức tỉnh là tự mình bố trí sắp xếp lại lần nữa.

“Muốn so tài thế nào? So xem bệnh nhân của ai khỏi bệnh nhanh hơn sao?” Mộ Thiếu Khanh đi theo sao không hiểu hời.

“Không phải chỉ đơn giản là do thời gian quyết định, thân là thầy thuốc, ra tay như thế nào, độ thuần thực như thế nào mới là cái mà chúng ta coi trọng.” Thẩm Hành Vu đang chuẩn bị mọi thứ, không khỏi mở miệng giải thích.

Nữ vương Mộ Tê Hoàng đứng giữa hai người, rất vui vẻ nói câu ‘bắt đầu!’

Hai người đồng thời rút thuốc tê cho hai binh lính bị thương, nhưng kể tiếp sự khác nhau giữa hai người được thể hiện ra ngoài.

“Chắc chắn, ta yêu chết cái thân thể này.” Dao rạch một vết thật sâu trên miệng vết thương của người kia, cảnh tượng tàn nhẫn vô cùng. Nhưng lúc này Đỗ Trọng lại toát ra một câu nói như vậy. Hắn lại cắt vết thương sâu thêm mấy phân, sau đó rắc lên đó một chút bột con rết được mài sẵn và nhỏ vài giọt nọc độc bọ cạp. Xong xuôi lại se chỉ luôn kim vá lại. Phương pháp chữa trị trực tiếp của hắn khiến người ta không dám nhìn vào.

Nhìn lại bên phía Thẩm Hành Vu, nàng không cắt vết thương thêm nữa mà trực tiếp đắp một đồng thảo dược lên miệng vết thương sau đó lấy mấy binh nhỏ trong hòm thuốc của mình, hòa lẫn vào trong một cái chén cùng với một chút nước, cuối cùng trở thành một chén có màu sắc sặc sỡ. Kêu người đỡ tên binh lính kia dậy, trực tiếp đắp hán uống chén thuốc đó.

Tốc độ của hai người rất nhanh, khi hai người dừng tay hoàn toàn, nhìn nhau cười một tiếng. Thẩm Hành Vu lên tiếng, nhìn về phía Mộ Phi Chi: “Ta nghĩ chúng ta có phát hiện một chuyện rất thú vị ở quân cơ doanh này.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Cần làm quen thân thể của nhau một chút.

“Chuyện gì?” Mộ Tê Hoàng mở miệng hỏi đầu tiên, vì nụ cười quỷ dị của Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng, nhìn rất hèn hạ ti tiện làm người ta muốn cạy khố miệng của bọn họ ra để móc hết câu phía sau ra.

“Độc được mẫn tính.” Thẩm Hành Vu mở miệng trước, ánh mắt mỉm cười nhìn về phía Đỗ Trọng.

“Dùng lâu dài sẽ khiến cơ thể suy nhược, giảm độ mẫn cảm.” Đỗ Trọng tựa lên cây cột, lười biếng mở miệng.

Thẩm Hành Vu đang định mở miệng nói tiếp, Mộ Phi Chi không biết chạy đến bên cạnh nàng từ lúc nào, hắn đi đến đối diện với nàng, dùng tay đẩy mặt nàng sang nhìn hắn, làm xong nói: “Không cho phép nàng cười với nam nhân khác.”

“Người đừng náo loạn.” Thẩm Hành Vu đẩy Mộ Phi Chi ra rồi nói tiếp: “Không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Không màu không vị cho nên rất khó phát hiện.” Tầm mắt Đỗ Trọng nhanh chóng lướt qua chỗ hai người đứng.

“Hai người kia bị nhiễm độc được khoảng hơn ba tháng.” Thẩm Hành Vu đối đáp tiếp.

“Là bốn tháng.” Đỗ Trọng nở nụ cười, con ngươi mờ hồ lộ ra tia sáng bị tóc bạch kim che mất.

“Ý của các người là hai người này bị trúng độc mãn tính có thể khiến thân thể suy nhược?” Mộ Thiếu Khanh nói xong mở cây quạt rạch trước mũi, hai chân lùi về sau một bước.

“Sợ rằng không chỉ có hai người này.” Thẩm Hành Vu lắc đầu.

“Aiz, khi người phát hiện ra một con gián ở trong quan tài của người, có thể chẩn đoán là tử tâm ti của người cũng đã bị gián bò khắp nơi. Chắc chắn, lúc ngủ ở nơi đó, chỉ cần suy nghĩ lại cũng đã khiến người cảm thấy không thoải mái.” Đỗ Trọng nói vui đùa, nhưng sắc mặt mấy người ở đây chìm hẳn xuống.

Mặc dù mỗi quốc gia đều thành lập quân cơ doanh để điều tra các loại tin tức, nhưng bởi vì nó mang tính chất bí mật cho nên Thẩm Hành Vu quyết định cầm miệng không nói thêm nữa.

“Thiếu Khanh, người thấy thế nào?” Mộ Phi Chi quay đầu nhìn Mộ Thiếu Khanh.

“Theo ý của Đỗ Trọng, hai người này bị trúng độc được bốn tháng, nhưng những người này thường ở bên ngoài, thời gian ở trong doanh lại không cố định. Cho nên nếu quả thật phạm vi trúng độc lớn, bị hạ ở giếng nước là điều không thể xảy ra.” Giếng nước cứ ba ngày sẽ được thay đổi một lần, đương nhiên vì lý do bảo mật, Mộ Thiếu Khanh sẽ không nói ra chuyện này.

“Là quần áo. Nếu như các người thử suy đoán hết mọi khả năng, độc chỉ có thể đặt ở trong quần áo.” Mộ Tê Hoàng mặc một bộ quần áo xa xỉ, đứng ở chỗ đó, quả quyết nói.

“Không thể qua ăn uống, nguồn nước cũng không có khả năng, cho nên cái duy nhất mà bọn chúng có thể xuống tay được là quần áo. Nếu như ta nhớ không lầm thì mấy tháng trước quân cơ doanh có phát cho mỗi người một bộ quần áo.” Thấy mấy người đều ngẩng đầu nhìn nàng, Mộ Tê Hoàng liền giải thích rõ, nhưng giọng điệu kia lại mang theo một chút ý vị bềnh bệ chứng sinh.

(*Bềnh bệ: Liếc nhìn bằng nửa con mắt, ví giống như kiêu ngạo; chứng sinh: người khác, người bình thường, thường được sử dụng trong đạo Phật mang ý nghĩa là tất cả mọi người, mọi vật sống trên thế gian. . .)

“Thiếu Khanh, ba ngày sau ta cần một câu trả lời chắc chắn.” Trên mặt Mộ Phi Chi có chút không kiên nhẫn, hất đi lên kéo tay Thẩm Hành Vu liền đi, hoàn toàn bỏ qua một đồng người sau lưng.

Mới chung sống một thời gian ngắn như vậy nhưng Thẩm Hành Vu cũng hiểu tính khí của Mộ Phi Chi, cố chấp, trực tiếp cộng thêm lưu manh.

.....

Sau khi trở lại cung, Mộ Phi Chi bảo Thẩm Hành Vu đi vào trước, hất đứng ở trước điện lớn, nhẹ giọng kêu: “Hắc Ưng” Một bóng dáng màu đen lóe qua, liền quỳ gối trước người của hắn. Lúc này trên mặt của Mộ Phi Chi tràn đầy sự thiếu kiên nhẫn: “Giao chuyện này cho Thiên Cơ lâu.”

“Dạ” Hắc Ưng lướt qua như gió, lời vừa dứt người cũng không thấy.

....

Vốn một ngày rất đẹp lại qua đi một cách mệt mỏi như vậy. Sau bữa cơm chiều, Thẩm Hành Vu đọc sách một chút, đợi đến khi có chút buồn ngủ liền đứng dậy, cởi tất ra, chân trần đi trên mặt đất, hai tay cử động bắt đầu luyện Ngũ Cầm Hí.

Hoa Dung và Thạch Lư bị nàng bảo ra ngoài, lúc này nàng chỉ mặc một cái áo lót trắng, luyện từng chiêu từng chiêu thức, có bài có bản.

Bởi vì hai nha hoàn đã lui ra ngoài, cho nên lúc Mộ Phi Chi trở lại dĩ nhiên cũng sẽ không có ai thông báo. Mà mấy động tác quái dị của nàng vừa vặn được Mộ Phi Chi nhìn thấy. Hắn đi vào, trên mặt không thể hiện cái gì, ngồi yên trên tháp mềm nhìn Thẩm Hành Vu, hai mắt không chớp, nhưng ánh sáng trong mắt lại càng ngày càng nóng rực.

Thẩm Hành Vu vốn cũng không phát hiện, cuối cùng bị hắn nhìn quá mức nóng bỏng mới phát hiện ra là hắn đã trở lại. Nhưng mà hắn trở lại thì thế nào? Ngũ Cầm Hí là bộ pháp mà sư phụ đã dạy nàng từ lúc nhỏ, luyện tập nhiều năm như vậy, muốn từ bỏ thói quen này rất khó.

Mất khoảng nửa canh giờ, nàng tập xong đầy đủ một bộ, yên lặng thở hổn hển mấy hơi. Lúc này coi Mộ Phi Chi như người trong suốt, lướt qua hắn đi sang một cái phòng khác, chắc Hoa Dung đã chuẩn bị xong nước tắm cho nàng.

Thẩm Hành Vu chân trước vừa mới đi, Mộ Phi Chi chân sau liền đi theo. Nhưng đến trước cửa phòng thì dừng lại, cho đến khi nghe thấy tiếng nước chảy ở bên trong, lúc này hắn mới đẩy cửa ra.

“Lúc đi vào người có thể gõ cửa một cái không?” Thẩm Hành Vu vừa thấy Mộ Phi Chi xuất hiện ở cửa phòng lập tức dim thân thể mình xuống, chỉ lộ ra một cái đầu nhìn hắn.

"Ta gõ cửa nhưng mà nàng cũng không thể mở cửa cho ta. Huống chi ta cảm thấy chúng ta nên làm quen thân thể nhau một chút." Vừa nói, Mộ Phi Chi liền tự cởi quần áo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tư thế thoải mái

Giống như ngày đầu tiên hai người ở chung, Mộ Phi Chi hoàn toàn không coi mình là người ngoài, Thẩm Hành Vu vẫn ngâm mình trong nước để lộ vai trần, hất cởi quần áo của mình, chỉ để lại áo lót mỏng, sau đó nghe "ùm" một tiếng, nước trong thùng tắm văng khắp nơi, trong giây lát, Mộ Phi Chi đã ôm thân thể của Thẩm Hành Vu, ngón tay thon dài sờ vào xương bướm* của cô, miêu tả hình dạng xương từng chút một.

(*) Xương bướm: Nằm giữa nền sọ, ở trước khớp với xương trán, xương sàng, ở sau với xương chẩm, ở hai bên với xương thái dương

Thẩm Hành Vu bị rơi vào tình thế khó xử, nàng bị Mộ Phi Chi ôm, thùng tắm vì bị Mộ Phi Chi nhảy vào mà trở nên chật chội không chịu được. Mộ Phi Chi lại là người thô lỗ, ôm chặt Thẩm Hành Vu không cho nàng nhúc nhích, Thẩm Hành Vu vừa vùng vẫy, vừa lớn tiếng la hét: "Người ôm chặt như vậy, ta tắm rửa kiểu gì hả?" Trong lúc nói, ánh mắt nàng liếc về phía bộ y phục vắt trên thùng tắm, thân thể gần sát vào nơi đó, cuối cùng bị Mộ Phi Chi nắm chặt tay, rút ngăn chêm ra ngoài.

Ai nói nói có nàng biết, vì sao tên này nhất tâm lưỡng dụng (1), đã nắm tay nàng còn có thể linh hoạt lấy ngăn chêm nàng giấu trong nước ra.

(1) Nhất tâm lưỡng dụng: đồng thời tập trung chú ý vào hai việc

"Vu Nhi, nàng chỉ dùng một cây ngăn chêm tắm thuốc mê không cần được ta đâu. Ta chính là người bò lên từ địa ngục." Tay Mộ Phi Chi chuyển động, đánh một luồng khí ra ngoài, xuyên qua cửa sổ, chỉ nghe một tiếng trầm đục.

"Bên ngoài có người?" Thẩm Hành Vu đột nhiên yên tĩnh trở lại, nhưng rõ ràng là nàng không nghe thấy gì, nếu bên ngoài có người, vậy chẳng phải đã nhìn thấy hết thân thể nàng sao?

"Nữ nhân của ta sao có thể để người khác nhìn?" Mộ Phi Chi buông lỏng Thẩm Hành Vu, hai tay khoác lên cạnh thùng tắm, hất đưa lưng về phía cửa, ánh mắt nhìn vào Thẩm Hành Vu, giọng nói như mang theo sự trấn an: "Tuy Hắc Ưng không ở đó, nhưng hộ vệ của ta tuyệt đối sẽ không để lộ liễu như vậy, có lẽ, tỷ ty tốt của ta phái người tới xem chúng ta ở chung thế nào."

"Vì sao ta phải quan tâm đến những thứ đó, nói bên ngoài có kẻ gian, không phải bên trong còn có một đại tặc sao? Mộ Phi Chi, trước khi người hành động có thể báo trước với ta không?" Thẩm Hành Vu cầm y phục, một tay che trước người mình, một tay tháo tấm vải trong nước, không để mình bị người khác nhìn.

"Cũng được, ta muốn hôn nàng." Mộ Phi Chi nhếch miệng, hai tay lại ôm Thẩm Hành Vu, giữ chặt ót của nàng rồi hôn lên. Nụ hôn của hắn có vẻ đã hồng, không những không lãng mạn và còn như đang cắn người, quả nhiên, người thô lỗ, cả nụ hôn cũng thô lỗ. Hắn cắn Thẩm Hành Vu không chịu buông, Thẩm Hành Vu bị hắn cắn đến mức thở hổn hển, cuối cùng không nhịn được, môi khẽ mở ra, kết quả là Mộ Phi Chi nhân tiện tiến vào, lúc này hắn không thô bạo như trước mà dịu dàng hơn rất nhiều. Tuy là bị hôn nhưng Thẩm Hành Vu rõ ràng là không phản kháng, ngược lại nàng còn vòng tay lên cổ Mộ Phi Chi, bắt đầu lấy lại hô hấp của mình.

"Ào" một tiếng, Mộ Phi Chi bay ra từ trong thùng tắm, dùng nội lực lấy y phục dưới đất, nhanh chóng khoác lên người, sau đó bay ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Hành Vu nhìn bóng dáng hắn bay ra ngoài, không khỏi mắng một tiếng: "Có bệnh."

Mộ Phi Chi bay về điện Thái Cực, dọc đường đi có vẻ hốt hoảng, lúc thay quần áo, hắn áp tay phải vào ngực, lòng bàn tay truyền đến nhịp tim đập bất thường, trong đầu không khỏi nghĩ đến cảnh vừa rồi, nếu không phải rời đi đúng lúc, hắn rất sợ mình không kim lòng được, lần đầu tiên lại làm ở nơi đó, thật sự là không hoàn hảo.

Ước chừng sau hơn nửa canh giờ, Thẩm Hành Vu trở về thấy Mộ Phi Chi đang khoác long bào ngồi phê duyệt tấu chương. Nghe thấy tiếng động của Thẩm Hành Vu, hắn lập tức đặt bút xuống, tự nhiên đi tới giường, sau đó tự nhiên cởi quần áo.

Thấy Thẩm Hành Vu đứng bất động sau lưng mình, hắn chợt xoay người, nói với nàng: "Vu Nhi, lại đây ngủ."

"Ta có thể quay về điện Ngõ Đồng không?" Thẩm Hành Vu có chút sợ hãi, ôm nam nhân này đi ngủ rất thoải mái, nhưng... Nhưng đột nhiên có một nam nhân ở bên cạnh, điều này thật sự khiến người ta không quen."

"Không thể." Mộ Phi Chi nói rất quyết đoán: "Dù nàng chuyển đi, vài ngày tới, sau đại hôn lại phải chuyển lại, nếu sớm muộn gì cũng phải vậy thì sao không thoải mái được ngày nào hay ngày ấy?"

"Người thoải mái không có nghĩa là người khác thoải mái." Thẩm Hành Vu nắm chặt áo, lẩm bẩm nói.

"Hử, ôm ta ngủ nàg không thoải mái?" Mộ Phi Chi xoay người, biểu cảm vô tội hỏi, về mặt của hắn trong mắt Thẩm Hành Vu như đang nói: "Dáng người của ta cân xứng với nàg như vậy mà nàg còn không thoải mái?"

". . . . ." Thẩm Hành Vu không nói gì.

"Lại đây đi, tối hôm nay chúng ta sẽ tìm một tư thế ngủ thoải mái cho nàg." Mộ Phi Chi đang nói lại dừng, ôm Thẩm Hành Vu đến bên giường.

Nhìn bức màn che lay động trên đỉnh đầu, Thẩm Hành Vu nghĩ, nàg và nam nhân này thật không còn cách nào để nói liền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nữ nhân này, tính nhẫn nại thật kém.

Ba ngày sau Mộ Thiếu Khanh tới báo cáo chuyện quân doanh trúng độc với Mộ Phi Chi. Sau khi hạ triều, hắn tới ngự thư phòng cùng Mộ Phi Chi, vừa mở miệng định báo, giọng nói lạnh lạnh của Phúc Hải đã vang lên: "Vương thượng, Vương hậu nương nương sai lão nô tới hỏi một tiếng, hôm nay người có dùng bữa sáng không?"

Phúc Hải đứng khom lưng cung kính ở bên ngoài, lúc nói những lời này giọng nói cũng run rẩy, bởi vì vị vương hậu nương nương kia không chỉ nói một câu này.

"Phúc Hải, nàg còn nói cái gì?" Mộ Phi Chi ra hiệu cho Mộ Thiếu Khanh ngừng, sau đó gọi Phúc Hải vào.

Phúc Hải vừa thấy Mộ Thiếu Khanh cũng ở đây, ngay lập tức càng cảm thấy không nên nói lời kia.

"Cô vương cho người nói thì nói đi." Mộ Phi Chi nhìn phản ứng của Phúc Hải, không biết nữ nhân kia còn nói những lời "đại nghịch bất đạo" gì đây."

"Vương hậu nương nương nói, nếu người ăn thì mau đi về, nếu không ăn, sau này đừng... đừng ăn nữa." Phúc Hải truyền lại lời của vị chủ tử kia xong mới vụng trộm nâng mí mắt, nhìn nam nhân mặt không biến sắc ngồi phía trên.

Mộ Thiếu Khanh bị lời nói đó làm cho sợ hãi, trừ Trương công chúa dừng mãnh, hắn không ngờ Thẩm Hành Vu kia cũng dám dùng ngữ điệu ấy để nói với Hoài Nam vương.

"Nữ nhân này, tính nhẫn nại thật kém, Thiếu Khanh, người ở đây chờ ta một chút. Dùng xong bữa sáng thì chúng ta nói tiếp." Mộ Phi Chi đứng dậy, vẫy cho cung nữ lui xuống, chỉ mang theo Phúc Hải đi đến điện Thái Cực.

Lúc đến điện Thái Cực, Thẩm Hành Vu đã đợi đến nóng ruột, Hoa Dung bị nàg sai đứng ở bên ngoài nghe ngóng nhìn thấy Mộ Phi Chi và Phúc Hải đã tới, lập tức chạy vào bên trong: "Chủ tử, vương thượng đã quay về!"

"Các người đều lui xuống đi." Mộ Phi Chi nói với đám cung nữ trong điện.

"Nàg đúng là không có một chút kiên nhẫn nào." Sau khi đuổi những cung nữ thái giám đi, Mộ Phi Chi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hành Vu, tự mình múc một bát nước canh cho nàg.

"Nhiều năm như vậy, người là người đầu tiên phá vỡ quy tắc ăn uống của ta." Thẩm Hành Vu nhận bát, bắt đầu chậm rãi ăn.

"Vậy ta thật vinh hạnh." Mộ Phi Chi bật cười, sau khi bị Thẩm Hành Vu lườm mới yên lặng lại.

Sự yên bình vào sáng sớm, hai người tựa vào nhau, không có người ngoài quấy rầy, đôi đũa của hai người còn có thể ngẫu nhiên chạm vào nhau, trong lòng Mộ Phi Chi cảm thán, hắn thật yêu cảm giác này đến chết.

... ..

Trộm một nụ hôn chào buổi sáng từ chỗ Thẩm Hành Vu, lúc đi ra điện Thái Cực, Mộ Phi Chi lại trở thành quân vương lạnh lùng, quay lại ngự thư phòng, lúc này mới để Mộ Thiếu Khanh đã chờ rất lâu nói tiếp.

"Thần đã phái người điều tra kỹ lưỡng, người trong quân doanh trúng độc có hơn tám trăm, mà họ cùng phát hiện độc trên y phục dạ hành như lời Đỗ Trọng nói, nhưng, trong cơ thể những người trúng độc đó không sạch sẽ, có để Đỗ Trọng kiểm tra không?" Mộ Thiếu Khanh báo cáo nhanh sự việc cho Mộ Phi Chi

Mộ Phi Chi gõ lên mặt bàn, thật lâu sau, hắn mới nói: "Chuyện này có chút kỳ lạ, để ta suy nghĩ kỹ trước đã, sau đó mới tính đến bước tiếp theo. Thiếu Khanh, người về trước đi, để ý chuyện trong quân doanh, nếu có chuyện gì phải lập tức báo cho ta."

"Vâng, thần xin cáo lui." Mộ Thiếu Khanh lui ra ngoài.

Mộ Thiếu Khanh mới vừa đi không lâu, Hắc Ứng liền nhảy từ xà nhà xuống.

"Chủ tử, chuyện Hầu gia nói trùng với việc Thiên Cơ lâu điều tra ra, nhưng những y phục trúng độc đó, chúng thuộc hạ đã đưa cho quý y xem, hẳn nói độc này là vừa bỏ vào. Vậy nên, nguồn trúng độc không phải do y phục." Chiếc mặt nạ màu bạc của Hắc Ứng tỏa ra ánh sáng sắc lạnh."

"Không phải quần áo? Vậy độc này từ đâu mà tới?" Bàn tay Mộ Phi Chi vẫn đang gõ bàn bồng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giải độc

Theo báo cáo của Mộ Thiếu Khanh, binh lính trúng độc trong doanh trại có khoảng 800 người, số lượng không nhỏ, nhưng đối với doanh trại khổng lồ thì cũng chỉ là một góc sừng mà thôi, có thể thấy được Quân cơ doanh thu thập tình báo có bao nhiêu người.

Bởi vì độc tính có chút xảo quyệt, cho nên cuối cùng Đỗ Trọng vẫn bị phải đến Quân cơ doanh để giải độc, chỉ có điều người đồng hành còn có Thẩm Hành Vu.

Sáng sớm hôm sau, hai người xuất phát từ trong cung đi tới Quân cơ doanh, Thẩm Hành Vu không ngồi kiệu, cho nên Mộ Phi Chi dắt một con Hãn Huyết Bảo Mã từ Ngự Mã Phòng cho nàng. Thẩm Hành Vu nhìn thấy con Hãn Huyết Bảo Mã này còn thân thiết hơn với Mộ Phi Chi, nàng thuần thục ngồi lên ngựa, vung roi da, thậm chí không thèm bắt chuyện với Mộ Phi Chi, trực tiếp đi ra khỏi cửa cung chờ Đỗ Trọng.

Thẩm Hành Vu ở trước cửa cung đợi khoảng một phút, một cỗ kiệu siêu lớn từ từ xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Vừa thấy cỗ kiệu này, Thẩm Hành Vu cười ngựa đi tới, duỗi roi ngựa, xóc vãi rèm cửa sổ ra.

"Sư thúc, ban ngày thúc che kín như vậy là không muốn gặp người sao?" Đúng là giống như Trương công chúa nói, đám nương nương đại lão gia ngồi kiệu rõ là.

"Vương hậu điện hạ, quý y đang ngủ, tối hôm qua ngài ấy đã nói cho bọn nô tài, chưa tới Quân cơ doanh thì không được đánh thức ngài ấy." Một thị vệ nâng kiệu cung kính trả lời Thẩm Hành Vu.

"Tối qua? Chẳng lẽ các người vừa kéo hần từ trên giường xuống?" Thẩm Hành Vu nhìn nam nhân ngủ như trư trong kiệu, ghét bỏ hỏi.

"Ặc... Là lỗi từ trong quan tài ra." Khóe miệng người nọ khẽ giật, trong lòng còn đang hốt hoảng, quan tài bạch ngọc đúng là lạnh mà.

"..."

Trong Ngự thư phòng, Mộ Phi Chi đứng trước cửa sổ, nhìn hồ sen bên ngoài, hỏi Hắc Ứng ở sau lưng: "Người đi theo bảo vệ nàng đã phải đi chưa?"

"Đã an bài thỏa đáng" Hắc Ứng nói.

"Đừng để nàng rơi một sợi tóc." Mộ Phi Chi nói vô cùng nghiêm túc, không kém lúc hần vào triều.

"Vâng!"

...

Lúc Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng lao đao đến Quân cơ doanh, thống lĩnh Dư Thiếu Bình đã sớm đứng đợi ở ngoài.

"Vi thần Dư Thiếu Bình khấu kiến chủ tử." Vương thượng đã đưa thánh chỉ xuống, nữ tử này chính là Vương Hậu của Hoài Nam, ai dám không tôn.

"Bình thân." Thẩm Hành Vu lưu loát từ trên ngựa xuống, sau đó đập vào cỗ kiệu. Vài thị vệ nâng kiệu không ngờ nàng sẽ ra chiều này, tất cả đều bị nàng làm kinh ngạc đứng sững sờ ở đó.

"Sư thúc, người đứng là như quý vậy!" Thẩm Hành Vu đập hai phát mới dừng lại.

"Cỗ kiệu này quả thực không thoải mái như quan tài của ta." Trong kiệu truyền ra hai tiếng cười âm hiểm, giọng điệu âm dương quái khí làm cho Dư Thiếu Bình chấn động, đây là lần đầu tiên hần gặp quý y.

Bóng người màu đỏ sậm đi từ bên trong ra, hần ngăn đầu, hé ra khuôn mặt trắng nõn làm người ta kinh hãi không thôi, ánh mắt lướt qua vài người, cuối

cùng rơi vào trên người Thẩm Hành Vu: “Chắc chắc, buổi trưa rồi, nên làm việc thôi.”

Dư Thiếu Bình tự mình đưa hai người vào Quân cơ doanh, sau đó chỉ vào từng dãy phòng ngủ và nói: “Dựa theo phương pháp kiểm nghiệm của quý y, hơn tám trăm người đã được đưa đến, sân nhỏ phối dược đã chuẩn bị tốt, nếu cần gì hai người trực tiếp rung chuông là được.”

Thẩm Hành Vu nhìn qua cửa sổ, thấy những người mặc y phục màu đen dạ hành, mang theo mặt nạ màu đen của thám tử. Quân cơ doanh an bài như vậy chắc là vì giữ bí mật, dù sao những thám tử này đều đơn độc làm việc, đều có đường riêng.

Dược liệu trong sân cũng đã chuẩn bị xong, Đỗ Trọng đi từ đầu tới cuối ngửi dược liệu một lần, sau đó cười ha ha: “Không có vấn đề.”

“Người viết phương thuốc, ta phối dược.” Đỗ Trọng làm xong công việc kiểm tra thì ngồi xuống một bên, bưng bình trà nhỏ rót nước.

“Sư thúc tín nhiệm ta như vậy sao?” Thẩm Hành Vu nghĩ, điều này không giống với tác phong của Đỗ Trọng.

“Ta chỉ tín nhiệm sư tỷ đã chôn sâu dưới đất vàng.” Lần đầu, giọng Đỗ Trọng không âm dương quái khí như vậy.

“...”

Ngay lúc Thẩm Hành Vu đang suy nghĩ ghi phương thuốc, Đỗ Trọng đứng bên cạnh mấy vị thuốc, đem gì đó trong tay áo run lên đổ vào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chuyện kỳ lạ trong quân cơ doanh.

Động tác của Thẩm Hành Vu rất nhanh, ghi chi tiết phương thuốc của mình, sau đó đưa cho Đỗ Trọng, hai người cùng bốc thuốc.

“Sài hồ hai đồng, Úc kim bốn đồng, xích thược bốn đồng, đương quy ba đồng, xuyên khung ba đồng, huyền hồ bốn đồng..., người lại đưa những thuốc này chung với giải dược để lưu thông khí huyết, gân cốt linh hoạt, rất ít gặp nhưng lại hữu dụng.” Đỗ Trọng cảm phương thuốc vừa đi vừa suy tính phân lượng, bỏ vào chậu gỗ theo phân lượng.

“Những người kia dài nắng dầm mưa, nhiều hơn mấy vị thuốc chỉ lợi không hại.” Thẩm Hành Vu xách chậu gỗ vào trong viện nấu thuốc, đề phòng có người động tay chân trong thuốc, năng chỉ có thể tự mình ra tay.

...

Một lúc lâu sau, thuốc sắc đã xong, Thẩm Hành Vu đang định chia thuốc thành hai phần, hai người chia nhau đi dứt thì hiệu suất sẽ cao hơn một chút, dù sao cũng có hơn tám trăm người. Nhưng mà Đỗ Trọng lại ngăn lại, hần đứng trong viện, nhìn đồng thuốc đen sì đã đun xong, cười ha ha: “Người mang thuốc đi theo phía sau ta, trong quá trình đưa khó tránh khỏi việc gặp phải cái gì đó.” Nói xong, Đỗ Trọng tự đắc đi ở phía trước, còn lại Thẩm Hành Vu và một thùng thuốc nặng muốn chết.

Sau khi tới những gian phòng kia, đã có người chuẩn bị tốt bát sứ đã qua kiểm tra, Đỗ Trọng để cho Thẩm Hành Vu đi ở phía trước cho những người kia uống thuốc, hần đi theo phía sau.

Thẩm Hành Vu biết rõ Đỗ Trọng làm việc có chút kỳ lạ nhưng cũng không hỏi gì nhiều, chỉ tự mình đi cứu những người kia, lấy thuốc trong thùng đổ vào trong bát sứ của những người kia.

Đỗ Trọng đi theo sau Thẩm Hành Vu, cẩn thận nhìn những người gần như che kín toàn thân, hần đi tới đi lui, đột nhiên ngừng lại trước mặt một người, hần xoay người, nhìn về phía người bọc kín toàn thân, đột nhiên đưa tay mình ra, vỗ bả vai người nọ, âm dương quái khí nói: “Hạnh ngộ.”

Người nọ phát ra âm thanh trầm đục, sau đó toàn thân bắt đầu tê tê, cuối cùng té xuống.

Thẩm Hành Vu đi phía trước nghe thấy có điều khác thường, lúc quay đầu đã có mấy người ngã xuống, nàng nhìn Đỗ Trọng, chỉ thấy hần vẫn như không có việc gì đi tới. Lúc này nàng mới quay đầu trở lại, nhưng mà trong đầu đang suy đoán, có khi nào Đỗ Trọng đi theo phía sau là vì kiểm tra cái gì, những người này cũng che mặt, mặc quần áo giống nhau, có người ngoài trà trộn vào thì không phải không thể. Nghĩ tới điều đó, Thẩm Hành Vu không nói gì, vẫn đổ thuốc theo quy định.

Hai người không ai quấy rầy ai, nhưng vì người ít nên đến buổi tối hai người mới xong. Ban đầu Đỗ Trọng còn có tính nhẫn nại nói hạnh ngộ với những người đó, cuối cùng dứt khoát không chào hỏi, một cây ngân châm đâm vào cổ người kia, gần như là một chiêu chế địch.

Lúc đi ra sân, Thẩm Hành Vu hỏi hần: “Những người kia trà trộn vào sao?”

“Đúng vậy, ha ha.” Đỗ Trọng duỗi lưng một cái, khi trời tối hần bắt đầu nhớ đến cái quan tài của mình.

“Khi còn bé, sư phụ đem vài chục loại dược thảo và đoá hoa mùi thơm để ta ngửi, vì để ta có được khứu giác mẫn cảm. Mới đầu ta cũng không phát hiện căn cứ sư thúc làm như vậy, nhưng khi ta đi qua càng nhiều người, ta phát hiện khứu giác trên người cũng vỡ ra. Hầu hết trên người đều không có vị, nhưng có một vài lại mang theo mùi đất nhàn nhạt, ta nghĩ những người mang theo hương bùn đất chính là trà trộn vào. Làm thám tử, trên người có bất kỳ mùi gì làm cho người phân biệt được đều vô cùng nguy hiểm, sư thúc, ta nói có đúng không?” Thẩm Hành Vu nói phát hiện của bản thân cho Đỗ Trọng nghe.

Đỗ Trọng ngáp một cái, không có tinh thần nói: “Không sai.” Sau đó khoát tay áo với Thẩm Hành Vu, đi tới gian phòng Dư Thiếu Bình chuẩn bị cho hắn, bởi vì sáng sớm mai còn phải một lần thuốc nữa, cho nên hai người phải ở đây một đêm.

Thấy Đỗ Trọng không có tinh thần, Thẩm Hành Vu đột nhiên cũng cảm thấy mệt mỏi, nàng cũng không quản người nọ có thấy hay không, sau khi khoát tay thì chạy tới gian phòng của mình ở đối diện.

“Á!” Thẩm Hành Vu vừa tiến vào đột nhiên kêu lên, bởi vì có người đang nằm nghiêng trên giường, mặc dù đang mặc quần áo thì vệ nhưng khuôn mặt yêu nghiệt này, không phải Mộ Phi Chi thì là ai.

“Sao người lại ở chỗ này?” Thẩm Hành Vu vỗ vỗ bộ ngực mình, quả thực nàng suýt bị hấn hù chết, đường đường là Hoài Nam Vương mà buổi tối khuya còn mặc như vậy, chắc là hấn lên đi vào.

“Buổi tối không ôm nàng ta không ngủ được.” Mộ Phi Chi ngồi dậy, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Thẩm Hành Vu ngồi vào bên cạnh hắn.

“Vậy hai mấy năm trước người cũng đều mất ngủ sao?” Thẩm Hành Vu tròn trắng mắt, nam nhân này nói dối cũng không cần suy nghĩ hả?

“Đúng vậy, cho nên những năm này ta mới sống không bằng chết.” Mộ Phi Chi cười nói, ánh mắt thâm thúy không hề rời khỏi người Thẩm Hành Vu.

“Ít nói nhảm.” Cả ngày mệt mỏi, Thẩm Hành Vu không nhìn Mộ Phi Chi mà cởi giày bò lên giường, kéo chăn mền vào trong góc ngủ.

Mộ Phi Chi vô cùng cam tâm tình nguyện, nhấc chăn lên lần tới, thuận thực ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực.

“Đừng nháo.” Thẩm Hành Vu đang muốn đẩy hắn nhưng tay cũng bị nắm bao lấy.”

“Ngoan ngoan ngủ đi, sáng mai còn có trò hay để xem đấy!” Đây là câu nói sau cùng mà Thẩm Hành Vu mơ hồ nghe thấy trước khi ngủ say.

....

Rạng sáng hôm sau, Thẩm Hành Vu bị từng tiếng vang bên ngoài đánh thức, cả người nàng còn đang bị Mộ Phi Chi ôm trong ngực, muốn động cũng không được.

“Ôm chặt lấy ta.” Mộ Phi Chi đột nhiên nói bên tai nàng một câu như vậy, sau đó nàng cảm thấy thân thể hơi nghiêng về bên phải, ván giường khẽ động, hai người cũng lăn xuống dưới. Theo bản năng, Thẩm Hành Vu ôm lấy Mộ Phi Chi.

“Bên ngoài làm sao vậy.” Thì ra dưới cái ván giường còn có một ám thất. Hai người lăn xuống dưới đã có một cái giường êm, Thẩm Hành Vu hơi lui người một chút, nói với Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi suy một tiếng: “Đừng nói chuyện, trò hay bắt đầu rồi.”

Ngay lúc hai người trốn dưới ám thất ở dưới giường thì trong gian phòng đối diện Đỗ Trọng nằm trong phòng tối của hắn ngủ.

Thì ra, tối hôm qua khi trở về phòng hắn đã ấn xuống cơ quan, cả đêm ngủ trong phòng tối, cho nên khi sáng sớm, phòng của hắn bị một đám tử sĩ vây quanh, điên cuồng bắn tên vào trong tới mức cái ghế cũng thành con nhím, thì hắn vẫn an toàn ngủ say.

Động tĩnh của đám tử sĩ kia vẫn động tới thủ vệ của Quân cơ doanh, đám thủ vệ vây khốn lấy đám tử sĩ, bắt đầu đại chiến bắn tên, tiếc là đám tử sĩ kia vốn không có ý định còn sống trở về, cả một đám lệch cổ ra chết.

Viện của Đỗ Trọng và Thẩm Hành Vu đã thành công dẫn tới hơn nửa thủ vệ của Quân cơ doanh, cho nên không ai phát giác, bên ngoài đại viện của hơn tám trăm người, trong một xô xít hẻo lánh, có người lên lên lút lút đứng lên, thừa hướng gió rồi chất một đồng củi, lúc lửa bắt đầu bốc lên, hắn vẩy rất nhiều thuốc lên. Củi này vốn không dễ dàng cháy, cho nên dù bị đốt cũng không bốc lửa, mà là khói đặc không ngừng bốc lên, thuốc kia xen lẫn với khói đặc theo con gió thổi vào trong viện của hơn tám trăm người bệnh.

Một phút đồng hồ sau, Dư Thiếu Bình nhận được tin tức, hơn tám trăm người trong đại viện đều chết hết, thất khiếu chảy máu, cả người kịch độc, không ai sống sót.

(Thất khiếu: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Diễn giải quá

Thẩm Hành Vu đi ra khỏi phòng, trong sân đã tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, thi thể các tử sĩ nằm trong sân, máu đỏ chảy ra từ trong miệng bọn họ.

Ngón tay nhẹ nhàng đặt lên chóp mũi, Thẩm Hành Vu bước qua những thi thể kia đi tới phòng Đỗ Trọng ở đối diện. Gian phòng của Đỗ Trọng rõ ràng chính là mục tiêu bắn của những tử sĩ kia, trên cửa sổ đầy mũi tên. Mở cửa phòng, trên mặt đất, mặt bàn mặt ghế đều là mũi tên.

“Sư thúc, thúc đang ở đâu? Còn sống thì thốt lên một tiếng đi.” Thẩm Hành Vu trực tiếp đi tới trường, đến gần xem xét, chấn và gối trên giường biến mất không thấy đâu. Trong lòng nàng hiểu rõ, vươn tay gõ và hô với ván giường.

Một lúc sau, phía dưới mới truyền tới một tiếng cười ha ha, ván giường bị mở ra, Đỗ Trọng bò từ trong ra, ghét bỏ vỏ vỏ lên người mình, không vui nói: “Cái ám thất này không biết đã bao lâu không sử dụng, cả phòng đầy mùi nấm mốc. Ta thật sự nghi ngờ, có phải người trong Quân cơ quanh cũng không biết trong này có ám thất không.”

Thẩm Hành Vu được hấn nhắc nhở mới phản ứng được, vừa rồi nàng vẫn bị Mộ Phi Chi ôm trong ngực, chóp mũi đều là hương vị của Mộ Phi Chi, nếu quả thật giống như Đỗ Trọng nói, cơ quan không nhạy, bên trong lại ẩm mốc, sợ rằng ám thất này chưa được dùng tới, Quân cơ doanh này cũng có chút thú vị.

Đỗ Trọng leo ra, áo choàng màu đỏ sậm bị dính rất nhiều bụi bặm, nhìn đông bừa bộn trên đất mà hấn cũng không có chút kinh ngạc nào. Hấn chỉ ra bên ngoài, nói với Thẩm Hành Vu: “Ta muốn thay y phục, người tránh đi.”

“Quần áo quý y sợ là không đổi được nữa, hơn tám trăm người hai vị cứu chữa ngày hôm qua không ai còn sống, tất cả đều thất khiếu chảy máu mà chết, ta đã phái người truyền tin cho Vương thượng, trước khi thánh chỉ chưa ra, hai vị chỉ có thể ủy khuất một chút. Người tới.” Dư Thiếu Bình vừa dứt lời thì có thị vệ tiến lên muốn dẫn hai người đi.

Trên mặt Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng đều có chút kinh ngạc nho nhỏ, ánh mắt Dư Thiếu Bình xẹt qua mặt hai người, có chút phiền não nói với bọn họ: “Mặc dù 800 người không nhiều lắm, nhưng một khi mất đi 800 người này thì mạng lưới tình báo sẽ bị đứt mất xích. Hạ quan là tổng quản của Quân cơ doanh, không thể ngồi yên không để ý tới.”

“Dư tướng quân, ta muốn đi nhìn một chút, người có thể sắp xếp không?” Thẩm Hành Vu bài xích, thoát khỏi việc thị vệ chạm vào, quật cường nói với Dư Thiếu Bình.

“Đứng đứng, ta cũng muốn đi xem, vấn đề này có chút kỳ quặc.” Đỗ Trọng đồng ý với lời nói của Thẩm Hành Vu.

“Cũng được, đi trước dẫn đường.” Dư Thiếu Bình chỉ do dự một chút rồi đồng ý.

Đỗ Trọng và Thẩm Hành Vu cũng không nói gì, lúc hai người tới khách phòng, đã có người bày từng thi thể ra ngoài, hai người đi vào trong, ngồi xổm xuống bên cạnh những người kia. Đỗ Trọng có bệnh thích sạch sẽ rất nặng, chỉ nhìn chăm chăm vào ngũ quan những người kia, Thẩm Hành Vu không chú ý nhiều như vậy, nàng vươn tay lật mí mắt những người kia.

“Kỳ lạ, ta không thấy có điều gì khác thường, phương thuốc hôm qua là ta mở, ta không thể nào mở sai thuốc được! Sư thúc, người thấy vấn đề gì sao?” Ánh mắt Thẩm Hành Vu rất kinh ngạc nhìn về phía Đỗ Trọng.

Đỗ Trọng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm Hành Vu, trong mắt hiện lên mỉm cười, hấn lắc đầu, lại phát ra một tràng cười quái dị: “Độc kỳ quái.”

“Có phải trong phương thuốc của các người có thuốc xung khắc lẫn nhau?” Dư Thiếu Bình hỏi hai người.

“Không có khả năng.”

“Không có khả năng.” Hai người đáp cùng lúc.

Dư Thiếu Bình bình về mặt của hai người, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vương thượng sắp đến đây, hai vị theo ta đến phòng trước, chuyện này, hai vị nên cáo cho Quân cơ doanh một cái công đạo.”

“Tại sao có thể như vậy? Vì sao ta không nhìn ra?” Thẩm Hành Vu nóng nảy kêu lên.

“Tướng quân, Vương thượng đã đến.” Đúng lúc này có người tới bẩm báo.

“Hai vị, đặc tội.” Dư Thiếu Bình ra lệnh một tiếng, đã có người áp Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng lên, đi theo sau Dư Thiếu Bình bước tới sảnh.

...

“A Vu, nàng... Có chuyện gì thế?” Mộ Phi Chi vừa thấy Thẩm Hành Vu bị người ép, lập tức từ trên ghế đứng lên, cất bước đi về phía Thẩm Hành Vu.

“Những người kia vô duyên vô cớ trúng độc chết, hai chúng ta không tránh khỏi liên quan.” Thẩm Hành Vu được thả cánh tay ta, nằng kéo khuôn mặt, lúc nhìn thấy moc lập tức cúi đầu, bả vai hơi run, giống như đang nức nở.

Mộ Phi Chi thấy vậy thì tiến lên ôm nằng vào ngực. Hắn vươn tay qua đầu nằng, giọng điệu có chút lạnh lùng hỏi Dư Thiếu Bình: “Dư tổng quan, chuyện còn chưa điều tra ra mà ngươi đã muốn dùng hình phạt riêng trước sao?” Một tay Mộ Phi Chi vuốt về cô tay Thẩm Hành Vu, đó là nơi nằng vừa bị người khác chạm vào.

“Vương thượng, chuyện hơn tám trăm sinh mạng của huynh đệ trong Quân cơ doanh, hạ quan không dám lừa dối, chỉ có Quý y và Vương hậu tiếp xúc với những huynh đệ kia.” Thái độ Dư Thiếu Bình không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Vậy ý của Dư ái khanh thế nào?” Mộ Phi Chi nhìn Dư Thiếu Bình với ánh mắt bao che khuyết điểm.

“Tra lại sự việc, nhưng hẳn là phải giam hai vị này lại, sau khi tra ra manh mối sẽ quyết định.” Dư Thiếu Bình nói.

“Hao tổn hơn tám trăm người, xác thực nên tra cho rõ, nhưng mà, Vương hậu của cô vương sao có thể bị giam ở đại lai. Thế này đi, trước tiên giam Vương hậu và Đỗ Trọng tại biệt viện Sơn Thành, do thị vệ nội cung trông coi, về phần chuyện trúng độc, giao cho Đại Lý Tự giám thị, sao?” Mộ Phi Chi hạ quyết định.

“Vương thượng, điều này... điều này không hợp lý.” Dư Thiếu Bình nhìn nữ nhân bị moc ôm vào trong ngực, với Đỗ Trọng mặt không thay đổi ở bên, trong lòng có chút không cam chịu: “Vương pháp của Hoài Nam, giết người thì đền mạng, hơn nữa đây là 800 mạng người.”

“Đúng là giết người phải đền mạng, nhưng mà ngươi có chứng cứ gì chứng minh chuyện này do hai người họ gây nên?” Khí tràng Mộ Phi Chi càng lớn hơn, cuối cùng làm Dư Thiếu Bình không nói ra lời.

“Được rồi, chuyện này quyết định như thế, người tới, đưa Quý y và Vương hậu đi.” Mộ Phi Chi hơi rời Thẩm Hành Vu, trước mặt mọi người hôn trán nằng, vuốt tóc nằng và dịu dàng nói: “Đừng sợ, ta sẽ nhanh chóng đi đón nằng.”

Mọi người ở đây đều bị động tác của Mộ Phi Chi làm cho kinh sợ, Vương thượng anh danh của bọn họ che chở cho một nữ nhân trước mặt mọi người, hơn nữa... hơn nữa còn xưng ta trước mặt nữ nhân kia... Thật là kinh hãi.

Thị vệ đưa Đỗ Trọng đi, lúc đi ngang qua Dư Thiếu Bình, đột nhiên Đỗ Trọng hỏi một câu: “Dư tướng quân, gần Quân cơ doanh có ngầm dấu kỹ viện hoặc thanh lâu không?”

Cả người Dư Thiếu Bình run lên, ánh mắt quay lại nhìn Đỗ Trọng mang theo vài phần khiếp sợ, nhưng lập tức lắc đầu: “Quý y suy nghĩ nhiều.”

“Vậy sao?” Đỗ Trọng cười ha ha hai tiếng, đi theo thị vệ đi xa.

...

“Mộ Phi Chi, hôm nay ngươi diễn giỏi qua, ngươi có biết lúc nhìn thấy ngươi ở tiền đình suýt nữa ta đã cười rồi.” Thẩm Hành Vu ngồi trước bàn, nói với nam nhân nằm trên giường ở sau lưng: “Nhưng mà tốc độ của ngươi thật là nhanh, lại còn thay long bào được.”

“May mà ta đã nhìn ra, tiến lên ôm nằng, nếu không tưởng vui hôm nay đã hồng trong tay nằng rồi.” Mộ Phi Chi nằm trên giường, lấy từng miếng bỏ đào bỏ vào miệng.”

“Này, ngươi nói đi, khuya hôm nay có người tới ám sát Đỗ Trọng thật à?” Thẩm Hành Vu xoay người hỏi hắn.

“A Vu, nên ngủ rồi.” Mộ Phi Chi hỏi một đấng trả lời một nẻo.

“Ngươi vẫn chưa trả lời ta.”

“Lên đi rồi ta sẽ cho nằng biết.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Dư Thiếu Bình chết.

Editor: Quỳnh

Biệt viện Sơn Thành được xây dựng gần kinh thành, kế núi gần sông. Lúc này, gần giờ tý, trời đêm đưa tay không thấy được năm ngón, một thân thủ nhanh nhẹn bay vào biệt viện.

Trong cả biệt viện lớn chỉ còn có phòng Đỗ Trọng là sáng đèn, Đỗ Trọng miễn cưỡng nằm ở trên giường, đang đưa tay vuốt tóc bạc của mình. Bỗng nhiên, tất cả ngọn đèn trong phòng đều tắt, nhất thời trong phòng lâm vào trong bóng tối.

"Chắc chắn, xem ra lại có khách đến chơi rồi!" Đỗ Trọng âm trầm cười một tiếng, thanh âm này nhắm vào lòng người, làm cho tóc gáy sau lưng người ta đều dựng đứng hết lên.

Một đạo ngân quang hiện lên, trong phút chốc một thanh trường kiếm đâm tới phía trên giường.

"Ta đợi đã lâu, thật là phiền toái, còn phải bắt sống." Người nọ chỉ nghe trong phòng có tiếng cười khanh khách, nhưng một chút cũng không tìm được Đỗ Trọng ở nơi nào.

Gió xẹt qua suu suu, nam nhân cảm thấy không ổn, thân mình bay lên, muốn bay ra ngoài cửa sôt, kết quả phía sau lưng thấy giống như giữ lại, không thể nhúc nhích, thậm chí hắn còn không biết người nọ ra tay khi nào.

"Từ nhỏ mệnh ta đã cứng rắn, không ai có thể giết ta được. Dư đại nhân, hôm nay ngươi thật là mạo hiểm!" Đỗ Trọng vừa mới dứt lời, tất cả nến trong phòng đều được thổi sáng lên. Thân thể Dư Thiếu Bình không thể động đậy, Đỗ Trọng dựa vào cột trong phòng, nói với người bên ngoài: "Vương thượng, người có thể xuất hiện rồi."

"A, không tệ, Dư Thiếu Bình, an bài này của Cô vương ngươi có vừa lòng không." Mộ Phi Chi một thân thường phục kéo Thẩm Hành Vu từ bên ngoài đi vào, Hắc Ưng cũng đi ở phía sau, lập tức đóng chặt cửa lại.

Dư Thiếu Bình không thể động đậy, nhưng ánh mắt hắn lại mở lớn, hắn không rõ, vì sao mình có thể rơi vào kết cục này, rõ ràng, Vương Thượng không nên biết, rõ ràng, Đỗ Trọng tay trái gài không chặt.

...

Phòng tối trong biệt viện, Dư Thiếu Bình bị trói vào cột trên tường, Mộ Phi Chi và đám người Đỗ Trọng ngồi đối diện với hắn.

"Quý y, câu nói hôm nay là ngươi có ý nói cho ta nghe." Dư Thiếu Bình nhú mày, hồi hận nói với Đỗ Trọng. Đỗ Trọng có ý nhắc tới chuyện đến kỹ viện trước mặt hắn, cho nên mới khiến hắn rối loạn trận tuyến.

"Ta chỉ muốn tra xét một chút, có phải Dư đại dẫn cũng là người biết chuyện hay không thôi." Đỗ Trọng nhàn nhã nói.

"Ngươi... Các ngươi có ý bố trí ván cờ này?" Dư Thiếu Bình đột nhiên phản ứng lại, nếu Đỗ Trọng có ý dẫn hắn đến ám sát, vậy một loạt chuyện trước kia, cái nào là thật?

"Tám trăm người chết, Dư tướng quân xem ta là kẻ ản hại à? Độc dược trong cơ thể những người đó ngoài trừ phản ứng chậm chạp, còn có một bí mật được giấu kín, một khi được đó được đặc chết cùng với bột quế, có thể làm cho thất khiếu của người ta chảy máu. Thời điểm phối được ta đã vụng trộm bỏ thêm sai hồ vào bên trong giải dược." Đỗ Trọng nhìn biểu cảm ngây ngốc của Dư Thiếu Bình, giọng điệu càng thêm khinh thường: "Không nghĩ tới, đám ngu dân các ngươi lại hoàn toàn dựa vào sách mà ta viết."

"Khi đó ngươi có bỏ sai hồ vào sao? Sao ta lại không biết?" Thẩm Hành Vu thật không ngờ bên trong còn có thứ này, Đỗ Trọng động thủ khi nào.

"Không có hương vị, ngươi cũng không phải chó, tất nhiên là không ngửi được," Đỗ Trọng còn chưa nói xong đã bị Mộ Phi Chi quát.

"Đỗ Trọng, ngươi lặp lại lần nữa cho Cô vương." Mộ Phi Chi lạnh lùng liếc mắt nhìn qua.

"Ta chỉ lý luận." Đỗ Trọng nhún nhún vai, đứng ở một bên, con ngươi màu tím phóng ra âm trầm, Dư Thiếu Bình nhìn cảm thấy lạnh sống lưng.

"Vương thượng, không lẽ ngài đã theo dõi quân xa doanh từ sớm?" Dư Thiếu Bình nhìn người đang nhàn nhã ngồi ở chỗ kia, nam nhân một thân áo đen, một loại cảm giác sợ hãi lan tràn khắp thân thể hắn.

"Nếu không phải nữ nhân của Cô vương tùy hứng, Cô vương vốn tính chờ thêm một thời gian nữa mới giải quyết, chi tiết, các ngươi rất tùy hứng." Mộ Phi Chi tựa tiểu phi tiêu nhìn Dư Thiếu Bình, không khác gì nhìn một con cò tôm tép nhai nhép.

"Ngươi nói ai tùy hứng?" Một tay Thẩm Hành Vu giữ lấy bả vai Mộ Phi Chi, bộ dạng hung hăng như muốn bấm chặt Mộ Phi Chi.

"Ngoan, chờ ta xử lý xong sẽ xin lỗi ngài." Mộ Phi Chi vỗ vỗ lưng trấn tĩnh ngài, sau đó mới nhìn về phía Dư Thiếu Bình: "Dư ái khanh, Cô vương hỏi ngươi mấy vấn đề, có phải ngươi cũng nên trả lời vấn đề của Cô vương không?"

Dư Thiếu Bình không nói chuyện, khép chặt khớp hàm, đôi môi còn chưa có mím chặt lại với nhau, thân hình Mộ Phi Chi đã đến trước mặt hắn, đưa ngón tay điểm hai đại huyệt trên người hắn, một tay hung hăng giữ lấy cổ hắn, giọng điệu băng lạnh dường như muốn xâm nhập vào tận xương cốt Dư Thiếu Bình: "Muốn cần lưỡi tự sát trước mặt Cô vương, Dư ái khanh, trên đời này làm gì có chuyện được lợi như vậy?" Tăng thêm sức lực trên tay, chỉ nghe răng rắc một tiếng, xương cổ Dư Thiếu Bình đã bị Mộ Phi Chi dùng sức làm cho vỡ ra.

"Đại bộ phận thám tử ở quân xa doanh đều là cô nhi không cha không mẹ, quân pháp quy định, mỗi tháng nhóm thám tử có thể được nghỉ một ngày, ở xung quanh kinh thành chỉ có một thị trấn lớn, nơi này cũng không có gì phồn hoa, những người này đều là thanh niên, lại vô gia vô thế, Dư ái khanh, ngươi nói có phải có người thừa dịp này lưu luyến nơi thanh sắc(1) không?" Mộ Phi Chi nói xong, nhìn thấy Dư Thiếu Bình đột nhiên trừng mắt lớn, không

khôi cười ra tiếng: "Qua nhiên, tuổi trẻ khí thịnh. Dư ái khanh, không biết người đã dùng biện pháp gì để lung lạc một đám người này vậy? Xem ra quy định của quân doanh phải sửa lại thật tốt mới được."

(1) Thanh sắc: ý chỉ những nơi như thanh lâu.

"Hiện giờ, người có hai sự lựa chọn. Một, nói xong rồi chết. Hai, câm miệng không nói, Cô vương tự mình đưa người đi." Mộ Phi Chi cười: "Người chọn cách nào."

Dư Thiếu Bình không nói chuyện, ánh mắt lộ chút kích động.

"Người trong cung đều biết, tính khí Cô vương tàn bạo, không thích phải chờ đợi, nếu ái khanh đã cố ý tìm chết, vậy Cô vương thành toàn cho người." Ngón tay thon dài chọt vào một cái đánh lên đầu Dư Thiếu Bình, tai Thẩm Hành Vu nghe được một tiếng nặng nề, sau đó máu tươi liền chảy xuống ở thất khiếu của Dư Thiếu Bình. Đối với cảnh tượng đầm máu này, ba người ở đây không ai bày ra biểu hiện sợ hãi, ngay cả Thẩm Hành Vu, cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

"Đỗ Trọng, đốt lát nữa người dịch dung, giải quyết chuyện trước kia, giờ người chính là Dư Thiếu Bình." Mộ Phi Chi quay đầu nói với Đỗ Trọng, vừa dứt lời Thẩm Hành Vu liền đi tới.

"Sao người không nói ít một chút, cứ trực tiếp giết hấn như vậy là được rồi." Thẩm Hành Vu có chút không hiểu.

"Chẳng lẽ nàng cho là ta không giải quyết được một Dư Thiếu Bình? Hôm nay Dư Thiếu Bình xuất hiện ở nơi này chính là một manh mối. Sớm đã qua giờ tỵ, bây giờ trở về, chúng ta còn có thể ngủ hai canh giờ." Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quan sát.

Trời tối, Đỗ Trọng đem mình dịch dung thành bộ dạng của Dư Thiếu Bình, nhưng màu tóc bạc và con ngươi màu tím lại có chút phiền phức, tóc rất phiền toái, Đỗ Trọng trực tiếp dùng mỹ quan để che giấu tóc, về phần con ngươi thì dễ dàng hơn, Đỗ Trọng vốn tính uống một loại dược, có thể tạm thời làm biến đổi màu sắc con ngươi, nhưng loại dược này lại có hại với thân thể. Mộ Phi Chi ngăn Đỗ Trọng lại: "Nếu đêm nay Dư Thiếu Bình vượt qua nguy hiểm đến ám sát người, vậy đối với người sau màn mà nói, hấn đã là đồ bỏ đi, người chỉ cần thành thật giả ngốc, thì sẽ không có chuyện gì, ta sẽ không để người phải đợi lâu. A Vu, lần này chúng ta thật sự nên trở về ngủ rồi." Mộ Phi Chi nói xong, cũng không ôm lấy Thẩm Hành Vu, mà trực tiếp xoay người bế nàng lên, từ trong cửa sổ bay ra ngoài.

Ngày thứ hai, Mộ Phi Chi mang theo Thẩm Hành Vu và Hắc Ứng đến trấn lớn cách quân xa doanh không xa, Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi đều dịch dung, tuy vẫn là bộ dạng thiếu gia nhà giàu, nhưng dáng vẻ đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa Thẩm Hành Vu còn mặc một thân nam trang, chỉ có Hắc Ứng không có dịch dung, chưa có ai nhìn thấy diện mạo của hấn, vì để che dấu tai mắt người ngoài, hấn thường chỉ mặc một áo choàng màu đen, đeo mặt nạ bạc.

"Này, Mộ Phi Chi, chúng ta thật sự đi kỹ viện sao?" Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi, trong giọng nói không nghe ra được bất kỳ cảm xúc gì.

"Hai người chúng ta sẽ bảo hộ nàng, nàng không cần lo lắng." Mộ Phi Chi chỉ nghĩ nàng sợ hãi, dù sao đây cũng là Hoài Nam, nữ nhân đi đến kỹ viện quả thật là ít lại càng ít, đó là nơi nghề nghiệp đón nam nhân đến lưu luyến thanh sắc.

"Thật tốt quá, từ khi hành nghề y đến giờ, đã muốn đi vào trong đó dạo, bên trong không thiếu người bệnh, nhưng sư phụ luôn không cho đi, sau này đến phủ thái tử, nhóm hoàng tử này ba ngày hai bữa lại đi ăn mặn, ả, nhìn lâu như vậy rốt cuộc ta cũng có thể đi vào nhìn rồi." Giọng điệu của Thẩm Hành Vu đột nhiên lên cao, tâm tình hưng phấn không sao nói hết ra được.

Hắc Ứng ở bên cạnh khỏe miệng run rẩy, may mắn có áo choàng che khuất mặt hấn, bằng không, nếu bị Mộ Phi Chi nhìn thấy, sẽ một đao chém chết hấn.

Sắc mặt Mộ Phi Chi xanh mét, hấn bắt lấy cổ tay của Thẩm Hành Vu, không để ý nàng kêu đau, kéo nàng đến bên cạnh mình, trong giọng nói mang theo vài phần cảnh cáo: "Thành thật đi theo bên cạnh ta."

Khi nói chuyện, ba người đã đến kỹ viện Xuân Hương các, đứng xa xa nhìn, chỉ thấy một nữ nhân mập mạp son phấn thật dày đang đứng trước cửa Xuân Hương các, nàng dựa vào khung cửa, nhàm chán cắn hạt dưa, khăn đỏ bị nàng nhét ở đai lưng, Thẩm Hành Vu nhìn bộ dạng vắng vẻ của nơi này, không khỏi thờ dãi, xem ra Xuân Hương các này làm ăn không tốt, vậy các cô nương bên trong chẳng phải sẽ chết đói sao?

"Các vị quan gia, cô nương dạng nào ở Xuân Hương các chúng tôi cũng có, mời tiến vào nhìn một chút?" Tú bà này nhìn thấy đám người Mộ Phi Chi, vừa phun bỏ hạt dưa ra bên ngoài, vừa rút khăn đỏ ở thắt lưng ra đi đến gần Mộ Phi Chi. Theo bước chân đến gần của nàng, một cỗ mùi son phấn dày đặc cũng truyền đến chóp mũi bọn họ.

"Mùi hương trên người nàng vẫn dễ ngửi hơn." Mộ Phi Chi đột nhiên nghiêng đầu, nói nhỏ vào tai Thẩm Hành Vu. Thẩm Hành Vu liền véo lên cánh tay hắn một cái.

"Hai vị quan gia, không phải các người đến nhằm nơi chứ, hoa nương sống lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy đoạn tụ đẹp mắt như vậy,." Ánh mắt hoa nương nhìn chằm chằm hai người bọn họ, trong lòng âm thầm tán thưởng nói: Mặc dù tuổi già, nhưng lại là đoạn tụ. Bộ dạng chàng chàng thiếp thiếp đứng trước cửa Xuân Hương các, thật là có chút châm chọc.

"Hắn tới tìm vui, chúng ta đến quan sát, thế nào? Hoa nương không cho? Cha ta là địa chủ có tiếng ở Lâm thành, đến đây vui chỗ vui, hoa nương sẽ không đuổi chúng ta đi chứ?" Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực, sau đó ném một thỏi bạc tới trong tay hoa nương, hoàn toàn không để ý gì đến bộ mặt đen thui của Thẩm Hành Vu và Hắc Ứng, chỉ dùng biểu cảm để tỏ rõ: Tất nhiên gia là con trai của địa chủ, có tiền, tùy hứng!

"Nào có, nào có. Vị quan gia này, từ nơi khác đến sao? Thích cô nương phóng đảng sao?" Hoa nương nhìn thấy bạc liền vui vẻ ra mặt, sau đó quay sang hỏi Hắc Ứng.

Hắc Ứng không thể nhịn được nữa, hận không thể lập tức chém lão bà trước mắt thành hai khúc.

"Đứng." Mộ Phi Chi trực tiếp trả lời thay Hắc Ứng.

"Năm đó Hoa nương là người phóng đảng nhất, nếu không phải giờ đã lớn tuổi, nhất định cũng có thể chăm sóc vị quan gia này." Hoa nương nhét ngân phiếu vào đai lưng, sau đó xoay người dẫn ba người đi vào bên trong.

Tay Thẩm Hành Vu luôn bị Mộ Phi Chi nắm chặt, thời điểm ba người tiến vào, bộ dạng bên trong tiêu điều giống hệt như ngoài cửa, có lẽ có suy nghĩ chủ quan, Thẩm Hành Vu nhìn các cô nương nằm sắp bên cạnh lan can nhằm chán chán hạt dưa, cảm thấy mặt các nàng cực kỳ xám xịt, hoàn toàn không điểm lệ giống như trong tưởng tượng.

Có lẽ lâu rồi không có ai đến đây. Khi đám người Mộ Phi Chi đi vào, lập tức hấp dẫn ánh mắt của các cô nương.

"A, thật là tuần tú." Có người nhìn không được hô to.

"Hoa Mai, xuống dưới tiếp khách." Hoa nương gọi cô nương hồng y ở trên lầu một.

Người trên lầu lập tức quay đầu lại, thấy ba nam nhân đứng dưới lầu nhìn mình, mắt nàng lập tức sáng ngời, gắng gượng kiêu ngạo đi xuống lầu.

"Phục vụ cho tốt, ba vị quan gia này đều là khách quý." Hoa nương dặn dò Hoa Mai.

Hoa Mai cười xinh đẹp, gật đầu. Sau đó liền đưa tay túm chặt tay áo Hắc Ứng, dẫn hắn lên trên lầu.

Hắc Ứng không vừa ý, quay đầu nhìn lại, chỉ từ nhà mình vốn không để ý, ài!

Đến phòng, Hoa Mai còn chưa kịp châm lư hương, đã bị người đánh vào sau gáy một cái. Sau khi người hôn mê, Hắc Ứng lập tức nhảy ra xa, giống như gặp quỷ.

"Hắc Ứng, người đi tìm hiểu một chút, A Vu, nàng đổi quần áo ngoài của người kia." Mộ Phi Chi coi ngoại bào của mình ra trải lên trên nhuyễn tháp, lúc này mới ngồi xuống.

Một khắc sau.

Hắc Ứng đã trở lại, tra xét xung quanh, không có địa phương bí mật nào, kỹ viện này hoang vắng giống như bên ngoài.

Thẩm Hành Vu coi ngoại bào của Hoa Mai ra, sau đó đặt mộng ngồi lên áo khoác của Mộ Phi Chi.

"Kế tiếp chúng ta sẽ làm gì?" Nàng hỏi.

"Đi ra ngoài." Mộ Phi Chi đáp.

Ba người từ sau cửa sổ bay ra ngoài, khi dừng lại ở cửa sau, vừa vặn nhìn thấy một nam tử to lớn từ bên trong đi ra, người nọ dường như uống say, lầm bầm nói: "Cái địa phương này, còn không bằng Câu Lan viện ở trong thôn nhỏ."

"Câu lan viện!" Hai mắt Thẩm Hành Vu sáng lên, đồng thời cực kỳ ăn ý cùng Mộ Phi Chi liếc mắt nhìn nhau một cái.

Chẳng lẽ, d Câu Lan viện mới là trọng điểm, nhóm thám tử quân doanh không phải cũng tiêu khiển ở nơi đó, bởi vậy mới bị trúng độc. Nhưng, tại sao quân xa doanh lại có quan hệ với Câu Lan viện, nước ở sau lưng sâu bao nhiêu, không ai có thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Câu Lan viện.

Khi nghe thấy ba chữ Câu Lan viện, trong đầu Thẩm Hành Vu liền nghĩ đến hồi nhỏ khi nàng đi theo sư phụ ra ngoài hành nghề y, cũng nhìn thấy qua vài nữ nhân người nông nặc mùi son phấn đứng mời chào khách nhân. Tuy nghe qua có chút khinh thường, nhưng không phải đó cũng là người sao.

Khi Mộ Phi Chi nghe được ba chữ kia, nghĩ đến cũng không thể để Thẩm Hành Vu đi, muốn mang nàng đến kỹ viện nhất định phải chuẩn bị tốt, nhưng thật sự muốn đưa nàng đến nơi như vậy, thật sự Mộ Phi Chi có chút nghi ngờ.

"Câu Lan viện này chắc chắn là chút gì đó." Thẩm Hành Vu nói. Nàng cảm giác được có một manh mối đang lộ ra.

"Nàng thật sự muốn đi?" Mặt Mộ Phi Chi không biểu cảm hỏi.

"Đương nhiên." Thẩm Hành Vu thành thật trả lời.

"Thôi được." Mộ Phi Chi trầm ngâm trong phút chốc, rồi đột nhiên nở nụ cười: "Nữ nhân của Mộ Phi Chi ta, quả nhiên là không giống người thường." Nói xong, liền gắt gao nắm lấy tay của Thẩm Hành Vu, một hàng ba người rẽ vào đường nhỏ bên cạnh, nơi đó nổi thành trăn với thôn bên cạnh.

Thật tò mò, không biết sau đây sẽ nhìn thấy hình ảnh gì.

Đi không đến một khắc đồng hồ, một thôn xóm liền xuất hiện trước mặt mấy người, Thẩm Hành Vu nhìn phòng ở cao thấp, trong lòng chợt trào lên một cảm giác khinh thường. Có lẽ cảm xúc này quá lớn, liền bị Mộ Phi Chi nhận ra, hần cúi đầu hỏi: "Nàng có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Mộ Phi Chi, người nói, người trong thôn trước mặt xảy ra chuyện gì? Giả xử, nơi này quả thật có nhiều Câu Lan viện, người cảm thấy nữ nhân ở nơi đó làm nghề gì?" Thẩm Hành Vu quay đầu nhìn về phía Mộ Phi Chi, trong mắt mang theo cảm xúc nặng nề.

"Đây là ngoại ô kinh thành, nữ nhân liều mạng như thế, vấn đề hẳn là ở trên người nam nhân." Mộ Phi Chi nói.

"Ta nghĩ, có lẽ nam nhân ở trong thôn này đều bị điều đi tòng quân, cũng có lẽ, đất đai nơi này cần cỗi, nam nhân trẻ tuổi đều đi ra ngoài làm thuê dài hạn, thế cho nên nữ nhân trong nhà mới phải hi sinh như vậy, Mộ Phi Chi, con dân của người như vậy, người cũng có trách nhiệm." Thật ra Thẩm Hành Vu rất ít khi xem Mộ Phi Chi là một đế vương, nàng từ nhỏ lớn lên trong núi, không phải là không biết đến thân phận địa vị, nhưng chưa bao giờ coi trọng, nàng không muốn mình sống trong sợ hãi, truy cứu nguyên nhân, vì nàng là một người rất lạnh huyết, lúc trước khi bị phụ thân Tề tướng gả cho thái tử Hoài Bắc Tân Huyền Giáo, nàng ở trong phủ thái tử băng lạnh cao ngạo, khiến người khác e ngại, cho đến cuối tính kế chạy ra khỏi nhà giam đáng giận đó, tất cả những thứ này, Thẩm Hành Vu chưa từng tính đến an nguy của Thẩm tử tướng, giả xử mưu kế của mình bị vạch trần, liền lụy đến cha mẹ huynh đệ tỷ muội thứ xuất, nàng cũng không đau lòng. Những người đó chưa từng đối đãi nghiêm cẩn với nàng, nàng cần gì phải quý trọng những người đó, đây là quan niệm của Thẩm Hành Vu.

"Ta biết, lời này nói ra ở trước mặt Hoài Nam Vương có chút đại nghịch bất đạo, nhưng, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, có thể chính sách không phải do người đề ra, nhưng chắc chắn là do thần tử của người gây nên, mặc kệ triều đại thay đổi như thế nào, con dân luôn là người tồn tại nhất." Thẩm Hành Vu xúc động.

Tay bị Mộ Phi Chi nắm chặt, hướng hần nói.

Mộ Phi Chi im lặng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Thẩm Hành Vu, trong mắt phát sáng kinh người, qua hồi lâu, hần mới kéo Thẩm Hành Vu đến gần bên mình hơn, ở trong ánh mắt khó hiểu của nàng, hần lên trán nàng một cái, lẩm bầm nói: "Có Vương hậu như nàng, con dân chúng ta về sau sẽ không phải chịu khổ nữa."

...

Mới vừa đi đến cửa thôn, Thẩm Hành Vu đã khẳng định, trong thôn này quả nhiên có Câu Lan viện, không nói vừa đến nơi này đã có thể thấy nữ nhân mặc y phục vài bông thô ráp, liền ngay cả con sông nhỏ đầu thôn cũng tản ra một cỗ hương vị son phấn.

Lúc ba người đi vào, trước mặt mỗi căn nhà thấp bé đều có một tấm vải đỏ, rất ít nhà không có, ba người đi dọc theo thôn, vừa muốn tìm người vừa muốn nhìn xung quanh, liền nghe thấy cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người nam nhân đang vừa đeo đai lưng vừa đi ra ngoài, khi nhìn thấy Thẩm Hành Vu còn hạ lưu huyết sao, dùng giọng điệu ngả ngôn nói: "Hậu sinh thật là tuần tú." Vừa nói xong, một cánh tay của người nọ đã nằm ở trên mặt đất, Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi kéo vào trong ngực, Mộ Phi Chi một tay ôm chặt Thẩm Hành Vu, một tay cầm nhuyễn kiếm còn đang dính máu. Hần từ trên cao nhìn nam nhân kia, trong mắt phát ra lạnh lùng giống như vật sở hữu đang bị xâm phạm, nói: "Đừng dùng ánh mắt bẩn thỉu của người nhìn nữ nhân của ta."

"Hả?" Ngay tại thời điểm Mộ Phi Chi xử lý nam nhân đáng khinh này, Thẩm Hành Vu đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng màu hồng xẹt qua trước mặt, nàng vừa phát ra tiếng, Hắc Ưng đã tiến lên động thủ bắt người.

"Người là... Chủ nhân nơi này?" Thẩm Hành Vu đánh giá nữ nhân trước mặt, vài bông thô ráp, tóc tai tán loạn, sắc mặt cũng không phải là rất tốt, vừa nhìn thấy, liền biết dinh dưỡng không đầy đủ, nữ nhân này hẳn là chưa đến hai mươi, sắc mặt có chút khó coi.

"Đứng, các người đừng giết ta, ta còn có cha mẹ già phải nuôi." Nữ nhân này quá mức kích động, thoáng cái liền quỳ xuống.

"Người đứng lên." Thẩm Hành Vu thoát khỏi tay của Mộ Phi Chi, vừa muốn đền gần nữ nhân kia, Hắc Ung đã thấy ánh mắt chỉ thị của Mộ Phi Chi, lập tức điểm mấy huyết đạo trên người nữ nhân, Thẩm Hành Vu cảm kích nhìn thoáng qua Mộ Phi Chi, sau đó mới tiến lên, bàn tay trắng nõn đặt lên trên cổ tay nữ nhân, ngón tay ở trên đó nhảy vài cái, nàng liền thu tay lại, quay đầu nói với Mộ Phi Chi: "Trong cơ thể nàng có độc."

Tiếp đó, Hắc Ung lại dựa theo phương pháp này, tìm đến mấy người phụ nhân, kết quả trên người những người này cũng đều có độc.

"Ta nghĩ, độc trên người thám tử có thể là từ trên người những nữ nhân này, thậm chí ta còn nghĩ, có phải những nữ nhân này có giao dịch gì đó với quân xa doanh không?" Thẩm Hành Vu nhìn về phía Mộ Phi Chi.

"Nếu những nữ nhân này đồng thời cùng nhiễm bệnh, nàng cảm thấy giếng nước có khả năng không?" Mộ Phi Chi hỏi như thế, trong giọng nói thậm chí còn có chút chắc chắn.

"Muốn biết giếng nước không có vấn đề, phải xem trên người già và trẻ nhỏ có độc hay không, Hắc Ung đi tìm mấy người già yếu đến đây." Thẩm Hành Vu phân phó Hắc Ung, Hắc Ung nhìn Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi gật đầu.

Hắc Ung như vậy, khiến Thẩm Hành Vu có chút xấu hổ, nàng quên mất, nam nhân đeo mặt nạ này chỉ nghe lời của Mộ Phi Chi.

"Chờ chúng ta thành thân, người của ta đều là người của nàng, A Vu, giang sơn này và ta, đều là của nàng." Mộ Phi Chi cực kỳ thành thật nói.

"Giang sơn có lợi gì với ta." Thẩm Hành Vu nhỏ giọng hừ một tiếng.

"Để bảo hộ cuộc sống của nàng."

...

Trải qua kiểm tra của Thẩm Hành Vu, trên người lão nhân và tiểu hài tử đều có loại độc này, cho nên, ba người liền đi đến giếng nước ngoài cửa thôn, nơi đó là nơi duy nhất mà mọi người dân trong thôn đều tiếp cận qua.

Vừa đến giếng nước kia, Hắc Ung liền bay ra ngoài, sau đó trong nháy mắt bắt một người trở về.

"Người lên lút làm gì." Thẩm Hành Vu đứng trước mặt người kia, nhuyển kiếm của Mộ Phi Chi đã bị nàng cầm ở trong tay, đặt ở trên cổ người nọ.

"Tha mạng, tha mạng, các vị gia, ta biết các người đến nơi đây nhất định là đã biết rõ chuyện, ta biết, ta biết hết, xin các người tha cho tiểu nhân một mạng." Người nọ bị thanh kiếm ở trên cổ dọa sợ, hét hoảng nói.

"Người biết? Người biết cái gì?" Kiểm trên tay Thẩm Hành Vu càn cọ xát trên cổ nam nhân trung niên.

"Là Dư tướng quân, là Dư tướng quân làm." Người nọ thất thanh hô lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Phu quân

Ngay khi Mộ Phi Chi ra khỏi thôn trở về, hần lập tức ra lệnh đuổi Dư Thiếu Bình, đương nhiên vị Dư Thiếu Bình bây giờ là do Đỗ Trọng dịch dung thành. Đường đường là tổng quản quân cơ doanh lại bị trói lại và bị đuổi đi, khiến cho tất cả binh lính và thám tử của quân cơ doanh bị chấn động. Nhưng vì người của Đại Lý Tự quá thiết diện vô tư, chỉ cần là người xuất hiện trên danh sách, cho dù có quyền thế ngấp trời cũng không được đối xử khác biệt. (*thiết: sắt thép, diện: mặt, vô tư: không vì lợi ích của bất cứ cá nhân nào, việc riêng. Ý cả câu nói: không thiên vị cho bất cứ ai.)

"Vương thượng ra lệnh, mọi công việc của quân cơ doanh sẽ bị phong tỏa." Giang Thành Nghiệp thay mặt Đại Lý Tự, tay cầm thánh chỉ, đứng tại đại sảnh tuyên bố thánh chỉ trước mọi người.

Người của quân cơ doanh đưa mắt nhìn nhau, trên mặt mỗi người một vẻ, có lúng túng hoảng hốt, có người với vẻ mặt trấn tĩnh không nói câu gì. Giang Thành Nghiệp nhìn tất cả vẻ mặt của đám người đổ vào trong mắt nhưng cũng không nói thêm câu gì, mang người đi ra ngoài.

.....

Ngày tiếp theo, tin tức về việc tổng quản Dư Thiếu Bình của quân cơ doanh làm trễ nải việc quân đã lan truyền khắp nơi.

Mà lúc này, trong Đại Lý Tự, Giang Thành Nghiệp ngồi ở vị trí đứng đầu đoàn thẩm phán, đang định tuyên bố mở công đường xét xử, bên ngoài vang lên âm thanh lanh lảnh của Phúc Hải: "Vương thượng giá lâm, vương hậu giá lâm!"

Giang Thành Nghiệp nghe thấy vậy, suy nghĩ nhanh chóng, rồi đứng lên, cung kính quỳ lạy đôi nam nữ đang vào cửa.

Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đều mặc y phục hoa lệ, hai người cùng nhau đi đến, áo choàng quý giá vượt qua thềm cửa, rơi trước mắt Giang Thành Nghiệp.

“Tất cả đứng lên.” Giọng nói của Mộ Phi Chi trầm thấp, đầy khí phách vang lên, sau đó liền lôi kéo Thẩm Hành Vu ngồi xuống một bên, nói với Giang Thành Nghiệp: “Giang ái khanh cứ tiếp tục, cô vương và vương hậu chỉ muốn nghe chân tướng của sự việc, dù sao Đur tướng quân cũng là người được Hữu thừa tướng cất nhắc đưa lên, là người được cô vương coi trọng.”

Giang Thành Nghiệp dập đầu một cái thật mạnh, âm thanh mang theo một chút kích động nói: “Tạ ơn vương thượng.” Một vụ án lớn như vậy lại giao cho một viên quan nhỏ của Đại Lý Tự như hân, làm sao Giang Thành Nghiệp lại không kích động cho được.

“Khai đường, mang phạm nhân Đur Thiếu Bình lên.” Một tiếng gõ đập vào bàn vang lên, Giang Thành Nghiệp sai bảo bọn thị vệ, một lát sau, “Đur Thiếu Bình” mặc quần áo tù nhân được dẫn lên.

Hai tay “Đur Thiếu Bình” bị trói, quỳ gối phía dưới, trên mặt không có biểu tình gì, bộ dáng rất bình tĩnh.

“Đur Thiếu Bình, việc trên người thám tử quân cơ doanh phát hiện độc dược khiến người ta bị ngu ngốc, phản ứng trì trệ, ngươi muốn giải thích như thế nào về việc này? Có người tố cáo ngươi liên kết với thôn trưởng thôn Thanh Hà ép buộc thôn phụ làm chuyện bất minh, chuyện này ngươi giải thích như thế nào?” Giang Thành Nghiệp hỏi Đur Thiếu Bình. (*thôn phụ: phụ nữ của thôn.)

Giọng nói của Đur Thiếu Bình nghe qua có chút khàn khàn, hân ta ngẩng đầu lên nhưng lại không mở mắt nói: “Một ngày ở trong tù tối tăm, cho nên lúc đi ra mắt của ta vẫn chưa thích ứng được với ánh mặt trời mãnh liệt như vậy, Giang đại nhân có thể cho ta xin một miếng vải đen để che mắt ta lại rồi sau đó tiếp tục luận tội của ta.”

Giang Thành Nghiệp suy nghĩ, sau đó quay đầu nhìn về phía Mộ Phi Chi. Thấy Mộ Phi Chi gật đầu, lúc này Giang Thành Nghiệp mới sai người tìm một miếng vải đen bịt mắt “Đur Thiếu Bình”.

“Vừa rồi, những tội danh mà ta nói, ngươi có cái gì muốn giải thích hay không?” Giang Thành Nghiệp thấy hân đã chuẩn bị xong, mới hỏi lại lần nữa.

“Muốn gán tội cho người khác thì sự gì không có lý do. Giang đại nhân, ngươi nói ta phạm những tội này, ngài có chứng cứ gì không?” “Đur Thiếu Bình” ngẩng đầu, thái độ rất ngạo mạn, hỏi Giang Thành Nghiệp.

“Mang thôn trưởng thôn Thanh Hà lên.” Giang Thành Nghiệp liếc mắt ra hiệu cho thị vệ, ngay lập tức thị vệ liền dẫn người đang chờ ở bên ngoài vào. Chỉ thấy người đó mặc một chiếc áo choàng bằng gấm màu đỏ sẫm, khoảng năm mươi tuổi, tóc bạc gần hết đầu, hai mắt rất nhỏ. Bởi vì già cả cho nên hai mắt giống như hai hạt đậu treo ở trên mặt. Người này đúng là tên nam nhân lén lút cạnh giếng nước mà bọn người Thẩm Hành Vu bắt được ngày hôm qua

Ánh mắt đánh giá của Giang Thành Nghiệp từ áo choàng bằng gấm có dính chút bụi trên người thôn trưởng chuyển lên trên gương mặt xấu xí của ông ta, nhìn vào hai mắt bằng hai hạt đậu xanh của ông ta, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Thôn trưởng, loại vải may quần áo của ông rất tốt? Quần áo của quan ngũ phẩm cũng không bằng người được? Theo ta được biết, hằng năm thôn Thanh Hà không đóng được nổi thuế cho triều đình, ngược lại hình như nhà người sống rất tốt. Thôn trưởng, ngươi nói lại những lời khai hôm qua người khai đi.”

“Ngu ngốc.” “Đur Thiếu Bình” đang che giấu suy nghĩ quỳ ở bên cạnh, đột nhiên mắng thôn trưởng một câu.

“Tất cả là do hân, là Đur tổng quản.” Thôn trưởng mặc kệ việc giải thích quần áo của mình là do tiền bạc kinh doanh da thịt đổi được, lăm lăm lết nhìn về phía Đur Thiếu Bình, tay chỉ vào hân nói: “Đều là do Đur tổng quản bảo ta mỗi ngày chở thôn phụ đến của hậu viện quân cơ doanh, cái gì mà trụ cột của quốc gia, đều là một lũ háo sắc.”

Thẩm Hành Vu nghe đến đó, trong lòng chấn động. Nàng vốn chỉ cho rằng thám tử này chỉ thừa lúc nghỉ luận phiên để ra ngoài tầm hòa vấn liễu. Thật không ngờ là do thôn trưởng mang phụ nữ đến đây. Nàng không dám tưởng tượng những thôn phụ kia có tâm tình gì trong hoàn cảnh như vậy.

“Đồ vô dụng, hôm nay đến ngươi cũng dám bán ta? Haha, xem ta đã trở thành đồ bỏ đi dung không?” “Đur Thiếu Bình” nở nụ cười, giọng nói âm lãnh như gió trong đêm rằm tháng bảy, lạnh đến tận xương tủy người khác, khiến thôn trưởng kinh sợ lùi sau một bước, sau đó cúi đầu khóe môi nở nụ cười, trong lòng thâm mắng: “Đúng thế, người chính là đồ bỏ đi.”

“Đur tổng quản, việc này ngươi còn chối cãi gì nữa không?” Giang Thành Nghiệp hỏi.

“Tên phế vật kia! Ngươi dám coi ta làm đá kê chân.” “Đur Thiếu Bình” bị trói lại đột nhiên nhảy lên. Sắp thấy một đá của hân gần đến thôn trưởng, bóng đen sau lưng Mộ Phi Chi nhanh chóng tiến lên ngăn chặn lại.

“Người đến, ngày mai vào giờ Ngọ kéo hai người này ra Ngọ môn chặt đầu.” Ngay tại thời điểm Hắc Ưng bắt giữ được “Đur Thiếu Bình” xong, liền ra lệnh. Sau đó quay đầu nhìn Giang Thành Nghiệp nói: “Ngày hôm nay cho dán cáo thị hành quyết ra, thuận tiện cho tất cả mọi người xem xét xử.”

“Tội chết?” Thôn trưởng không dám tin tưởng, bắt đầu lớn tiếng ồn ào: “Vương thượng, tội của tiểu nhân không đáng chết, tội không đáng chết.” Tội của ông ta nhiều lắm chỉ là đồng lõa. Vì sao cũng bị chém đầu, theo luật pháp của Hoài Nam, không chỉ là lưu đầy sao? Chủ tử cũng đã chuẩn bị tốt mọi chuyện cho tình huống khi ông ta bị lưu đầy.

“Cô vương chính là vương pháp, cô muốn người chết, người không được phép sống.” Nói xong Mộ Phi Chi không nói thêm câu nào, dẫn Thẩm Hành Vu ra ngoài.

.....

“Hành động hôm nay của Đỗ Trọng là do người bắt làm?” Ra khỏi Đại Lý Tự. Thẩm Hành Vu hỏi hần.

“Không làm như vậy, việc hần ta đóng giả sẽ bị lộ.” Mộ Phi Chi than thở.

“Mộ Phi Chi, người có nghĩ tới việc thôn trưởng và Dư Thiếu Bình cùng thuộc tổ chức gì không? Người phía sau bọn chúng không thể lay động được.” Đột nhiên Thẩm Hành Vu có chút lo lắng, quan hệ rắc rối khó gỡ này, cái này nối tiếp cái khác, khiến cho người ta cũng không nhìn rõ được kẻ giật dây sau cùng là ai.

“Không thể lay động? Vậy thì chém đứt, Hắc Ứng, người tìm hai tên tử tù để Đỗ Trọng cải trang cho bọn chúng thành Dư Thiếu Bình và thôn trưởng. Sau đó giao thôn trưởng cho Thiên cơ lâu thẩm vấn.” Mộ Phi Chi nói lời này có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tuân lệnh” Hắc Ứng lĩnh mệnh lệnh, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

“Mộ Phi Chi, người...” Hai người đi tới trước ngự liễn, Thẩm Hành Vu đang định hỏi thị đã bị Mộ Phi Chi bế lên. Trước mắt mọi người xung quanh, Hoài Nam vương từ trước đến nay được mệnh danh là lạnh lùng, tàn khốc, bây giờ lại có thể ôn nhu ôm một nữ nhân lên ngự liễn. (*ngự liễn: kiệu của vua)

“A Vu, về nàng nên thay đổi cách gọi?” Mộ Phi Chi ôm nàng lên xe, sau đó ôm nàng ngồi trong lòng mình.

“Umh?” Suy nghĩ của Thẩm Hành Vu vẫn chưa thoát ra khỏi vụ án trên công đường vừa này.

“Về sau nàng phải gọi ta là phu quân, đến, kêu thử một chút nghe xem.” Mặt Mộ Phi Chi tiến gần đến sát Thẩm Hành Vu, chop mũi đụng vào mặt nàng, vô cùng thân thiết.

Thẩm Hành Vu thở gấp một hơi, nét mặt già nua xấu hổ đỏ lên, ngay lúc đó không biết nói cái gì cho đúng.

“Mộ Phi Chi, vụ án này...” Thẩm Hành Vu có một tính xấu, một khi gặp phải chuyện mà không thể nói tiếp được nữa, ngay lập tức liền thay đổi đề tài nói chuyện.

“A Vu, nàng không gọi, lập tức ta sẽ kéo mình lên để cho dân chúng trên đường coi trộm phong cảnh trong ngự liễn này thật tốt.” Mộ Phi Chi càng thêm tiến gần vào Thẩm Hành Vu, trên người hần tỏa ra hơi thở nam nhân nam nhật, khiến Thẩm Hành Vu gần như hít thở không thông.

Thẩm Hành Vu cúi đầu, xem xét bộ dáng thân mật giữ hai người. Nàng đang ngồi ở trên đùi của Mộ Phi Chi, một tay Mộ Phi Chi gắt gao ôm chặt nàng, một tay vô cùng thân thiết di chuyển lưu luyến trên cằm của nàng. Hai người dựa rất gần, nếu bộ dáng này bị người khác nhìn thấy, a a a, chỉ cần nghĩ đến thể thôi mật của nàng nóng đến mức không chịu được. Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải sự sùng nịnh trong mắt Mộ Phi Chi đang nhìn chính mình. Bị ánh mắt ôn nhu nhìn như vậy, tay Thẩm Hành Vu để trước ngực của Mộ Phi Chi đột nhiên nắm chặt áo của hần, nhỏ giọng, kêu một câu đến cả mình cũng không thể tin là bản thân có thể mở miệng gọi: “Phu quân.”

Trong lòng Mộ Phi Chi nhảy lên một cái, toàn thân tràn ra một cảm giác khoan khoái trước nay chưa từng có. Hần cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng mê người của nàng. Trong đầu nhanh chóng nghĩ: “Nữ nhân không ăn mềm cũng không ăn cứng này chẳng lẽ bị khuất phục trước mỹ nam kế?”

Răng môi đầy dứa quân quyết, bàn tay to của Mộ Phi Chi xuyên qua mái tóc dày của Thẩm Hành Vu, nhỏ giọng nói: “A Vu, chúng ta thành thân đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chớ làm nũng

Hai người ngồi trong ngự liễn, Mộ Phi Chi vô cùng thân thiết ôm Thẩm Hành Vu ở trên đùi. Đối mặt với vị đại gia có tính tình bá đạo như vậy, căn bản Thẩm Hành Vu không có đường để phản kháng. Dù sao nàng cũng cảm thấy rất thoải mái, cho nên trực tiếp nắm lấy áo ngoài của Mộ Phi Chi, rúc vào lòng hần, về mặt đầm chiêu hỏi: “Cứ theo đầu mối Dư Thiếu Bình này khẳng định có thể bắt được cá lớn.”

Mộ Phi Chi bế đầu tiểu nữ nhân trong lòng lại, một bàn tay khẽ xoa nắm mặt nàng. Trán Thẩm Hành Vu đụng phải ngực của Mộ Phi Chi, hần chỉ dùng một tay nắm lấy cằm của nàng. Một động tác có tính cường chế như vậy trong chốc lát khiến Thẩm Hành Vu đen mặt. Nàng ngăn chặn cái tay đang vuốt ve của Mộ Phi Chi, tức giận hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nhìn ta.” Âm thanh của Mộ Phi Chi không to lắm nhưng lại chứa một luồng khí tức làm người khác không tự chủ phải nhìn về phía hần.

"Nhìn người để làm gì?" Thẩm Hành Vu nhìn hấn một cái, liền cúi đầu.

"A Vu, nửa tháng nữa, ta sẽ là phu quân chân chính của nàng. Tất cả chuyện tình phía trước đều vứt đến sau đầu cho ta, thành thành thật thật ngốc cho ta, cố gắng tăng thêm chút thịt tránh việc buổi tối ta ôm lại cảm thấy đau tay." Mộ Phi Chi nâng đầu nàng lên, vuốt ve khuôn mặt non mềm muốn kháp ra nước của nàng, về mặt ái muội nói: "A Vu, người không mong chờ đêm tân hôn của chúng ta."

"Háo sắc." Thẩm Hành Vu tròn trắng mắt, trong lòng thầm nói: 'Kêu người một câu người liền lên trời rồi hả? Nếu kêu người là ông nội, chắc cái đuôi của người sẽ dài ra mất?'

"Ngoan." Mộ Phi Chi nghĩ đến việc sắp trở thành sự thật này khiến hấn rất vui vẻ, phát ra tiếng cười trầm thấp. Nhưng mà tiếng cười thoải mái này khiến cung nhân bên ngoài ngự niệm hoảng sợ, vương thượng uống nhầm thuốc sao? Bao nhiêu năm qua không nghe thấy hấn nở nụ cười, đương nhiên không tính nụ cười lạnh.

.....

Đám cưới của hai người định tại nửa tháng sau, tuy nói thời gian để Lễ bộ chuẩn bị không dài, nhưng mà người bị kéo bận việc cùng cũng không ít. Ví dụ như hiện tại, Thẩm Hành Vu đang mặc thử kiện Phụng bào này mà nói, đây chính thứ do trọn vẹn hai trăm cao thủ thêu mất thời gian khoảng mười ngày thêu mới thành.

Trong Thái Cực điện, Thẩm Hành Vu đang nâng hai tay để Thạch Lư giúp nàng mặc, áo choàng đỏ thắm nhanh chóng che trên thân thể nàng, Phụng Hoàng màu vàng được thêu rất sống động ở trên mặt áo choàng, giống như sắp giương cánh mà bay.

"Chủ tử, y phục này, thật sự là... Thật sự là quá đẹp." Hoa Dung ở phía xa, tay đỡ làn váy thật dài.

"Toàn nói vô nghĩa, từng tác vài đều là dùng vàng dệt thành, có thể xấu sao?" Thạch Lư cúi người buộc áo trong cho Thẩm Hành Vu, một bên đánh Hoa Dung đang cười, một bên xoay người đi lấy đai lưng màu đỏ đặt trên mâm.

Đúng lúc này Mộ Phi Chi đi từ ngoài điện vào. Thạch Lư thấy hấn đến đây, lập tức cung kính hành lễ: "Vương thượng."

Mộ Phi Chi không bảo người ta đứng lên, ánh mắt chuyên chú kia sớm bị bóng dáng Thẩm Hành Vu mặc phụng bào màu đỏ cướp đoạt mất. Thẩm Hành Vu hiển nhiên cũng thấy hấn, thời điểm hai người nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên một tia kinh diễm.

Hiện giờ Mộ Phi Chi cũng đang mặc tân phục sử dụng trong đại hôn do phủ Nội Vụ đưa tới. Nhưng mà Mộ Phi Chi cũng không mặc áo choàng màu đỏ bên ngoài, chỉ mặc áo trong màu đen, thêu kim long bay lượn xung quanh cổ tay áo và cổ áo của hấn. Quần áo vừa vặn lại càng tăng thêm khí chất điên đảo chúng sinh của Mộ Phi Chi, khiến Thẩm Hành Vu kinh diễm một phen.

Mà Mộ Phi Chi sao lại không kinh diễm, lúc này Thẩm Hành Vu đã để hai tay xuống, áo trong vừa vặn bao lấy dáng người của nàng. Áo choàng bên ngoài tinh xảo khoắc lên ở trên người, một trận gió bên ngoài điện thổi vào, áo choàng bị gió thổi bay lên, nhìn như tiên giáng trần.

"Đề ta." Mộ Phi Chi xem xét một lúc, sau đó mới mỉm cười ngăn động tác của Thạch Lư, tự mình cầm đai lưng thêu Phụng Hoàng lại. Ngón tay hấn thon dài, sạch sẽ nhẹ nhàng cảm nhận sự mịn màng của đai lưng vàng, giống như đang chạm đến hạnh phúc của chính mình. Mang theo nụ cười có thể mê chết mọi người, Mộ Phi Chi đi đến trước mặt Thẩm Hành Vu, thanh âm nhu hòa: "A Vu, giang hai tay cánh tay ra."

Xong rồi, bị ánh mắt ôn nhu của hấn nhìn mình như vậy, Thẩm Hành Vu cảm thấy được tứ chi của mình cứng ngắc, tim đập rộn lên. Nàng trừng mắt, thái độ dụ ngoạn trước nay chưa từng có, mở cánh tay ra.

Khóe môi Mộ Phi Chi vẫn nhếch lên cười, hấn cúi người, tự mình thắt đai lưng trên eo nhỏ nhắn của Thẩm Hành Vu. Thẩm Hành Vu đứng im ở nơi đó, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu đen tuyền hấn.

"Miễn cưỡng có thể chấp nhận." Mộ Phi Chi ngẩng đầu lên, lui về sau vài bước, tỷ mỉ đánh giá nữ nhân trước mắt.

"A Vu, đi vài bước cho ta xem." Mộ Phi Chi vẫn cười như cũ, khuôn mặt lạnh lùng trước kia lập tức nhu hòa xuống. Hấn đứng ở phía xa, hai tay mở ra hướng Thẩm Hành Vu.

"A!" Kết quả Thẩm Hành Vu vừa bước một bước đã bị ngăn trở bởi làn váy phiền phức kia, nàng trở tay không kịp, mắt thấy đầu sắp hôn môi đất đai.

Mộ Phi Chi nhanh chóng tiến lên vài bước ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực. Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên ở bên tai Thẩm Hành Vu: "Gấp như vậy? uh, xem ra, thời điểm diễn ra hôn lễ ta phải ôm nàng. Nếu không chưa đi hết mười dặm phố, nàng liền... khả khả." Lần này Mộ Phi Chi nở nụ cười sang sảng, về mặt Thẩm Hành Vu đang nằm trong lòng hấn đã sớm đỏ hồng rồi.

Nam nhân có tâm cơ giả dối, sử dụng mỹ nam kế thành nghiện rồi !

.....

Trừ bỏ việc mặc thử quần áo ra, trong khoảng thời gian nửa tháng chuẩn bị, ma ma giáo dưỡng trong cung cũng bắt đầu dạy bảo lễ nghi cần có trong hôn lễ cho Thẩm Hành Vu. Dù sao hôn lễ của hai người phải diễn ra trên tế đàn, cho nên khẳng định không thể thiếu các loại quy củ rườm rà đó.

Ngày đầu tiên kết thúc việc học, buổi tối ngay cả sức lực bò lên giường, Thẩm Hành Vu cũng không có. Vẫn phải nhờ Mộ Phi Chi ôm nàng lên, ôm ấp

thân thể mỗi một của nàng vào trong ngực, nàng cũng thêm phần kháng nữa, chỉ lúc sau liền ngủ.

Ngày hôm sau, sau khi ma ma giáo dưỡng trở về, Mộ Phi Chi đang chờ nàng ở Thái Cực điện. Thảm hành vu vừa thấy Mộ Phi Chi, trên mặt liền lộ ra bộ dáng ủy khuất. Nàng kéo dài bước chân, vậy Thạch Lư và Hoa Dung đang hầu hạ lui ra, chạy thẳng đến bên người Mộ Phi Chi.

"Mộ Phi Chi, có thể không cần học không." Thảm Hành Vu ngồi ở bên người Mộ Phi Chi, nhỏ giọng thì thầm, đi đường cũng cần phải cẩn thận cách thật chuẩn, không được sai lệch dù chỉ là một chút. Quả thực quá hà khắc mà.

"Ngày mai vẫn phải tiếp tục." Đối với chuyện này, Mộ Phi Chi nửa điểm cũng không tha.

"Tôi hôm nay người không được ôm ta ngủ." Sau lần trước, ở đình giữa hồ, Thảm Hành Vu phát hiện sử dụng chiêu này rất tốt.

"Phản kháng cũng không có hiệu quả." Mộ Phi Chi lập tức đen mặt lại.

Ngày thứ ba sau khi học xong, cung nhân của Thái Cực điện vẫn đang ở, Phúc Hải đang rót trà cho Mộ Phi Chi. Thảm Hành Vu cũng không thêm đề ý đến mặt mũi, bộ dạng như chân sắp bị chặt đứt vậy. Nàng vừa nhìn thấy Mộ Phi Chi, thanh âm mềm dẻo nhu nhuyến nói: "Mộ Phi Chi, nhân gia không muốn học nữa." Giọng nói mềm mại kia thiếu chút khiến chính Thảm Hành Vu phải nôn mửa.

Cánh tay đang rót trà của Phúc Hải cũng run rẩy, chút nữa thì hắt nước lên tấu chương trên bàn.

"Chớ làm nũng, nàng nhất định phải học được quy củ trên tể đàn. Chỉ cần vượt qua ngày đó, sau này cho dù nàng không đi giày mà chạy ở trong cung, ta cũng không quản nàng nữa." Đầu Mộ Phi Chi cũng không thêm ngẩng lên, tay vẫn cầm bút son phê chữa tấu chương như cũ.

Nhưng vừa mới nói hết, hần liền ngẩng đầu lên, ngôn từ chính nghĩa nói với nữ nhân đang không tình nguyện kia: "Về sau ta cũng không cho phép nàng không đi giày mà chạy loạn trong cung." Sẽ bị cảm lạnh. . .

----- lời ngoài mặt -----

Hôm nay thủ đẩy, hi vọng mọi người đi qua đi ngang qua không cần bỏ qua, cất giữ, page view đối với thân mẹ đều rất quan trọng, về sau mấy ngày nay Cập Nhật thời gian đại khái đều là 21h 55, buổi tối. cầu cất giữ a

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mười dặm trang sức màu đỏ

Nửa tháng Thảm Hành Vu âm thầm không muốn học lễ giáo trôi qua rất nhanh, nửa tháng sau, một ngày trước đại hôn, Mộ Phi Chi dẫn theo một đoàn người hộ tống Thảm Hành Vu đến phủ Thanh Bình hầu của Mộ Thiếu Khanh.

Thảm Hành Vu ở trong hoàng cung, nhưng nàng gả cho chủ nhân của hoàng cung nên không thể xuất giá từ trong cung, vì thế sau khi Mộ Phi Chi thương lượng cùng Mộ Tê Hoàng mới đồng ý để Thảm Hành Vu xuất giá từ phủ Thanh Bình Hầu. Sau khi ý chỉ truyền đến Mộ Thiếu Khanh, Mộ Thiếu Khanh lập tức dọn dẹp một viện cho Thảm Hành Vu ở. Vậy nên mới có màn đưa tiễn trước đám cưới này.

Mộ Thiếu Khanh chưa lấy vợ, cha mẹ cũng đã qua đời, cho nên trong phủ rất yên tĩnh, khi xuống kiệu, Mộ Phi Chi kéo tay Thảm Hành Vu vào bên trong.

"Vương thượng, người đã đến rồi." Mộ Thiếu Khanh đứng ở cửa.

"Thiếu Khanh, người dặn dò nhà bếp mang chút cơm canh đến, nhiều mỡ một chút." Mộ Phi Chi gật đầu, dặn dò Mộ Thiếu Khanh

"Vâng." Mộ Thiếu Khanh lập tức đi gọi người.

"Các người lui xuống hết đi." Mộ Phi Chi lời kéo Thảm Hành Vu vào phòng, ra lệnh cho các gia nhân lui xuống.

"Vu Nhi." Gia nhân vừa đi, Mộ Phi Chi đột nhiên đẩy Thảm Hành Vu ngã vào giường, sau đó ôm eo Thảm Hành Vu hôn mạnh, Thảm Hành Vu có hơi ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên hơn là, nàng cảm nhận được Mộ Phi Chi đang truyền đến cảm giác hồi hộp, hồi hộp vì nàng. Hôn của Mộ Phi Chi rất nhiệt liệt, thậm chí có chút mạnh mẽ. Trái tim Thảm Hành Vu đập thình thịch, quên thở trong chốc lát.

"Đồ ngốc, nàng muốn nghẹn thở mà chết sao?" Mộ Phi Chi lưu luyến rời khỏi môi nàng, sau đó dựa vào giường, theo thói quen mà ôm nàng đặt lên chân.

"Người làm sao vậy?" Thảm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi, trong ánh mắt bất giác xuất hiện vẻ lo lắng.

Đương nhiên là Mộ Phi Chi không bỏ qua ánh mắt quan tâm ấy của nàng, ôm nàng thật chặt, lúc này mới mở miệng giải thích: "Vu Nhi, ở kinh thành này,

không có nơi nào là an toàn." Cánh tay Mộ Phi Chi có vẻ run rẩy.

"Người lo lắng tối nay ta gặp nguy hiểm?" Cuối cùng Thẩm Hành Vu cũng hiểu rõ, thì ra Mộ Phi Chi lo lắng việc này, nhưng, có cần phải lo lắng thế không? Phủ của Mộ Thiếu Khanh có vẻ không phải ổ thỏ phi gì mà.

"Nếu không phải xuất giá từ hoàng cung thì không hợp lễ nghi, ta nhất định sẽ không đồng ý!" Sự căng thẳng của Mộ Phi Chi viết hết lên mặt, điều này khiến Thẩm Hành Vu rung động nhẹ. Rất nhiều năm sau, Thẩm Hành Vu nhớ lại lúc hai người thành hôn, đột nhiên trong lòng đặt ra nghi vấn: Ở Hoài Bắc, nàng trăm phương nghìn kế trốn khỏi phủ thái tử, sau đó tại sao lại dễ dàng gặp Mộ Phi Chi như vậy, để hắn cưới nàng về?

"Hoài Nam vương điện hạ, nếu xung quanh nguy hiểm như vậy, người nói đi, nơi nào mới là an toàn?" Thẩm Hành Vu có vẻ bất đắc dĩ, nam nhân này, lúc nào rồi mà còn khó chịu.

"Trong lòng ta." Trên môi lại truyền đến cảm xúc mềm mại, mặt Mộ Phi Chi không biến sắc nói.

"Làm trò." Thẩm Hành Vu vốn muốn ghét bỏ, nhưng lời nói ra miệng lại có vẻ làm nũng.

"Đêm nay Hắc Ưng sẽ ở đây, ngày mai là đại hôn, trong cung còn có chuyện phải làm, ôi, không biết đêm nay có mất ngủ không." Mộ Phi Chi vẫn ôm Thẩm Hành Vu trong lòng, không quấy rối gì, chỉ có giọng nói lạnh lùng mà quyến rũ của hắn: "Mộ Thiếu Khanh đã chuẩn bị cơm cho nàng, yên tâm ngủ đi, sáng mai ta tới đón nàng, vương hậu của ta." Npc nói xong lời cuối cùng, giọng nói có chút khàn khàn.

"Chủ tử, đồ ăn đã xong." Thạch Lưu bê mâm đứng bên ngoài, cung kính nói.

"Ta hồi cung, ngoan." Lại giầy vò môi nàng một chút rồi Mộ Phi Chi mới chịu rời đi.

"Chủ tử, môi người làm sao vậy?" Thạch Lưu hành lễ với Mộ Phi Chi, bê đồ ăn vào, vừa nhìn thấy Thẩm Hành Vu đã thấy đôi môi sưng đỏ của nàng.

"Thử một loại thuốc, thành ra như vậy." Thẩm Hành Vu thăm mắng Mộ Phi Chi, lúc này mới lấy khăn lụa che môi lại.

... ..

Một đêm này, mọi thứ đều yên bình. Nhưng vừa đến giờ dần, Thẩm Hành Vu đã bị Thạch Lưu gọi dậy, bởi vì lễ thành hôn hôm nay có nhiều trang sức, y phục cầu kỳ, thật sự là không thể chậm được nữa.

Một đám người bắt đầu bận rộn trong phòng, mới đầu Thẩm Hành Vu còn mơ mơ màng màng ngồi một chỗ, sau đó tóc bị người ta kéo tới kéo lui, không muốn tỉnh táo cũng không được.

Trâm phượng, hoa tai, áo ngoài áo trong, hai canh giờ sau, Thẩm Hành Vu mới xong.

Qua nửa canh giờ, tiếng lanh lảnh của Phúc Hải vang lên bên ngoài: "Vương thượng giá lâm."

Phủ khăn voan lên đỉnh đầu, tay nàng đột nhiên run lấy bầy, Thẩm Hành Vu cảm thấy phản ứng của mình thật kỳ lạ.

"Vương thượng vạn tuế!" Mộ Phi Chi mặc hỉ bào màu đỏ, hấn vén áo, đi từ bên ngoài vào, thấy ngay Thẩm Hành Vu mặc phượng bào đứng yên lặng.

"Vu Nhi, ta tới đón nàng rồi." Giọng nói trầm thấp càng lúc càng gần, Thẩm Hành Vu chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng đã bị Mộ Phi Chi bế lên.

Cứ như vậy, Thẩm Hành Vu được Mộ Phi Chi bế ra phủ Thanh Bình Hầu, bế đến bên ngoài kiệu hoa.

Đặt Thẩm Hành Vu ngồi trong kiệu xong, một cái gì đó trượt từ tay áo Mộ Phi Chi lên váy của Thẩm Hành Vu, bàn tay nàng cũng bị bàn tay to kia nắm lấy.

"Đói bụng thì ăn một chút đi." Phải chuẩn bị từ sáng sớm như vậy, chắc nàng rất đói bụng.

Hạ rèm xuống, Mộ Phi Chi mặc long bào oai phong nhảy lên tuần mã, khuôn mặt lạnh lùng nở nụ cười thần nhiên.

Thẩm Hành Vu trùm khăn voan ngồi ngây ngốc trong kiệu, vậy nên không biết sự long trọng bên ngoài thế nào, khoa trương đến mức đòi sau vẫn còn ca ngợi.

Suốt mười dặm, hai bên phố đều có người dân đứng xem, kiệu rước dẫu to lớn, có đến tám người khiêng, có ý nghĩ tứ bình bát ổn [1]. Đình kiệu Thẩm Hành Vu ngồi gấn hoa mẫu đơn màu đỏ, đồ hỉ bà, thị nữ mang theo không cái nào không phải tinh phẩm, đây là đại hôn khiến người đời phải mở to mắt, không ngắm được miệng.

[1] Tứ bình bát ổn: Từ phía yên bình, tám phương ổn định

Đoàn người chậm rãi tiến về phía đàn tế, Thẩm Hành Vu ngồi trong kiệu hoa, bụng kêu một tiếng, nàng bỗng nhiên nhớ đến đồ Mộ Phi Chi đưa cho mình, vì thế lấy thứ đó ra, khi vén khăn trắng lên, thấy nó bọc bánh quế hoa. Thẩm Hành Vu cười nhẹ, bàn tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng cầm một miếng bánh, vui vẻ bỏ vào miệng.

Đoạn đường này Mộ Phi Chi cười ngửa đi rất chậm, gần giờ ngo với đến đàn tề. Đàn tề ở trên 99 bậc thang. Khi đội ngũ dừng lại, Mộ Phi Chi nhảy xuống ngựa, bước chân rất nhanh, xóc mần kiệu lên.

"Vu Nhi, đến nơi rồi." Mộ Phi Chi đặt tay Thảm Hành Vu vào lòng bàn tay mình, tay Thảm Hành Vu như bị một lực hút lấy, đi ra ngoài.

Lúc Thảm Hành Vu bước xuống, động tác của Mộ Phi Chi khiến tất cả cung nhân và dân chúng sợ ngây người. Hắn không để Thảm Hành Vu phải chạm đất mà ôm nàng vào ngực, đi tới 99 bậc thang.

Thảm đồ được trải ra, bên dưới đàn tề, mọi người dân đều ngửa cổ nhìn nam nhân ôm nữ dân trong ngực, dần bước lên 99 bậc thang.

"Đời này lão đã nhìn thấy ba đại hôn của Hoài Nam vương, chỉ có lần này là khác, ngài ấy ôm vương hậu lên...."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cưới nàng làm thê tử, tam sinh hữu hạnh [1]

[1] Tam sinh hữu hạnh: May mắn của ba kiếp.

Trên 99 bậc thang, Mộ Phi Chi ôm Thảm Hành Vu bước từng bước một, Thạch Lư theo ở phía sau, nhấc lần váy thật dài.

"Bánh quế hoa ngon không?" Giọng nói Mộ Phi Chi vô cùng tự nhiên hỏi Thảm Hành Vu, không để ý đến người dân đang bàn tán xôn xao đằng sau.

Tuy là cách tằm khăn voan nhưng Thảm Hành Vu vẫn cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ của Mộ Phi Chi như trước, nàng núp trong lòng Mộ Phi Chi, cảm thấy mặt nóng lên, ngón tay nắm chặt áo choàng của Mộ Phi Chi, nàng nhỏ giọng ừ một tiếng.

"Ngọt không?" Biểu cảm của Mộ Phi Chi vẫn thản nhiên như cũ, thấy Thảm Hành Vu trả lời, hắn lại hỏi một câu.

"Ngọt." Thảm Hành Vu nhỏ giọng, hoàn toàn không giống đáng vẻ bình thường của nàng.

"Vu Nhi, bây giờ trong lòng ta cũng rất ngọt. Thạch Lư, ngươi đi xuống đi." Mộ Phi Chi quay đầu nhìn Thạch Lư ra lệnh.

Thạch Lư nghe thấy tên của mình, cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, nàng biết mệnh lệnh của Mộ Phi Chi từ trước đến nay không được làm trái, vì thế liền buông tay lui về một bên, lần váy thật dài của Thảm Hành Vu rơi xuống mặt đất, chạm vào long bào của Mộ Phi Chi, lướt qua từng bậc thang theo bước chân hai người.

"Từ năm bốn tuổi, con đường này ta đã đi hai mươi năm. Đối phó triều thần, giải quyết tham quan, thực hiện cải cách, mỗi ngày trở về điện Thái Cực là nằm xuống ngủ. Trước kia ta chưa bao giờ nghĩ có thể cùng một nữ nhân mình thích bước lên bậc thang cảm thạch này, chẳng qua là cảm thấy đã ngồi lên ngôi vua này, cả đời sẽ cô độc trên cao, ta có thể cưới rất nhiều con gái của các đại thần, an bài các nàng trong hậu cung để cân bằng quyền lực, sau đó cứ như vậy mà hết một đời. Mãi về sau, có người âm mưu động đến vương vị của ta, ta mới bắt đầu sử dụng mọi quyền lực, bảo vệ người của ta, ta bắt đầu chán ghét sự trôi buốc của các đại thần, bắt đầu đánh trả Hoài Bắc và Tây Bắc, xâm lược Hoài Nam, cũng vì vậy mà mới có biên giới yên bình như hiện tại. Vu Nhi, ta biết ta giữ nàng ở bên cạnh là ích kỷ, nhưng so với việc mất đi nàng, ta không chịu nổi. Khi ta còn là một đứa bé ngu ngốc còn có thể chịu được cuộc sống không có người thương yêu, nhưng khi ta phải lòng nàng, không thể chấp nhận điều khác nữa." Mộ Phi Chi chậm rãi nói xong, Thảm Hành Vu vòng tay ôm chặt hắn.

"Thật khéo, chúng ta đều là người bị cha mẹ vứt bỏ, điều khác biệt là, cha mẹ ngươi khi đó không thể không bỏ ngươi mà đi, mà ta, bởi vì không phải con trai như mong muốn nên từ lúc sinh ra đã bị ném tới nơi rừng núi hoang vu, đến lúc ta có ích mới tìm ta về. Cho nên có thể hiểu được ta có hận đến nhường nào. Mộ Phi Chi, ngươi đặt ta xuống đi." Giọng điệu của Thảm Hành Vu rất thấp, như đang nói lên sự đau khổ của nàng.

Mộ Phi Chi dừng bước, thấy chỉ còn vài bậc thang mới đặt Thảm Hành Vu xuống.

Thảm Hành Vu đứng vững, chuyện đầu tiên làm là kéo khăn voan trên đầu ra, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo hoàn toàn lộ ra trước mắt Mộ Phi Chi.

Thạch Lư ngửa đầu nhìn thấy cảnh đó, nghĩ là Mộ Phi Chi và Thảm Hành Vu dừng lại cãi nhau, hai người này vẫn còn như vậy được.

"Trên thực tế, ta không hề bài xích ngươi, tuy nhiên với ta mà nói, tình cảm của ngươi thật kỳ lạ, nhưng ta có trái tim, có thể cảm nhận được ngươi thực sự tốt với ta, Mộ Phi Chi, nhìn ta, ngươi thật lòng muốn tốt với ta hay chỉ nhất thời.... ừm." Mộ Phi Chi vẫn bá đạo như vậy, Thảm Hành Vu còn chưa nói nói, hắn đã tiến lên một bước, hai tay nâng mặt Thảm Hành Vu hôn lên.

Mọi người nhìn lên đàn tề, Mộ Phi Chi ôm chặt Thảm Hành Vu, bá đạo hôn.

"Cảm nhận được không? Vu Nhi?" Mộ Phi Chi rất không dễ dàng mới buông môi Thảm Hành Vu ra, hắn kéo tay Thảm Hành Vu đặt trước ngực mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thảm Hành Vu, sâu sắc đáng sợ: "Cảm nhận được không? Đây là của nàng!"

"Về sau không có hoa thơm cỏ lạ trong lục cung, ta không rộng lượng, dù là vì giang sơn của người, giường của ta cũng không chấp nhận có người khác ngủ. Người, từ đầu đến cuối chỉ có thể là của một mình ta, người chắc không?" Thẩm Hành Vu hơi ngửa đầu, giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo.

"Hôm nay Mộ Phi Chi ta thề, một đời một kiếp chỉ có một mình Thẩm Hành Vu, nếu như không tuân theo, tình nguyện chịu sự trừng phạt của trời, rơi vào cảnh vĩnh viễn không siêu thoát." Mộ Phi Chi nhìn vào mắt Thẩm Hành Vu nói xong những lời này, giờ bàn tay ra.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, khóe môi hai người đều nở nụ cười, bàn tay trắng nõn đặt vào bàn tay to lớn của nam nhân, lập tức bị nắm thật chặt.

Thân thể lại bị bế lên, Mộ Phi Chi ôm nàng đi nốt những bậc thang còn lại, lúc này mới đặt nàng xuống, ôm eo nàng. Hai người xoay người, đối mặt với thân dân đang hoan hô phía dưới, hắn cười nói: "Vu Nhi, cưới nàng làm thê tử, tam sinh hữu hạnh."

... ..

Hôn lễ long trọng qua đi, Thẩm Hành Vu được Mộ Phi Chi ôm về điện Thái Cực, Mộ Phi Chi đặt Thẩm Hành Vu lên giường, tự mình đắp chăn cho nàng rồi mới xoay người ra ngoài.

"Người đi đâu?" Thẩm Hành Vu kéo áo hắn, nghi ngờ hỏi.

"Buổi tối còn yến tiệc với quần thần, ta đi sắp xếp một lát, nàng nghỉ ngơi trước đi, nếu không sẽ không chịu nói." Mộ Phi Chi kéo tay Thẩm Hành Vu, đột nhiên cúi thấp người, nói bên tai nàng: "Chuẩn bị tinh thần cho tốt, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, ta không muốn vượt qua một mình đâu."

Hai mắt Thẩm Hành Vu khép lại, không để ý đến hắn. dfienddn lieqiudoon

Mộ Phi Chi nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc làm người ta mơ màng, không khỏi phá lên cười.

Đêm nay, tất nhiên không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhiếp Chính vương Tắc Bắc

Tiệc tối được sắp xếp ở trong điện Thái Nguyên, ngoại trừ các vị thần tử trong triều, còn có sứ thần Tắc Bắc, về phần Hoài Bắc, bởi vì trận chiến tranh mấy tháng trước, hai nước đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh. Nếu như hôm nay Hoài Bắc phái sứ giả tới, không biết chừng sẽ bị dân chúng Hoài Nam lột da sống rồi.

Điện Thái Cực,

Mộ Phi Chi nắm eo Thẩm Hành Vu, nhìn nàng mặc bộ váy liền màu đỏ nhạt và mái tóc thả, thấp giọng hỏi: "Nàng chuẩn bị xong chưa?"

Thẩm Hành Vu gật đầu cười.

Hai người đi ở phía trước, xuyên qua hành lang khắp khuỷu, dưới ngọn đèn dầu sáng đi tới điện Thái Nguyên.

"Vương thượng, Vương hậu giá lâm." Giọng Phúc Hải vang lên, đám người trong điện Thái Nguyên vốn còn đang âm ỉ lập tức yên tĩnh trở lại, thậm chí là không dám thở mạnh, cảnh tượng náo nhiệt vừa rồi giống như ở trng mộng.

Các vị triều thần dấy gia quyền cùng quỳ xuống, đồng thời không tự chủ nhìn một đôi đi tới cửa. Đương nhiên bọn họ quen thuộc với Mộ Phi Chi, nhưng mà lạ lẫm với Thẩm Hành Vu. Bọn họ vẫn luôn nghe thấy trong nội cung có một nữ nhân xinh đẹp như tiên nữ, hôm nay nhìn thấy, mái tóc nàng dài đen búi tùy ý, mặc cung bào tím sáo màu đỏ nhạt, cái eo nhỏ nhắn bị Mộ Phi Chi nắm lấy, trên mặt cũng không có vẻ tươi cười vui vẻ không nạm miệng được như trong chờ mong của bọn họ, mà ngược lại, nét mặt của nàng thậm chí có thể dùng từ 'tĩnh táo' để hình dung, ánh mắt của nàng lạnh nhạt liếc nhìn mọi người, có một cảm giác chói mắt và cao quý.

Con gái Hữu Thừa Tướng đang quỳ ở đó, đôi mắt tròn không rời khỏi Thẩm Hành Vu, đương nhiên nàng ta cũng nhìn thấy bộ dạng thân mật của Mộ Phi Chi với Thẩm Hành Vu, nàng ta cúi đầu xuống, nói thầm nho nhỏ: "Giống như bình hoa." Nhìn như không mặn không nhạt nhưng nói không chừng là một nữ nhân không có mặt mũi, nghĩ đến hai chữ 'bình hoa' này, Quý Tồn nhanh chóng liên tưởng đến con gái của Quyền Tả Thừa Tướng – Quyền Tiểu Mãn, nữ hân kia cũng chỉ là người có khuôn mặt, ngoại trừ khuôn mặt mảnh mai, quả thực là tay không thể cầm vật gì, rất được chiều chuộng. Nàng giương mắt nhìn đối diện, quả nhiên Quyền Tiểu Mãn đang dùng ánh mắt quán quýt si mê ái mộ nhìn Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu đi thẳng lên ghế rồng, Mộ Thiếu Khanh và Mộ Tê Hoàng đợi đã lâu đều đứng lên.

"Ta thật sự nghi ngờ ánh mắt nhìn nữ nhân của người, nhỏ, người có phải nên gọi Bồn cung một tiếng Vương tỷ không?" Mộ Tê Hoàng đứng bên

cạnh Mộ Thiếu Khanh, dùng ánh mắt bề ngễ nhìn nữ nhân trong ngực Mộ Phi Chi.

“Vương tử.” Thẩm Hành Vu phúc thân, thật sự mở miệng gọi một tiếng.

Mộ Tê Hoàng lập tức nghẹn lời, nàng vốn định dựa vào tính nết không phục của Thẩm Hành Vu, nhưng mà không ngờ Thẩm Hành Vu lại gọi.

“Tỷ, trước kia Phi Chi được tỷ bảo hộ rất nhiều.” Mộ Phi Chi buông Thẩm Hành Vu ra, tiến lên ôm lấy Mộ Tê Hoàng, nói nhỏ thêm một câu bên tai nàng: “Tuổi của tỷ cũng không còn nhỏ đâu.”

Mộ Tê Hoàng vốn là người yếu dẽ dẽ, hôm nay nghe câu nói trước của dẽ, nước mắt chuyển động, suýt rơi xuống rồi, cuối cùng lại bị câu sau của hắn chặn lại, nàng đẩy Mộ Phi Chi ra, giọng điệu cất cao: “Cút qua một bên cho ta.”

“Bình thân, ngồi xuống đi!” Về mặt Mộ Phi Chi chuyển nhanh như vậy, trước mặt người thân vẫn còn bình thường, kết quả vừa nhìn thấy triều thần, đã chuyển thành bộ dạng Đế vương lãnh huyết.

Mộ Thiếu Khanh và Mộ Tê Hoàng ngồi ở hai bên Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu, đầu tiên Mộ Phi Chi giúp Thẩm Hành Vu ngồi xuống sau đó mới ngồi.

“Vương thượng, sứ giả Tắc Bắc còn chưa tới.” Phúc Hải cúi người nói bên tai Mộ Phi Chi.

Phúc Hải vừa dứt lời, bên ngoài đại điện truyền tới giọng nói của tiểu công công: “Nhiếp chính vương Tắc Bắc đến!”

Những người trong điện đều bị người này làm cho kinh ngạc, vốn tưởng là sứ thần tới, không ngờ lại là Nhiếp chính vương Tắc Bắc.

Trong điện nhỏ giọng thảo luận, một chủ một tớ Nhiếp chính vương Tắc Bắc đã tiến vào, nam nhân mặc áo tím đi trước, vừa tiến vào tầm mắt mọi người thì tất cả đã sôi trào lên, đặc biệt là các nữ nhân. Mặc dù người nọ là người Tắc Bắc nhưng không đen như người Tắc Bắc, hơn nữa hắn lại mặc quần áo Hán tộc, bộ dạng kia giống như nam châm, hút hết ánh mắt của các tiểu thư quý tộc.

“Đôi mắt rất lạnh.” Thẩm Hành Vu ngồi trên thượng vị, nói với Mộ Phi Chi.

“Hại chết Vương phi của mình, nàng thấy hắn ấm chỗ nào?” Mộ Phi Chi cười lạnh một tiếng, cái này gọi là tự gây nghiệt.

“Giết Vương phi của mình?” Thẩm Hành Vu giật mình hỏi, Nhiếp chính vương Tắc Bắc này nhìn từ xa dù cười, nhưng đáy mắt không hề có ý cười, lạnh như băng.

“Thác Bạt Thiệu Nguyên bái kiến Hoài Nam Vương. Cung chúc Hoài Nam Vương tân hôn vui vẻ.” Thác Bạt Thiệu Nguyên đứng lại trong điện, khom người một cái với Hoài Nam Vương.

“Thay cô vương đa tạ ý của Tắc Bắc Hoàng.” Mộ Phi Chi lười biếng nói.

“Hoài Nam Vương, lần này Thiệu Nguyên đến đây ngoại trừ cung chúc đại hôn của ngài, còn muốn gặp một người.” Thác Bạt Thiệu Nguyên nói đến đây, trong mắt mới có chút ba động.

“Ai?” Thật ra trong lòng Mộ Phi Chi đã có câu trả lời.

“Quý y.”

“Phúc Hải, Quý y đâu?” Mộ Phi Chi quay đầu nhìn Phúc Hải và hỏi.

Phúc Hải có chút rối rắm: “Bẩm Vương thượng, Quý y, Quý y còn đang ngủ.”

“Đi nói với hắn là có người tìm.” Mộ Phi Chi giờ tay với Phúc Hải.

“Tạ Hoài Nam Vương.” Thác Bạt Thiệu Nguyên cảm ơn rồi ngồi xuống, mang theo ánh mắt lưu luyến của các vị nữ quyền.

...

Thẩm Hành Vu nhàm chán ngồi chỗ kia, thỉnh thoảng đánh phải kẹp mấy miếng thức ăn, ngay lúc nàng đang định gấp tiếp thì đột nhiên trên đại điện vang lên một tiếng leng keng, chỉ thấy một nữ nhân mặc bộ quần áo cười ngựa màu xanh đậm, tay cầm hai thanh trường kiếm đang khua kiể giữa một đám vũ nữ. Tóc nàng ta búi lại, hé ra khuôn mặt mang theo anh khí. Cảm xúc trong đôi mắt kia làm cho Thẩm Hành Vu nhướng mày, nàng nhìn nam nhân biếng nhác bên cạnh, vừa muốn quay đầu lại thì bàn tay dưới bàn đã bị người nắm lấy.

“Làm sao vậy?” Lười biếng trong mắt Mộ Phi Chi tàn đi, con người thâm thúy nhìn chăm chăm vào Thẩm Hành Vu.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi cắt đứt lời hai người... Lúc xoay đũa lại, một thanh kiếm bay thẳng về phía Thẩm Hành Vu, nữ tử múa kiếm lúc này đang ở tư thế nằm gục trên đất.

Mộ Thiếu Khanh tay mất lạnh lẽ, bắt lấy thanh kiếm kia.

“Quý Tôn, ngươi không muốn cái đầu nữa sao?” ‘Bốp’ một tiếng, Mộ Phi Chi ném ly rượu trong tay xuống đất, đứng bật dậy, lửa giận trong đôi mắt như muốn thiêu hủy cả điện Thái Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đời này, chỉ múa cho hấn xem

“Vương thượng, có người nói lòng chuôi kiếm của thần, cho nên mới xuất hiện chuyện như vậy, nhất định có người hãm hại thần, đúng rồi, nhất định là Quyền Tiểu Mãn hãm hại thần, nhất định là nàng ta.” Quý Tôn quỹ trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu, đưa tay chỉ nữ nhân mặc áo màu trắng ngồi bên trái đại điện, Thẩm Hành Vu nhìn qua thì thấy người đó có bộ mặt mảnh mai, rất có khí thế cảnh liêu du đưa theo gió.

“Tôn tỷ tỷ, ngươi không thể ngậm máu phun người, ngay cả kiếm tiểu Mãn cũng không cầm được, làm sao có thể lên đôi chuôi kiếm của ngươi, mà ngươi ấy, chính mình sai rồi, khụ khụ, còn không xin lỗi Vương hậu nương nương, đúng là thất lễ.” Quyền Tiểu Mãn dùng khăn tay che môi, giọng nói cũng mềm mại yếu ớt, nhưng mà lời vừa nói ra khỏi miệng suýt nữa làm cho Quý Tôn tức chết. Quý Tôn là ái nữ của Hữu thừa tướng Quý Viễn sơn, cả gia tộc Hữu thừa tướng là đi lên từ võ tướng, cho nên gia tộc rất coi trọng giáo dục võ thuật cho hậu bối, bởi vậy từ nhỏ Quý Tôn đã biết rõ các loại binh khí binh pháp, đương nhiên, sẽ yếu hơn một chút so với ngậm thơ của con gái Tả thừa tướng xuất thân từ văn nhân. Quý Tôn bị Quyền Tiểu Mãn phản bác như vậy thì trong lòng rất nóng giận, quay đầu hô lên với cha mình: “Phụ thân, người xem kia, Quyền Tiểu Mãn vừa cắn con.”

Quý Viễn Sơn rống lên một tiếng: “Tôn Tôn, Vương thượng đang ở đây, con kêu lên như thế thì ra thế thống gì?”

“Khụ khụ.” Quyền Tiểu Mãn ở đối diện che môi ho nhẹ, nhìn từ xa là bộ dạng khiến người khác đau lòng.

“Ta...” Quý Tôn thấy cha mình cũng không nói chuyện thì dứt khoát cầm thanh kiếm còn lại trong tay ném lên mặt đất, quật cường ngửa đầu, không phục nói: “Vương thượng, tội danh này dù thế nào thì thần cũng không nhận, chuyện ngu xuẩn như thế thần sao có thể làm được! Đích thị là Quyền Tiểu Mãn rồi, không thể nghi ngờ.”

“Vương thượng, Tiểu Mãn càng không phục, từ nhỏ thân thể thần đã yếu, làm sao có thể chạm vào những vật này, hơn nữa, thần có động cơ gì để hãm hại Tôn tỷ tỷ, nàng vẫn luôn có thành kiến với thần, nếu như thần làm như thế chẳng phải làm cho quan hệ của chúng thần ngày càng xa cách sao, cô ngữ có nói...” Quý Tôn thấy Quyền Tiểu Mãn lại bắt đầu ‘cô ngữ có nói’ thì lập tức cắt đứt lời nàng ta: “Động cơ à? Ngươi không muốn thấy ta biểu diễn trước mặt Vương thượng, bởi vì trong trường hợp này đọc thơ thì không dùng được.”

“Tôn tỷ tỷ, ngươi lại oan uổng ta, ta cũng không phải người thích khoe khoang, làm sao có thể ghen ghét với ngươi?” Nước mắt chuyển động quanh hốc mắt Quyền Tiểu Mãn, nhưng lại không rơi xuống khiến người khác ngứa ngáy trong lòng.

“Trước mặt Vương thượng, ngươi là người thích khoe khoang nhất.” Quý Tôn lập tức nói lại.

“Hôm nay là đại hôn của Vương thượng và Vương hậu, Tiểu Mãn nghĩ, sẽ không ai đoạt được phong thái của Vương hậu. Nếu như Vương hậu nương nương có thể múa một khúc, màn múa kiếm này của ngươi là cái gì?” Từng chữ của Quyền Tiểu Mãn đều không thua kém.

Quý Tôn nghe được thì lại không nói gì, hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt cha đã đen lại mà ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Thẩm Hành Vu ngồi ghé trên, mở miệng hỏi: “Vương hậu nương nương, ngài sẽ múa một khúc chứ?”

Không chỉ Quý Tôn mà ngay cả Quyền Tiểu Mãn cùng với rất nhiều phu nhân đều nhìn vào Thẩm Hành Vu, mang theo ánh mắt tò mò. Dù sao Vương hậu là nhân vật thế nào các nàng vẫn chưa được biết.

Thẩm Hành Vu nhìn những ánh mắt dần dần xúm tới thì nở nụ cười, nàng đặt ly rượu xuống, khuôn mặt ửng đỏ, quay đầu nhìn Mộ Phi Chi ở bên cạnh, nở nụ cười, giọng nói kiều mị: “Đời này, ta chỉ khiêu vũ cho một mình hấn xem.” Một câu nói, phong tình giữa hai hàng lông mày có thể làm mù hai mắt Mộ Phi Chi. Trên mặt hấn vẫn duy trì hình tượng Đế Vương, nhưng mà bàn tay thả trên đầu gối đã kéo tay Thẩm Hành Vu.

Người ở phía dưới đều bị lời nói của Thẩm Hành Vu làm cho kinh ngạc. Một là Thẩm Hành Vu không hề đứng ra tranh như trong tường tượng của các nàng, hai là, không ngờ có nữ nhân trực tiếp biểu đạt tình cả của mình, không hề cố kỵ nam nhân bên cạnh đường đường là Hoài Nam Vương.

Đối mặt với câu trả lời như thế, mọi người lại không phản bác được.

“Nói xong chưa?” Mộ Phi Chi nắm chặt tay Thẩm Hành Vu, lạnh lùng hỏi Quý Tôn và Quyền Tiểu Mãn: “Các ngươi coi cung yến là cái gì? Trước thì ám sát không thành, sau lại làm khó dễ Vương haijaj, hai tội danh này đủ để cô vương cắt đầu các ngươi!” Chiếc đĩa ‘bốp’ một tiếng lại văng đi rất xa, dường như Mộ Phi Chi vô cùng tức giận.

Nhìn Mộ Phi Chi ‘tức giận hơn bình thường’, dù Thẩm Hành Vu rất muốn cười nhưng trong lòng càng cảm kích hấn hơn. Hấn đã đóng kịch làm người xấu thì sao nàng có thể không thỏa mãn ý của hấn, vì vậy nàng dịu dàng nói: “Vương thượng, hai vị tiểu thư đều không cố ý, ngươi nhìn kiếm kia, nói không chừng là sai lầm của Kiếm sư, ngươi phát giận với hai cô nương như vậy thì không ổn đâu!” Thẩm Hành Vu bắt đầu sắm vai người tốt.

“Vậy theo ý của Vương hậu, nên xử trí hai người kia thế nào?” Đôi mắt Mộ Phi Chi chuyển tới trên người Thẩm Hành Vu, bên trong dường như mang theo những vì sao.

“Không làm, đương nhiên là vô tội.” Thẩm Hành Vu cười nói.

“Còn không tạ ơn?” Một khi Mộ Phi Chi tức giận, giọng nói rất có lực, quả thực dọa người chết khiếp. Hắn hô lên một tiếng, hai người kia lập tức lạy Thẩm Hành Vu, cùng kêu lên nói: “Tạ Vương hậu nương nương khai ân.”

Cung yến cứ như vậy, không biết nên khóc hay nên cười.

Sau khi tan tiệc, người đầu tiên đi ra chính là vị Nhiếp Chính vương không nói một tiếng nào sau khi ngồi xuống, hắn mang theo người hầu vội vã bước vào Thái Y viện, vừa rồi người hầu của hắn đã nghe được Quý y đang ở đó.

Đi theo đường tới hậu viện Thái Y viện, cửa chính được mở ra, sân nhỏ hoang vu lập tức hiện ra trước mặt hai người.

Bước chân Thác Bạt Thiệu Nguyên rất vội vàng, nên không để ý tới trang trí trong sân, vén áo đẩy cửa phòng.

Tay còn chưa chạm được vào cửa, cửa đã mở ra, nắp quan tài bên trong cũng từ từ mở ra, Thác Bạt Thiệu Nguyên và người hầu sau lưng đều bị chuyện này dọa sợ, bước chân lùi về sau một bước.

“Hai vị chính là người muốn gặp ta? Quấy nhiễu giấc ngủ của ta, chết cũng không cứu.” Nắp quan tài mở ra lộ một mái tóc dài màu trắng, giọng nói khàn khàn truyền từ đó ra.

Thác Bạt Thiệu Nguyên nhìn cảnh tượng này, trong lòng biết hắn chính là Quý y, vì vậy giọng điệu hòa hoãn nói: “Bỏn vương có một chuyện muốn cầu Quý y.”

“Chết cũng không cứu, người điếc à?” Thân thể Đỗ Trọng lại lùi về quan tài, nắp quan tài đóng lại.

“Quý y, bỏn vương muốn hỏi...”

“Bộp”, cửa phòng bị một làn gió yếu ma đóng lại, Thác Bạt Thiệu Nguyên bị nhốt ở ngoài, sau đó hắn thỉnh cầu mấy lần, thậm chí còn ra tay nhưng vẫn không thể lại gần được quan tài này.

Sau khi ra khỏi Thái Y viện, Thác Bạt Thiệu Nguyên nhớ tới một chuyện: Vì sao tóc của Quý y lại màu trắng? Nghe giọng nói cũng không phải là lão già 80 tuổi. Trên thế gian này, ngoại trừ phát triển tự nhiên, nếu tóc trắng thì chỉ có hai khả năng: Thứ nhất, người nọ thuộc Vu tộc ẩn cư thế ngoại; thứ hai, người này từng trúng độc của hoàng thất Vu tộc.

Mái tóc của Quý y, rốt cuộc thuộc về loại nào?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đêm động phòng hoa chúc

Edit: C'iao

Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi ôm đi về điện Thái Cực, nàng làm ồ rất thoải mái, nghĩ thầm, mấy ngày nay quả là dễ chịu, ngay cả đường cũng không cần đi, mỗi lần đều bị người nam nhân này ôm tới ôm lui.

“Nàng đang suy nghĩ gì thế?” Mộ Phi Chi cúi đầu, thấy nữ nhân trong ngực đang nhìn về một phía, hình như đang suy nghĩ gì đó.

“Không nghĩ gì.” Thẩm Hành Vu trả lời theo bản năng.

“Ta nghĩ đến nàng.” Mỗ nam trực tiếp nói ra: “Đang nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.”

“Mộ Phi Chi, ngươi vẫn luôn trực tiếp thế sao? Nữ tử trong kinh đô Hoài Bắc đều nói ngươi là nam nhân lạnh lùng ít nói, nhìn bộ dạng ngươi bây giờ xem, rõ ràng là đồn sai rồi.” Thẩm Hành Vu cười, nhưng dưới bóng đêm mờ mịt lung, trên mặt nàng vẫn hiện lên sắc đỏ.

“Nàng khác, bởi vì nàng là nữ nhân của ta.” Mộ Phi Chi nói xong, bước chân nhanh hơn, nhóm cung nhân sau lưng đã bị hắn đuổi ra ngoài, chỉ còn lại hai người.

Lúc sắp tới điện Thái Cực, Mộ Phi Chi không nhịn được, hắn không bước đi nữa mà ôm Thẩm Hành Vu bay lên. Thẩm Hành Vu làm ồ trong lòng hắn chỉ cảm thấy gió phát qua, sau đó bên tai truyền tới tiếng mở cửa điện Thái Cực.

“Tôi nay, cuối cùng nàng cũng là của ta.” Mộ Phi Chi đóng cửa lại, sau đó hắn đặt Thẩm Hành Vu lên cửa điện, nụ hôn nóng rực rơi xuống. Đôi môi non mềm giống như mật ong ngọt ngào hấp dẫn Mộ Phi Chi từng bước tiến thêm, hắn cúi đầu, hai tay ôm lấy khuôn mặt Thẩm Hành Vu, nhanh chóng để sát vào cánh môi, mút lấy, dường như hắn muốn nuốt Thẩm Hành Vu vào bụng. Tay Thẩm Hành Vu vốn đặt trước ngực Mộ Phi Chi, hô hấp hai người rối loạn, không biết qua bao lâu, tay Thẩm Hành Vu ôm chặt cổ Mộ Phi Chi. Động tác của Mộ Phi Chi không ngừng lại, bế Thẩm Hành Vu và đặt lên giường.

Cảm giác như trời đất lật chuyển, một giây sau Thẩm Hành Vu đã bị Mộ Phi Chi áp trên giường, hắn sờ soạng mặt nàng, tay kia giống như mang theo ma lực nóng rực nung đỏ cả người nàng.

“Mộ Phi Chi...” Thẩm Hành Vu vừa muốn nói chuyện, tay Mộ Phi Chi đã đặt lên môi nàng, không cho nàng nói chuyện.

“Nàng không được nói là thời cơ không được, đã thành thân rồi, ta không muốn làm Liễu Hạ Huệ.” Tên đã lên dây, không phát không được. Mộ Phi Chi sợ nàng nói gì đó kéo dài thời gian.

Trên cổ đột nhiên có một lực rất lớn, Thẩm Hành Vu đột nhiên nắm chặt lấy cổ Mộ Phi Chi, làm cho hắn căng sát lại với mình, nụ cười kiêu diễm của nàng hiện lên trước mắt hắn, giọng nói mềm mại như có người cầm chổi lông gà gãi lên trái tim Mộ Phi Chi.

“Qua đêm này, ngươi sẽ thật sự thành nam nhân của ta, là thứ thuộc về ta, ngay cả người khác nghĩ tới ta cũng không đồng ý, đây là nguyên tắc của ta, lời của ta nói đêm nay ngươi có hiểu được không?” Hai người gần như kề sát mặt nhau, Thẩm Hành Vu nói lại nguyên tắc của mình.

“Ta hiểu được.” Mộ Phi Chi vui vẻ nở nụ cười, cúi đầu hôn lên môi Thẩm Hành Vu.

Nến đỏ cháy sáng, màn lụa bay bay, che đi xuân quang trong phòng.

...

Đại hôn của Vương thượng, vì vậy hôm sau không lên triều một ngày. Khi Thẩm Hành Vu tỉnh lại, lần đầu tiên nàng thấy Mộ Phi Chi vẫn còn nhắm nghiền hai mắt. Trước kia hắn hôm nàng ngủ, mỗi sáng sớm đều tỉnh dậy sau đó về mặt lạnh lùng được cung nhân hầu hạ chuẩn bị vào triều. Hôm nay nhìn thấy dung nhan an tĩnh của hắn lại thoáng kinh ngạc. Bình thường hắn luôn đẹp, hôm qua bỏ đi về mặt lạnh lùng, nụ cười tà tính, khuôn mặt như vậy vô cùng hấp dẫn.

“Nàng tỉnh sớm thế sao?” Không biết nàng nhìn bao lâu. Mộ Phi Chi tỉnh lại thấy nữ nhân bên cạnh đang mở to hai mắt xuất thần nhìn mình, bàn tay lớn kéo nàng vào ngực, lầm bầm: “Chả mấy khi không phải lên triều, không bị những người kia quấy rối, ngủ một lát đi.” Thật ra hắn còn chưa tỉnh ngủ, có chút mơ mơ màng màng, sau khi ôm Thẩm Hành Vu vào ngực, còn dùng tay khẽ vỗ về sau lưng Thẩm Hành Vu, giống như đang dỗ trẻ con.

Trước giờ Thẩm Hành Vu vẫn luôn thích ngủ, trong không khí an tĩnh ấm áp như vậy, nàng lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Là sói đừng giả dê.

Khi Thẩm Hành Vu tỉnh lại đã là giữa trưa, nàng cuộn người nằm ở trong chăn, mắt còn chưa mở, liền vươn tay sờ sờ vị trí bên cạnh, vị trí kia không có người, lúc này nàng mới chậm rãi mở mắt, giống như phải tốn rất nhiều khí lực.

"Chủ tử, nô tì hầu hạ người thay y phục." Hoa Dung tiến lên, sắc mặt có chút ửng hồng hỏi Thẩm Hành Vu.

Lúc này Thẩm Hành Vu còn có chút mộng lung, nàng ló đầu ra hỏi Hoa Dung: "Hoa Dung, bây giờ là giờ gì rồi?"

"Giờ Ngọ một khắc." Hoa Dung cúi đầu đáp, sau đó có chút do dự hỏi: "Chủ tử, muốn rời giường?" Trước khi Vương thượng rời đi đã phân phó qua, chủ tử muốn ngủ đến giờ nào thì ngủ đến giờ đấy.

"Giữa trưa sao, được, ta rời giường." Thẩm Hành Vu xoa xoa đầu có chút choáng váng, cả người không thoải mái từ trên giường đứng lên, chân còn chưa chạm xuống đất, liền nghe thấy thanh âm trầm thấp của Mộ Phi Chi ở bên ngoài đại điện: "Các người đi ra ngoài đi, để Cô vương."

Mộ Phi Chi một thân long bào màu đen, hăng hái đi vào bên trong nội điện, phía sau là ánh nắng ấm áp của buổi trưa, khoe miệng Mộ Phi Chi cong lên, giống như muốn hút người vào.

Hoa Dung và Thạch Lưu vừa nghe thấy tiếng của Vương thượng, liền lập tức đi ra ngoài, chỉ để lại Thẩm Hành Vu lười biếng đang ngồi ở trên giường.

"Tỉnh? Có muốn ngủ thêm một chút nữa hay không?" Mộ Phi Chi đi đến, ngồi ở trên giường, sau đó ôm Thẩm Hành Vu đặt ngồi ở trên đùi mình.

"Ừm." Thẩm Hành Vu ôm lấy cổ Mộ Phi Chi, dựa sát vào người hắn, bộ dạng cực kỳ lười nhác.

"Ta giúp nàng mặc y phục." Mộ Phi Chi một tay ôm lấy nàng, một tay bắt đầu mặc quần áo cho nàng, hắn cúi đầu, toàn tâm toàn ý thất đại lung cho Thẩm Hành Vu, thẳng đến khi thu xếp ổn thỏa cho nàng, Mộ Phi Chi mới đặt nàng ngồi trên giường, còn hắn ngồi xổm xuống, tự mình đi giày cho nàng.

Kéo nàng từ trên giường xuống, ngồi ở trước gương đồng, nhìn mái tóc đen dài hỗn loạn của Thẩm Hành Vu, yết hầu của Mộ Phi Chi lại thấy căng thẳng, không ngừng nhớ đến bộ dạng xinh đẹp tối qua của nàng, hắn cực lực khống chế không để mình nghĩ tiếp, sau đó cầm lấy lược chải tóc cho Thẩm Hành Vu.

"Chàng còn có thể vấn tóc?" Thẩm Hành Vu vốn chỉ cho là Mộ Phi Chi cầm lược để chải, kết quả Mộ Phi Chi lại còn động thủ vấn tóc cho nàng, năm nay, nam nhân biết vấn tóc thật sự không nhiều.

"Hồi nhỏ cùng học với Vương tỷ." Mộ Phi Chi cười nói, ngón tay tung bay, mặc dù bụi tóc không quá cầu kỳ, nhưng đơn giản lại đẹp.

...

Khi Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi nắm tay kéo đi ra ngoài, nàng có chút nghi hoặc kéo Mộ Phi Chi lại: "Chàng muốn đưa ta đi đâu?"

"Phụ vương và mẫu hậu đều đã qua đời, cho nên ngày thứ hai nhất định phải đi bái kiến Vương tỷ, bây giờ đã là giữa trưa, sợ là tỷ ấy chờ không được rồi." Mộ Phi Chi quay đầu giải thích.

Thẩm Hành Vu nghe xong liền a lên một tiếng.

Khi hai người đến cung điện của trưởng công chúa, trưởng công chúa đang nhàn nhã nằm trên ghế mây trong sân, bên người bày một ly trà xanh, nghe thấy tiếng của hai người, nàng trêu ghẹo nói: "Bực nổi xuân tiêu ngắn ngủi mặt trời lên cao rồi mới dậy, từ nay quân vương chẳng lâm triều!"

"A Vu, hành lễ với Vương tỷ." Mộ Phi Chi nói với Thẩm Hành Vu.

"Hành Vu bái kiến Vương tỷ." Thẩm Hành Vu phúc thân hành lễ với Mooh Tê Hoàng.

"Được rồi, là sói cũng đừng giả thành dê." Mộ Tê Hoàng từ trên ghế ngồi dậy, nói với thị nữ phía sau: "Hải Đường, lấy thứ đó đến đây."

Thị nữ lên tiếng đáp một tiếng, sau đó rất nhanh liền giao một cái hộp cho Mộ Tê Hoàng. Mộ Tê Hoàng đứng dậy, vẫy vẫy tay với Thẩm Hành Vu: "Đứa nhỏ, lại đây."

Khóe miệng Thẩm Hành Vu run rẩy, nàng khẽ cắn môi, đi tới bên cạnh Mộ Tê Hoàng.

Mộ Tê Hoàng mở hộp ra, từ bên trong lấy ra một chiếc vòng ngọc được chạm trổ tỉ mỉ đeo lên cổ tay Thẩm Hành Vu, trên vòng tay ngọc bích thượng hạng này được chạm khắc một con phượng hoàng rất sống động, thoạt nhìn như đang vỗ cánh bay.

"Đây là vòng ngọc lúc nhỏ mẫu hậu tặng cho ta, về sau ngươi theo Phi Chi, vòng tay này ta liền giao cho ngươi." Mộ Tê Hoàng nói xong lại ung dung rảnh rỗi ngồi xuống.

Thẩm Hành Vu quay đầu liếc mắt nhìn Mộ Phi Chi một cái, Mộ Phi Chi nghĩ một lúc mới gật đầu.

"Những thứ đáng giá này ta có rất nhiều, ngươi không cần ngại nhận lấy đi." Mộ Tê Hoàng lại nói.

Những thứ đáng giá đó dĩ nhiên là nàng có rất nhiều, nhưng chân chính coi trọng lại rất ít.

"Tỷ, có muốn triệu Phong tướng quân đến không?" Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu ngồi xuống bên cạnh Mộ Tê Hoàng, giọng điệu thản nhiên nói.

"Kệ hắn, có cốt khí thì cả đời đừng trở về." Mộ Tê Hoàng khoát khoát tay Mộ Phi Chi: "Các ngươi đi đi, đừng làm trở ngại ta suy nghĩ."

"Phốc." Thẩm Hành Vu nhin không được, cười lên một tiếng.

"Đi nhanh đi, đừng làm chướng mắt ta." Mộ Tê Hoàng liếc nàng một cái.

...

Hai người còn chưa đi xa, tổng quản Thái Cực điện vội vã chạy đến, không ngừng thở gấp nói: "Vương thượng, Nhiếp chính vương Tắc Bắc xin cầu kiến. Hiện đang chờ ở Thái Cực điện."

"Đã biết." Sau đó Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu rời đi.

"Xem ra là Đỗ Trọng không có gặp hắn." Thẩm Hành Vu rất quả quyết nói.

"Đỗ Trọng không phải ai cũng gặp."

...

Nam nhân một thân tử y đứng ở trong Thái Cực điện, hần nhìn đồ vật bài trí bốn xung quanh, ánh mắt càng trở nên thâm trầm hơn, trong điện này mặc dù thân là Đế vương, chỗ ở cần phải được hưởng xa hoa, nhưng trong nơi này còn kèm thêm một chút ảm áp, tỷ như trên cái bàn này, gần cửa sổ hay trên cửa sổ, tất cả đều được bày đầy hoa cỏ màu sắc rực rỡ, cách sắp xếp này cực kỳ thân thuộc với hần, dĩ nhiên là được xuất ra từ tay nữ chủ nhân, nghĩ đến đây, trong lòng hần lại cảm thấy đau xót.

"Không biết Nhiếp chính vương tìm Cô vương có chuyện gì?" Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đứng sau lưng Thác Bạt Thiệu Nguyên, nhìn bóng dáng hơi cô đơn lạnh nhạt của hần, hỏi.

"Hoài Nam vương, bốn vương có việc gấp muốn gặp mặt Quý y một lần, thế nhưng, thế nhưng hần luôn trốn tránh không gặp." Thác Bạt Thiệu Nguyên hơi thở dài nói.

"Người có chuyện gì?" Mộ Phi Chi hỏi, tính khí của Đỗ Trọng thật sự rất kỳ quái, lúc trước đã đáp ứng sẽ không lấy quyền ra áp chế hần, chuyện lần này Mộ Phi Chi cũng không tính muốn giúp Thác Bạt Thiệu Nguyên.

"Ta..." Quýnh lên, ngay cả tự xưng cũng quên, hần trầm mặc một lát, sau đó mới nói: "Ta muốn thỉnh cầu hần cứu một người."

"Người muốn cứu ai?" Đúng lúc này Thẩm Hành Vu mở miệng hỏi, sau khi nói xong, nàng cảm thấy bàn tay nàng bị Mộ Phi Chi nắm rất chặt.

"Người..." Thác Bạt Thiệu Nguyên có chút do dự, hần không biết phải mở miệng thế nào.

"Ta là thầy thuốc, người hỏi ta cũng được." Thẩm Hành Vu nhìn nam nhân trước mặt, ánh mắt sắc bén, giống như đã nhìn rõ sự tình.

"Ta muốn cứu Vương phi của ta, Vương hậu nương nương, nếu một người có hô hấp mỏng manh, lại vĩnh viễn cũng không tỉnh dậy, vậy có thể cứu được không?" Thác Bạt Thiệu Nguyên ôm lấy vị trí trái tim, trong con đầu đốm giống như bị ngàn vạn cây kim đâm vào nói ra tình hình thực tế.

"Nàng còn hiện tượng sinh trưởng không?" Thẩm Hành Vu đột nhiên nhớ tới Mộ Phi Chi đã từng nói Thác Bạt Thiệu Nguyên tự tay giết Vương phi của mình, nếu Vương phi của hần đã chết, vậy người hiện giờ là ai?

"Vương hậu có ý gì?" Thác Bạt Thiệu Nguyên có chút mơ hồ.

"Ý của ta là, theo thời gian móng tay của nàng có dài ra không, tóc của nàng có dài ra không?" Thẩm Hành Vu cẩn thận giải thích.

"Có, ta thường cắt móng tay cho nàng." Giọng nói của Thác Bạt Thiệu Nguyên đã bắt đầu có chút run rẩy, một cỗ cảm xúc bi thương không thể nào không chế nổi đang lan tràn khắp người hần.

"Vậy thì chính nàng không muốn tỉnh, loại chuyện này, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, cho dù là thần tiên trên trời cũng không có cách, là chính nàng đem mình vây khốn lại, nói vậy chắc nàng đã nhận phải đả kích gì đó rất lớn, thế cho nên ngay cả sống cũng trở thành một điều khó khăn." Giọng điệu của Thẩm Hành Vu dần trở nên lạnh, nàng nghĩ nàng đã hiểu rõ sự tình, nhưng sau khi mất đi mới biết quý trọng, sau khi giải thích xong, không hề ý đến Thác Bạt Thiệu Nguyên, kéo Mộ Phi Chi đi vào bên trong nội điện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Cải trang xuất cung.

Editor: Quỳnh

Sau khi Mộ Phi Chi đại hôn, không, phải nói là từ sau khi Thẩm Hành Vu vào cung, tất cả mọi người trong cung đều nhìn ra Vương thượng của bọn họ đã thay đổi. Hạ nhân hầu hạ bên ngoài điện Thái Cực có thể không biết, nhưng cung nhân hầu hạ trong điện, đối với bọn họ, ấn tượng về Vương thượng mà từ trước đến nay người ta vẫn kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ) đã có sự thay đổi một trời một vực, như nói trước kia Mộ Phi Chi khiến cho người ta kính ngưỡng, vậy bây giờ, người lại có thể khiến cho Mộ Phi Chi "kính ngưỡng", vị chủ tử kia tùy rằng rất lười làm việc, không có cao ngạo, nhưng lại là điểm yếu của Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi đối với nàng là nắm trong tay sợ hãi, đặt trong miệng sợ tan.

Sau khi đại hôn, mỗi ngày Mộ Phi Chi cực kỳ cẩn mẫn, thời điểm rời giường tùy rằng có rời giường, nhưng rõ ràng yên tĩnh hơn rất nhiều, bởi vì hần không muốn đánh thức người kia. Lâm triều, hiệu suất hần xử lý công việc càng nhanh đến kinh người, vừa hạ triều liền vội vàng chạy về điện Thái Cực, hầu hạ người nọ ăn sáng.

Lúc trở về, nhóm cung nhân đi theo đã bị đuổi xuống dưới, một mình Thẩm Hành Vu nằm sắp ở trên bàn giống như đang ngủ, Mộ Phi Chi bước đến cửa liền dừng lại, loại cảm giác có người chờ thật là tốt, con đường này hần đã đi rất nhiều lần, trước kia cho tới giờ nghênh đón hần đều là vẻ mặt nom nớp lo sợ, bây giờ, nữ nhân mình yêu thích đang chờ đợi mình, trái tim nhất thời ầm lên.

"Vương thượng?" Phúc Hải đứng phía sau Mộ Phi Chi, thân mình hấn cong như con tôm.

"Lui ra đi. Đứng rồi, Phúc Hải, chuẩn bị cho ta hai bộ thường phục(1)." Mộ Phi Chi vẫy vẫy tay với Phúc Hải.

(1) Thường phục: y phục mặc hàng ngày.

Tuy hai người nói chuyện rất nhỏ, nhưng vẫn đánh thức Thẩm Hành Vu, nàng từ trên bàn ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi mờ mờ nhìn Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi cho rằng nàng muốn nói một lời dịu dàng gì đó, kết quả ánh mắt Thẩm Hành Vu chỉ liếc hán một cái, còn mang theo vẻ không kiên nhẫn, sau đó liền lẩm bầm nói một câu: "Cuối cùng cũng đã trở lại, chết đói rồi."

"Bây giờ liền ăn, ăn xong ta mang nàng xuất cung." Mộ Phi Chi ngồi xuống bên cạnh nàng, múc cháo cho nàng.

"Xuất cung... Xuất cung!" Mắt Thẩm Hành Vu lập tức mở lớn, nàng cười toét miệng, cười rất vui vẻ, một tay ôm lấy cánh tay Mộ Phi Chi, cực kỳ không có hình tượng nữ nộ cười: "Quân vô hí ngôn, tứ mã nan truy!"

"Dĩ nhiên." Mộ Phi Chi cũng cảm thấy bị nàng truyền nhiễm, cười ha ha.

Rất nhanh, Phúc Hải đã đưa tới hai bộ thường phục, Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu đi vào nội điện, nói: "Hôm nay cải trang đi ra ngoài, phải mặc khiêm tốn một chút." Sau đó hán một bên tự thay quần áo của bản thân, một bên ném quần áo cho Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu vừa thay quần áo, vừa cẩn thận nhìn, nói: "Đây mà gọi là khiêm tốn." Chất liệu vô cùng tốt, chẳng qua chỉ là không sắc sỡ mà thôi.

Hai người thay đồ xong, Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu đến bên cạnh mình, chậm rãi tiến sát vào nàng, Thẩm Hành Vu vỗ vào ngực hán một phen: "Ban ngày ban mặt chẳng muốn làm gì?"

"Nàng nghĩ gì vậy?" Mộ Phi Chi nheo mắt nàng, bắt đầu dĩ nói: "Đừng nhúc nhích, Đỗ Trọng cho ta hai tấm mặt nạ da người, ta giúp nàng mang lên."

Lời nói của Mộ Phi Chi khiến Thẩm Hành Vu cả kinh, lấy trình độ y thuật của Đỗ Trọng, hán chế tạo mặt nạ nhất định là cực kỳ giống, mà khéo là, thuật dịch dung là thứ mà Thẩm Hành Vu kém nhất, lần trước nàng đã thấy Đỗ Trọng giả dạng Dư Thiếu Bình một lần, hiện giờ dùng trên mặt mình, cảm thật tư vị thật phức tạp.

...

Hai người đều giả trang thành công tử phú gia, chẳng qua là bộ dạng giống như người bình thường, nhìn thoáng qua sẽ không để lại bất kỳ ấn tượng nào với người ta. Hai người ở trên đường cái phồn hoa nhất Kinh đô, tâm tình Thẩm Hành Vu còn có chút kích động, nàng nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, cực kỳ hiếu động. Ngược lại, Mộ Phi Chi lại yên tĩnh hơn rất nhiều, hán chỉ đi theo sau Thẩm Hành Vu, gắt gao che chở cho nàng.

"Cầu Tử ca, người mua cho ta chuỗi đường hồ lô được không?" Phía sau đám người truyền đến tiếng la mèm mại của một nữ hài tử.

"Được, hôm nay bán hết bánh, Cầu Tử ca sẽ mua kẹo hồ lô cho người ăn." Một nam nhân về mặt ngây ngô lôi kéo nữ hài tử bên cạnh, ha ha cười lớn hai tiếng, liền kéo nàng ta đến chỗ bán kẹo hồ lô.

Mộ Phi Chi trừng hợp nhìn thấy một màn này, hán lấy ra một khối bạc vụn, kêu một tiếng thương ở bên kia, trực tiếp mua hết kẹo hồ lô trong tay hán.

"A Vu, nàng có muốn ăn không?" Khi Thẩm Hành Vu quay đầu đi, Mộ Phi Chi liền giơ cao cây tre có kẹo hồ lô lên cho Thẩm Hành Vu nhìn.

Thẩm Hành Vu đưa mắt nhìn ngó xung quanh, ~~điềnanlequydonnnnn~~ cười khanh khách lấy từ trên cây xuống một cái, thấp giọng nói: "Cảm ơn đại ca."

Cuối cùng sau khi đem tặng cây tre có kẹo hồ lô đó cho người khác, Mộ Phi Chi đưa Thẩm Hành Vu đến tửu lầu không tề trước mặt.

"Tiểu nhị, một nhĩ gian, cho hai huynh đệ chúng ta vài món ngon." Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu song song đi vào, cực kỳ quen thuộc hét to nói với tiểu nhị.

"Được được! Gian chữ nhất, mời hai vị." Trong tửu lầu buôn bán không tề, tiểu nhị đi tới hô, Thẩm Hành Vu nghe thấy được ăn, hai mắt lại bắt đầu tỏa sáng.

Hai người được tiểu nhị đưa tới gian chữ nhất, vừa mới tiến vào, Hắc Ứng liền giống như quỷ, từ từ đi tới trước mặt hai người.

"Chủ tử, mọi thứ đã chuẩn bị xong." Hắc Ứng nửa quỳ trên mặt đất, báo cáo với Mộ Phi Chi.

"Tốt, người an bài hai người giả trang ở trong này, A Vu, chúng ta đi." Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu đi ra đằng sau tấm bình phong.

Nhẹ nhàng xoay bình sứ, cái giá liền di chuyển, một con đường dài vô tận hiện ra trước mặt hai người, Thẩm Hành Vu biết bây giờ ngoài trừ đi theo hán thì không còn cách nào khác, vì thế nắm lấy tay Mộ Phi Chi từng bước một đi vào bên trong.

"A Vu, mang nàng đến nơi này, tất cả mọi thứ của ta đều không che giấu xuất hiện trước mặt nàng, nếu có một ngày nàng muốn diệt ta, ta nhất định sẽ thua thảm hại!"

Chương 26: Một đôi giày thêu đỏ.

Editor: Quỳnh

"Ta sẽ không cho chàng thua." Thẩm Hành Vu liếc mắt nhìn hắn: "Trừ phi chàng làm cho ta bại bởi thiên hạ của chàng, bại bởi nữ nhân của chàng."

"Ta sẽ không để cho nàng thua." Mộ Phi Chi đưa tay hai người đang nắm chặt lên, hôn lên mu bàn tay nàng một cái.

Đi qua một đoạn thông đạo tối tăm, sau đó đi đến một cầu thang có đèn đuốc sáng trưng, hai người đi theo dọc cầu thang, lại đi tiếp một lát, lúc này mới thấy trụ sở bí mật được giấu kín ở nơi này.

"Phó tổng quản Thiên Cơ lâu Bạch Tước bái kiến hai vị chủ tử." Nam nhân một thân bạch y đứng ở cầu thang quỳ xuống trước mặt hai người.

"Bình thân." Mộ Phi Chi trả lời.

"Chủ tử, mọi việc đã được chuẩn bị xong, ngài đi vào đi ạ." Vị Bạch Tước kia một thân bạch y, khuôn mặt đứng lên cũng suy yếu, khiến cho người ta có cảm giác hắn thật sự gầy yếu.

"Mang chúng ta đi!" Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu theo phía sau, hắn quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Hành Vu, trong lòng có chút ngửa ngáy, tà mị cười hỏi: "Có thể nhìn như vậy, không hỏi xem chúng ta đang ở đâu? Muốn đi làm gì sao?"

"Chờ ta mở miệng hỏi như vậy sao?" Thẩm Hành Vu chớp chớp mắt, nhìn Mộ Phi Chi bằng đôi mắt sáng chói, hỏi.

Vâng ạ, Mộ Phi Chi thật sự trực tiếp đáp.

"Được rồi, Hoài Nam vương điện hạ anh minh bá đạo, chàng có thể nói cho ta biết đây là nơi nào, chàng muốn mang ta đi làm gì không?" Thẩm Hành Vu bắt đầu đi nói.

"Không nói cho nàng biết." Giọng nói của Mộ Phi Chi vốn rất êm tai, bây giờ mỉm cười nói lại càng mê người hơn.

"Ấu trĩ!" Thẩm Hành Vu lên tiếng.

Bạch Tước đi đằng trước có chút không nhịn được cười, bả vai run lên.

"Bạch Tước, coi chừng nghẹn chết." Mộ Phi Chi lạnh lùng nói một câu.

"Chủ tử, Vương hậu nương nương thật là người thú vị, đi theo ngài nhiều năm như vậy, ngoại trừ Trường công chúa, thuộc hạ chưa từng thấy ai dám đối với ngài như vậy." Bạch Tước này không giống như Hắc Ưng, Hắc Ưng chính là một khối băng vừa lạnh vừa cứng, mà vị Bạch Tước gầy yếu này, lại dám nói!

"Người cũng rất thú vị, nhỏ lông trên đầu lão hồ ta cũng rất ít thấy qua." Thẩm Hành Vu cảm thán nói, biểu đạt mình có chút thương thức Bạch Tước.

"Kèo nheo cái gì? Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?" Mộ Phi Chi rất không hài lòng, gắt gao ôm lấy Thẩm Hành Vu, đồng thời bắt đầu phát uy với Bạch Tước.

"Chủ tử, đến vị trưởng thôn đại nhân kia đã chờ ở bên trong." Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đi đến một gian phòng tối, giống như loại phòng thăm vấn nhỏ ở trong Đại Lý Tự, Bạch Tước mở cửa, một cỗ gió lạnh lập tức đập vào mặt, trong gió, Thẩm Hành Vu còn ngửi thấy mùi khen khét.

Hai người ngồi xuống, Bạch Tước đứng cạnh hai người, chỉ huy đám thuộc hạ dẫn người trong lao ra.

"Người... Người là... Vương, Vương thượng, tiểu nhân bị oan!" Tuy tóc dài có chút tán loạn, nhưng trên người không có bất kỳ thương tổn nào khác, hắn vừa nhìn thấy Mộ Phi Chi, lập tức quỳ sấp xuống.

"Lui xuống." Lập tức kêu thuộc hạ thả hắn ra.

"Vương thượng, tiểu dân oan uổng quá!" Trưởng thôn lắc nhai không ngừng.

"Tiêu Ngũ, người có một cơ hội, nói ra người phía sau lưng người." Ánh mắt Mộ Phi Chi như mũi tên phóng vèo vèo về phía trưởng thôn, ánh mắt lạnh như băng cơ hồ muốn đông cứng hắn.

"Vương thượng, tiểu nhân bị oan, ta đã khai nhận, tất cả đều là do Dư Thiếu Bình gây ra, ta cũng bị buộc bắt đắc dĩ!" Tiêu Ngũ bắt đầu khóc lóc nức nở, lớn tiếng hô to.

"Tốt, có cơ hội mà không biết quý trọng, Bạch Tước, bắt đầu đi." Đầu tiên Mộ Phi Chi phân phó Bạch Tước một câu, sau đó mới quay sang nói với Thẩm Hành Vu: "A Vu, nàng có muốn ta ôm không, vì cảnh tượng sắp tới có thể có chút kinh sợ." Biện pháp chinh người của Thiên Cơ lâu muốn bao nhiêu tàn nhẫn thì có bấy nhiêu, Mộ Phi Chi sợ Thẩm Hành Vu không chịu nổi.

"Đừng quên ta là ai." Nàng đã gặp qua rất nhiều người gần chết, hoảng hốt, lá gan của nàng vốn rất lớn. Tuy nàng là đại tiểu thư con nhà giàu, nhưng dù sao nàng cũng lớn lên ở trong sơn dã, không yếu ớt như vậy.

Bạch Tước phân phó thuộc hạ, nói: "Giày thêu đỏ."

Vừa nghe thấy ba chữ "Giày thêu đỏ" kia, sắc mặt của trưởng thôn lập tức thay đổi, hần thật không ngờ nơi này lại có loại khổ hình ấy.

Thuộc hạ không nói một lời tiếp nhận mệnh lệnh của Bạch Tước, tốc độ rất nhanh lấy ra hai khối sắt được nung đỏ ở trong lò lửa.

Lúc này Mộ Phi Chi lại nhìn Thẩm Hành Vu một cái, cười nói: "Còn có thể chịu đựng?" Hần nghĩ, Thẩm Hành Vu có thể hiểu được ý nghĩa của giày thêu hồng.

Cái gọi là "Giày thêu đỏ" chính là thiếp được chế tạo thành chiếc hài ném vào trong lò lửa đốt cho đỏ lên, sau đó áp vào người phạm nhân, bởi vì thiếp bị đốt cháy đỏ bừng, cho nên mới gọi tên là "Giày thêu đỏ".

Trong lò lửa cháy rừng rực, trưởng thôn nhìn chiếc giày sắt đang không ngừng đỏ lên, trong lòng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, mắt nhìn miệng, trong đầu hần chợt nhớ đến già trẻ lớn bé đang bị nhốt, liền ép nỗi sợ của bản thân xuống.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Thẩm Hành Vu nhìn thấy Bạch Tước đem ra một cái giày, vài thuộc hạ giữ chặt chân trưởng thôn, Bạch Tước lấy giày thiếp đang cháy đỏ rực lên, sau đó quơ quơ ở trước mặt trưởng thôn, ồ lên một tiếng, cảm thán nói: "Không biết có vừa với chân của người không."

"Vương thượng, tiểu nhân vô tội, tiểu nhân thật sự không biết gì hết!" Giày còn cho đi vào chân, trưởng thôn đã cảm nhận được độ nóng của nó, trong lòng hần bắt đầu kéo đến, mỗi khi nỗi sợ hãi chiến thắng, hình ảnh của một nhà già trẻ lại xuất hiện trước mắt hần.

"Người vô tội, vậy người nói cho Cô vương biết, già trẻ lớn bé phụ nữ yếu đuối của thôn Thanh Hà có vô tội không?" Mộ Phi Chi thấy hần tiếp tục khóc lóc kể lể, liền liếc mắt ra hiệu cho Bạch Tước, Bạch Tước tuân mệnh, trực tiếp cầm "Giày thêu đỏ" áp lên chân trưởng thôn.

"A..." Một tiếng thét quanh quẩn bên trong phòng tối, dùng từ cực kỳ bi thảm để hình dung cũng không đủ, Mộ Phi Chi liếc mắt nhìn Thẩm Hành Vu một cái, thấy nàng thờ ơ, mới phóng mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Cặp hài kia bao chặt lấy chân trưởng thôn, mùi da thịt khét truyền ra, Bạch Tước cầm hai miếng sắt hình đôi giày gỗ tạo ra những tia sáng màu đỏ, lại hỏi một lần nữa: "Người vẫn không nói sao? Ài, ta đang nghĩ, không biết lát nữa nên dùng hình gì. Nói thật, loại giày thêu đỏ này chỉ là loại cấp thấp nhất, ta sợ đến loại khác, người càng sống không bằng chết, trưởng thôn đại nhân, chết thật là chuyện dễ, nhưng sống không bằng chết mới là giày vò, người nói không?"

"Ta thật sự không biết, ta không biết." Trưởng thôn một bên gào khóc, một bên lớn tiếng hét to, hai chân kịch liệt run rẩy.

Bạch Tước thấy hần không nói như trước, từ trong thùng bên cạnh múc ra một gáo nước hắt lên chân hần. Trong nước này có muối, chân trưởng thôn vốn bị đốt lộ ra da thịt, hiện giờ bị nước lạnh pha muối dội lên càng đau đến tận xương tủy.

"Trưởng thôn đại nhân đã không phối hợp như vậy, ta đây liền không khách khí, người đâu, lấy hình cụ lưới cá nhỏ ra đây cho ta, lưới cá lớn hơn một ngàn đao, lưới cá nhỏ chỉ cần khoét năm mười đao là đủ rồi, trưởng thôn đại nhân, đây là hình cụ độc nhất vô nhị do ta thiết kế, người thật may mắn, là người đầu tiên được thử!" Bạch Tước đứng ở trước mặt trưởng thôn, lúc nói những lời này trên mặt Bạch Tước vẫn ung dung lạnh nhạt như trước, giống như nói buổi trưa hôm nay ăn cái gì.

"Là Hữu thừa tướng!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tóc rối

Cuối cùng, thôn trưởng bị lăng trì thật, nhưng chỉ mới dùng có mười mấy nhát đao róc xương lột thịt ông ta đã chịu không nổi, buộc phải mở miệng trả lời câu hỏi của Mộ Phi Chi. Lúc Mộ Phi Chi kêu người lấy đồ trong miệng ông ta ra (nhét vào để phòng ông ta cắn lưỡi tự sát), miệng của ông ta có thể nói được một cách rõ ràng: "Là hữu thừa tướng, hữu thừa tướng bắt một nhà của tiểu nhân từ già đến trẻ, không biết bị giam cầm ở nơi nào. Vì để bảo vệ tính mạng của cả gia đình, tiểu nhân buộc lòng phải nghe lệnh. Vương thượng, tiểu nhân xin chịu phạt nhưng xin ngài hãy cứu gia đình tiểu nhân." Lời

nói đứt quãng, vừa đứt lời máu tươi chảy ra từ miệng ông ta.

Bạch Tước đi lên thăm dò hơi thở của ông ta, sau đó đột nhiên rút ra một chủy thủ, đâm trực tiếp vào trái tim của ông ta. Có giả chết hay không, chỉ có tự mình ra tay mới đảm bảo. Nếu đã bước vào Thiên cơ lâu, cho dù là người chết cũng không được truyền một chút tin tức gì ra ngoài. Sau khi làm xong mọi chuyện, Bạch Tước mới vỗ vỗ tay của mình, rồi xoa xoa, làm xong mới nói với Mộ Phi Chi: “Chủ tử, mọi chuyện đã xong.”

“Bạch Tước, người làm việc càng ngày càng chu đáo chặt chẽ.” Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu đứng dậy, đánh giá Bạch Tước một câu.

Bạch Tước đi ở phía sau cười: “Nếu không phải lo lắng cho vương hậu, chỉ sợ ta còn có thể làm nhiều chuyện tàn nhẫn hơn. Ngài biết mà, từ nhỏ đối với mấy thứ này ta nắm rõ chừng như lòng bàn tay.”

Lúc đi ra phòng tối, Hắc Ưng canh giữ ở bên ngoài. Bạch Tước vừa nhìn thấy Hắc Ưng, liền nở nụ cười haha: “Lão đại, đã lâu không gặp.”

“Cút!” Hắc Ưng lạnh như băng, miệng phát ra một chữ.

"Thật sự là không thú vị." Bạch Tước than thở một câu, sau đó mới tạm biệt Mộ Phi Chi: "Chủ tử, tối hôm qua ta không được ngủ cho nên hiện giờ rất buồn ngủ, muốn đi ngủ một giấc rồi."

Hắc Ưng cùng Mộ Phi Chi quá quen với những lời nói không chút quy củ của này của nọ. Bạch Tước "nhẹ nhện" rồi đi, ba người Mộ Phi Chi bắt đầu trở lại dọc theo đường cũ.

"Nàng thấy thế nào?" Mộ Phi Chi đi tới đi lui, hỏi Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu chất lưỡi, lắc lắc đầu: "Vừa thật vừa giả, nếu sau lưng vẫn còn một con cá lớn như thế, ta tin tưởng, sự việc mới chỉ bắt đầu. Trước kia chàng cũng đã nói, Dư Thiệu Bình là người được hữu thừa tướng một tay cân nhắc đề bạt. Hiện tại manh mối là thôn trưởng cũng trực tiếp chỉ vào hữu thừa tướng, nếu kết luận ông ta là chủ mưu e rằng cũng nên xem hậu quả sau đó."

"Thối xấu đều tích lũy từng chút một. Đã từng giống như một bậc trưởng giả cùng ta xây dựng giang sơn này, phụ giúp ta giành chính quyền, hiện giờ đã sớm cảnh còn người mất." Mộ Phi Chi hiếm khi cảm thán một câu. (cảnh còn người mất: ý nói con người thay đổi bản chất, tính cách của mình, không còn như lúc ban đầu.)

"Đói bụng không? Ta bảo người dọn cơm lên" Mộ Phi Chi đối với mọi việc xảy ra chỉ có thể than nhẹ một tiếng, Thẩm hành Vu coi thờ dài này là sự cảm thán của hắn đối với chuyện trước kia, đối với đạo lý đối nhân xử thế.

.....

Thời điểm hai người quay trở lại gian chữ nhất ở tửu lâu, hai tên thuộc hạ giả dạng hai người trong phòng đã lui ra. Nháy mắt Hắc Ưng cũng không có bóng người, trên bàn đã bày sẵn mấy món ăn, Thẩm Hành Vu cũng thật sự có chút đói bụng, ngồi xuống xong liền cầm đũa lên ăn.

"Ăn xong ta sẽ mang nàng hồi cung." Mộ Phi Chi cũng cầm lấy bát đũa, trước khi ăn thì nói một câu nói như vậy.

Thẩm Hành Vu lập tức dừng động tác ăn cơm lại, tròn mắt nàng xoay xoay, sau đó cũng không nhìn Mộ Phi Chi, tự mình cảm thán một câu: "Nói cái gì mà mang ta xuất cung, hóa ra chỉ là để cho ta xem một màn tử hình sao, ài!"

Mộ Phi Chi nở nụ cười, buông đũa xuống, sờ sờ mái tóc dài mềm mại của nàng, hoàn toàn bây giờ quên nàng vẫn còn mặc nam trang, khẽ cười nói: "Trở về nghỉ ngơi thật tốt, vài ngày nữa đám vương tôn quý tộc có một buổi tụ tập đi săn, ta sẽ mang nàng ra ngoài đi chơi vui vẻ."

"Thật sự?" Thẩm hành Vu nghiêng mặt nhìn hắn.

"A Vu, nàng có biết hậu quả của việc nghỉ ngơi ta." Mộ Phi Chi lại tiếp tục ăn, mà mặt Thẩm Hành Vu đã hồng thành một mảnh.

.....

Buổi chiều sau khi quay trở về cung, Mộ Phi Chi gọi Phúc Hải tới, hỏi Ngự Thư Phòng có chuyện gì không, Phúc Hải lắc lắc đầu, Mộ Phi Chi liền cho đám người trong Thái Cực điện lui hết ra

Thạch Lưu cùng Hoa Dung buồn ngủ đứng ở ngoài Ngự Hoa Viên của Thái Cực điện, Hoa Dung dựa núi giả, mơ mơ màng màng nói: "Hai ta có thể tới Thái Cực điện hầu hạ đúng là phúc khí tu được tám đời, nhìn xem, vương thượng sắp làm hết công việc hai chúng ta rồi."

"Đúng vậy, mặc quần áo ăn cơm không việc nào là không làm. Có một lần, vào ban đêm ta trực ở ngoài điện, hơn nửa đêm vương thượng từ bên trong đi ra. Ta sợ hãi, hỏi ngài ấy có cái gì giao cho, ngài ấy chỉ lạnh lùng bảo ta đi bê trà được đun nóng tới. Ta muốn tự mình bê trà vào, kết quả bị vương thượng lấy đi. Sáng sớm ngày hôm sau, lúc đi vào để thu dọn, chủ tử ngồi ở bên giường liên tục lôi kéo vương thượng hỏi trà tối hôm qua là trà gì, sao lại uống ngon như vậy. Lúc đó ta mới biết, hóa ra đêm hôm khuya khoắt, vương thượng còn thức dậy để hầu hạ chủ tử uống nước." Thạch Lưu nói đó, chính mình cũng nhin không được mà cười lên tiếng: "Thế gian này quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn."

Sau giờ ngo, bên ngoài hai tiểu nha đầu lúu rúu nói, mà trong Thái Cực điện, Mộ Phi Chi đang ôm Thẩm Hành Vu nằm ở trên giường, tay thường thức tóc của nàng. Nàng bị hắn chọc cảm thấy da đầu tê tê, liền cũng đi cầm lấy tóc của Mộ Phi Chi. Hai người giống như đứa bé cãi nhau âm ỉ, cho đến lúc tóc của hai người đều quấn vào nhau. Thẩm Hành Vu tin trẻ con nổi lên, liền bện tóc hai người thành một cái bím tóc. Mộ Phi Chi nằm nghiêng, một tay

chống đầu, nhìn tóc hai người dần dần được bện vào cùng một chỗ.

"A vu?"

"Uhm?" Thẩm Hành Vu ngẩng đầu.

Mộ Phi Chi thử hôn nàng từ góc độ này, dường như lúc nào cũng không thấy đủ. Mộ Phi Chi luôn luôn thích "Gặm" nàng khi không có việc gì, làm môi của Thẩm Hành Vu luôn luôn sưng tấy. Thẩm Hành Vu bị hôn đến mức tay chân như nhũn ra, sau cùng đến tay cũng không nhấc được lên.

Đúng lúc này Mộ Phi Chi mở mắt ra, nhìn hàng lông mi dài dài che trên mí mắt của nàng, trái tim của hắn lại bắt đầu nhảy bang bang, hắn thầm nghĩ: Trái tim này thật sự đã không thuộc về mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Yêu tình!

Trong Thái Cực điện, Thạch Lưu ôm một chồng quần áo đi về phía nội điện, Hoa Dung đang thu dọn cái bàn cho Thẩm Hành Vu nhìn thấy vậy không khỏi trêu ghẹo nói: "Lại đến ngày làm mai mối rồi."

Thẩm Hành Vu đang xem sách, có chút khó hiểu hỏi hai nàng: "Tại sao lại nói vậy?"

Hoa Dung tỉnh tỉnh hoạt bát ở một bên vừa cười vừa giải thích: "Không phải là sắp đến hội săn bắn một năm mới mở một lần sao? Tập tục săn bắn này ở Hoài Nam cứ một năm sẽ được cử hành một lần. Vương thất Hoài Nam có chỗ săn bắn ngự dụng. Gọi là săn bắn nhưng thực chất cũng chỉ là một lần liên hoan mà thôi. Nhóm nữ nhân quý tộc sẽ mượn cơ hội này nhận thức nhiều vương tôn quý tộc hơn. Mà những thiếu gia quý tộc lại dựa vào trận săn bắn này nắm được trái tim của một đám tiểu thư. Cho nên trước khi diễn ra săn bắn, tất cả các tiệm may nổi danh ở kinh thành sẽ vô cùng bận rộn, làm từng bộ từng bộ quần áo, kiếm tiền đầy túi. Mà sau đại hội săn bắn, những bà mối cũng bắt đầu bận việc. Bởi vì, trên đại hội săn bắn hằng năm, nhóm nam nữ xem mắt cũng không ít."

"Tất cả nữ tử chưa có hôn ước cũng được tham gia hội săn bắn sao?" Thẩm Hành Vu ngạc nhiên hỏi: "Tại Hoài Bắc, các tiểu thư quý tộc tham gia cung yến đều phải do người nhà sắp xếp trước, có một số gia tộc gia giáo có vẻ nghiêm khắc, thậm chí còn bắt nữ tử chưa chồng phải đeo khăn che mặt. Nhưng mà tại Hoài Nam, nữ tử chưa lấy chồng lại có thể công khai cười đùa, được đi quan sát cuộc chiến, nhìn xem, đây chính là sự khác biệt về văn hóa của mỗi quốc gia."

"Điều đó là tất nhiên, nhưng cũng có điều kiện trước tiên là vị tiểu thư kia nhất định phải biết cười đùa. Nếu là nữ tử mềm mại yếu ớt đi, cần có một đồng hạ nhận đi theo, nếu cười đùa trông sẽ rất buồn cười." Hoa Dung nói: "Hai nữ nhi của hưu thừa tướng, đại tiểu thư quý được coi là tay nghề đệ nhất, có nhiều lúc đến nam nhân cũng phải thua nàng, nhưng mà nhị tiểu thư quý tại liên là một cô nương nhu nhược, cho nên đại lần này tiểu thư đều đã phong quang đi, phong quang về, mà Nhị Tiểu Thư hầu hết là không lộ mặt."

"Các người biết thật nhiều chuyện." Thẩm Hành Vu nghe mười phần nóng nhiệt, trong đại gia tộc vốn là có một số chuyện cực kỳ buồn cười nhưng lại cực kỳ bí ẩn, liền giống như Bát Quái, thật sự rất hấp dẫn người khác.

"Chủ tử, không phải chúng ta biết được nhiều, là danh tiếng của vị đại tiểu thư kia quá lớn, trong kinh thành truyền ra hai câu nói, 'văn không bằng năn, võ không bằng tồn', từ 'năn' này là nói đến nữ nhi Quyền tã tướng học Phú Ngũ Xa, Quyền Tiểu Mãn, mà 'tồn' này là nói đến nữ nhi hưu tướng Quý Tồn. Nhưng mà, cánh cửa nhà Quyền tướng nhanh bị người đến cầu thân đập nát, còn vị Quý đại tiểu thư này lại là nữ tử hai mươi tuổi đã quá thì." Thạch Lưu hưng trí bưng bưng đi đến, nói tiếp.

Hai mươi tuổi là gái lỡ thì, Thẩm Hành Vu hiểu rõ điểm này. Ở Hoài Bắc, mười ba mười bốn là có thể thành thân, hai mươi tuổi thực sự có chút lớn. Tuy nhiên qua năm này, nàng cũng sắp được hai mươi tuổi, nhưng mà, dù gì hiện tại nàng cũng được coi là người đã có phu quân.

"Chủ tử, đây là quần áo do Nội Vụ phủ đưa tới, để người sử dụng trong mấy ngày săn bắn." Hoa Dung ôm mấy bộ quần áo đến trước mặt Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu khoát tay áo: "Trước tiên cứ để ở một chỗ đi!" Quần áo vô cùng hoa lệ, định muốn gây náo động. Nàng cũng không muốn cướp đoạt mấy cái vị trí đầu sóng ngọn gió này, dù sao nam nhân tôn quý nhất Hoài Nam đang ở bên người nàng

...

Ngày diễn ra lễ săn bắn, Mộ Phi Chi cùng Thẩm Hành Vu ngồi trong xe ngựa, hai người đều mặc áo trắng, thích ý vô cùng, ru rú trong lòng Mộ Phi Chi, một tay Thẩm Hành Vu cầm một quyển sách, một tay lấy một miếng hạnh đào ở trong đĩa cho vào miệng.

"Đề ta làm tiếp." Mộ Phi Chi thấy nàng rất là bận, liền xoa tay giúp nàng, khiến cho hai tay của nàng được thoải mái, sau đó tự mình dứt nàng ăn.

"Sẽ ảnh hưởng đến mắt?" Mộ Phi Chi nói, tuy xe ngựa đi rất ổn định, nhưng dù sao cũng sẽ bị lung lay, vài chỗ xóc nảy.

"Chưa thể mù được." Thẩm Hành Vu đang đọc vui vẻ, bị Mộ Phi Chi nói như thế, có chút thất thần.

"Nói gì? Một ngày không thu thập năng, năng sắp đề đầu cười cổ ta " Mộ Phi Chi cường ngạnh rút sách của nàng ra, hấn ngã ngửa người về phía sau, Thẩm Hành Vu ghé vào trước ngực Mộ Phi Chi, tư thế rất ái muội.

"Chàng đưa sách cho ta." Thẩm Hành Vu chỉ nghĩ muốn lấy lại bản tiểu lâm quảng ký (Truyện cười), nhưng mà Mộ Phi Chi không nghe, nhét sách xuống dưới mông rồi ngồi lên, sau đó thì nhìn thẳng tắp vào Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu thờ dài một hơi, nàng không chịu nổi nhất là ánh mắt chuyên chú của Mộ Phi Chi này, giống như muốn nuốt người ta vậy. Làm cho người ta nổi hết cả da gà. Mộ Phi Chi nhìn lúc lâu, không nói tiếng nào chờ xem Thẩm Hành Vu có hành động gì, cuối cùng, Thẩm Hành Vu bị hấn nhìn đến đỏ mặt xấu hổ.

"Nhìn đủ chưa?" Tay Thẩm Hành Vu bị hấn giữ lại, không có cách nào để cử động được, chỉ có thể cọ a cọ ở trên người hấn, mắt nhìn Mộ Phi Chi bị cọ đến mức phát hỏa.

"Nàng yên lặng một chút." Mộ Phi Chi cầm cánh tay của Thẩm Hành Vu, để cho nàng không được động đậy nữa.

"Chàng trả sách lại cho ta, ta sẽ yên lặng!" Thẩm Hành Vu ghé lên trên người hấn, mắt nháy giao hoạt nói.

"Trả lại cho nàng? Nàng thấy, có bao giwof ta đã thỏa hiệp một lần!" Mộ Phi Chi ngồi dậy thẳng tắp, ôm Thẩm Hành Vu ngồi vào trong ngực. Tay của Thẩm hành vu thủ được tự do, trong lòng cười xấu xa, liền in dấu tay lên mặt Mộ Phi Chi, trêu tức nói: " Hôm nay, muội sẽ bắt phải ngươi thỏa hiệp một lần."

Tư thế ngồi hai người ôm ấp nhau làm cho yết hầu Mộ Phi Chi càng thêm khô ráo. Một bên hấn không chế được lộn xộn thân thể Thẩm hành vu, một bên lại muốn hôn Thẩm Hành Vu để giảm bớt ngọn lửa trong lòng. Thẩm Hành Vu nhìn thấu suy nghĩ của hấn, không muốn cho hấn được thỏa mãn ý nguyện, vẫn cố ý ghé vào trên người Mộ Phi Chi, thổi khí bên tai hấn, cười títt mắt nói: "Vừa rồi xem tiểu lâm quảng, ta vẫn nhớ rõ một câu chuyện cười, ta kể cho chàng nghe. Hắc hắc, một người nữ tử nọ đến tuổi xuất giá (cưới chồng), phụ thân của nàng nói với nàng, trước mắt ngươi có hai lựa chọn, con trai của ông chủ có tiền nhưng mà bộ dáng lại xấu, con trai của Tây gia không có tiền nhưng là có bộ dạng đẹp trai, ngươi muốn gả cho ai? Ngươi có biết nữ tử kia sẽ trả lời như thế nào ?"

Hiện giờ Thẩm Hành Vu giống như một con rắn vặn vẹo trong lòng Mộ Phi Chi, Mộ Phi chi đột nhiên phát hiện chính mình thật sự không có biện pháp thỏa hiệp. Lúc này hai người lại vẫn ở trên xe ngựa, hấn có muốn làm cái gì cũng không có cách nào.

"Đoán đi?" Thẩm Hành Vu nín chặt vạt áo trước của Mộ Phi Chi, cười títt mắt hỏi.

"Nàng nói thử xem " Mộ Phi chi nắm chặt cánh tay Thẩm Hành Vu, dường như muốn bóp chết nàng.

"Người nữ tử kia nói: Nếu không ta sẽ ăn cơm nhà ông chủ phía đông, còn ngủ ở nhà phía Tây" vừa dứt lời, Thẩm Hành Vu cười ngã vào trong lòng Mộ Phi Chi.

"Yêu tinh!" Mộ Phi Chi đen mặt mắng một câu.

Mấy tùy tùng đi theo xe ngựa ở bên ngoài, nghe thấy bên trong xe ngựa tiếng cười mơ hồ truyền ra, lại làm như không nghe thấy gì rồi tiếp tục đi.

Đến địa điểm tổ chức trận săn bắn, Mộ Phi Chi xuống xe trước, áo trắng tung bay. Hấn đứng cạnh xe ngựa, ngón tay thon dài vén màn cửa lên, duỗi vào bên trong. Thẩm Hành Vu cầm lấy bàn tay cho nàng có cảm giác an toàn kia, phía dưới đã có nô tài chờ đợi thật tốt. Thẩm Hành Vu không muốn dẫm lên người khác để đi xuống. Cho nên nàng muốn nhảy xuống, nhưng Mộ Phi chi lại trực tiếp ôm nàng xuống, hai người đều mặc một thân gấm màu trắng làm từ Thiên tâm tì, gió nhẹ thổi bay mái tóc của hai người, thật sự là một cảnh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Là đực hay cái?

Trong trận săn bắn, từng con ngựa chạy vào, lúc này, khái niệm thân phận đã mờ nhạt, người trẻ tuổi chiếm đa số, các đại nhân lớn tuổi thì cười ngựa đi dạo xung quanh. Mộ Phi Chi đứng trước doanh trường, liếc mắt một cái là thấy ngay Quý Tồn toàn thân màu lam đang cười ngựa trong đám người. Quý Tồn tóc búi sau đầu giống nam nhi, ngồi trên lưng ngựa, quả thật là có chút uy phong凛凛. Không biết là ai trong đám người hô một tiếng, rất nhiều công tử tiểu thư trẻ tuổi cùng cười ngựa lao ra ngoài, trong Thẩm Hành Vu mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, Hoài Nam thật coi mờ, nữ nhân cũng có thể phi ngựa trong khu vực săn bắn, điều này đúng là tốt hơn nhiều so với Hoài Bắc.

"Đi." Bên tai truyền đến giọng nói thân mật của Mộ Phi Chi, Thẩm Hành Vu hoàn hồn, ngẩng đầu, thấy Mộ Phi Chi ngồi trên con tuấn mã màu đen, gầy trắng dẫm lên giá đỡ chân, hấn cúi người vươn tay về phía Thẩm Hành Vu, tóc dài màu đen vì thế mà rơi xuống vạt áo.

Thẩm Hành Vu cũng sờ trong nháy mắt, sau khi phục hồi tinh thần thì trong lòng lại ảo não: Vì sao lần nào cũng bị nam nhân này mê hoặc? Nàng vươn tay, bàn tay lập tức được Mộ Phi Chi nắm, một lực mạnh kéo nàng vào lòng hắn.

Nói thật, cảm giác ngồi trên lưng ngựa đúng là khác so với đứng trên mặt đất, hai người chung một ngựa, không mang tùy tùng, Thẩm Hành Vu được Mộ Phi Chi ôm vào ngực, cảm giác này thật sự rất tốt.

"Không phải chàng muốn đi săn à? Sao lại nhàn nhã vậy?" Đôi khi Thẩm Hành Vu không nhìn thấu trong đầu Mộ Phi Chi suy nghĩ cái gì, những người trẻ tuổi không phải đều hào hứng ra ngoài săn thú sao?

"Chúng ta đi chơi, chuyện săn thú Hắc Ưng sẽ phái người đi làm!" Mộ Phi Chi nhẹ nhàng nói.

"Chàng muốn ăn gian?" Thẩm Hành Vu mở to hai mắt nhìn, nam nhân này muốn làm gì? Minh thì đi dạo sau đó đem con mồi thuộc hạ săn được đến góp sao?

"Cái này sao gọi là ăn gian được, chỉ là vật có chỗ dùng mà thôi. Đi nào, ta đưa nàng đi dạo." Nói xong, vung roi lên, con ngựa bắt đầu chạy băng băng, chạy về hướng núi rừng xa xôi.

Khi vào trong rừng, tốc độ của ngựa chậm lại, hai người ngồi trên ngựa, từ từ nhìn cảnh tượng xung quanh, rừng phong màu đỏ dần dần hiện ra trước mắt. Thẩm Hành Vu thốt lên một tiếng, sao lại có cảnh sắc mỹ lệ như vậy? Thời tiết đã vào cuối thu, rất nhiều lá cây đã rụng, bây giờ hai người đang ở nơi giao của hai cánh rừng, phía trước là rừng phong rực đỏ, phía sau là rừng cây ánh vàng, thiên nhiên rộng lớn như vậy làm người ta thấy ngạc nhiên.

"Đẹp không?" Mộ Phi Chi cúi đầu nhìn dáng vẻ kinh ngạc của nữ nhân trong lòng.

"Thật là đẹp mắt." Thẩm Hành Vu không nhịn được thán phục.

"Còn điều đẹp hơn." Hai tay Mộ Phi Chi ôm eo Thẩm Hành Vu, sau đó ôm nàng bay lên ngọn cây: "Đứng ở đây sẽ càng đẹp hơn."

"Chẳng lẽ trước kia mỗi lần săn bắn, chàng đều để Hắc Ưng đi săn, sau đó chạy tới chỗ này dạo chơi?" Thẩm Hành Vu hầu như có thể tưởng tượng ra bộ dạng lười biếng của Mộ Phi Chi

"Ta chưa bao giờ dùng thủ đoạn nhỏ này để hấp dẫn nữ nhân." Mộ Phi Chi thần nhiên giải thích: "Nên của ta cuối cùng vẫn là của ta."

Đứng trên cao một lúc, Mộ Phi Chi sợ Thẩm Hành Vu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lại ôm nàng vào trong ngực, bay xuống. Buộc ngựa ở gốc cây, hai người tay trong tay đi vào sâu trong rừng.

Có lẽ qua nửa canh giờ, Thẩm Hành Vu cảm thấy hơi mệt, Mộ Phi Chi đỡ nàng ngồi xuống, còn chưa ngồi ấm lòng, Thẩm Hành Vu liền nghe thấy tiếng khóc ở đằng sau truyền tới, nàng và Mộ Phi Chi nhìn thoáng qua, hai người liền đi tìm tiếng khóc kia.

Đi đến một bụi cỏ đang rung rung, hai người dừng bước, cách đó không xa có một con vật trắng như tuyết, cái đầu mập mạp màu trắng, nhìn không giống hồ ly mà lại giống con chó, nhưng trên người con vật kỳ lạ này dính đầy máu. Nghe thấy có tiếng lại gần, nó hơi hơi mở mắt ra, mới vừa mở to mắt, Thẩm Hành Vu thầm nghĩ không ổn, nhìn sự rõ ràng trong mắt nó có thể thấy được, tuổi thọ nó có vẻ đã cao, trên thân không có mùi tên, chỉ sợ cũng không phải người đi săn làm hại, nhưng toàn thân đầy máu kia có chút ghê người.

"Hu hu." Tiếng nó phát ra càng lúc càng lớn, Thẩm Hành Vu bước nhẹ nhàng tới bên cạnh nó rồi ngồi xổm xuống, xé một miếng vải trên người lau máu cho nó. Con vật hơi giật giật móng vuốt, lúc này Thẩm Hành Vu mới thấy trong ngực nó còn có một con nhỏ lông lá xù xì, cũng có một cái bàn tay lớn như vậy.

Thẩm Hành Vu muốn tìm miệng vết thương của nó, hình như nó đã bị trúng độc, móng vuốt ở ngón út đã biến thành màu đen, mà còn dính bùn đất, có lẽ là vì tiểu bảo bảo trong lòng mà lặn lội đường xa chạy tới đây.

Cuối cùng Thẩm Hành Vu cũng tìm thấy miệng vết thương trên người con vật, ở phần da phía dưới bụng, là một phi tiêu hình ngôi sao năm cánh kỳ lạ, Thẩm Hành Vu dùng vải bọc phi tiêu, vừa cất vào người liền nghe thấy Mộ Phi Chi nói bên tai: "Nó không xong rồi."

Thẩm Hành Vu hoảng sợ, quay đầu nhìn, ánh mắt kia đang nhìn thẳng vào nàng, vẫn còn rom róm nước mắt, nó vẫn nức nở, sau đó dùng đầu đỡ con vật nhỏ trong lòng rồi lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Hành Vu.

"Người muốn ta chăm sóc nó sao?" Thẩm Hành Vu nhẹ giọng hỏi.

"Hu hu..." Nó rên vài tiếng rồi đôi mắt chậm rãi khép lại, khóe mắt còn đọng nước mắt trong suốt.

"Thật là có linh tính." Thẩm Hành Vu dùng vải bọc lấy con vật nhỏ lông lá xù xì rồi bế lên."

"Mộ Phi Chi, chúng ta trở về đi, đứa nhóc này cần rửa sạch." Thẩm Hành Vu thân thiết ôm vật nhỏ còn chưa mở mắt vào ngực.

"Chờ một chút." Đột nhiên Mộ Phi Chi ngăn Thẩm Hành Vu

Thẩm Hành Vu nhìn sắc mặt nghiêm túc của hắn, nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nó là đực hay cái?" Mộ Phi Chi nghiêm mặt hỏi.

"....."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ghen.

Thời tiết rất đẹp, Hoa Dung và Thạch Lư dọn dẹp trong doanh trướng xong, ngồi xuống thăm cô, cùng nói này nói nọ. Hai người hàn huyên một hồi, bên tai truyền đến từng đợt vó ngựa, Thạch Lư hỏi: "Sao ta lại nghe thấy tiếng đi về hướng chúng ta? Không phải chủ tử đã quay về chứ?"

"Tình chàng ý thiếp như vậy, sao vương thượng lại bỏ về sớm như thế được... Ồ, Thạch Lư, đúng là chủ tử quay về." Hoa Dung quay đầu, nhìn tuần mã càn lúc càn gần và hai thân hình xuất sắc kia, không phải Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu thì là ai?

Hai người vội vàng đứng dậy, tiến đến đón hai vị chủ tử.

Trên lưng ngựa, Thẩm Hành Vu ôm trong lòng một bọc gì đó, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu, Hoa Dung nhìn cảnh này, thấy sắc mặt Mộ Phi Chi không tốt lắm, không nhịn được cười.

Bây giờ Thẩm Hành Vu chỉ muốn tắm rửa cho vật nhỏ kia, nàng lập tức nhảy xuống ngựa, sau đó gọi Hoa Dung: "Hoa Dung Thạch Lư, nhanh lấy một thùng nước nóng cho ta, ta muốn tắm rửa cho vật cưng này một chút."

Phân phó xong Thẩm Hành Vu liền vội vàng đi vào, hoàn toàn quên mất đằng sau còn có nam nhân mặt này đen như than. Tôn nghiêm của Mộ Phi Chi sao có thể vì một con vật còn chưa mở mắt khiêu khích như vậy, nghĩ tới đây, trong lòng hắn có phần không thoải mái, sao lại dễ dàng ăn dấm như vậy.

"Nàng định xem nhẹ phu quân của mình thế à?" Đi vào trong lều, thấy Thẩm Hành Vu đặt con vật trên giường, Mộ Phi Chi tức giận đến giậm chân, hắn tiến lên ôm Thẩm Hành Vu, há mồm cắn lỗ tai nàng.

"Chàng làm gì đấy? Là người chỉ biết gặm nhấm à?" Thẩm Hành Vu xoay người định đánh hắn.

Mộ Phi Chi đứng yên hưởng thụ "ôm ấp yêu thương" của Thẩm Hành Vu, lấy tay xoay người Thẩm Hành Vu ngã nhào lên giường, suýt nữa đè chết con vật kia.

"Chủ tử, nước..." Thạch Lư xốc màn lên, thấy cảnh bên trong như vậy, khuôn mặt biến đổi, nàng đặt nước xuống, ấp úng nói: "Có rồi." Sau đó chạy ra ngoài như gặp quỷ.

Thẩm Hành Vu đẩy Mộ Phi Chi ra, ôm con vật kia đến chậu nước rồi ngồi xuống.

Mộ Phi Chi nhìn nữ nhân đang ngồi trên mặt đất, trong lòng nổi lên hơi chua, hừ lạnh một tiếng, xốc màn đi ra ngoài.

Thẩm Hành Vu nghĩ: Đầu tiên tắm sạch cho nó rồi đi tìm nam nhân nhỏ mọn kia.

Mộ Phi Chi vừa đi, Hoa Dung và Thạch Lư liền vào giúp đỡ: Thạch Lư giữ vật nhỏ, thv và Hoa Dung rửa sạch vết máu trên người nó đi.

"Chủ tử, con vật này là gì? Mặt tròn tròn, lại không giống hồ ly." Thạch Lư cầm móng vuốt của nó nhéo nhéo.

"Chó." Thật ra trong lòng Thẩm Hành Vu cũng không biết đây là con gì, nhưng rất giống chó.

"A a a, nó mở mắt rồi." Đột nhiên Hoa Dung dừng động tác lại, kích động tiến lên, nhìn đôi mắt đen tuyền của nó đi, cảm thấy có thể yêu ngay được.

Thẩm Hành Vu nghe thấy cũng dừng tay, đột nhiên nảy ra ý tưởng xấu, gãi gãi vào bụng con vật, bé con kia vẫn đang mờ mịt nhìn ba nữ nhân té nước lên người mình, bây giờ bị Thẩm Hành Vu trêu đùa, miệng bắt đầu rên, trong đôi mắt bao phủ một mảng nước.

"Tốt lắm, ta bắt nạt người rồi." Ngoài miệng nói như vậy nhưng Thẩm Hành Vu vẫn gãi bụng nó một cái nữa rồi mới lấy vải sạch lau thân thể cho nó, sau đó đặt vào tổ.

"Vật nhỏ đáng yêu, chủ tử, có đặt tên cho nó không, em nghe nói Hoài Bắc có nhiều quý phu nhân nuôi mèo cũng đặt tên cho chúng. Hay ta cũng đặt cho nó một cái?" Hoa Dung sờ sờ vật nhòm bị ánh mắt đáng thương của nó nhìn, cảm giác trái tim cũng mềm nhũn ra rồi.

"Đúng vậy." Thẩm Hành Vu xoa đầu, quay về phía hai nha hoàn nói: "Gần như trong các đại gia tộc ở Hoài Bắc đều nuôi mèo, bởi vì người Hoài Bắc nghĩ mèo có linh tính. Nhưng nhóm quý phu nhân nuôi mèo chỉ là trò tiêu khiển thôi." Trong một gia đình có rất nhiều nữ nhân, không tranh sủng được chỉ có thể tự mình tìm trò tiêu khiển.

"Chủ tử, vậy..." Thạch Lư chỉ chỉ vật nhỏ kia.

"Nhìn giống quả cầu, gọi là Cầu Cầu đi!" Thẩm Hành Vu nhìn tiểu tử kia, lại bảo hai nha hoàn: "Bảo Phúc Hải tìm chút sữa dê tới, ta ra ngoài một chút, hai người trông chừng nó."

Thẩm Hành Vu ra khỏi liền đi tìm mợ, kết quả đi một vòng ngay cả bóng sáng cũng không gặp, sau đó bắt đắ đi lại trở về lều.

Lúc thv đi xung quanh tìm Mợ Phi Chi, hần đang cười ngửa chạy băng băng trong khi vực săn bắn, bóng dáng mạnh mẽ, áo trắng tung bay, giương cung bắn tên, đích đến không phải những con mồi mà là từng chiếc lá cây, tài bắn hoàn mỹ, nói là bách phát bách trúng có vẻ chưa đủ.

Hắc Ưng đi theo sau Mợ Phi Chi, tuy không hiểu rõ vì sao lại như vậy nhưng hần cũng hiểu, nhất định là trong lòng Mợ Phi Chi đang tức giận.

Lại nói bên này, Thẩm Hành Vu không tìm thấy Mợ Phi Chi, sau khi về giường nghỉ ngơi, gọi là nghỉ một chút nhưng lại ngủ thiếp đi, đến giữa trưa Hoa Dung bụng đói ăn tối, nàng chỉ hỏi một câu: "Mợ Phi Chi về chưa?" Hoa Dung lắc đầu, nàng liền ngủ tiếp, một mạch tới tối.

Buổi tối săn bắn còn náo nhiệt hơn ban ngày, lửa trại đốt ở giữa sáng trưng, cả nam lẫn nữ vây quanh đám lửa nướng con mồi lúc sáng, lúc Thẩm Hành Vu đi ra là nhìn thấy khung cảnh như vậy.

Tiếng người ồn ào, từ rất xa liền nhìn thấy Mợ Phi Chi toàn thân áo trắng, hần đứng bên ngoài đám người náo nhiệt, ánh mắt vắng vẻ không biết hướng về nơi nào.

Thẩm Hành Vu trở về lều khoác thêm áo, đang định đến chỗ Mợ Phi Chi thì thấy bên cạnh Mợ Phi Chi có một nữ nhân, đang cười duyên đưa một xiên thịt nướng cho hần.

Thẩm Hành Vu còn đang suy nghĩ, hôm nay Mợ Phi Chi buổi trưa cũng không về, có phải vẫn chưa ăn không. Bây giờ nhìn thấy cảnh này, nàng thông tha bước tới, đứng ở cách đó không xa xem kịch vui.

Thạch Lư múc nước trở về từ bên ngoài, thấy Thẩm Hành Vu không có ở đây, trong lòng sốt ruột, muốn ra ngoài tìm, kết quả cảnh này cũng bị nàng nhìn thấy, một nữ nhân đứng xum xoe trước mặt vương thượng, chủ nhân của nàng đứng ở cách đó không xa mỉm cười. Hồng rồi! Thạch Lư vỗ đầu mình, chiều nay lúc chủ tử ngủ vương thượng có trở về nhìn vài lần, ôi trời, lần này gây ra hiểu lầm rồi. dfienddn lieqiudoon

"Vương thượng, đây là thịt thỏ mới nướng, người có muốn ném thử một chút không?" Tiểu thư quý tộc kia cầm xiên thịt trong tay.

Mợ Phi Chi không trả lời, hần đã sớm nghe được tiếng bước chân của nàng, xoay người sang chỗ khác, quả nhiên Thẩm Hành Vu đứng ở cách đó không xa. Không quan tâm đến nữ nhân ngu ngốc đằng sau, Mợ Phi Chi đi tới trước mặt Thẩm Hành Vu, một tay bế nàng lên.

"Không phải chàng tức giận không để ý tới ta sao?" Thẩm Hành Vu nắm áo hần.

"Người dọc đường đi ôm chó còn thân thiết hơn cả ta không phải nàng sao?" Mợ Phi Chi hừ lạnh.

"Á, chàng đưa ta đi đâu, lều của chúng ta không phải trong này." Thẩm Hành Vu lơ mơ nhìn Mợ Phi Chi đi không đúng đường.

"Phía sau có một cái lều yên tĩnh." Mợ Phi Chi tùy tiện nói.

"Chàng..."

"A Vu, ta muốn nàng!"

"...."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Huyết thư

Trong màn đêm an tĩnh, hai bóng dáng quấn lấy cùng một chỗ, động tác cời dây lưng áo của Mợ Phi Chi rất ưu nhã thông thả, nhưng ánh mắt hần nhìn Thẩm Hành Vu như muốn nuốt cả người nàng vào, nhìn tới nỗi Thẩm Hành Vu sợ hãi.

"Hay là chúng ta trở về đi." Thẩm Hành Vu nói muốn ra ngoài nhưng làm sao Mợ Phi Chi có thể nghe theo nàng, hần kéo nàng trở về, áp dưới thân thể, trêu tức nói: "Có Hắc Ưng trông chừng ở ngoài, không ai có thể tới gần đây. Hơn nữa, tên đã lên dây không bắn không được, A Vu, có phải trong đầu nàng đã suy nghĩ tới rồi không?" Mợ Phi Chi cười ha ha.

“Trong đầu chàng mới nghĩ ấy, này, chàng đừng cần ta.” Thẩm Hành Vu tròn trắng mắt, nam nhân này là chó sao!

“Ta là chó.” Mộ Phi Chi cười mập mờ bên tai nàng, mặt mày bởi vì cười vui nên giãn ra, hần nhìn nàng giận, cười, ngây ngốc, trong ánh mắt đều là vui mừng.

Đêm dài đằng đẵng, bởi vì Hắc Ứng trông coi ở phía xa, cho nên không một ai tới quấy rầy buổi đêm của hai người.

Ngày hôm sau, Thẩm Hành Vu muốn cưỡi ngựa đi săn, nhưng mà bị Mộ Phi Chi dùng lý do nguy hiểm ngăn cản, nàng tức giận chạy ra khỏi màn trường đi đùa với Cầu Cầu.

Bởi vì nhân rồi không có việc gì, Mộ Phi Chi ra ngoài nói chút việc với Phúc Hải rồi đi tìm Thẩm Hành Vu, thầm nghĩ muốn hưởng thụ thời gian của hai người, ai ngờ vừa đi vào thì Thạch Lưu nói chủ tử vừa đi khỏi. Trong lòng Mộ Phi Chi tức giận, không phải nói nàng phải ngoan ngoãn đợi hần sao? Tại sao chớp mắt đã không thấy người rồi, nữ nhân đáng chết này, thật sự là muốn dùng đai lưng buộc chặt nàng lại.

Lúc này Thẩm Hành Vu đang ở bờ sông nhỏ với Hoa Dung, nàng ôm Cầu Cầu hưởng thụ nằm trên thảm cỏ, bên tai truyền tới âm thanh rào rào của dòng sông.

“Chủ tử, như vậy không ra thể thống gì.” Hoa Dung đứng ở đó có chút luống cuống chân tay, bởi vì cách đó không xa chính là những tiểu thư công tử quý tộc, chủ tử tùy ý như vậy không phải những người kia đều sẽ biết sao. Nếu những người đó biết rõ đây chính là Vương hậu của bọn họ, nói như Thạch Lưu, không phải những người đó sẽ làm ầm ĩ lên sao.

“Hoa Dung, ngươi thả lỏng chút đi, nơi này hơi dốc nên sẽ không có ai thấy đâu, hơn nữa, Mộ Phi Chi lại là nam nhân của ta!” Thẩm Hành Vu lười biếng ngẩng đầu lên.

“Ai cho nàng nằm ở đây? Thẩm Hành Vu, nàng đứng lên cho ta!” Một tiếng hô lớn đột nhiên vang lên sau lưng Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu còn chưa kịp đứng lên thì đôi giày trắng đã dừng lại trước mặt Thẩm Hành Vu, khoe miệng hần nghiêm túc mím lại, sau một khắc kéo Thẩm Hành Vu đứng lên.

“Ta nằm đây cũng không phạm vương pháp.” Thẩm Hành Vu nhún mày.

“Ở đây vừa mới mưa, nàng nằm xuống là muốn bị bệnh à?” Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu không dụ dỗ, phui cổ đại ở sau lưng nàng, nhưng mà trong giọng nói vẫn nghiêm túc, gương mặt tuấn tú cũng căng thẳng.

“...” Thẩm Hành Vu không ngờ Mộ Phi Chi lại vì nguyên nhân đó, nhưng mà vừa rồi nàng đã thử qua, không hề có cảm giác ẩm ướt, có phải Mộ Phi Chi nhớ lộn rồi không? Nghĩ tới đây, nàng mở miệng hỏi: “Mộ Phi Chi, ở đây mưa lúc nào?”

“Nửa tháng trước!” Mộ Phi Chi nhếch miệng.

“...” Thẩm Hành Vu phụt một tiếng, suýt nữa nhỏ ra một ngụm máu.

Lúc này Hoa Dung đã yên lặng lui ra rất xa.

Mộ Phi Chi nhìn về mặt kính ngọc của nữ nhân, thờ dài, muốn ôm nàng vào trong ngực, nhưng rõ ràng, giữa hai người còn có một vật cản rất ảnh hưởng.

“Oăng...oăng.” Cầu Cầu kêu lên, đôi mắt to không nhìn Mộ Phi Chi mà nhìn xung quanh, dường như muốn nhảy xuống.

“Làm sao nàng lại dẫn theo thứ này?” Mộ Phi Chi nắm lỗ tai Cầu Cầu, xách nó lên.

Cầu Cầu rất vô tội, vùng vẫy bốn cái chân ngắn, đôi mắt ngập nước nhìn Thẩm Hành Vu.

“Chàng làm gì thế, nó vừa mới mở mắt!” Thẩm Hành Vu tức giận ôm Cầu Cầu vào trong ngực, thấy nó giẫy dụa muốn xuống dưới thì lại để nó cách xa Mộ Phi Chi một chút.

Mộ Phi Chi nhìn về mặt phòng bị của nàng, dở khóc dở cười, hần đáng sợ thế sao?

“Mộ Phi Chi, chàng xem, đó là cái gì?” Thẩm Hành Vu vừa thả Cầu Cầu xuống đất thì tiểu tử này kia lập lúc kêu về phía bờ sông. Thẩm Hành Vu cũng nhìn qua đó, nhìn một cái liền thấy vấn đề.

Mộ Phi Chi hơi nhíu mày, nhìn trong sông không biết có gì đó chảy theo, chảy rất nhanh. Hần ngăn Thẩm Hành Vu sau lưng mình, lúc này mới đi về phía bờ sâu.

“Gâu gâu.” Cầu Cầu như ngửi được mùi gì đó, vẫn đứng trên bờ sông ngửi ngửi tờ giấy.

“Đừng động.” Mộ Phi Chi ngăn Thẩm Hành Vu vươn tay bắt tờ giấy kia. Thẩm Hành Vu mỉm cười với hần: “Ta học y, chàng cũng đừng xem nhẹ ta.”

“Ta không xem nhẹ nàng, ta chỉ không dám mạo hiểm.” Mộ Phi Chi đưa Thẩm Hành Vu dừng sang bên, sau đó cầm cây gậy trong tay Thẩm Hành Vu vót tờ giấy tới, sau đó kéo một tấm vải từ trên y phục, cầm vào lấy tờ giấy xuống.

Tờ giấy kia mở ra đặt trên thảm cỏ, Cầu Cầu chạy tới sau đó đứng kêu bên cạnh tờ giấy kia.

“Đề ta ngó ngó.” Về mặt Thẩm Hành Vu không còn lộ vui cười, nàng cầm vải trong tay Mộ Phi Chi, nhìn chữ viết màu đỏ trên trang giấy, màu đỏ lập tức dính lên vải.

“Không có độc, đây là chu sa trộn máu người, cho nên dù bị nước trôi đi cũng không bị nhòe, không ảnh hưởng đến chữ viết.” Thẩm Hành Vu buông vải ra, bệ Cầu Cầu lên: “Khứu giác của tên tiểu tử này đúng là tốt.”

“Phi Chi, nhìn chữ viết này xem.” Thẩm Hành Vu kéo hán ngồi xổm xuống, chỉ vào những chữ viết trên tờ giấy.

“Dân nữ có oan, phu quân họ Trịnh tên Vũ, người Nam Dương, tháng năm vào kinh thi đậu Võ Trạng Nguyên nhưng chết bất đắc kỳ tử ở khách sạn dành cho võ sinh, cầu trời không linh cầu địa không ứng, quý nhân nào gặp xin trợ giúp, an ủi vong hồn.”

Thẩm Hành Vu đọc những chữ này lên, quay đầu nhìn về phía Mộ Phi Chi: “Nếu như ta nhớ không lầm thì không phải nửa tháng sau là thi Võ Trạng Nguyên sao!”

“Hắc Ứng, lên phía thượng lưu điều tra một chút, cần phải tìm được người viết những thứ này, cho dù sống hay chết.” Mộ Phi Chi hô lên, Hắc Ứng lập tức bay ra quỳ phía sau hán.

Nghe câu cuối của Mộ Phi Chi, Thẩm Hành Vu nhìn hán, thì ra bọn họ nghĩ giống nhau, nếu như việc này là thật thì sợ rằng ở thượng lưu sẽ có một cỗ thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lăn theo dấu vết vụ án

Hắc Ứng trở lại, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu còn chưa tới màn trướng. Thẩm Hành Vu gần như không nghe được tiếng gì thì Hắc Ứng đã dùng tốc độ nhanh nhất xông vào màn, nhìn thấy thể, Mộ Phi Chi kéo tay Thẩm Hành Vu nói: “Thân phận của Hắc Ứng rất ít người biết.”

Sau khi hai người đi vào, Hắc Ứng đã thành thật quỳ một gối đứng ở đó, thấy hai vị chủ tử tiến vào, hán nói đến trăng cảnh lúc này: “Người nữ đã chết rồi, là bị người dùng tên bắn chết, miệng vết thương ở cổ.”

“Thủ pháp quá tàn nhẫn.” Thẩm Hành Vu ngồi xuống, đầu chợt lóe suy nghĩ, hỏi Hắc Ứng: “Nếu như dùng tên bắn chết, có phải là nói, thật ra sát thủ cách nữ nhân đó một khoảng, nếu không hán sẽ đâm chết.”

Hắc Ứng gật nhẹ đầu: “Miệng vết thương rất nhỏ, nói lên sát thủ dùng tên vừa nhanh vừa chuẩn, hơn nữa có khoảng cách nhất định, cho nên mới phải cam đoan có lực mạnh.”

Mộ Phi Chi vẫn không nói gì, giống như đã suy tư gì đó, khi hai người thảo luận xong, lúc này hán mới thân nhiên nói với Hắc Ứng: “Truyền tin cho Bạch tước, đề hán điều tra chuyện so tài Võ Trạng Nguyên, người vẫn ở đây, bảo vệ nàng.”

“Vâng.” Hắc Ứng lên tiếng, không đi mà bay xuyên ra ngoài màn trướng.

“Làm rồi kỷ cương khoa cử là chuyện thường xảy ra, ít nhất ở Hoài Bắc là như thế, ta còn nhớ mang mang lúc cha ta vừa đón ta hồi phủ, đúng khi đó là giai đoạn trước khoa cử ở Hoài Bắc, phủ thừa tướng thường thường có người tới, đều là tặng lễ vật cho cha ta, có người thậm chí vì một tiến sĩ nhỏ mà nguyện ý bỏ ra mười vạn lượng bạc, chẳng xem, đây có phải là khó hiểu không! Được lợi nhất trên đời này chính là nhân danh và bạc.” Thẩm Hành Vu vuốt bộ lông mềm mại của Cầu Cầu trong ngực, từ từ nói.

“Khoa cử của Hoài Nam cải cách mới mười năm, xem ra chuột mà ta phải bắt không ít đâu, cổ ngữ nói rằng, người đến với người đều vì lợi ích.” Mộ Phi Chi ngồi xuống bên cạnh nàng, tóm tên tiểu tử trong lòng nàng ném sang một bên giường.

“Chàng dịu dàng với nó một chút, nó còn rất nhỏ đấy! Lại nói, cuối cùng chàng ăn dâm với nó gì chứ, chàng là nam nhân của ta, đâu phải là nó!” Thẩm Hành Vu ôm Cầu Cầu lại, nhìn Mộ Phi Chi với ánh mắt không có tiền đồ.

“Hừ, nếu không phải nó là cái thì nàng nghĩ rằng ta sẽ để cho nó nằm trong ngực nàng chắc?” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng.

“... Chuyện này chàng định làm thế nào?” Thẩm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi, mở miệng nói: “Ta mới tới chưa được nửa năm, mà những đầu mối bắt được từng cái một, vương vị của chàng bị nhiều người nhìn quá.”

“Nàng đang xem thường vị phu sao? Mọi chuyện đã sớm được dự liệu không sai, nhưng cũng vẫn phải hết sức cẩn thận. Triều đình này dù là trách nhiệm của ta nhưng ại không phải toàn bộ của ta, cho nên ta cũng không thích vì giang sơn này mà sớm bỏ mạng, ta còn muốn cùng nàng sinh con đẻ cái đầy cả sảnh đường mà!” Mộ Phi Chi nắm lấy cái cằm của nàng.

“Ta đang lo lắng cho chàng! Ta cũng không muốn làm quá phụ爹.” Thẩm Hành Vu đẩy hấn ra.

“A Vu, những chuyện này đều xuyên thành cái tuyến, chỉ cần cái tuyến này lộ ra một chút thì rất dễ bắt được những cái khác.” Mộ Phi Chi thấy Thẩm Hành Vu vẫn trừng mắt nhìn mình thì nói ra.

“Chàng cũng đừng lý luận suông.” Thẩm Hành Vu bị hấn nắm cằm, rầu rĩ nói.

“Đừng gấp, nương tử, trò hay giờ mới bắt đầu!”

...

Săn bắn ba ngày không vì chuyện này xảy ra mà chấm dứt, rất cả đều là Bạch Tước và Thiên Cơ lâu lên lút điều tra. Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi hỏi kinh vào hai ngày sau đó.

Trong xe ngựa, Hoa Dung và hai nha hoàn khác ngồi cách chủ tử xa xa, gần như tựa vào màn cửa. Ngó chỗ bên cạnh, Mộ Phi Chi mặc áo trắng lười biếng ý tại đó, Thẩm Hành Vu lười biếng nằm trong ngực, mà trong ngực Thẩm Hành Vu là một cuộn trắng trắng.

Con đường về kinh cũng không xa, đi hai canh giờ bọn họ đã về tới vương cung. Lúc hai người về tới cung, bộ dạng lười biếng của Mộ Phi Chi bị thu lại, sắp xếp tốt cho Thẩm Hành Vu đang ngủ rồi mới đi Thiên Cơ lâu.

Bạch Tước nhận được tin của Hắc Ứng đã đứng chờ ở đó, thấy Mộ Phi Chi đến, hấn nở nụ cười: “Vương thượng, thần đã đoán được hôm nay ngài sẽ về.”

“Chuyện thế nào?” Mộ Phi Chi không đùa giỡn với hấn, ngược lại rất nghiêm túc hỏi.

“Quý y đang ở bên trong, chúng thần đã nghiệm thi, điều ra về tư liệu của Trịnh Vũ và Vương thị, về phần khoa cử, chúng ta cũng có một chút manh mối.” Bạch Tước cũng khôi phục bộ dạng nghiêm túc, nói những tư liệu đã điều tra được trong ngày cho Mộ Phi Chi nghe.

Mộ Phi Chi đi cùng hấn vào gian phòng, vừa vào cửa đã thấy Đỗ Trọng xuất hiện trước mặt, hấn đưa lưng về phía bọn họ, dùng tay trái nhanh chóng viết gì đó.

“Chắc chắn, 1000 đoá hoa tươi nở rộ mới có thể nghiền nát ramột đồng chu sa, ta đúng là bội phục tài lực của nương tử Trịnh gia.” Đỗ Trọng nằm sấp trên bàn đưa lưng về phía Mộ Phi Chi, đầu tiên hấn cúi lưng một cái, sau đó ngón tay thon dài tái nhợt cầm tờ giấy vừa viết xong, lắc lắc với người đứng phía sau, cười nói: “Đúng là phương thuốc tốt, lấy máu người để sử dụng, chắc chắn!” Đỗ Trọng tán thưởng.

“Quy củ của Hoài Nam, trong lúc khoa cử diễn ra, các võ sinh trúng cử có thể ở khách điểm, do người của bộ Binh giám thị, tối qua Quý y lên vào phòng chứa thi thể để nghiệm thi, không tìm ra chút sơ hở nào, về phần huyết thư của Vương thị, đáng giá tham khảo duy nhất chính là chu sa sang quý này. Trịnh Vũ là người an phận, không thích khoe khoang, từ những người trong khách điểm võ sinh thì hấn là một người được xem trọng, thân thể khỏe mạnh, võ nghệ cao cường, hơn nữa vô cùng chăm chỉ, mỗi ngày đều chạy bộ trên đường cái vào giờ Dần. Ngày xảy ra chuyện, hấn té xỉu trong lúc ăn cơm ở khách điểm, vốn định đi tìm đại phu nhưng kết quả hấn đã tắt thở!” Bạch Tước chấp tay sau lưng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Trưởng công chúa

“Trên người Trịnh Vũ đúng là không có miệng vết thương, không trúng độc, cho nên vấn đề chắc chắn sẽ không xuất hiện trên người hấn, về phần vì sao hấn chết, có lẽ phải xem sáng sớm chạy bộ hấn gặp phải cái gì.” Đỗ Trọng đứng lên, cất phương thuốc Chu Sa phải suy nghĩ một canh giờ mới ra, sau đó ngáp một cái khoát tay áo với hai người kia, từ biệt rồi đi ngủ.

“Chủ tử, người trong lâu vẫn tiếp tục tra, Bạch Tước bận rộn cả ngày, cũng phải đi ngủ đây.” Đừng nhìn Bạch Tước có vẻ mặt thư sinh yếu đuối, cả Thiên Cơ lâu chỉ có hấn dám nói chuyện với Mộ Phi Chi như vậy.

“Rất tốt.” Mộ Phi Chi dường như rất hài lòng với kết quả điều tra của bọn họ, hấn phát phát tay cho Bạch Tước đi, cửa vừa đóng lại, khoe môi của hấn cong lên: “Tốt quá, từ đầu thừng này kéo được con hồ ly sau lưng.”

...

“Binh Bộ báo do nguyên nhân gì?” Thẩm Hành Vu nằm trên người Mộ Phi Chi, níu lấy một sợi tóc dài của hấn vuốt.

“Bệnh cấp tính chết.” Mộ Phi Chi vòng qua eo nàng, miễn cưỡng nói.

“Thật là chi tiết.” Thẩm Hành Vu cười khê một tiếng, chợt ấn lấu bả vai Mộ Phi Chi, bò lên người hấn, mái tóc dài tán rộng trên lồng ngực Mộ Phi Chi,

nàng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, vẽ một vòng lại một vòng trên lồng ngực Mộ Phi Chi, giọng nói vô cùng mềm dẻo: “Nói xem, chàng nghĩ được biện pháp gì tốt?”

“Ta không có biện pháp gì.” Mộ Phi Chi giả vờ ngây ngốc.

“Thật sao?” Thẩm Hành Vu không bỏ qua khóe miệng cong lên của Mộ Phi Chi, hai tay nàng vòng trên cánh tay Mộ Phi Chi, vẽ mặt quỷ dị nói: “Phu quân, chàng có cảm thấy trong khách điểm võ sinh có thể sẽ có tin vệt gì không!”

Cả người Mộ Phi Chi cứng đờ, chớp mắt một cái, hần vui vẻ nở nụ cười, ôm đầu Thẩm Hành Vu, cắn lên tai nàng một cái, nghe được tiếng hít sâu của nàng như ý nguyện, lúc này mới cười nói: “Nàng lại muốn xuất cùng rồi à?”

“Phu quân biết mà, ta tò mò với mọi việc.” Thẩm Hành Vu vẫn vẽ vòng tròn lên ngực Mộ Phi Chi, đôi mắt linh động nhìn Mộ Phi Chi, thỉnh thoảng còn phóng điện, chọc cho Mộ Phi Chi rất ‘phát lửa’. Hần thu lại vẻ biếng nhác, bắt lấy tay Thẩm Hành Vu, đề nàng xuống dưới người, ngón tay thon dài xoa xoa đôi môi nàng, trong giọng nói mang theo vẻ trêu tức: “Đêm nay cái miệng này ngọt như vậy, quả nhiên lúc nhờ và người là ngoan nhất.” Nói xong, đôi môi lạnh buốt đặt lên, Mộ Phi Chi chế trụ cái ót Thẩm Hành Vu, làm sâu sắc thêm nụ hôn này trong tiếng ưm ưm của nàng.

Sáng hôm sau, trên đường cái kinh đô có nhiều hơn hai vị huynh đệ ăn mặc mộc mạc, mà hai người này chính là Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu. Hai người đi tới khách điểm võ sinh.

“Xin lỗi khách quan, gần tới cung khảo, khách sạn chúng ta không nhận ai ngoại trừ võ sinh.” Bà chủ nhìn thấy hai người đứng ở cửa, rất khách khí nói.

Thẩm Hành Vu không để ý tới việc bị chặn, mà vẽ mặt nóng bỏng giữ lấy bà chủ, chỉ chỉ nam nhân đứng bên cạnh vẫn không nói gì: “Bà chủ, huynh trưởng ta sang năm cũng muốn tham gia, cho nên chúng ta tới sớm nhìn một chút, để huynh trưởng ta biết ngọn nguồn.”

“Sang năm vẫn còn sớm!” Bà chủ phát phát tay, ý bảo hai người phải đi.

Thẩm Hành Vu nghe mấy lời này, thì lại thật sự kéo tay áo Mộ Phi Chi đi. Lúc đi tới góc, Mộ Phi Chi buồn cười nhìn Thẩm Hành Vu, mỉm cười nói: “Không phải muốn trà trộn vào sao, sao lại lâm trận bỏ chạy thế?”

“Chàng coi người khác là ngốc hay coi ta là ngốc thế, nếu tiếp tục dây dưa thì sẽ bứt dây động rừng. Ta thấy Bạch Tước đưa tư liệu tới, trong khách điểm võ sinh này có một vị gọi là Lưu Tri Lễ, nghe nói là văn võ song toàn, là người duy nhất có thể ngang tài ngang sức với Trịnh Vũ.” Thẩm Hành Vu giải thích nói.

“Sau đó thì sao?” Mộ Phi Chi rất nhân nhả nhìn về mặt suy nghĩ của Thẩm Hành Vu.

“Đi theo ta.” Thẩm Hành Vu không trả lời Mộ Phi Chi... mà kéo Mộ Phi Chi đến lầu đối diện với khách điểm võ sinh, hai người ngồi xuống gần cửa sổ, từ cửa sổ nhìn sang chính là lầu hai của khách điểm võ sinh.

“Chàng nghiêm túc một chút được không?” Thẩm Hành Vu thu hồi tầm mắt lại, thấy Mộ Phi Chi đang khoanh tay ngồi trên ghế, đôi mắt nhắm lại, hàng mi dài.

“Nàng thấy ta không nghiêm túc khi nào hả?” Mộ Phi Chi mở mắt ra, lười biếng nói: “Chỉ có điều ta không thích cách làm vụng trộm quan sát như nàng, ta thích chủ động ra trận.”

“Ra trận chính diện như thế nào?” Thẩm Hành Vu tùy ý cắn hạt dưa, chờ đợi nam nhân trả lời.

“A Vu, nàng nhìn xem, dưới lầu là ai?” Mộ Phi Chi cười.

Thẩm Hành Vu nghi ngờ, chẳng lẽ có người theo dõi bọn họ, nhưng mà nàng cũng không cảm giác được mà. Nàng nằm úp sấp cửa sổ nhìn xuống, người đứng ở cửa khách điểm võ sinh nhìn sao lại quen mắt như vậy.

“Trưởng công chúa!” Thẩm Hành Vu kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Kén phò mã?

Editor: Quỳnh

Đứng ở trước cửa khách điểm võ sinh chính xác là Mộ Tê Hoàng đang mặc nam trang và Hải Đường thị nữ nhất đẳng của nàng. Hải Đường lén lút lấy ra một khối kim bài đưa cho bà chủ, bà chủ kia vừa nhìn thấy lập tức thay đổi thái độ, rất cung kính nói: “Mời vào.”

Mộ Tê Hoàng khoát khoát cây quạt trong tay, trong ánh mắt đánh giá của đám người từ từ đi vào.

"Bà chủ, một bình Bích Loa Xuân tốt nhất." Hải Đường nói với bà chủ.

Bà chủ kia gật đầu sau đó vội vàng rời đi.

Mộ Tê Hoàng ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, đóng đưa cây quạt trong tay, các nam nhân ngồi xung quanh nàng dần dần cũng thu hồi ánh mắt, trong mắt còn mang theo một chút nghi hoặc.

"Khách điểm không tiếp đãi khách hả? Sao hôm nay lại kì lạ thế?" Có người nhỏ giọng lên tiếng nói.

"Nói không chừng là quý công tử nhà ai đó, nhìn quần áo trên người hẳn, chắc là kẻ có tiền."

"Đúng vậy, có thể là công tử nhà giàu đến tìm người cho tỳ tỳ muội muội của mình, mấy hôm trước không phải chúng ta thấy mấy người phụ nhân đứng ở bên cửa sổ sao?" Có người cười hắc hắc, cái này giống như Văn trượng nguyên, không chi vậy? Lúc Trạng Nguyên Thám Hoa Bảng Nhân đi ra, không phải những quý tộc đó đều muốn đoạt lấy Trạng nguyên làm con rể sao?

"Ài, cũng phải."

Mộ Tê Hoàng nghe những lời thăm thi này, khóe môi vẫn nhếch lên, ý cười không rõ.

"Đây là nước trà của ngươi, phía sau có chút chuyện, cho nên nhờ ta bung đến." Đúng lúc này một nam nhân diện mạo lịch sự mang theo một ấm trà đi tới, hẳn để nước trà xuống, nói một câu như vậy, vốn muốn bước đi rồi chợt dừng lại.

Về mặt Mộ Tê Hoàng vẫn không thay đổi như cũ, nàng nhìn nam nhân diện mạo tuấn tú đang cười nhìn mình, khóe môi cong lên nói: "Múa nghiêng dương liễu trắng lâu rồi, ca dứt đào hoa gió quạt nồng(1)."

(1) Trích trong bài thơ Giá cô thiên kỳ của An Kỳ Đạo, bản dịch Nguyễn Trí Viễn

"Ngươi là võ sinh ở đây?" Mộ Tê Hoàng ngẩng đầu nhìn, trong mắt mang theo vài phần chế nhạo: "Nhìn bộ dạng của ngươi, giống như văn thư sinh vậy."

"Huynh dài nói đùa, tại hạ võ sinh Lưu Tri Lễ, không phải là thư sinh." Nam nhân kêu là Lưu Tri Lễ ôn quyền với Mộ Tê Hoàng, sau đó rời đi.

Ánh mắt Mộ Tê Hoàng luôn nhìn hắn, tuy trên người mặc áo choàng màu xám bình thường, nhưng mỗi một cái giờ tay nhấc chân đều có khí chất thư sinh, hơn nữa diện mạo ôn nhu, quả nhiên không phải bình thường.

"Công tử, uống trà." Hải Đường châm trà cho Mộ Tê Hoàng, mà Mộ Tê Hoàng lại đang hí mắt nhìn xung quanh, không hề có chút cổ kị đánh giá nam nhân bốn phía, tư thế này thật sự giống như đang muốn tuyển chọn con rể.

Sau nửa canh giờ, nàng nhàn nhã đứng lên, đóng đưa cây quạt trong tay từ từ đi ra ngoài.

Đến khi nàng hồi cung, Mộ Tê Hoàng còn chưa kịp thay quần áo nam trang trên người ra, Mộ Phi Chi liền mang theo Thẩm Hành Vu lao đảo đi đến.

"Ồi, hai người các ngươi đến nơi này dạo sao." Mộ Tê Hoàng để cho Hải Đường rời đi ra ngoài, sau đó nàng cũng không có tư thái dựa vào nhuyễn tháp, cầm lấy ly trà bên cạnh, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Cho dù tỷ thêm hầu kết giả, nhưng thân phận nữ tử vẫn bị lộ ra ngoài, tỷ trắng trợn đi đến khách điểm võ sinh như vậy, ta không biết còn tưởng là tỷ thật sự muốn đến đó tuyển chọn phò mã đây." Mộ Phi Chi ngồi xuống bên cạnh Mộ Tê Hoàng, sau đó kéo Thẩm Hành Vu ngồi trong lòng mình.

"Đúng vậy, Bạch Tuyết đã nói rõ mọi chuyện với ta, ta làm như vậy là một mũi tên trúng hai đích, thứ nhất, ta nghĩ hôm nay ta đã khiến Lưu Tri Lễ chú ý, thứ hai, Phi Chi, ngươi biết." Mộ Tê Hoàng chợt nở nụ cười, ánh mắt sáng đến mức chói mắt, nàng nhìn hai người vô cùng thân thiết trước mặt, cảm thán nói: "Ta muốn bức hắn trở về, ta không tin, cho tới hôm nay, hắn sẽ không chịu đối mặt với ta như trước."

"Ta lập tức nghĩ ý chỉ, thật chờ mong, bộ dạng tức giận của Phong đại tướng quân." Mộ Phi Chi cười vô cùng âm hiểm.

"Mau cút đi, đừng có chằng chằng thiếp thiếp trước mặt ta, thật là chướng mắt." Mộ Tê Hoàng liếc mắt nhìn hai người một cái.

Mộ Phi Chi cười ha ha, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu nhanh chóng rời khỏi chân hắn, sau đó mau chóng đi tới bên cạnh. Khóe miệng Mộ Phi Chi cong lên liếc mắt nhìn nàng một cái, lúc này mới đứng dậy, cánh tay lại thân nhiên duỗi ra kéo nàng gắt gao ôm vào trong ngực đi ra ngoài.

Khi hai người trở lại điện Thái Cực, Thạch Lưu và Hoa Dung cùng mấy tên tiểu thái giám đang chơi với Cầu Cầu trước cửa đại điện, Cầu Cầu vốn đang chạy loạn chợt dừng lại, ngay tại lúc một đám người phía sau không hiểu gì quay móng chạy thẳng về phía Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu cười lên tiếng, ngồi xổm xuống bên cạnh Mộ Phi Chi, ôm tiểu gia hỏa kia vào trong ngực, có lẽ lúc được nhặt về là Thẩm Hành Vu ôm nó, cho nên nó đặc biệt thân thiết với Thẩm Hành Vu.

"Các ngươi lui xuống đi, Thạch Lưu bung trà lên đi." Thẩm Hành Vu kéo Mộ Phi Chi ngồi xuống ghế đá phía trước, tiếp đó lên tiếng phân phó cung

nhân.

Đợi đến khi tất cả mọi người đi rồi, Thẩm Hành Vu thả Cầu Cầu xuống chân mình, tiếp đó mới nhìn nam tử đang uống trà bên cạnh, trực tiếp hỏi: "Chàng thật sự nghĩ ý chỉ để Trương công chúa lựa chọn phò mã?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đau lòng.

Editor: QUỳnh

Mộ Phi Chi cười cười: "Tất nhiên."

"Ta mơ hồ có thể đoán được kế hoạch của các chàng là gì, nhưng mà chàng không sợ ảnh hưởng đến danh dự của tỷ ấy sao?" Thẩm Hành Vu còn có chút lo lắng, tuy là không đoán ra, nhưng khi nghe muốn tuyển phò mã, trong lòng nàng liền hiểu rõ vài phần.

"A Vu, trên đời này có một người nam nhân yêu nàng giống như ta yêu nàng, hắn sẽ không dễ dàng để Vương tỷ gả cho bất kỳ kẻ nào khác, theo ý hắn, Vương tỷ chỉ có thể là người của hắn." Lời nói của Mộ Phi Chi gọi lên lòng hiếu kỳ trong lòng Thẩm Hành Vu.

"Chính là Phong Dự mà chàng từng nói đến kia sao?" Thẩm Hành Vu nghe đến nghe, luôn tò mò nam nhân cần rở mà Mộ Tê Hoàng ái mộ là dạng nam nhân gì.

"Nàng muốn ta kể chuyện xưa cho nàng nghe?" Mộ Phi Chi nhướn mày nhìn Thẩm Hành Vu.

"Thế nào? Chàng có ý kiến?" Thẩm Hành Vu rất phiền lòng, thời điểm mẩu chốt lại mắc kẹt trong cổ, đây là muốn trêu chọc người à?

"Qua đây, để ta ôm" Mộ Phi Chi vươn tay về phía Thẩm Hành Vu.

Vì muốn nghe chuyện xưa này, Thẩm Hành Vu đành phải chạy tới trong lòng hắn, Thẩm Hành Vu di chuyển, Cầu Cầu cũng đi theo bên cạnh chân nàng.

Khi nàng đi đến bên cạnh Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi ôm nàng ngồi ở trên đùi, Thẩm Hành Vu phát hiện, Mộ Phi Chi đặc biệt thích ôm nàng như vậy, cho dù là giống như ôm tiểu hài tử.

"Nói đi." Thẩm Hành Vu nhéo cằm Mộ Phi Chi, dường như muốn nhéo để giải hận.

"Ta đã nói qua với nàng, khi ta bốn tuổi phụ vương và mẫu hậu đã không còn, khi đó bốn bề là địch, nhưng khi đó người gánh vác tất cả mọi chuyện đều là Vương tỷ. Nàng chỉ lớn hơn ta ba tuổi, năm đó mới bảy tuổi, Phong Dự là thị vệ mà Phụ vương ban cho Vương tỷ, lúc đó cũng chỉ có mười tuổi. Ngay tại năm ấy, Vương tỷ tiếp quản Thiên Cơ lâu, một đứa trẻ nhỏ tuổi phải làm lâu chủ của Thiên Cơ Lâu. Rất kinh ngạc phải không?" Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu lên, sau đó áp đầu nàng vào trong ngực hắn, sau đó nói tiếp: "Vương tỷ một mặt cố gắng thích ứng với thân phận mới, một mặt ném ta tới Thiên Cơ lâu để tôi luyện, đến khi ta mười hai tuổi chân chính chấp chương quyền lực, trong tám năm kia toàn bộ ba người chúng ta đều hỗ trợ lẫn nhau. Ta còn nhỏ, thường bị ném vào Thiên Cơ lâu, cho nên ở bên cạnh Vương tỷ luôn là Phong Dự, nàng nên hiểu, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho nên giữa hai người liền nảy sinh tình cảm, nhưng Phong Dự là người cực kỳ dễ ý, có một lần trên yến hội, có người muốn hứa hôn cho Vương tỷ, Vương tỷ còn chưa nói gì, Phong Dự liền đứng không nổi, kém chút còn đánh chết người nọ, sau đó có người nói Phong Dự không xứng với Công chúa, cũng vì nguyên nhân này nên Phong Dự mới có thể rời khỏi kinh đô, mò mẫm lẫn lộn trên sa trường, hàng năm trừ bỏ gửi về một phong thư còn lại đều không có tin tức, Vương tỷ lại là người kiêu ngạo, chưa bao giờ chủ động xuất kích, cho nên mới làm ra tình huống hiện tại." Mộ Phi Chi chậm rãi nói.

"Vậy hiện giờ Phong Dự giữ chức vị gì?" Thẩm Hành Vu hỏi, thực ra nàng cảm thấy cách làm của Phong Dự không có gì sai, lấy phận thân một người thị vệ để cưới trưởng công chúa Mộ Tê Hoàng thì hoàn toàn không thể, ít nhất cũng phải kiến bản thân mình cường đại hơn mới có thể xứng đôi với nữ nhân này.

"Hộ quốc Đại tướng quân." Nói đến Phong Dự, hình như Mộ Phi Chi luôn không ngừng cười được: "Người kia tuy đầu óc có chút ương bướng, nhưng mạng bình đánh giặc thì không tệ."

"Trẻ tuổi như vậy mà đã là Hộ quốc đại tướng quân, quả là cũng không tệ lắm." Thẩm Hành Vu ghé sát vào người Mộ Phi Chi, giọng điệu rất đứng đắn nói: "Để hắn trở về đi."

"Không biết Vương tỷ còn có thể nhẫn được không? Hai người đó đều có thể nhẫn, nếu là ta, nhất định phải..." Nói được một nửa, Mộ Phi Chi chợt im bặt.

"Nếu là chàng, chàng sẽ làm thế nào?" Thẩm Hành Vu hỏi.

Mộ Phi Chi cười có chút ai muội, hắn giỡn hai hàng lông mày ra, đầu tiên hắn cúi đầu cắn một ngụm lên tai Thẩm Hành Vu, sau đó mới nói nhỏ bên tai

nàng: "Nếu là ta, nhất định phải khiến người nọ trở thành của ta, ta mới yên tâm đi đánh giặc thắng công danh."

"Chàng không sợ ta bị người khác lừa đi sao? Thế sự khó lường, chàng có thể tin tưởng?" Thẩm Hành Vu không thể gạt bừa với hấn: "Nếu khi chàng đi đánh giặc đúng lúc Công chúa bị quân địch coi trọng, Phò mã lại đi cùng với những người khác, chàng muốn ta thủ cả đời sao? Mộ Phi Chi, chàng thật sự có thể gây tai họa cho người nha!"

"Mấy chuyện này đời sau nàng lại lo lắng đi, dù sao đời này nàng đã bị ta bắt nhốt, nói không chừng nơi này đã có cục cưng rồi." Tay Mộ Phi Chi không có ý tốt vuốt ve bụng Thẩm Hành Vu.

"Đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, ngày ta tự do còn chưa đủ đâu, bây giờ chưa nghĩ muốn làm nương." Hiện tại Thẩm Hành Vu còn chưa chuẩn bị tốt để làm nương, trên thực tế làm vợ của Mộ Phi Chi cũng là một việc quá đáo, sao lại có thể đáp ứng hấn chứ.

"Ta cũng chưa nghĩ đến." Mộ Phi Chi bụng trà đề Thẩm Hành Vu nhấp một ngụm, sau đó liền đặt cốc xuống, giọng điệu chua xót, nói: "Đã có một con cẩu tranh thủ tình cảm, ta cũng không nghĩ muốn có thêm một đứa con."

"..."

"Nếu như tiểu tử này đến đây trước thời hạn, ta phải huấn luyện hấn từ sớm, chờ khi hấn mười tuổi chúng ta liền ra ngoài ngao du thiên hạ, để hấn ở lại giữ nhà."

"..."

"A Vu, nàng cảm thấy ý tưởng này tàn nhẫn sao? Nhưng khi ta bốn tuổi đã ngồi lên vương vị rồi." Mộ Phi Chi cực kỳ thoải mái nói.

Thẩm Hành Vu đột nhiên dang tay ôm lấy hấn, ngay sau khi hấn nói xong câu nói kia. Bởi vì thân thể kè sát nhau cho nên Thẩm Hành Vu có thể cảm nhận được thân thể cứng ngắc của Mộ Phi Chi, vỗ nhẹ vào lưng hấn đến khi người hấn trở nên mềm mại lại. Điện an!le!quy!donnnnThật ra nàng cũng không biết vì sao mình lại xúc động như vậy, giống như không rõ bản thân mình vì sao lại tiếp nhận Mộ Phi Chi nhanh như vậy, nghe thấy lời hấn nói, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh mình hồi nhỏ với cái sọt trên lưng đi lên núi.

"Sao vậy?" Không có giọng điệu trêu đùa, giọng nói của Mộ Phi Chi có chút khàn khàn.

"Chỉ là có chút đau lòng." Ta đau lòng, càng đau lòng chàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bộ ngựa bắt ve.

Editor: QUỳnh in

Ngày thứ hai, tin tức Trường công chúa Mộ Tê Hoàng muốn kén phò mã được truyền ra, hơn nữa chỉ tìm võ sinh, người sáng suốt vừa thấy tin tức này liền biết, nam nhân công chúa tìm, nhất định phải là người đứng đầu, cho nên điều này cũng ám chỉ một đám võ sinh, ai đoạt được võ trạng nguyên, người đó chính là phò mã, phò mã của trường công chúa, điều này có thể tốt hơn nhiều so với con rể là đại thần, huống hồ Trường công chúa còn là đệ nhất mỹ nhân, nói như nào đây cũng là hôn nhân tốt.

Một đám võ sinh trong khách điểm đầu vì tin tức này mà hưng phấn hấn lên, tuy rằng nam nhi ăn cơm nhão không có gì đáng khoe, nhưng có được trường công chúa, loại cơm nhão này ăn cũng không tệ, vì vậy tin tức này khiến cho người cảm thấy phấn chấn, mọi người đều bắt đầu xoa tay, chỉ có Lưu Tri Lễ là vẫn thản nhiên như cũ, chuẩn bị cung khảo.

Hai ngày sau khi tin tức trường công chúa kén phò mã được truyền ra, khách điểm Võ sinh lại lần nữa nghênh đón Mộ Tê Hoàng, nàng vẫn mặc nam trang như mấy ngày trước, vẫn ngồi ở vị trí ngày hôm đó, Hải Đường đứng sau lưng nàng, bộ dạng tùy tùng.

Lưu Tri Lễ từ trên lầu đi xuống, khi nhìn thấy Mộ Tê Hoàng, trong mắt liền thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng hấn lập tức khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh, rất ôn trọng tiêu sái đi xuống cầu thang, ngồi xuống cái bàn kê bên quầy.

Mộ Tê Hoàng thấy Lưu Tri Lễ không muốn để ý gì đến mình, nàng lại từ trên ghế đứng lên, bụng một mâm đậu phộng đi đến bên cạnh Lưu Tri Lễ, sau đó nói với Lưu Tri Lễ: "Vị huynh đài này, ta có thể quấy rầy một chút không."

Lưu Tri Lễ không nói gì, chỉ giương mắt liếc nhìn Mộ Tê Hoàng một cái.

Mộ Tê Hoàng coi như hấn đồng ý, tiếp đó ngồi xuống bên cạnh Lưu Tri Lễ, tự nhiên ăn đậu phộng, Hải Đường ở phía sau nhìn thấy một màn này, cơ hồ muốn cười ra tiếng.

Trong lúc này, hai người không ai nói gì, Luru Tri Lễ luôn luôn yên tĩnh ăn cơm, nhưng biểu cảm của Mộ Tê Hoàng lại quá mức rõ ràng, bởi vì nàng thường xuyên liếc mắt nhìn Luru Tri Lễ, biểu cảm này, ánh sáng tỏa ra trong đôi mắt kia, giống như thiếu nữ vừa mới có người trong lòng, cho dù là ăn đậu phộng cũng phải ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, kỹ thuật diễn hoàn hảo đến bùng nổ. Trái lại Luru Tri Lễ, vẫn luôn yên tĩnh như vậy, cho đến khi hân hoan nước xong, muốn đứng dậy đi ra ngoài, Mộ Tê Hoàng đột nhiên bắt lấy tay áo Luru Tri Lễ, sau đó dùng sức túm lấy.

Luru Tri Lễ nhú mày nhìn Mộ Tê Hoàng, Mộ Tê Hoàng ngoắt ngoắt tay với hắn: "Huỳnh đài, ta có lời muốn nói với ngươi."

Luru Tri Lễ có chút do dự, trong lòng Mộ Tê Hoàng nghĩ, quả nhiên trong lòng nam nhân này có quý.

Sau đó, dưới ánh mắt nhìn của nhiều người, Luru Tri Lễ mới chậm rãi rời ghế xuống, giọng nói không có cảm xúc hỏi: "Ngươi muốn nói gì?"

"Thật ra ta vừa ý ngươi, hi vọng ngươi có biểu hiện tốt." Sau khi nói một câu ngắn gọn như vậy, Mộ Tê Hoàng lại không nói gì thêm nữa, mang theo Hải Đường khoan thai đi ra ngoài.

"Công chúa, chúng ta làm như vậy có phải là quá mạo hiểm không?" Mọi việc xảy ra nhanh đến nỗi Hải Đường gần như không kịp phản ứng.

"Có đôi khi mạo hiểm còn tốt hơn so với bảo thủ." Mộ Tê Hoàng ngẩng đầu nhìn trời xanh, nhẹ nhàng cảm thán một câu.

Giờ Ngọ hôm nay, một tin tức nhanh chóng truyền đến khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, nói trường công chúa ngưỡng mộ một người trong khách điểm Võ sinh, là một công tử tuần tú. Sau đó, lời đồn đại lại biến thành, trường công chúa ngưỡng mộ võ sinh Luru Tri Lễ, bởi vì trên người hắn mang theo một dáng vẻ thư sinh, bộ dạng vô cùng tiêu sái.

...

Buổi tối ở kinh thành vẫn luôn nhộn nhạo, cho nên nơi yên tĩnh này lại làm cho người ta cảm thấy bầu không khí không tốt, làm cho người ta có cảm giác lạnh sống lưng. Đây là một ngõ nhỏ, bên trong đó chỉ thấy hai bóng dáng đang đứng, đen sẫm, không thấy rõ diện mạo, chỉ nghe thấy có người nói chuyện.

"Sao ngươi có thể đối với ta như vậy, từ khi nào ngươi lại thông đồng với Trường công chúa, ngươi có biết ta vì ngươi đã nỗ lực bao nhiêu không, nếu ngươi dám phụ ta, ta tuyệt đối không tha cho ngươi." Tiếng khóc lóc kể lể của một nữ tử vang lên, trong thanh âm đó còn mang theo một chút ủy khuất.

"Đừng nghe bọn họ nói lung tung, ta làm sao có thể cô phụ nàng, nàng là người của ta, ta làm sao có thể đi thích nữ nhân khác." Giọng điệu của nam nhân mang theo vài phần ý cười, theo bóng dáng kia có thể nhìn ra được, nam nhân này đang ôm lấy nữ nhân vào trong ngực.

"Nhưng nếu như Trường công chúa thật sự coi trọng chàng thì phải làm sao? Vậy chẳng phải những gì ta làm cho chàng đều không thành rồi sao?" Nữ nhân vẫn khóc nhỏ như trước.

"Ta không cô phụ nàng, nàng là người ta trong tim ta, được rồi, đừng khóc, nhanh đi về đi, gác cổng của khách điểm sắp đến, nàng nhanh chạy về phủ Thừa tướng đi, vạn nhất bị cha nàng bắt được sẽ không tốt." Nam nhân cúi đầu hôn nàng, lúc này mới buông nàng ra, không chút lưu luyến đi đến đầu ngõ.

Trong bóng đêm, bước chân của nam nhân rất lớn, vài bước liền đi ra khỏi ngõ nhỏ, trong ánh trăng âm đạm, hắn quay đầu liếc mắt nhìn ngõ nhỏ, khoe miệng xuất hiện nụ cười khinh miệt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trần Thế Mỹ?

Mười ngày sau, trước cổng nam của vương cung đã dựng xong một sân khấu dùng để thi đấu (võ đài). Thị vệ đứng bảo vệ xung quanh võ đài, rất nhiều bình dân bá tánh (dân thường) cũng bị thị vệ ngăn cản đứng cách võ đài ba thước. (1 thước = 0,23 m)

Hôm nay Thẩm Hành Vu vốn không cần phải đi lên võ đài, cho nên sáng sớm hôm nay nàng vẫn chôn trong chăn, yên tâm ngủ nướng.

"A Vu, tỉnh tỉnh." Mộ Phi Chi luôn một bàn tay vào trong chăn, đụng đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Hành Vu. Ngón tay lạnh lạnh của hắn làm Thẩm Hành Vu giật mình khẽ run rẩy, đưa tay đánh hắn một cái.

"Tối hôm qua không cho ta được ngủ, sáng sớm tỉnh mơ chàng lại ồn ào cái gì?" Thẩm Hành Vu cảm thấy Mộ Phi Chi rất phiền phức.

Mộ Phi Chi có chút dở khóc dở cười nhìn người đang than thở, do vừa nãy giãy dụa làm lộ ra chiếc cổ trắng nõn được giấu trong chăn của nàng, phía trên đầy vết hôn cái mờ cái rõ. Mộ Phi Chi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng lại nóng lên.

"Hôm nay đi nhìn vương tử diễn trò." Mộ Phi Chi lôi Thẩm Hành Vu từ trong chăn ra, vỗ vỗ mặt nàng, nhẹ giọng dỗ dành.

"Không đi." Đêm qua Thẩm Hành Vu đang tập Ngũ Cầm hí, kết quả Mộ Phi Chi từ Ngự thư phòng trở lại, nhìn thấy nàng liền dè nàng đến trên giường, lăn qua lăn lại cả một đêm. Mãi đến khi hân vào triều, Thẩm Hành Vu mới có thể mơ hồ ngủ được một chút. Bây giờ, cho dù trời có Hồng vũ, nàng cũng không thèm nhìn. (hồng vũ: mưa máu, nước mưa màu đỏ như máu.)

"Thật sự không đi?" Mộ Phi Chi nghĩ đến mấy ngày hôm trước bạch tước thu được tin tức, trong lòng nghĩ muốn, hôm nay tất nhiên là một màn kịch vui, hân làm cái này vương thượng nhàn chán cực kỳ, bình thường việc vui không nhiều lắm, bất quá xem các đại thần gièm pha cũng tính là một việc.

"Không đi." Thẩm Hành Vu đẩy Mộ Phi Chi ra, lăn từ trong ngực hân ra giường, chui ngay vào chăn.

"Phúc Hải, giao con chó trắng ở tiền điện cho Ngự Thiện Phòng, buổi trưa hôm nay cô vương muốn ăn thịt chó ninh hầm." Mộ Phi Chi cố ý nói thật to, phân phó cho Phúc Hải.

Vừa mới dứt lời, y như dự đoán của hân, thân thể người nằm trên giường lập tức căng thẳng. Mộ Phi Chi cho rằng sự việc có chuyển biến, hân duỗi tay dài ra muốn ôm Thẩm Hành Vu vào lòng, không ngờ Thẩm Hành Vu đột nhiên nổi giận. Nàng bắt ngờ ngồi đứng lên, hai tay liều mạng đánh vào ngực Mộ Phi Chi: "Chàng ép ta, đều do chàng ép ta, đồ bạo quân này, tức giận trút lên một con chó thì có tác dụng gì!"

Trong lòng Mộ Phi Chi ngạc nhiên kêu một tiếng, bạo quân? Lá gan nữ nhân này càng lúc càng lớn.

"Hu hu..." Dường như Thẩm Hành Vu không muốn cho Mộ Phi Chi có thời gian phản ứng, nói xong lời cuối cùng liền khóc thật to. Sau lau một đồng nước mắt nước mũi lên người Mộ Phi Chi. Nàng khóc làm Mộ Phi Chi sợ hãi, nhanh chóng ôm lấy nàng. Hân muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng càng lau càng thấy nhiều. Cuối cùng hân chỉ có thể ôm Thẩm Hành Vu vào lòng mình, vừa vỗ phía sau lưng của nàng, vừa cúi xuống hôn xuống dòng nước mắt trên mặt nàng. Hân hầu như chưa từng thấy Thẩm Hành Vu khóc, cho nên lần này hân thực sự bị luống cuống.

Nhưng Mộ Phi Chi hiển nhiên xem nhẹ một chuyện, đó chính là hân không thể tự chủ trước mặt Thẩm Hành Vu. Vốn chỉ muốn hôn để dỗ dành nàng, kết quả hôn rồi hôn liền biến vị. Mà hôm nay Thẩm Hành Vu không biết bị dụng phải cái gì, khóc không dừng lại được. Mộ Phi Chi vừa đau lòng vừa an ủi nàng. Đợi đến khi dàn xếp tốt cho tiêu cô nải nải xong, trận thi đấu ở bên ngoài cung cũng đã bắt đầu. Mộ Thiếu Khanh và Mộ Tê Hoàng nhìn chủ vị bỏ trống cùng về mặt khóc không ra nước mắt của Phúc Hải, trong lòng cũng có chút suy đoán.

.....

Thời điểm Mộ Phi Chi cùng Thẩm Hành Vu tới hiện trường, ba người đã bị loại bỏ. Hân nắm tay Thẩm Hành Vu, về mặt cực kì lãnh khốc, tiêu sái bước đến chủ vị, ánh mắt lạnh như băng nhìn một cái về phía những ánh mắt đánh giá từ bốn phía xong mới ngồi xuống.

Trên võ đài có hai người vẫn đang đánh, Mộ Tê Hoàng nghiêng đầu nhìn Mộ Phi Chi, vỗ cùng ghét bỏ nói: "Mặc dù vẫn là tân hôn, nhưng mà cũng nên kiềm chế một chút."

"Nếu sau này thật sự vương tử gả cho Phong Dự, ta cho phép sáng sớm Phong Dự có thể không vào triều." Trên mặt Mộ Phi Chi cười gian.

"Hừ." Vừa nghe đến cái kia tên, Mộ Tê Hoàng liền xoay đầu đi, không muốn nói chuyện với hân.

Bên này, ánh mắt Thẩm Hành Vu tuy vẫn nhìn vào đám người đang đánh nhau trên đài, nhưng trong lòng nàng đang suy nghĩ về bữa trưa hôm nay. Vừa rồi nàng có thể đồng ý đi ra ngoài với Mộ Phi Chi, cũng là vì Mộ Phi Chi nói buổi trưa hôm nay hân sẽ đích thân làm đồ ăn ngon cho nàng ăn. Cứ như thế, nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, quên mất đại sự của ngày hôm nay. Sau cùng, vẫn nhờ tiếng trầm trồ khen ngợi chung quanh đánh thức nàng. Nàng nhìn về phía đài cao, thì thấy Lưu Tri Lễ thực hiện một cú ném xinh đẹp, quăng ngã một nam tử trắng trắng kiện nằm trên mặt đất.

"Tốt!" Đột nhiên Mộ Tê Hoàng đứng lên, vỗ vỗ tay về phía Lưu Tri Lễ. Cái vỗ tay của nàng khiến cho Thẩm Hành Vu hoàn toàn thanh tỉnh. Tuy đây chỉ là một trận chọn lựa Võ Trạng Nguyên, nói đúng hơn nó chỉ là một tuồng kịch, đám người xung quanh không một ai là không diễn trò.

Ngay tại thời điểm Mộ Tê Hoàng đứng dậy vỗ tay, trong đám người có hai đạo ánh mắt nóng cháy nhìn về phía Mộ Tê Hoàng.

Dưới đài không ngừng vang lên từng đợt trầm trồ khen ngợi. Khi người cuối cùng cũng bị Lưu Tri Lễ đánh bại, Quan kiểm sát Mộ Thiếu Khanh cũng đứng lên, từng bước một đi lên trên võ đài. Hân đứng ở trên đài cao, mở miệng nói: "Cuộc thi đấu hôm nay, tất cả mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng, ta tuyên bố, người được chọn làm Tân Võ Trạng Nguyên là: Lưu Tri Lễ. Đồng thời, căn cứ theo ý của trường công chúa, Lưu Tri Lễ cũng được chọn là Phò mã." Mộ Thiếu Khanh cười ôn nhuận với Lưu Tri Lễ, sau đó lại nói thêm: "Lưu Tri Lễ còn không nhanh chóng tạ ơn vương thượng." (quan kiểm sát: là một viên quan có trách nhiệm giám sát trận đấu giống trọng tài bóng đá vậy)

Lưu Tri Lễ phản ứng rất nhanh, lập tức liền quỳ xuống dập đầu tạ ơn Mộ Phi Chi.

"Không được!"

"Không được!"

Đúng lúc này, hai đạo thanh âm đồng thời truyền từ dưới đài lên, một giọng thô kệch, một giọng thanh tế (rõ ràng + tinh tế).

"Lưu Tri Lễ, làm sao ngươi có thể nhận chức Phò mã? Ngươi đã nói sẽ không phụ lòng của ta." Một thiếu nữ mặc kệ nha hoàn thân cận ngăn cản, không ngừng xông về phía thị vệ.

Lưu Tri Lễ yên lặng quay đầu, trong ánh mắt xa lạ kia thể hiện rõ thái độ mình không quen biết này thiếu nữ.

Thiếu nữ bị ánh mắt kia làm cho hoảng sợ, giọng nói của nàng càng lúc càng lớn hơn: "Người làm sao có thể phụ lòng ta, ta đang mang thai hài tử của người!"

Lời này nói ra, khiến những người có mặt phải giật mình. Quan niệm của dân chúng Hoài Nam khá thoải mái, việc chưa kết hôn mà có con cũng thường có, nhưng sẽ không nói ra rõ ràng mà chỉ cần ngầm hiểu. Hiện giờ này thiếu nữ lớn tiếng ồn ào nói ra, sợ là sẽ có thêm chuyện phiền toái đến.

"Này đây không phải nhị tiểu thư nhà Hữu thừa tướng sao?" Phúc Hải đứng ở sau Mộ Phi Chi, giật mình nói ra.

"Lưu Tri Lễ, bản cung hỏi người, lời nói của Quý tiểu thư có thật hay không?" Mộ Tê Hoàng đứng dậy, hỏi Lưu Tri Lễ vẫn đang quỳ ở dưới.

Lưu Tri Lễ ngẩng đầu, một mắt cũng không nhìn Quý thị (Quý nhị tiểu thư), cực kì lạnh lùng, bình tĩnh nói: "Thưa công chúa, ta không biết vị tiểu thư này, còn chuyện nàng ta mang thai, đây là một âm mưu hãm hại."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Ai là hoàng tước (chim sẻ)?

"Lưu Tri Lễ, ta đã làm nhiều chuyện vì người, hiện giờ người có cơ hội trèo lên cành cao, người liền không nhận người? Mắt ta đúng là bị mù mới có thể theo người." khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Tại tức giận đến trắng bệch. Nếu không phải bị thị vệ chung quanh ngăn cản, chỉ sợ nàng đã lên trên võ đài xé Lưu Tri Lễ ra.

"Vị tiểu thư này, ta cũng không năn nỉ người làm bất cứ chuyện gì, ta cũng không biết người." Lưu Tri Lễ mỗi tiếng nói mỗi cử động đều cực kì cẩn thận, lời nói cũng rất thành khẩn.

"Người không có năn nỉ ta bất cứ sự tình gì? Vậy người nào dụ dỗ ta, nói rằng thân phận của Võ Sinh không đủ để cho cha ta đồng ý người. Cho nên muốn ta trải bằng đường cho người, giúp người đạt được ngôi vị Võ Trạng Nguyên. Người dám nói cái chết của Trịnh Võ không có chút quan hệ gì với người?" Quý Tại là nữ tử yêu đuôi, lúc nói chuyện, cho dù phần nộ tột cùng thì âm thanh vẫn nhỏ nhẹ. Thẩm Hành Vu lại nhớ đến lúc trước đi săn bắn, Hoa Dung đã từng nói qua, vị tiểu thư Quý Tại này vì thân thể nhu nhược, cho nên không thể đi tham gia săn bắn cùng Quý Tôn.

"Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ quỷ cửa, Trịnh đại ca chết không quan hệ có quan hệ gì với ta, nếu người có thể tìm ra chứng cứ chứng minh ta là hung thủ giết người, thì ta sẽ nhận tội. Chỉ tiếc, người không phải do ta giết, cho nên nói hung thủ là ta, việc này là vu cáo hãm hại ta." Lưu Tri Lễ nói không chút khiếp sợ.

"Quý Tại lớn mật, người có biết người đang nói cái gì hay không?" Mộ Tê Hoàng đi về phía trước một bước, ánh mắt cực kì sắc bén nhìn cô nương mạnh mai đang chen chúc trong đám người, trong lòng liên tục thở dài một hơi, một nữ tử nhu nhược như vậy, chỉ có thể làm vật hi sinh thôi: "Người tới, bắt Quý Tại lại cho bản cung."

"Người tới, bắt Lưu Tri Lễ lại cho cô vương, Phò mã của trưởng công chúa không được phép có một tia dơ bẩn." Lúc này Mộ Phi Chi cũng ra lệnh cho bọn thị vệ. Ngoài dự kiến của mọi người, Lưu Tri Lễ cũng không có chút phản kháng. Vì thế, ngay tại thời điểm Lưu Tri Lễ và Quý Tại bị bắt đi, đám dân thường đang vây xem cũng có chút bồn chồn, một buổi kén chọn Võ Trạng Nguyên tốt đẹp lại kết thúc như vậy?

"Phong Dự, người vừa rồi lên tiếng ngăn cản không phải còn có người sao? Như thế nào? Bây giờ..." Mộ Tê Hoàng đứng ở trên đài, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm một chỗ phía dưới đài. Đầu nàng vẫn ngẩng cao cao như cũ, cao ngạo giống một cái thiên nga đen. Nhưng nam nhân kia cũng không có hành động giống như nàng dự đoán, mà hần lại phi ra từ trong đám người. Loáng một cái đã ôm Mộ Tê Hoàng vào trong ngực, căng thẳng chặt chẽ như thế, thiếu chút nữa làm cho Mộ Tê Hoàng không thở nổi. Cũng vì vậy mà Mộ Tê Hoàng muốn nói cũng không được. Một lúc sau, nàng có chút thất thần nói: "Người đã trở lại!"

Thẩm Hành Vu đứng ở bên người Mộ Phi Chi, nhìn nam nhân có làn da ngăm đen kia, hỏi Mộ Phi Chi: "Đây là Phong Dự? Nhìn cũng rất được, không đến mức không lên được mặt bàn*." (*: ý của chị nói là anh PD này cũng không xấu xí giống như lời của MPC, xấu không nhìn được)

"Thời gian không còn sớm, chúng ta nên trở về đi." Hiển nhiên Mộ Phi Chi không muốn quấy rầy hai người kia, vì thế kéo Thẩm Hành Vu về cung. Trên đường, Thẩm Hành Vu đột nhiên nói với Mộ Phi Chi: "Có phải chúng ta bị mắc bẫy của người khác hay không?"

"A...? Sao nàng nói như thế?" Mộ Phi Chi nở nụ cười, tay nắm tay nàng lúc chặt lúc lỏng.

"Nếu Lưu Tri Lễ đúng là phụ thân của hài tử trong bụng Quý Tại, như thế nói cách khác Trịnh Võ chết đúng là do Quý Tại tìm người giết. Vừa rồi tuy Quý Tại luôn phủ nhận, nhưng mà lời nói trước đó của nàng ta rất rõ ràng. Chẳng xem, Quý Tại tìm sát thủ để giết người, mục tiêu sẽ chỉ thẳng vào hữu thừa tướng, bởi vì Quý Tại là nữ nhi của hữu thừa tướng, vì hạnh phúc của nữ nhi, giết một người với ông ta mà nói không là cái gì. Còn có, sự việc xảy ra trong quân cơ doanh, Dự Thiếu Bình là người do hữu thừa tướng đề bạt lên, hiển nhiên toàn bộ chuyện này đều chỉ vào hữu thừa tướng. Có phải đang có người đánh lạc hướng tầm mắt của chúng ta, dẫn mọi đầu mối chỉ vào hữu thừa tướng hay không?" Thẩm Hành Vu lôi kéo tay của Mộ Phi Chi, cúi

đầu, một bên đá cục đá trên mặt đất, một bên nói ra suy nghĩ của mình.

"Không tệ." Mộ Phi Chi gật gật đầu: "Nhưng mà nhánh cây này vẫn còn có thể tùm được dài hơn một chút."

"Mộ Phi Chi?" Thẩm Hành Vu đột nhiên nhảy đến trước mặt Mộ Phi Chi, chặn đường đi của hắn.

"Uhm?" Mộ Phi Chi bị thu hút bởi tính trẻ con trên người nàng, hắn sờ sờ đầu nàng, hát cảm lên hỏi: "Như thế nào?"

"Không có gì? Đừng quên buổi trưa hôm nay chàng phải xuống bếp." Nàng cười khách khách.

"..." Mặt người nào đó đen lại.

.....

Trong ngự thiện phòng, một đám cung nhân đều đứng ở bên ngoài, không nhìn thấy được quang cảnh bên trong, chỉ có thể nghe thấy âm thanh được truyền từ bên trong ra.

"Cháy rồi. Mộ Phi Chi chàng biết nấu ăn sao? Chàng lừa ta đúng không!"

"Chàng không đổ nước sao?"

"Thôi, vẫn nên để ta làm đi."

Phúc Hải đứng ở bên ngoài, nghe động tĩnh vọng ra từ bên trong, trong lòng vô cùng cảm khái: Quả nhiên Vương thượng là một lão hồ ly, hành quân đánh giặc bên ngoài đã lâu, ngài ấy còn không biết cái gì nữa? Có thể giả vờ như thế, mười phần là muốn ném thử tay nghề của Vương Hậu!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Vẽ lông mày cho nàng

Từ sau khi Mộ Phi Chi đi khai trai về, chấp niệm đối với Thẩm Hành Vu ngày càng sâu, ngày nào hạ triều cũng nhanh chóng quay về điện Thái Cực, sợ bỏ qua đáng về lúc mới tỉnh dậy của nàng, nhưng mà cũng bởi vì như vậy, hai người thường xuyên lau súng cướp cò. (như kiểu vận động buổi sáng ý

Sáng sớm hôm nay, lúc hắn vào triều, Thẩm Hành Vu vậy mà lại thức dậy mặc y phục cho hắn, cho nên toàn bộ thời gian trên triều hắn đều cảm thấy bàn tay mềm mại kia đang vẩy trước mắt, sau khi xử lý xong chuyện triều chính, hắn liền đẩy việc cho Phúc Hải, cho người ở điện Thái Cực lui xuống, vội vàng đi vào trong điện.

Thẩm Hành Vu đã thức dậy từ lâu, lúc này đang ngồi ở trước bàn trang điểm, nàng mặc áo voan mỏng màu trắng, tóc dài gần chạm đất. Nàng ngồi đối diện gương đồng vẽ lông mày, mpc đứng phía sau nàng, lặng yên không một tiếng động, nàng nhìn thấy Mộ Phi Chi trong gương, vừa vẽ mày vừa hỏi: "Sao hôm nay lại nhanh vậy?"

"Chuyện rơi vào đầu Hữu thừa tướng, hôm nay trên triều cũng rất yên tĩnh." Mộ Phi Chi ở trong gương cười với nàng, sau đó mới tiến lên, dưới ánh mắt ngạc nhiên của nàng cầm bút kẻ mày, sau đó vờ về mặt nàng nói: "Để ta."

Thẩm Hành Vu hiểu rõ, cười rạn rở, ánh mắt như chứa cả ngàn ngôi sao: "Chàng vẽ lông mày cho ta?"

"Chẳng lẽ ta lấy để ăn sao?" Mộ Phi Chi buồn cười đáp, sau đó nâng mặt nàng, nghiêm túc vẽ mày của nàng. Hơi thở ngọt ngào của nàng phả vào mặt hắn, làm cho người ta cực kì thoải mái. Lúc này Thẩm Hành Vu đang nhìn thẳng vào khuôn mặt tinh xảo của hắn, bỗng nhiên cười nhạo một tiếng: "Tự nhiên ta lại cảm thấy bộ dạng chàng so với ta cũng không tồi."

"Về sau chúng ta sinh nữ nhi nhất định sẽ rất đẹp." Đột nhiên Mộ Phi Chi chuyển đề tài: "Nữ nhân Mộ gia phần lớn đều giống phụ thân."

"Phải không?" Thẩm Hành Vu ngồi tại chỗ, hai tay nắm lấy đai lưng của Mộ Phi Chi, ngẩng đầu nhìn hắn. Động tác vẽ của Mộ Phi Chi rất nhanh, lúc hắn định đặt bút về xuống, nhìn thấy tư thế ngẩng đầu của nàng, cổ nàng rất tinh tế, trắng nõn hoàn hảo như kiệt tác của tạo hóa, còn có tấm lụa mỏng trên người nàng, vậy nên có thể nhìn thấy nơi lỗi lôm.

"Nàng thật đẹp." Hắn không khỏi than một tiếng, cúi đầu, nhân lúc Thẩm Hành Vu đang ngẩng đầu hôn vào đôi môi đỏ mọng, răng nhẹ nhàng cắn môi dưới của nàng, chiếc lưỡi linh hoạt nhân tiện trườn vào, quấn quýt cùng răng nàng. Ở cùng nhau thời gian dài như vậy, Thẩm Hành Vu đã quen với nụ hôn của Mộ Phi Chi, chỉ là nàng ngẩng đầu lâu có chút mệt, đành phải vòng tay ôm người Mộ Phi Chi

"Ừm, thật ngọt." Mộ Phi Chi một tay bế nàng lên, vừa đi vừa hôn, đôi mắt đã hiện lên ngọn lửa lan tới tận giường, tiếng nói lạnh lạnh của Phúc Hải vang lên phá hủy cảnh tượng: "Vương thượng, bên trường công chúa xảy ra chuyện!"

Lông mày Mộ Phi Chi nhíu lại càng lúc càng sâu, không khí tốt như vậy lại bị người khác quấy rầy, hơn nữa còn là ở chỗ Mộ Tê Hoàng. Giờ hắn còn đang ghé sát vào người Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu cũng nghe được giọng nói của Phúc Hải, nàng vươn tay vuốt hai hàng lông mày đang cau lại của Mộ Phi Chi, giọng nói rất dịu dàng: "Đừng nhíu mày, đi xem đi."

"Chờ ta trở lại." Mộ Phi Chi giầy vò môi nàng một chút rồi mới vội vàng rời đi.

.....

Vừa đi vào cung điện, Mộ Phi Chi đã nghe thấy tiếng ồn ào của Mộ Tê Hoàng: "Phong Dự, ngày hôm qua là ai nói muốn cưới ta, bây giờ người lại muốn ra biên ải? Người coi ta là con khi để đùa giỡn sao?"

Mộ Phi Chi nghe thấy tiếng nói, bước chân không khỏi nhanh hơn, lúc hắn đi vào trong điện, thấy Mộ Tê Hoàng đứng đối diện Phong Dự. Phong Dự mặc áo choàng màu đen, chỉ đứng ở nơi đó, không nói câu nào, ánh mắt nhìn chằm chằm Mộ Tê Hoàng, không rời đi giây nào. Mà bên này, Mộ Tê Hoàng cũng nhìn Phong Dự, nhưng nàng đang phát hỏa nên khuôn mặt có vẻ hung dữ.

"Phong Dự, người đã không chịu cưới vương tử, ta đành sớm định việc hôn nhân cho tỷ ấy." Mộ Phi Chi cho Phúc Hải lui xuống, tựa người vào cột, cười như không cười nói với nam nhân lạnh nhạt kia.

"Phi Chi, không thể." Phong Dự cũng coi như nhìn Mộ Phi Chi lớn lên, đối với tính nết của hắn cũng hiểu một chút, đừng nhìn hắn ăn nói lười biếng, thật ra thì hắn không nghĩ ngờ chút nào, Mộ Phi Chi có thể làm chuyện này.

"Không thể? Phong Dự, người có tư cách nói không thể với ta sao?" Mộ Phi Chi nhanh chóng tới trước mặt Phong Dự, đánh một quyền vào mặt hắn, Phong Dự không dám đánh lại, đành phải mặc cho Mộ Phi Chi đánh. Mộ Phi Chi vừa đánh vừa nói: "Vương tử đợi người bao nhiêu năm, người nói đi thì đi, nếu bây giờ người đã đồng ý với tỷ ấy thì còn muốn đi đâu nữa? Thời gian của tỷ ấy đều lãng phí trên người người quá lâu rồi!"

"Phi Chi, ngừng tay." Mộ Tê Hoàng thật không ngờ Mộ Phi Chi lại động thủ, mà hắn ra tay cũng không nhẹ, Phong Dự lau khóe miệng, đứng lên, khoát tay với Mộ Tê Hoàng: "Ta không sao."

"Phong Dự, ta cho người hai lựa chọn. Thứ nhất, cưới vương tử, thứ hai, buông tay. Tự người chọn đi." Mộ Phi Chi dừng lại nhìn Phong Dự, không để cho hắn có đường lui nào.

"Ta không buông tay." Đứng đã lâu, phong Dự mới chậm rãi mở miệng, giọng nói của hắn rất thô lỗ nhưng cũng vô cùng kiên định.

"Tốt, vậy thì yên tâm ở trong cung đi, để Khâm Thiên Giám chọn ngày, các người có thể thành hôn." Mộ Phi Chi xoa tay, chuyện này không phải quá dễ sao?

"Phi Chi, ngoài biên ải còn có việc chờ ta xử lý." Phong Dự có chút khó xử, lần này nghe được trưởng công chúa tuyển chọn phò mã làm hắn sốt ruột, bỏ mặc chuyện ngoài biên ải thúc ngựa trở về.

Ý của người là, người không muốn vương tử gả cho người khác, mà bây giờ người cũng không thể cưới vương tử, ý của người là nàng còn phải đợi người tám năm sao?" Mộ Phi Chi nói xong lời cuối cùng lại tức giận, biểu cảm trên mặt vô cùng đáng sợ.

"Ta có thể thành hôn, nhưng thành hôn xong ta lại phải quay về biên ải. Nơi đó..."

"Ta có thể đi theo chàng." Mộ Tê Hoàng cướp lời.

"Không được, điều kiện nơi đó khó khăn, không phải là nơi nàng có thể tới." Phong Dự từ chối rất quả quyết.

"Vương tử, tỷ thật sự muốn đi cùng hắn?" Giọng nói của Mộ Phi Chi bình tĩnh lại, hắn quay đầu nhìn Mộ Tê Hoàng.

Mộ Tê Hoàng cúi đầu, sau đó đi đến trước mặt Mộ Phi Chi, hai tay nắm tay hắn, nhẹ giọng nói: "Phi Chi, ta đã không còn nhiều tám năm, bây giờ, giang sơn đã ổn định, chuyện của Thiên Cơ Lâu ta cũng không muốn xem vào nữa, mà người, đệ đệ của ta, cũng đã có người bên cạnh, cho nên, đồng ý với ta có được hay không?"

"Tỷ chắc chắn?" Yết hầu Mộ Phi Chi, hắn buông tay Mộ Tê Hoàng ra, ôm cổ nàng trong sự kinh ngạc của Mộ Tê Hoàng, đây là tỷ tỷ của hắn, từ nhỏ đã ở bên cạnh hắn, giúp hắn giữ vững giang sơn.điendn lieqiudoon

"Đúng, ta chắc chắn. Đợi đến khi biên quan yên ổn, chúng ta lại thu quân quay về triều, được không?" Mộ Tê Hoàng cũng ôm Mộ Phi Chi, giọt lệ trong mắt đã lay động.

"Được!" Rất lâu sau, Mộ Phi Chi mới lên tiếng, hắn buông Mộ Tê Hoàng ra, quay lưng về phía Phong Dự, lạnh lùng nói: "Nếu vương tử của ta phải chịu chút uất ức nào, ta sẽ tự mình giết người!" Sau đó, hắn vén áo bước nhanh ra cung điện, không quay đầu lại.

Lúc này Thẩm Hành Vu đang phơi nắng bên ngoài điện Thái Cực, Cầu Cầu quanh quẩn dưới chân nàng, tỉnh thoảng lại cọ cọ đầu vào chân nàng. Từ xa nàng đã nhìn thấy bóng dáng của Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi cũng đi thẳng tới bên cạnh nàng, hắn ôm chặt nàng, giống như người chết đuối vớ được cọc, chặt như vậy, như muốn hòa tan vào. Thẩm Hành Vu thấy khó hiểu, đặt tay lên lưng hắn nhẹ nhàng vỗ.

"A Vu, nàng sẽ không rời xa ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lặp lại chiêu cũ.

Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi ôm, cảm xúc bị thương này tự nhiên truyền từ người hấn sang người nàng. Nàng nghĩ chắc là vì chuyện của Mộ Tê Hoàng, chuyện tỷ đệ bọn hấn, nàng cũng không thể hiểu rõ, chỉ có thể an ủi nam nhân trước mắt.

"Chàng không rời xa ta, ta cũng sẽ không rời xa chàng." Thẩm Hành Vu vỗ lưng hấn, mềm mại nói, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, thật ra nàng cũng có phần ngạc nhiên, u mê thành thân cùng hấn, trở thành người của hấn, đây đều là chuyện thuận theo tự nhiên, nhưng trải qua thời gian dài ở chung, đường như nàng đã quen Mộ Phi Chi, cũng coi Mộ Phi Chi là vật sở hữu của mình theo bản năng, hai người luôn ăn ý với nhau, bây giờ ngay cả cảm xúc cũng tương thông rồi.

Cảm xúc chân thật của Mộ Phi Chi chỉ biểu lộ trước mặt Thẩm Hành Vu, sau đó, hấn vẫn là vị đế vương tà mị lãnh khốc.

.....

Hôm nay, trong cung xảy ra hai chuyện lớn. Chuyện thứ nhất là Mộ Phi Chi hạ lệnh tử hôn cho hộ quốc đại tướng quân Phong Dự và trưởng công chúa. Chuyện thứ hai, là chuyện mà Phúc Hải đang báo cáo, nữ nhi của Hữu thừa tướng đã nhận tội ở Đại Lý Tự, võ sinh Trịnh Vũ và thê tử đều là do nàng tìm người sát hại

"Thạch Lư, mang áo choàng của chủ tử ra đây." Mộ Phi Chi nhận được tin của Phúc Hải, sai Thạch Lư đi lấy áo choàng cho Thẩm Hành Vu

"Vâng." Thạch Lư vâng lời, nhanh chóng mang ra.

Mộ Phi Chi nhận áo choàng, kéo Thẩm Hành Vu tới, tự mình choàng áo cho nàng, lúc này mới nắm tay nàng nói: "Không phải nàng tò mò Trịnh Vũ là người thế nào sao? Chúng ta đến Đại Lý Tự nhìn một cái."

Thẩm Hành Vu cầm tay hấn, gật gật đầu, trêu tức nói: "Sợ là cả Đại Lý Tự đều biết ta, không làm vương hậu cho tốt lại suốt ngày chạy tới Đại Lý Tự."

"Ta đi đâu thì nàng theo đó, đây gọi là phu xướng phụ tùy." Mộ Phi Chi trùm mũi cho nàng, lúc này mới mang theo nàng ra ngoài.

Hoa Dung là Thạch Lư phải ở lại điện Thái Cực, hai người nhìn đôi nam nữ đang dắt tay nhau ra ngoài, khóe miệng tràn ngập ý cười. Đến giờ Hoa Dung mới dám nói, nàng chạm vào bả vai Thạch Lư, che miệng cười nói: "Ta nói nha, vương thượng chúng ta không phải phu quân của chủ tử mà là phụ thân chủ tử rồi, dứt cơm cho, còn mặc quần áo giúp, hai ta coi như không có việc làm."

"Làm nhanh chuyện này đi, bằng không ngươi sẽ biết tay." Lá gan Thạch Lư có vẻ nhỏ hơn, cho dù đại tổng quản Phúc Hải không có ở đây nhưng vẫn không dám lười biếng.

....

Bên này, Mộ Phi Chi đưa Thẩm Hành Vu đến thẳng ngục giam, khi tới, viên quan ở Đại Lý Tự giao lời khứa cho Mộ Phi Chi. Mộ Phi Chi liếc nhìn rồi đưa cho Thẩm Hành Vu. Hấn coi mũi cho Thẩm Hành Vu, sau đó đặt nàng ngồi vào ghế rồi mới ngồi xuống.

"Lại là đốt khói? Lúc Trịnh Vũ chạy bộ sáng sớm cũng là lúc nhà nhà làm điểm tâm, khói bếp lượn lờ, các người đốt đoạn trường thảo, sau đó Trịnh Vũ hít phải, đột đến khi ăn cơm tác dụng với nước trà tạo nên cái chết rất tự nhiên. Quý nhị tiểu thư, ta muốn hỏi, người tìm người nào để ra tay?" Thẩm Hành Vu tựa vào ghế, đặt vật trong tay xuống, ánh mắt sắc bén nhìn Quý Tại. Quý Tại tuy đang quỳ gối nhưng y phục mặc trên người vẫn là loại vải tốt nhất mà không phải y phục của tù nhân, xem ra trong nhà hấn đã chuẩn bị cho nàng.

Lúc Thẩm Hành Vu đang đánh giá, Quý Tại cũng ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Hành Vu, bởi vì ở trong nhà nàng thường xuyên nghe đại tỷ Quý Tồn nói về vị vương hậu này, nhưng bây giờ nhìn, vương hậu không phải vô dụng như lời đồn, ánh mắt kia ngược lại sắc bén cực kỳ.

"Quý tiểu thư, lời vương hậu hỏi người không nghe thấy sao?" Giọng nói của Mộ Phi Chi lạnh lùng khác thường, vừa nói đã khiến Quý Tại sợ tới mức run rẩy.

"Ta... Là Tiểu Hồng tìm giúp ta." Quý Tại có chút run rẩy nói.

"Tiểu Hồng là ai?" Thẩm Hành Vu hỏi.

"Thị... thị nữ." Dù sao Quý Tại cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, bị biểu cảm lãnh khốc của Mộ Phi Chi và ánh mắt sắc bén của Thẩm Hành Vu dọa, tâm trạng đã không yên tới cực điểm.

"Vị thị nữ này đang ở đâu?" Thẩm Hành Vu nhìn về phía quan Đại Lý Tự đứng bên cạnh.

Vị quan lắc đầu: "Vẫn đang truy bắt."

"Chạy trốn nhanh thật." Thẩm Hành Vu cười nói, như cũng không có cái gì lo lắng, sau đó nàng liền chuyển đề tài đến Lưu Tri Lễ: "Còn Lưu Tri Lễ? Có khai không?"

"Ban đầu thì không khai, nhưng Quý tiểu thư nói nếu không tin, có thể đợi sau khi đứa bé trong bụng nàng sinh ra thì chích máu kiểm chứng. Vì vậy mà hần ta mới khai, cha của đứa bé chính là hần." Tự thừa (quan trông coi Đại Lý Tự) giải thích.

"Phu quân, ta nghĩ những điều cần biết đã biết rồi." Hai chữ "phu quân" này, Thẩm Hành Vu gọi rất dễ dàng, nàng cầm lời khai trong tay, nghiêng đầu nói với mẹ.

"Tốt." Mộ Phi Chi tuy vẫn mím môi như cũ nhưng bàn tay nắm Thẩm Hành Vu đã để lộ tâm trạng kích động của mình.

"Vương thượng, giam lại ả?" Tự thừa dò hỏi.

"Trước tiên cứ giam lại, chuyện này cô vương còn phải tìm hữu thừa tướng hỏi cho rõ." Mộ Phi Chi quay lại nói.

"Vương thượng, trong cung truyền tới, nói hữu thừa tướng đang ở trước ngự thư phòng." Phúc Hải nói thào vào lỗ tai.

"Cô vương không rảnh. Sáng sớm ngày mai rồi nói sau." Hiển nhiên là Mộ Phi Chi không nghĩ muốn giải quyết riêng chuyện này.

"A vu, chúng ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Có người khi dễ ta.

Ngày hôm sau lúc lâm triều, Phúc Hải đứng trên đại điện, tiếng nói lạnh lạnh quanh quẩn trong đại điện như mọi ngày: "Có việc khởi tấu, không việc bãi triều."

Tiếng Phúc Hải vừa dứt, Hộ Bộ thượng thư đứng ra, hành lễ với Mộ Phi Chi, lớn tiếng nói: "Khởi bẩm Vương thượng, vì thần có việc muốn khởi tấu."

"Chuẩn." Khỏe miệng Mộ Phi Chi mang theo nụ cười tà mị, không thể nhìn thấy tâm tình. Hần ứng tiếng với Hộ bộ thượng thư, sau đó ngồi yên ở đó."

"Khởi bẩm Vương thượng, vì thần được biết, con gái của Hữu thừa tướng vì hãm hại võ sinh mà bị bắt bỏ tù, hôm nay trong dân chúng đã truyền bá những lời đồn khác nhau, như làm quan bắt nhân, giết người bừa bãi. Mọi việc đã như thế, hạ quan muốn hỏi, Hữu thừa tướng có ý kiến gì với chuyện này không, hạ quan nên dẹp loạn sự phản nộ của dân chúng thế nào?" Hộ bộ thượng thư nói rất chính nghĩa.

Mộ Phi Chi lười biếng quay đầu, nhìn về phía Hữu tướng vẫn vô cùng bình tĩnh, cũng không nghe được điều gì trong giọng nói của hần: "Hữu tướng, người giải thích việc này thế nào?"

Hữu tướng bị gọi tên, vững vàng đi ra khỏi hàng, sau đó quỳ xuống dưới ánh mắt xem cuộc vui của các vị đại thần: "Cựu thần có tội!"

"A? Người có tội tình gì? Nói cho cô vương nghe một chút." Mộ Phi Chi nghiêng đầu như trước, thoát nhìn như không yên lòng.

"Cựu thần gia giáo không nghiêm, khiến cho tiểu nữ vì tình yêu nam nữ mà nhất thời làm ra chuyện trời đất không thể tha. Hôm qua cựu thần đã triệu tập tộc trưởng của Quý gia, loại bỏ tộc tịch của tiểu nữ ở Quý gia, từ nay về sau, cựu thần không có đứa con gái này." Hữu tướng nói với vẻ xúc động. Nhưng mà những lời này của hần làm cho các đại thần đang xem cuộc vui lấp bắp kinh hãi: Vì bảo tồn thực lực của mình mà không cần cả nữ nhi, nóng lòng thoát khỏi quan hệ cha con.

"Nói vậy thì bây giờ Quý tiểu thư không có chút quan hệ nào với phủ thừa tướng phải không?" moc nhìn khuôn mặt hữu tướng đã cúi thấp tới gần đất, hừ lạnh một tiếng.

Hữu tướng có thể ngồi vào vị trí này đương nhiên là một lão hồ ly, hần vừa nghe tiếng hừ lạnh của moc thì trong lòng chấn động, vội vàng ngẩng đầu, đôi mắt chân thành: "Vâng, cựu thần không có đứa con gái bất hiếu này, chưa được sự cho phép mà đi uy hiếp thuộc hạ trước kia của thần, nên mới làm ra chuyện thế này... haiz!" Hữu tướng vô cùng đau đớn nói.

"Nỗi khổ tâm của Hữu tướng, cô vương có thể hiểu được, nếu là Quý tiểu thư vô tâm sơ suất, vậy thì Quý tiểu thư và Lưu Tri Lễ sẽ sung quân biên cương, cách chức làm thứ dân, từ nay về sau, sống hay chết cũng không có quan hệ gì với Hữu tướng. Hữu tướng, xử lý như vậy người có thỏa mãn

không?” Mộ Phi Chi ngồi thẳng lên trên vương tọa, nói với Hữu tướng.

Hữu tướng bối rối ngẩng đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Mộ Phi Chi, hẳn hoàn toàn không ngờ Mộ Phi Chi lại làm ra quyết định như vậy, hẳn vẫn cho rằng Mộ Phi Chi sẽ xử quyết hai người kia ở chợ, nhưng vì sao Mộ Phi Chi lại quyết định như vậy?

“Hữu tướng không nói lời nào nghĩa là có ý kiến gì sao?” Mộ Phi Chi thấy Hữu tướng vẫn không nói gì thì hỏi.

“Không, không...” Hữu tướng vô cùng bối rối, vội vàng dập đầu: “Cựu thần tạ Vương thượng khai ân không giết.”

“A, không còn quan hệ cha con, ngươi cần gì phải tạ? Được rồi, các vị ái khanh còn có ý kiến gì không?” Mộ Phi Chi lạnh lùng cười, đôi mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn người trên đại điện.

Không ai lên tiếng.

“Rất tốt.” Mộ Phi Chi đứng dậy, nhìn Phúc Hải, Phúc Hải lập tức cất cao giọng: “Bãi triều.”

Khi bóng dáng Mộ Phi Chi biến mất, lúc này trên đại điện mới bắt đầu sôi trào lên, sự tình hôm nay đúng là đã vượt qua dự đoán của mọi người, một người muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, một người lại muốn tha tội chết, đúng là một vở kịch không thể nhìn thấy.

Tả tướng đi tới bên người Hữu tướng, cười khiêm tốn: “Hữu tướng thâm minh đại nghĩa như vậy, đúng là trời đất chứng giám, ta tự nhận sẽ không thể làm được chuyện như vậy, nếu Tiểu Mãn làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy thì người làm cha như tả dù chết cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

“Tả tướng nói đùa.” Hữu tướng ngoài cười nhưng trong không cười, trong mắt của Tả tướng đúng là vô cùng rạn vỡ.

Những đại thần quan chức hơi thấp đứng sau lưng hai người, nhìn hai lão lộ ly khẩu chiến, mặc dù không có khói thuốc súng, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra, chiến hỏa đã bắt đầu được đốt lên.

...

Mộ Phi Chi hạ triều, bước chân bắt đầu vội vàng, hẳn đi thẳng tới điện Thái Cực, lúc đi vào trong đại điện, ngoài ý muốn không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Hành Vu.

“Vương hậu đâu?” Mộ Phi Chi hỏi tiểu thái giám phụ trách.

“Bẩm Vương thượng, Vương hậu nói được thảo ở điện Ngô Đồng cũng đã lớn rồi nên mang theo hai vị tỷ tỷ đi.” Giọng nói tiểu thái giám run rẩy, bị dọa sợ mất mật.

“Phúc Hải, đi điện Ngô Đồng.” Mộ Phi Chi than trong lòng: “Nữ nhân này, sớm tinh mơ sương nhiều như vậy, nàng lại chạy tới nơi xa thế làm gì?”

...

Thẩm Hành Vu đang ở điện Ngô Đồng, lúc trước khi dưỡng thương nàng đã trồng một ít dược thảo ở điện Ngô Đồng, hôm nay đã đến mùa, đột nhiên nàng nhớ tới, vì vậy mang theo Thạch Lưu và Hoa Dung đến hái, nhưng thực tế, dược thảo còn chưa hái xong thì đã có người đến điện Ngô Đồng.

Cầu Cầu tròn vo ngồi xỏ ở cửa điện Ngô Đồng chờ chủ nhân, nhưng mà Thẩm Hành Vu vừa vào không lâu thì nghe thấy Cầu Cầu kêu ư ử ở cửa ra vào.

Đầu nó tròn tròn, hai mắt thật to, đen bóng làm cho người ta yêu thích. Sáng sớm Quý Tôn đã tiến cung, vừa tới điện Thái Cực nghe nói Thẩm Hành Vu đến điện Ngô Đồng thì nàng ta tìm đến đây. Vừa mới tiến vào thì thấy ở bên ngoài cửa có một con vật mũm mĩm, hơn nữa, động vật nhìn như con chó này rõ ràng không muốn cho nàng đi vào, luôn đảo quanh chân nàng, không để cho nàng đi động.

“Ngươi không biết là chó ngoan không cần đường sao?” Quý Tôn hoàn toàn không nghĩ đến đây là con vật mà Thẩm Hành Vu yêu thích nhất, bị làm phiền thì đạp Cầu Cầu một cái. Một đạp này càng hồng bét. Cầu Cầu là động vật rất có linh tính, trong mắt róm rộ, nước mắt lưng tròng chạy tới phía Thẩm Hành Vu, giống như đứa nhỏ làm nũng muốn được ôm.

Thẩm Hành Vu nhìn qua thì Cầu Cầu đã chạy tới phía nàng. Hoa Dung đứng bên nhìn Quý Tôn đi tới gần, sau đó nghiêng đầu nhìn Cầu Cầu được Thẩm Hành Vu ôm vào ngực, nhanh chóng tiến lên vuốt lông Cầu Cầu nói: “Đứa ngốc này, nàng đánh ngươi, ngươi không biết cắn sao?” Quý đại tiểu thư đúng là ăn gan hùm mật gấu, con cầu trắng này, trên dưới điện Thái Cực đều yêu thương nó như bảo bối, còn chưa để cho nó chịu ủy khuất như vậy đâu!

“Cầu Cầu, nghe thấy chưa? Lần sau có người đánh ngươi, ngươi phải cắn người ta, đừng ngại bẩn.” Thẩm Hành Vu vuốt vuốt lông Cầu Cầu, nhìn đôi mắt lệ lưng tròng, nói lạc quan.

“Quý tiểu thư, ngươi đạp chó của bản cung, hay là không thích nhìn bản cung?” Thẩm Hành Vu ôm Cầu Cầu ngồi xuống ghế đá.

“Ta không biết đây là cầu của ngươi.” Quý Tôn ngụy biện: “Hôm nay ta muốn cầu, cầu ngươi một việc.”

“Ngươi nói.” Thẩm Hành Vu đáp ứng rất vui vẻ, nàng rót một chén nước sau đó đặt trước mặt Cầu Cầu, Cầu Cầu ngoan ngoãn uống nước.

“Ta muốn xin người nói vài lời trước mặt Vương thượng, hi vọng Vương thượng bỏ qua tội chết cho tiểu muội ta.” Quý Tôn thật sự rất vội, nàng biết rõ hôm nay phụ thân vào triều nhất định sẽ nói chuyện đoạn tuyệt quan hệ, cho nên nàng chỉ có thể nhân lúc này đến tìm Thẩm Hành Vu, mặc dù nàng rất không muốn thừa nhận nữ nhân này rất đặc biệt với Vương thượng.

“Đầu tiên, Quý tiểu thư nên biết, hậu cung không được can chính. Còn nữa, đầu tiên là muội muội người giết vô sinh, vừa rồi người lại đạp chó của ta, về tình về lý, ta đều không thể giúp người.” Thẩm Hành Vu cười híp mắt nói.

“Người... Người quan báo tư thù.” Quý Tôn bị chặn không nói nên lời.

“Sao thế? A Vu, nàng lại làm chuyện gì vậy?” Đúng lúc này một tiếng nói trầm thấp vang lên.

Thẩm Hành Vu vừa nghe, khoe miệng vui vẻ càng sâu, nàng quay đầu, vẫy vẫy tay với bóng dáng màu đen, về mặt ủy khuất: “Phu quân, có người khi dễ ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một đời bi thương

“Phu quân, có người khi dễ ta.” Giọng nói mềm dẻo vang lên, khiến Mộ Phi Chi dừng bước lại, nhìn khuôn mặt tươi cười, hần rất tự nhiên đi qua kéo nàng lên khỏi ghế đá, sau đó trách cứ Hoa Dung đứng đằng sau: “Lần sau mang cái đệm cho chủ tử các người.” Nói xong cũng như nhiều lần trước, kéo Thẩm Hành Vu vào trong ngực mình ngồi xuống, cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, xoa xoa cười nói: “Ai khi dễ nàng?”

Thẩm Hành Vu sờ con chó trắng nhỏ trong ngực, trừng mắt với Quý Tôn: “Đạp chó của ta, còn nói ta quan báo tư thù.”

“Sao lại là quan báo tư thù hả?” Mộ Phi Chi thấp giọng hỏi, hần không liếc qua nhìn Quý Tôn giống như không hề nhìn thấy.

Thẩm Hành Vu đưa Cầu Cầu cho Hoa Dung ôm, sau đó không để ý là có người đang nhìn, nàng ôm cổ Mộ Phi Chi nói: “Phu quân, Quý tiểu thư muốn ta cầu tình giúp tiểu muội nàng, ta nói ta không thể làm, sau đó người ta nói ta quan báo tư thù.”

“Người...” Quý Tôn thật không ngờ Thẩm Hành Vu còn có một mặt như vậy, đây quả thực là không cho nàng chút mặt mũi nào.

“Hôm nay ăn sáng chưa?” Mộ Phi Chi cũng không trả lời câu hỏi của Thẩm Hành Vu, mà đổi chủ đề hỏi Thẩm Hành Vu đã ăn sáng chưa?

Thẩm Hành Vu lắc đầu, dứt khoát dựa vào vai Mộ Phi Chi, tựa đầu ghé vào trong ngực hần, tuyệt đối không muốn nhìn Quý Tôn.

“Quý tiểu thư, con chó này rất được chiều chuộng, ngay cả ta cũng không dám đạp một cái, lá gan của người rất lớn đấy!” Một tay Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu, một tay nhẹ nhàng gõ lên bàn đá.

Mặt Quý Tôn tái đi, lập tức quỳ xuống, cúi đầu, cả người cứng lại.

“Muội muội của người đã sung quân biên cương, người có thể trở về đi.” Mộ Phi Chi cũng không muốn nói thêm gì nữa, bây giờ, đối với hần thì hậu cung là nhà của hần và Thẩm Hành Vu, tất cả những chuyện trên triều đình hần không muốn thảo luận trong nhà.

Nói xong lời này, Mộ Phi Chi bế Thẩm Hành Vu lên, vừa đi vừa dịu dàng nói: “Về dùng bữa thôi, ta đói bụng rồi.”

“Được.” Thẩm Hành Vu ghé vào trong ngực hần, nhìn Quý Tôn vẫn quỳ trên đất, mặt thoát xanh thoát trắng, trong lòng nàng rất cao hứng.

...

Quý Tôn tiến cung về phủ Thừa Tướng mới biết được, tiểu muội và Lưu Tri Lễ không bị chém đầu, mà là gửi tới trấn nhỏ ở biên cương, điều kiện cuộc sống ở đó vô cùng ác liệt. Quý Tôn không tưởng tượng nổi tiểu muội nững nịu không chút võ công phải sống cuộc sống thế nào.

“Tôn nhi, con đã đi đâu?” Quý Tôn còn chưa kịp trở về phòng, Quý Viễn Sơn đã đứng trong hành lang, cao giọng gọi tên Quý Tôn.

“Cha.” Quý Tôn nghe thấy giọng cha mình không được tốt, đành đứng lại rồi đi về phía Quý Viễn Sơn.

“Cha, chuyện của tiểu muội...” Quý Tôn không nhẫn tâm, dù nàng và Quý Tại không cùng mẫu thân sinh ra, nhưng vì mẫu thân của hai người đều chết sớm, cho nên tình cảm hai tỷ muội đều rất tốt, không khác gì hai tỷ muội thân sinh.

“Ta nói, ta đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với nó, dù hôm nay có thể bảo trụ được một mạng, nhưng những chuyện này không có quan hệ với Quý gia chúng ta.” Quý Viễn Sơn rất lãnh huyết ở điểm này, tuyệt đối không nể tình: “Nó gây ra họa còn chưa đủ lớn à? Lại vì một nam nhân mà thuê giết người, còn dọ lời mách nước của thị nữ, một chút thủ đoạn cũng không có, nữ nhi như vậy ta cần làm gì?”

“Cha, sao ngài có thể như vậy? Nếu như hôm nay người phạm sai lầm là ta, có phải ngài cũng muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con không?” Quý Tồn đột nhiên lớn tiếng hô lên.

Quý Viễn Sơn vỗ bàn một cái, giọng nói nóng giận: “Hai đứa không giống, mẹ con chết sớm, con là kỷ niệm duy nhất mà mẹ con để lại cho ta, nếu như hôm nay người phạm sai lầm là con thì cho dù liều cái mạng già này ta cũng sẽ không để con nguy hiểm một chút nào!”

Quý Tồn thoáng sững sờ, nàng không tìm thấy bất kỳ ngôn ngữ gì để hình dung tư vị trong lòng mình, cảm xúc vừa sợ vừa chán nản tựa như nước biển dâng lên tới cổ của nàng, ép nàng không thở nổi. Một lúc lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn phía người cha đã yêu thương nàng từ nhỏ, giọng nói không lưu loát: “Cha đã như thế với con, vì sao không thể cứu tiểu muội một lần?”

“Con không giống với nó, nếu như không phải mẹ nó kẻ đơn ta thì con cho rằng trên đời này có sự hiện hữu của nó sao? Con cho rằng mẹ con mất từ nhỏ là vì sao? Nàng là người nghĩ nhiều, nhưng khi đó ta lại bận chính vụ, cho nên liền bỏ quên nàng. Sau khi con sinh ra, ta liền giải quyết mẹ nó, đối với nó, ta cũng không muốn nhìn thấy, ta giữ nó lại nhiều năm như vậy là vì muốn nó là đá kê chân cho con, con là sự liên hệ duy nhất giữa ta và nương con, cha không hy vọng con có một chút tỳ khuất nào.” Quý Viễn Sơn nói rõ từng câu, nhưng mà khi nghe những lời này, Quý Tồn lại đứng không yên, chán chường ngồi trên ghế.

“Con trở về đi, chuyện này ta không muốn nhiều lời.” Quý Viễn Sơn xoa trán, đi vào trong phòng.

Quý Tồn ngồi ở đó thần thờ.

...

Một tháng sau, Quý Tại và Lư Tri Lễ rốt cuộc bị đưa tới một cái thành nhỏ ở biên cương, những bông tuyết màu trắng rơi xuống từ bầu trời, trên đường đi rất ít người, hoang vu thâu ra từ trong lòng.

“Tri Lễ, ta đau bụng.” Quý Tại là cô nương mảnh mai, hành trình gian khổ trong một tháng đã tra tấn nàng không còn hình dáng trước kia. Làn da trắng nõn đã bắt đầu vàng, tóc cũng ngả đỏ, huống chi, trong bụng nàng còn một đứa trẻ.

Lư Tri Lễ chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái, ánh mắt lại nhìn về phía thành nhỏ hoang vu bốn phía, một bà chủ khách điểm mặc áo đỏ đứng ở cửa, đánh giá xung quanh.

Binh lính áp tải bọn họ đã chạy không thấy đâu, hoàn cảnh nơi này cực kỳ tệ, bởi vì ở biên giới tam quốc cho nên thỉnh thoảng còn có giặc cỏ.

“Tri Lễ.” Quý Tại thật sự không chịu nổi, bàn tay khô nứt nắm chặt lấy cánh tay Lư Tri Lễ, ai ngờ, Lư Tri Lễ lại đạp nàng một cước. Thân hình nhỏ nhỏ của nàng nằm trên mặt đất, Quý Tại ôm bụng, mặt đầy nước mắt, bụng dưới đã vô cùng đau đớn, một chất lỏng nóng ướt chảy ra từ trong thân thể của nàng. Quý Tại bắt đầu choáng váng, mơ mơ màng màng không thấy rõ phương hướng. Máu đỏ chậm rãi chảy trên mặt tuyết mỏng, người nằm trên mặt đất đã sớm mất đi tri giác, uy khuất cả đời này cũng được, vinh hoa cũng được, cuối cùng đã xong!

Trên lầu hai ở cách đó không xa, Lư Tri Lễ nhìn nữ nhân đứng trên cửa sổ, dạo bước đi tới.

Người nọ nghe thấy tiếng bước chân của hắn, quay đầu, cười ha ha hai tiếng, chỉ vào người nằm trong vũng máu trên mặt tuyết, cười khẩy nói: “Dùng hết rồi thì người sẽ đạp đi, đúng là nhẫn tâm quá nha”

“A, người không nhẫn tâm sao, Tiểu Hồng, đây chính là chủ tử người hầu hạ đã nhiều năm.” Lư Tri Lễ châm chọc trả lời.

“Lần này muốn dẫn hỏa tới trên người Hữu Tướng, không ngờ lão hồ ly lại có chiều như vậy, đoạn tuyệt quan hệ cha con!” Nữ nhân này không phải nha hoàn Tiểu Hồng của Quý Tại mất tích đã lâu sao?

“Chuyện này, trở về thương nghị với chủ tử!” Lư Tri Lễ khoát khoát tay.

“Sao? Người còn muốn đi về? Người đứng quên, bây giờ người là Lư Tri Lễ.” Tiểu Hồng cau mày nói.

“Lư Tri Lễ sao? Đeo mặt nạ này vào ta là Lư Tri Lễ, tháo mặt nạ này xuống, ta sẽ biến thành một người khác.” Vừa mới dứt lời, thì hắn kéo mặt nạ trên mặt xuống.

“Tuyệt lại lớn rồi, nếu đã đi về, vậy thì cùng đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Yêu nàng hơn cả giang sơn.

Lúc Hắc Ứng tiến vào, Cầu Cầu vội đuổi chạy về phía hắn, Hắc Ứng trước giờ luôn lạnh lùng bị con vật nhỏ này làm khó, bởi vì Cầu Cầu đứng bên chân hắn, cản áo choàng của hắn. Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu ngồi trên giường, nhìn thấy màn này thì buồn cười nói với người trong ngực: “Nàng gọi nó lại đây đi, cần nữa thì Đại Tổng quản Thiên Cơ lâu ta đây sẽ bị người cười chết rồi.”

Thẩm Hành Vu cười một tiếng, nhìn nam nhân đứng cứng người ở đó, động cũng không dám động, cnahr tượng này thật sự là quý dị đến buồn cười.

“Cầu Cầu, lại đây.” Thẩm Hành Vu cười đủ mới gọi Cầu Cầu, Cầu Cầu rất có linh tính, hơn nữa chỉ nghe lời Thẩm Hành Vu nói... Nó vừa nghe thấy tv gọi, nhanh chóng thả Hắc Ứng ra, chạy tới vòng vòng quanh chân giường.

Cầu Cầu chạy, lúc này Hắc Ứng mới thở dài một hơi, cung kính đưa một lá thư cho Mộ Phi Chi.

Hai tay Mộ Phi Chi vẫn ôm Thẩm Hành Vu, hắn mở phong thư, lấy thư ra và dùng tốc độ cực nhanh để xem, sau khi xem xong thì cười lạnh.

“Làm sao vậy?” Thẩm Hành Vu nhéo nhéo mu bàn tay Mộ Phi Chi: “Ta có thể xem phong thư này không?”

“Có gì không thể?” Mộ Phi Chi bị câu nói của Thẩm Hành Vu làm cho tức cười, nữ nhân này hôm nay lá gan nhỏ thế.

Thẩm Hành Vu từ trong ngực hắn, rất nghiêm chỉnh nằm ngửa rên giường, lầm bầm nói: “Ta cũng không muốn tham gia vào chính sự.”

“Đồ ngốc!” Một lúc lâu sau, Mộ Phi Chi mới ngồi dậy, kéo nàng vào trong ngực, nói: “Ta biểu hiện như vậy không rõ ràng sao?”

“Cái gì?” Thẩm Hành Vu bị hắn nói rất mơ hồ.”

“Ta yêu nàng, hơn cả giang sơn.” Lời nói dịu dàng mập mờ rơi vào tai nàng, một giây sau, trên vành tai truyền đến cảm xúc ngứa ngứa, hắn đang cắn nàng.

“Người có thể nói chuyện uyển chuyển được không?” Thẩm Hành Vu đánh vào lồng ngực hắn, rất mát mẻ, nam nhân này có cần trực tiếp vậy không?”

“Tại sao phải uyển chuyển, ta cũng đâu phải những văn nhân kia, rõ ràng là một câu vui mừng lại nói cứng như đá hoa!” Mộ Phi Chi khinh thường nói.

“Lấy ra.” Thẩm Hành Vu chẳng muốn nói lý với hắn, vươn tay ra, đôi mắt nhìn vào lá thư của hắn.

Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu vào lòng, lúc này mới đưa thư cho nàng đọc.

Thẩm Hành Vu nhận lấy thư, đọc từng chữ, trong mắt không hề xúc động. Nhưng mà sau khi đọc xong lá thư này, nàng dựa hắn vào lồng ngực nam nhân sau lưng, cảm thán nói: “Quý tiêu thư phạm tội giết người vì Lưu Tri Lễ, cuối cùng lại rơi vào kết cục thảm như vậy.”

“Không biết rõ người, không biết nhìn người, không thể trách người khác.” Mộ Phi Chi đưa lá thư này tới, bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt, nó liền biến thành một đồng bột phấn màu trắng.

“Hy vọng ta biết nhìn người.” Thẩm Hành Vu nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Nhưng nàng vừa nói xong câu đó, chỉ thấy thiên toàn địa chuyển, tới khi nàng kịp phản ứng thì thân thể đã bị Mộ Phi Chi đặt ở phía dưới. Mộ Phi Chi dùng một tay chế trụ hai cánh tay của nàng, một tay khác khiêu khích ở chỗ cổ tròn bóng, giọng nói đều mang theo vài phần nguy hiểm: “Nàng dám so sánh ta với hắn.”

“Không phải hai người đều là nam nhân sao? Hơn nữa, ta cứ đàn đờn u mê bị chàng lừa, làm sao biết chàng trông như thế nào?” Thẩm Hành Vu duỗi ngón tay vòng lên lồng ngực của hắn, trong mắt ánh lên giao hoạt.

“Không phải nàng đã sờ nhiều lần rồi sao? Nàng nói một câu xem, rốt cuộc chỗ này của ta trông như thế nào?” Mộ Phi Chi rất bình tĩnh cầm tay Thẩm Hành Vu, sau đó đặt lên trái tim mình, khoe mắt hơi hướm, ánh mắt khiêu khích.

“Không có lòng tốt.” Thẩm Hành Vu hừ một câu, trên mặt hơi hồng.

...

Án Võ sinh chấm dứt khi Quý Tại chết đi, xét thấy tình huống đặc biệt, cuộc thi Võ trạng nguyên của Hoài Nam năm nay trở thành phế thái.

Sau chuyện này là đến hôn sự của Mộ Tê Hoàng và Phong Dự. Phong Dự xử lý bên trong Hộ Quốc Tướng Quân, mà về phía Mộ Tê Hoàng chính là Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi mang theo một đám lão ma ma giúp nàng.

Hôm nay Mộ Phi Chi mang theo Thẩm Hành Vu đến, từ xa đã thấy Phong Dự và Mộ Tê Hoàng đứng trong đại điện, dường như cãi nhau gì đó.

Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi đồng thời dừng bước, lẳng lặng nhìn động tĩnh bên trong.

“Ta nói tất cả không cần quá phung phí, ta muốn thấy, muốn gả cho chàng, nhưng bây giờ cả ngày không thấy bóng chàng, chàng muốn chọc giận chết ta sao?” Cá tính Mộ Tê Hoàng nóng nảy, lớn tiếng tới mức xa cũng nghe thấy.

“Không muốn ủy khuất nàng.” Phong Dự rất ít nói, vóc dáng cao, hôm nay mặc trường bào đen càng hiện thân hình thon dài. Ánh mắt hấn đau lòng nhìn Mộ Tê Hoàng, nhưng mà nói ra miệng cũng chỉ năm chữ này.

“Ủy khuất, ủy khuất, nói tới những năm này ta ít bị ủy khuất lắm sao? Trước kia ta không ngại, chàng cảm thấy bây giờ ta sẽ chú ý sao?” Mộ Tê Hoàng đánh một cái lên người Phong Dự.

Phong Dự cũng không nhúc nhích, mặc Mộ Tê Hoàng đánh lên người mình. Đối mặt với Mộ Tê Hoàng tức giận như vậy, hấn chỉ trả lời một câu: “Trước kia không cấp nổi, về sau ta không thể để nàng chịu ủy khuất.”

“Không phải chàng còn có việc ở biên cương sao? Hôn lễ phải một tháng, chàng không cần những huynh đệ kia à?” Mộ Tê Hoàng tức giận muốn giơ chân.

“Biên cương ta đã phái người đi, đợi lúc đại hôn, huynh đệ của Phong Dự đương nhiên cũng tới tham gia, Vương tỷ chỉ cần an tâm xuất giá là được, ta sao cam lòng để Vương tỷ chịu ủy khuất chứ?” Mộ Phi Chi lại kéo tay Thẩm Hành Vu đi vào nói.

“Hai người các người, đúng là khó chịu.” Thẩm Hành Vu đứng bên người Mộ Phi Chi, nhìn hai người này cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Mộ Phi Chi lo lắng.

Editor: Quỳnh

Mộ Tê Hoàng nghe thấy tiếng liền quay đầu, chỉ thấy Thẩm Hành Vu đứng bên cạnh Mộ Phi Chi, khóe miệng mang theo tươi cười trêu tức nhìn bọn họ.

"Mọi chuyện ta đã an bài xong, đã trễ nhiều năm như vậy, không có lý do gì không long trọng một chút chứ." Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu, giọng điệu không chút thương lượng.

"Phi Chi, mọi người đã an bài xong, đột nhiên lại điều lệnh, chỉ sợ không thích hợp!" Mộ Tê Hoàng còn có chút lo lắng.

"Yên tâm đi!" Mộ Phi Chi không tính nhiều lời, chỉ nhìn về phía Phong Dự, vừa giống như cảnh giác lại vừa giống như cảnh cáo: "Đối xử tốt với nàng."

"Ta biết." Phong Dự liếc mắt nhìn Mộ Tê Hoàng một cái, gạt đầu.

...

Đại hôn của Mộ Tê Hoàng cứ như vậy bị Lễ Bộ Đại Thủ Bút ấn định, Thẩm Hành Vu cũng thường chạy tới chỗ Mộ Tê Hoàng, dẫn theo Thạch Lưu và Hoa Dung giúp một chút việc, mà Mộ Phi Chi thấy các nàng hòa thuận cũng cảm thấy vui vẻ.

Hôm nay, Thẩm Hành Vu lại mang theo hai nha hoàn cùng một con chó rời khỏi Thái Cực điện, Mộ Phi Chi ngồi ở trước bàn phê duyệt tấu chương.

Chợt có một con gió thổi qua cửa sổ, làm giấy Tuyên thành trên bàn cũng nhẹ nhàng bay lên.

Lông mày Mộ Phi Chi hơi nhíu lại, đầu không ngừng lên hỏi: "Chuyện gì?"

Một bóng đen thình lình xuất hiện đứng sừng sững trước bàn Mộ Phi Chi, cung kính hành lễ, nói: "Chủ tử, Thái Tử Hoài Bắc đến kinh thành?"

Bút son rắc một tiếng bị gãy thành hai nửa, Mộ Phi Chi ngẩng đầu, cũng không để ý đến bút lông chu sa trên bàn làm bắn ngón tay thon dài của mình, hấn vội vàng hỏi: "Khi nào? Đem sự tình nói rõ ràng cho ta."

"Rạng sáng hôm nay, có hai đội người, một đội tiến vào dịch trạm, tự xưng là đến chúc mừng đại hôn của Trưởng công chúa, một đội khác lại ra về là thương nhân, trà trộn vào bên trong khách điểm." Hắc Ứng giống như không chút kinh ngạc trước biểu hiện "kích động" của Mộ Phi Chi.

"Hiện giờ bọn họ ở trong khách điểm nào?" Mộ Phi Chi tiếp tục truy hỏi.

"Hiện tại bọn họ nghỉ chân ở khách điểm Khánh Phong, nhưng khi chúng ta đến đó, bọn họ đã biến mất, bây giờ, người của Thiên Cơ lâu đang nghiêm mật tra xét." Hắc Ứng nói.

"Để ý chuyện này, sau khi tìm được nhất định phải bẩm báo ngay." Mộ Phi Chi phát phát tay, Hắc Ứng liền biến mất trong nháy mắt.

Hắc Ứng đi rồi, Mộ Phi Chi ngửa ra sau ghế, nhìn tấu chương màu trắng bị dính mực đỏ tươi trên bàn, cảm xúc trong lòng bắt đầu lên lên xuống xuống. Bởi vì, hấn vẫn không đoán được, nữ nhân của hấn đối với Tần Huyền Qua là thái độ gì.

...

Đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, từ trước đến nay người tự xưng quyết đoán Vương Hoài Nma lại vì vấn đề nhỏ này, làm cho đầu đầu cả buổi sáng, lúc Thẩm Hành Vu trở về, hần vẫn còn nắm chặt bút son đã đứt một nửa trong tay, ánh mắt không động, tầm nhìn rời rạc, nhìn không ra tiêu điểm, cảnh tượng này thực sự làm cho Thẩm Hành Vu cảm thấy giặc mình.

"Mộ Phi Chi, chàng làm sao vậy?" Thẩm Hành Vu liếc mắt ra hiệu cho hai người phía sau, hai người này biết điều lui ra, chỉ để lại hai vị chủ tử ở lại trong đại điện.

"A Vu." Mộ Phi Chi hồi lâu mới hoàn hồn, hần nhìn bạch y nữ tử trước mặt nhìn, ngón tay khẽ vậy nâng: "Đến đây."

Phần lớn khi Mộ Phi Chi nói chuyện ôn nhu như vậy, là đều muốn ôm ấp nâng, cho nên lần này Thẩm Hành Vu cũng cho rằng như vậy, ngoan ngoan tiêu sái đi đến bên cạnh hần, vừa đưa tay về phía hần, nâng liền bị một cổ lực lớn kéo đi qua. Mộ Phi Chi kéo cánh tay Thẩm Hành Vu, kéo nâng đến trước mặt, cùng với cái bàn, giam cầm nâng ở bên trong.

"A Vu, nâng là của ta đúng không?" Hai tay Mộ Phi Chi ôm chặt lấy eo Thẩm Hay Vu, sức lực lớn sinh đau, Thẩm Hành Vu khó chịu nhíu nhíu mày.

"Vấn đề đơn giản như vậy mà chàng cũng hỏi... Ngộ." Thẩm Hành Vu vừa dứt lời, Mộ Phi Chi liền hung hăng hôn lên môi nâng, giống như gió đông tàn sát bừa bãi, tuyệt không ôn nhu, hần ôm chặt Thẩm Hành Vu, dường như có chút phát cuồng mất lấy môi của nâng, thẳng đến khi hai người đều thở không nổi, hần mới buồn nâng ra, để trán hần chạm vào trán àng, giọng nói lạnh lùng mang theo một chút nóng nảy: "Nói sai rồi, đây là trừng phạt, lại cho nâng thêm một cơ hội, nâng là của ta sao? Nói không nên lời ta liền hôn nâng."

"Ta phải xem xem trả lời xong thì sẽ được cái gì tốt?" Thẩm Hành Vu đứng thẳng lên, xem nhẹ cảm giác đau đớn ở eo, trừng mắt thật lớn, nhìn chăm chăm Mộ Phi Chi.

"Tốt hơn rất nhiều, A Vu, nâng trả lời ta trước." Mộ Phi Chi giống như rất vội, trong lòng hần thật sự rất vội, nhất định muốn Thẩm Hành Vu nói rõ ra, nhưng qua con mắt (cách nhìn) của Thẩm Hành Vu, hành động đó của Mộ Phi Chi tương đối qua loa.

"Phu quân, chàng buông ta ra trước có được không? Thất lung của ta bị chàng siết rất đau!" Thẩm Hành Vu chuyển động thân hình bị hần siết chặt, rất ủy khuất nói với Mộ Phi Chi.

"Oành" một tiếng, thân mình Thẩm Hành Vu bị đẩy lên bàn phía sau, Mộ Phi Chi buông một tay ra bắt lấy cầm Thẩm hành Vu, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều, hần dụ dỗ nâng nói: "A vu, vừa rồi nâng gọi ta là cái gì thì phải coi ta là như thế, hiểu chưa?"

"Mộ Phi Chi, lời này của chàng có ý gì? Con mắt nào của chàng thấy ta không nghiêm túc với chàng hả?" Thẩm Hành Vu cau mày, một bàn tay hung hăng đập vào ngực Mộ Phi Chi: "Khôn khiếp, khôn khiếp."

Mộ Phi Chi kéo tay nâng lại ôm chặt nâng, tim của hần vẫn không ngừng đập thình thịch như trước: Chẳng qua hần chỉ lo lắng, bất kỳ nguy hiểm gì khiến cho địa vị của hần ở trong lòng nâng bị lung lay hần đều muốn dọn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: A, phu quân.

Trong điện Thái Cực, Thẩm Hành Vu ngồi đọc sách ở trên nhuyễn thấp, Cầu Cầu cuộn tròn thành một cục nằm bên cạnh nâng. Một ngày nay Thẩm Hành Vu cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, bởi vì Mộ Phi Chi thật sự rất để ý nâng, ngày hôm qua nâng chỉ mới đi đến điện Ngô Đồng để thu hoạch một số loại dược liệu, kết quả Mộ Phi Chi cho rằng nâng bỏ đi, lại còn điều động một đồng Ngự Lâm quân tìm kiếm xung quanh ở trong cung. Cuối cùng, khi Mộ Phi Chi mang theo một đám người đi đến điện Ngô Đồng, nhìn thấy trong tay Thẩm Hành Vu đầy đất, hần kiên trì, lau khô tay cho nâng, sau đó ôm nâng trở về trong cung, bởi vì cái dạng "không chào mà đi này". Đêm qua, Mộ Phi Chi như một con mãnh thú không ngừng ép buộc Thẩm Hành Vu cho đến hừng đông mới ngừng lại, mà hiện giờ, Thẩm Hành Vu dùng mắt thường cũng nhìn thấy rõ, tuy nam nhân kia đang phê duyệt tấu chương, nhưng ánh mắt lại thường xuyên liếc nhìn nâng, sợ nâng biến thành bướm bướm bay đi mất.

"Mộ Phi Chi, thật ra chàng có thể đến Ngự Thư phòng để phê duyệt tấu chương." Cuối cùng, Thẩm Hành Vu thật sự không chịu nổi nữa, chẳng được bao lâu nam nhân này sẽ liếc mắt nhìn nâng một cái, tiết tấu này thật sự khiến cho người ta phát điên, nâng quay đầu, giọng điệu hơi lơ đãng nói, nâng cũng không muốn Mộ Phi Chi cho rằng nâng cố ý muốn đuổi hần đi, tuy rằng nâng thật sự muốn đuổi hần đi.

"A Vu, nâng gọi sai rồi." Mộ Phi Chi ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía nâng, mang theo vài phần nghiêm túc.

Mặt Thẩm Hành Vu nhất thời hồng lên, trong đầu không khỏi nhớ tới tối hôm qua hần bức nâng gọi phu quân cả đêm.

"A, phu quân." Thẩm Hành Vu khoát tay, chỉ chỉ bên ngoài: "Chàng ở trong này phê tấu chương, ta đẩy ra ngoài đi dạo." Người không đi, ta đi còn

không được sao? Thẩm Hành Vu nghĩ như vậy.

"Ta cũng xong, cũng muốn đi ra ngoài một chuyến." Mộ Phi Chi buông bút, đi nhanh đến chỗ Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu có chút nói không nên lời chỉ chỉ vào chồng tàu chong thật dày trên bàn hán: "Cái này là gì? Chẳng không cần phải xem sao?"

"Cái đó không quan trọng, không phải nàng muốn đi ra ngoài dạo sao? Còn ở nơi này lè mề cái gì?" Mộ Phi Chi kéo tay nàng đi ra ngoài.

Thẩm Hành Vu phát hiện, cho dù là sau đại hôn, tại một phương diện nào đấy, nàng cũng vẫn không phải đối thủ của Mộ Phi Chi.

Từ trong điện đi ra, Mộ Phi Chi để cho Thạch Lưu đi lấy quần áo, đã vào cuối thu, thời tiết bắt đầu trở lạnh, lá cây ở tiền điện đã biến thành màu vàng. Thẩm Hành Vu đột nhiên cảm thấy có chút tiêu điều.

"Nếu nàng thích, có thể dời một ít hoa mai ở điện Thái Nguyên đến đây, vậy đến mùa đông, nơi này một chút màu sắc cũng không có." Cúi nhìn thấy ý nghĩ của Thẩm Hành Vu, Mộ Phi Chi lên tiếng an ủi khuyên giải Thẩm Hành Vu.

"Được, trồng một ít hoa mai, lại thêm một ít trúc." Đầu tiên Thẩm Hành Vu còn nghi ngờ nhìn thoáng qua Mộ Phi Chi, sau đó mới gật đầu, lên tiếng.

Vừa phủ thêm áo cho Thẩm Hành Vu, Mộ Phi Chi khẽ nói với Thẩm Hành Vu: "Ta có việc gấp phải đi ngự thư phòng một chuyến, nàng đừng ở bên ngoài lâu, sẽ cảm lạnh."

Hiện tại Thẩm Hành Vu ước gì hán có việc gấp, cả ngày dính lấy nhau, Vương thượng như hán không cần làm nữa sao?

Bóng dáng Mộ Phi Chi vừa mới biến mất ở hành lang gấp khúc đi đến điện Thái Cực, Hoa Dung và Thạch Lưu có chút dè dặt cẩn trọng từ trong điện đi ra, nhìn Thẩm Hành Vu được che phủ thật âm áp, Hoa Dung không khỏi trêu chọc nói: "Hiện tại nếu chủ tử bị mất một cọng tóc, nói không chừng Vương thượng cũng phải đau lòng mất nửa ngày."

"Trước kia hán cũng nhàn nhả như vậy sao? Sao ta cảm thấy Hoài Nam Vương như hán lại nhẹ nhàng như vậy!" Thẩm Hành Vu ôm Cầu Cầu vào trong ngực, hỏi hai người thị nữ.

Hoa Dung nhanh nhẹn nhanh miệng, lập tức đáp: "Cũng không phải, mỗi ngày đều không thấy bóng Vương thượng, từ sau khi huyết án bốn năm trước, ở trong cung này, ngoại trừ Trùng công chúa ta chưa bao giờ nhìn thấy một vị nữ chủ tử khác. Cho nên..."

"Huyết án?" Hoa Dung còn chưa kịp làm tổng kết, Thẩm Hành Vu liền nghi hoặc mở miệng.

Thạch Lưu véo tay Hoa Dung, Hoa Dung thè lưỡi, cãi lại Thạch Lưu: "Nói đến một chút cũng không được sao?"

"Nhưng..."

"Nói đi, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm." Thẩm Hành Vu rất tò mò, cung yến hàng năm, mệnh phụ quân thần đều tiến cung là chuyện bình thường, huống hồ, còn có thể có một ít tiểu thư thế gia cũng có thể tiến cung.

"Bốn năm trước, trong yến tiệc chúc mừng sinh thần của Vương thượng, có vài vị đại thần trong triều tiến cử với Vương thượng, nói muốn hậu cung của Vương thượng có đầy đủ, mà một vài vị tiểu thư thế gia cũng nhân cơ hội đó a dua theo, kết quả, bảy tám vị tiểu thư đều bị Vương thượng giết chết, từ đó về sau, không còn có người dám nói chuyện này, vì vậy hôn sự của Vương thượng cũng bị kéo dài." Hoa Dung hoa chân múa tay vui sướng giống như đang kể chuyện xưa, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt lo lắng của Thạch Lưu.

"Bảy tám người!" Thẩm Hành Vu tắc lưỡi hai tiếng, nam nhân này thật không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc, nhưng mà, suy nghĩ một chút, nếu như hán thương tiếc nữ nhân khác, nàng hiện tại nên giậm chân thôi!

...

Ngự thư phòng.

Hắc Ứng giao mắt tờ giấy trong tay cho Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi dùng ánh mắt dò hỏi.

"Ngày hôm qua, chúng ta tìm được tung tích của bọn họ ở mấy tiệm thuốc, sau khi hỏi thăm một tiệm thuốc, bọn họ chỉ đến hỏi phương thuốc chữa đau đầu, cùng với, tìm kiếm Quý y."

"Là phương thuốc này?" Mộ Phi Chi giơ tờ giấy trong tay lên.

Vâng ạ, Hắc Ứng gật đầu.

"Lui ra đi, tiếp tục tìm. Đây là một đối thủ không đơn giản." Mộ Phi Chi nâng trán.

Tần Huyền Giáo, đã đến đây, đừng nghĩ có thể dễ dàng trở về! Một mũi tên còn chưa trả lại cho người đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nàng là tử huyết của ta.

Editor: Quỳnh.

"Kim ngân năm tiền, bò cạp một tiền, liên kiều hai tiền, bồ công anh hai tiền, hoàng sâm hai tiền, bạc hà hai tiền... sắc liên tiếp hai lần, sau chia hỗn hợp thành ba phần, mỗi ngày uống một phần, liên tục trong ba ngày." Thẩm Hành Vu nhặt tờ giấy rơi từ trong y phục của Mộ Phi Chi ra, nhìn chữ trên mặt, nghiêm cẩn nhìn lên, đây không phải phương thuốc trị đau đầu sao?

"Mộ Phi Chi, a. Không, phu quân." Thẩm Hành Vu giờ giờ tờ giấy trong tay lên trước mặt Mộ Phi Chi, chau mày hỏi: "Chàng đau đầu? Nhưng trước đó ta vừa bắt mạch cho chàng xong, chàng không có tật này!"

Mộ Phi Chi đột nhiên nghe nàng hỏi đau đầu còn có chút không hiểu, nhưng khi nhìn tờ giấy liền hiểu rõ toàn bộ.

"Hôm qua Hắc Ung báo lại, Hoài Bắc có người lấy thân phận là thương nhân, hỏi thăm phương thuốc đau đầu trong các tiệm thuốc." Mộ Phi Chi quyết định, không cần nói dối Thẩm Hành Vu nữa, nhưng mà, người kia là Tàn Huyền Giáo, hẳn vẫn không nghĩ sẽ nhắc tới.

"Hoài Bắc?" Thẩm Hành Vu cười nhạo một tiếng: "Gấp gáp đến đây cầu phương thuốc, chứ không phải Hoàng thượng của bọn họ sắp chống đỡ không nổi nữa hả?"

"Tàn Sở Hà mắc bệnh đau đầu?" Mộ Phi Chi cực kỳ hiểu biết Tàn Huyền Giáo, nhưng lại không hề có ý muốn đi điều tra Hoàng đế già này.

"Thật ra, một năm bệnh đau đầu của Tàn Hoàng chỉ phát tác vài lần mà thôi, chỉ tiếc, mỗi lần phát tác đều muốn chết đi sống lại, tất cả danh y tốt nhất của Hoài Bắc đều bị mời đến Thái Y viện, nhưng lại không có hiệu quả. Tàn Huyền Giáo vì mượn sức Hoàng đế cha hắn, cũng mời đến rất nhiều cao nhân ở trong dân gian, nhưng vẫn không có cách. Ai, Mộ... Phu quân, theo ta thấy, đây chắc là người được Tàn Huyền Giáo phái đến để tìm hiểu trước." Thẩm Hành Vu nói ra những gì mình biết cho Mộ Phi Chi nghe, sau khi nói xong, không đợi Mộ Phi Chi kịp phản ứng, nàng nghiêng đầu, đánh giá Mộ Phi Chi một chút, sau đó thần bí hỏi: "Cái này cũng là ta trong lúc vô tình nghe được, đau đầu chính là tử huyết của Tàn Hoàng, này, còn chàng, tử huyết của chàng là gì?"

Mộ Phi Chi mỉm cười, tiến lên vài bước kéo nàng vào trong ngực, một tay đặt ở eo nàng, một tay vuốt tóc nàng, nhẹ giọng nói: "Tử huyết của ta đang ở trong lòng ta."

"Nói ngọt ngào như vậy." Thẩm Hành Vu kéo kéo quần áo hắn, hờn giận nói với hắn.

"Đến, ném thử, xem có ngọt hay không?" Mộ Phi Chi nói xong liền cọ cọ lên má Thẩm Hành Vu, kết quả bị Thẩm Hành Vu tát một cái phải tách ra.

"Người của Tàn Huyền Giáo có ở khắp nơi, chàng phải cẩn thận đối phó." Thẩm Hành Vu bắt lấy cổ áo Mộ Phi Chi, khiến cho nam nhân này bất buộc phải cúi người xuống.

"Ta biết." Mộ Phi Chi ôm lấy nàng, lo lắng trong lòng bắt đầu bị thổi tan một chút.

...

Thẩm Hành Vu vừa dặn dò Mộ Phi Chi xong, thì buổi tối hôm đó, chỗ Quý y liền xảy ra chuyện. Lúc Mộ Phi Chi còn đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, giọng the thé của Phúc Hải ở bên ngoài vang lên: "Đại nhân, Vương thượng đã ngủ, người không thể tùy tiện xông loạn."

Nam nhân một thân áo choàng đỏ sậm tóc bạc, một cước đá văng Phúc Hải, sai đó tiến vào điện Thái Cực, lúc này một đám thị vệ lại đi lên ngăn cản, đem nam nhân quần áo không chỉnh tề kia vây ở giữa.

Mộ Phi Chi ngủ không sâu, nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, hắn không khỏi nâng cánh tay, nhu nhu mi tâm, sau đó mới xốc chân lên, đúng lúc này một bàn tay mềm mại quần lấy phía sau hắn, tiếp đó giọng nói mông lung của người nọ cũng vang lên: "Canh mấy rồi?"

"Còn sớm, nàng ngủ thêm một lát đi!" Mộ Phi Chi dịch góc chăn cho nàng xong mới mặc thêm áo choàng đi ra ngoài.

Cạch một tiếng, Quỳnh_in điện QdanQleqdonnnQ cửa điện Thái Cực được mở ra, Mộ Phi Chi lười biếng dựa vào cửa, nhìn tình hình hỗn độn bên ngoài, Đỗ Trọng đứng giữa một đám thị vệ, tóc bạc tán loạn, phía dưới áo choàng đỏ sậm còn có dấu vết bị đốt, hắn nhủ thầm, giọng điệu lạnh lùng nói: "Lui ra đi, để Quý y ở lại."

Khi đám người xung quanh rời đi, Mộ Phi Chi giương mắt nhìn về phía Đỗ Trọng, giọng điệu châm chọc nói: "Người không phải là người luôn yêu thích sạch sẽ sao? Sao giờ lại người không ra người, quý không ra quý vậy?"

"Quan tài của ta bị vỡ vụn rồi." Giọng của Đỗ Trọng trầm xuống, cảm xúc mơ hồ lộ ra hương vị bi ai. Hắn cúi thấp đầu, nên không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Phúc Hải vừa muốn đứng lên nghe thấy câu này liền bị dọa hôn mê, người trong cung này không ai không biết, Quý y là không thể sống được nếu phải rời xa quan tài.

"Một khi đã như vậy, thì lên giường ngủ đi." Mộ Phi Chi thẳng thắn đáp lại.

"Người có biết quan tài có ý nghĩa gì đối với ta không?" Nhớ đến quan tài bạch ngọc bị tên đáng giận kia đánh cho tan tác, trong lòng Đỗ Trọng liền bốc hỏa, hần phi thân tiến lên, níu chặt vạt áo của Mộ Phi Chi, mắt thấy một quyền sẽ đánh tới trên mặt hần, tay không chút huyết sắc nào lại đột nhiên bị Mộ Phi Chi ngăn lại. Tay phải xuất ra một quyền, Mộ Phi Chi một quyền đánh lên mặt Đỗ Trọng, hần cười lạnh nói: "Sao ta không biết, Đỗ Trọng, người chính là người nhu nhược, người nọ đã chết hai mươi mấy năm, người vẫn không dám bỏ ra khỏi quan tài sao? Không có quan tài người sẽ không thể sống phải không?"

"Không phải, đều không phải." Khóe miệng Đỗ Trọng mang theo vết máu, lạnh bầm nói.

Phúc Hải quỳ rạp trên mặt đất, diện aaaa Qldonnn nhìn hai người tiến vào trong đại điện, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, khi nào thì, Quý y đại nhân lại có bộ dạng nghèo túng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mộ Phi Chi, người dám!

Gió đêm thổi nhẹ, hai người Đỗ Trọng và Mộ Phi Chi vẫn còn đứng cứng ngắc ở trước Thái Cực điện. Phúc Hải vừa bị Đỗ Trọng đá một cước, đến giờ vẫn chưa đứng lên được. Hần khó khăn ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt.

"Phúc Hải, sai người đi đốt hậu viện Thái Y Viện cho ta, tất cả đều đốt hết." Mộ Phi Chi ra lệnh cho Phúc Hải đang thông thả đứng lên. (hậu viện: sân sau)

"Mộ Phi Chi, người dám!" Phúc Hải chưa kịp nhận lệnh, tiếng gầm giận dữ của Đỗ Trọng truyền đến. Áo choàng màu đỏ sậm trên người hần tung bay, giống như miệng của một ác ma đang muốn cắn nuốt thứ gì đó, nói rõ ở trong gió. Trên mặt Đỗ Trọng lúc này, vẻ mặt âm dương quái khí trước kia đều biến mất, có chỉ còn lại ánh mắt ngoan độc và khuôn mặt nổi giận đùng đùng.

"Người nghĩ ta có dám hay không? Phúc Hải, còn không nhanh nhận mệnh lệnh?" Mặt Mộ Phi Chi không thay đổi, đứng yên tại chỗ, bình tĩnh cố gắng khắc chế cảm xúc của chính mình.

"Người biết rõ nơi đó ý nghĩa gì đối với ta, vậy mà vẫn muốn phá bỏ?" Một chưởng Đỗ Trọng bỏ đến chỗ Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi không có chút nào sợ hãi, hần vung tay đón, môi mòng hơi hơi cong lên, cười lạnh nói: "Đó là mai rùa của người, người vẫn muốn tiếp tục làm con rùa, nhưng ta lại không muốn điều đó!"

"Nếu người dám đốt, ta sẽ giết nữ nhân kia." Đột nhiên động tác Đỗ Trọng chậm lại, hần vuốt vuốt tóc của mình, một bàn tay tái nhợt luồn qua mái tóc bạch kim, chỉ vào phía sau Mộ Phi Chi.

"Nếu người dám động đến nàng, ta ẽ công bố thân phận của người ra ngoài, Hoài Nam yên bình lâu như vậy, ta không ngại giang sơn này thêm chút loạn." Mộ Phi Chi không quay đầu, vẻ mặt vẫn như cũ, cười như không cười, khiến người ta đoán không ra.

"Người điên rồi!" Nụ cười của Đỗ Trọng cương cứng trên khóe miệng, trong nháy mắt, sắc mặt hần tái mét, làn da dường như càng thêm trong suốt.

"Đừng có chạm đến điểm máu chốt của ta." Mộ Phi Chi tuy là nói từ từ, nhưng sự hung ác nham hiểm trong giọng nói khiến Đỗ Trọng kinh ngạc.

"Phúc Hải, đứng để làm gì? Đem đốt hậu viện cho ta." Cũng không thèm để ý đến vẻ mặt của Đỗ Trọng càng ngày càng tái nhợt, Mộ Phi Chi đứng ở một bên vô cùng nhàn nhã ra lệnh cho Phúc Hải.

Đi được vài bước, hần chợt dừng bước, nói với bóng dáng màu hồng đen kia: "Ly Viên vẫn trống, người đi qua đó đi."

Lúc Mộ Phi Chi đi tới đại điện, trên người Thẩm Hành Vu mặc kiện áo khoác đứng ở cửa nhìn hần. Hần nhíu mi, kéo tay nàng qua, tay nàng rất lạnh lẽo, trong lòng hần cũng chợt lạnh theo. Cảm hai tay của nàng vào trong lòng bàn tay, hần cúi đầu hà hơi, chà xát, hỏi: "Ra đây làm cái gì?"

"Nhìn chàng đánh nhau!" Thẩm Hành Vu cúi đầu, bước lên chui thẳng vào lòng Mộ Phi Chi, sau đó liền nắm chặt quần áo của hần không chịu buông tay. Mộ Phi Chi bất đắc dĩ, nhoáng một cái liền bế nàng lên. Sau khi đưa nàng vào trong chăn, hần cũng nằm vào cùng. Nữ nhân bên cạnh dường như cảm giác được ấm áp, tự động rúc vào trong lòng hần. Hần cười mẫn nguyện, tay lớn ôm chặt nữ nhân vào trong lòng, cả đêm ngủ ngon.

.....

Sáng sớm hôm sau, tin tức hậu viện Thái Y viện cháy bắt đầu lan truyền ồn ào huyền ảo. Tin tức bên này còn không có bình tĩnh lại, chỗ ở mới của Đỗ Trọng là Ly Viên bên kia lại truyền đến động tĩnh lớn. Phúc Hải trở về bẩm báo nói, Đỗ Trọng biến nơi đó thành người ngã ngựa đổ, bảo là chém hết cây trong viện để làm một cỗ quan tài.

"Khụ khụ." Thẩm Hành Vu đang dùng cơm, bị lời này làm cho sặc. Mộ Phi Chi trước đó còn đang tao nhã ăn cơm, nghe thấy Thẩm Hành Vu bị sặc, lập tức bỏ bát đĩa xuống, vừa vỗ phía sau lưng Thẩm Hành Vu, một bên cầm khăn giúp nàng lau miệng.

"Truyền ý chỉ của ta, nếu hấn lại tiếp tục náo loạn, ta sẽ đốt luôn Ly Viên." Mộ Phi Chi hạ từ lệnh cho Phúc Hải.

Lúc Phúc Hải truyền lại toàn bộ lời nói này cho Đỗ Trọng, nhất thời Đỗ Trọng yên tĩnh lại, chỉ một lát sau, đám cung nhân trong Ly Viên đều bị hấn đuổi hết ra. Đỗ Trọng đóng cửa lại, cả người giống như một con kiến bò trên chảo nóng, không thể yên ổn dù chỉ một phút. Sau cùng, hấn nâng trán đứng trước cái giường kia, cúi người nhìn ngó, dưới giường này không có cơ quan, lại nhìn chung quanh một chút, sạch sẽ vô cùng. Hấn suy nghĩ đến việc thân thể sẽ phải bại lộ ở trong không khí, Đỗ Trọng bắt đầu nhớ cái quan tài của, thật xấu được tạo nên từ khi còn nhỏ, làm sao có thể thay đổi được ngay lập tức.

Hấn đứng ở trước giường, động tác có chút chần chừ, đã nhiều năm không ngủ giường, trái lại lúc này hấn lại có một cảm giác gần hương tình khiếp (gần quê lại sợ), hấn vươn tay sờ sờ chăn trên giường, lại cầm lấy gối đầu kê vỗ vỗ, sờ từng chút một, bồi hồi rất lâu, rốt cục bất an mà ngồi xuống.

"Chắc chắn, dùng mấy giường chăn như vậy là muốn nóng chết ta sao?" Lăn mò đệm chăn dưới thân, Đỗ Trọng chắc chắn cảm thán nói. Nếu có người đang ở đây mà nói, nhất định sẽ muốn đập chết Đỗ Trọng, bởi vì tám cái chăn Thiên Tâm ty kia là do Phúc Hải chuyển từ chỗ ngủ trước của hấn đến. .

...

Thái Cực điện

Thẩm Hành Vu ngoái đầu nhìn nam nhân đang chuyên tâm phê duyệt tấu chương, do dự đã lâu, vẫn mở miệng hỏi: "Vì cái gì mà Đỗ Trọng lại muốn ngủ ở trong quan tài? Chẳng lẽ hấn sinh ra ở trong quan tài?"

"Là do thiếu chút nữa hấn chết ở trong quan tài, cho nên mới cả ngày coi quan tài là bảo bối, cách quan tài thì không có cảm giác an toàn." Mộ Phi Chi trả lời.

"Thật là kỳ lạ, người như hấn lại sợ hãi quan tài. Đúng rồi, những người đi tìm hiểu phương thuốc chữa đau đầu có tin tức gì sao?" Trong lòng Thẩm Hành Vu kỳ thật đang suy nghĩ đến một giả thiết, mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng mà không phải không có khả năng xảy ra. Nàng nhìn nam nhân cách đó không xa, đang tự suy tư nên nói ra hay không.

"Bên ngoài (ngoài sáng) thì là có người xin thuốc phương, tìm kiếm nơi mà quý y rơi xuống. Ngầm (trong tối), có người muốn ám sát Đỗ Trọng. A Vu, nàng thấy thế nào?" Bút đỏ vạch một nét sau cùng xuống, Mộ Phi Chi ngẩng đầu, ánh mắt lo lắng dần dần bao phủ Thẩm Hành Vu.

"Phu quân, chẳng có nghĩ tới hay không, hai kiện sự này đều do cùng một người tạo ra? Chẳng có nghĩ tới hay không, Tần Huyền Giáo đến kinh đô rồi?"

"Bốp" một tiếng, bút đỏ lại bị bẻ gãy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Có nội tặc (giặc trong)

Mộ Phi Chi không ngờ trong đầu Thẩm Hành Vu lại nghĩ như vậy. Hấn nắm chiếc bút lông đã bị bẻ gãy, tâm trạng phức tạp giống như những con chữ được viết trước mặt kia, rối rắm không rõ.

"Phu quân, giả sử Tần Huyền Giáo đến Hoài Nam thật, hơn nữa đang tìm kiếm phương thuốc chữa đau đầu, nếu hấn đến là vì cha hấn Tần Sở Hà. Vậy với bản tính giả dối của hấn, khẳng định chuyện này sẽ đề cho Tần Sở Hà biết, như vậy, ở trong mắt Tần Sở Hà, này hình tượng con trai này của ông ta lại càng thêm cao lớn. Không đề ý an nguy của mình, vụng trộm tiến nhập Hoài Nam vì tìm kiếm phương thuốc chữa đau đầu cho ông ta." Thẩm Hành Vu thả Cầu Cầu lên trên đất, một tay chống đầu nói chuyện với Mộ Phi Chi.

Lúc lời của nàng vừa kết thúc, Mộ Phi Chi cực kì tự nhiên tiếp lời: "Nếu Đỗ Trọng bị giết thì sao?"

"Chàng nhìn vật này trước một chút." Thẩm Hành Vu lấy một chiếc khăn từ trong tay áo ra, chẳng qua chiếc khăn kia lại đang bọc một thứ khác. Nàng đi đến trước mặt Mộ Phi Chi, mở khăn kia ra, chỉ thấy một cái đầu tên màu bạc nằm yên tĩnh bên trong. Vật này nhỏ nhắn hơn so với mũi tên thường dùng, chỉ cần nhìn như vậy, cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng mũi tên mang theo lệ khí bay thẳng đến mục tiêu.

"Loại tên này có uy lực mạnh hơn nhiều so với loại thường dùng. Đỗ Trọng không ngủ trên giường, ngược lại hấn lại ngủ ở trong quan tài. Mà những

người đó sử dụng loại tên này để ám sát, hiển nhiên là biết rõ thói quen của hắn." Lúc nói tới đây, Thẩm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi một cái, sau đó nói tiếp: "Thái Y Viện tuy nằm ở phía tây Vương Cung, mà sân Đỗ Trọng ở cũng có vẻ hẻo lánh, bọn thích khách lại có thể chạy thoát một cách bình yên vô sự, chỉ có hai loại khả năng, một là, có cao thủ có bản lĩnh tối cao. Hai là..."

"Có nội tặc." Mộ Phi Chi tiếp lời của nàng, ánh mắt thâm trầm, phảng phất như đã nhìn thấu tất cả bí mật.

.....

Ngay tại thời điểm Thẩm Hành Vu nói chuyện Mộ Phi Chi, trong một khách điểm cách Vương Cung hơn năm mươi dặm. Một nam nhân mặc một thân áo dài màu trắng ngồi ở bên cạnh giường mềm (nhiệm tháp*), khỏe môi hắn hơi nhếch lên, cảm phong thư đã xem xong trong tay nhẹ nhàng đưa tới trên ngọn nến, ngọn lửa theo đó dâng lên, giấy trắng trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

"Chủ tử, khi nào thì chúng ta trở về?" Giọng như là một giọng nói của thú hạ (cấp dưới).

"Quý y còn chưa được giải quyết, sao chúng ta có thể trở về?" Nam nhân cười khẽ một tiếng.

Đang ở trong Ly Viên, đúng lúc này Đỗ Trọng hất xi một cái, lập tức hắn liền nhếch môi nở nụ cười. Bởi vì đêm đó bị ám sát, thực ra hắn còn có một phát hiện rất lớn, nhưng mà, hắn không có tính toán sẽ nói cho Mộ Phi Chi. Nhìn người khác chơi trò mèo đuổi chuột rất là thú vị! "Khách khách." Nghĩ đến cảnh tượng thú vị kia, Đỗ Trọng lại khách khách nở nụ cười.

...

"Nàng không ngủ được?" Tuy Mộ Phi Chi không có xoay người, nhưng nghe trái tim của hắn đập mạnh, một bàn tay của Thẩm Hành Vu nắm ngay lên trên mạch của hắn: "Lo lắng nóng nảy, gần đây bức tức cái gì sao?"

"Không có, đừng nghĩ lung tung." Tay Mộ Phi Chi giữ chặt tay Thẩm Hành Vu, nhắm mắt lại, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đến vấn đề vừa rồi.

"Ta nghe nói trong phủ Thanh Bình có một khu thiền viện, không khí vô cùng tươi mát. Nếu chàng thấy mệt mỏi, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài một chút." Thẩm Hành Vu đột nhiên nhớ lại cuộc nói chuyện với Đỗ Trọng. Lúc đó nghe được chuyện này, không thể tưởng tượng được một người như Mộ Thiếu Khanh lại xây dựng một khu thiền viện trong phủ.

"Ta đi Phật đường làm cái gì? Thiếu Khanh tin Phật, ta lại không tin. Chỉ cần nàng yên ổn đứng ở bên cạnh ta, ta sẽ không cảm thấy mệt mỏi." Mộ Phi Chi nhéo nhéo mi tâm, lại ôm chặt Thẩm Hành Vu vào trong lòng.

"Phu quân, chàng nghĩ ai có thể là nội gian?" Thẩm Hành Vu phát hiện, Hoài Nam này như là một nơi chốn cất rất nhiều câu đố, một người lại một người, giống như chúng được buộc lại cùng một chỗ, mà mục đích sau cùng ngoài người tạo ra thì không ai có thể biết được.

"Không thể kết luận nhanh chóng được, hễ năm trong cung đều có cung yến (yến tiệc trong cung), người nhân cơ hội đó để đi vào thăm dò đường cũng không phải là không có khả năng." Nói tới đây, Mộ Phi Chi đột nhiên nở nụ cười: "Nhưng mà ta thích loại tình hình bất ngờ này, có khiêu chiến mới cảm thấy thú vị."

"Loại tâm lý của chàng là tâm lý gì vậy?" Thẩm Hành Vu tròn mắt: "Nhờ nội tặc còn chưa tìm được ra, chàng liền..."

"Uhm? Ta sẽ làm sao?" Giọng nói Mộ Phi Chi chợt phóng đại, rất là êm tai đến gần Thẩm Hành Vu, không khí ái muội liền toát ra. Hắn cầm tay Thẩm Hành Vu, một tay của Thẩm Hành Vu đặt lên trên thân hắn, hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, trông rất buồn cười.

Thẩm Hành Vu bị ép ghé vào trên người Mộ Phi Chi, thắt lưng bị Mộ Phi Chi ôm, tay để trong ngực cường tráng của hắn. Tuy có ngăn cách bằng một tầng quần áo trong mỏng manh, nhưng nhiệt độ từ trên người hắn lại nóng bỏng muốn chết. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết đề ánh mắt nhìn về phía nào.

Tóc đen xõa xuống, rơi lên trên cổ, trên mặt Mộ Phi Chi, ánh mắt nàng trong suốt trung mang theo một chút ngượng ngùng, tay nàng nắm chặt cánh tay hắn, làn da trắng nõn thêm chút đỏ ửng mê muội người khác. Mộ Phi Chi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, một giây sau, hắn liền nắm thắt lưng của Thẩm Hành Vu và nâng nàng dậy. Vì đó mà Thẩm Hành Vu ngồi trên đùi của hắn với một tư thế cực kỳ ái muội, hai người ngồi đó, mặt đối mặt. Mộ Phi Chi nhẹ tay khẽ kéo trên y phục của nàng, một bên vai liền lộ ngay ra lập tức. Thanh âm của hắn khàn khàn: "Đừng nhúc nhích." Sau đó liền vén mái tóc tán loạn kia lên, sau đó đưa mặt tới gần, từng chút từng chút hôn lên khuôn mặt của nàng.

Nhất thời, một mồi lửa liền cháy lan ra cả đồng cỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phấn mùi đàn hương.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộ Phi Chi lên triều sớm, chỉ còn lại Thẩm Hành Vu nằm trên giường, nàng không muốn nhúc nhích, mở y phục ra chỉ thấy trên người toàn là dấu hôn xanh tím, nghĩ đến sự thô lỗ tối qua của Mộ Phi Chi, nàng không khỏi mắng thầm, tên nam nhân này, càng ngày càng không kiềm chế, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Ăn sáng xong, Thẩm Hành Vu cố ý không hòa nhã với Mộ Phi Chi, mang theo hai nha hoàn, cầm sách y đi tìm Đỗ Trọng. Từ khi Đỗ Trọng rời khỏi Ly Viên thì không có tin tức gì, không có sự việc nào khác.

"Trời ơi, đây là chỗ ở của quý y sao? Nghe nói trước kia là nơi ở của phi tần, không ngờ lại cũ như vậy, nhưng dù sao cũng rất thú vị." Lúc đến cửa chính Ly Viên, Hoa Dung hét lên sợ hãi, mảnh sân trước mắt nhuộm màu thời gian, chắc chắn là nơi cũ kỹ trong vương cung, trên vách tường có rất nhiều cỏ dại mọc xanh mướt, cho dù cuối thu cũng không có không khí tiêu điều của mùa đông, vô cùng đẹp. Xuyên qua cánh cửa cũ kỹ, một viện không lớn không nhỏ hiện ra trước mắt ba người. Thẩm Hành Vu xua tay với hai thị nữ, ý bảo các nàng ở lại tại chỗ, sau đó lặng lẽ đi một mình về phía trước, còn chưa đi được mấy bước, cửa chính liền mở ra, âm thanh rất lớn, như thể cánh cửa bị người bên trong đá mạnh ra.

Vẫn là toàn thân đồ đậm, tóc trắng tung bay trong gió. Đỗ Trọng dựa bên cạnh cửa, trên người không thấy một vết bẩn nào, hần cúi đầu xoa xoa cổ, ầm một tiếng khiến Hoa Dung và Thạch Lưu đằng sau sợ gần chết.

"Các người ra ngoài, ta không muốn gặp người lạ." Một luồng gió mạnh quét đến Thạch Lưu và Hoa Dung, hai người còn đang kinh ngạc chưa kịp khép miệng đã bị cơn gió ném ra ngoài.

Nghe thấy tiếng khóc bên ngoài, Thẩm Hành Vu quay đầu lại, bất đắc dĩ liếc Đỗ Trọng, thẳng thắn nói: "Thật có lỗi, quên mất người không thích gặp người lạ."

"Vậy có phải người cũng nên ra ngoài không? Ha ha." Đỗ Trọng khoanh hai tay trước ngực, dù bận vẫn ung dung dựa vào khung cửa, nhìn Thẩm Hành Vu trông sân, trên mặt hiện lên nét châm biếm.

"Ta thấy nếu xét về mặt này, ta không phải người lạ, ta cũng không muốn ở đây nói chuyện lãng phí thời gian, sự thúc!" Thẩm Hành Vu ngồi xuống vô cùng tự nhiên, ánh mắt nhìn Đỗ Trọng đầy vẻ khiêu khích.

"Người tìm ra làm gì?" Đỗ Trọng vừa đến cạnh Thẩm Hành Vu vừa xoay cổ, mấy ngày gần đây đều ngủ giường, thật khó chịu.

"Mấy ngày nay Mộ Phi Chi không ngủ được." Thẩm Hành Vu chuyển đề tài, chậm rãi nói.

"Mùi chi (1 chi = 5g) phù tiểu mạch, năm chi cỏ khô, bốn chi đại táo, sáu chi hạt táo chua, trộn lẫn vào nhau, đun với nước, một ngày một lần, nửa tháng là khỏi." Đỗ Trọng nhanh chóng nói ra phương thuốc, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Hành Vu đầy chế nhạo, khoe miệng lộ ra ý cười khó hiểu: "Đơn giản như vậy, chắc không cần ta dạy người?"

"Người biết ta không nói đến cái này!" Thẩm Hành Vu nhìn thẳng vào Đỗ Trọng, khéo léo nói: "Chuyện sự thúc bị ám sát bỏ qua như vậy? Chẳng lẽ người không muốn biết ai là hung thủ?"

"Vậy người đi thăm dò đi, điều tra ra rồi nói cho ta biết." Đỗ Trọng nói.

"Ta sẽ điều tra, nhưng ta cần sự thúc phối hợp." Thẩm Hành Vu nghiêm túc nhìn Đỗ Trọng: "Bây giờ ta không có chứng cứ nào, cần sự thúc cung cấp, người nhớ lại đi, tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì, có nhìn thấy người nào không?"

"Người ta cũng đã tới giết ta rồi, người thấy ta còn có bản lĩnh làm loạn khắp nơi sao?" Đỗ Trọng cười nhạo một tiếng "Ta cũng không phải người rảnh rỗi như vậy."

"Sự thúc, viện này có vẻ sạch sẽ hơn nơi ở trước kia của người, nhìn cây hòa kia xem, trong vương cung xuất hiện cây hòe thật sự là không nhiều, huống hồ lại lớn như vậy." Thẩm Hành Vu dời ánh mắt, nhìn vào mảnh sân nhỏ bé, ca ngợi và cảm thán.

Đỗ Trọng nhìn theo ánh mắt của nàng, trong giây phút đó, trong mắt hần vừa hiện lên nét cảm xúc liền bị Thẩm Hành Vu bắt được, Đỗ Trọng chột hiểu ra nhưng đã quá muộn.

"Sự thúc, người có thể không nói cho ta biết, nhưng mà viện này ta rất thích, khi về ta sẽ nói với phu quân, để hần đáp ứng với ta." Thẩm Hành Vu nhìn xuyên qua ánh mắt Đỗ Trọng, vì biết viện này có ý nghĩa gì nên nàng mới làm ra chuyện uy hiếp như vậy, nói là nàng lấy quyền áp bức người khác nàng cũng không thể cãi lại điều gì, ai bảo phu quân nàng là chủ nhân của vương cung này, mà hần lại luôn đặt nàng trong lòng.

"Người làm sao mà biết ta đang giấu diếm cái gì?" Đỗ Trọng thăm ngắc nhiên, thăm nghĩ, về sau nhất định không thể xem thường người này.

"Trực giác, trực giác của nữ nhân" Thẩm Hành Vu ười khôn khéo. leequydonn

"Sự tỷ là người hiền lành như vậy, sao có thể có loại đồ đệ tâm địa gian xảo như người. Ta hỏi người, nếu một người đứng cách người mười thước, trên người hần có đàn hương của Hoài Bắc, người có nhận ra không?" Đỗ Trọng hỏi.

Trong đầu Thẩm Hành Vu nhanh chóng nắm được tin tức, nàng lắc lắc đầu: "Mười thước thì không được, hương hồ, đàn hương Hoài Bắc có rất nhiều loại, bị mang đến Hoài Nam cũng vô số kể, lời này của người không đáng tin." Hơn nữa, cách xa mười thước, nàng đứng là không ngửi được.

"Không nhận ra cũng không trách người, dù sao, ta phải trả giá lớn mới có chuyện này. Tối hôm đó ta còn ngửi thấy phần son mùi đàn hương, hương vị

rất nhạt, có lẽ người đó cũng chỉ bị dính một chút thôi." Nói xong những thứ này, Đỗ Trọng đột nhiên đứng dậy đi về gian phòng, gọi thế nào cũng không nghe.

"Dính phần mùi đàn hương, đây là hương gì?" Thẩm Hành Vu ngồi tại chỗ rất lâu không nhúc nhích, từng chữ chuyển động trong đầu không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Yêu!

Trên đường trở về, Thẩm Hành Vu luôn nghĩ về câu nói người kia có mùi đàn hương của Đỗ Trọng, nàng không thể nghĩ ra, phần và đàn hương có liên quan gì đến nhau, nếu nói đây là mùi của loại phần ấy, có lẽ chỉ ở nơi trắng hoa mới có mà thôi, nhưng đàn hương này dùng để tĩnh tâm, rất nhiều nơi dùng, chứng cứ ít như vậy, phải đến nơi nào để tìm đây?"

"Vương hậu nương nương? Vương thượng đang nổi giận bên trong, đồ vật đều đập hết xuống đất rồi!" Phúc Hải nôn nóng đứng ngoài điện Thái Cực, vừa thấy bóng dáng của Thẩm Hành Vu, lập tức chạy lại, về mặt sốt ruột chỉ vào đại điện, giọng nói đứt quãng, xem ra việc không hề nhỏ.

"Ai trêu chọc hán hã?" Thẩm Hành Vu biết tính tình Mộ Phi Chi đôi khi không tốt, nhưng chuyện ném đồ đạc như vậy rất ít gặp.

"Ai da, nương nương..., mấu chốt là không ai trêu chọc! Vương thượng luôn khoan dung với người, người mau vào xem đi!" Phúc Hải cảm thấy đau cả đầu, vị chủ nhân bên trong kia nổi giận đến nỗi muốn phá tất cả, nào có ai dám đi vào tìm chết!

"Thạch Lư, Hoa Dung, các người ở bên ngoài canh chừng, ta vào xem một chút!" Thẩm Hành Vu còn đang nghi ngờ, nhưng cũng suy nghĩ lại, mấy ngày nay, Mộ Phi Chi rất nghiêm khắc với nàng, có phải hôm nay về không thấy nàng nên nổi giận? Suy nghĩ đến khả năng này, bước chân của nàng nhanh hơn rất nhiều, cuối cùng nàng vẩy chạy vào đại điện.

Bầu không khí trong đại điện còn lạnh lẽo hơn bên ngoài, nô tỳ trong đại điện đều quỳ cả xuống đất, ai cũng run rẩy.

"Àm" một tiếng, Thẩm Hành Vu còn chưa đi vào bên trong lại vang lên tiếng đồ vỡ, nghe âm thanh này, chắc là đồ sứ rơi xuống mặt đất bị vỡ nát. Nàng thở dài, đẩy cửa nội điện ra trong lúc cả đám cung nhân đang nín thở.

"Sáng sớm mà chàng nổi giận gì vậy?" Đóng cửa lại, nàng đứng yên tĩnh một chỗ, miệng vẫn mỉm cười, hoàn toàn coi như không thấy sự hỗn loạn trong phòng, coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Mộ Phi Chi dựa vào cột, đưa lưng về phía Thẩm Hành Vu, vừa nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Hành Vu, bóng lưng hần cứng ngắc lại. Sau khi đứng lặng thật lâu, hần mới xoay người, khuôn mặt tươi tắn kia dễ dàng đi vào tìm hần. lequyydonn

"Nàng đi đâu vậy?" Mộ Phi Chi đỏ mắt, như mảnh thú đang bị thương: "Ta phái người đi tìm nàng, kết quả là không tìm được."

"Chàng nghĩ ta sẽ đi đâu? Rồi xa chàng sao?" Thẩm Hành Vu đi từng bước một tới trước mặt Mộ Phi Chi, vươn tay xoa mặt hần, làn da chạm vào nhau, cảm giác ấm áp lại về với hần.

"A Vu, ta đã nổi điên rồi!" Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu vào ngực ôm chặt như tìm thấy một bảo vật đã mất từ lâu, trái tim hần đập mạnh, giọng nói vẫn run run: "Ta về không nhìn thấy nàng, đám người hầu lại không ai biết, ta không dám lại giống trống khua chiêng đi tìm nàng, sợ nàng có áp lực, nhưng ta lại sợ, sợ nàng đột nhiên bỏ đi."

Giọng nói đau thương của hần khiến Thẩm Hành Vu nghe xong rất khó chịu, nàng ôm hần, dùng giọng nói trêu đùa để trả lời: "Ta có thể đi đâu nào? Trái phải đều là địa bàn của chàng, chàng bảo ta có thể đi đâu?"

"Ta sợ Tần Huyền Qua đến kinh đô, sợ nàng theo hần về Hoài Bắc, sợ mất nàng." Mộ Phi Chi nói ra suy nghĩ trong lòng mình, nhưng ngay khi hần nói xong, Thẩm Hành Vu ngẩng đầu lên, tạo khoảng cách giữa hai người, nhói mày nhìn Mộ Phi Chi nói: "Chàng lại điều tra ta?"

Mộ Phi Chi nhìn nàng không nói gì.

"Tần Huyền Qua đã đến kinh đô phải không? Chuyện này chàng đã sớm biết, cho nên chàng không dám để cho ta xem kia phương thuốc kia, cũng không muốn để cho ta biết được, thậm chí mỗi ngày đều căng thẳng, sợ ta đi mất. Mộ Phi Chi, chàng không tin tưởng ta như vậy sao? Chàng nghĩ ta là ai hã? Người lăng lo? Thích chơi đùa với nam nhân?" Khi tên Tần Huyền Qua xuất hiện trong đầu Thẩm Hành Vu, nàng suy nghĩ lại mấy chuyện gần đây thật cẩn thận.

"Đúng, Tần Huyền Qua đã đến kinh đô, ta gạt nàng, canh giữ nàng vì không muốn nàng quay về, nàng không biết ham muốn chiếm hữu có ta mạnh thế nào đâu, bất cứ cái gì uy hiếp địa vị của ta trong lòng nàng đều phải bỏ." Mộ Phi Chi bình tĩnh đáp, hần nhìn thẳng vào Thẩm Hành Vu, nói ra những lo lắng trong lòng.

"Thật ngốc." Thẩm Hành Vu than một câu, nàng cầm tay Mộ Phi Chi, sau đó áp vào mặt mình, ngẩng đầu nói với hắn: "Giữ ta và hắn chỉ có hai năm quan hệ phu thê trên danh nghĩa, nhưng với chàng? Ta có thể cho chàng tất cả, chàng thấy Tần Huyền Qua lấy tư cách gì mà so với chàng?"

"Nương tử, vì phu rõ rồi!" Ánh mắt Mộ Phi Chi dần hiện lên ý cười, có được đáp án của nàng, hắn nghĩ, trò cười này cũng nên kết thúc rồi. lequyddonn

"Phu quân, chàng hiểu là tốt rồi." Thẩm Hành Vu dựa vào lòng hắn cười, nghiêng đầu nhìn mảnh sứ vỡ trên đất, tặc lưỡi nói: "Chỉ một lần này thôi, lần sau đừng dùng trò này để xem ta có yêu chàng không."

"Hỏi lần cuối thôi, nàng yêu ta sao?" Mộ Phi Chi kéo lại suy nghĩ của nàng, hai người đối diện nhau.

"Yêu." Thẩm Hành Vu vươn tay ôm cổ hắn, đặt môi lên môi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tam Vương tẩu?

Chuyện Đỗ Trọng bị ám sát vừa mới qua đi, Thẩm Hành Vu còn chưa tìm ra đáp án của mùi vị bí mật kia thì một chuyện nữa lại tìm tới cửa.

Sáng sớm hôm nay, Thẩm Hành Vu dùng xong bữa thì mang theo hai thị nữ dắt chó đi dạo, Mộ Phi Chi lại thấy nàng không ở đây thì để cho Phúc Hải mang tấu chương tới Ngự thư phòng. Cuối cùng, còn chưa duyệt được vài cuốn thì Hắc Ứng đi ra, mang một tin tức bất ngờ: “Chủ tử, Tứ điện hạ của Hoài Bắc đang ở cửa cung.”

Mộ Phi Chi dừng bút lại, ngẩng đầu, mặc dù hơi kinh ngạc một chút nhưng cũng không hề bị rối loạn, hắn hỏi: “Có mấy người.”

“Hai người, còn một thiếp thân thị vệ!” Hắc Ứng trả lời.

“Ta biết rồi.” Mộ Phi Chi khẽ gật đầu.

Quả nhiên, Hắc Ứng vừa lui không lâu, Phúc Hải vội vàng đi từ ngoài vào: “Vương thượng, Tứ điện hạ Hoài Bắc muốn tiến cung, đang la hét ở cửa cung! Có vẻ như muốn đánh người.”

“Cho hắn vào đi, tới điện Thái Nguyên chờ ta, ta sẽ qua đó ngay.” Mộ Phi Chi không ngẩng đầu nói.

Phúc Hải lĩnh mệnh, nhanh chóng đi ra ngoài. Phúc Hải đi không lâu thì Mộ Phi Chi lại gọi Hắc Ứng ra để hắn đi theo.

Một phút sau, Mộ Phi Chi mới đi tới trước điện Thái Nguyên, nghe thấy bên trong truyền tới tiếng la hét âm ỉ, chỉ chốc lát sau thấy một gã thái giám bay ra, ngã trên mặt đất, sau đó lại thấy một bóng dáng màu xanh chạy ra. Mộ Phi Chi lập trung nhìn thì thấy người này mặc cẩm bào màu xanh, làn da đen, trông rất khỏe mạnh, khuôn mặt cũng không được coi là anh tuấn, làm cho người ta rất khó liên hệ hắn với hoàng thất Hoài Bắc. Nhưng mà vừa nghĩ tới “Xấu Vương” mà Hoài Bắc truyền nhau thì hắn hiểu ra, chắc hẳn đây là Tứ hoàng tử của Hoài Bắc rồi!

“Chủ tử các người đâu? Ta muốn gặp Hoài Nam Vương!” Tứ điện hạ Tần Chính Viễn này rõ ràng là một tên cuồng bạo lực, lúc này hắn đang xách Phúc Hải lên, sắp ném người đi ra ngoài. Khí lực của người nọ rất lớn, Phúc Hải mở to hai mắt nhìn hắn, suýt nữa không thở nổi.

“Đi cứu người!” Mộ Phi Chi nói với Tổng quản thị vệ.

Tổng quản thị vệ lĩnh mệnh, phi thân ra, sắp tới gần thân người nọ thì hắn quay đầu nhìn Mộ Phi Chi đứng trước điện, đánh giá một chút rồi ghét bỏ mà ném Phúc Hải ra ngoài. Nếu không phải tổng quản thị vệ nhanh chóng tiếp được, có lẽ thân già của Phúc Hải phải dừng ở đây.

“

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Dẫn xà xuất động

Thẩm Hành Vu dắt chó đi dạo một vòng, đúng lúc đi tới trước điện Thái Nguyên, nàng đuổi Hoa Dung và Thạch Lưu đi thu dọn liệu đã phơi nắng, nhưng mà không ngờ lại đụng phải sự việc như vậy. Nàng đi càng lúc càng gần, làm sao có thể không biết cái người đứng ở đó chính là Tứ vương gia

thích đánh nhau của Hoài Bắc, đệ đệ của Tần Huyền Qua. Nhưng mà người đứng bên cạnh Tần Chính Viễn sao lại quen mắt như thế? Đúng rồi, nàng nhớ thị vệ kia là ai, ánh mắt nhìn nghiêng qua nhìn Mộ Phi Chi hơi chau mày. Trong lòng Thẩm Hành Vu chắc chắn hai tiếng, nam nhân này dù cau mày cũng rất đẹp mắt, nhưng mà vẻ mặt này của hắn thật sự không tốt cho lắm. Nàng từ từ dạo bước đến trước mặt mấy người, đứng lại bên cạnh Mộ Phi Chi.

“Các người lui ra.” Mộ Phi Chi nói với Phúc Hải và nhóm thị vệ.

Thẩm Hành Vu dừng lại bên cạnh Mộ Phi Chi, thuận tay giữ lấy tay hắn, giọng nói ngọt ngào: “Phu quân, không phải chàng đang duyệt tấu chương sao? Sao lại tới điện Thái Nguyên?”

Hàng mi của Mộ Phi Chi khẽ giật giật, trầm nghĩ, nữ nhân này lại muốn đóng kịch! Nếu không sao hắn có thể thấy được vẻ mặt dịu dàng của nàng. Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng Mộ Phi Chi vẫn vui vẻ, cầm ngược lại tay của Thẩm Hành Vu, ôm nàng vào trong ngực, vịn tóc của nàng, dịu dàng nói: “Sao nàng lại mặc ít vậy?”

“Phu quân, vì sao vị đại nhân này lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?” Thẩm Hành Vu rất ‘khiếp đảm’ chỉ chỉ vào Tần Chính Viễn không khép miệng lại được, rụt rụt vào ngực Mộ Phi Chi.

“Tam... Tam Vương tâu? Sao tâu lại ở chỗ này? Không phải tâu đã chết ở biên ải sao? Ngày đó tin tức tâu vì nước quên mình truyền về, một đám nữ tử quý tộc đều rất vui vẻ, tuyên bố phải gả vào phủ Tam ca, mà ngay cả các nữ nhân trong phủ Tam ca đều cao hứng, nhưng mà, vì sao tâu lại trở thành Vương hậu Hoài Nam?” Tần Chính Viễn nói xong, không dám tin nhìn nữ nhân trong ngực Mộ Phi Chi, quả thật giống hệt Tam vương tâu, chỉ là tính tình rất khác biệt. Trước kia người nào trong kinh thành không biết, thái tử phi là người ương ngạnh kiêu ngạo, vô pháp vô thiên, làm cho người khác rất ngại. Lúc trước dù nàng dùng thân phận thái tử phi gả vào phủ, nhưng mà không được sủng ái như thứ muội của nàng, là một trong những trắc phi, Thẩm Lan Chi.

“Phu quân, hắn nói cái gì thế? Ta nghe không hiểu?” Thẩm Hành Vu không ngừng ra vẻ mơ hồ. Mặc dù nàng không sợ thân phận trước kia của mình bị bại bộ, nhưng bây giờ không phải thời cơ tốt.

“Tứ vương gia, sợ rằng người nhận nhầm người, con người giống nhau có nhiều mà.” Mộ Phi Chi chẳng muốn giải thích nhiều, thái độ của hắn hoàn toàn dựa vào thái độ của nữ nhân trong ngực. Nếu nàng không muốn cho người khác biết vậy thì hắn sẽ theo nàng, nếu nàng không giải quyết được thì hắn cũng không sợ, nữ nhân hắn lấy, trên thế gian này không ai có tư cách bình luận đúng sai!

“Thế sao? Bộ dạng quả thật rất giống, nhưng mà tính tình thì khác xa.” Tần Chính Viễn tự lẩm bẩm nói, Tam Vương tâu sao có thể giống như chim nhỏ nép vào người, hắn quay đầu hỏi thẩm thị vệ bên cạnh: “Lý Mông, người thấy thế nào?”

Lý Mông nhìn qua, Thẩm Hành Vu rất chán ghét ánh mắt nhìn kỹ của hắn, vừa nghĩ tới tổ hợp hai người này, trong lòng nàng chợt nảy ra một kế.

“Vô cùng giống!” Thị vệ kia đáp.

“Tứ vương gia rất tín nhiệm hộ vệ này.” Mộ Phi Chi ung dung nói, đồng thời ánh mắt sắc bén lóe lên, người nọ cả kinh thu hồi ánh mắt.

“Ha ha, Lý Mông là quân sư của ta!” Tần Chính Viễn cười lớn hai tiếng, tiếng cười kia nghe rất khờ khạo.

Thẩm Hành Vu vừa nghe thì bắt đầu nghi ngờ vị Vương gia trước mắt này, rốt cuộc là khờ thật hay là giả khờ, coi như là một hộ vệ bình thường, hắn tín nhiệm cũng có chút quá, huống chi tên này không bình thường!

“Hoài Nam Vương, người vẫn chưa trả lời ta, rốt cuộc người đáp ứng hay không, chúng ta nhất định phải có một cuộc tỷ thí, thắng thì phải cho ta gặp Quý y, được không?” Tần Chính Viễn vẫn không cam lòng, nhất định muốn gặp Quý y.

Thẩm Hành Vu kéo áo Mộ Phi Chi, mềm giọng nói: “Phu quân, ta lạnh, chúng ta trở về đi!” Bây giờ nàng đã hiểu, thì ra mục tiêu là Đỗ Trọng, nếu lúc này không xử lý thật tốt thì sợ rằng Đỗ Trọng sẽ thật sự gặp nguy hiểm.

“Hoài Nam Vương, người không thể đi!” Tần Chính Viễn vừa nghe Mộ Phi Chi phải đi thì lập tức muốn ngăn cản, vất vả lắm mới tìm được hắn, không xử lý xong sao có thể đi?”

“Ồn ào quá, phu quân, không bằng đêm nay cho bọn họ ở lại đi. Đêm nay Quý y sẽ trở lại rồi, ngày mai cho bọn họ đi là được!” Thẩm Hành Vu ghé vào trong ngực Mộ Phi Chi, giọng nói mềm mại. Dù là diễn trò nhưng cũng làm trái tim Mộ Phi Chi tan ra, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào nàng, cười nói: “Được!” Không có lời nào dư thừa..., cũng không hỏi thăm, nàng nói cái gì thì chính là cái đó.

“Còn lạnh không?” Mộ Phi Chi an ủi người mang theo Tần Chính Viễn và Lý Mông xuống dưới, ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực, ân cần hỏi thăm.

Thẩm Hành Vu cười ha ha, nàng ôm chặt lấy cổ Mộ Phi Chi, tựa đầu dán vào lồng ngực hắn, giọng nói mềm mại như nước: “Có chàng ôm ta, làm sao ta có thể lạnh?”

“Nàng giữ bọn họ lại, có phải lại nghĩ tới biện pháp lừa dối người không?” Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu bước tới điện Thái Cực.

“Ta không thấy Tần Huyền Qua tốt, nhưng làm như vậy cũng làm gián đoạn con đường của hắn, phu quân, người có phát hiện hai người này có điều kỳ lạ không?” Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi.

“Đương nhiên có, người thị vệ kia hiền nghi lớn nhất, nhưng mà theo lời nàng nói, Tần Chính Viễn này cũng có hiền nghi rất lớn.” Mộ Phi Chi cười nói, hai người này cũng không phải tốt đẹp gì.

“Không nói tới Tần chính Viễn, hấn nổi danh vô cùng thô lỗ, chúng ta xem một chút, khuya hôm nay bắt được thế nào.” Thẩm Hành Vu nói xong thì an ổn nằm trong ngực Mộ Phi Chi, hưởng thụ cái ôm ấm áp.

Dù sao, khuya hôm nay còn có trò hay!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Bày lưới

Phục Hải mang người an bài chỗ ở cho Tần Chính Viễn và Lý Mông, sau đó nói với hai người “Tứ Vương gia nghỉ ngơi trong này, có gì phân phó cung nhân là được.”

“Này, người đừng đi.” Tần Chính Viễn thấy Phục Hải muốn ra ngoài thì lập tức giữ chặt hấn, thấp giọng hỏi: “Vị tổng quản này, rốt cuộc Vương thượng của các người có đề cho ta gặp Quý y hay không? Đừng có nhốt chúng ta ở trong này rồi ngày mai lại đuổi chúng ta đi.”

“Quyết định của Vương thượng, lão nô không thể phỏng đoán.” Phục Hải mang vẻ mặt khó xử.

“Quý y đúng là đi vân du sao? Khuya hôm nay sẽ trở về sao?” Tần Chính Viễn kéo Phục Hải ngồi xuống lú rú không ngừng, Phục Hải vẫn luôn trả lời qua loa. Lý Mông vốn đứng thẳng sau lưng Tần Chính Viễn đột nhiên giữ chặt hấn, sau đó nhìn xung quanh, thấy không có người thì móc vài tấm ngân phiếu từ trong tay áo ra, đưa vào trong tay Phục Hải, về mặt khẩn cầu: “Tổng quản, người nhất định phải giúp chủ tử ta, chúng ta đường cùng rồi mới phải tới gặp Quý y, nếu không chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy tới đây làm gì?”

“Các người làm cái gì vậy?” Mặc dù Phục Hải đẩy đi, nhưng mà ánh mắt đã bắt đầu biến hóa, nhất là khi Lý Mông lại bắt đầu lấy ngân phiếu ra.

“Công công, đây là phí hỏi đường của chúng ta, người chỉ cần nói cho chúng ta biết Quý y ở đâu là được rồi, nếu ngày mai Hoài Nam Vương không đề cho chúng ta nhìn thì chúng ta cũng có biện pháp. Chuyện này không thể nào dây tới trên người người.” Lý Mông vừa nói vừa nhét thêm ngân phiếu cho Phục Hải.

Phục Hải nhìn những tờ tiền giấy định mức lớn như vậy, đôi mắt cũng sắp trừng lớn, dù hấn không vươn tay ra nhận nhưng ánh mắt nóng bỏng có thể thấy được.

Tần Chính Viễn thấy Phục Hải không nhúc nhích thì đẩy người Lý Mông, Lý Mông thấy Phục Hải đã động lòng thì nghĩ, khẩu vị của lão già này cũng thật lớn.

Lý Mông lại móc ra, tự mình đưa tới tay Phục Hải, lại trấn an nói: “Tổng quản, dù sao ngày mai Vương hậu nương nương cũng đáp ứng cho chúng ta đi tìm Quý y, người chỉ cần nói cho chúng ta biết địa phương mà thôi, nếu như ngày mai chúng ta gặp được Quý y thì đây là tiền thưởng, tổng quản tuổi không ít, về sau đường lão còn cần dùng tới, không phải sao?”

Rốt cuộc Phục Hải nén một chút cuối cùng, hấn run rẩy nhận đồng ngân phiếu kia, cẩn thận nhìn xung quanh xác định không có ai mới cất tiền vào trong túi. Lại cẩn thận nhìn xung quanh, nói nhỏ với hai người: “Quý y ngụ ở hậu viện Thái y viện, mấy ngày hôm trước có người ám sát, sau đó Vương thượng lại đề cho hấn về, nói là bình bất yếm trái!”

“Hậu viện thái y viện? Này, đó là nơi nào?” Tần Chính Viễn có chút không rõ, Vương cung lớn như vậy, hấn làm sao biết Thái Y viện ở nơi nào, nhưng mà không đợi hấn hỏi xong, Phục Hải đã cầm tiền đi mất.

Phục Hải đi rồi, Tần Chính Viễn giống như quả bóng bị xì hơi, ngồi quay quắt trên ghế, nói với Lý Mông vẫn đứng nhìn ra ngoài: “Lý Mông, mong là bạc này không uổng phí, lời của lão già kia có thể tin sao?”

Lý Mông cười lạnh một tiếng: “Một ngàn lượng bạc mua một thông tin rất giá trị, Vương gia không cần lo lắng.”

“Haiz, ta sợ bị Tam ca đoạt trước, nhờ đầu hấn giết trở tay không kịp thì lần này chúng ta tốn công vô ích. Thôi, ta mặc kệ, dù sao người nói đến Vương cung nhất định tìm được, ta vẫn nghe theo người thôi!” Tần Chính Viễn cảm ẩm trà rót cho mình một chén, sau đó rót cho Lý Mông một chén.

“Đừng rồi, Lý Mông, người nói xong, Vương hậu chúng ta nhìn thấy có phải là Thái tử phi không? Ta nhìn thấy rất giống, chỉ là tính cách không giống. Vương hậu tính tình dịu ngoan hơn rất nhiều, cũng làm rất nhiều, mặc dù Tam Vương tấu cũng làm nhiều! Nhưng mà không giống lúc trước.” Tần Chính Viễn nói.

Lý Mông vẫn đứng ở vị trí cũ, mặc dù ánh mắt nhìn ngó ra ngoài cửa sổ nhưng hấn không bỏ qua một câu nói nào của Tần Chính Viễn. Hấn trả lời chắc chắn: “Chắc chắn là Thái tử phi.”

“Nhưng không phải Tam ca đã nói Tam Vương tẩu hi sinh vì nước rồi sao, vì sao Tam vương tẩu lại trở thành Vương hậu Hoài Nam, điều này quá kinh hãi rồi.” Tần Chính Viễn nghĩ tới ánh mắt Mộ Phi Chi nhìn nữ nhân kia, hẳn biết, địa vị của nữ nhân kia trong lòng Mộ Phi Chi không bình thường.

“Chỉ sợ có mình thái tử phi biết rồi!” Lý Mông nhàn nhạt trả lời, ánh mắt u ám

“Lý Mông, chuyện ngày hôm nay như vậy nhé, ta muốn nghỉ rồi, ngươi cũng nghỉ sớm đi.” Tần Chính Viễn ngáp một cái, phất phất tay, đi tới giường. Lúc này, Lý Mông mới xoay người, khoe miệng cong lên nụ cười quý dị.

...

Lại nói, Phúc Hải ôm một đồng ngân phiếu trở về điện Thái Cực, mới vừa vào cửa điện đã nghe giọng nói Thẩm Hành Vu truyền tới: “Phúc Hải, ngươi đã trở lại sao?”

“Vâng, lão nô đã trở lại.” Phúc Hải không dám chậm trễ vị chủ tử này, lập tức khom lưng đi vào, sau đó quỳ xuống trước mặt hai vị chủ tử.

“Chuyện phân phó ngươi làm thế nào rồi?” Thẩm Hành Vu vừa cắn hạt dưa vừa nói.

“Dựa theo Vương hậu phân phó, lão nô đã truyền lời tới.” Phúc Hải gật đầu, sau đó lấy ngân phiếu ra.

“Nhìn xem, cũng được không ít tiền.” Mộ Phi Chi nhìn chồng ngân phiếu, mặt mũi tràn đầy sùng nịnh nhìn nữ nhân bên cạnh.

“Được rồi, ngươi không cần lấy ra, sau khi bắt được ngươi thì các ngươi phân bạc ra, coi như là bổng lộc.” Thẩm Hành Vu nhìn những ngân phiếu này, trong lòng có vài phần xác định.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nữ nhân khó nuôi.

Cổ ngữ có câu, binh bất yếm trá (1), lời này đặt ở trên thân một người là đúng, huống hồ trên người những người khác? Trời tối, ngay từ đầu Mộ Phi Chi và Thẩm hành Vu đều không tính đi nghỉ sớm, sau khi dùng xong bữa tối hai người liền an vị ở trên nhuyễn塌, sai người bày bàn cờ, bắt đầu chơi cờ.

(1) Binh bất yếm trá: chiến tranh không ngại việc lừa dối.

Hứng thú chơi cờ của Thẩm Hành Vu không lớn, bởi vì tài đánh cờ của Mộ Phi Chi thật sự quá lợi hại, căn bản không có chỗ cho nàng nhảy vào, một tay nàng chống đầu dựa vào bàn cờ, tay kia cầm một quân cờ màu trắng trong suốt bóng lạnh, bữu môi hét lên với Mộ Phi Chi: “Thật nhàm chán, chàng không nhường ta một chút sao?”

Mộ Phi Chi cười một tiếng, đưa tay qua nhẹ gương mặt nàng, rất là buồn cười trả lời: “Được, ta nhường nàng năm quân.”

Nhiều như vậy? Chàng cũng quá xem thường ta rồi! Thôi, ta tự mình đi.” Thẩm Hành Vu cảm thấy Mộ Phi Chi đang khinh thường nàng, lại bắt đầu không vừa lòng, ồ ào nhất định phải tranh đoạt đến không còn một hơi thở.

Mộ Phi Chi nhìn nàng cái này không đồng ý, cái kia không đồng ý, rất đau đầu nâng trán nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu rõ, vì sao trong sách nói duy chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi, quả thật là khó nuôi!”

“Chàng có ý kiến à? Có ý kiến thì trả lại, nếu chàng không muốn nuôi, còn nhiều người nguyện ý nuôi ta!” Thẩm Hành Vu trợn trừng mắt với Mộ Phi Chi, không tình nguyện nói.

“Ta chỉ nói là khó nuôi, không nói là không nuôi nổi.” Mộ Phi Chi ném quân cờ xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, sau đó vẫy tay với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu vui sướng ném quân cờ xuống, cờ khê rơi trên bàn, sau đó liền đi đến trong lòng Mộ Phi Chi.

“Trò chuyện đi, chỉ sợ chúng ta phải chờ thật lâu.” Mộ Phi Chi ôm nàng vào trong ngực, đưa tay vuốt ve ngắm nghía mái tóc của nàng, dịu dàng nói.

“Tứ Vương gia để một tên đại nội tặc (2) ở bên người, còn đối với hần nói gì nghe nấy, cũng khó trách luôn không đầu lại Tần Huyền Qua, trong ấn tượng của ta, nếu hai người đánh nhau, Tứ Vương gia liền không thể thắng.” Thẩm Hành Vu lười biếng ngáp một cái, lại rúc sâu vào trong lòng Mộ Phi Chi, từ từ nói.

“Nàng xác định là nàng từng gặp qua hần?” Mộ Phi Chi hỏi.

“Đúng vậy, khi đó tuy rằng ta cực kỳ kiêu ngạo cùng ương bướng, không người nào trêu chọc ta, nhưng ta cũng hiểu rõ, người ở trong phủ Thái tự, nhất

là thân tín của Tần Huyền Qua, phần lớn đều phòng bị ta. Bởi vì phụ thân Thừa tướng gả tỷ muội chúng ta đi vốn cũng không có hảo tâm, nếu không phải muội muội ta sống chết không chịu gả cho Tần Huyền Qua, chỉ sợ phụ thân ta đã gả nàng cho Tứ vương gia." Thẩm Hành Vu vừa nói chuyện, suy nghĩ lại bay trở về hai năm ở phủ Thái tử.

"Lúc trước ta đi tìm nàng, nhưng nàng đã không còn ở đó, chờ đến khi ta tìm được nàng, nàng đã gả vào phủ Thái tử, khi đó ta vẫn cho là, đời này không có cơ hội ở cùng với nàng nữa, ta cho rằng..." Giọng nói của Mộ Phi Chi chợt nhỏ đi, sau đó biến mất, thanh âm trầm thấp khiến cho Thẩm Hành Vu sùng sột.

"Trước kia chúng ta đã từng gặp mặt phải không?" Thẩm Hành Vu đột nhiên ngồi dậy, một phen túm chặt lấy tay áo hắn, nói: "Ta nhớ được, trước khi chúng ta đại hôn, chàng cũng đã từng nói qua một câu như vậy, chàng còn nói ta vẫn thú vị như trước đây. Nói, rốt cuộc ta chàng gặp qua ta lúc nào!"

Từ khi hai người ở chung tới nay, Thẩm Hành Vu càng ngày càng không có cách thoát khỏi mỹ nam kế của Mộ Phi Chi, nàng vốn muốn hỏi rõ mọi chuyện, nhưng Mộ Phi Chi lại hôn nàng, nàng chỉ cảm thấy đầu óc bắt đầu ong ong, cả người không còn sức chống cự, cứ mềm nhũn nằm ở trong lòng hắn.

Một tay Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu đặt ở trong ngực, một tay giữ lấy đầu nàng, tình tế hôn, từ mắt đến môi, từ môi đến lỗ tai mẫn cảm của nàng, khi hắn hôn lên vành tai dày khéo léo của nàng, cả người Thẩm Hành Vu chấn động, sau đó chợt nghe thấy Mộ Phi Chi cười nhẹ, nàng vừa muốn đẩy hắn ra, kết quả chợt nghe thấy Mộ Phi Chi nói bên tai nàng: "Ta cho rằng nàng sẽ là người của hắn, ta cho rằng ta sẽ không bao giờ có cơ hội nữa." Mộ Phi Chi nghĩ đến Thẩm Hành Vu đứng ở bên cạnh Tần Huyền Qua hai năm, trong lòng hắn luôn hốt hoảng, cho tới bây giờ nói lại đề tài này hắn vẫn còn có chút run sợ, hắn không cách nào tưởng tượng, nếu trong hai năm kia, Thẩm Hành Vu thật sự là người của Tần Huyền Qua, thậm chí còn có đứa nhỏ của hắn, nghĩ đến loại chuyện này, Mộ Phi Chi liền nổi điên.

"Ai, chàng... Chàng đừng hôn nơi đó." Thẩm Hành Vu bị hắn hôn đến mức đầu óc choáng váng, chỉ có thể một bên đẩy đầu hắn ra, một bên hét lên: "Hai năm nay trên người ta cực kỳ thoải, sao hắn có thể đụng đến ta, lại nói, ta lại không được phụ thân Thừa tướng yêu thích, dĩ nhiên là hắn muốn người muội muội mà phụ thân ta yêu thích kia rồi! Ai, chàng đừng cắn!" Khi Thẩm Hành Vu nói đến đây, Mộ Phi Chi đã chuyển sang cắn nàng, Thẩm Hành Vu bị đau, liền đánh một cái lên lưng Mộ Phi Chi, sau đó đứng dậy.

Lúc này Mộ Phi Chi mới xoay người, ôm chặt lấy nàng: "May mắn, chúng ta còn có về sau." Đúng vậy, may mắn, bọn họ vẫn còn ở bên nhau. Nàng đã trở thành thê tử của mình, sau này còn có đứa nhỏ của hai người, cả đời này, bọn họ sẽ ở lại bên cạnh mình.

"Ai, vừa rồi chàng chưa trả lời câu hỏi của ta, chàng gặp ta khi nào, sao ta lại không nhớ?" Thẩm Hành Vu vẫn rất hiếu kỳ, tuy rằng theo sự phụ hành nghề y vài năm gặp qua rất nhiều người, cũng đi qua không ít địa phương, nhưng nàng thật sự cho từng gặp qua người như Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi nắm lấy tay nàng, đặt lên má phải của mình. Thẩm Hành Vu không kịp phản ứng, nàng chỉ cho là Mộ Phi Chi giữ tay nàng, bởi vì Mộ Phi Chi thường làm động tác này.

Thấy nàng phản ứng trì hoãn như vậy, Mộ Chi không khỏi than thở: "Sau này ta sẽ nói cho nàng biết."

Thẩm Hành Vu vừa mới cong miệng lên, tiếng bước chân của Phúc Hải truyền đến, Thẩm Hành Vu vừa nghe thấy, cả người liền lập tức tiến vào trạng thái đề phòng, nàng nhìn Phúc Hải đi vào, không khỏi sốt ruột hỏi: "Thế nào, đã bắt được người chưa?"

"Hồi hai vị chủ tử, đã bắt được người, chắc chắn là thị vệ Lý Mông bên người Tứ Vương gia." Phúc Hải the the trả lời.

Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đồng thời liếc nhìn nhau, Thẩm Hành Vu kích động muốn xuống đất: "Tốt lắm, người đi nói với Tứ Vương gia một tiếng, chúng ta sẽ đến sau."

"Nàng chậm một chút." Thẩm Hành Vu quá mức gấp gáp, giày cũng chưa đi, trước tiên Mộ Phi Chi đứng xuống đất, nhỏ giọng trách cứ nàng một tiếng, tự mình đi giày cho nàng, lại khoác thêm cho nàng một cái áo choàng, lúc này mới kéo nàng đi ra ngoài.

Phúc Hải đi ở phía sau hai người, nhìn vị kia chỉ mặc thêm y phục cho Vương hậu, mà chủ tử lại không lo lắng gì đến bản thân mình, trong lòng không khỏi có chút than thở.

Trước kia hắn cần người khác chiếu cố, nhưng khi gặp phải đúng người, không cần học cũng có thể chiếu cố người khác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thân phận bại lộ.

Editor: Quỳnh in

Mưu kế giống nhau như đúc, đều vừa mới bắt đầu, Thẩm Hành Vu trù tính giống như khi bắt Dư Thiếu Bình, trước tiên tiết lộ chỗ ở của quý y cho hắn biết, sau đó chờ hắn đưa mạng tới, trên thực tế biện pháp phổ thông này lại là cách tốt nhất, nếu những người này không nóng vội, làm sao có thể dễ

dàng mắc mưu như vậy được?

Khi Mộ Phi Chi và Thảm Hành Vu đuổi tới hậu viện Thái Y viện, Đỗ Trọng đã đến, trong miệng hắn ngậm một cành thảo dược, nghiêng người dựa vào khung cửa, nhìn hai người bọn họ đến, hắn phi một tiếng phun cộng thảo dược ra, tắc lưỡi hai tiếng nói: "Sao lại có nhiều người muốn giết ta như vậy? Sư diệt, lúc này ngươi lại tính cái gì?"

Thảm Hành Vu méo miệng nói: "Người khác muốn giết ngươi, sợ ngươi bị người tìm được mang về chữa khỏi bệnh đau đầu cho Tần Hoàng, nếu ngươi không có năng lực đó, còn có thể chọc đến họa sát thân này."

"Lời này cũng không đúng, ta đâu có am hiểu trị bệnh đau đầu, đau đầu nặng thì chết, cần gì phải tìm người chữa trị, quả nhiên là không có đầu óc." Đỗ Trọng tắc lưỡi nói hai câu, lúc này mới đi vào bên trong theo hai người.

Đại điện vốn cũ nát nay đèn đuốc sáng trưng, một đám thị vệ quây quanh Lý Mông, Lý Mông một thân y phục màu đen, cả người có vẻ rất sa sút, nghe thấy có tiếng bước chân đi tới, hắn ngẩng đầu lên nhìn, nhận ra là Thảm Hành Vu, trong ánh mắt hàm chứa rất nhiều thù.

"Thái tử phi, quả nhiên là ngài." Lý Mông thấy bóng dáng của Thảm Hành Vu liền lùi về phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta đoán, nhất định là khi ngươi còn ở trong phủ thái tử đã thấy được ta, bằng không ngươi sẽ không quyết đoán muốn bắt người như vậy."

"Ngươi đoán như thế nào, ta không rảnh rồi đi quản ngươi." Phúc Hải cho người đi mang ghế tựa đến, Mộ Phi Chi và Thảm Hành Vu ngồi ở phía xa, nhìn Lý Mông tức giận đến nghiêng răng.

"Phúc Hải, Tứ vương gia đến chưa?" Thảm Hành Vu hỏi Phúc Hải đang đứng ở phía sau.

Phúc Hải nhìn ra bên ngoài, đã có một tiểu thái giám đến báo với hắn, hắn gật đầu, cung kính trả lời người phía trước: "Hồi nương nương, đội ngũ đã đến."

Quả nhiên, hai người không đợi bao lâu, Tần Chính Viễn đã tới rồi, nhưng mà, người kia còn chưa có tiến vào, tiếng nói đã vang lên ở bên ngoài: "Các ngươi muốn ta tới nơi này làm gì? Thị vệ của ta không thấy nữa!"

Nghe hắn lớn tiếng ồn ào, Thảm Hành Vu và Mộ Phi Chi đều nở nụ cười, bọn hắn đoán chính xác, Tứ vương gia này cũng là một cao thủ diễn trò đấy!

"Tứ vương gia, ngươi nhìn một chút, người này là ai?" Thảm Hành Vu đứng lên, chỉ chỉ về người đang quỳ phía trước, bị người trối lại, nói với Tần Chính Viễn.

"Cái gì?" Tần Chính Viễn đi tới, vừa thấy người đang quỳ, lập tức nóng nảy, lớn tiếng hét lên: "Hoài Nam vương, ngươi có ý gì? Hơn nửa đêm không ngủ lại bắt thị vệ của ta tới đây làm gì?"

Thảm Hành Vu tựa vào ghế, lười biếng nói: "Ngươi nghĩ rằng ta và người đều muốn thế sao? Nếu không phải người của ngươi không thành thật, ta cần gì phải không ngủ mà lại ra đây xem màn diễn thối nát này?"

Thảm Hành Vu nhìn bộ mặt hoài nghi của Tần Chính Viễn, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, nói với hắn: "Nhìn một chút đi, hỏi người của ngươi đã làm ra chuyện tốt gì." Nói xong, Thảm Hành Vu thấy trong tay một thị vệ có cầm chùy thủ, liền nói với người nọ: "Người tới, đưa hung khí cho Tứ vương gia nhìn."

Thị vệ này lập tức xoay người, giao chùy thủ đang cầm trong tay cho Tần Chính Viễn.

Mặt Tần Chính Viễn lộ ra vẻ kinh ngạc, cầm lấy chùy thủ vừa muốn mở ra, liền bị Thảm Hành Vu ngăn lại: "Cẩn thận, có độc."

"Ta không rõ, các ngươi có ý tứ gì? Hắn giết người? Vì sao lại muốn giết người?" Tần Chính Viễn nóng nảy gắt gỏng, không chấp nhận được một chút nghi vấn.

"Hắn muốn giết người, nhưng không có giết chết thôi. Phúc Hải, đem mọi chuyện nói cho Tứ vương gia nghe một chút." Mộ Phi Chi lên tiếng hạ lệnh cho Phúc Hải.

Phúc Hải vừa nghe thấy, liền cảm thấy đầu lớn lên, hắn đi lên phía trước, nói với Tần Chính Viễn: "Tối hôm nay, Lý Mông bị mặt đuổi đến nơi đây, chưa kịp ám sát Quý y, liền bị Ngự lâm quân bắt được." Phúc Hải lạnh nhạt nói xong, không có nhiều lời, bởi vì trước đó hắn cũng phụng mệnh Vương hậu nương nương đi tung tin, còn bởi vì cầm một ngàn lượng bạc của người ta.

"Cái gì? Ám sát Quý Y?" Tần Chính Viễn vừa nghe Lý Mông muốn ám sát Quý y, lập tức phát hỏa, hắn đi đến phía trước, vừa muốn đá Lý Mông một cước, đã bị bọn thị vệ cản lại.

"Tứ vương gia, Quý y vừa mới vân du trở về liền bị kinh hách lớn như vậy, thị vệ này của ngươi gây họa không nhỏ, các ngươi ngoài miệng muốn tìm kiếm Quý y, chẳng lẽ chỉ là ngại trang để đến ám sát?" Mộ Phi Chi lười biếng đứng dậy, ánh mắt lười nhát lại thêm vạn phần sắc bén nhìn Tần Chính Viễn.

Tần Chính Viễn liên tiếp xoa tay, thậm chí còn có chút sốt ruột dậm chân, hào phóng nói: "Hoài Nam vương, ngươi đừng nghĩ lung tung, chúng ta thật sự muốn tìm Quý y."

"Thật sao?" Thẩm Hành Vu hừ một tiếng nở nụ cười, trong lòng nói, một chiêu này chỉ sợ là đã làm thỏa mãn tâm nguyện của ngươi.

"Đương nhiên, Hoài Nam vương, Quý y đã trở lại, có thể để hần viết cho ta một phương thuốc chữa đau đầu không, bệnh đau đầu của Phụ vương ta không thể trì hoãn rồi." Tần Chính Viễn sốt ruột nói.

"Không thể." Một giọng nói kỳ quái vang lên phía sau Tần Chính Viễn, hần chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, nghe thấy giọng điệu quý dị này nhất thời liền tránh sang một bên, về mặt kinh ngạc nhìn người phía sau.

"Vì sao không thể? Ngươi là ai?" Tần Chính Viễn kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) nhìn về phía Đỗ Trọng. Nam nhân này một thân đồ sộ, mái tóc bạc chói mắt, tuy là cúi đầu, nhưng cả người đều toát ra tà khí.

Đỗ Trọng ngáp một cái, từ từ nói: "Buồn ngủ quá, sư diệt, ngươi xử lý đi, ta muốn đi ngủ." Hần cũng không quan tâm Tần Chính Viễn, nhấc chân đi ra ngoài.

"Ngươi có phải là Quý y không!" Nghĩ đến có khả năng này, Tần Chính Viễn liền đuổi theo, nhưng lại bị một đồng thị vệ ngăn cản.

"Đứng thì sao, ta không phải là lang trung, không biết trị đau đầu!" Bởi vì thị vệ ngăn cản, nên không chờ Tần Chính Viễn kịp phản ứng Đỗ Trọng đã biến mất không thấy bóng dáng, chỉ để lại một câu nói rất khinh thường, thật lâu vẫn quanh quẩn ở trong tai Tần Chính Viễn.

"Hoài Nam vương, ngươi nhất định phải giúp ta, ngươi muốn bao nhiêu bạc cũng được, ta chỉ muốn có phương thuốc đó, Tam ca của ta nhất định sẽ tìm những lang trung vô danh chữa bệnh cho Phụ hoàng ta, nói không chừng ngày nào đó sẽ liền trị đến chết." Tần Chính Viễn này nói chuyện rất trực tiếp, chuyện chết chóc này mà cũng dám dùng tùy tiện.

"Ta không thiếu tiền." Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng.

Tuy rằng lời nói của Tần Chính Viễn không đã động gì được Mộ Phi Chi, nhưng ngược lại cho hần một nhắc nhở, hần quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, Thẩm Hành Vu cười nhìn hần, chỉ nghe nàng nhỏ giọng nói với hần: "Phu quân, tìm một chút phiền toái cho hần cũng không tệ."

Mộ Phi Chi gật đầu, dĩ nhiên, quả thật cho Tần Huyền Qua một chút phiền toái cũng tốt.

Thẩm Hành Vu thấy Mộ Phi Chi gật đầu, liền nói với Tần Chính Viễn: "Tứ vương gia, phương thuốc này ta thay ngươi đi cầu là được."

"Bán đứng ta, liền giết, phế nhân này còn giữ ở bên người làm gì!" Tần Chính Viễn ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn Lý Mông, tuyệt không lưu tình.

"Tứ vương gia, ngươi đừng nghe Thái tử phi vu hãm (vu cáo hãm hại) ta!" Lý Mông bỗng nhiên hô lớn một tiếng, lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người ở đây liền thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Lo lắng cứ việc nói thẳng với ta.

Editor: Quỳnh

Mộ Phi Chi theo bản năng kéo Thẩm Hành Vu đến bên cạnh, trên mặt Tần Chính Viễn có chút sững sờ, nhưng lập tức lại khôi phục nguyên dạng, hần tức giận tiêu sái đi đến trước mặt Lý Mông, đá một cước lên ngực hần: "Cầu nô tài, dám bán đứng ta, ta coi ngươi như là tâm phúc, ngươi lại coi ta như kẻ ngốc, ngươi không biết ta tìm kiếm Quý y có bao nhiêu gian nan sao, vậy mà ngươi lại muốn ám sát Quý y, Lý Mông, rốt cuộc ngươi muốn cái gì, có phải bôn vương nên thiên đao vạn quả⁽¹⁾ ngươi không?" Tần Chính Viễn tức giận phát hỏa, mắt nhìn Lý Mông muốn hần chết hần.

(1)Thiên đao vạn quả: róc xương lột thịt.

Mộ Phi Chi đứng ở một bên, ánh mắt không dừng lại nhìn một màn này, ngược lại tay gắt gao ôm lấy Thẩm Hành Vu, sợ nàng chạy cách xa mình, Thẩm Hành Vu biết phiền não trong lòng Mộ Phi Chi, nàng dựa sát vào người Mộ Phi Chi, để hần gắt gao giữ chặt tay nàng.

"Vương gia, nàng là Thái tử phi, vì muốn giết người diệt khẩu nên mới tính kế ta." Khóe miệng Lý Mông bị Tần Chính Viễn đánh cho chảy máu, cho dù như vậy, hần vẫn một mực chắc chắn Thẩm Hành Vu là Thái tử phi của Hoài Bắc.

"Ngươi nói hươu nói vượn cái gì, Tam vương tẩu đã sớm chết trong cuộc chiến rồi, nói nào có Thái tử phi, Lý Mông, ta thấy ngươi ăn gan hùm mật gấu, nói, có phải Tam ca phá người tới không?" Tần Chính Viễn vẫn chưa hả giận đá mấy cái vào người Lý Mông, xuống tay làm người khác kinh ngạc.

"Tứ vương gia, ngươi dừng tay trước, ta muốn nói mấy câu với hần." Thẩm Hành Vu lôi kéo Mộ Phi Chi đến phía sau Tần Chính Viễn, nói với hần.

Tần Chính Viễn cũng không bởi vì lời nói của Thẩm Hành Vu mà ngừng tay, ngược lại lực càng thêm lớn, thẳng đến khi Thẩm Hành Vu nói đến lần thứ

hai, hần mới có chút không cam lòng lui về phía sau.

"Lý thị vệ, người nói ta là Thái tử phi? Thái tử phi Hoài Bắc? Người là một người trong Tứ vương phủ, làm sao có thể nhớ rõ bộ dạng của nữ quyền trong cung vậy?" Trên mặt Thẩm Hành Vu mang theo một chút khinh thường châm biếm, nhìn về mặt dữ tợn của nam nhân.

Lý Mông vốn còn kiêu ngạo nhưng khi nghe thấy câu hỏi của Thẩm Hành Vu, lập tức mặt trắng bệch, hần còn chưa kịp mở miệng cãi lại, chân Tần Chính Viễn đã bay tới, kèm theo đó là tiếng tức giận của hần: "Ta hỏi sao người lại khẳng định, sao người không nói, trả lời đi, có phải người thường xuyên ra vào Đông cung không, cho nên mới nhớ rõ diện mạo của Tam tấu, ta thật là ngu ngốc, giữ một nội tặc như người ở bên người, nói cái gì đến Vương cung tìm Quý y, ta thấy người mang ta đến trong cung này để dễ dàng cho người tìm được chỗ của Quý y, sau đó tiến hành ám sát, làm cho bệnh đau đầu của Phụ hoàng không có cách chữa khỏi, sau đó để Tam ca thuận lợi đăng cơ có phải không?"

Mọi chuyện bị Tần Chính Viễn phân tích rõ ràng, Lý Mông một câu cũng không nói lên lời, độc được ở trong miệng đã bị lấy ra, hiện giờ muốn tự sát cũng không có biện pháp, chỉ có thể để mặc cho Tần Chính Viễn đá mình, trong miệng không ngừng ứa ra máu.

"Tứ vương gia, nơi này người xử lý đi, chúng ta đi trước, sáng ngày mai ta sẽ để Phúc Hải mang người đến điện Thái Cực, ta sẽ giao phương thuốc cho người." Thẩm Hành Vu một mồi, lôi kéo Mộ Phi Chi rời đi, Mộ Phi Chi đã sớm đợi đến phiên nào, thấy Thẩm Hành Vu mở miệng, liền vội vàng bế Thẩm Hành Vu dậy, sai bước đi ra phía ngoài.

Khi trở lại điện Thái Cực đã sắp giờ tỵ, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu đi tắm rửa một chút, kết quả không không chế được, trong lúc tắm liền ép buộc nàng một hồi, Thẩm Hành Vu cả ngày một mồi, muốn mắng chửi người cũng không có khí lực, chỉ có thể để mặc hần muốn làm gì thì làm, thời điểm hai người chân chính nằm ngủ đã rất là trễ.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Hành Vu vừa mới tỉnh lại, Hoa Dung đã nhỏ giọng nói ở bên tai này: "Chủ tử, người tối hôm qua ở hậu viện đã bị đánh chết rồi."

Thẩm Hành Vu nhìn vị trí bên cạnh trống không, biết Mộ Phi Chi đã vào triều sớm, nàng đáp lại Hoa Dung một tiếng, liền đứng dậy mặc quần áo, sau đó rút một tờ giấy đặt ở trên bàn, vẫy tay gọi Hoa Dung, nói: "Hoa Dung, qua đây, viết giúp ta."

Hoa Dung là người rất cơ trí, biết Thẩm Hành Vu muốn nàng làm gì, nhất định là có đạo lý của nàng, cho nên cũng không hỏi nhiều, ngồi xuống bên cạnh, lấy bút lông, trải giấy Tuyên thành, chờ Thẩm Hành Vu lên tiếng.

Thẩm Hành Vu đứng ở bên cạnh nàng, theo thứ tự đọc tên mấy chục loại dược liệu, Hoa Dung liền viết lên trên giấy, đến khi viết xong, tay đã có chút đau nhức, Hoa Dung đem tờ giấy đã viết xong lên môi thổi thổi vài cái, sau đó nói với Thẩm Hành Vu: "Chủ tử, được rồi."

Thẩm Hành Vu tiếp nhận phương thuốc, nhìn một chút, xác nhận không có sai lầm, liền nói với nàng: "Nếu Tứ vương gia đến, người đưa thứ này giao cho hần, sau đó nói với hần, có tin hay không tùy hần, dù sao, phương thuốc này cũng là ta cầu cho hần, đừng nói là ta viết."

Hoa Dung gật đầu, rất nhanh liền đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Thạch Lưu từ bên ngoài bùng nước vào, tiếp nhận nước Thạch Lưu chuyển đến, ngửa đầu uống một ngụm nước, sau đó nói với Thạch Lưu: "Người ở lại đây, nếu Vương thượng trở lại, nói hần đến điện Ngô Đồng tìm ta."

...

Khi Mộ Phi Chi tìm đến điện Ngô Đồng, Thẩm Hành Vu đang ngồi ở dưới gốc cây Ngô Đồng, lá điệp tử ngả vàng bay từ trên xuống, đứng xa xa nhìn, một bức tranh về mùa thu thật đẹp. Trong tay hần cầm một chiếc áo choàng của nữ tử, chậm rãi bước đi dẫm lên lá cây Ngô Đồng, từng bước từng bước thong thả đến bên cạnh Thẩm Hành Vu, hần phủ áo choàng lên người Thẩm Hành Vu, sau đó cúi thấp người, hai tay đặt lên bờ vai nàng hỏi: "Sao vậy? Một mình nàng ở trong này thương nhớ mùa thu sao?"

Thẩm Hành Vu nghe thấy tiếng của Mộ Phi Chi, liền xoay người lại gắt gao áp vào trong lòng Mộ Phi Chi, rầu rĩ nói: "Không có gì, chỉ là bị mấy chuyện vụn vặt làm cho phiền não thôi, muốn đến đây giải sầu."

"Phiền cái gì? Tần Chính Viễn đã cầm phương thuốc đi rồi, chỉ sợ lần này sẽ mang đến cho Tần Huyền Qua không ít phiền toái, coi như là một việc tốt. Nàng nên cao hứng mới phải." Mộ Phi Chi ngồi xuống, ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực, vỗ về tóc dài của nàng.

"Phu quân." Thẩm Hành Vu rầu rĩ hỏi.

"Hả?" Mộ Phi Chi lắc đầu cười, nữ nhân này hôm nay thật là kì quái.

"Trước kia ta không lo lắng việc bị bại lộ thân phận, nhưng bây giờ, ta lại có chút lo lắng, nếu người trong thiên hạ đều biết Vương hậu của Hoài Nam Vương từng là Thái tử phi của Tần Huyền Qua, vậy thì phải làm sao, ta chỉ sợ sẽ gây phiền toái cho chàng." Thẩm Hành Vu thở dài, vùi đầu vào trong lòng Mộ Phi Chi.

Biểu cảm của Mộ Phi Chi rất quái dị, đầu tiên là hần im lặng, sau đó khoe miệng chậm rãi cong lên, hơi đẩy đầu của Thẩm Hành Vu ra, sau đó giữ lấy cằm của nàng, ôn nhu nói: "Nói cho ta biết, vì sao trước kia nàng không lo lắng, mà bây giờ lại lo lắng."

"Trước kia cảm thấy việc này không can hệ gì đến chàng, nhưng hiện giờ, chàng là phu quân của ta, là Hoài Nam Vương, ta và chàng là một, dĩ nhiên là không muốn tìm phiền toái đến cho chàng, ta... ngờ." Đây chính là tác phong của Mộ Phi Chi, Thẩm Hành Vu còn chưa nói xong, Mộ Phi Chi liền triển

miên hôn lên môi nàng.

Hồi lâu sau, khi môi Thảm Hành Vu có chút sưng lên, Mộ Phi Chi mới cười nói: "Đương nhiên chúng ta là một thể, nàng lo lắng cứ việc nói thẳng với ta, không cần vòng vo."

Nghe xong lời này, mặt Thảm Hành Vu liền xấu hổ đến mức đỏ ửng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tình thú khuê phòng

"Chàng có thể đừng nói chuyện trực tiếp như vậy được hay không?" Thảm Hành Vu đỏ mặt, vỗ một cái vào ngực Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi cái gì cũng nói được, nhiều lúc còn nói rất thẳng thắn, trực tiếp vào vấn đề.

"Có gì mà phải xấu hổ?" Mộ Phi Chi ôm Thảm Hành Vu, tự mình bật cười. Hắn cúi đầu cắn vành tai Thảm Hành Vu, giọng nói đầy ái muội: "Chuyện càng xấu hổ hơn chúng ta cũng đã làm, sao bây giờ lại không cho phép ta nói."

"Chàng nói cái gì a!" Thảm Hành Vu thực sự bị Mộ Phi Chi đánh bại. Nàng xấu hổ giống như một con tôm chín đỏ, cuộn mình trong lòng Mộ Phi Chi. Tuy trên mặt đã giảm được nhiệt độ, nhưng trong đầu nàng không thể kìm được mà nhớ lại những hình ảnh làm cho người ta đỏ mặt tía tai, nhất là việc Mộ Phi Chi cứ bắt nàng kêu phu quân liên tiếp, cho đến cuối cùng khiến nàng không còn tí sức lực nào.

"Sao mà mặt nàng càng ngày càng đỏ như vậy, nàng đang nghĩ đến cái gì thế? Chẳng lẽ đang suy nghĩ đến những chuyện tu nhân kia, hả?" Mộ Phi Chi nâng đầu Thảm Hành Vu lên, sờ nhẹ mặt nàng, phá lên cười.

"Chàng lại bắt nạt người ta!" Thảm Hành Vu càng vui đầu thật sâu, tuyệt đối không thêm đề ý đến hắn.

"A Vu, nàng vẫn da mặt mỏng như vậy, không thể nghe nổi được một câu nói ngọt ngào." Mộ Phi Chi chơi đùa mái tóc dài của Thảm Hành Vu, hôn liên tiếp lên trên mái tóc của nàng.

Thảm Hành Vu ngậm nhéo eo của hắn, cắn giận nói: "Cái này mà chàng gọi là ngọt ngào sao?" Rõ ràng toàn nói những câu khiến người ta không chịu đựng nổi.

"Trong khuê phòng có nhiều tình thú, nàng không nên thích đỏ mặt như vậy." Giọng điệu của Mộ Phi Chi cực kỳ vô tội.

"Không được nói nữa." Thảm Hành Vu cắn một cái lên vai Mộ Phi Chi.

"Ngoan." Mộ Phi Chi không cảm thấy đau, cho nên cũng mặc kệ Thảm Hành Vu cắn phát tiết, hắn sờ sờ đầu Thảm Hành Vu, giọng nói vô cùng sùng nịnh.

"Khi nào thì Tần Chính Viễn đi?" Làm một trận âm ỉ, Thảm Hành Vu bẻ ngón tay Mộ Phi Chi, hỏi.

"Trước khi ta tới, phương thuốc kia là nàng bảo thị nữ viết?" Mộ Phi Chi hỏi Thảm Hành Vu.

"Đúng vậy, vận mệnh của phương thuốc kia có như thế nào thì ta cũng không biết, ta chỉ không muốn để người ta nhận ra chữ viết của ta." Thảm Hành Vu suy nghĩ rất chu toàn, vạn nhất phương thuốc kia để người có ý đồ nhìn thấy, rất có khả năng sẽ đoán ra được thân phận của nàng.

"Nhận ra được thì làm sao, nếu ta dám cưới nàng, dĩ nhiên sẽ có khả năng gánh chịu tương lai của nàng, nàng chỉ cần yên ổn ở bên cạnh ta là được." Mộ Phi Chi nắm cằm của nàng, giống như bị mê hoặc, liền cúi đầu hôn lên môi nàng. Răng nanh nhẹ nhàng cắn trên môi nàng, sau đó theo đó đi vào, răng môi quần quýt, không ngừng triền miên.

...

Quay trở lại bên này, sau khi Tần Chính Viễn cầm được phương thuốc của Thảm Hành Vu, không hề hoài nghi bất cứ điểm gì, sai người vụng trộm ra roi thúc ngựa đưa phương thuốc về Hoài Bắc. Bản thân hắn lại giả dạng làm một công tử quý tộc lười biếng, cả ngày lớn vồn khắp kinh đô Hoài Nam.

Tần Huyền Qua không thu được tin tức gì từ Lý Mông, lại nghe được thủ hạ bẩm báo Tần Chính Viễn tâm hoan tác nhạc trong kinh đô cả ngày. Về phía Lý Mông, chắc hẳn hắn cũng đoán được một ít. Có lẽ Lý Mông đã bị vạch trần, lại thấy Tần Chính Viễn như vậy, hắn nghĩ, nếu bản thân vẫn đang ở Hoài Nam, lại không có tin tức gì của thuộc hạ, khẳng định chuyến đi này sẽ không có thu hoạch gì. Tần Huyền Qua nghĩ cách làm giảm bớt sự phòng bị từ phía Hoài Nam vương.

Khi trời vừa tối, Tần Huyền Qua đang uống trà ở trong phòng của khách điểm. Đột nhiên ngoài cửa phòng vang lên tiếng đập cửa có quy luật, hắn biết người nọ đến đây, vì thế đứng lên mở cửa. Chỉ thấy toàn thân người nọ mặc choàng màu đen, mũ áo choàng che mặt, làm người ta không thấy được rõ

ràng hình dáng của y.

"Sao ngươi lại tới đây?" Tần Huyền Qua hỏi hần, tuy là gặp mặt bí mật, nhưng khó đảm bảo sẽ không bị người khác nhìn thấy. Hần không nhận thấy bước cờ đi lần này của hần hơi nguy hiểm sao?

"Ta đến để nói cho ngươi một việc." Nam nhân kia ngồi xuống đối diện hần, nở nụ cười trầm thấp xong mới hỏi Tần Huyền Qua: "Ngươi còn nhớ Thái Tử Phi của ngươi?"

"Thái Tử Phi của ta đang ở Hoài Bắc, ngươi hỏi vấn đề này có phải hơi dư thừa hay không." Tần Huyền Qua cười lạnh một tiếng, cầm ly trà trong tay, chậm rãi uống.

"Ta nhớ rõ vị Thái Tử Phi hiện giờ là sau này ngươi mới cưới, ta đang nói là vị Thái Tử Phi trước kia của ngươi." Nam nhân kia tự rót một ly trà cho mình, sau đó cười nhẹ uống một ngụm trà.

"Ngươi hỏi việc này làm gì?" Tay Tần Huyền Qua dừng lại một chút, nhưng lập tức lại khôi phục như bình thường.

"Không vì cái gì, ta chỉ tò mò mà thôi." Nam nhân kia khinh thường trả lời, nghe giọng điệu của hần giống như không thêm để ý điều đó.

"Ngày ấy bị một mũi tên của ta bắn trúng, sau đó bị Mộ Phi Chi cứu đi. Hiện giờ không chừng nàng ta đã chết rồi." Tần Huyền Qua căn bản là không thêm quan tâm đến sự sống chết của nữ nhân đó.

"Vậy sao?" Nam nhân buồn cười trả lời, giống như đang nghe được một câu truyện cười.

"Nhờ đâu nàng ta còn sống thì sao, ngươi không muốn cho người ta quay lại?" Nam nhân nở nụ cười, mở miệng hỏi Tần Huyền Qua.

"A, ngươi nói những thứ này với ta là có ý gì?" Tần Huyền Qua không có một chút nhẫn nại nào cho vấn đề này, căn bản hần không muốn chú ý đến nữ nhân kia còn sống hay đã chết. Nhưng mà nam nhân này trước mặt lại mở miệng nói đến người nợ, ngược lại khiến hần cảnh giác.

"Làm sao ta có thể có suy nghĩ gì? Ba ngày sau là đại hôn của trưởng công chúa, nếu ngươi có thời gian thì nhất định phải đến tham dự." Nam nhân nói xong câu đó liền rời đi ngay lập tức.

Ngon nên trong phòng vẫn đang đốt, Tần Huyền Qua cúi đầu, không biết hần đang suy nghĩ cái gì.

.....

Từng ngày từng ngày trôi qua, đại hôn của Mộ Tê Hoàng và Phong Dự cũng từ từ đến. Vốn Thẩm Hành Vu muốn hỗ trợ trong mấy ngày sau cùng này. Kết quả mỗi lần tới đều thấy Phong Dự đã ở đó. Một nam nhân chất phác như thế, ngược lại rất chu đáo suy tính hết mọi chuyện. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Thẩm Hành Vu cảm thấy bản thân không có ý nghĩa gì trong hoàn cảnh này. Cho nên, nàng liền an tâm ngả gối ở Thái Cực điện thì hơn, mà đây đúng là điều mà Mộ Phi Chi muốn.

Ba ngày sau, rốt cục đến thời điểm diễn ra hôn lễ của Mộ Tê Hoàng và Phong Dự. Đây là thời điểm mà đường phố kinh đô, cách nửa năm sau lại được trải mưới dặm thảm đỏ lên. Trên đường về mặt của các cô nương đầu lòng nhìn nam nhân đang ngồi trên con ngựa cao to kia, lòng tràn đầy tình cảm ái mộ không biết nói với ai.

Phong Dự xuất phát đón dâu từ phủ tướng quân, sau đó vào trong cung đón Mộ Tê Hoàng. Lần trước Thẩm Hành Vu làm đương sự, nên không thể nhìn đến cảnh tượng trắng lè như vậy, lần này lấy thân phận của người ngoài cuộc quyết tâm ngắm nhìn buổi hôn lễ này thật kỹ càng.

Ngay lúc đám ma ma đang giúp Mộ Tê Hoàng mặc lễ phục, Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi đi từ bên ngoài vào. Vừa đi vừa phân phó cho hai nha hoàn đi phía sau: "Canh giữ cửa thật tốt cho ta, tân lang (chú rể) đến đây cũng không được để cho hần đi vào."

"Nàng làm cái gì vậy?" Mộ Phi Chi buồn cười nhìn nàng, trong ánh mắt chứa đầy sự sùng nịch. Thôi được, toàn bộ mọi chuyện cứ theo ý vương hậu của hần đi, chỉ cần nàng vui vẻ là được, Mộ Phi Chi thầm nghĩ trong lòng.

"Một cho chàng là Hoài Nam vương mà phong tục của Hoài Nam cũng không biết sao?" Thẩm Hành Vu nhéo nhẹ trên lưng Mộ Phi Chi, sau đó bĩu môi nói: "Nếu tân lang muốn cưới được tân nương tử thì nhất định phải có người chặn cửa làm khó tân lang. Thật là, lúc trước ta gả của chàng là rất tiện nghi cho chàng đó." Thẩm Hành Vu nói xong, tiếc nuốt cảm thán một câu.

"Đúng vậy, đúng vậy, là ta nhất đại tiện nghi của nàng." Mộ Phi Chi nhin cười, ôm lấy nàng.

"Được tiện nghi lại còn khoe mẽ, hừ." Thẩm Hành Vu đẩy Mộ Phi Chi ra, không thêm quán hần, đi thẳng vào nội điện. Vừa đi vào bên trong, nàng liền 'oa' một tiếng, kêu lên.

Đều nói ngày đại hôn là ngày mà nữ tử xinh đẹp nhất, lời này quả thật không sai. Khi Thẩm Hành Vu nhìn đến Mộ Tê Hoàng yên ổn ngồi ở chỗ kia, trong lòng cực kì rung động. Vốn bộ dáng của Mộ Tê Hoàng rất đẹp, trang điểm thêm vào, quả thực giống y như tiên nữ hạ phàm.

"Tiểu muội của ta, chẳng lẽ ngươi chỉ tìm người ngăn cửa thôi sao, đảm bảo sẽ không ngăn cản được đâu." Mộ Tê Hoàng nghe được lời nói của Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi ở bên ngoài, buồn cười nói.

Vốn Thảm Hành Vu vẫn không tin lời này, nhưng lúc Phong Dự thực sự mang theo người đến đón tân nương, khoe miệng Thảm Hành Vu giật giật nhìn hân và mấy nam tử trắng kiện đằng sau hân. Mấy nha hoàn ngăn cửa kia làm sao có thể là đối thủ của bọn họ. May mà Phong Dự là người chất phác, cho người nhét mấy phong bao lì xì cho đám nha hoàn. Nhìn đến thiết kế của mình dễ dàng đã bị người ta phá giải, Thảm Hành Vu ghé vào trong lòng của Mộ Phi Chi, vô cùng thương tâm, lẩm bẩm nói: "Tại sao lại như vậy..."

"Phong Dự là một mẫn phu, làm sao nàng có thể chơi thắng hân được?" Mộ Phi Chi vỗ về nhẹ nhàng vào lưng Thảm Hành Vu, rất là tùy ý trấn an nàng.

"..."

...

Thời điểm ngắm nhìn hôn lễ, Thảm Hành Vu và Mộ Phi Chi mang thân phận Đế hậu nên ngồi ở bên trên. Sau khi Phong Dự và Mộ Tê Hoàng bái xong trời đất, Thảm Hành Vu liền ghé vào bên tai Mộ Phi Chi, nhỏ giọng nói: "Phu quân, ta đi nhà xí (nhà vệ sinh)."

Mộ Phi Chi lười biếng gật đầu, dặn dò vài câu mới buông nàng ra.

Thảm Hành Vu vừa mới đi thì có chuyện tìm đến. Trong một mảnh vui sướng của phủ tướng quân, ngay khi mọi người ồn ào muốn đem tân lang đưa tân nương vào động phòng, chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên ở trong hành lang: "Hoài Nam vương, người chuẩn bị lúc nào thì trả vương phi cho bốn vương?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 58.1: Hồng nhan họa thủy

Mọi người nghe thấy âm thanh, tất cả đều quay đầu xem xét nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy người đó mặc một thân áo bào màu vàng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo chùng lông cáo màu trắng. Áo trắng tóc đen, quả là một công tử đẹp như ngọc. Hân đi từ cửa lớn tới, theo bước đi của hân, quần áo cũng phiêu phiêu, một mấn đẹp như vậy quả thực là hình tượng phu quân lý tưởng của nhiều nữ tử.

Mộ Phi Chi ngồi ở trên ghế, nhìn chăm chăm vào người đang đi đến, hai mắt mị mị, Tần Huyền Qua!

"Hoài Nam vương, lần trước ngươi đoạt vương phi của bốn vương. Vậy khi nào thì ngươi định trả lại đây? Hay là ngươi định chiếm thành của riêng? Đường đường là Hoài Nam vương, cướp đoạt thế tử của người khác, hình như không tốt lắm đâu." Tần Huyền Qua đi thẳng tới trước mặt Mộ Phi Chi thì dừng lại, hân vừa nói xong làm chấn kinh tất cả mọi người ngồi ở đó. Đám người tới tham gia tiệc mừng đều đuổi thẳng lỗ tai lên, chỉ sợ bỏ qua cái gì. Nam nhân xa lạ này nói cái gì? Hân nói vương thượng của bọn họ cướp đoạt nữ nhân của người khác, chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Tần Huyền Qua, nếu bốn vương nhớ không lầm, khi ở trận chiến tại Phong thành, chính tay ngươi đã bắn chết vương phi của người. Bây giờ, ngươi lại đi lấy cái lý do này để làm rối loạn tiệc mừng. Bốn vương còn chưa truy cứu xem ngươi đang có ý đồ gì? " Từ trước đến nay Mộ Phi Chi nói chuyện cực kỳ lười biếng. Bây giờ Tần Huyền Qua đứng trước mặt hân, hân cũng không bao giờ coi trọng hân ta.

Mộ Phi Chi vừa nói xong, trong đại sảnh lại một mảnh sôi trào, lại còn có chuyện như vậy, nam nhân xa lạ này lại bắn chết thế tử của mình? Một đám người dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn Tần Huyền Qua.

"Nghe nói Vương hậu của người hôm nay cũng tới đây, vì sao ta không thấy? Chẳng lẽ thấy ta ở trong này nên không dám thò đầu ra? Nếu bị người trong thiên hạ này biết, vương hậu của Hoài Nam vương đã từng là chính phi của Tần Huyền Qua ta, người nói con dân của người liệu có cười rưng rưng hay không?" Tần Huyền Qua kéo cái ghế ngồi xuống ở trong hành lang. Bởi vì Phong Dự đã đưa Mộ Tê Hoàng vào trong phòng tân hôn, cho nên trên đại sảnh đường này rất trống, chỉ có một đông quần chúng ngồi.

"A" Bởi vì chuyện mà Tần Huyền Qua nói ra khiến cho có người kinh hô ra tiếng, trực tiếp liên hệ vương hậu và lời của Tần Huyền Qua. Ở đây không thiếu nhà phú quý có quyền thế, bọn họ hiểu biết rất nhiều. Vương hậu hiện giờ tuy có chút liên hệ sâu xa với Thanh Bình hậu, nhưng nàng cũng không phải xuất thân từ nhà giàu có ở Hoài Nam, thậm chí có thể nói, thân thế của vương hậu là một câu đố. Chẳng lẽ, quả thực giống như lời của nam nhân xa lạ kia, vương hậu của bọn họ là thế tử của nam nhân đó sao? Vậy vương thượng của bọn họ, đang có chuyện gì xảy ra vậy?

Hai mắt Mộ Phi Chi chớp lóe lên sự thông minh lanh lợi, hân miễn cưỡng ngồi ở chỗ kia, động tác rất tùy ý, cầm lấy một ly trà khê nhấp một ngụm, sau đó mới chậm rãi hừ lạnh một tiếng: "Người mà cũng xứng đánh đồng với nữ nhân của ta?"

Vốn Tần Huyền Qua là người có thể nhẫn nhịn khi bị người khác coi thường. Cho nên lúc này tuy bị Mộ Phi Chi đối xử lạnh lùng, nhưng mặt vẫn tươi cười trả lời: "Người đã không sợ, vậy thì bảo Vương Hậu ra gặp ta, để xóa bỏ hiểu lầm này."

"Phu quân, có người gọi ta sao?" Mộ Phi Chi chưa kịp mở miệng, bóng dáng Thảm Hành Vu đã đi từ hậu viện ra. Hôm nay nàng mặc một bộ cung bào màu tím, váy thêu hoa lan kéo dài trên mặt đất, chất vải là tốt nhất, cho nên lúc nàng đi lại, làn váy lay động theo, mỗi bước sinh hoa. Đồ trang sức của nàng không phức tạp, chỉ sử dụng một cây trâm bạch ngọc đơn giản để vấn tóc lên, mái tóc thật dài làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của nàng, giữa hai hàng lông mày điểm một nốt chu sa, càng tăng thêm vẻ mị hoặc. Nàng trong ánh mắt muốn giết người của Tần Huyền Qua, bước từng bước một

đi đến bên người Mộ Phi Chi, giọng nói mềm mại, nâng túm tay áo của Mộ Phi Chi, thuận thế bị Mộ Phi Chi ôm ấp, liền ngồi vào trong ngực hắn.

"Phu quân, mới vừa rồi các người đang nói về ta sao?" Thẩm Hành Vu xác định tâm trạng, giọng nói trở lên mềm mại, muốn có bao nhiêu mềm mại thì có bấy nhiêu mềm mại. Nàng nằm ở trên người Mộ Phi Chi, giống như một con mèo lười biếng, vô cùng phù hợp với khí thế của Mộ Phi Chi.

"Uhm, " Mộ Phi Chi ừ một tiếng, không thể hiện rõ cảm xúc.

Thẩm Hành Vu quay đầu, tầm mắt gắt gao cố định trên người Tần Huyền Qua. Lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong lòng Tần Huyền Qua đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, tuy hắn lại không muốn thừa nhận điểm ấy. Nữ nhân trước mặt này, tuy có khuôn mặt rất giống Thái Tử Phi của mình, nhưng từ cách nói chuyện đến cách ăn mặc quả thực lại khác nhau hoàn toàn. Trước kia, khi Thẩm Hành Vu còn ở phủ thái tử, mỗi ngày đều ăn mặc trang điểm rất xinh đẹp, chỉ hận không thể mang hết tất cả đồ trang sức lên trên đầu. Mà nữ nhân trước mặt này, ăn mặc cực kỳ thanh nhã, hơn nữa trên đầu căn bản không mang nhiều trang sức như vậy. Còn một điểm nữa là cách nói chuyện, Thẩm Hành Vu lúc ở phủ thái tử rất hay gây phiền phức cho người khác, mỗi khi nói chuyện đều lấy quyền thế áp người, tính tình hung hãn ương ngạnh khác hoàn toàn với người trước mặt này.

Trong lúc Tần Huyền Qua suy nghĩ, dưới đáy lòng Thẩm Hành Vu cười lạnh một tiếng, nàng từ trong lòng Mộ Phi Chi đứng lên, bước từng bước một đi về phía Tần Huyền Qua, trong mắt mang theo lãnh khí. Tất cả mọi người nghỉ hoặc ngồi ở đằng kia, xem vương hậu nương nương muốn nói cái gì.

"Vị công tử này, nghe lời nói vừa rồi của phu quân, hình như vương phi của người chết ở trong trận chiến tại Phong thành, người đã ra đi mất nửa năm, người mới đi tìm, hình như chuyện này có chút buồn cười!" Thẩm Hành Vu ngữ điệu mềm mại, nhưng mà lời này khiến người nghe lại cảm thấy có chút gì đó.

"Vương hậu nương nương nói rất đúng a, người đã mất nửa năm mới đến tìm, lại còn chọn thời điểm như hôm nay, người này thuần túy là tới kiếm chuyện!"

"Tuyệt đối là đang bới móc!"

"..."

Trong khoảng thời gian ngắn, đám người quần chúng lại bắt đầu phát huy sức tưởng tượng của bọn họ, chỉ trừ về phía Tần Huyền Qua.

Ánh mắt Tần Huyền Qua mang theo hờn giận, hơi lơ đãng nhìn thoáng qua về phía một người trên bàn tiệc.

Ngay khi Tần Huyền Qua trầm mặc không nói, nhìn thấy một bóng dáng màu hồng đi từ phía sau ra, nhìn kỹ thì thấy đây chính là Phong Dự vừa hộ tống tân nương về phòng đã quay trở lại. Hắn cũng không để ý đến Mộ Phi Chi, thẳng tắp đi đến bên người Tần Huyền Qua, phát tay với hai tên thuộc hạ phía sau lưng: "Tiễn khách."

Hai người kia nghe được mệnh lệnh của Phong Dự, lập tức nện bước đi đến bên người Tần Huyền Qua, tính toán muốn đánh người bắt đưa ra ngoài, Thẩm Hành Vu nhìn biện pháp đơn giản thô bạo này, trong lòng dựng thẳng cái ngón tay cái tán thưởng Phong Dự, biện pháp này tốt, không cần phải uống phỉ vũ mồm.

Vừa rồi Tần Huyền Qua bị Thẩm bắt bẻ nên không biết nói thêm cái gì, hơn nữa mục đích hôm nay của hắn đã đạt được. Hôm nay hắn tới, dựa theo cách nói người nọ, mục đích là chôn một ít nghi vấn vào trong lòng các đại thần, vương hậu Hoài Nam là người của Hoài Bắc, thậm chí lại còn có chút dính dáng đến hoàng thất Hoài Bắc, cứ như vậy, từ nay về sau bọn hắn có thể làm việc thuận tiện hơn. Tần Huyền Qua nghĩ như vậy, không phản kháng, chỉ tránh thoát sự đụng chạm của mấy tráng hán kia, tự mình anh tuấn tiêu sai đi ra ngoài.

Thấy Tần Huyền Qua đã đi, lúc này Phong Dự mới đi tới bên người Mộ Phi Chi, giọng nói lạnh lùng: "Đi uống rượu." Trong ngôn ngữ dường như cũng không có chút cô kỵ về vấn đề trên dưới, giọng nói tự nhiên giống như anh em nói chuyện với nhau.

Mộ Phi Chi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua nữ nhân nhà mình, lúc này mới lắc đầu với Phong Dự: "Ta phải quay về xử lý chuyện nhà, việc uống rượu này để lần sau." Nói xong liền khoan thai đứng dậy, ôm Thẩm Hành Vu đi ra ngoài.

Lông mày Phong Dự giật giật, sau đó mặt không chút thay đổi xoay người đi ra tiệc rượu.

.....

Từ phủ tướng quân trở về, hai người ngồi ngự liễn (kiệu vua) quay về cung. Lúc vừa ngồi vào trong, Thẩm Hành Vu biết bình dấm chua của nam nhân bên người xem ra lại đánh nghiêng. Nhìn thấy toàn thân hắn tản ra khí lạnh, lại liền tưởng đến về mặt phải về cung xử lý chuyện nhà vừa nảy của hắn, Thẩm Hành Vu cực kì lo lắng cho chính mình.

"Ngồi xa như vậy làm cái gì? Tới gần đây một chút." Vốn Thẩm Hành Vu muốn vén rèm lên để nhìn phong cảnh bên ngoài, tiện thể hít thở không khí một chút, bởi vì Mộ Phi Chi phát ra khí tràng quá lớn. Nhưng mong nàng vừa mới nhích ra một chút, Mộ Phi Chi liền đập bệ ý đồ của nàng. Nàng nghiêng đầu, về mặt nghỉ hoặc nhìn Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi vỗ chân của mình, mặt không chút thay đổi nói: "Ngồi ở đây."

Khóe miệng Thẩm Hành Vu khẽ run rẩy, đầu tranh vùng vẫy mãi cũng vẫn phải ngồi, loại thời điểm này, nàng không muốn trêu chọc Mộ Phi Chi. Nàng nâng váy đi chuyển đến bên người Mộ Phi Chi, bỗng nhiên hai tay ôm chặt eo của hắn, vùi đầu vào trong lòng hắn, lẩm bẩm một câu: "Phu quân, chàng lại ghen ư?"

"Nàng nói cái gì? Uhm?" Giọng nói của Mộ Phi Chi chợt đề cao nên một nấc, hấn đẩy đầu của Thẩm Hành Vu ra, nắm cằm của nàng, ánh mắt hung tợn hỏi.

"Vậy chàng đang giận ta?" Thẩm Hành Vu vô tội mở hai mắt thật to, tìm một tư thế thoải mái ôm hấn, rầu rĩ nói.

Một tay Mộ Phi Chi ôm lấy nàng, một tay nâng trán, trời đất, chính hấn cũng không biết mình đang tức giận cái gì, chẳng qua mỗi lần thấy Tần Huyền Qua kia chỉ muốn xé hấn ta thành hai nửa.

"Về sau không cho phép nàng gặp hấn." Yên lặng rất lâu sau, Mộ Phi Chi mới nhàn nhạt mở miệng, hấn ôm chặt Thẩm Hành Vu, ở trong lòng cũng như vậy, hấn muốn chiếm lấy Thẩm Hành Vu, tuyệt đối không để cho nam nhân khác tiếp cận nửa phần.

"Hôm nay, lúc ở phía hậu đường nghe thấy những lời này, khi đó vốn ta nghĩ muốn dịch dung. Nhưng quay đầu suy nghĩ kỹ lại, rất nhiều gia quyến đại thần đều gặp qua ta, nếu ta dịch dung, ngược lại dễ để người ta nói huyền thuyên. Cho nên vẫn cứ đi ra trực tiếp." Thẩm Hành Vu bắt lấy quần áo của Mộ Phi Chi, nói từng chuyện với hấn: "Ta không nghĩ rằng hấn ta sẽ đến, lại còn mang theo vấn đề như vậy."

"Nhưng chuyện trùng hợp này cũng chứng minh, hôm nay hấn làm thế cũng không phải nhất thời nghĩ tới. Chắc chắn sau lưng đang mưu tính chuyện gì." Mộ Phi Chi nhớ tới một màn vừa rồi ở đại sảnh đường, ánh mắt tối sầm lại.

"Vậy, mặt sau?" Thẩm Hành Vu chỉ chỉ phía sau ngực liễn, ý bảo có thể có người theo dõi hay không.

"Yên tâm" Mộ Phi Chi ôm nàng, hôn một ngụm vào môi của nàng, lúc này mới cười nói: "Hắc Ưng sẽ tìm người giải quyết."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 58.2: Hồng nhan họa thủy

Hai người tán gẫu dọc đường đi, khoảng cách từ phủ tướng quân đến Vương Cung cũng có chút xa, lại thêm việc sáng sớm Thẩm Hành Vu thức dậy đi sang bên Mộ Tê Hoàng bận việc, lúc này liễn cảm thấy mệt nhọc.

Ngay lúc Thẩm Hành Vu đang ngủ say, ngực liễn đi vào Vương Cung. Trờ lại Thái Cực điện, Mộ Phi Chi vừa mới dàn xếp xong cho Thẩm Hành Vu, bóng dáng Hắc Ưng lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở bên ngoài điện.

"Mọi việc đã làm tốt sao?" Mộ Phi Chi giúp Thẩm Hành Vu đắp chăn, đầu cũng không nâng lên, hỏi Hắc Ưng.

"Đã giải quyết xong sáu tên bám theo." Hắc Ưng trả lời ngắn gọn.

"Bảo người của Thiên Cơ lâu phải nhìn chòng chọc Tần Huyền Qua."

"Vâng!"

.....

Thẩm Hành Vu bị đánh thức vì cảm thấy ngứa ở trên mặt và cổ, nàng mơ hồ mở mắt ra, liễn chìm vào trong con người thâm thúy của Mộ Phi Chi, giống như muốn hút người ta đi vào, khiến người nhìn đối diện cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Điều này càng làm cho nàng thêm mơ hồ. Nàng định đẩy hấn ra, nhưng vì ngủ lâu nên cả người không còn chút sức lực nào. Nàng đành phải dùng nắm đấm nhỏ của mình đánh vào trong ngực hấn, nói: "Chàng tránh ra a, bây giờ là giờ nào rồi?"

Mộ Phi Chi giống như một tiểu hài tử tham ăn, lưu luyến trên môi nàng, nghe được câu hỏi của Thẩm Hành Vu, hấn trả lời lừa gạt nàng: "Chạng vạng rồi."

"Chạng vạng rồi..." Thẩm Hành Vu suy nghĩ, nàng đã ngủ cả một buổi trưa.

"Mộ Phi Chi chàng tránh ra, ta đói bụng." Ngủ thoảng cái hết buổi trưa, bụng đói vô cùng, hướng chỉ giữa trưa ở phủ tướng quân cũng chưa ăn được cái gì, hiện tại nàng thật sự không thể dâng lên được chút sức lực nào.

"Ta cũng đói bụng" Mộ Phi Chi không chế được hai tay đang lộn xộn của Thẩm Hành Vu, cúi đầu liễn khẽ cắn vành tai mẫn cảm của Thẩm Hành Vu.

Bởi vì mới vừa tỉnh ngủ nên giọng nói của Thẩm Hành Vu vẫn mang theo chút giọng mũi nồng đậm, nàng mềm mại hừ một tiếng, nghe vào trong lỗ tai của Mộ Phi Chi, càng giống như đang cõ vũ hấn vậy. Một bên hấn cõ đại lưng của nàng, một bên lưu luyến ở hai gò má đi thẳng xuống cổ nàng, giọng nói mang theo nồng đậm mị hoặc: "Ngoan, đừng cắn môi."

Đêm nay, Mộ Phi Chi ăn sạch trong ngoài Thảm Hành Vu. Tuy nhiên sau khi hân mồm to ăn sạch xong, hân vẫn không quên nương tử của mình đang đói bụng, kết quả tinh thần mười phần sáng khoái sai người đi Ngự Thiện Phòng làm vài món ăn mà Thảm Hành Vu thích ăn rồi đưa đến đây. Thảm Hành Vu bị lần qua lần lại, toàn thân giống như tan ra, ngay cả sức lực để ngồi xuống cũng không có, vì thế, Mộ Phi Chi vui tươi hơn hờ ôm nàng vào lòng, tự mình dứt từng ngụm từng ngụm cho nàng, ôn nhu dỗ nàng ăn một ít.

"Phu quân, về sau chàng có thể tiết chế chút sao?" Đi theo Mộ Phi Chi được một thời gian, Thảm Hành Vu nói chuyện càng lúc càng trắng ra, nhưng mà, trình độ nói trắng ra của nàng đương nhiên không bằng tên họ Mộ nào đó, cho nên, sau khi nói xong câu đó, mặt Thảm Hành Vu lại bắt đầu đỏ lên.

"A Vu, ta chưa già." Đột nhiên Mộ Phi Chi chậm rãi nói ra một câu như vậy.

"Uhm?" Nhất thời tâm tư của Thảm Hành Vu chưa kịp cong queo theo.

"Nếu lúc này ta mà tiết chế thì chứng minh ta đã già rồi, hơn nữa chẳng lẽ nàng không hưởng thụ sao?" Mộ Phi Chi nhú nhú mày, mang theo một cảm giác lười biếng.

"Hưởng thụ cái quý." Thảm Hành Vu vừa nói vừa vung quả đấm về phía Mộ Phi Chi, nhưng mà vừa cử động toàn thân đều chua xót. Nghĩ đến đây, cả người nàng liền chui vào trong chăn, không thèm liếc mắt nhìn đầu sỏ gây chuyện kia một cái.

Nhìn mặt nàng lại hồng lên, Mộ Phi Chi lắc đầu bật cười.

...

Phong Dự và Mộ Tê Hoàng đại hôn ngày thứ ba, hai người liền muốn bắt đầu khởi hành đi biên quan. Sáng sớm hôm nay, Mộ Phi Chi mời Thảm Hành Vu từ trong chăn ra, dứt nàng ăn vài miếng com, bao quần vài tầng quần áo cho nàng, lúc này mới cùng nàng vội vàng lên ngựa, chạy thẳng ra ngoài thành.

Thời tiết bắt đầu trở nên lạnh giá, lúc này có hai bóng dáng đang đứng ở ngoài thành, hai con ngựa nhỏ nhàn nhả đi lại ở đằng sau chủ nhân. Phong Dự tự mình đi tới buộc lại dây áo choàng cho Mộ Tê Hoàng, sau đó không nói một lời, cầm lấy tay nàng.

Hai người rúc vào một chỗ, hai mắt nhìn nhau. Đúng lúc này bên tai truyền đến tiếng vó ngựa vội vàng, hai người xoay người lại, chỉ thấy một con ngựa trắng đang chạy nhanh từ trong thành ra.

"Hu!" Mộ Phi Chi giữ chặt ngựa dừng lại ở trước mặt hai người, bay người ôm Thảm Hành Vu xuống.

"Vương tử, bây giờ ngươi vẫn còn cơ hội đổi ý." Mộ Phi Chi ôm chặt Thảm Hành Vu, nói với Mộ Tê Hoàng.

Mộ Tê Hoàng cười cười, quay đầu về phía Phong Dự đang nhìn chính mình, lắc lắc đầu, giọng nói nhu hoà trước nay chưa từng có, tất cả sắc bén xưa kia đều biến mất: "Lệnh bài của Thiên Cơ lâu ta đã giao cho Hắc Ưng, về sau ta cũng không cần phải chịu trọng trách này nữa rồi. Ngốc ở trong cung lâu như vậy, ta muốn đi cảm nhận cuộc sống bên ngoài một phen."

Thảm Hành Vu đứng ở bên cạnh nhìn Mộ Tê Hoàng hiện giờ, cả người nàng ấy mặc một bộ quần áo màu sắc nhã nhặn, búi tóc đơn giản, ngôn ngữ toát nên vẻ nữ nhân kiều mỹ, tất cả gai nhọn trên người đều thu lại.

"Thời tiết biên quan vô cùng ác liệt, nếu trên mặt phơi nắng xướt da, ngươi có thể suy xét quay về, Phong Dự, chiều cổ nàng thật tốt." Mộ Phi Chi lấy hai túi rượu từ trên lưng ngựa, ném một cái cho Phong Dự, chính mình cầm một cái, hai người giống như hán tử Tắc Bắc hào phóng, một hơi uống sạch bầu rượu.

Phong Dự lau rượu bên khóe môi, nói với Mộ Phi Chi: "Yên tâm." Xưa nay người này nói chuyện đều ít như vậy.

"Phi Chi, chuyện của Thiếu Khanh..." Mộ Tê Hoàng muốn nói lại thôi.

"Ta biết chừng mực." Mộ Phi Chi gật đầu.

"Bảo trọng." Cuối cùng, tất cả mọi chuyện đều kết thúc bởi hai chữ này, Mộ Tê Hoàng đi lên vài bước ôm lấy Mộ Phi Chi.

"Đương nhiên ta sẽ tự bảo vệ mình, nếu chết trước A Vu, nàng ấy sẽ phải thù tiết." Mộ Phi Chi không đứng đắn cười nói.

"Nói cái gì vậy!" Thảm Hành Vu trợn mắt nhìn hân.

"Tiểu muội, ngươi cũng phải bảo trọng, nữ nhân của Hoài Nam vương không phải dễ làm như vậy." Mộ Tê Hoàng xoay người lại ôm lấy Thảm Hành Vu. Động tác này khiến cho Thảm Hành Vu có chút thụ sủng nhược kinh, lúc nghe được câu nói của Mộ Tê Hoàng, trong lòng của nàng mềm mại xuống. Đáp lại bằng cái ôm chặt như thế, Thảm Hành Vu đối mặt người trưởng tử này, nhẹ giọng nói: "Bảo trọng."

Bông tuyết bay phát phới, khắp bầu trời đều là tuyết trắng khiến cho cảnh ly biệt này lại tăng thêm chút buồn bã. Đoàn người của Phong Dự vẫn chưa đi xa, Mộ Phi Chi liền ôm Thảm Hành Vu bay lên trên tường thành. Hai người sóng vai đứng ở trên tường thành, nhìn bóng người từ từ biến mất trong tầm nhìn hai người.

Lúc bóng dáng đoàn người hoàn toàn nhìn không thấy nữa, Thẩm Hành Vu mới dời tầm mắt nhìn đến Mộ Phi Chi. Hắn yên lặng đứng ở nơi đó, vẻ mặt đưa tiễn ở phía dưới chân thành hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một khuôn mặt bình tĩnh, không chút thay đổi.

"Chàng chán nản, chỉ tạm rời xa thôi." Thẩm Hành Vu đưa tay cầm lấy tay Mộ Phi Chi, nhẹ giọng nói.

"A Vu, ta chỉ còn mình nàng thôi." Mộ Phi Chi chợt ôm chặt lấy Thẩm Hành Vu vào trong ngực, chặt chẽ không khe hở.

"Ta cũng chỉ có chàng." Thẩm Hành Vu dán chặt vào trong ngực của hắn, thì thào nói.

Ngay tại thời khắc hai người có chút thương cảm, bên phía Tần Huyền Qua nháo loạn cả lên. Nguyên nhân gây ra là do tin tức truyền đến từ Hoài Bắc, Tứ Vương Gia lấy được một phương thuốc từ tay quý y, sai người ra rồi thúc ngựa mang về Hoài Bắc. Lúc này phương thuốc kia đã giao đến tay Tần Hoàng. Tần Huyền Qua nghe được tin tức do thuộc hạ truyền đến, tức đến mức phổi muốn nổ tung. Thì ra phế vật kia mỗi ngày đi dạo kỹ viện ở kinh đô, đi dạo từ lâu, lười biếng, hóa ra nhằm đánh lạc hướng của hắn. Sao hắn lại nhất thời sơ suất như thế, trúng mưu kế của Tần Chính Viễn!

"Thái Tử Gia, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Cấp dưới hỏi Tần Huyền Qua.

"Làm sao bây giờ? Đương nhiên là giết!" Tần Huyền Qua cười lạnh một tiếng, đám phế vật này, chỉ giỏi làm hỏng đại sự của hắn.

"Tuân lệnh." Người nọ rút cục nghe được lệnh giết người, khoe miệng thị huyết giờ lên, vui vẻ rời đi.

Mọi người đều nói Tứ Vương Gia Tần Chính Viễn là người thô bạo, nhưng thực ra hắn lại là người trong thò có tính tế. Không biết từ nơi nào nghe được tin tức Tần Huyền Qua sẽ ám sát hắn, hắn liền thay đổi bộ dáng tâm hoan tán nhạc, nhân tán sung sướng, bắt đầu làm loạn trong kinh đô. Cố ý đá nát hàng hóa của đám người bán hàng rong trên đường cái, sau đó lại còn cố ý đánh người. Tóm lại, ngăn ngụt trong nửa ngày, một đường phố buôn bán phồn vinh đã bị Tần Chính Viễn làm cho chướng khí mù mịt. Rốt cục, tới thời điểm gần giữa trưa, Phủ Doãn kinh thành phái người đến. Nhìn thấy thị vệ kinh thành càng ngày càng đến gần, khoe miệng của hắn không chút che giấu khê nhếch lên, một hàm răng trắng sáng bóng, suýt làm mù mắt người khác.

"Bắt hắn lại cho ta, mang về phủ nha kinh thành." Người đến hô lớn một tiếng hướng Tần Chính Viễn, một đồng thị vệ nhanh chóng vẩy Tần Chính Viễn đến một giọt nước cũng không lọt.

Thời điểm Tần Chính Viễn bị bắt rất là thành thật, nhưng mà sau khi bị mang về phủ nha kinh thành lại bắt đầu không thành thật, triển khai toàn bộ tính tình thô bạo ra.

Đám thị vệ chưa kịp áp giải hắn vào đại lao, hắn bắt đầu phản kháng. Một trận đánh đám bắt đầu, một bên vừa đánh một bên hô to: "Lão tử muốn gặp Hoài Nam vương."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 58.3: Hồng nhan họa thủy

Những thị vệ tầm thường này sao có thể là đối thủ của Tần Chính Viễn, chỉ một lát sau, hắn đã đánh gục tất cả, vỗ bụi trên tay, hắn nói với thị vệ canh cổng: "Nói với quan của các người, ta muốn gặp Hoài Nam vương."

Hai canh giờ sau, trong điện Thái Nguyên, Mộ Phi Chi lười biếng dựa vào long ý, ánh mắt khinh thường nhìn nam nhân phía dưới, lạnh giọng châm chọc: "Đầu óc tứ vương gia thật linh hoạt, Tần Huyền Giáo muốn giết người, tránh không khỏi người tìm cô vương làm bìa chắn, đây thật đúng là một nước cờ hay."

"Nếu ngày khác Hoài Nam vương có việc cần dùng đến bốn vương, ta nhất định cũng dốc lực trợ giúp." Tần Chính Viễn cực kì đứng đắn nói xong câu này, sau đó đổi giọng, lại biến thành đáng vẻ cầu xin mang theo hơi thở lỗ mưng: "Hoài Nam vương, người nhất định phải phải người hộ tống ta trở về, bằng không ta sẽ chết giữa đường mất."

"Tứ vương gia, cô vương muốn làm một giao dịch với người, thế nào?" Mộ Phi Chi bỗng nhiên tràn đầy hứng thú, ngón tay hắn gõ vào long ý không có quy luật, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên.

"Cái gì?" Tần Chính Viễn kinh ngạc nhìn Mộ Phi Chi

"Ta đảm bảo người sẽ an toàn trở về, nhưng khi người trở lại Hoài Bắc phải nghĩ cách buộc Tần Huyền Qua về, như thế nào?" Mộ Phi Chi chỉ cười đến cực kì gian trá, chứng kiến vẻ mặt im lặng của Tần Chính Viễn.

"Hoài Nam vương thật xem trọng ta, ta làm sao có thể làm được việc lớn như vậy, ha ha" Tần Chính Viễn gãi gãi đầu, cười ngốc nghếch nói, vẻ mặt vô hại, nhưng trong mắt Mộ Phi Chi lại không phải như vậy.

"Người thông minh không nói lời ngu ngốc, từ lúc ngươi đưa Lý Mông tới vương cung, ngươi đã có ý đồ với cô vương, rõ ràng ngươi đã sớm biết Lý Mông là nội gián lại vẫn đưa hắn đến vương cung, cô vương và vương hậu đã giúp ngươi diệt trừ người này, không tổn phần nhân lực nào của ngươi, bây giờ, ngươi lại chạy vào không phải muốn cùng ta hợp tác thì là gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là quả hồng mềm? Tứ vương gia!" Mộ Phi Chi nói rõ toàn bộ: "Người ngoài nói ngươi thô bạo đã man, nhưng xem ra đây chỉ là vẻ bề ngoài lừa dối mọi người."

Tần Chính Viễn đứng tại chỗ thật lâu không nói tiếng nào, mãi đến khi Mộ Phi Chi ưỡn oải sắp nhắm mắt, hắn mới mở miệng, biến mất lộp nguy trang, khuôn mặt đen lóe lên sự kiên định, chỉ nghe hắn nói: "Thành giao."

"Tốt, tuy nhiên ta dám đoán chắc, dựa vào người của ngươi cũng có thể bình yên vô sự trở về, tuy nhiên những chuyện rắc rối phía sau ta sẽ giải quyết giúp ngươi, còn về yêu cầu nhỏ nhỏ của ta, mong tứ vương gia nhớ kỹ."

"Đương nhiên." Tần Chính Viễn đáp.

Sau khi đưa Tần Chính Viễn ra điện Thái Nguyên, Mộ Phi Chi bỗng nhiên quay người về sau nói: "Ra đi."

"Các ngươi nói lâu quá." Một đôi bàn tay trắng nõn vòng quanh cổ Mộ Phi Chi, nàng ghé sát vào lưng hắn, nhỏ giọng than thở một câu.

"Chuyện này không oán ta được, là Tần Chính Viễn quá gian xảo." Mộ Phi Chi đánh thẳng vào điểm yếu.

"Mỗi người đều có mặt nạ, chẳng qua có người mang thời gian dài, có người mang thời gian ngắn, giống Tần Chính Viễn, sinh ở hoàng tộc, nhà mẹ lại lớn, càng dễ dàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích." Thẩm Hành Vu cảm thán nói

"Ra ngoài cùng ta một chút, đã phê tấu chương cả ngày lại phải nói nhiều như vậy, có chút mệt mỏi." Mộ Phi Chi đứng dậy, kéo tay Thẩm Hành Vu ra ngoài.

"Phu quân, nghe Phúc Hải nói phía Hải Thành gặp đại nạn phải không?" Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi

"Đúng, vậy nên." Mộ Phi Chi dừng chân, sau đó quay người, hai tay ôm lấy mặt Thẩm Hành Vu, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Vậy nên, vài ngày sau có lẽ ra sẽ đến đó một chuyến."

"Vậy à..." Cảm giác bất an và mất mát dần lan tỏa, tuy vẫn chưa rời xa nhưng nàng đã bắt đầu thấy nhớ.

Năm ngày sau.

Tần Chính Viễn thuận lợi trở lại Hoài Bắc, lại cách năm ngày, người của Thiên Cơ lâu đến báo, Tần Huyền Qua đã mang theo người của hắn vợ và về nước. Thẩm Hành Vu cho rằng đã gió êm sóng lặng, nhưng nàng không ngờ có một con cuồng phong đang cuộn trào trong triều đình.

"Vương thượng, người đã kết hôn nửa năm, vương hậu nương nương vẫn chưa có tin vui, lão thần cho rằng, vương thượng nên tuyển tú nữ vào hậu cung, khai chi tán diệp cho vương thất Hoài Nam."

"Vương thượng, thần cho rằng, Lý đại nhân nói rất đúng."

Hôm nay lâm triều, hai đại thần kẻ xướng người họa, trực tiếp nói với Mộ Phi Chi, người không thể chỉ có một thê tử, nên bổ sung hậu cung rồi.

Phúc Hải đứng bên cạnh Mộ Phi Chi, không dám ngắt đầu nên, nhưng mồ hôi lạnh đã bắt đầu chảy xuống, hai đại nhân này đang làm gì vậy? Muốn đâm đầu vào chỗ chết sao?

Mộ Phi Chi không nói gì, vốn là lẳng lặng nghe hai người nói xong, sau đó lại nhìn hai bên tả hữu thừa tướng một cái, hữu thừa tướng vì thời gian trước gặp chuyện của Quý Tái bây giờ vẫn chưa ổn định, đương nhiên là không dám làm gì. Tả thừa tướng từ trước đến nay vô cùng thông minh lanh lợi, rất ít khi dám đứng ra.

"Các vị ái khanh thấy thế nào?" Mộ Phi Chi ngẩng đầu nhìn quét qua đám đại thần, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào thể hiện sự bất mãn và nham hiểm, biểu cảm như vậy khiến các đại thần đang định đi theo chiều gió lâm đường.

Mới đầu, vài vị đứng ra nhao nhao đồng ý với đề nghị của Lý đại nhân, hy vọng Mộ Phi Chi tuyển tú nữ bổ sung hậu cung.

Về sau ngày càng lớn, đã bắt đầu khen ngợi nữ tử từ nhà kia hiền lương thực đức, nên cho vào hậu cung.

"Rầm." Một ống đựng bút bằng bạch ngọc đột nhiên bị đập xuống đất, Mộ Phi Chi đứng lên, nụ cười nhạt trên mặt hắn biến mất, chỉ còn lại sự hung ác nham hiểm, một đám đại thần bị biểu cảm ấy dọa đều hốt hoảng quý xuống.

"Cô vương thấy các ngươi rảnh rồi đến mức hồ đồ rồi, nếu đã rảnh rồi như vậy, vì sao Hải Thành gặp hạn hán không dâng tấu đúng lúc, có phải muốn cô vương chém hết đầu các ngươi các ngươi mới nhớ được không?" Mộ Phi Chi nói xong những thứ này, giọng điệu chậm lại, vừa nhìn mấy lão già kia vừa từ từ nói: "Gần đây chỗ của quý y đang cần vật thí nghiệm, nếu các ngươi có nữ nhân thích hợp, có thể đưa vào cung, bốn vương đỡ phải cho người đi tìm. Được rồi, bãi triều."

... ..

"Hôm nay chàng lại tức giận trên triều à?" Mộ Phi Chi lâm triều, vừa trở lại điện Thái Cực thấy Thẩm Hành Vu ngồi trước bàn đang bóc trứng, không ngừng đầu lên hỏi.

"Ừm?" Mộ Phi Chi làm bộ như không hiểu nhưng ánh mắt đang nhìn đám cung nhân xung quanh, là ai mở miệng?

"Các người lui xuống hết đi." Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, thừa dịp Mộ Phi Chi còn chưa nổi giận, Thẩm Hành Vu phải cho mọi người lui xuống, sau đó đưa trứng trong tay mình cho Mộ Phi Chi

Lại có chuyện Thẩm Hành Vu bóc trứng cho Mộ Phi Chi? Cho nên Mộ Phi Chi rất kinh ngạc nhưn mảy, sau đó mới nhận lấy, đặt xuống một bên, hỏi: "Sao hôm nay lại tốt vậy?"

Thẩm Hành Vu cầm đũa chọc chọc cháo trong bát mình, neho mắt nhìn Mộ Phi Chi, thần nhiên nói: "Đây là phần thưởng, thưởng chàng không bị người khác hấp dẫn."

Vừa mới dứt lời, thân thể đã bị Mộ Phi Chi kéo lên, hấn từ phía sau ôm nằng, thổi vào tai nằng: "Chi thưởng có vậy?"

"Chàng thành thật chút đi, chàng xem, lúc chúng ra ăn cơm không ai dám tiến vào." Thẩm Hành Vu không ngừng đẩy Mộ Phi Chi, nam nhân này đúng là đáng chết, không bao giờ quan tâm đến cái nhìn của người khác, vậy mà những cung nhân trong điện Thái Cực mỗi ngày đều phải nhìn hai người ngọt ngào đến mức chịu không nổi, da gà cũng rơi đầy đất.

"Mất mọc trên mặt, chẳng lẽ nằng có thể khoét ra sao?" Cho tới bây giờ Mộ Phi Chi cũng không đặt những chuyện này vào mắt.

"Chàng chuẩn bị khi nào thì đi Hải Thành?" Thẩm Hành Vu đổi đề tài, cảm xúc cũng vì vậy mà trùng xuống.

"Ba ngày sau, ta đang đợi Đỗ Trọng chuẩn bị được liệu đầy đủ, nơi đó nạn hạn hán nghiêm trọng, các loại tật bệnh tự nhiên cũng sẽ nảy sinh." Giọng nói của Mộ Phi Chi cũng trầm xuống, không còn vẻ đùa cợt như trước.

"Chàng chắc chắn là không đưa ta đi?" Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi lần thứ hai, nằng nhớ mầng máng, khuya hôm trước đã hỏi Mộ Phi Chi chuyện này, Mộ Phi Chi không hề nghĩ ngợi đã từ chối.

"A Vu, nằng đừng nuôi hi vọng gì, bất luận thế nào ta cũng sẽ không đáp ứng, mỹ nhân kế cũng không dùng được, biết không?" Mộ Phi Chi buông Thẩm Hành Vu ra, ngồi vào chỗ đối diện nằng, chậm rãi ăn cơm.

Mọi chuyện luôn có thể chuyển biến đột ngột, lúc Thẩm Hành Vu còn đang buồn bã vì phải xa cách, một lời đồn bắt đầu truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh đô.

Điện Thái Cực.

Hoa Dung đẩy Thạch Lư, nhỏ giọng nói: "Người nói trước đi."

Thạch Lư lui về phía sau một bước, lắc đầu, chỉ chỉ Hoa Dung, nhẹ giọng nói: "Lá gan người lớn hơn, người nói trước đi."

Lúc hai người đang nhỏ giọng tranh cãi, giọng nói của Thẩm Hành Vu truyền ra: "Hai người các người đứng ở bên ngoài thì thầm gì đó?"

Hai người vừa nghe thấy tiếng của Thẩm Hành Vu, đi vào.

Cầu Cầu chạy quanh chân Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu ngược lại không có chút tinh thần nào, chỉ cầm một cuốn sách dựa vào giường.

"Chủ tử, người có tâm sự gì sao?" Vẫn là Thạch Lư có tính thật thà mở miệng trước, nằng chỉ vào cuốn sách Thẩm Hành Vu đang cầm ngược, cẩn thận hỏi.

Thẩm Hành Vu cúi đầu nhìn, lúc này mới biết mình vừa mất hồn đến mức nào, nằng ho nhẹ một tiếng, hỏi hai người: "Nói đi, hai người các người vừa mới ở bên ngoài nói cái gì?"

"Cái này. . . . ." Hai người đều không nói gì.

"Ở điện Thái Cực này, hai người các người xem như tâm phúc của ta, nếu cả hai người cũng giấu ta vậy thì ta so với sống dưới đáy giếng có gì khác nhau?" Thẩm Hành Vu quay về hai người uất ức.

"Chủ tử, nô tỳ..." Thạch Lư khó xử khi thấy ánh mắt như tiểu hài tử của Thẩm Hành Vu, nằng nhìn sang Hoa Dung bên cạnh, chỉ thấy Hoa Dung nháy mắt với nằng, nằng vốn có tính thành thật, cuối cùng thật sự không nịn được, nói chuyện nghe được ra một cách đơn giản: "Nô tỳ với Hoa Dung vừa đến phủ Nội Vụ lấy vải về, kết quả là nghe thấy đám người vào cung thăm người thân đang nói, đang nói..."

"Người không cần ấp a ấp úng, nói thẳng ra đi." Thẩm Hành Vu ngày càng hiếu kỳ, Thạch Lư càng ấp úng càng chứng minh chuyện này không nhỏ.

"Những người này nói, trong kinh thành đang đồn, nói, nói người là kẻ gây tai họa, nói, nói hạn hán ở Hải Thành lần này có liên quan đến người, còn có người nói chủ tử là mặt thám của Hoài Bắc, nói người sẽ hại cả Hoài Nam." Thạch Lư thấy trong mắt Thẩm Hành Vu có sự ngạc nhiên nhỏ nhỏ, càng

nói càng muốn cắt lưỡi của mình.

"Đây là ngoài cung truyền?" Đương nhiên là Thẩm Hành Vu giật mình, nàng còn tưởng tiểu thư nhà nào ầm ỹ muốn vào cung, thì ta chuyện này liên quan đến nàng.

"Vâng, nghe bọn Tử Anh nói, bây giờ đã truyền khắp kinh đô, có ca phùng thậm chí đã phổ chuyện này thành khúc, bắt đầu hát." Ngũ quan của Hoa Dung xoắn lại với nhau, nàng vừa nói vừa xem phản ứng của Thẩm Hành Vu

Không có gì ngoài sự ngạc nhiên khi này, giống như Thẩm Hành Vu không có phản ứng gì, hai nha đầu kinh hồn bạt vía nói xong, vậy mà Thẩm Hành Vu vẫn cực kỳ bình tĩnh xoa tay với hai người, nói: "Các người đi xuống trước đi, ta nghỉ một lát"

Hai người không dám cãi lời của nàng, đành phải lui ra ngoài.

Nội điện rộng lớn như vậy chỉ còn lại Cầu Cầu và nàng, lúc này Thẩm Hành Vu mới nghiêm túc ngồi xuống, một tay ôm Cầu Cầu, vừa xoa lông của nó vừa nghĩ, chuyện này phải giải quyết thế nào? Bây giờ đúng lúc Hải Thành gặp hạn hán, nàng trùng hợp bị biến thành "kẻ gây tai họa", vào lúc này, nhất định sẽ khiến cho sóng to gió lớn, rất nhiều người tin vào thần thánh, thiên tai trước mặt này, hẳn là phạm phải thần linh, người hại quốc hại dân xuất hiện chỉ có đường chết. Cuối cùng phải giải quyết thế nào đây?

"A Vu?" Không biết đã qua bao lâu, Thẩm Hành Vu nghe thấy tiếng của Mộ Phi Chi truyền từ bên ngoài vào, chẳng qua là tiếng này có điều kỳ lạ, mang theo sự cẩn thận, lại giống như đang che giấu điều gì.

"Ta ở trong này." Nàng thuận miệng lên tiếng.

Đúng lúc này, tiếng nói lạnh lạnh của Phúc Hải vang lên, chỉ nghe hắn nói: "Vương thượng, lão nô nói nương nương nhất định ở trong này."

"Lời những người ăn nói lung tung xuống chém cho ta." Mộ Phi Chi bỗng nhiên nói một câu tàn bạo, Phúc Hải sợ tới mức lập tức quỳ xuống, ngay cả Cầu Cầu cũng hoảng sợ chui vào lòng Thẩm Hành Vu

"Chàng làm gì vậy? Đừng có động ty là đòi chém người." Thẩm Hành Vu đứng dậy, ôm Cầu Cầu đến bên cạnh Mộ Phi Chi, từ biểu cảm đến động tác đều không có gì kỳ lạ, nhưng sự bình tĩnh như vậy trong mắt Mộ Phi Chi bị xem là đang kinh hồn bạt vía.

"Chuyện này ta sẽ xử lý." Mộ Phi Chi vươn hai tay ôm cả vai Thẩm Hành Vu, nhìn chăm chăm nàng.

"Phúc Hải, người lui xuống trước đi." Thẩm Hành Vu nói với Phúc Hải đang run rẩy quỳ trên mặt đất, đợi hắn đi rồi, lúc này mới quay đầu, nhìn nam nhân cao lớn trước mặt, nàng khẽ thở dài một cái, nói: "Hồng rồi, có vẻ như ta lại gây phiền phức cho chàng."

"Ta nói, chuyện này ta sẽ giải quyết." Mộ Phi Chi thuận tay ôm thv vào lòng.

"Nguyên nhân chính là do ta, để ta ra mặt giải quyết không phải tốt hơn sao? Những người đó đã coi ta như kẻ gây họa, nếu ta vẫn núp sau chàng cũng không tốt, vậy nên, ta đã nghĩ rồi, chuyển đi tới Hải Thành, ta sẽ đi!" Giọng nói Thẩm Hành Vu vô cùng kiên định.

"Không cho phép." Mộ Phi Chi kéo ra khoảng cách giữa hai người, trên mặt phủ một lớp sương lạnh, đẩy Thẩm Hành Vu dựa vào cây cột sau lưng "Ta không cho phép nàng đi mạo hiểm."

"Chẳng lẽ phu quân không bảo vệ được ta sao?" Thẩm Hành Vu ngửa đầu, đôi mắt to khẽ chớp, nhẹ nhàng nhìn về phía Mộ Phi Chi

"..."

"Phu quân không nói lời nào ta coi như đã đồng ý, nếu phu quân không bảo vệ được ta, vậy thì ta sẽ tự lực cánh sinh." Thẩm Hành Vu không để ý tới con mắt dần tối đi của Mộ Phi Chi, nói rõ ràng.

"A Vu, đừng ép ta." Mộ Phi Chi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm bao phủ đôi má của Thẩm Hành Vu.

"Ta không muốn trốn sau lưng chàng, đây tất cả mọi chuyện cho chàng gánh vác." Thẩm Hành Vu kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên môi Mộ Phi Chi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 59.1: Mộ Phi Chi, người khốn kiếp

Mộ Phi Chi tuyệt đối là một người rất cố chấp, Thẩm Hành Vu giả bộ đáng thương, vô tội, thậm chí ngay cả mỹ nhân kế cũng dùng nhưng mà hắn vẫn không đồng ý đưa nàng đến Hải thành. Nàng thấy thời gian xuất phát đến Hải thành sắp tới, nhưng vẫn không lấy được lời hứa của Mộ Phi Chi, điều này làm Thẩm Hành Vu rất đau đầu.

Buổi sáng trước xuất phát một ngày, từ lúc Mộ Phi Chi vào triều Thẩm Hành Vu vẫn nằm sấp trên bàn ngán người, không ăn cả cơm, lúc Mộ Phi Chi trở lại nhìn một màn trước mắt thì hần dừng lại, cứ đứng ở bên bàn nhìn Thẩm Hành Vu đang ngán người. Có lẽ là cảm nhận được không khí kỳ lạ, Thẩm Hành Vu ngẩng đầu, nhìn thấy trong đôi mắt đen của Mộ Phi Chi bắt đầu hừng hực lửa giận.

“Nàng không ăn cả cơm sao?” Mộ Phi Chi thấy Thẩm Hành Vu ngẩng đầu nhìn hần thì hỏi, ý lạnh trong giọng nói còn lạnh hơn cả băng ngoài kia.

Đầu tiên Thẩm Hành Vu sững sờ, sau đó không có khí lực gạt đầu, trên mặt lộ vẻ ủy khuất: “Nếu như sau này không có chàng ở bên cạnh nhìn ta, ta sẽ không ăn gì cả ngày, dù sao chàng cũng không nhìn thấy.” Thẩm Hành Vu nghĩ thầm, tương kế tựu kế a, nếu hần muốn lấy ăn cơm để uy hiếp nàng thì nàng sẽ uy hiếp lại thử xem.

“A Vu, đi Hải thành có đôi khi cả ngày cũng không kịp ăn một bữa cơm.” Khu thiên tai đều như thế, làm sao có thể ăn ngon ba bữa, hơn nữa, với nguyên liệu nấu ăn ở đó, sợ là khó có thể nuốt xuống.

“Phu quân, rốt cuộc chàng có hiểu không, ta không muốn một mình ở lại vương cung, cho dù bốn phía đều là võ lâm cao thủ bảo vệ ta, cho dù ba bữa cơm ta đều ăn cả thịt, nhưng mà ta không quan tâm những thứ này. Hôm nay ta hỏi chàng, bây giờ chàng đồng ý thì ta sẽ ăn cơm, nếu chàng không đồng ý, vậy thì ta về phòng được rồi.”

“A Vu, nếu như đến khu hạn hán, chúng ta có khả năng một ngày không kịp ăn cơm, thậm chí còn có khả năng lây dịch bệnh.” Mộ Phi Chi đứng lặng hồi lâu mới lên tiếng, lửa giận trong mắt hần dần lắng xuống, nhưng mà lại trở nên vô cùng thâm thúy.

“Chàng xem, ta vốn ăn ít, về phần dịch bệnh, ta là người học y, nếu như ngay cả mình cũng không bảo vệ được thì làm sao có thể trị bệnh cứu người, hơn nữa, một mình Đỗ Trọng thì sẽ rất bận.” Sống chung cũng đã một thời gian, Thẩm Hành Vu cũng hiểu được một chút về Mộ Phi Chi, nghe giọng nói vừa rồi của hần, rõ ràng chính là buông lỏng rồi, nàng đứng lên, chạy lại trước mặt Mộ Phi Chi, nín áo giữa đầu nhìn Mộ Phi Chi như nàng đã từng làm.

“Ngao ngoãn, ăn cơm trước đi.” Mộ Phi Chi kéo tay của nàng, bước qua bậc cửa, đặt nàng lên ghế, lúc này hần mới ngồi xuống theo.

“Chàng còn chưa nói với ta là chàng có đáp ứng không?” Thẩm Hành Vu tuyệt không để ý với cơm trước mặt, nàng chỉ qua tâm Mộ Phi Chi có gạt đầu hay không.

“Lúc nào nàng cũng phải ở bên cạnh ta.” Ngón tay thon dài Mộ Phi Chi cầm chìa lên, tự mình múc một chén súp cho nàng, sau đó dùng thìa nhỏ múc một ngụm đưa tới bên môi nàng, thân nhiên nói.

“Đương nhiên.” Đôi mắt Thẩm Hành Vu sáng lên, nàng vừa cười vui vẻ vừa nắm tay Mộ Phi Chi, uống ngụm cháo mà hần đút.

... ..

“Chủ tử, ngày thật sự không mang theo ai đi sao?” Buổi tối Thẩm Hành Vu đang thu thập hành lý, Hoa Dung và Thạch Lưu một trước một sau đi theo, người hỏi một câu ta hỏi một câu.

“Cũng không phải đi hưởng phúc, hai người các người theo làm gì?” Động tác dọn dẹp của Thẩm Hành Vu rất nhanh, chỉ thỉnh thoảng mới đáp lại hai người.

“Nếu không phải hưởng phúc thì sao về mặt ngài lại vui vẻ như vậy.” Hoa Dung nhỏ giọng lầm bầm.

“Đi theo Vương thượng của các người, ta ngày nào cũng thấy vui vẻ.” Thẩm Hành Vu nói.

Mà những lời này đúng lúc bị nam nhân vừa tiến vào nội điện nghe thấy, hần đứng tại chỗ, gần như là sững sờ, đợi đến lúc hoàn hồn, hai nha hoàn đang che miệng cười sợ hãi nhìn hần, hần khoát tay với hai người, hai người kia ăn ý yên tĩnh lui xuống.

Thẩm Hành Vu đưa lưng về phía cửa, không ngừng tìm kiếm gì đó trong tủ, tìm một lát mới cảm thấy hai người vừa rồi còn lú lú sao lại không nói gì, vì vậy nàng hô lớn: “Thạch Lưu, cái váy trắng của ta đâu rồi?”

Vẫn là một không khí yên lặng, nàng chợt quay đầu, trong cung điện lớn như vậy, đèn đóm leo lét, chỉ có một người lẳng lặng đứng ở đó, dường như cảnh vật dưới ánh đèn cũng dịu dàng hơn. Hần cũng không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, cho dù nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

“Trở lại nhanh thế sao?” Thẩm Hành Vu thu thập xong tay nải, sau đó cười đi tới bên người Mộ Phi Chi, chui vào trong ngực hần.

“Ừ.” Mộ Phi Chi ôm nàng, khẽ gạt đầu.

“Ngày mai mấy giờ chúng ta xuất phát?” Thẩm Hành Vu phát hiện mình đã không thể chờ đợi được muốn tới đó rồi, có lẽ là ở trong cung quá lâu, cũng có lẽ đã lâu nàng không đi ra ngoài làm nghề y, cảm giác đầu óc cũng chậm chạp hơn.

“A Vu, nàng còn có thể hối hận.” Mộ Phi Chi nói thêm một câu, giọng nói không nghe ra điều gì.

“Tại sao ta phải hối hận, khi nào mà ta hối hận chuyện đã làm.” Thẩm Hành Vu lập tức trả lời, nam nhân này có lẽ vẫn mong nàng ở lại.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ đi.” Mộ Phi Chi giống như thường ngày, nói với Thẩm Hành Vu xong vươn tay muốn thoát ngoại bảo của nàng.

“Này, dừng.” Thẩm Hành Vu ra vẻ bảo vệ chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực như quá táo chỉnh.

Điều này không thể trách Thẩm Hành Vu nghĩ lệch được, là do Mộ Phi Chi, mỗi lần muốn làm chuyện xấu đều nói một câu như vậy, cho nên mới là cho Thẩm Hành Vu tư duy theo quán tính.

“Nghĩ gì thế!” Mộ Phi Chi búng trán Thẩm Hành Vu, giọng điệu cũng vì chuyện nhỏ này mà trở nên tà mị, hoàn toàn không thấy vẻ thâm trầm vừa rồi: “Cho dù ta muốn, nhưng mà ngày mai giờ mọo phải xuất phát rồi.” Mộ Phi Chi cởi quần áo cho Thẩm Hành Vu, sau đó bế nàng lên, nhét vào trong chăn, lúc này mới bắt đầu cời y phục mình ra.

Thẩm Hành Vu nằm ở trong chăn, chỉ lộ một cái đầu, nàng nhìn quần áo trên người Mộ Phi Chi ngày càng ít thì khuôn mặt lại đỏ lên, đến cuối cùng nàng áo nào a một tiếng, xoay người chôn đầu trong chăn. Ông trời ơi, nàng không còn mặt mũi gặp người nữa, bây giờ nàng không có chút sức chống cự nào với Mộ Phi Chi.

Một lát sau, đầu Thẩm Hành Vu lộ ra, cả người nàng bị cuốn vào trong vòng tay ấm áp. Nàng ôm lấy hắn theo thói quen, lại cọ cọ trong ngực hắn, sau đó mới an tâm nhắm mắt lại.

Mộ Phi Chi cúi đầu nhìn nữ nhân ngủ ngon trong lòng mình, nửa năm trước nàng còn sống chết không muốn chung giường với hắn, nhưng bây giờ đã có thể an tâm ngủ trong lòng hắn, thậm chí còn chủ động ôm eo hắn. Hắn thấp giọng cười, duỗi dài cánh tay ôm chặt người trong ngực.

Một đêm ngủ ngon giấc.

Vừa sáng hôm sau, Thẩm Hành Vu giống như được uống thuốc kích thích, nàng thay đổi một thân quần áo mộc mạc, tóc cũng tùy ý buộc lên, sau đó ngồi xuống cạnh bàn.

“Không biết có phải Đỗ Trọng đang ngủ hay không, lần trước đi quân cơ doanh hắn còn bị một đám thị vệ đào từ quan tài lên. Bây giờ hắn ngủ giường rồi, không biết có khá hơn không.” Thẩm Hành Vu ăn vội vàng, vừa ăn vừa lẩm bẩm, giống như có người đuổi theo cô vậy.

“Ăn chậm một chút, Đỗ Trọng áp tải xe dược liệu, sẽ đi qua tụ họp với chúng ta.” Mộ Phi Chi vỗ vỗ lưng Thẩm Hành Vu, ý bảo nàng không cần ăn vội vàng như vậy.

“Hải thành cách kinh đô không xa, nạn hạn hán lần này có thể ảnh hưởng trực tiếp tới kinh đô không?” Thẩm Hành Vu nhìn bát cháo trước mặt, đột nhiên hỏi Mộ Phi Chi.

“Không ảnh hưởng quá lớn, trong triều có quan giám thị.” Mộ Phi Chi giải thích đơn giản với nàng.

“Chúng ta cải trang ra ngoài, trong triều có ai trông không?” Thẩm Hành Vu đột nhiên phát hiện, trước khi đi, nghi vấn của mình ngày càng nhiều, đột nhiên rất sợ hãi, đi cũng không an lòng.

“Đương nhiên, Tả Hữu thừa tướng đều ở đây, hơn nữa Thiếu Khanh cũng sẽ lưu lại.” Mộ Phi Chi thần nhiên nói.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Tăng đá trong lòng Thẩm Hành Vu rơi xuống đất, lại bắt đầu bới cơm ăn, nàng cũng không muốn ngày đầu tiên đảm nhiệm chức vụ đã bị đối là ở đó.

Chưa tới một khắc sau, Phúc Hải vội vàng tiến vào, giọng nói có chút run rẩy: “Vương thượng, quý y cầu kiến.”

Mộ Phi Chi nghe giọng nói run rẩy của Phúc Hải, trong lòng có chút sáng tỏ, nói: “Cho hắn đi vào.”

“Ngươi rốt cục chịu để cho nàng đi rồi hả? Ta biết là ngươi không nỡ chia lìa mà, lúc đầu ta khuyên ngươi mang nàng theo mà ngươi còn động thủ với ta, chắc chắn, rõ là.” Bóng dáng màu đỏ sẫm của Đỗ Trọng còn chưa tới, giọng nói âm dương quái khí đã truyền vào.

Mộ Phi Chi lau miệng, liếc hắn một cái, hừ lạnh: “Ngủ giường lâu quá nên lời nói của ngươi cũng nhiều lên chút nhì.”

Thẩm Hành Vu nghe lời hai người, hình như là dính dáng đến mình rồi, nhưng mà chi tiết trong chuyện này nàng không muốn truy cứu, cầm túi quần áo của mình đi ra chuẩn bị khởi hành.

“Ngươi cứ đi như vậy sao, không sợ những con sâu triều đình chui vào hả.” Đỗ Trọng tựa trên khung cửa, vuốt ống tay áo hoa văn đỏ sẫm, hỏi Mộ Phi Chi.

“Không phải lần này chúng ta đi bất sâu sao?” Mộ Phi Chi tỉnh táo trả lời.

“Thế sao, thật là tốt quá, sợi dây thừng này cuối cùng sẽ kéo người nào ra đây.” Đỗ Trọng nhếch môi cười, thấy hai người đã thu thập thỏa đáng thì đi theo sau lưng hai người ra ngoài.

Hải thành ở phía Nam kinh đô khoảng 100 dặm, lần này đi Mộ Phi Chi không mang theo nhiều người, bên ngoài là như thế nhưng Thẩm Hành Vu biết rõ, những người ở Thiên Cơ lâu đang âm thầm bảo vệ bọn họ. Đỗ Trọng vốn đề nghị ngồi xe ngựa đi, bởi vì ngồi xe ngựa sẽ thoải mái, nhưng về sau ba người vẫn đổi sang cưỡi ngựa, bởi vì tốc độ của xe ngựa chậm chậm, đến Hải thành có lẽ sẽ chạng vạng tối, hai là Thẩm Hành Vu cực lực đề cử dùng ngựa. Trong mắt Mộ Phi Chi, lời nói của nữ nhân của mình đương nhiên có tác dụng hơn lời nói của Đỗ Trọng.

Bởi vì là ngựa thương đảng cho nên buổi trưa ba người đã đến phạm vi Hải Thành, đi khoảng mười dặm nữa, sắp tới nơi thì đột nhiên Mộ Phi Chi dừng lại, thấy hân dừng lại, Thẩm Hành Vu và Đổ Trọng cũng xuống ngựa.

“Làm sao vậy?” Thẩm Hành Vu không hiểu hỏi.

“A Vu, nàng chờ ở đây một lát, không nên chạy loạn, chúng ta sẽ trở về ngay lập tức.” Mộ Phi Chi nhìn những cây ngô ở cách đó không xa hồi lâu, đột nhiên quay đầu nói với Thẩm Hành Vu.

“Các người muốn đi đâu?” Trong lòng Thẩm Hành Vu nghi ngờ, có chuyện gì xảy ra?

“Đang trước có một ít chuyện, ta và Đổ Trọng đi rồi sẽ trở về.” Nói xong lời này, Mộ Phi Chi kéo Đổ Trọng bay về phía con đường nhỏ trong rừng.

Thẩm Hành Vu buộc ngựa lại, nàng không thể đi một mình, đành phải ngoan ngoãn nghe lời Mộ Phi Chi ở lại đây, chỉ có điều, quanh đây có mùi gì nhỉ? Có chút giống mùi đồ vật bị thiêu cháy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 59.2

Bên này, Đổ Trọng đi theo Mộ Phi Chi vào trong rừng, cũng không đi xa, hân nhìn nữ nhân đang ngồi chồm hổm bên gốc cây, nói với Mộ Phi Chi: “Người cũng ngoan tâm thật, thiết thời nàng còn tưởng rằng người có việc.”

Mộ Phi Chi không trả lời vấn đề của Đổ Trọng, mà ra hiệu ở sau lưng, trong nháy mắt bóng dáng Hắc Ưng rơi xuống bên cạnh hân.

“Người cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi sao?” Mộ Phi Chi lạnh giọng hỏi.

“Bẩm chủ tử, Bạch Tước đã ở bên cạnh Vương Hậu, về phần người hộ tống Vương hậu hồi cung cũng đã xếp xong xuôi.” Hắc Ưng đáp.

“Thì ra người có chủ ý này, người muốn đưa nàng trở về sao?” Đổ Trọng đứng bên cạnh nhìn như xem diễn, nghe cuộc nói chuyện của hai chủ tớ, hân mới hiểu được Mộ Phi Chi muốn làm gì.

“Lần này ta xuất cung đã dẫn tất cả chú ý tới bọn người kia, lúc nàng ở bên cạnh ta không an toàn như trong nội cung, ta không thể đánh cuộc điều đó.” Mộ Phi Chi nhìn bóng dáng màu trắng đứng bên cạnh gốc cây, đi lại bốn phía.

“Vậy người định làm thế nào? Nhìn bộ dạng nàng như vậy, dường như rất chấp nhất với chuyện này, có vẻ như là cứng mềm đều không được.” Đổ Trọng chặc chặc hai tiếng.

“Nàng sợ, đương nhiên sẽ đi về.” Mộ Phi Chi nói.

“Sợ, người cảm thấy nàng sẽ sợ cái...”

“Bùm”, một âm thanh đột nhiên vang lên, cắt đứt lời nói của Đổ Trọng..., hân quay đầu lại chỉ thấy cách đó không xa từ những lùm cây ngô có gì đó đi ra ngoài, những cây ngô vàng vàng đã không còn sự sống, chỉ nghe thấy những tiếng vang lên vì ma sát.

Đổ Trọng nhìn kỹ lại, chỉ thấy người là người xông ra, có mấy người. Hân quay đầu nhìn Mộ Phi Chi, thấy Mộ Phi Chi không có ý nhúc nhích thì hân mới cong môi nhìn.

Thẩm Hành Vu thấy trăng cảnh trước mặt thì kinh ngạc há to miệng, sau đó có một cổ bi thương bắt đầu tràn ra đáy lòng.

Những người vừa từ lùm cây ngô đi ra trước mặt nàng, những người này tóc tai bù xù, không đi hài, trong ánh mắt là sự đói khát, từ lâu đã không có cơm ăn. Vừa rồi không biết có vật gì rơi vào trong lùm cây ngô cho nên bọn họ mới kinh ngạc đi ra.

“Oa oa...” Trong thời khắc an tĩnh này, Thẩm Hành Vu đột nhiên nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ nghẹn ngào, giống như là tiếng khóc của đứa bé sơ sinh. Nàng chuyển mắt nhìn về phía đám người kia, chỉ thấy có người đang ôm một đứa bé sơ sinh trong ngực.

“Không phải là tất thờ rồi sao? Sao lại khóc? Không phải vừa bảo người bóp chết sao?” Không chỉ Thẩm Hành Vu mà cả đám người kia cũng nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ của đứa bé. Một nam nhân đứng đầu quay người lại, hỏi nữ nhân bên trái đang ôm đứa trẻ.

“Tộc trưởng, ta, ta không ra tay được, van xin ngài, để cho nàng đem con ta cho ta được không?” Nữ nhân mặc lam lụa đột nhiên quỳ xuống nhỏ giọng khóc, năn vừa khóc vừa kể lể, vừa chỉ vào nữ nhân ôm đứa trẻ: “Trả cho con ta, ta cũng không cần ăn con của ngài, van cầu các ngài tha nó được không?”

“Con bé đã tắt thở rồi.” Nữ nhân bên phải ôm đứa nhỏ cúi đầu rất thấp.

“Con của ta!” Nữ nhân đang quỳ khóc đỏ đôi mắt, nhìn đứa trẻ mới sinh trong ngực nữ nhân, thật lâu không thể bình tĩnh.

“Cái này chẳng thể trách ai, người nhìn những vỏ cây ở đây đều đã bị lột sạch rồi, làm gì có cái để ăn.” Nam nhân được xưng là tộc trưởng chỉ chỉ những cây sau lưng Thẩm Hành Vu, những vỏ cây kia quả thực đã bị lột sạch sẽ.

Thẩm Hành Vu nhìn một màn trước mắt, trong đầu hiện lên bốn chữ: Dịch tử nhi thực. Không phải nói lương thực trợ giúp thiên tai đã được chuyển đi sao? Vì sao những người này còn làm chuyện tàn nhẫn như vậy!

(Dịch tử nhi thực: vì đói quá mà ăn con của nhau)

“Khụ khụ, tộc trưởng, ngựa, ở đây có ngựa, chúng ta giết ngựa, như vậy Ngự nương cũng không sai lầm.” Một nam nhân còn trẻ đứng bên cạnh tộc trưởng chỉ ba con ngựa bên cạnh thân cây, trong giọng nói mang theo niềm vui.

Thẩm Hành Vu nhìn qua, lúc tộc trưởng đang nhìn ngựa, đôi mắt tỏa ra ánh sáng, nhưng mà hắn cũng rất cảnh giác nhìn Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu móc từ trong tay áo một cái túi giấu, đó là bạc vụn mà Thạch Lưu chuẩn bị cho nàng trước khi đi, nàng cầm bạc đưa cho những người này nói: “Ngựa chúng ta còn cần dùng, ở đây có chút bạc, các người đi chợ phía trước mua ít lương thực trở về, vậy thì... cũng không cần làm chuyện dịch tử nhi thực nữa.”

“Bạc!” Tộc trưởng kia thấy bạc giống như nhìn thấy điều gì đó đáng cười. hắn chống một cây gậy, nói khinh bỉ: “Bạc dùng vào cái gì, bây giờ ngàn vàng cũng khó mua được một đầu gạo.”

“Không phải triều đình đã gửi lương thực cứu tế sao? Vì sao các người không đi lĩnh?” Thẩm Hành Vu nhớ rõ vài ngày trước khi tin tức hạn hán ở Hải thành được truyền tới, Mộ Phi Chi đã phê duyệt phát gạo.

“Những tên cầu quan của triều đình, trên đường đi ăn bớt, còn được bao nhiêu cho dân chúng.” Tộc trưởng ghét bỏ nói, Thẩm Hành Vu nhìn ra, dường như hắn rất chán ghét quan viên triều đình.

“Tộc trưởng, bắt cả nàng lại, như vậy chúng ta cũng không cần ăn trẻ con!” Một đám người không có sức, chỉ treo lời nói ăn thịt người bên bờ môi.

Vị tộc trưởng kia liếc nhìn Thẩm Hành Vu, nghĩ nghĩ rồi gật đầu, những người còn lại khắp khiêng xông lên, giống như muốn nuốt sống Thẩm Hành Vu và ngựa của nàng, trong ánh mắt bọn họ là đói khát cùng cực.

Thẩm Hành Vu nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Mộ Phi Chi, đám người kia càng ngày càng gần, nàng chột la lớn: “Mộ Phi Chi, chàng chết đuối ở đâu rồi?”

Nàng vừa hô xong, cả người rơi vào một vòng tay ấm áp, Mộ Phi Chi ôm nàng từ sau lưng bay lên. Thẩm Hành Vu sững sờ, một khí lực vô hình đánh đám người kia bay ra ngoài.

“A Vu, bây giờ nàng có thể hồi hận.” Mộ Phi Chi ôm lấy nàng, dán chặt sau lưng nàng nói.

“Hồi hận cái đầu chàng ấy!” Thẩm Hành Vu đẩy hắn ra, đi về phía nữ nhân ôm đứa trẻ sơ sinh. Những người này không đủ cơm ăn, lại bị Mộ Phi Chi đánh như vậy, Thẩm Hành Vu ngồi xổm xuống bên cạnh nữ nhân, vươn tay thăm dò hơi thở của đứa bé kia, lại gầy gầy mí mắt đứa bé, hết thuốc chữa! Nàng lắc đầu, nó đã tắt thở.

“Xích Cước đại phu nói, đứa nhỏ này sống không lâu.” Nữ nhân thấy Thẩm Hành Vu lắc đầu tiếc nuối thì mở miệng nói.

“Vậy con của người thì sao?” Thẩm Hành Vu nhìn nữ nhân ở đối diện vẫn ôm thì thề đứa trẻ, hỏi: “Con của nàng sinh hạ sống không lâu, con của người cũng vậy sao? Cho nên các người mới đổi đứa nhỏ, để đỡ đói?”

“Vâng, bây giờ ngay cả ta cũng không nuôi sống được, huống chi nuôi một đứa bé.” Nữ nhân kia vô lực ngồi xuống, đột nhiên cười như điên.

“Người không sợ sao?” Đỗ Trọng đi tới sau lưng Thẩm Hành Vu, lúc nàng đứng dậy thì hỏi: “Chuyện ác tâm như vậy mà người không ói, không sợ hãi à?”

“Lần trước người mô bụng người ở quân cơ doanh, người sợ hãi không?” Thẩm Hành Vu phiền muốn chết, dừng lại hỏi hắn.

“Không, ta lấy đó làm niềm vui.” Đỗ Trọng cười âm hiểm vài tiếng.

“Ta cũng không biến thái như người.” Thẩm Hành Vu phui tay, vừa muốn đi trở về thì bỗng nghe Đỗ Trọng nói với Mộ Phi Chi: “Người xem, ta đã nói cái này không dọa được nàng rồi, không phải chỉ là dịch tử nhi thực thôi sao?”

“Có ý gì?” Thẩm Hành Vu nhìn những người đang nằm, lại nhìn hai nam nhân trước mặt có vẻ lạ lạ.

“Người đoán xem.” Đỗ Trọng cười không ngừng, bộ dạng như xem kịch vui.”

“Phu quân.” Thảm Hành Vu đột nhiên ngọt ngào gọi Mộ Phi Chi một tiếng. Lúc đó, khoes miệng Mộ Phi Chi và Đỗ Trọng run rẩy, nữ nhân này biết rõ bị gạt, chẳng lẽ không nên nổi giận sao?

“Phu quân, tìm người dọn đi, chúng ta nên lên đường rồi.” Thảm Hành Vu tới sát Mộ Phi Chi, ngọt ngào nói, còn duỗi tay véo người Mộ Phi Chi, sau đó tới gần lỗ tai hắn, ngoan độc nói: “Trước tiên sẽ cho chàng chút mặt mũi, sau này sẽ tính sổ với chàng.”

“Đỗ Trọng, người lưu lại giải quyết tốt hậu quả.” Mộ Phi Chi lên bắt lấy cái tay kia, kéo nàng lên ngựa, sau khi phân phó xong hắn mới quay đầu nhìn nữ nhân đang tức giận, bình tĩnh hòa nhã hỏi: “Nàng thật sự không sợ sao?”

“Sợ, ta sợ người nào đó nửa đêm đánh ta hôn mê rồi đưa ta trở về.” Thảm Hành Vu nghiêng đầu không nhìn hắn.

“...”

Nhìn hai người chạy lên ngựa không còn bóng dáng, một bóng đen chạy tới bên người Đỗ Trọng: “Quý y đại nhân, lão đại bảo ta tới giúp ngài giải quyết hậu quả.”

“Hả?” Đỗ Trọng đầu tiên lạnh lùng nhìn hắn, sau đó rất thỏa mãn, hơn nữa còn khoa trương gật nhẹ đầu: “Tốt, ở đây ta giao cho người, ta phải chạy đi, tốt nhất có thể tới trấn trước buổi tối.”

“Người muốn tới thành trấn phía trước? Chỗ đó đều không người.” Tộc trưởng nằm trên mặt đất vô lực hỏi Đỗ Trọng.

“Vì sao?” Ánh mắt Đỗ Trọng vì những lời này của Tộc trưởng mà đen lại.

“Chết sạch, không chết đói, bệnh chết thì cũng bị chôn sống rồi.” Tộc trưởng chỉ những người xung quanh, không có sức: “Chúng ta trốn từ đó ra.”

“Thú vị, xem ra có quan viên lại nói dối quân tình rồi.” Mặc dù Đỗ Trọng cười nói, nhưng trong mắt tràn đầy sát khí.

...

“Nói, có phải vừa rồi chàng đã sớm biết ở đó có người ăn trẻ con không? Nói là chàng có chuyện gì chứ, ngay cả cái rắm cũng không có, có phải chàng muốn làm ta sợ phải không? Còn thiết cho ta phải chờ ở đó, nếu như ta sợ quá khóc lên thì càng sẽ cho người trói ta về phải không? Mộ Phi Chi, cái tên khốn kiếp này.” Thảm Hành Vu vừa cười ngựa vừa mắng.

“Phải.” Mộ Phi Chi nói: “Ta nghe có mùi lạ, hơn nữa cũng nghe được chút giọng nói.”

“Khốn kiếp, khốn kiếp. Nếu không phải ta lớn gan thì đúng là bị chàng dọa chết rồi.” Thảm Hành Vu trong cơn tức giận, thúc roi vào ngựa, mặc kệ Mộ Phi Chi mà chạy vội đi.

Mộ Phi Chi nghe tiếng hí của ngựa thì sốt ruột, hắn thúc vào bụng ngựa, chạy về phía Thảm Hành Vu, kết quả Thảm Hành Vu chạy quá mau nên rơi vào đường cùng. Mộ Phi Chi đành phải đứng lên lưng ngựa, kéo chênh lệch khoảng cách gần nhất giữa hai con ngựa rồi phi thân nhảy lên, ngồi xuống sau lưng Thảm Hành Vu, hắn ôm lấy nàng, vươn tay đoạt lấy cương ngựa. “Phi” một tiếng, con ngựa đang chạy mau từ từ dừng lại.

“Chàng khốn kiếp!” Thảm Hành Vu quay đầu mắng hắn, đúng lúc đó Mộ Phi Chi ôm lấy mặt nàng hôn lên.

Bạch Tuyết vẫn luôn âm thầm bảo vệ Thảm Hành Vu đương nhiên không bỏ qua được màn này, hắn nhìn cảnh tượng này không khỏi cảm thán: “À, thì ra chủ tử đồ nữ nhân thế này!”

Lúc Đỗ Trọng đi tới thì Mộ Phi Chi và Thảm Hành Vu đã sắp tới trấn phía trước, chỉ cần qua trấn này là tới Hải thành, tất cả hoạt động trợ giúp hạn hán đều ở đó.

“Trực tiếp đi vào thành.” Lúc tới gần trấn kia, Mộ Phi Chi nói. Ý là hôm nay không dừng chân ở trấn này.

“Theo ta thấy người vẫn nên dừng lại thì tốt hơn.” Con ngựa của Đỗ Trọng dừng bên trái Mộ Phi Chi, cười quái dị nói: “Hôm nay chúng ta cưỡi ngựa, tốc độ chạy cũng nhanh hơn dự đoán, cho nên vẫn kịp xem một số việc.”

“Đây là thôn trấn sau? Sao lại hoang vu như vậy?” Thảm Hành Vu nhìn cảnh tượng còn hoang vu hơn cánh đồng ngô vừa rồi, giống như vừa đánh giặc, nàng nhìn về phía Mộ Phi Chi theo bản năng.

“Vào xem.” Bên tai Mộ Phi Chi truyền tới tiếng gào khóc, ngựa của hắn chạy lên, đi men theo nơi phát ra tiếng khóc.

Khi ba người tới ngọn nguồn của âm thanh, cảnh tượng đó dọa mọi người kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 60.1: Vòng vo

Một đám quan binh đứng thành vòng ở bên ngoài thôn trấn, mà ở giữa bọn họ là một cái hồ đất rất lớn. Khi bọn người Thẩm Hành Vu xuống đất, đám quan binh đang vây hàng loạt người xuống đó. Những người này quỳ ở cạnh hồ, hai tay bị buộc ở phía sau, trên người gần như không có mặc gì, thời điểm đám quan binh vây mọi người xuống, từng đợt tiếng khóc thảm thiết không ngừng vang dội, tuy rằng miệng những người đó bị vải ngăn chặn, nhưng tiếng khóc nức nở vẫn khiến trong lòng Thẩm Hành Vu run sợ, nằng theo bản năng dựa sát vào trong lòng Mộ Phi Chi, sau đó mới lên tiếng chặn đám người đó lại: "Dừng tay."

Quan huyện đứng ở giữa bóng tối ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Thẩm Hành Vu, khuôn mặt vốn hung hăng đột nhiên cười lớn, hắn đưa tay vuốt râu của mình, tiếp đó chớp chớp mắt nói với Thẩm Hành Vu: "Người nhiễm bệnh không? Nếu có, hiện tại liền chôn người, đáng tiếc thật đáng tiếc, lại là tai họa không thể giữ lại. Nếu người không nhiễm bệnh, bản quan sẽ thu người làm tiểu thiếp thứ mười của ta, sư gia, từ khi nào huyện chúng ta lại có đại mỹ nhân như vậy hả?"

Bản tính háo sắc của huyện quan này không thể nghi ngờ, bởi vì hai nam nhân đứng ở phía sau Thẩm Hành Vu, bộ dạng cũng xuất sắc đến cực điểm, nhưng vị đại nhân đó lại chỉ cố tình nhìn thấy nữ sắc, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt càng ngày càng đen của nam nhân đứng phía sau, cho nên hắn không phát hiện, khi hắn nói muốn thu Thẩm Hành Vu làm tiểu thiếp thứ mười của mình, mặt nam nhân đã đen triệt để.

"Các người thất thân làm gì? Chuyện bản quan thi tiểu thiếp liên quan gì đến các người, nhanh chôn những người này đi cho ta." Có lẽ ba khuôn mặt xa lạ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của quan binh, cho nên bọn họ mới dừng tay quay đầu lại xem đã xảy ra chuyện gì, cũng bởi vậy mới làm chậm trễ sự tình, cho nên huyện quan mới rống lên như sư tử.

"Trung khí (1) không đủ, rõ ràng là túng đục quá độ." Đỗ Trọng đứng ở bên cạnh Mộ Phi Chi, không ngừng cười nói.

(1) Trung khí: trong đông y chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hóa thức ăn và dinh dưỡng của cơ thể.

"Rốt cuộc là người có bệnh hay không? Bản quan hỏi sao người không trả lời?" Huyện quan thấy Thẩm Hành Vu quay đầu đi, không khỏi có chút sốt ruột, hắn nhìn quan binh đang muốn đào hố, lại thấy Thẩm Hành Vu quay đầu nói với nam nhân phía sau, tựa như đang suy tính xem có muốn đi hay không.

Thẩm Hành Vu quay đầu, không vì cái gì khác, mà là vì tay nàng đang giữ tay Mộ Phi Chi, vừa rồi nếu nàng không ngăn cản, không chừng Mộ Phi Chi đã chém hắn rồi.

"Phu quân, đừng tùy tiện giết người." Thẩm Hành Vu ngẩng đầu cảnh cáo Mộ Phi Chi: "Nơi này rõ ràng có dịch bệnh, dĩ nhiên quan viên phải xử lý, nhưng cũng phải hỏi rõ sau đó mới xử lý chứ." Thẩm Hành Vu nói.

"Chôn sống nhiều người như vậy, chỉ cần dựa vào một việc này, cái mạng của hắn cũng không đủ dùng rồi." Mộ Phi Chi lôi kéo Thẩm Hành Vu, đi về phía trước vài bước, sau đó phát ra tiếng vỗ tay, một loạt người áo đen ăn mặc chỉnh tề xuất hiện ở sau lưng hắn. Trên bãi đất trống ở thị trấn hoang vắng, bởi vì sự xuất hiện của đám người này mà cuốn theo một tầng cát bụi, tất cả bọn họ đều mặc đồ màu đen, trên mặt mang theo khăn bịt mặt, không nhìn thấy rõ dung mạo chân tướng, bởi vì bọn họ đến, nên liền hấp dẫn lực chú ý của quan binh.

"Trời tắt cả lại." Mộ Phi Chi lạnh lùng hạ lệnh, ánh mắt tĩnh lặng đến không ngờ. Hắn chán ghét nhìn tên quan huyện Tiểu Hồ Từ, mở miệng lần nữa: "Người này, thiến."

Thẩm Hành Vu đứng ở một bên, nhìn hơn mười hắc y nhân quỳ mị giống như quỷ đang trói đám quan binh, trói ba mươi người chỉ trong nháy mắt. Quan huyện nhìn thấy vậy, chân đã mềm nhũn ra, hắn ngờ ngác đứng ở đằng kia, ngón tay vô lực chỉ vào Mộ Phi Chi: "Các người... các người là... A a a!" Hắn còn chưa kịp nói xong, người đã bị thiến một đao.

Cùng lúc này, một tay Mộ Phi Chi nhẹ nhàng giơ lên che mắt Thẩm Hành Vu, không muốn để nàng nhìn thấy cảnh tượng đầm máu này.

Hai tay Thẩm Hành Vu phủ lên bàn tay kia của Mộ Phi Chi, lỗ tai vừa động, giống như nghe được tiếng gì đó, ở bên cạnh, tốc độ của Đỗ Trọng nhanh hơn so với nàng, nói: "À, đại đội nhân mã, tin tức của nhóm người này thật là nhanh, vừa nghe thấy đã đến đây rồi."

Đỗ Trọng vừa dứt lời không lâu, từng đợt tiếng vó ngựa truyền tới, tay Mộ Phi Chi còn chưa rút về, Thẩm Hành Vu liền nghe thấy có không ít người đến gần nơi này rồi.

"Vi thần cứu giá chậm trễ, thỉnh Vương thượng, Vương hậu thứ tội." Tri phủ Hải Thành Khương Đại Hải dẫn đầu quỳ xuống trước mặt Mộ Phi Chi.

"A, nàng... Nàng là Vương hậu?" Đến tận giờ khắc này, trong mắt huyện quan Tiểu Hồ Từ vẫn chỉ nhìn thấy Thẩm Hành Vu, hoàn toàn quên mất vị nam nhân đang nắm giữ Hoài Nam.

"Phé vậy, thấy Vương thượng và Vương hậu còn không quỳ xuống!" Khương Đại Hải đá quan huyện Tiểu Hồ Từ một cái, kết quả vừa vặn chạm vào miệng vết thương của hắn, làm hắn đau đến hôn mê bất tỉnh.

"Phé vật, có mắt như mù, giữ người lại có tác dụng gì!" Thấy quan huyện Tiểu Hồ Từ hôn mê bất tỉnh, Khương Đại Hải rút kiếm bên hông ra, một kiếm đâm xuống.

"Oành" một tiếng, Đỗ Trọng đánh hòn đá nhỏ đến, vừa vặn làm nghiêng góc kiếm, vì thế mới khiến cho vị quan huyện kia không đi đòi nha ma ở trong mộng.

"Khương Đại Hải, giết người trước mặt Cô vương, lá gan của ngươi lớn thật đó!" Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn tri phủ Hải Thành đang quỳ ngay trước mặt.

"Vi thần không dám." Khương Đại Hải vội vàng ném kiếm xuống, hai tay giơ lên, dập đầu xuống.

"Không dám? Cô vương thấy ngươi thật sự dám đấy? Ngươi dâng tấu chương nói như thế nào! Nói bệnh dịch chỉ tập trung ở trung tâm Hải Thành, vậy chuyện này ngươi giải thích thế nào? Triều đình cấp bạc cho các ngươi, các ngươi vứt đi hết sao? Có bệnh dịch liền đem người sống chôn đi sao? Mau chứng thực cho ta, nếu không, ngày mai Cô vương sẽ chôn cả nhà ngươi!" Hôm nay Mộ Phi Chi tức giận không nhẹ, cái này không phải là mạng người sao?

"Vâng, vi thần tuân mệnh, vi thần biết tội!" Khương Đại Hải dập đầu liên tiếp.

"Đừng dập đầu với Cô vương, ngươi nên dập đầu với con dân mà ngươi quản lý đó, thân là quan phụ mẫu, ngươi đã làm gì cho họ?" Mộ Phi Chi lại quát lên một câu. Lúc này Khương Đại Hải liền chuyển hướng, nhìn đám người suy yếu vô lực không đứng lên nổi trong hố.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 60.2: Vòng vo

Giữa trưa, bọn người Thẩm Hành Vu liền dựng một lều trại nhỏ trong huyện thành, Khương Đại Hải tập trung đám người trong hố kia cùng một nơi, lại bắt đầu chuyển lương thực và dược liệu đến nơi này, trong khoảng thời gian ngắn, cũng tập trung không ít người.

Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng ngồi ở trong lều phổi được, mấy viên binh sĩ ở bên ngoài dùng binh nấu được.

"Bệnh tình của những người đó thế nào?" Mộ Phi Chi ngồi đối diện với hai người, mở miệng hỏi.

"Dịch chuột, không lạc quan lắm. Bằng không trấn này cũng không chỉ còn lại có từng này người." Thẩm Hành Vu thuận thực lấy dược liệu từ trong túi ra, lúc nhỏ đã luyện tập chuyện này, cho nên dưới tình huống này, dùng tay cũng có thể áng chừng phân lượng của dược.

"Khi nào đi ra ngoài hãy dùng khăn lụa mỏng này." Mộ Phi Chi đưa một cái khăn lụa cho Thẩm Hành Vu, giải thích với nàng: "Thân thể nàng yếu đuối, đừng để bị nhiễm bệnh."

"Phu quân, chàng đã quên, ta từ nhỏ ăn các loại cỏ mà lớn lên, một chút bệnh này không làm gì được ta." Thẩm Hành Vu cười với hắn, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó liền quay đầu hỏi Đỗ Trọng: "Sur thúc, ngươi thì sao?"

"Ta đã từng ăn qua những thứ ghê tởm hơn rất nhiều." Đỗ Trọng âm hiểm cười khanh khách hai tiếng.

"Phu quân, chàng giúp ta chuyển mấy cái sọt đi chỗ khác đi." Thẩm Hành Vu ôm một đồng lớn thảo dược đứng dậy, kết quả lại bị mấy sọt thảo dược xung quanh vây lại bên trong, nàng đứng dậy bủn rủn môi với Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi nhẹ nhàng xách hai cái sọt để qua một bên.

Bởi vì vừa mới bắt đầu đóng quân, người còn chưa đủ dùng, cho nên lúc Thẩm Hành Vu ôm dược liệu ra ngoài không lâu, nàng liền chạy vào lôi kéo Mộ Phi Chi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: "Phu quân, người không đủ, chàng giúp ta rót đầy nước vào hai cái thùng này đi."

Nghe thấy vậy, Mộ Phi Chi liền ngăn người, hắn còn chưa từng làm qua những chuyện này, đại gia này từ nhỏ đến lớn đều có người hầu hạ, tuy rằng cũng gặp không ít gian khổ, nhưng sinh hoạt hàng ngày hắn chưa từng tự mình múc nước nhóm lửa.

"Sao vậy? Giếng ở chỗ này, chàng đi đến đó xách qua đây là được, đúng rồi, cổ tay áo này phải xắn lên một chút." Thẩm Hành Vu đi tới dặn dò vài câu, sau đó còn tự mình xắn tay áo cho hắn, giống như nàng. Lúc Mộ Phi Chi xoay người, nàng lại lo lắng giữ chặt hắn: "Cách xa những người bệnh này một chút, chàng không phải là đại phu." Trong lòng nàng rất lo lắng, nàng và Đỗ Trọng, hai người không có việc gì, nhưng Mộ Phi Chi là người thường, tuy rằng người luyện võ có thể chất cao hơn người thường, nhưng dù sao cũng không phải là sắt đá.

Cho nên, sau khi Mộ Phi Chi xách xong nước trở về, Thẩm Hành Vu thừa dịp thuốc đang sắc kéo Mộ Phi Chi vào bên trong trướng, Đỗ Trọng vừa mới đi ra ngoài, nên trong này chỉ còn lại hai người bọn họ, Thẩm Hành Vu cầm chủy thủ cách dược liệu, sau đó bình tĩnh rạch một phát vào lòng bàn tay mình, một giọt máu rơi vào trong bát. Một loạt động tác này nhanh đến nỗi Mộ Phi Chi không kịp phản ứng, sau khi hắn nhìn thấy máu của Thẩm Hành Vu, đầu óc cũng bắt đầu cảm thấy trì độn, hắn nắm thật chặt tay kia của Thẩm Hành Vu, từ trên quần áo mình xé ra một mảnh vải băng bó cho nàng.

"Phu quân, uống hết nó." Thẩm Hành Vu giữ chặt tay Mộ Phi Chi, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào mắt Mộ Phi Chi.

Thấy Mộ Phi Chi không nói gì, giọng điệu của nàng chậm lại: "Nơi này quá nhiều bệnh, ta lo lắng chàng sẽ xảy ra chuyện, máu của ta có thể trị bệnh!"

Mộ Phi Chi vẫn không động đậy.

Thẩm Hành Vu nổi giận, một tay ấn chặt mạch trên tay kia của mình, một bên quát Mộ Phi Chi: "Mộ Phi Chi, chàng không uống, máu của ta sẽ lại chảy rồi."

Lúc này Mộ Phi Chi nâng tay của nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay nàng, hần hiểu rõ mạch trên người, một bên gất gao để lại vết thương để cho nó không chảy máu nữa, một bên nhẹ nhàng mát sạch máu còn vương trên lòng bàn tay nàng. Nhưng cho dù hần làm gì, ánh mắt của hần luôn thâm trầm nhìn Thẩm Hành Vu.

"A Vu, đây là lần thứ hai nàng cho ta máu của nàng." Mộ Phi Chi nhẹ giọng nói: "Nếu như nàng còn dám cắt nữa, đời này ta nhất định sẽ không đồng ý để nàng rời khỏi cung, nàng hiểu chưa?" Hần im lặng nhìn Thẩm Hành Vu, chờ nàng gật đầu.

"Lần thứ hai, vì sao ta lại không hề có chút ấn tượng nào?" Thẩm Hành Vu biết Mộ Phi Chi lại đang nói đến chuyện trước kia, nhưng vì sao, từ đầu đến cuối nàng không nhớ rõ nàng đã từng gặp qua Mộ Phi Chi, càng không nhớ rõ mình đã từng cho hần máu, hôm nay nàng cũng bỗng nhiên nghĩ ra biện pháp này, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp kéo Mộ Phi Chi vào trong.

"Một chút ấn tượng cũng không có?" Mộ Phi Chi thì thầm nói, trong mắt cũng tránh không được hiện lên một chút suy tính.

"Vương hậu nương nương, Quý y ở bên ngoài đang tìm người." Đúng lúc này, một binh sĩ đứng ở bên ngoài doanh trường, khom lưng nói với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu lên tiếng, vừa muốn đi ra. Mộ Phi Chi liền giữ nàng lại, tự mình băng vết thương cho nàng.

"Không cần băng, vừa rồi chàng đã ấn chặt mạch máu của ta." Thẩm Hành Vu vừa muốn xua tay, tay Mộ Phi Chi đã vuron ra, nhanh chóng băng bó xong, lúc này hần mới kéo tay kia của nàng nói: "Ta ra ngoài cùng nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 60.3: Vòng vo

Lúc trời tối, Khương Đại Hải cung kính đứng ở trước màn nghe Thẩm Hành Vu nói, hần tự mình cầm bút lông viết từng tí một.

"Tập trung người ở mười vạn xung quanh đây lại, đưa toàn bộ nước và dược liệu đến đó, mỗi ngày đúng giờ nấu cháo, nấu dược. Nếu có người chết, thì thể phải hỏa táng..." Thẩm Hành Vu nói ra từng điều một, lúc nói xong đến điều cuối cùng, nàng hỏi Khương Đại Hải: "Nghe nói vị quan huyện hôm nay đã chết?"

"Vâng, hần thất cổ tự tử." Khương Đại Hải cúi đầu nói: "Vi thần có tội, không biết hần lại dám trêu chọc đến nương nương, như vậy, coi như là chuộc tội."

"Ngày mai khởi hành đi trị phủ Hải Thành, chỉ sợ phải quấy rầy Khương đại nhân một thời gian, ta và Vương thượng đã thương lượng qua, khó tránh phải điều động người, ở trong nha môn trị phủ sẽ tốt hơn." Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi liếc mắt nhìn nhau một cái, cực kỳ tùy hứng nói với Khương Đại Hải.

Vâng ạ, Khương Đại Hải đáp một tiếng, liền khom lưng lui ra ngoài.

Sau khi hần ta đi không lâu, Mộ Phi Chi dời tầm mắt về phía Đỗ Trọng, hỏi: "Lúc chàng vắng, người nghe được cái gì?"

"Tiểu Hồ Từ này rõ ràng bị người ta giết chết sau đó mới tạo thành bộ dạng thất cổ, ta đã đe dọa hần, hần nói, Khương Đại Hải truyền mệnh lệnh xuống, khiến cấp dưới các trấn ở Hải Thành mau chóng xử lý xong bệnh nhân mắc bệnh dịch, cho nên hần chẳng qua chỉ là một người chịu tội thay." Đỗ Trọng nửa ra sau ghế, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

"Lá gan của người này thật là không nhỏ, chúng ta ở đây mà cũng dám động thủ." Thẩm Hành Vu thở dài, tuy rằng người nọ cũng không phải là người tốt, nhưng chung quy cũng là một mạng người.

"Thật kéo, Khương Đại Hải này lại là môn sinh của Hữu Thừa Tướng!" Đỗ Trọng bỗng nhiên chen vào một câu.

Thẩm Hành Vu vừa nghe xong không khỏi liên hệ chuyện này với Dư Thiếu Bình trước kia, cùng chuyện ở Võ sinh quán lại với nhau, hai lần trước mọi chứng cứ đều chỉ về hướng Hữu Thừa Tướng, nhưng lần này lại có một phần lớn là do thiên tai. Nhưng nếu thật sự tra được cái gì, nói không chừng m

ô sa của Hữu Thừa Tướng cũng không giữ được nữa rồi.

"Mọi chuyện chờ đến Hải Thành rồi định đoạt." Mộ Phi Chi nắm tay Thẩm Hành Vu, trong mắt phát sáng tinh quang.

Sáng sớm hôm sau, ba người tập trung ở trong thôn từ sớm, Khương Đại Hải phái người dẫn đường ở phía trước, từ nơi này đến trung tâm huyện Hải Thành cũng không xa, cho nên chỉ trong thời gian ngắn là đến nơi.

Khi tới Hải Thành, cảnh tượng nơi này hoang vu hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Thẩm Hành Vu, rất nhiều người quần áo tồi tả chống gậy cầm bát không có chút khí lực chạy đi đến nơi phát cháo, khi đi qua một nơi phát cháo, Mộ Phi Chi dừng ngựa, lấy một muổng nước ra một chút đổ ở trong thùng gỗ, kết quả tất cả đều là nước sông, không có một hạt gạo.

"Khó trách bọn họ ăn cũng vẫn không có khí lực." Thẩm Hành Vu nhìn tất cả nước canh "cháo", nhỏ giọng cảm thán một câu.

Ba người một hàng cuối cùng cũng dừng lại trước phủ đệ của Khương Đại Hải, bọn họ vừa đến, Khương Đại Hải một thân áo quan màu xám từ trong đi ra, nhìn qua, áo choàng này dường như đã mặc từ rất lâu.

"Hai vị chủ tử, Quý y đại nhân, mời vào, mời vào." Khương Đại Hải cung kính khom người mang theo người đi vào trong.

Mộ Phi Chi và Đỗ Trọng đi ở đằng trước, Thẩm Hành Vu đi ở cuối cùng, nàng vừa đi vừa đánh giá tri phủ này, cuối cùng nàng kết luận hai chữ: có quý. Trong phủ này có thể dùng hai từ mộc mạc để hình dung, nhưng khi đi qua một hành lang dài, đúng lúc nàng nhìn thấy trong góc khuất có một chậu hoa lục diệp, tuy rằng bị không ít tro bụi che đi, nhưng dưới ánh mặt trời vẫn chiếu xạ ra một vài ánh sáng, nàng không chút suy nghĩ, ném một cái túi hương thảo được ở trong váy ra, lại đi thêm vài bước, nàng bỗng nhiên dừng lại, sốt ruột nói với Mộ Phi Chi: "Phu quân, túi hương của ta rơi rồi, lại là cái chàng đưa."

Mộ Phi Chi lập tức dừng bước, quay đầu nhìn nàng, tuy sắc mặt không chút biểu cảm, nhưng trong mắt vẫn hiện ra vẻ ân cần, hần nhìn nàng, khẽ nói: "Được tìm xem."

Vì thế Thẩm Hành Vu quay đầu lại, đi về hướng lúc này.

Khương Đại Hải nhìn thấy Thẩm Hành Vu quay lại, bàn tay ở bên cạnh lập tức nắm chặt, ánh mắt nhìn Thẩm Hành Vu trở nên khát máu.

Có lẽ cảm nhận được cái gì đó, tầm mắt Mộ Phi Chi đảo qua, hần lại làm ra bộ dạng cung kính như trước.

Thẩm Hành Vu chưa đi được mấy bước, liền lớn tiếng reo lên, nàng ngồi xổm xuống chậu hoa bên cạnh, nhặt túi hương nhỏ lên, phát phát tay cười với Mộ Phi Chi, cao hứng nói: "Ta còn tưởng là đã đánh mất rồi, thì ra nó ở ngay phía sau ta."

Mộ Phi Chi cười cười vẫy tay với nàng: "Lại đây."

Thẩm Hành Vu cầm đồ vội vàng chạy tới.

Cuối cùng Khương Đại Hải cũng dẫn bọn họ đến trong một cái tiểu viện nhỏ, nói: "Đây là nơi trước kia gia mẫu ở, tất cả mọi nơi trong quý phủ đều đã an bài nạn dân, chỉ có nơi này còn trống, tối hôm qua ta đã sai người quét dọn qua, chân đệm cũng đã thay mới."

"Người đi xuống trước đi, sau đó đưa chúng ta đi an bài nạn dân ở trong danh trướng." Mộ Phi Chi gật gật đầu, ý bảo họ lui ra.

Khi ba người thu xếp ổn thỏa, khoe miệng Đỗ Trọng cong lên, một bên uống trà một bên hỏi Thẩm Hành Vu: "Lần trước thấy người đánh mất đồ cũng chưa từng nhặt lại, sao lần này người lại nhặt lại túi hương để làm gì?"

Thẩm Hành Vu lấy túi hương ra, sau đó rút ra một cái khăn, đổ đồ bên trong túi hương lên đó.

"Người sẽ không vì lấy một nắm đất chứ?" Đỗ Trọng tặc lưỡi hai tiếng.

Thẩm Hành Vu rối rắm nhìn hần một cái, sau đó mới nói: "Trong phủ này có quý, vừa rồi lúc chúng ta đi qua hành lang dài, ta nhìn thấy phía sau chậu hoa lớn lộ ra một góc màu vàng, bị ánh sáng chiếu vào, thế nhưng có thể có màu sắc, trong đó chỉ có đất không có hoa. Sau đó ta thừa dịp nhặt túi hương, đào một nắm đất, hai người xem đất này, xốp xốp mềm mềm, còn có chút ẩm ướt, hơn nữa cấu tạo và tính chất của đất là màu đen, rõ ràng đã được người chăm sóc tỉ mỉ, ẩm ướt này chứng tỏ, đất này rõ ràng là dùng để trồng hoa."

"Ý của người là Khương Đại Hải biến phủ đệ của hần như thế này trong một đêm?" Đỗ Trọng hỏi.

"Trong một đêm hần là không thể, nhưng cũng không thể quá dài, chúng ta cười ngửa tới, tốc độ vốn nhanh, hơn nữa mấy ngày trước đều phong tỏa tín tức, cho nên Khương Đại Hải mới có thể bại lộ như vậy." Thẩm Hành Vu nói.

"Còn có một chỗ, trước kia khi ta ở phủ Thừa tướng, mỗi bữa ăn xong đều sẽ có người dọn đồ ăn thừa đi, có rất nhiều thứ cho heo ăn, có một số thứ trực tiếp cấp cho hạ nhân ăn, cho nên chúng ta có thể đi tìm một nơi như thế ở đây, nhìn một chút xem hàng ngày bọn họ xử lí đồ ăn thừa như thế nào. Ta nhớ rõ là ngày hôm qua Khương Đại Hải mặc quan phục mới tinh, sao đến hôm nay liền đổi thành một bộ đồ cũ, thật là giả vờ tiết kiệm sao?" Thẩm Hành Vu nói.

"Hắc Ứng." Mộ Phi Chi từ nãy giờ không lên tiếng bỗng hô một tiếng, từ ngoài cửa sổ lập tức bay một đến con gió, gió thổi qua, người mới hạ xuống.

"Vừa rồi đã nghe rõ những lời Vương hậu nói chưa? Ngâm đi điều tra xem." Mộ Phi Chi nói.

"Nàng nói cái gì người làm cái đó? Ngộ nhớ Khương Đại Hải không ngu xuẩn như vậy thì sao?" Đỗ Trọng nhìn nam nhân chỉ thấy một mình thê tử, rất đáng ghét nói.

"Sư thúc, người đã quên, tôi hôm qua Khương Đại Hải dùng cơm chiều ở huyện thành nhỏ, tất nhiên hắn không có ngu xuẩn như vậy, nhưng không có nghĩa là người nhà hắn cũng nghĩ như vậy, đã quen phú quý đột nhiên bắt bọn họ ăn rau dại, người cảm thấy có thể sao?" Thẩm Hành Vu buồn bực nói một câu với Đỗ Trọng.

"Chúng ta mời mắt mong chờ." Đỗ Trọng cười hi hi như trước, áo choàng đỏ sậm vung lên, hắn đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, không lên tiếng nói chuyện nữa.

Hắc Ứng chính là Hắc Ứng, Khương Đại Hải còn chưa có gọi người tới, hắn đã trở lại rồi.

"Thế nào? Tìm được đồ cho heo ăn sao?" Đỗ Trọng trêu đùa hỏi.

Hắc Ứng gật đầu.

"Cái gì?" Lúc này đến phiên Đỗ Trọng kinh ngạc.

"Sau đồng rom trong một hậu viện hẻo lánh có nuôi mấy con heo, nói đó thật sự có đồ ăn thừa, rất phong phú." Khóe miệng Hắc Ứng không ngừng run rẩy, hắn đường đường là người của Thiên Cơ lâu, vậy mà lại phải đi tìm heo, ngâm lại thật cảm thấy buồn cười.

"Thật sự bị ta đoán trúng." Thẩm Hành Vu cũng bị chuyện này làm cho choáng váng.

"Có người đến." Mộ Phi Chi liếc mắt ra hiệu với Hắc Ứng, Hắc Ứng lập tức yên lặng không một tiếng động, trốn vào nội thất phía sau.

"Vương thượng, mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát." Khương Đại Hải đứng ở bên ngoài cửa hô to một tiếng.

"Cô vương đã biết." Mộ Phi Chi đáp.

...

Số người tập trung ít hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn người Thẩm Hành Vu, phần lớn những người này đều là thanh niên trai tráng, nhưng hiện tại thân thể gầy yếu, Thẩm Hành Vu rất hiếu kỳ, sao lại có ít người như vậy, nàng thừa dịp nấu được hỏi nam nhân đang nằm phơi nắng bên cạnh trướng: "Vị đại ca này, sao trại này lại có ít người như vậy? Gia quyến của các người đâu?" Đại bộ phận đều là nam nhân, vậy nữ nhân và tiểu hài tử đâu?

"Đều đã chết." Người nọ không chút khí lực nói với Thẩm Hành Vu: "Lão nhân và nữ nhân thân thể không tốt, kết quả không chịu được qua vài ngày liền tắt thở rồi."

"Thiên tai khó tránh, hạn hán lần này rất nghiêm trọng." Thẩm Hành Vu cảm thán nói, vừa muốn đứng dậy, lại nghe người nọ nói: "Thiên tai cái gì, căn bản là tai họa do người gây ra."

"Người nói cái gì?" Thẩm Hành Vu ngừng bước, lại lần nữa ngồi xổm xuống.

Người nọ tóc tai vù vù ru rú ở bên cạnh trướng, sắc mặt chuyển vàng, đang cố gắng nâng cánh tay khô gầy lên, chỉ chỉ về phía đông, nói: "Người trong nhà ta không sợ chết, phía đông vốn có một con đập lớn, kết quả một lần mưa to liên vỡ đập, dùng nói là nước, ngay cả một cọng cỏ cũng không sống được."

"Đập chứa nước không hề có tác dụng sao? Triều đình không cho người tu sửa sao?" Thẩm Hành Vu bị tin tức này làm cho chấn động, nàng vẫn cho rằng bảy phần là do thiên tai, ba phần là do con người, nhưng hiện giờ xem ra có vẻ thành chín phần do người, một phần thiên tai.

"Bạc đều bị nuốt hết, tu sửa đập chỉ là hồ giấy." Nam nhân mím miệng lắc đầu, sau đó hắn lại chậm rãi quay đầu lại, chỉ vào người mặc trang phục quan binh: "Đều là sâu hút máu."

"Người đang nói cái gì?" Một quan binh ở gần đó thấy nam nhân chỉ vào mình, vì thế đi tới quát nam nhân một câu, vung cây gậy trong tay lên muốn đánh nam nhân kia.

"Cút." Thẩm Hành Vu ngẩng đầu, quát lên một tiếng với hắn.

"Cô nương không cần cứu ta, ta phải đi tìm vợ con ta, bọn họ còn ở dưới lòng đất chờ ta đấy!" Nam nhân đối với chuyện quan binh đánh người gần như không có vẻ gì là kinh ngạc, thái độ như vậy không khỏi làm Thẩm Hành Vu thấy hoài nghi, trước khi bọn họ đến, nơi này cũng từng có chuyện như vậy sao, còn có cái đập lớn kia, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là ai đã nuốt mất bạc.

"Ngồi ở đây làm gì?" Mộ Phi Chi đi tra xét bên ngoài trở về, chỉ thấy Thẩm Hành Vu ngồi xổm nói chuyện với người nằm cạnh trướng, Mộ Phi Chi nhớ lúc nãy quay đầu nhìn, cũng thấy Thẩm Hành Vu ngồi ở tư thế này, hắn sợ nàng ngồi lâu sẽ choáng váng, liền ôm nàng đứng lên.

"Phu quân, bảo Hắc Ưng truyền tin tức cho người của Thiên Cơ lâu, lập tức đi thăm dò đập nước ở Hải Thành." Thẩm Hành Vu hoàn hồn, cầm lấy tay áo của Mộ Phi Chi nói.

"Đập nước có vấn đề?" Đầu óc Mộ Phi Chi tinh tế như thế nào, hẳn vừa nghe Thẩm Hành Vu nói đến đập nước, đầu óc lập tức nghĩ đến khả năng này, hẳn gật đầu, nói: "Được."

Chuyện sắc thuốc cần phải nắm chắc độ lửa, Thẩm Hành Vu không dám nhờ người khác, cho nên, nói vài câu với Mộ Phi Chi xong liền chạy tới lều nấu được. Cho nên nàng và Mộ Phi Chi đều không phát hiện, sau khi bọn họ rời đi, mọi nạn dân ngồi cách đó không xa đứng dậy rất có sức sống, đầu tiên hẳn lên lút nhìn xung quanh một cái, sau đó kéo người nam nhân vừa nói chuyện với Thẩm Hành Vu đi ra ngoài.

"Người tới giết ta?" Nam nhân kia xem như không có chuyện gì, vô cùng nhiệt tình nói với người đó, rồi bỗng nhiên thì thào một câu: "Người là người làm vườn trong nhà tri phủ, ha ha."

"Người muốn chết..." Người nọ từ trong lồng ngực lấy ra một viên thuốc, đưa đến trong miệng nam nhân kia, sau đó mới vỗ vỗ tay, cười lạnh nói: "Đời sau nhớ kỹ, đầu lưỡi không cần quá dài, đỡ phải giống như mấy người nhiều chuyện."

Một lúc lâu sau, thấy nam nhân kia đã tắt thở người nọ liền đá một cước, lại nhìn xung quanh, lúc này mới rời đi. Nhưng hẳn thật không ngờ, tất cả việc làm của hắn không lọt vào trong mắt Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu, nhưng lại bị Hắc Ưng nhìn thấy.

Còn đây chính là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sâu!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 61: Hoài nghi năng lực của phu quân nàng?

Tối hôm đó, cơm tối đến tận đêm khuya mới ăn, Thẩm Hành Vu vội vàng đến đầu cũng không nhắc được lên. Hai người Mộ Phi Chi và Đỗ Trọng cũng không được nghỉ ngơi, ba người luôn luôn bận việc trong trại tập trung. Khương Đại Hải thấy vài vị chủ tử vẫn không ngừng bận việc, bản thân nào dám ăn cơm trước, cho dù tiểu nhi từ trong nhà đã đói khóc, hắn vẫn không dám hạ lệnh cho nhi tử ăn cơm.

"Lão gia, Định nhi mới ba tuổi, không chịu được đói!" Khương phu nhân ôm nhi tử mãi tới giờ mới có, cực kì đau lòng nói với Khương Đại Hải.

"Người nghĩ rằng ta không muốn sao? Nhưng mà hiện tại vài vị kia vẫn bận việc ở bên ngoài, ta chỉ là một thuộc hạ của người ta, sao dám mở miệng trước? Hơn nữa, còn không phải do người không hiểu chuyện, đêm qua dám để Định nhi ăn thịt heo, nếu chuyện này bị lộ ra, mũi cánh chuồn này của ta sẽ bị người làm hại, khó mà giữ được." Khương Đại Hải rống một trận với Khương phu nhân.

"Người cũng biết, Định nhi không rời được thịt." Khương phu nhân cực kì ủy khuất nói.

"Ài, cố gắng nhẫn nhịn, sau khi mấy vị đại thần này đi, cuộc sống của chúng ta sẽ tốt hơn." Khương Đại Hải khoát tay với phu nhân của mình. Lại nhìn thấy quản gia ở bên ngoài đang ngoắc, ông ta vội vàng chạy chậm ra ngoài.

Quản gia đang đứng ở cửa, tay giờ cây đuốc lên, lúc Khương Đại Hải chạy tới, quản gia dõng cây đuốc ra phía ngoài, tay chỉ bên ngoài nói: "Mấy vị đại nhân kia đã trở lại." Kỳ thật bọn họ đều biết thân phận của Mộ Phi Chi, nhưng mà Mộ Phi Chi không thích nhiều người đi sau gọi hắn là vương thượng như trước, cho nên hạ nhân trong phủ Tri Phủ đều gọi mấy người bọn hắn là đại nhân, cô nương.

Khương Đại Hải vừa nghe quản gia nói, lập tức bước nhanh ra ngoài đón, thấy ba người đang đi từ bên ngoài vào, Khương Đại Hải vén quan bào, một gối quỳ xuống nói: "Hạ quan bái kiến vương thượng, Vương Hậu, quý y đại nhân."

"Hãy bình thân." Mộ Phi Chi nắm tay của Thẩm Hành Vu đi ở phía trước, nhờ Khương Đại Hải dẫn đường đi về sân nhỏ, tắm rửa sạch sẽ, thay đổi quần áo, rồi mới đi ra ăn cơm.

Trên bàn cơm không có những người khác, chỉ có phu thê Khương Đại Hải, đứa con trai nhỏ ba tuổi, sau đó đến đám người Thẩm Hành Vu. Tuy là lần đầu tiên ăn cơm cùng nhiều người như vậy, nhưng là vì bận rộn cả ngày cho nên rất đói, Thẩm Hành Vu cũng không cảm thấy mất tự nhiên, ăn ngẫu nhiên, mặc dù cũng chỉ có mấy món ăn gia đình, có cả bánh bột ngô.

So sánh với nàng, ngược lại Mộ Phi Chi tao nhã hơn, người này cho dù đói ít hay nhiều cũng vẫn cứ có bộ dáng tao nhã lười biếng. Hắn chậm chậm ăn, thậm chí còn có thể thỉnh thoảng gấp chút đồ ăn cho Thẩm Hành Vu. Thẩm Hành Vu ăn gần no hơi ngừng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hai mắt hắn khẽ hạ, ăn rất yên tĩnh.

"Mẫu thân, ta muốn ăn thịt." Ngay tại trong lúc mọi người yên lặng ăn cơm, một tiếng ngọt ngào ngây thơ bỗng nhiên truyền ra từ trong lòng Khương phu nhân. Thẩm Hành Vu ngừng đầu, chỉ thấy một tiểu oa nhi (đứa trẻ) vịn vịn ở trong lòng Khương phu nhân, vô cùng không kiên nhẫn, duỗi tay giống như muốn nắm cái gì. Sắc mặt Khương phu nhân cùng Khương Đại Hải vì những lời của tiểu oa nhi này mà trở nên tái mét. Khương phu nhân theo bản năng nhìn về phía Khương Đại Hải. Khương Đại Hải nháy mắt liên tiếp với Khương phu nhân, Khương phu nhân thu hồi tầm mắt, cẩn thận ôm Khương Định,

nhẹ giọng dỗ dành nói: "Định nhĩ ngoan, chờ răng nanh của người dài hết rồi lại ăn thịt có được hay không?"

"Định nhĩ muốn ăn thịt thật." Tiểu oa nhĩ kia không đồng ý, Khương phu nhân dứt rau đại cho hấn, hấn cực kỳ không lưu tình phun hết ra. Thẩm Hành Vu liếc mắt nhìn một cái Mộ Phi Chi, chỉ thấy Mộ Phi Chi vẫn đang chậm rãi ăn cơm của mình, làm như không thấy một màn này.

"Thực trùng hợp, đêm qua ta nằm mơ thấy trong hoa viên sau phủ nuôi mấy con heo con. Nếu mộng này là thật thì tốt rồi, hiện giờ tiểu công tử sẽ được ăn thịt heo mềm mại." Đỗ Trọng ăn rất nhanh, lúc này hấn đã ăn xong, thưởng thức đôi đũa trong tay, cười tít mắt rồi.

"Lộc cục." một tiếng, ngay sau khi Đỗ Trọng vừa mới dứt lời, chiếc đũa trên tay Khương phu nhân liền rơi xuống. Đỗ Trọng chỉ nhìn một cái, rồi nói với Mộ Phi Chi: "Ta ăn no, đi về trước."

Mộ Phi Chi quay đầu nhìn bát trong tay của Thẩm Hành Vu đã thấy đầy, thấp giọng hỏi: "Ăn no rồi hả?"

Thẩm Hành Vu gật đầu, biết hấn cũng muốn rời đi, vì thế nói với Khương Đại Hải: "Khương đại nhân, có lẽ do chúng ta ở trong này cho nên tiểu công tử sợ hãi. Tiểu hài tử hay sợ người lạ, chúng ta cũng ăn xong rồi, các người cứ chậm rãi ăn tiếp." Nói xong, liền đi sau lưng Mộ Phi Chi, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Ba người đi về sân nhỏ kia, mới vừa vào phòng, Hắc Ứng cũng đi vào, bẩm báo những chuyện mà hấn đã nhìn thấy tối qua.

"Người nói cái gì? Người kia đã chết?" Thẩm Hành Vu sau khi nghe xong tin tức, cực kỳ giật mình. Nàng còn nhớ rõ tên nam nhân quần áo tả tơi dựa vào bên màn trướng, nói đập lớn vô dụng mà không biết sợ, nhưng chỉ trong chớp mắt người đã không còn.

"Vâng, tiểu nhân đã tra xét qua, trại tập trung có rất nhiều hạ nhân của Tri Phủ, cả trai lẫn gái có khoảng một trăm người, người làm vườn cũng có, đầu bếp, hạ nhân, bà tử." Hắc Ứng trả lời.

"Xem ra, hạ nhân phủ Khương Đại Hải không ít." Mộ Phi Chi hừ lạnh: "Muốn nuôi sống cả trăm hạ nhân này, bổng lộc ba năm của hấn cũng không đủ, xem ra hấn cũng có nhiều thủ đoạn vơ vét của cải đó."

"Chỉ sợ hấn không muốn chúng ta nhìn ra điều gì, cho nên mới đẩy nhiều hạ nhân đến trại tập trung, vừa phân tán sự chú ý, vừa có thể dò xét hướng đi của chúng ta, một hòn đá ném hai chim, quả là một kế sách tốt." Thẩm Hành Vu nói theo.

...

Sở dĩ tình hình tai nạn Hải Thành trở nên nghiêm trọng, một là vì lương thực trợ cấp từ quốc khố bị từng tầng quan lại cắt xén quá nhiều, cho nên không đủ để cung ứng, tạo thành. Hơn nữa, bởi vì nạn hạn hán, các loại dịch bệnh cũng bắt đầu bùng phát. Vốn những người này ăn không đủ no, sức chống cự yếu ớt, lại thêm bệnh tật xâm nhập, sinh mệnh nhanh chóng đi đến tận cùng.

Sau khi Mộ Phi Chi tự mình đến đây, lương thực được cung ứng nhanh chóng. Về phương diện dịch bệnh, Thẩm Hành Vu và Đỗ Trọng đều là cao thủ đệ nhất trong lĩnh vực này, cho nên không quá bảy ngày, dịch bệnh ở Hải Thành được khống chế, vì thế mà miệng Khương Đại Hải càng ngày càng mở rộng. Người trong lúc vênh váo đắc ý thường dễ dàng mắc phải sai lầm, Khương Đại Hải cũng không thể tránh khỏi.

Lúc trời tối, trong bữa cơm, giọng điệu của Thẩm Hành Vu có chút thoải mái nói với Mộ Phi Chi: "Trải qua sự cố gắng trong mấy ngày nay, tình huống của Hải Thành đã có chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, rốt cuộc có thể yên tâm mà ăn một bữa cơm rồi."

Mộ Phi Chi gật đầu, ngay cả Đỗ Trọng cũng rất đồng ý nói: "Có lẽ tối hôm nay có thể ngủ một giấc thoải mái."

Khương phu nhân ngồi ở đối diện ôm Khương Định, ánh mắt chờ mong nhìn ba người nói chuyện. Khương Đại Hải ở một bên rốt cục cũng không nhịn được, nói với Thẩm Hành Vu: "Nếu không có trận hạn hán này, cảnh sắc Hải Thành vẫn rất đẹp. Nếu vương hậu nương nương có thời gian rảnh rỗi thì có thể đi thăm thú mọi nơi một chút." Trong lời nói làm người ta cảm thấy ngày mai đám người Thẩm Hành Vu sẽ rời đi.

Thẩm Hành Vu cười gật đầu, nói: "Có thời gian ta sẽ suy nghĩ."

Bữa cơm này là bữa cơm mà Khương Đại Hải ăn thấy hài lòng nhất trong bảy tám ngày tính từ khi đám người Thẩm Hành Vu đến đây. Sau khi ba người ăn xong sớm rồi trở về, trong sảnh lớn chỉ còn lại hai vợ chồng Khương Đại Hải, Khương phu nhân thở phào nhẹ nhõm nói: "Xem ra họ sẽ rời đi thôi!"

Khương Đại Hải cũng thả lỏng theo, hấn gật đầu: "Vương thượng rồi triều cũng đã nhiều ngày như vậy, tự nhiên sẽ muốn trở về sớm. Nhiệm vụ của chúng ta cũng sắp xong, Định nhĩ muốn ăn bao nhiêu thịt thì có thể ăn bấy nhiêu."

"Cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng rồi." Trong lòng Khương Đại Hải đang suy nghĩ như vậy. Nhưng mà hấn hoàn toàn không biết, tình hình bên này của Thẩm Hành Vu lại là một loại khác.

Buổi tối Thẩm Hành Vu không ngủ được, nằm ở trong lòng Mộ Phi Chi, một tay chống đầu, một tay thưởng thức lọn tóc đen của Mộ Phi Chi, lẩm bẩm nói: "Hắc Ứng nói, Bạch Tước đã dẫn người của Thiên Cơ lâu đi đập lớn trước, phu quân, chàng nói nếu như kiểm tra được đập lớn thật sự có vấn đề, nhờ sau lưng kéo theo một đồng tham quan, ảnh hưởng đến sự vận hành bình thường của triều thì làm sao bây giờ?"

"Nàng đang hoài nghi năng lực của phu quân?" Đột nhiên Mộ Phi Chi bắt lấy một bàn tay của Thẩm hành vu, sau đó lấy tốc độ cực kỳ nhanh áp Thẩm Hành Vu ở dưới thân. Hấn dùng tay bắt lấy một lọn tóc của Thẩm Hành Vu, giọng nói trầm thấp đầy mỉa mai, là tác phong từ trước đến nay của hấn khi ở trên giường.

"Chàng đang nói cái gì vậy? Ta đâu có hoài nghi?" Thẩm Hành Vu nắm một quyền nhẹ vào ngực Mộ Phi Chi, đối với Mộ Phi Chi mà nói liền chỉ giống như đang gãi ngứa ngứa.

"A vu, ta đã kìm nén mấy ngày rồi." Mộ Phi Chi chợt nghiêng xuống dưới, thân thể kề sát Thẩm Hành Vu, mặt tiến gần sát mặt của nàng. Hân hôn một nụ hôn lên chóp mũi của nàng, giọng nói khàn khàn mang theo sự mỉa mai.

"Cả ngày trong đầu chàng suy nghĩ cái gì, không phải mấy ngày hôm trước còn rất đứng đắn sao?" Thẩm Hành Vu đau cả đầu.

"Mấy ngày hôm trước nàng mệt đến mức nằm xuống là ngủ. Ta sợ nàng mệt, dĩ nhiên không dám nấn nỉ nàng." Mộ Phi Chi nói đến đây, bỗng nhiên chuyển thái độ, khóe môi hơi cong lên, ánh mắt mang theo nhiệt độ khiếp người, dường như muốn nướng chín Thẩm Hành Vu. Thấy Thẩm Hành Vu si ngốc không nói gì, nhìn chính mình, hân vô cùng đắc ý nói: "Ngày mai chúng ta sẽ đi, dĩ nhiên đi bằng xe ngựa, cho nên, tối hôm nay nàng có mệt một chút cũng không sao." Vừa mới dứt lời, hân hôn lên môi Thẩm Hành Vu.

Lúc đai lưng của mình bị Mộ Phi Chi rút ra, Thẩm Hành Vu suy nghĩ, tối hôm nay bọn họ không thể yên bình được.

Mà cuối cùng, Mộ Phi Chi cũng không làm nàng "thất vọng".

...

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc xe ngựa đã rời Khương phủ rất xa, Thẩm Hành Vu vẫn như cũ nhớ rõ khi Đỗ Trọng nói với Khương Đại Hải rằng muốn chuẩn bị xe ngựa rồi đi, trong mắt Khương Đại Hải không thể ức chế tình cảm kích động.

"Khẳng định Khương Đại Hải đang suy nghĩ, rốt cục cũng có thể tiến bước ba tên ôn thần là chúng ta." Thẩm Hành Vu gối lên chân Mộ Phi Chi, nói trêu đùa.

Ai ngờ Đỗ Trọng từ bên ngoài xe ngựa, vén rèm lên, bình tĩnh nói với Thẩm Hành Vu: "Không không, khẳng định Khương Đại Hải đang suy nghĩ, cuối cùng thì con của hân có thể ăn thịt heo rồi."

"Phốc." Thẩm Hành Vu chưa kịp hít thở xong, lập tức cười vắng lên.

Bởi vì đi bằng xe ngựa, cho nên hành trình của bọn họ cũng không vội như lúc đi, không nhanh không chậm đi về phía đập lớn. Tuy bên ngoài thì nói với Khương Đại Hải là bọn họ quay về kinh thành. Nhưng trước khi trở về, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu quyết định đi đến nơi đó trước.

Đập lớn cách trung tâm Hải Thành không quá xa, nếu đi nhanh chỉ hết khoảng nửa canh giờ. Nhưng mà không ai ngờ rằng lúc này lại xảy ra chuyện.

Ngay lúc xe ngựa đang chạy vững vàng, một giây trước, Thẩm Hành Vu đang nói nói cười cười với Mộ Phi Chi. Một giây sau, xe ngựa chấn động mạnh. Sau đó lại nghe thấy tiếng cười khách khách âm hiểm của Đỗ Trọng ngoài xe ngựa: "Hương thơm của nữ nhân thật nồng đậm."

Tuy võ công của Thẩm Hành Vu không cao, nhưng nàng có đầu óc. Vừa nghe thấy giọng nói âm dương quái khí của Đỗ Trọng, thêm việc xe ngựa lắc lư càng ngày càng kịch liệt, đương nhiên nàng hiểu rõ nhất định là bên ngoài đang xảy ra tình hình gì.

Thanh âm vang lên liên tiếp ở trên xe ngựa, đến khi, Mộ Phi Chi còn chưa cùng Thẩm Hành Vu ra ngoài, bên ngoài đã truyền đến âm thanh đánh nhau. Chắc là Hắc Ưng và Đỗ Trọng đang đánh nhau với bọn thích khách. Trong đầu đang nghĩ đến Hắc Ưng, đột nhiên Thẩm Hành Vu suy nghĩ đến một vấn đề tối. Đó chính là, Bạch Tuyết đã mang gần hết người đi đập lớn, người đi theo bọn họ, âm thầm bảo hộ hình như chỉ còn một mình Hắc Ưng. Nhờ đám người đến cực kỳ hung tàn, không chống đỡ được thì làm sao?

"Ôm ta." Ngay lúc Thẩm Hành Vu đang miên man suy nghĩ, giọng nói của Mộ Phi Chi truyền vào tai. Hai tay Thẩm Hành Vu ôm lấy cổ hân. Khi hân ôm nàng nhảy ra khỏi xe, nàng nhỏ giọng nói với hân: "Cẩn thận."

Tình hình giao đấu bên ngoài rất kịch liệt. Khi Mộ Phi Chi ôm bay ra, Thẩm Hành Vu mới nhìn rõ, một đám người che mặt đến đây. Có lẽ là bản năng của thầy thuốc, Thẩm Hành Vu chỉ nhìn thân hình của bọn chúng, thì hiểu được câu nói kia của Đỗ Trọng: hương vị của nữ nhân rất nồng đậm, bởi vì trong đám người kia đa số là nữ.

"Sur diệt, người thật kỹ hương vị trên người của đám người kia." Đỗ Trọng thấy hai người họ ra khỏi xe, thừa dịp chung quanh chưa có người bao vây, lập tức bảo hộ ở sau lưng Thẩm Hành Vu, nhắc cho nàng.

Thẩm Hành Vu nghe thấy lời nhắc nhở của Đỗ Trọng, lại được Mộ Phi Chi bảo vệ, bắt đầu tĩnh tâm nhận biết hương vị vờn quanh bốn phía bọn họ.

Ngay lúc Mộ Phi Chi và Đỗ Trọng đứng trước Thẩm Hành Vu bảo vệ nàng, có hai hắc y nhân bay tới chỗ này. Ngoài dự kiến của Thẩm Hành Vu, bọn chúng không áp dụng cách đánh xa, mà đánh cận chiến (đánh gần, áp lá cà). Có một tên còn áp sát người Đỗ Trọng. Tuy nhiên do không nắm rõ được tình hình, cho nên cách Đỗ Trọng khoảng một thước, bị ngăn chận trong tay Đỗ Trọng lặng yên đâm trúng, thân thể ngã xuống ngay bên cạnh bọn họ. Ngay lúc nàng ta ngã xuống, bởi vì nàng ta ngã rất gần, Thẩm Hành Vu ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người nàng ta. Đối với người bình thường sẽ khó có thể phân biệt ra: là mùi phấn đàn hương.

"Lại là mùi hương này." Thẩm Hành Vu đột nhiên nhớ tới trước kia Đỗ Trọng đã nói qua với nàng về buổi tối Đỗ Trọng bị ám sát. Người hủy đi cổ quan tài của hân chính là kẻ mà trên người mang theo hương vị phấn đàn hương. Lần này, dựa vào này hương vị, khẳng định chính là đám người kia, cùng một đám người, địa phương khác nhau, cái này chắc chắn không phải là trùng hợp, chính xác là có âm mưu từ trước.

"A vu, cẩn thận." Suy nghĩ của Thẩm Hành Vu bị mùi hương này làm cho phân tâm. Cho nên khi nghe thấy giọng nói của Mộ Phi Chi, toàn thân nàng chấn động, khi quay đầu lại, cảnh tượng trước mặt làm trái tim nàng dường như đình.

Một mũi tên bắn lên bay trực tiếp về hướng Mộ Phi Chi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 62: Bị thương hôn mê(1)

Trái tim Thẩm Hành Vu dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Làm sao có thể xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy. Ngay khi Mộ Phi Chi nhắc nàng phải cẩn thận, có hai mũi tên từ phía sau cùng bắn về phía hai người bọn họ. Nhưng lúc này Mộ Phi Chi đang đưa lưng về phía nàng để đánh nhau với tên áo đen phía trước. Mà Hắc Ung và Đỗ Trọng đang đánh trả đám người áo đen ngày càng nhiều. Thẩm Hành Vu dường như không còn thời gian để suy nghĩ. Nàng chỉ cần nghiêng người là có thể tránh được mũi tên kia. Nhưng nếu nàng làm như vậy thì hai mũi tên kia sẽ bắn trực tiếp vào lưng Mộ Phi Chi. Chi cần suy nghĩ đến việc sau lưng hắn sẽ bị cắm hai mũi tên lạnh như băng kia, Thẩm Hành Vu không chút do dự tiến lên, đón lấy hai mũi tên kia.

"Phập, phập." Hai tiếng liên tiếp phát ra. Ngay lúc Thẩm Hành Vu vừa ôm được Mộ Phi Chi từ sau lưng, hai mũi tên đều cắm thẳng vào sau lưng nàng. Vốn nàng không có võ công, chỉ có thể kịp thời điểm được hai huyết chính của trái tim, sau đó phun ra một ngụm máu, phun lên trên tấm áo choàng trắng như tuyết của Mộ Phi Chi. Sự việc xảy ra quá bất ngờ. Lúc Mộ Phi Chi giết được tên áo đen đằng trước, xoay lại, khoe miệng Thẩm Hành Vu đã nhuộm đầy máu tươi, ánh mắt nàng từ từ khép lại, không kịp nhìn Mộ Phi Chi.

Trên đất trống tiêu điều, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn tuyệt cùng của Mộ Phi Chi: "A Vu."

Tiếng kêu này giống như tiếng dã thú bị thương tuyệt vọng kêu to, khiến cho Hắc Ung và Đỗ Trọng kinh sợ. Bọn họ cùng quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu cả người toàn máu. Trong mắt hai người họ cả kinh, điều càng làm cho họ kinh ngạc là hai mắt của Mộ Phi Chi. Ánh mắt kia giống như muốn toát ra một ngọn lửa. Đỗ Trọng chắc chắn rằng, nếu ngọn lửa kia có thể thoát ra ngoài, cả bầu trời này sẽ tràn ngập lửa.

Người áo đen xung quanh ngày càng nhiều, chỉ trông chờ vào ba người họ, muốn đối phó với chiến thuật biến người của đôi phương thì có chút quá sức. Nhưng sau khi Thẩm Hành Vu bị thương, dường như không khí trên trận chiến có sự thay đổi lớn. Ba người giết người chỉ trong nháy mắt, nhất là Mộ Phi Chi. Một tay hắn ôm Thẩm Hành Vu, một tay hắn cầm kiếm tung bay. Từng nhát kiếm đều lấy đi mạng người. Ngay cả thanh kiếm kia cũng mang theo sự khát máu. Kiếm đi đến chỗ nào, đầu người liền rơi xuống.

Sau nửa canh giờ, Đỗ Trọng phun ra một ngụm máu. Hắn tự giúp mình điểm vài huyết đạo. Sau khi hơi thở bình phục, liền chạy đến xem xét Thẩm Hành Vu đang bị trúng tên.

Hắc Ung đứng phía sau Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi không có chút sức sống ngồi ở dưới đất, trong lòng hắn ôm Thẩm Hành Vu đang hôn mê, sắc mặt tái nhợt.

"Thật là ngu, lúc ấy cho dù ta không thể né tránh được mũi tên kia, vậy thì vì sao nàng còn chắn mũi tên đó làm gì? Chẳng lẽ nàng không biết, nàng bị thương thì trái tim của ta càng đau hơn à!" Mộ Phi Chi sực tỉnh tinh thần, tay vuốt ve khuôn mặt nàng, màu đỏ tươi trong mắt vẫn chưa rút đi.

"Hắc Ung, sửa sang xe ngựa, chúng ta quay về cung ngay lập tức." Lúc này Đỗ Trọng là người tỉnh táo nhất ở đây, hắn phân phó cho Hắc Ung, sau đó nói với Mộ Phi Chi: "Trước tiên ngươi nên buông nàng ra một lát để ta xem xét vết thương cho nàng ấy. Hai mũi tên này cần phải được nhổ ra càng sớm càng tốt, nếu để lâu sẽ càng cắm sâu hơn."

Mộ Phi Chi sững sờ, sau đó cẩn thận đỡ lấy Thẩm Hành Vu nằm xuống, đưa lưng nàng ra ngoài.

Đỗ Trọng xem xét, tính toán chỗ vết thương của Thẩm Hành Vu, định xé bỏ quần áo của nàng.

"Ngươi định làm gì?" Mộ Phi Chi muốn ngăn cản theo bản năng. Hắn không cho phép bất cứ nam nhân nào khác nhìn thân thể Thẩm Hành Vu.

"Đại gia của ta, nếu không xé mở quần áo thì rút tên thế nào. Chẳng lẽ ngươi muốn nàng vì đổ máu quá nhiều mà chết thẳng cẳng hay sao?" Đỗ Trọng ghét bỏ nhìn hắn một cái. Sau đó động tác trên tay không dừng lại, xé mở quần áo của nàng ra, rút một cái bình nhỏ từ trong quần túi nhỏ luôn mang theo bên người ra. Xé một mảnh vải sạch sẽ trên người Mộ Phi Chi ra, đổ một ít bột trắng từ trong bình lên trên miếng vải. Sau đó ấn miếng vải lên trên miệng vết thương đồng thời tay rút hai mũi tên ra. Hắn cũng không thèm để ý đến Thẩm Hành Vu vì hành động này mà cả người chấn động, phun ra thêm một ngụm máu nữa. Chỉ nói với Mộ Phi Chi: "Ấn chặt."

Mộ Phi Chi thấy Thẩm Hành Vu lại phun ra một ngụm máu, đau lòng vô cùng. Hắn làm theo lời của Đỗ Trọng, ấn chặt miệng vết thương của nàng. Sau đó, ánh mắt nhìn về phía hai mũi tên kia, vô cùng lo lắng, giọng nói khàn khàn hỏi: "Như thế nào? Có độc hay không?"

Đỗ Trọng khinh bỉ, đầu không thèm nâng lên nói: “Ngu ngốc, sao lại không có độc? Không có độc người ta bắn hai người các người làm gì?” Hắn lau vết máu trên đầu tên vào tấm vải, sau đó nhìn vết máu vô cùng chói mắt trên tấm vải, màu sắc có chút biến đen, thờ dài một hơi nhẹ nhõm: “Thật sự rất thần kỳ, ta vốn cũng chỉ nghĩ cơ thể nàng có thể chống lại một vài độc, không ngờ đến loại độc cực kỳ bá đạo như vậy cũng không có vấn đề gì.”

“Thật sự?” Hiện giờ Mộ Phi Chi giống như một đứa trẻ ngây thơ không biết gì, chỉ có thể bất lực nhìn Đỗ Trọng, bởi vì hắn không biết chút gì về y thuật.

"Người xem, vết máu này chỉ có một chút màu đen, những chỗ khác vẫn đỏ tươi, người thấy đây là bộ dáng của người trúng độc nặng hay sao? Xem ra, chắc là do nàng ăn được thảo mà lớn lên, cho nên thân thể tự sinh ra chất chống lại mọi loại độc." Đỗ Trọng đưa miếng vải trong tay cho Mộ Phi Chi nhìn.

"Hắc Ưng, bây giờ xe ngựa còn sử dụng được sao?" Đỗ Trọng giao Thẩm Hành Vu cho Mộ Phi Chi ôm, sau đó đứng dậy hỏi Hắc Ưng.

Hắc Ưng gật đầu, sau khi kiểm tra bánh xe xong, gật đầu với hắn.

"Nếu không muốn nàng chết, tốt nhất người nhanh chóng thu hồi về mặt kia, ôm nàng đến đây." Đỗ Trọng đứng ở bên cạnh xe ngựa, nói với Mộ Phi Chi vẫn đang suy sút như trước, ngồi ở đằng kia.

Gần như mới vừa nói xong, Đỗ Trọng chỉ thấy trước mắt nhoáng lên một bóng dáng, mảnh xe ngựa khê bay bay, sau đó thì không thấy động tĩnh gì nữa.

Đỗ Trọng chỉ roi xe ngựa, ra hiệu cho Hắc Ưng, ý bảo Hắc Ưng lái xe, sau đó hắn cũng xốc mảnh xe ngựa lên, ngồi thẳng xuống.

Trong xe ngựa, Mộ Phi Chi ôm chặt Thẩm Hành Vu, trong mắt là một mảnh u ám.

"Những người này chắc hẳn không phải là người của Khương Đại Hải." Đỗ Trọng nói.

"Tin tức của Khương Đại Hải không nhanh như vậy." Mộ Phi Chi trả lời. Bọn họ vừa xuất phát không đến nửa khắc (~15 phút), thời gian ngắn như vậy, Khương Đại Hải không đủ khả năng biết việc bọn họ thay đổi phương hướng, không trở về cung mà là đi về đập. Cũng không có khả năng sau khi biết được việc này có thể nhanh chóng tìm được ba bốn trăm người tới ám sát.

"Nhưng mà, ta cũng không tính buông tha cho Khương Đại Hải. Đám người này xuất hiện ở đây, chỉ có thể nói, đập lớn kia chắc chắn là có vấn đề." Tâm trí của Mộ Phi Chi nhanh chóng tỉnh táo lại. Hắn thì thầm nói thầm: "Bọn hắn làm tổn người quan trọng nhất của ta, bọn chúng sẽ có hậu quả mà chính bọn chúng cũng không gánh vác được. Nhất định ta sẽ bắt bọn hắn phải trả một cái giá thật lớn." Lúc nói lời những lời này, Đỗ Trọng cảm thấy sau lưng mình cũng toát ra một tầng mồ hôi. Ánh mắt của Mộ Phi Chi không thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung. Sự khát máu nóng bỏng như vậy, hắn đã lâu chưa thấy.

Cả một đường xóc nảy, tuy là ngồi xe ngựa nhưng đám người Mộ Phi Chi và Đỗ Trọng vẫn về Vương cung vào lúc trời tối. Khi Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu toàn thân là máu trở về Thái Cực điện, Hoa Dung và Thạch Lưu sợ ngây người. Thạch Lưu ngờ ngác rất lâu, không kịp phản ứng gì, Hoa Dung sợ tới mức nước mắt rơi xuống. Nàng nhìn Mộ Phi Chi đặt Thẩm Hành Vu ở trên giường, sau đó đen mặt nói với Phúc Hải: “Chuyện xảy ra tối nay không được để bất cứ ai truyền ra ngoài, một tia tin tức cũng không được. Biết chưa.” Sau đó hắn quay đầu nói với Đỗ Trọng vẫn đang đứng ở bên ngoài: "Người thất thần cái gì? Còn chưa đi vào bôi thuốc cho nàng? Nếu A Vu xảy ra chuyện gì, ta sẽ phá hủy Ly Viên. Ngay cả người cũng hủy." Hắn vô cùng lo lắng, đe dọa Đỗ Trọng một trận.

Đỗ Trọng dựa vào cửa trợn trừng mắt, sau đó nói với Thạch Lưu đang ngây người: "Đi, tìm giấy bút đến cho ta."

"Quý y đại nhân, người nhất định phải cứu chủ tử của ta." Hoa Dung bắt lấy ống tay áo của Đỗ Trọng, đôi mắt hồng hồng nói: "Lúc đi vẫn còn cười cười nói nói, sau bây giờ lại giống như nửa năm trước, toàn thân đầy máu được vương thượng ôm về."

"Đi đi, nhanh lên." Đỗ Trọng yên lặng rút ống tay áo của mình về, nói với hai người họ.

Hai người lớn tiếng nhận lệnh, tốc độ làm việc rất nhanh, chỉ một lát đã cầm giấy bút đến. Đỗ Trọng ngồi xuống, nhanh chóng viết ra phương thuốc, sau đó đưa cho Thạch Lưu, tốc độ nói chuyện rất nhanh: "Đi Thái Y Viện, bảo người ta bốc thuốc theo đúng phương thuốc. Nếu bọn hắn có hỏi cái gì, người chỉ nói thị vệ bên người Vương thượng bị thương. Tim lý do để giấu chuyện này đi."

"Ô ô ô ô." Ngay khi Đỗ Trọng đi đến gần giường, một quả cầu màu trắng nhanh chóng chạy đến. Sau đó dùng chân sau nhảy lên, thân thể bay lên trên giường, nó dùng đầu chạm nhẹ vào đầu Thẩm Hành Vu, lè lưỡi liếm mặt Thẩm Hành Vu.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 62.2

Mộ Phi Chi ngồi ở đầu giường, thấy Cầu Cầu đi qua đi lại, vốn là muốn cầm đuôi nó quăng sang một bên, nhưng trong đầu chợt nhớ ra Thẩm Hành Vu rất thích ôm nó lên giường nằm. Nghĩ tới đây, hấn không ra tay nữa, mặc kệ Cầu Cầu cọ cọ vào người Thẩm Hành Vu.

"Đây là con gì?" Đỗ Trọng tò mò bé Cầu Cầu lên, lúc chạm vào người Cầu Cầu, hấn kêu lên một tiếng, làm rơi Cầu Cầu xuống đất, suýt nữa là ném vào mặt Thẩm Hành Vu.

"Làm sao vậy?" Mộ Phi Chi cau mày nhắc Cầu Cầu ra, sợ nó làm ảnh hưởng đến Thẩm Hành Vu. Hấn ngẩng đầu bất mãn hỏi Đỗ Trọng "Người làm sao vậy?"

Đỗ Trọng chỉ vào đôi mắt đã chuyển màu tím của Cầu Cầu, hỏi: "Đây là thánh vật của Vu tộc, sao nha đầu kia lại có được?"

Thật sự là Mộ Phi Chi chưa từng phát hiện ra mắt Cầu Cầu có thể đổi màu, nghe thấy Đỗ Trọng nói vậy, liền xác chân sau của Cầu Cầu nên, lúc nó đang giấy đập, quả nhiên nhìn thấy con ngươi của nó chuyển sang màu tím.

Mộ Phi Chi lại ngẩng đầu, nhìn con ngươi cũng màu tím của Đỗ Trọng, cúi đầu suy nghĩ một chút mới nói: "Lần săn bắt trước, chúng ta gặp được trong rừng, mẹ nó cả người đầu máu, đã tắt thở nhưng vẫn ôm nó trong lòng. A Vu không nỡ để cho nó tự sinh tự diệt, liền ôm về. Người chắc chắn nó thuộc Vu tộc?"

"Đương nhiên, mẹ đã từng nói với ta." Đỗ Trọng như thể nói ra không suy nghĩ, nhưng sau khi nói ra miệng lại có vẻ nhớ tới cái gì đó, giọng nói nhất thời trầm xuống.

"Quý y đại nhân, đã mang được liệu đến rồi, phải sắc thuốc thế nào ạ?" Thạch Lưu cầm hai túi giấy tới, vội vàng hỏi Đỗ Trọng.

"Không cần, người mang đi đi, cứ người canh gác cửa, không ai được phép vào." Đỗ Trọng dặn dò các ngang.

Mộ Phi Chi lạnh lùng ngẩng đầu, dùng ánh mắt ý hỏi Đỗ Trọng đang định làm gì.

"Có nó, được liệu gì cũng không sánh bằng." Đỗ Trọng xách Cầu Cầu lên, trong tay xuất hiện một thanh chùy thủ nhỏ không biết lấy ra từ lúc nào. Hấn còn chưa ra tay, Cầu Cầu đã bắt đầu vận vẹo trong tay hấn, kêu hu hu, thật sự rất thảm.

"Người không được làm hại nó, A Vu tỉnh dậy sẽ không vui." Mộ Phi Chi định ra tay ngăn cản.

"Người yên tâm, ta chỉ lấy chút máu thôi." Đỗ Trọng tách người Cầu Cầu ra, dùng đôi mắt tím của mình nhìn thẳng vào con ngươi đã chuyển màu tím của nó, Cầu Cầu quả nhiên không làm âm ỉ, thậm chí còn lè lưỡi liếm liếm tay Đỗ Trọng.

Hôm nay Đỗ Trọng có kiên nhẫn đặc biệt, hấn xoa đầu Cầu Cầu, như nói với trẻ con: "Ngoan nha, chỉ lấy chút máu thôi, ta sẽ làm rất nhanh, tuyệt đối không đau đâu." Vừa mới dứt lời, thanh chùy thủ nhỏ cất móng vuốt của Cầu Cầu, lúc Cầu Cầu đang kêu rên, hấn dùng một bình sứ nhỏ màu trắng hứng máu.

"Mang cái này dứt cho nàng." Lấy máu xong, Đỗ Trọng giao bình sứ cho Mộ Phi Chi, sau đó ôm Cầu Cầu, tự mình băng bó cho nó, Cầu Cầu vẫn kêu rên, giãy giụa lung tung, cuối cùng cả bốn móng vuốt đều bám vào người Đỗ Trọng, tiếng kêu mới dần dừng lại.

"Thứ này thật sự dùng được?" Mộ Phi Chi nhẹ nhàng nâng đầu Thẩm Hành Vu, mở miệng của nàng ra, dứt máu trong bình vào, sau đó lại đặt nàng xuống, đắp chăn xong mới hỏi Đỗ Trọng.

Đỗ Trọng vuốt lông Cầu Cầu, gật đầu, nói: "Đương nhiên, người Vu tộc vốn am hiểu y thuật, đừng thấy nó nhỏ mà coi thường, từ trong bụng mẹ, người Vu tộc đã cho nó ăn những dược liệu rất quý, vậy nên đứa con sinh ra sẽ có được lực, tuy nhiên con vật này có vận khí kém, không được giao phối cùng giống đực, về sau sinh ra đời con muốn có được lực e là rất khó, nhưng có nó cũng đủ rồi."

"Không ngờ, cuối cùng là nó cứu A Vu." Mộ Phi Chi nhận lại Cầu Cầu, tự mình bế đến bên giường Thẩm Hành Vu. Ánh mắt của hấn không dời khỏi mặt Thẩm Hành Vu, thân thể không tự chủ được nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên đôi môi tái nhợt của nàng.

"Nàng nhất định phải nhanh chóng hồi phục." Mộ Phi Chi hôn môi nàng, sau đó nhẹ giọng nói với nàng.

"Thời gian không còn sớm, nếu không có gì ngoài ý muốn, sáng sớm ngày mai nàng sẽ tỉnh, tuy nhiên với thân thể này chỉ sợ phải dưỡng thương một tháng, người phải một người chăm sóc là được rồi, ta về trước đây." Đánh nhau trong một thời gian dài lại phải đi liên tục một quãng đường xa như vậy, Đỗ Trọng đã mệt không chịu được, dặn Mộ Phi Chi vài câu rồi trở về Ly Viên.

Mộ Phi Chi đáp một tiếng, sau khi Đỗ Trọng đi, hấn để Thạch Lưu ôm Cầu Cầu ra ngoài, sau đó lại đuổi đám cung nhân ra, tòa cung điện to như vậy chỉ còn lại ai người bọn họ. Hấn yên lặng ngồi bên giường, một chút môi một cũng không thấy. Chuyện Thẩm Hành Vu bị thương đã áp đảo cộng dồn cuối cùng trong lòng hấn, chỉ cần nàng bất tỉnh một ngày, hấn cảm thấy mình như một cái xác không hồn, không có cảm giác gì cả, thế giới của hấn trong nháy mắt không có màu sắc, không có hương vị, cái gì cũng không có.

Suốt cả một buổi tối, Mộ Phi Chi đều không chớp mắt, chỉ ghé vào giường nắm chặt tay Thẩm Hành Vu.

Trời gần sáng, hấn cầm tay Thẩm Hành Vu, cuối cùng cũng nhắm mắt một chút. Hấn nghĩ, nếu lúc mở mắt ra, A Vu đã tỉnh dậy thì thật tốt, ôm ước mơ tươi đẹp này trong lòng, Mộ Phi Chi mỉm cười ngủ.

Sau nửa canh giờ, Phúc Hải bên ngoài điện nhắc Mộ Phi Chi đã đến giờ lâm triều. Mộ Phi Chi bỗng nhiên choàng tỉnh, nhưng mở mắt ra vẫn là khuôn mặt đang ngủ của Thẩm Hành Vu, nàng không tỉnh.

Trong lòng khó tránh nổi thất vọng, Mộ Phi Chi gọi Thạch Lưu và Hoa Dung vào, giọng nói mui lạnh băng: "Chăm sóc chủ tử các người cho tốt, nếu mắc sai lầm gì, các người tự biết hậu quả." Nói xong liền thay triều phục ra ngoài cùng Phúc Hải.

Suốt thời gian lâm triều, tuy Mộ Phi Chi rất tập trung nhưng vẫn có chút phân tâm. Mà thật kỳ lạ, hôm nay lâm triều các đại thần đều thối phòng Mộ Phi Chi thánh minh thế nào, xử lý nạn hạn hán ở Hải Thành tốt thế nào, thậm chí còn có đại thần nhắc tới Thẩm Hành Vu, nói dân ở Hải Thành mới xây hai pho tượng bằng đá, một pho là quý y Đỗ Trọng, pho tượng kia là Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đang ôm nhau. Nếu như bình thường, Mộ Phi Chi đối với chuyện này nhất định sẽ rất cao hứng, bởi vì lúc trước Thẩm Hành Vu ồn ào muốn theo đi Hải Thành, cũng là vì trong kinh thành có người nói chuyện hạn hán lần này liên quan đến lai lịch bất minh của Thẩm Hành Vu, nói nàng là hồng nhan họa thủy. Mộ Phi Chi tin rằng, sau chuyến đi này, tất cả lời đồn trong kinh thành sẽ biến mất, nữ nhân của hắn rất tài giỏi. Nhưng mà, nghĩ đến việc nàng vì lần đẹp loạn này, vì không muốn hắn gặp phiền phức mà nằm ở điện Thái Cực, vừa bước chân vào, hắn liền hỏi: "Vương hậu tính chưa?"

Thạch Lưu và Hoa Sung đứng bên giường lắc đầu.

"Tất cả đều cút ra ngoài cho ta." Mộ Phi Chi tính tình nóng nảy, trút giận lên mọi người: "A Vu, đừng ngủ nữa, nàng hôn mê một đêm ta đã không chịu nổi rồi." Mộ Phi Chi ngồi xổm bên giường, cầm tay Thẩm Hành Vu đặt vào miệng hôn không ngừng.

"Chủ tử." Giọng nói của Hắc Ứng vang lên ngoài cửa sổ.

Mộ Phi Chi quay đầu, nhàn nhạt nói: "Vào đi."

Soạt một tiếng, Hắc Ứng bay từ cửa sổ vào, quỳ một chân xuống sau lưng Mộ Phi Chi

"Bạch Tước quay lại, đập nước đúng là có vấn đề." Hắc Ứng nói "Ngân lượng bị tham ô nghiêm trọng, vậy nên đập không có nước."

"Điều tra." Giọng Mộ Phi Chi lạnh tới mức đông cứng tất cả: "Truyền lệnh cho Phúc Hải, bảo Đại Lý Tự đến Hải Thành, điều tra nhà Khương Đại Hải cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 63: Ngoan chút, sẽ thương. (1)

Ba ngày sau, Thẩm Hành Vu vẫn chưa tỉnh, suýt nữa thì Mộ Phi Chi xé xác Đỗ Trọng, hắn tức giận túm áo Đỗ Trọng hỏi: "Không phải người nói qua một đêm nàng sẽ tỉnh sao? Bây giờ đã sang ngày thứ ba rồi, cái gì là thánh vật của Vu tộc?" Tính nhẫn nại của Mộ Phi Chi đã đến cực điểm, không, phải nói hắn không chịu được việc Thẩm Hành Vu cứ nằm một chỗ, không có chút ý thức nào, hắn đã chịu cảm giác như bị thiêu trên lò lửa thế này đủ rồi, hắn muốn nàng tỉnh lại ngay giây sau.

"Chuyện này ta cũng không đoán được, theo lẽ thường, qua một đêm nàng sẽ tỉnh, bây giờ như vậy, cũng có thể là trong cơ thể nàng có cái gì đó tương xung phải máu của con vật, người giết ta cũng vô dụng." Đỗ Trọng từ trước đến nay vô cùng bình tĩnh, cho dù kẻ sao vào cô hắn cũng không bối rối.

Mộ Phi Chi buông Đỗ Trọng ra, sau đó quay người, hất tất cả tấu chương trên bàn xuống, hắn đắm vào tương, trong mắt tràn ngập bi thương, hắn nghĩ, hắn điên rồi.

"Phản ứng của người có phải hơi quá không? Bây giờ người giam Khương Đại Hải lại, kéo theo cả Hữu thừa tướng, đối với một người nam nhân mà nói, chuyện này là bình thường, nhưng đối với một vị vua, đây không phải là chuyện tốt!" Đỗ Trọng dựa vào cột, nhìn nữ nhân nằm trên giường, nghiêm túc nói.

"Giang sơn có là gì? Cùng lắm thì giao cho người là được." Mộ Phi Chi lại hừ lạnh một tiếng, quả nhiên, lời này mới vừa nói xong, Đỗ Trọng cũng không lên tiếng, hắn ho một tiếng, liền cố làm ra vẻ nhàn nhã đi ra ngoài.

Sau khi Đỗ Trọng rời đi, trong nội điện chỉ còn hắn là có thể cử động, Mộ Phi Chi đi đến giường rồi ngồi xuống, áp tay Thẩm Hành Vu lên mặt mình theo thói quen, bắt đầu thông thả nói chuyện, giống như Thẩm Hành Vu đang cười trước mặt hắn.

"A Vu, hôm trước ta phái người giam Khương Đại Hải lại, nàng biết ta tra ra được bao nhiêu bạc không?" Mộ Phi Chi nắm tay Thẩm Hành Vu vuốt ve mặt mình, lẳng lặng nói tiếp: "Mười vạn lượng bạc trắng, còn chưa kể những tranh chữ bằng vàng và đồ sứ. Ta vốn định kéo dài chuyện này, nhưng thấy nàng phải nằm đây không có cảm xúc gì, ta liền mất hết ý chí, nàng tỉnh dậy đi được không, trả lời ta một tiếng được không?" Mộ Phi Chi nói xong lời cuối cùng, thanh âm càng ngày càng nhỏ, hắn rất nhớ giọng nói mềm mại của nàng, còn cả đôi mắt cười cong cong.

Thẩm Hành Vu không đáp lại, giống như thái độ của nàng mấy ngày nay. Ngoài điện đã bị bóng đêm bao phủ, Mộ Phi Chi không hề định phê tấu chương, hắn cởi áo ngoài, chỉ mặc quần áo trong leo lên giường, giống như những đêm trước kia, hắn ôm Thẩm Hành Vu vào ngực mình, dùng nhiệt độ

cơ thể mình sưởi ấm cho nàng, trong mũi nhộn nhạo hơi thở của nàng, lúc này hẳn có thể an tâm nhắm mắt lại, nữ nhân của hắn vẫn còn ở trong ngực hắn.

... ..

Lúc Thẩm Hành Vu tỉnh lại, bốn phía tối đen, nàng khó chịu nhúc nhích người, cánh tay còn không có cảm giác, trên người đột nhiên bị cái gì đó chặn lại, cổ họng nàng rất khô, nói không ra lời, nhưng nàng còn chưa kêu lên đã ngửi được mùi hương quen thuộc, là của hắn. Nàng cọ vào thân thể đã cứng ngắt kia theo thói quen, giọng nói khàn khàn: "Được rồi... nặng."

Mộ Phi Chi không nói chuyện mà dùng lực giữ chặt ót của Thẩm Hành Vu, trong đêm đen yên tĩnh hôn nàng.

Thẩm Hành Vu vừa mới tỉnh lại, trên người không có chút lực nào, thậm chí nàng còn không nâng nổi tay, Mộ Phi Chi vẫn giữ chặt nàng như vậy, nàng có cảm giác không thở nổi. Có lẽ là cảm nhận được hô hấp của nàng có chút mất tự nhiên, Mộ Phi Chi ôm nàng xoay người khiến cho thỷ dựa vào người hắn đầy ái muội, sau đó ấn giống như một đũa tre bị nghiền, bầm lấy môi thỷ hôn, mãi đến khi đôi môi tái nhợt của nàng đỏ lại mới buông nàng ra.

"Nàng có biết không, nếu nàng vẫn không tỉnh, ta sẽ điên mất." Mộ Phi Chi vuốt mái tóc dài của Thẩm Hành Vu, dè lên trán nàng, thở hổn hển.

Thẩm Hành Vu vừa mới tỉnh lại, lại bị Mộ Phi Chi hôn đến đầu óc choáng váng, nàng vô lực dựa vào người Mộ Phi Chi, bàn tay đặt lên ngực Mộ Phi Chi, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Phu quân, ta muốn uống nước."

"Được." Mộ Phi Chi nghe thấy tiếng kêu yếu đuối như muỗi của Thẩm Hành Vu mới giật mình, nàng vẫn là bệnh nhân. Sau đó hắn cẩn thận đặt Thẩm Hành Vu nằm thẳng xuống, tự mình xuống giường lấy nước. Hắn bưng cốc nước đến bên giường, nâng người Thẩm Hành Vu dậy, để nàng thoải mái dựa vào lòng mình sau đó dứt cho nàng từng thìa nước.

Thẩm Hành Vu mê man mấy ngày nay, trong miệng khát khô, uống liền ba chén nước mới đỡ, Mộ Phi Chi đau lòng nhìn nàng, cầm tay nàng thật chặt, vừa hôn vào môi nàng vừa hỏi: "Vết thương còn đau không?"

"Chàng có sao không?" Thẩm Hành Vu cầm tay Mộ Phi Chi hỏi.

Mộ Phi Chi lắc lắc đầu, bầm riết không tha lời: "Có đau hay không? Trả lời ta?"

"Không sau." Thẩm Hành Vu khẽ lắc đầu, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh mình, nói với Mộ Phi Chi "Đến đây, ôm ta một cái được không?" Nàng vô cùng mệt mỏi, ngủ mấy ngày nay, cảm thấy xương cốt toàn thân đều lười nhác, không muốn nhúc nhích.

Mộ Phi Chi cẩn thận đặt nàng xuống, lúc này mới lên giường chui vào chăn, ôm Thẩm Hành Vu vào ngực.

Thẩm Hành Vu chỉ thức dậy một chút, đến khi Mộ Phi Chi nhìn nàng, nàng lại chìm vào giấc ngủ.

....

Sáng sớm hôm sau, trên triều đình, các vị đại thần giật mình phát hiện hôm nay khoe môi của Mộ Phi Chi cong lên, mấy hôm trước vẫn luôn mím chặt, suýt nữa thì dọa chết bọn họ, mà bây giờ trên mặt hắn lại xuất hiện biểu cảm kỳ lạ như vậy, mọi người không khỏi suy đoán tới cùng là chuyện gì xảy ra.

"Vương thượng, thần có việc khai tấu." Mộ Thiếu Khanh vô cùng ung dung bước ra, nói với Mộ Phi Chi: "Bây giờ Hải Thành đang ở thời điểm xây dựng lại, Đại Lý Tự tra ra được trong nhà Khương Đại Hải cất giấu mười vạn lượng bạc trắng và một vạn lượng hoàng kim, quốc khố nên tịch thu số bạc này, sau đó dùng vào việc xây dựng lại Hải Thành, dù sao Hải Thành cũng là một vùng nông nghiệp lớn."

"Chuẩn tấu." Mộ Phi Chi không có ý kiến gì.

Mộ Thiếu Khanh nhận được câu trả lời liền khiêm tốn lui về, hoàn toàn coi như không có ánh mắt xung quanh đang nhìn mình.

"Đại Lý Tự trông chừng Khương Đại Hải thật kỹ, năm ngày sau, cô vương sẽ đích thân thẩm vấn." Mộ Phi Chi nói xong lời này liền tuyên bố bãi triều, sau đó vội vàng đi tới điện Thái Cực.

Lúc Mộ Phi Chi quay lại điện Thái Cực, Hoa Dung và Thạch Lưu đang đứng ở trước giường, vẻ mặt sốt ruột nhìn Thẩm Hành Vu. Thẩm Hành Vu dựa lưng vào gối đầu ngồi ở trên giường, lúc này nàng đang rơi vào trạng thái dở khóc dở cười, nàng không thể động đậy, bởi vì trong lòng có một khối tròn màu trắng đang cọ cọ. Cầu Cầu nép vào ngực nàng như đang làm nũng, vô cùng thân thiết cọ vào người nàng, giống như đã lâu chưa gặp Thẩm Hành Vu, thấy Thẩm Hành Vu không động đậy, nó liền liếm lông bàn tay nàng, mãi đến khi Thẩm Hành Vu vuốt ve người nó nó mới thoải mái vẫy đuôi với Thẩm Hành Vu

"Hoa Dung, ngươi bắt nó lại đi, chủ tử còn chưa rửa mặt, nó liền làm xấu rúc vào lòng chủ tử, chẳng khác gì đang giờ trò lưu manh cả." Thạch Lưu nói với Hoa Dung, vừa nói vừa ghét bỏ nhìn con vật trong lòng Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu bắt đấm dĩ trấn an Thạch Lưu: "Không sao, ta ra khỏi cung lâu như vậy, vừa về là bất tỉnh mấy ngày, chắc là nó cũng sốt ruột rồi." Thẩm Hành Vu lắc đầu với hai nha hoàn, bàn tay vừa định xoa lông Cầu Cầu liền xuất hiện một bàn tay to xách lỗ tai Cầu Cầu lên, ba người nhìn theo cánh tay ấy, thấy Mộ Phi Chi mang Cầu Cầu ra ngoài.

"Phu quân, chàng muốn dẫn nó đi đâu?" Thẩm Hành Vu sốt ruột mở miệng, nàng không nghĩ ngờ Mộ Phi Chi sẽ ném vật cưng đến ngự thiện phòng hàm canh.

"Phúc Hải, đưa con vật này đến chỗ quý y mấy ngày, ta không đồng ý không được phép đưa về." Mộ Phi Chi ném Cầu Cầu vào lòng Phúc Hải, sau đó quay người ôm Thẩm Hành Vu trên giường, nói với Thạch Lưu: "Bê nước vào đây."

Hai tay Thẩm Hành Vu ôm cổ Mộ Phi Chi, lười biếng nhìn Mộ Phi Chi thấm ướt khăn mặt lau mặt mình, nàng vô cùng hưởng thụ để Mộ Phi Chi lau mặt và tay mình sạch sẽ.

"Có đói bụng không, ta ôm nàng ra ngoài dùng sữa." Lau mặt cho nàng sau, trong ánh mắt ngạc nhiên của đám nha hoàn, Mộ Phi Chi cầm lược chải tóc cho Thẩm Hành Vu, sau đó búi một kiểu tóc đơn giản rồi mới ôm Thẩm Hành Vu ra ngoài điện.

"Trời ạ, vương thượng có thể chải tóc sao." Hoa Dung ngạc nhiên thốt ra tiếng.

Mộ Phi Chi không thèm để ý, nhưng Thẩm Hành Vu nằm trong lòng Mộ Phi Chi nói với Thạch Lưu đang kinh ngạc: "Thật ra chàng không chỉ biết làm vậy."

"....."

"Nghe Phúc Hải nói, chàng giam Khương Đại Hải rồi sao?" Lúc dùng đồ ăn sáng, Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi

"Ừm." Mộ Phi Chi không để ý đáp lời, đang tập trung mọi sự chú ý vào tay mình, hẳn tự mình xé thịt gà thành từng sợi nhỏ, sau đó dứt những miếng thịt này vào miệng Thẩm Hành Vu

"Ta không ăn nổi nữa rồi." Thẩm Hành Vu cảm thấy vết thương của mình không đau lắm nhưng trong dạ dày không chưa được nhiều đồ ăn, nàng được Mộ Phi Chi dứt cho vài miếng là không muốn ăn nữa, nhưng Mộ Phi Chi không muốn bỏ qua nàng dễ dàng như vậy, hẳn vừa nâng cằm Thẩm Hành Vu, vừa dỗ: "Ngoan, há miệng ra." d,0dylq.d

"Phu quân, thật sự là không ăn nổi nữa." Thẩm Hành Vu lắc đầu, có chút né tránh đôi đũa Mộ Phi Chi đưa đến.

"Nàng chắc chắn?" Long mi Mộ Phi Chi khẽ chớp, bữu môi một cái, thanh âm cao hơn, mang theo sự nguy hiểm khó hiểu.

Thẩm Hành Vu bình tĩnh nhìn hấn vài lần, sau đó chần chừ gật đầu, thậm chí nàng còn lau miệng muốn đứng dậy. Kết quả, còn không kịp đứng lên, thân thể liền ngã xuống, đã bị Mộ Phi Chi kéo vào lòng, lúc nàng đang kinh ngạc, nụ hôn của Mộ Phi Chi cũng rơi xuống, nàng muốn đẩy ra đột nhiên phát hiện ra không đúng. Vị thịt gà nhẹ nhàng tràn ra khoang miệng hai người, Mộ Phi Chi nắm chặt ót thv, giống như chim mẹ bón đồ ăn cho con mình, hẳn dùng cách như vậy dứt đồ ăn vào miệng nàng.

Thẩm Hành Vu buồn bực nhìn hấn, đâm vào ngực hấn một cái, Mộ Phi Chi cảm thấy nàng, khàn khàn nói: "Ngoan chút, sẽ thương."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 63: Ngoan chút, sẽ thương (2)

Thẩm Hành Vu hừ một tiếng, quay đầu không nhìn hấn, kết quả cảm lại bị hấn giữ chặt kéo về, hấn sát vào môi nàng, nhẹ giọng hỏi: "Có muốn ăn thêm chút nữa không?"

"Không cần đâu!" Thẩm Hành Vu vui đầu vào trong lòng hấn, hai tay ôm cổ hấn, sống chết không chịu ăn thêm thứ gì.

Mộ Phi Chi xoa tay mình, lúc này mới ôm nàng đứng dậy, sức lực của nam nữ vốn khác nhau, lúc này, hấn ôm Thẩm Hành Vu vào ngực như ôm một đứa bé.

"Ra ngoài phơi nắng mặt trời có được hay không?" Bây giờ Mộ Phi Chi làm chuyện gì cũng hỏi Thẩm Hành Vu, nhưng Thẩm Hành Vu không có đường phản bác, chỉ cần hấn cho là tốt liền nhất định bắt nàng phải làm theo.

Mặt trời mùa đông ấm áp, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu ra ngoài, bảo Thạch Lưu ôm chân theo, đặt lên chỗ ngồi ở hành lang, lúc này mới ôm Thẩm Hành Vu ngồi xuống.

"Ngủ thôi gian dài như vậy, cảnh đẹp cũng không được thấy." Thẩm Hành Vu dựa lưng vào lồng ngực rộng lớn của Mộ Phi Chi, tay này chỉ vào cây mai trước điện Thái Cực không biết đã sum xuê từ lúc nào, mắt cong cong nói với Mộ Phi Chi

Mộ Phi Chi cầm tay nàng nhét vào chăn, hôn đỉnh đầu nàng nói: "Ta chờ nàng tỉnh lại, sau đó đưa nàng đi ngắm mai, trước kia nàng luôn nói cây mai trước điện Thái Nguyên đẹp, ta đã sai bọn thuộc hạ dời qua đây."

"Cám ơn phu quân." Thẩm Hành Vu quay người lại, khó khăn đặt vào môi Thẩm Hành Vu một nụ hôn.

Thẩm Hành Vu tỉnh lại làm cho tất cả cung nhân trong cung điện của Hoài Nam thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì, chỉ cần Thẩm Hành Vu tỉnh lại, bọn họ không cần nom nớp lo sợ nữa, chỉ cần vị chủ tử kia nhẹ giọng nói vài câu, vương thượng của bọn họ giấy trước còn nổi giận lôi đình, giấy sau sẽ dịu dàng nói chuyện cùng Thẩm Hành Vu

Đều nói đông đi xuân tới, tuy bây giờ chưa qua mùa đông, nhưng bọn họ cảm thấy, mùa xuân đã đến cung điện Hoài Nam. Sau khi Thẩm Hành Vu tỉnh lại, mỗi lần bọn họ đi qua điện Thái Cực đều thấy Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu ngồi trên hành lang, đôi khi hai người không nói gì, chỉ yên lặng dựa vào nhau. Dựa vào nhau trong giây lát nhưng cũng làm cho người ta có cảm giác lâu dài. Mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều hiểu ý cười, trong thâm cung, khó có người chồng si tình, khó có cuộc tình lâu dài.

Năm ngày sau, một xe ngựa trang trí đơn giản từ trong vương cung chậm rãi chạy ra, đi thẳng tới Đại Lý Tự.

Thạch Lưu ngồi trong xe ngựa, nhìn sang bên phải thấy chủ tử bị Mộ Phi Chi bọc tròn vo như cái bánh chưng, khoe miệng không ngừng giật giật. Nàng còn nhớ rõ, lúc mới ở trong cung ra, Thẩm Hành Vu nhất định không mặc nhiều y phục như vậy, kết quả Mộ Phi Chi không đồng ý, lấy y phục mặc lên người nàng, cuối cùng Thẩm Hành Vu bắt đầu lộn xộn bất mãn, nhiều y phục như vậy khiến nàng rất nặng nề, vết thương của nàng đã tốt rồi, không cần quá để ý như vậy, nhưng Mộ Phi Chi không thèm nghe, nếu nàng phản kháng, Mộ Phi Chi liền ấn chặt nàng, hôn môi nàng đến khi sưng lên, sau đó lại mặc tiếp quần áo cho nàng.

"Phu quân, trong xe hơi nóng, ta cởi một chiếc áo choàng ra được không?" Thẩm Hành Vu khó khăn cựa quậy thân thể tròn vo, bấu môi với Mộ Phi Chi

"Không được." Mộ Phi Chi vẫn xem tấu chương như cũ, không ngẩng đầu lên nói.

"Chàng có cần bắt nạt người khác như vậy không?" Thẩm Hành Vu nhú mày, vươn tay véo mặt Mộ Phi Chi

Thạch Lưu giật mình nhìn, suýt nữa giờ tay lên ôm trái tim nhỏ của mình, trời ơi, đây là Hoài Nam vương đó, chủ tử cứ véo như vậy sao? Khuôn mặt hoàn hảo như vậy, nếu xuất hiện vết cào véo sẽ là chuyện buồn cười thế nào. Nghĩ đến đây, Thạch Lưu không khỏi có chút muốn cười.

"Muốn cào thì buổi tối về chúng ta làm tiếp, bây giờ để ta yên tĩnh chút." Rốt cuộc Mộ Phi Chi cũng bắt đầu động thủ, hấn ôm lấy lưng Thẩm Hành Vu khéo vào ngực mình, sau đó cắn cắn lỗ tai nàng, ái muội nói.

"Chàng nói gì đó." Thẩm Hành Vu tức giận lườm Mộ Phi Chi, nhưng cũng yên lặng lại, rúc vào lòng Mộ Phi Chi

Không tới nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại trước cửa Đại Lý Tự, chỗ này đối với Thẩm Hành Vu đã không còn xa lạ, Mộ Phi Chi xuống xe trước, sau đó vươn tay ôm Thẩm Hành Vu như ôm đứa trẻ. Thẩm Hành Vu vòng tay ôm cổ hắn, yên tâm giao mình vào tay hắn.

Quan của Đại Lý Tự đã chờ ở bên ngoài, nhìn đôi nam nữ phong thái xinh đẹp đang đi tới, hấn không khỏi cảm thán trong lòng: thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của bọn họ.

"Vương thượng, phiền phức đã vào vị trí rồi." Giang Thành Nghiệp nói với Mộ Phi Chi

Mộ Phi Chi nắm tay Thẩm Hành Vu, gật đầu, đáp: "Đưa chúng ra vào."

Giang Thành Nghiệp gật đầu, đưa hai người vào đại đường, vừa tiến vào, Thẩm Hành Vu nhận ra có bóng người đang quỳ, dáng vẻ suy sụp, không phải Khương Đại Hải thì là ai.

"Khương Đại Hải, cô vương hỏi ngươi, đám thích khách hành thích cô vương tại đây có phải do ngươi sắp xếp không?" Mộ Phi Chi hỏi Khương Đại Hải.

"Thần bị oan." Khương Đại Hải khổ sở mở mắt ra nói với Mộ Phi Chi "Vương thượng, thần không sai kẻ nào đi ám sát người."

"Vậy sao? Vậy ngươi nói người đứng sau chuyện này là ai?" Giọng điệu của Mộ Phi Chi rất tùy ý.

Thẩm Hành Vu phát hiện, Khương Đại Hải nghe đến vấn đề này sắc mặt hơi cứng lại, tuy rất nhanh nhưng không tránh được đôi mắt nàng, đương nhiên cũng không tránh được tầm mắt của Mộ Phi Chi

"Cô vương hỏi lại ngươi, lúc trước xây đề tôn năm vạn lượng bạc trắng thì ngươi tham ô bao nhiêu? Trong bản cung ghi là một vạn lượng, chuyện này ngay cả Giang ái khanh cũng không tin, Khương Đại Hải, người nghĩ cô vương ngu ngốc sao?" Mộ Phi Chi nói xong lời cuối cùng thanh âm chột cao lên, một bản khai ném xuống Khương Đại Hải, trừng đầu hấn làm hấn kêu lên.

"Thần bị oan." Khương Đại Hải dập đầu liên tục, nhưng đối với chân tướng, hấn vẫn ngậm miệng không nói.

"Được, thật mạnh miệng, Khương Đại Hải, sáu vị phu nhân và đứa con nhỏ trong nhà ngươi cũng không cần nữa đúng không?" Giọng nói của Mộ Phi Chi vẫn không chút để ý như vậy, nhưng Thẩm Hành Vu biết, mỗi khi hấn tức giận sẽ có biểu cảm này, cho nên ngàn vạn lần đừng chọc giận hấn, hấn có thể cười mà giết người.

"Thần..." Trong chốc lát, Khương Đại Hải không biết phải nói gì, từ khi bị bắt, hấn không biết tình hình người nhà thế nào, nghĩ đến đứa con Khương Định còn nhỏ tuổi, hấn liên tục dập đầu nói: "Cầu vương thượng khai ân, tha cho đứa nhỏ một mạng."

"Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần ngươi nói ra người đứng sau, cô vương sẽ tha cho đứa bé ba tuổi kia một mạng." Mộ Phi Chi kéo tay Thẩm Hành Vu

đặt vào tay mình, xoa xoa cho nàng ấm.

"Sao, điều kiện như vậy vẫn không lời sao?" Mộ Phi Chi híp mắt, hừ lạnh một tiếng.

"Thần. . . . . Thần nói." Khương Đại Hải nghĩ một lát, dập đầu với Mộ Phi Chi, lúc hấn ngẩng đầu lên, giữa trán đã đỏ, bắt đầu rỉ máu.

"Được." Mộ Phi Chi thấy hấn chịu nói, nhướn mày hỏi.

"Là hữu tướng." Khương Đại Hải thờ dãi một hơi, giọng điệu cực kì xót thương nói.

"Được lắm." Mộ Phi Chi chỉ nói hai chữ này.

... ..

Ra khỏi Đại Lý Tự, Mộ Phi Chi nói với Giang Thành Nghiệp: "Giờ ngo ngày mai, trăm toàn bộ Khương gia, Khương Đại Hải để đến cuối cùng."

"Vương thượng, trăm cả Khương gia sao?" Giang Thành Nghiệp không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì vừa mới ở trên đại đường, vương thượng rõ ràng có ý tha cho người nhà Khương Đại Hải.

"Giang ái khanh, người thấy lời khai của Khương Đại Hải thế nào?" Mộ Phi Chi hỏi Giang Thành Nghiệp.

"Chuyện này..." Giang Thành Nghiệp lắc lắc đầu: "Khương Đại Hải trả lời rất rõ ràng, hơn nữa sau khi nói ra hữu thừa tướng, rõ ràng có khê thờ phào một hơi."

"Tuy là như vậy, nhưng Giang ái khanh, ngày mai còn phải phiên người đến phủ hữu thừa tướng một chuyến." Mộ Phi Chi nói những lời này làm Giang Thành Nghiệp mơ hồ.

"Xin nghe vương thượng phân phó." Giang Thành Nghiệp không biết mình phải đến phủ hữu thừa tướng truyền tin gì.

"Người phái người cảm thánh chỉ của ta lệnh cho hữu thừa tướng đến Đại Lý Tự một lát." Mộ Phi Chi cười bí hiểm.

"Sao ạ?" Giang Thành Nghiệp giật mình hỏi, nghe ý của Mộ Phi Chi, là muốn giải trừ hữu thừa tướng sao?

"Nói ta đã đến đây, thân thể vương hậu yếu, không ở lâu được." Nói xong, Mộ Phi Chi khom lưng bế Thẩm Hành Vu lên, sau đó đi đến chỗ xe ngựa.

Thạch Lưu thấy Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu tới, lập tức trái thảm, Thẩm Hành Vu vừa ngồi xuống, nàng liền đắp chăn lên người Thẩm Hành Vu, thân thể chủ tử rất yếu đuối, không thể có sai sót gì, Thạch Lưu nghĩ vậy trong lòng.

"Buồn ngủ quá, vốn tưởng là có chuyện gì mới, kết quả lại là chiều này." Thẩm Hành Vu cọ vào lòng Mộ Phi Chi, miến cưỡng nhắm nghiền mắt.

"Buổi trưa thì ngủ, bây giờ đừng ngủ." Mộ Phi Chi sợ Thẩm Hành Vu ngủ nhiều quá sẽ không tốt, liền nhéo mặt nàng, không cho nàng ngủ.

"Ta là người bệnh, ta là người lớn nhất." Thẩm Hành Vu bắt đầu chơi xấu.

Mộ Phi Chi cười nhẹ: "Nàng không phải người bệnh cũng lớn nhất."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 64: Không đến dỗ ta?

Sau khi từ Đại Lý Tự trở về, Mộ Phi Chi mang theo Phúc Hải đi Ngự thư phòng, rót cuộc Thẩm Hành Vu thờ dãi một hơi, bắt đầu cời quần áo từ ngoại điện của điện Thái Cực, vừa cời vừa thì thầm nói: "Mặc nhiều như vậy, ngay cả chân cũng không động được, muốn ta biến thành con gấu chó lớn sao?"

Thạch Lưu thấy vậy thì trong lòng run sợ, nàng tiến lên nhặt vài cái áo choàng Thẩm Hành Vu ném xuống đất, sau đó nhẹ nhàng nói với Thẩm Hành Vu: "Chủ tử, nếu như để Vương thượng biết rõ thì bọn nô tỳ sẽ bị trừng phạt!"

"Có ta chịu trách nhiệm các người lo lắng cái gì?" Rót cuộc Thẩm Hành Vu cời mấy cái áo nặng nề xuống. Nàng vừa định đi vào nội điện thì chợt nghĩ đến con nhóc kia, cho nên quay đầu lại nói với Hoa Dung: "Hoa Dung, đến chỗ Quý Y ôm Cầu Cầu về cho ta, không biết Quý Y có để nó bị đói không."

"Nhưng chủ tử, vương thượng đã nói không có mệnh của ngài ấy thì không được ôm Cầu Cầu về." Hoa Dung khó xử nhìn Thẩm Hành Vu.

“Bảo người đi thì người đi, mề neho cái gì?” Thẩm Hành Vu khoát tay với Hoa Dung, sau đó cả người thoải mái đi vào nội điện. Nàng ngồi xuống nệm, tay sờ lên bả vai mình, trong lòng mang theo vài phần tò mò, bởi vì sau khi tỉnh lại, Mộ Phi Chi chăm sóc cô như đại gia, cho nên nàng cũng không có cơ hội hỏi, rốt cuộc là hấn dùng thuốc vì mà chỉ trong bốn năm ngày, vết thương của nàng đã không còn cảm giác, dường như hiệu quả của thuốc này cũng nhanh quá.

Lúc cô đang suy nghĩ, Hoa Dung thở mạnh chạy vào, nhét Cầu Cầu vào trong ngực Thẩm Hành Vu, sau đó lại thở dốc: “Từ nay về sau, đánh chết nô tỳ cũng không tới chỗ Quý Y!”

“Làm sao vậy? Hấn lại làm chuyện gì kinh thiên động địa à?” Thẩm Hành Vu tò mò hỏi.

“Hấn lấy được đen xì bôi lên ánh mắt của con thỏ nhỏ.” Hoa Dung vừa nghĩ tới ánh mắt đáng thương của con thỏ, trong lòng nàng mắng mủi mủi tám đời tổ tông nhà Đỗ Trọng, bởi vì hấn như vậy quá tàn nhẫn, con thỏ nhìn rất thảm.

“Hấn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, người không thể mong chờ hấn đối xử tử tế với tất cả mọi thứ, tới mức ngay cả một con kiến cũng không giết chết được.” Thẩm Hành Vu bình thản nói, trong lời nói cũng không có vẻ gì là mềm lòng với chuyện như vậy.

Hoa Dung há hốc mồm nhìn Thẩm Hành Vu, dường như nàng không tin Thẩm Hành Vu cũng là người máu lạnh như vậy.

“Hoa Dung, đôi mắt của thỏ là mẫn cảm nhất, là nơi yếu ớt nhất, dùng mắt để thí nghiệm là tốt nhất.” Thẩm Hành Vu nói xong, không nhìn Hoa Dung há hốc mồm, chỉ lắc đầu sau đó xem sách trong tay.

Thẩm Hành Vu thích yên tĩnh, lúc đọc sách thường thích ở một chỗ, hơn nữa dường như vừa rồi nàng đã dọa Hoa Dung không nhẹ, cho nên nàng cho Hoa Dung và Thạch Lưu lui ra, chính mình nằm ỏ trên giường đọc sách.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Hành Vu có chút khô miệng, nàng không hề suy nghĩ mà chân trần bước tới bàn cách đó không xa uống nước. Kết quả nước còn chưa rót vào trong ly trà, cửa nội điện đã bị Mộ Phi Chi mở ra, khuôn mặt Mộ Phi Chi vốn đang mỉm cười, nhưng mà khi hấn nhìn thấy trên người Thẩm Hành Vu mặc ít như vậy, lại còn đi chân đất thì gương mặt đó căng lên. Hấn đi lên vài bước, giọng nói to đến dọa người, giận dữ hét lên với Thẩm Hành Vu: “Thẩm Hành Vu, lời nói của ta nàng coi như gió thoảng bên tai phải không?”

Trước kia Thẩm Hành Vu chưa từng nghe hấn nói nặng với nàng, bây giờ bị hấn rống lên như vậy, ly trà nàng bưng trong tay không khỏi run rẩy.

Mộ Phi Chi lạnh nhạt đứng trước mặt nàng, khuôn mặt băng giá, nhiệt độ trong phòng lập tức vì tâm tình của hấn mà hạ thấp xuống, gần như có thể so với trời đông giá rét.

“Nàng không biết là mình vừa bệnh sao? Không biết đi chân không như vậy sẽ bị lạnh à?” giọng của Mộ Phi Chi bởi vì cảm xúc nên cũng có phần tức giận, gương mặt hấn lạnh lùng, ôm Thẩm Hành Vu lên giường, kéo mạnh một cái chăn đắp lên cho nàng.

Cả quá trình Thẩm Hành Vu không nói câu nào, chỉ yên lặng nhìn Mộ Phi Chi, nhưng bây giờ cơn giận của Mộ Phi Chi rất lớn, hấn cố gắng kiềm chế chính mình không nổi giận với Thẩm Hành Vu, nhưng mà lời nói ra lại rất lớn, trong khoảng thời gian ngắn cũng khiến Thẩm Hành Vu kinh hãi.

“Nàng nghe rõ lời ta chưa? Từ nay về sau không được như vậy nữa, nghe không?” Mộ Phi Chi đắp mấy cái chăn lên cho nàng, kết quả hấn phát hiện lửa giận trong lòng mình vẫn còn chưa lui xuống. Hấn lại quay người lại, vươn tay cầm lấy cổ tay Thẩm Hành Vu, trong giọng nói là sự nghiêm khắc và hung ác trước nay chưa từng thấy.

“Xoạch” một tiếng, Thẩm Hành Vu mở to hai mắt nhìn Mộ Phi Chi, một giọt nước mắt cứ như vậy rơi xuống trên mu bàn tay Mộ Phi Chi.

Bởi vì giọt nước mắt này mà tay Mộ Phi Chi run rẩy hạ xuống, cả người hấn cứng ngắc, vẻ mặt lạnh như băng tan rã trong chốc lát, nước mắt kia giống như giọt nước nóng hôi, làm cháy da và tím hấn. Một lát sau hấn mới hoàn hồn, vừa muốn vươn tay ôm Thẩm Hành Vu vào ngực thì Thẩm Hành Vu vén chân lên chạy ra ngoài.

Thần trí của Mộ Phi Chi vẫn bị giọt nước mắt vừa rồi làm loạn, sau khi Thẩm Hành Vu chân đất bỏ chạy hấn mới kịp phản ứng, đuổi theo nàng. Đợi hấn chạy tới thì Thẩm Hành Vu đã ngồi trên ghế đá trong sân điện Thái Cực, hai mắt nhìn đóa hồng mai trong sân không có tiêu cự. Cả người Mộ Phi Chi cứng ngắc đứng ở đó, một cảm xúc bối rối dâng lên trong lòng hấn, hấn nghĩ, có phải vừa rồi thái độ của mình quá cứng rắn rồi không, hấn muốn yêu thương nàng, bình thường chưa bao giờ nói một câu nặng lời với nàng, lần này thái độ hung ác nổi giận với nàng như vậy. Nhưng mà, hấn thật sự rất tức giận, hấn sợ nàng vì cảm lạnh mà bệnh tái phát, những lúc nàng mê man.... nỗi cô đơn đã tra tấn hấn phát điên rồi, cho nên hấn không cho phép chuyện như thế xảy ra lần nữa, chẳng lẽ là hấn đã dọa nàng sao? Là hấn quá nghiêm khắc rồi à?

Hai người cứ như vậy không nói gì, một người ngồi một người đứng. Mãi một lúc sau, bước chân Mộ Phi Chi hơi động một chút, muốn tiến lên, đột nhiên Thẩm Hành Vu quay đầu lại, bấu môi hỏi Mộ Phi Chi: “Chàng không đến dỗ ta sao?” Bởi vì giọng khàn khàn, nên khi Thẩm Hành Vu nói những lời này, giọng rất thấp, cộng thêm cả đôi mắt to trong trẻo, Mộ Phi Chi chỉ cảm thấy tràn đầy trong lòng, hấn bước nhanh đến phía trước, ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực, vuốt vuốt tóc nàng, lại thấp giọng vội vàng nói: “Đỗ, xin lỗi nàng, giọng điệu của ta hơi nặng. Nhưng cảm giác đau khổ này ta không chịu được lần thứ hai, mặc dù chỉ có ba ngày, nhưng mà A Vu à, với ta mà nói còn dài hơn là ba mươi năm.” Mộ Phi Chi nói xong thì hôn lên mái tóc Thẩm Hành Vu, giọng nói càng dần khàn khàn.

“Vừa rồi chàng làm ta sợ muốn chết, có biết không?” Thẩm Hành Vu ngẩng đầu lên, học hấn nắm lấy cổ tay hấn, giọng điệu ra vẻ ghét bỏ: “Mộ Phi Chi, chàng làm hư ta rồi, ta đã thành thói quen rồi, chàng đột nhiên giận dữ với ta, giọng còn lạnh như vậy nữa, ta cũng rất sợ đấy, biết không? Cảm giác đó giống như, ta rất có lòng tin rằng chàng sẽ tốt với ta cả đời, nhưng mà đột nhiên chàng phát giận như vậy, khiến ta bắt đầu hoang mang. Là chàng trêu chọc ta trước!” Thẩm Hành Vu nói rất ủy khuất, vừa rồi nàng thật sự bị bộ dạng như muốn ăn thịt người của Mộ Phi Chi dọa sợ, được ăn nhiều ngọt

ngào quá nên không chịu được một chút khổ.

“Ta nói rồi, nàng không được đi chân đất trong cung, bệnh của nàng còn chưa tốt, sao ta có thể không lo lắng được?” Mộ Phi Chi dừng lại nheo nheo mũi Thẩm Hành Vu, trong lòng vừa tức vừa buồn cười. Nữ nhân này, đúng là không khiến người ta tức giận được, vừa rồi nàng gang tay với hắn, mềm mại nói hắn dỗ nàng, Mộ Phi Chi cảm nhận được sâu sắc, đời này chính là nàng, người động được tới trái tim hắn chỉ có nàng, khi hắn mềm giọng dỗ nàng, hắn cảm thấy lòng mình cũng mềm mại hơn.

“Ta là người sống, không phải hoa trong nhà kính, chàng chiều ta như vậy, về sau ta yếu đuối thì phải làm sao?” Thẩm Hành Vu đắm nhẹ lên người hắn một chút, biểu đạt bất mãn của mình.

“Được rồi, không giận nữa hả? Lần sau ta nhất định sẽ dịu dàng một chút.” Mộ Phi Chi nắm chặt lấy tay nàng, vuốt vuốt, sau đó bế nàng lên, đi vào trong nội điện.

Khi cửa nội điện đóng lại, Thạch Lưu và Hoa Dung liếc nhìn nhau một cái, sau đó hai người cùng bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 64 (2)

Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu tới giường, dụ dỗ nàng nằm ngoan bên trong. Sau đó hắn bảo Phúc Hải đưa tấu chương tới, chính mình ngồi bên bàn phê duyệt tấu chương, nhưng mà đôi mắt thỉnh thoảng sẽ hướng về giường, mang theo quyến luyến vô triền miên, đợi tới khi Thẩm Hành Vu đã ngủ thì hắn ngồi đến cạnh giường, nắm tay nàng, đặt lên môi hôn, lại dùng mặt mình cọ cọ, khoe môi mỉm cười mang theo sự hấp dẫn mê người.

...

Hình ảnh chuyện xưa lại kéo về phía Hữu tướng, bởi vì ở Đại Lý Tự, Khương Đại Hải đã nói Hữu tướng là người giật dây, cho nên Mộ Phi Chi đã giam lỏng Hữu tướng, người Đại Lý Tự bắt Hữu tướng đi, tin tức Hữu tướng bị giam lỏng lập tức truyền khắp đình đô, tất cả đại thần đều bị tin tức này khiến cho hoảng loạn, chỉ có phủ Tả tướng vẫn như trước.

Tối hôm đó, Hữu tướng ngồi trong sân nhà uống trà, chợt thấy sau lưng một luồng gió lạnh, tới lúc hắn quay đầu lại thì thấy sau lưng có hai người, hắn chợt quý xuống, vô cùng hoảng sợ đập đầu với Mộ Phi Chi, nói: “Cựu thần không biết Vương thượng giá lâm, không tiếp đón từ xa.”

“Hắc Ứng.” Mộ Phi Chi quay đầu nhìn, Hắc Ứng lập tức biến mất, bắt đầu làm công tác bí mật ở ngoài để ngừa có người nghe được lời của hai người nói.

“Quý ái khanh đứng bên.” Mộ Phi Chi ngồi xuống trước, sau đó nói với Hữu tướng.

Ngoại trừ vừa rồi hơi bối rối, bây giờ Hữu tướng vô cùng bình tĩnh, hắn lấy một chén không, rót một ly trà nóng cho Mộ Phi Chi, lúc này mới hỏi Mộ Phi Chi: “Không biết Vương đến đây có gì phân phó?”

“Hữu tướng không thấy hiếu kỳ, vì sao cô vương phải giam lỏng ngươi sao?” Mộ Phi Chi cầm lấy ly trà nhưng không uống, hắn từ từ quơ quơ, nhưng mà không tràn một giọt nước nào.

“Nhất định có người hãm hại cựu thần, về phần là ai, cựu thần nghĩ hắn là Vương thượng đã biết rõ. Cựu thần biết, việc Quân kỵ doanh trước kia mọi đầu mối đều ám chỉ là cựu thần, mà chuyện võ sinh quán vừa rồi lại hủy diệt một nữ nhi của cựu thần, hôm nay Vương thượng giam lỏng cựu thần, có nghĩa là lời khai của Khương Đại Hải nhất định chính là cựu thần. Nhưng mà khéo là, năm đó Dur Thiệu Bình và Khương Đại hải là tân khoa trạng nguyên và tiến sĩ một tay cựu thần nhắc bật lên. Hôm nay mọi điều ngụ ý, cựu thần có mười cái miệng cũng không nói rõ được, kế hoạch kín đáo như vậy, rõ ràng có người bày một cái lưới lớn sau lưng cựu thần, cựu thần bị bao phủ, chỉ có thể trách mình bất lực. Hữu tướng nói một hơi xong mới thở dài, rất bình tĩnh nhấp một ngụm trà, nhìn Mộ Phi Chi.

“Cô vương đương nhiên biết rõ ngươi nói đến ai, nhưng mà bây giờ còn chưa tới lúc vạch trần chân tướng, trước mặt hắn bây giờ còn có một người.” Mộ Phi Chi nói chuyện như giải đố, dùng phương thức của mình để nói chuyện với Hữu tướng.

“Mục tiêu của hắn đơn giản chính là Lục hoàng tử, hắn muốn nắm vương quyền, chỉ có tìm một người danh chính ngôn thuận, có huyết mạch hoàng gia, có thể giúp hắn, làm con rối nguy trang của hắn. Xét những điều này, Lục hoàng tử là đệ đệ của tiên hoàng, đương nhiên là thí sinh tốt nhất.” Hữu tướng giải thích nói.

“Nếu như ái khanh đã hiểu được, vậy thì thời gian này ủy khuất ngươi.” Mộ Phi Chi đứng dậy, giọng nói không mặn không nhạt.

“Cựu thần không dám.” Hữu tướng bị lời Mộ Phi Chi gây kinh hãi, lúc hắn kịp phản ứng thì Mộ Phi Chi đã bình tĩnh hình hắn.

“Cũng không còn sớm, ái khanh nghỉ đi.” Mộ Phi Chi không nói thêm gì nữa, có những lời nên nói tới điểm dừng, hai người hiểu là được rồi, những thứ

khác hẳn không muốn nhiều lời.

Đêm lạnh như nước, càng gần tới trừ tịch thì nhiệt độ càng thấp, cho tới khi Mộ Phi Chi đã biến mất rất lâu, lúc này Hữu tướng mới khoác áo đi vào phòng. Lúc không người, ông nhẹ nhàng thở dài: “Có được mình quân, Hoài Nam hưng thịnh!”

....

Lúc Mộ Phi Chi hồi cung, Thẩm Hành Vu đang ý trên giường, vài lớp chăn dày đã che, nàng cầm một quyển sách trong tay, đọc rất hăng say, nhìn về mặt nàng thì đọc rất say sưa.

“Xem cái gì đấy?” Mộ Phi Chi ngồi bên giường ôm lấy Thẩm Hành Vu, đầu tiên là giữ cái ót nàng lại, tàn sát bữa bãi trên môi nàng, lúc này mới vuốt ve đầu vai nàng và hôn nàng.

“Chàng trở lại rồi sao, mau đi đổi y phục, lạnh quá.” Bởi vì vừa ở ngoài về nên cả người Mộ Phi Chi mang theo một luồng khí lạnh, Thẩm Hành Vu ghét bỏ không dựa, không muốn nhận cái khí lạnh trên người hắn.

“Không cần đổi, cởi ra là được, dù sao nhiệt độ trên người ta cũng cao hơn.” Mộ Phi Chi nói xong thì cởi quần áo trên người mình xuống, rồi vén chăn chui vào trong. Đồng thời quyển sách trên tay Thẩm Hành Vu cũng bị Mộ Phi Chi ném ra ngoài, Thẩm Hành Vu thấy vậy thì phiền chán nói: “Chàng làm cái gì vậy?”

“Đến, để cho ta ôm nào.” Một tay Mộ Phi Chi chống đầu, lười biếng nói với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu nhìn lồng ngực hắn lộ ra, âm thầm nuốt nước bọt, nàng lắc đầu nói: “Phu quân, trên người ta còn có vết thương, chàng đừng làm loạn.” Từ sau đại hôn của hai người, Mộ Phi Chi quả thực vô cùng yêu thích phương diện kia, tới mức khiến người phần nộ. Mỗi khi Thẩm Hành Vu đều bị hắn lấn qua lần lại muốn chết, nàng luôn thích cắn một cái lên vai hắn, sau đó rầu rĩ nói: “Mộ Phi Chi, chàng có thể tiết chế một chút không!” Lúc đó, Mộ Phi Chi sẽ hùng hồn nói: “Nam nhân cầm dục hai mươi lăm năm, nàng bảo ta tiết chế thế nào?” Khẩu khí vô lại đó, đúng là vô sỉ.

“Nàng nghĩ cái gì thế, mặc dù ta không nhìn được nhưng không đến mức không để ý tới vết thương của nàng.” Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu vào lòng, ấn đầu nàng vào trong ngực mình, sau đó nhắm mắt lại.

Qua nửa năm, Thẩm Hành Vu đã sớm thích ứng với cái ôm của Mộ Phi Chi. Nàng tìm một tư thế thoải mái, cọ cọ vào ngực Mộ Phi Chi, sau đó thoải mái nhắm mắt lại, hai tay theo thói quen ôm eo Mộ Phi Chi, cơ thể hai người dính chặt lấy nhau, cảm xúc tốt đẹp này suýt nữa làm Mộ Phi Chi không nhìn được.

“A Vu, gần đây nàng có vẻ thích ngủ!” Mộ Phi Chi nghe thấy tiếng thở nhẹ trong ngực, bất đắc dĩ và cưng chiều nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 65.1: Con của chàng nói với chàng

Những ngày Thẩm Hành Vu sinh bệnh, Mộ Phi Chi không chỉ một lần tuyên bố muốn đem hang hổ của Đỗ Trọng đi, cuối cùng, cho dù là người không sợ trời không sợ đất, da mặt dày như Đỗ Trọng cũng bị Mộ Phi Chi dọa sợ, cho nên thời gian này hắn cũng không lộ diện trước mặt Mộ Phi Chi, thành thật ở trong Ly viên của mình nghiên cứu các loại độc dược. Cũng vì thế mà hồi lâu nàng không đến gặp hắn, bởi vậy lần này thấy Đỗ Trọng ở điện Thái cực thì nàng rất kinh ngạc.

“Sao ngươi lại tới đây?” Thẩm Hành Vu ngồi trên ghế đá ở ngoại điện chơi đùa với Cầu Cầu. Cầu Cầu rất khôn, vừa nhìn thấy Đỗ Trọng thì chui tọt vào trong ngực Thẩm Hành Vu giống như gặp quỷ.

“Mộ Phi Chi ở đây không?” Đỗ Trọng giống như người không xương, tựa trên cây cột, mái tóc phiêu dật sau lưng, trông cực kỳ đẹp.

“Ngươi không thành thật ở trong Ly viên mà đến đây làm chi?” Đang nói chuyện thì Mộ Phi Chi chạy tới bên cạnh Thẩm Hành Vu, nắm lấy tay nàng.

“Có chuyện nói với ngươi một chút.” Mặc dù giọng nói Đỗ Trọng vô cùng lười nhác nhưng từ trong ánh mắt hắn Thẩm Hành Vu nhìn ra một chút gì đó không giống, mà đương nhiên Mộ Phi Chi cũng nhìn ra.

“Ya, bên ngoài tuyết vừa rơi, ta cũng học văn nhân đi ra ngoài thưởng tuyết, hai người các ngươi cứ trò chuyện đi.” Thẩm Hành Vu biết rõ hai người cần thời gian, cho nên nàng ôm Cầu Cầu đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Nàng vừa đứng dậy, cổ tay đã bị Mộ Phi Chi nắm được, bởi vì Thẩm Hành Vu luôn yêu thích yên tĩnh cho nên bên ngoài đại điện chỉ có một mình Thạch Lưu, mà ngay cả Phúc Hải cũng lui ra ngoài. Mộ Phi Chi phân phó cho Thạch Lưu: “Lấy vài cái áo khoác cho chủ tử ngươi.”

Thạch Lưu biết rõ Mộ Phi Chi sốt ruột vì ái thiếp, nàng nhanh chóng ôm ra một đống lớn quần áo khiến Đỗ Trọng phải lú lười. Mộ Phi Chi lại tự tay mặc

từng cái cho Thẩm Hành Vu, cuối cùng cái mũi choàng lên cho nàng, lúc này mới dặn dò với Thạch Lư: “Thân thể nàng còn yếu, các người không được ở bên ngoài quá lâu.”

“Biết rồi.” Thẩm Hành Vu nhéo nhéo tay Mộ Phi Chi, ý bảo hắn yên tâm, sau đó ôm Cầu Cầu mập mạp ra ngoài.

Đôi mắt Mộ Phi Chi nhìn theo Thẩm Hành Vu, tới khi Thẩm Hành Vu ra khỏi điện Thái cực, hắn mới quay lại, vừa vận dụng vào ánh mắt có thâm ý của Đỗ Trọng.

“Bây giờ không có người rồi, người có thể nói.” Mộ Phi Chi cau mày, trong ấn tượng của hắn, Đỗ Trọng không giống như người có thể cẩn thận ôm bí mật.

“Có chuyện ta cảm thấy người cần phải biết, nhất là vị người bất quan trọng như vậy.” Rốt cuộc thân thể Đỗ Trọng cũng đứng thẳng lên, hắn ngọc thụ lâm phong đứng ở đó, từ ngôn ngữ đến ánh mắt cũng tràn đầy hương vị quý di.

“Người muốn nói gì?” Mộ Phi Chi liếc ra ngoài, lúc này mới cảm lý trà trong tay, nhấp một ngụm, ưu nhã hỏi Đỗ Trọng.

“Son có mùi đàn hương, lúc gặp chuyện ở Hải thành, người có người thấy không?” Khóe môi Đỗ Trọng cong lên, đôi mắt nhìn chằm chằm từng cử động trên mặt Mộ Phi Chi.

“Lúc trước ta bị ám sát ở Thái y viện, ta từng phát hiện một chuyện rất thú vị, nhưng mà ta muốn cho người đoán thử, cho người một chút phiền toái cũng không toot, nhưng mà bây giờ dường như chuyện đã phát triển theo hướng rất tệ, cho nên ta nghĩ có nên nói chuyện này cho người biết, để người phòng bị nhiều hơn, dù sao giữa hai chúng ta coi như nhà...” Hai chữ cuối cùng kia Đỗ Trọng nói rất nhẹ, gần như không nghe rõ.

“Người muốn ta chú ý hắn?” Mộ Phi Chi cười lạnh một tiếng, lấy tay dính nước trà viết hai chữ trên bàn, lại ngẩng đầu nhìn Đỗ Trọng.

“Người biết rõ sao?” Đỗ Trọng kinh ngạc.

“Người biết đêm đại hôn của ta và A Vu, ta đã phái bao nhiêu người âm thầm canh giữ bên cạnh nàng sao?” Mộ Phi Chi hỏi ngược lại Đỗ Trọng.

“Khi đó người đã biết sao?” Đỗ Trọng nghe xong lời Mộ Phi Chi nói thì thu lại bộ dạng lười nhác, hắn tiến lên ngồi cạnh Mộ Phi Chi, bắt đầu dùng ngón tay gõ bàn theo thói quen.

“Nếu không người nghĩ rằng chỉ ta và người mà xuất động cả Thiên cơ lâu sao?” Mộ Phi Chi khê hừ một tiếng.

“Đúng là điên rồi.” Đỗ Trọng lắc đầu, chắc chắn hai tiếng.

“Ta không muốn A Vu gặp bất cứ hiểm nguy nào.” Ngón tay Mộ Phi Chi nhẹ nhàng vẽ vài nét lên hai chữ kia, cái tên đó lập tức biến thành một mảnh nước đọng, cuối cùng cũng không thấy rõ.

“Những chuyện này người không cần nói với ta, nếu người đã biết rồi thì chỉ cần chú ý nếu người động thủ thì nói cho ta một tiếng, sự kiện bị ám sát kia vẫn còn cháy trong lòng ta đấy, chắc chắn, đúng là đáng mong chờ nha, huynh đệ tàn sát.” Trước khi đi, Đỗ Trọng quăng lại một câu.

“Hừ.” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, đợi sau khi Đỗ Trọng đi khỏi, hắn đứng lên đi ra ngoài điện Thái cực. Còn chưa ra khỏi đường gạch, hắn chợt nghe thấy tiếng cười vui từ trong viện truyền tới, giọng nói này vô cùng quen thuộc, chỉ nghe như vậy cũng có thể làm hắn vui vẻ. Hắn lại tiến về phía trước vài bước, đứng trên cầu thang ngoài điện Thái cực, cách lan can nhìn nữ nhân mặc bộ váy trắng đứng trong sân, bốn phía là những bông tuyết nhẹ bay. Nàng cười lớn nhìn một nắm trắng đang nhảy lạch bạch trong đồng tuyết. Cầu Cầu đạp bốn cái chân ngắn đuôi theo những bông tuyết, bộ dạng khờ khạo này làm cho Thẩm Hành Vu tức cười, hai tay nàng nhét trong áo choàng, trong gió lạnh cặp mắt linh động tản ra sức hấp dẫn vô cùng.

Có lẽ chơi đã mệt, Cầu Cầu chạy quanh chân nàng, muốn trở lại trong lòng nàng ngủ một giấc, Thạch Lư và Hoa Dung nhìn màn này, không khỏi cười nói: “Quả cầu mệt rồi.”

Thẩm Hành Vu cười vui vẻ, tuyết bay đầy trời khiến tâm tình nàng cũng tốt hơn, nàng há miệng thở một hơi, sau đó liền ngồi xổm xuống. Cầu Cầu cho rằng Thẩm Hành Vu muốn ôm mình lên, thậm chí hai chân trước của nó đã vênh lên, chờ Thẩm Hành Vu qua ôm, cuối cùng Thẩm Hành Vu lại nắm một nắm tuyết ném lên người Cầu Cầu. Cầu Cầu ngẩn người, sau đó ghét bỏ rũ tuyết trên người, khom người định nhảy lên người Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu lùi ra sau một bước, sau đó lại nắm một ít tuyết ném về phía Cầu Cầu, Hoa Dung và Thạch Lư cũng ngồi xổm xuống, quần bị giúp Thẩm Hành Vu hoàn thành việc vui chó. Ba người ném những nắm tuyết đuổi theo Cầu Cầu.

“Há?” Thẩm Hành Vu chạy tới trước, đột nhiên đụng vào lòng một người, nàng ngẩng đầu lên thấy người tới là Mộ Phi Chi, cũng không để ý mà nụ cười vẫn treo bên môi. Nàng đẩy Mộ Phi Chi ra vì hắn đang chặn đường của nàng, nhưng Mộ Phi Chi bá đạo bế cả người Thẩm Hành Vu lên.

“Chàng muốn làm gì thế?” Thẩm Hành Vu cứ như vậy bị Mộ Phi Chi bế lên, còn lại hai nha hoàn há hốc mồm rồi cũng quen đi, cộng thêm một con chó trắng đứng ngây ngốc trong đồng tuyết.

“Tay cũng đông lạnh đỏ lên rồi, không có cảm giác gì sao?” Mộ Phi Chi thờ dãi, cố ý trừng mắt hỏi Thẩm Hành Vu.

“Phu quân, có phải chàng quá chiều chuộng ta rồi không, tay đụng vào tuyết sao không đỏ lên được? Chàng làm như vậy, khiến ta có loại ảo tưởng” Thẩm Hành Vu như nghĩ tới chuyện gì, nàng ôm cổ Mộ Phi Chi, ghé vào trong ngực hắn cười haha.

“Nghĩ gì?” Mặc dù Mộ Phi Chi bình tĩnh hỏi như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn rất tò mò, bởi vì hắn vô cùng để ý hình tượng của mình trong mắt Thẩm Hành Vu.

“Chàng là cha ta.” Thẩm Hành Vu bật cười.

Khuôn mặt Mộ Phi Chi lập tức đen xì, có lẽ ở chức vị cao đã lâu, từ nhỏ được người hầu hạ quen, cho nên trên người Mộ Phi Chi luôn kèm theo một cỗ khí áp bách người, hôm nay bị Thẩm Hành Vu nói như vậy thì khí tràng này càng lớn hơn.

Thẩm Hành Vu cũng không sợ hắn mà cọ cọ vào ngực hắn, rất vui vẻ cười nói: “Ta nói không đúng sao? Rõ ràng ta tìm được một người cha nha? Cái này không thể ăn, cái đó không thể ăn, hôm nay quá nóng đi ra ngoài sẽ bị nhiệt, hôm nay trời quá lạnh, đi ra ngoài sẽ bị cóng. Phu quân, có phải chàng định chột ta vào đại lung thì chàng mới yên tâm không?” Thẩm Hành Vu trêu ghẹo nói, hoàn toàn không để ý sắc mặt Mộ Phi Chi ngày càng đen.

“Thẩm Hành Vu.” Mộ Phi Chi gần như nghiến răng nói ra ba chữ kia, hắn rất ít khi gọi nàng như vậy, bởi vì gọi đầy đủ tên sẽ khiến người ta có cảm giác xa lạ.

“Phu quân đại nhân, ta rất cao hứng, vì chàng đối với ta như vậy.” Thẩm Hành Vu rất thỏa mãn, vì được nam nhân này yêu mến và cung chiều nàng như một nữ nhân bình thường.

“Phu quân, sao mặt chàng đỏ vậy?” Thẩm Hành Vu ngẩng đầu, đôi mắt sáng long lanh tò mò nhìn khuôn mặt Mộ Phi Chi, vui đùa cười nhẹ.

“Thẩm Hành Vu!” Mộ Phi Chi ôm nàng đi nhanh vào trong điện.

Mộ Phi Chi giận đùng đùng, nhưng Thẩm Hành Vu lại cười ngã vào ngực hắn, chà mấy khi Mộ Phi Chi lại đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 65.2

Hai người trải qua thời gian ngọt ngào, nhưng mà luôn có người sẽ tới quấy rối. Hôm nay lúc lâm triều, một vị đại nhân rất già đi ra, đầu tiên là cúi đầu thật sâu với Mộ Phi Chi, sau đó nghiêm túc nói: “Vương thượng, hôm nay nạn hạn hạn ở Hải thành đã được dẹp, Vương hậu nương nương cũng đã xứng danh, có phải nên suy tính một chút chuyện Vương tử không? Dù sao, Vương hậu nương nương gả vào cung cũng đã nửa năm, có phải là...”

“Là không phải cái gì?” Mộ Phi Chi ném một cái tấu chương đến bên chân lão thần tử, phát ra một tiếng loảng xoảng, khiến lão thần tử này giật mình.

“Tiền lão, Cô vương nhớ là, cháu của ngươi đến bây giờ cũng chưa có con nối dòng, chuyện nhà mình không trông mom mà ngươi còn muốn trông nom chuyện tình nhà Cô vương sao, là gán ngươi to cỡ nào?” Mộ Phi Chi đứng lên, mang theo khí tràng bức người, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tiền đại nhân.

Nhà Tiền lão đã con một mấy đời, nhưng mà tới thế hệ tôn tử thì không ính được con trai, chính thế sinh vài đứa đều là nữ nhi, tiểu thiếp cũng như thế, người ngoài đều truyền rằng thế hệ này bị nguyên rủa không sinh được nhi tử. Mộ Phi Chi lấy chuyện này bắt bí khiến cho hắn không nói nên lời.

“Chuyện này cô vương không muốn nghe thấy lần thứ hai, đương nhiên, nếu như có người muốn chết thì cô vương cũng không để ý. Dù sao, mấy năm nay số người ăn chơi rảnh rỗi cũng hơi nhiều, thanh lọc một lần cũng được.” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, xoay người mang theo Phúc Hải ra khỏi đại điện, Mộ Phi Chi phân phó cho Phúc Hải: “Chuyện hôm nay không được để rơi vào tai Vương Hậu.” Hắn muốn bảo vệ nàng chu đáo toàn bộ, hắn không muốn giữa hai người bị xen lẫn cái gì.

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Phúc Hải hiểu rất rõ quan hệ của hai vị chủ tử.

Trở lại điện Thái Cực, Mộ Phi Chi không thấy bóng dáng Thẩm Hành Vu, hắn lạnh lùng nhìn Thạch Lưu. Thạch Lưu vội vàng cúi đầu, sợ muốn chết: “Bẩm Vương thượng, chủ tử còn đang nghỉ ngơi.”

Mộ Phi Chi nghe thấy thế thì có chút bận tâm, mấy ngày gần đây Thẩm Hành Vu ngủ rất nhiều. Trước khi bị thương, Thẩm Hành Vu yêu ngủ cũng đúng, bởi vì nguyên nhân quả thực là do Mộ Phi Chi, từ lúc Mộ Phi Chi được khai trai thì gần như hàng đêm không tha cho Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu thường hôn mê nửa đường. Nhưng mà từ sau khi nàng bị thương, cho dù bị ghen tới mức sắp nội thương, Mộ Phi Chi cũng không chạm vào nàng, nhưng mà như thế mà Thẩm Hành Vu vẫn yêu ngủ như vậy, Thẩm Hành Vu có chút lo lắng, có phải là dùng máu Cầu Cầu, trên người Thẩm Hành Vu xảy ra phản ứng gì không tốt nên mới thế không. Vừa nghĩ tới khả năng này, hắn vội vàng đi lên trước, ngồi bên giường, vỗ vỗ khuôn mặt Thẩm Hành Vu, nhẹ nhàng gọi: “A Vu, Tỉnh.”

Thẩm Hành Vu đang ngủ say, kết quả là bị Mộ Phi Chi gọi dậy, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, bất mãn nói với Mộ Phi Chi: “Làm sao?”

“Có phải trên người nàng có gì không khỏe không?” Mộ Phi Chi chỉ sợ nàng có chỗ nào không thoải mái.

“Phu quân, ta còn muốn ngủ tiếp một lát.” Thẩm Hành Vu lắc đầu, quần chặn lại.

Nhìn bộ dạng mệt mỏi của nàng, Mộ Phi Chi cũng không suy nghĩ nhiều, sờ lên trán nàng, thấy không có gì khác thường thì cũng không âm ỷ nàng nữa.

Giảng co hơn mười ngày, Mộ Phi Chi cho rằng gần tới cuối năm, trong nội cung có nhiều chuyện, nàng có chút mệt mỏi, không nghĩ gì khác.

Vài ngày sau, rốt cuộc Thẩm Hành Vu đón đêm trừ tịch đầu tiên tại Hoài Nam, dựa theo phong tục Hoài Nam, lễ trừ tịch hàng năm đều tổ chức cung yến, mở tiệc chiêu đãi những đại thần và thương nhân đã bỏ công sức vì quốc gia trong một năm. Nhưng năm nay hạn hán ở Hải thành vừa qua đi, Mộ Phi Chi không phô trương lãng phí như vậy, chỉ để cho các quý phụ tiến cung bái kiến Vương hậu, về phần cung yến thì hủy bỏ chờ năm sau.

Thẩm Hành Vu không biết quy củ này, sáng sớm trừ tịch mang theo Thạch Lưu và Hoa Dung tới điện Ngõ Đông tìm được liệu, bởi vì nàng chứa rất nhiều dược liệu trong này, nên ở đây giống như một không gian riêng tư của nàng. Nhưng nàng còn chưa lấy đồ xong, Thẩm Hành Vu bắt đầu choáng váng, bởi vì không biết vì sao trong điện Ngõ Đông có một nhóm quý phu nhân, các nàng ăn mặc vô cùng xinh đẹp, mang theo hơi thở của năm mới. Chỉ có điều, thái độ đối với Thẩm Hành Vu thì các quý phu nhân này còn cần phải nâng cao.

“Cấp bậc lễ nghĩa đến là được rồi, Bồn cung có chút mệt mỏi, các người cứ tự nhiên.” Thẩm Hành Vu ngồi ở thượng vị tiếp nhận lễ bái xong, cũng không muốn tốn thời gian với những người này.

Nhưng ai biết, những quý phu nhân này hoàn toàn không hiểu thân phận của Thẩm Hành Vu trong cung đã cao đến một mức không ai sánh bằng, các nàng thậm chí quên lời dạy của trượng phu. Bởi vì trong mắt những người này, Thẩm Hành Vu là một người không có xuất thân còn chiếm lấy cơ hội của nữ nhi các nàng, cho nên đã xảy ra cuộc đối thoại phía dưới.

“Vương hậu nương nương, mẫu nghi thiên hạ nên có phong phạm của Phượng tôn, phải ân huệ cùng hưởng, như thế Hoài Nam của chúng ta mới có thể hưng thịnh.”

“Quan hệ quân thần cần có nữ nhân trợ giúp, Vương hậu là người hiểu đạo lý như vậy, nhất định hiểu được lời nói của lão phu.”

“Vương hậu nương nương...”

Thẩm Hành Vu hoàn toàn không ngờ, sẽ phát sinh ra việc như vậy, tới đây nửa ngày hóa ra nguyên nhân là tới khuyên bảo nàng phải “Thâm minh đại nghĩa”.

Bên tai nghe lời những người kia ồn ào, Thạch Lưu tri ki nói với Thẩm Hành Vu: “Chủ tử, chúng ta về thôi.” Đám người kia quả thực huyền não muốn chết.

“Đương nhiên phải về, nhưng mà trước khi đi, ta có vài thứ muốn gửi cho các nàng.” Thẩm Hành Vu nhìn thấy nam nhân đi từ xa, nàng cười với hắn, nụ cười kia chiếu sáng cả tòa cung điện.

“Đến lâu như vậy mà còn không biết trở về sao?” Mộ Phi Chi bất đắc dĩ hỏi Thẩm Hành Vu, nàng rời khỏi hắn đã một canh giờ rồi, vì vậy hắn không nhìn được chạy tới xem, không ngờ ở đây náo nhiệt vậy, nhìn hàng lông mày của nàng hơi nhăn, Mộ Phi Chi hoàn toàn không coi những tiếng ồn ào không ra gì.

“Thật ồn ào.” Thẩm Hành Vu chu mỏ, dán vào ngực Mộ Phi Chi.

“Bình thường thù đoạn đối phó với ta đâu hết rồi, hay là nàng không muốn mở miệng, chờ ta trở lại đuổi người?” Mộ Phi Chi không e dè mà kê tai nói nhỏ với nàng trước mặt mọi người.

Một đám quý phu nhân đã quỳ xuống, nhưng khi nhìn Mộ Phi Chi thân mật với Thẩm Hành Vu, trong mắt các nàng là tràn đầy không cam lòng và xem thường.

Chi là dùng sắc quyến rũ mà thôi! Lúc này, các nàng đánh giá trong lòng như thế.

“Mộ Phi Chi, câu nói vừa rồi là con của chàng nói với chàng.” Thẩm Hành Vu làm ỏ trong lòng nam nhân, nắm một tay Mộ Phi Chi bỏ lên bụng mình

Mộ Phi Chi cũng sờ, cảm giác có ngàn bông pháo đang nổ rộ trước mặt mình, mãi hắn mới có phản ứng, bàn tay xoa lên bụng Thẩm Hành Vu, sau đó trong nháy mắt bế Thẩm Hành Vu lên, lạnh lùng phân phó cho Phúc Hải ở sau lưng: “Cắt toàn bộ lưỡi của các nàng cho ta.”

“...”

“Mỗi nhà lại đưa tới mười cơ thiếp.” Bọn họ đã có lá gan làm, thì phải khiến cho bọn họ ném thử mùi vị hậu viện bốc lửa.

“Vương thượng thứ tội!” Một đám quý phu nhân sợ tới mức quỳ xuống toàn bộ.

Nam nhân ôm nữ nhân dừng bước, nghĩ nghĩ, mọi người ở đây tưởng rằng có thể xoay chuyển thì bỗng nhiên hắn nói: “Cãi nhau quấy rầy đến thanh tịnh của Vương hậu và tiểu Vương tử, thôi, chém toàn bộ!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 66.1: Chuẩn bị làm cha

Trên tường bên trong điện Thái Cực, Mộ Phi Chi giữ chặt Thẩm Hành Vu, một bên mở trên môi nàng, một bên dán ở môi nàng hỏi: "Từ khi nào, hả?"

Hai tay Thẩm Hành Vu đều bị hấn không chế, trên môi còn thường xuyên truyền đến cảm xúc tê dại, nàng cúi đầu cọ xát vào Mộ Phi Chi, cười hi hi nói: "Mấy hôm trước ta hay thích ngủ, thấy không thích hợp liền tự mình bắt mạch, quả nhiên là hỉ mạch, hơn một tháng, chắc là mang thai trước khi chúng ta đi Hải Thành."

Mộ Phi Chi không có cách nào hình dung được cảm xúc trong lòng hấn lúc này, hấn ôm Thẩm Hành Vu, để mặt dựa sát vào nàng, khàn giọng nói: "Ta nỗ lực như vậy, mang thai cũng là chuyện sớm muộn thôi."

"Chàng có thể không cần nói chuyện trực tiếp như vậy được không?" Bởi vì hai tay Thẩm Hành Vu bị giữ chặt, cho nên không có biện pháp tránh hành động của Mộ Phi Chi, chỉ có thể đỏ bừng mặt, tức giận nhìn Mộ Phi Chi.

"Có gì phải thẹn thùng? Cục cưng cũng sắp sinh ra đến nơi rồi." Mộ Phi Chi vuốt ve bụng của Thẩm Hành Vu, trên mặt mang theo ý cười mê người, hấn buông hai tay Thẩm Hành Vu ra, sau đó đưa tay nâng cằm Thẩm Hành Vu nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, hấn mút cánh môi của nàng, giống như mê muội, tiếp đó cắn nhẹ một cái lên môi dưới của nàng, nhân cơ hội đi vào môi nàng cùng nhảy múa. Thẩm Hành Vu vốn đã bị hấn hôn đến không còn một chút khí lực, bây giờ hấn lại dây dưa với nàng như vậy, nàng chỉ có thể dựa vào trên người hấn, cả người mềm nhũn, không có một chút khí lực.

"Được rồi, môi đã sưng lên rồi." Thẩm Hành Vu đưa tay vỗ vỗ Mộ Phi Chi, nhưng đối với Mộ Phi Chi mà nói, cái này chỉ giống như gãi ngứa, hấn nhìn đôi môi sưng đỏ của Thẩm Hành Vu, khoe môi liền cong lên, sau đó bế Thẩm Hành Vu đặt ngồi xuống giường.

"Chàng lại muốn đi đâu?" Hôm nay là trừ tịch, Thẩm Hành Vu không biết Mộ Phi Chi còn muốn đi xử lý chuyện gì, chẳng lẽ không thể nghỉ một ngày.

"Phúc Hải, đến Thái Y viện tìm thái y đến đây cho Cô vương." Mộ Phi Chi phân phó Phúc Hải.

Vâng ạ, Phúc Hải gật đầu, lĩnh chỉ rời đi làm việc.

Thẩm Hành Vu vừa nghe thấy vậy, ngồi ở trên giường, nâng trán nhìn đứng ở trước cửa, nói: "Giờ này gia đình người ta đang cùng nhau đoàn tụ, chàng lại gọi người ta đến làm gì?"

"Làm công ăn lương, việc phải làm." Mộ Phi Chi quay trở vào, ngồi xuống bên giường, sau đó sờ mặt Thẩm Hành Vu nói: "Nàng an tâm dưỡng thai, sau này thành thật ở một chỗ cho ta, đừng để ta tìm không thấy bóng người có nghe không?"

"Phu quân, mới có một tháng, không lẽ chín tháng tiếp theo ta đều phải ngốc ở trên giường một chỗ giống như heo sao?" Thẩm Hành Vu thấy Mộ Phi Chi không nói gì, rất bất đắc dĩ lên tiếng.

"Ta mặc kệ, dù sao nàng cũng không thể chạy loạn." Mộ Phi Chi làm bộ dạng vô lại, tức giận đưa tay nhéo lên mặt Thẩm Hành Vu.

Không đến nửa canh giờ, Phúc Hải mang theo một đồng thái y vội vàng đi tới điện Thái Cực, vừa tiến vào, Mộ Phi Chi vô cùng lo lắng nói với một đám người: "Bắt mạch cho Vương hậu."

Chủ tử đã lên tiếng như vậy, nhóm thái y đều ngồi đằng hoàng ở trên ghế, cách mấy tầng màn lụa, kéo lấy một sợi dây đỏ, sau đó, sau vài giây, trên mặt bọn họ không chỗ nào giấu nổi vẻ kinh ngạc, thu hồi tư hồng, một đám thái y liền quỳ xuống trước mặt Mộ Phi Chi, trầm giọng nói: "Chúc mừng Vương thượng, Vương hậu có thai rồi."

Trên mặt Mộ Phi Chi rất lạnh nhạt gật đầu, nói với một đám người quỳ trên mặt đất: "Vậy kê phương thuốc dưỡng thai cho ta."

Thẩm Hành Vu cách màn lụa, nhìn nam nhân cao lớn, chỉ cảm thấy gân xanh trên trán chuyển động, nàng có thể lý giải tâm tình kích động khi lần đầu được làm cha của hấn, nhưng hành động này có phải là chuyện bé xé ra to không, lại nói, nàng vốn là thầy thuốc, chẳng lẽ còn không biết bảo vệ thai nhi sao?

Hồ hết một đám người đến đây, động tĩnh lại rất lớn, chỉ để lại một phương thuốc, Mộ Phi Chi nâng cằm nói với Phúc Hải: "Giao phương thuốc này cho Quý y, điều tra xem có vấn đề không."

Phúc Hải vừa nghe thấy Thẩm Hành Vu có thai, là một lão công công nhìn Mộ Phi Chi từ nhỏ đến lớn, trong lòng hấn cũng rất vui mừng, vì thế liền vui tươi hơn hờ đi đến chỗ Quý y, mà Hoa Dung và Thạch Lưu cũng hưng phấn thảo luận về vấn đề này, bỗng nhiên điện Thái Cực trở nên vô cùng náo nhiệt. Mộ Phi Chi nghe thấy các nàng nhỏ giọng nói chuyện, trong lòng tuy cũng rất hưng phấn, nhưng vẫn đuổi mọi người ra ngoài, hấn không muốn những người này gây ồn ào cho Thẩm Hành Vu.

Khi điện Thái Cực khôi phục lại yên tĩnh, Mộ Phi Chi ngồi xuống giường, ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực mình cảm thán nói: "A Vu, nàng nói, cục cưng là trai hay gái?"

"Chàng thích con trai hay con gái?" Thẩm Hành Vu hỏi lại hần.

"Đầu tiên sinh con trai là tốt nhất, như vậy ta có thể nhanh chóng bồi dưỡng hần, sau đó chờ hần mười mấy tuổi, chúng ta liền vứt trọng trách cho hần đi vân du thiên hạ, để tiểu tử này tự mình chịu trách nhiệm đi." Mộ Phi Chi cười ha ha, trong lòng bắt đầu tính toán.

"Có người cha nhẫn tâm như chàng sao?" Thẩm Hành Vu tròn trừng mắt, rất ghét bỏ nói: "Chàng không sợ sau này lớn lên hần sẽ hận chàng à."

"Vậy đã là gì, ta bốn tuổi đã đăng cơ rồi." Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng.

"Mộ Phi Chi, hóa ra muốn ta sinh con trai là để giúp chàng giảm bớt gánh nặng sao?" Thẩm Hành Vu nghiêng đầu, rất nghiêm chỉnh nhìn Mộ Phi Chi.

"Có thể nói là như vậy, bằng không sao ta có thể dễ dàng tha thứ cho một xú tiểu tử muốn cướp đoạt nàng với ta?" Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, trong lòng vừa nghĩ đến sau này sẽ có một tên tiểu tử tranh giành lão bà với hần, Mộ Phi Chi liền cảm thấy không vui.

"Nếu sinh nữ nhi thì sao?" Thẩm Hành Vu vuốt bụng còn chưa lớn của mình, trong mắt mang theo ôn nhu.

"Ta đây sẽ nâng toàn bộ thiên hạ đến trước mặt nàng." Thời điểm Mộ Phi Chi nói những lời này còn mang theo vài phần kiêu ngạo.

"Hừ, chưa từng thấy chàng ân cần như vậy đối với ta." Thẩm Hành Vu vênh môi lắc lắc đầu.

Lần này Mộ Phi Chi không lên tiếng, hần xì một tiếng bật cười.

Nghe bên trong truyền ra từng trận tiếng cười, Hoa Dung một bên để mắt nhất được liệu trước mặt, một bên rất cảm khái nói với Thạch Lư: "Chỉ trong thời gian nửa năm, mọi chuyện lại có thay đổi lớn như vậy, nếu là trước kia, bất luận thế nào ta cũng không tin."

"Chủ tử là người thần kì." Người từ trước đến nay luôn thành thật như Thạch Lư lại có thể nói ra một câu như vậy, có thể thấy nàng ấy bội phục Thẩm Hành Vu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 66.2: Chuẩn bị làm cha.

Bởi vì Mộ Phi Chi làm ra động tĩnh lớn như vậy, dường như không đến thời gian một ngày, tin tức Thẩm Hành Vu mang thai đã lan truyền khắp toàn bộ Vương cung. Nơi bị tin tức này làm cho chấn động sâu sắc nhất hần là Ngự thiện phòng và Thái y viện. Mộ Phi Chi ra lệnh, muốn ngự thư phòng an bày đồ ăn hợp lý, không thể quá mức quá nhiều dầu mỡ cũng không thể quá mức mộc mạc, mà Thái y viện, cũng bị Mộ Phi Chi nín chặt bắt mạch cho Thẩm Hành Vu cả ngày, tuyệt không thể có bất kỳ sơ sẩy nào.

Thẩm Hành Vu nhìn một động người bận rộn trong đại điện, bất đắc dĩ nói với Thạch Lư: "Kêu bọn họ đi đi, bên người ta chỉ cần hai người các người là đủ rồi." Ngoài mặt nàng nói như vậy, nhưng trong lòng nàng lại đang nghĩ Mộ Phi Chi một nghìn lần, nam nhân này, mới hơn một tháng mà lại làm động tĩnh lớn như vậy, nếu cục cung thật sự được sinh ra, không biết hần có thể điện luôn không?

"Chủ tử, Vương thượng có lệnh, chúng ta không dám vi phạm." Lập trường của Thạch Lư và Hoa Dung cực kỳ kiên định, bởi vì những người này đều nhận mệnh của Mộ Phi Chi tới an bài một ngày ba bữa cho Thẩm Hành Vu, hợp tình hợp lý nên là đi không được, đây đối với Thẩm Hành Vu hay đối với các cục cung trong bụng nàng đều là chuyện tốt.

"Thôi, tùy các người đi." Thẩm Hành Vu tiến vào trong nội điện thay đổi quần áo, sau đó ôm Cầu Cầu đi ra ngoài, nàng muốn phơi nắng.

Từ sau buổi tối hôm trừ tịch, Mộ Phi Chi đã cho tắt cả cung nhân trong điện nghỉ việc, lúc này chỉ còn lại có hần và Thẩm Hành Vu, ngoài ra còn có đèn dây đuốc thấp bên trong đại điện.

"A Vu, nàng không vui sao?" Dùng bữa xong, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu ngồi trên đùi mình, hai tay hần gắt gao ôm chặt lấy Thẩm Hành Vu, bên miệng mang theo nụ cười dịu dàng.

"Tất nhiên là vui." Tay Thẩm Hành Vu ôm cổ hần, dựa sát vào người hần, thở dài: "Mộ Phi Chi, chàng từng nói là ta cho chàng một mái nhà, nhưng sao chàng lại không cho ta một mái nhà."

"Lúc trước khi ta ở trong phủ Tàn Huyền Qua đã tính toán qua, chờ sau khi ta rời khỏi phủ Thái tử, liền trở về Tuyệt Tình cốc, tuy sự phụ đã mất, nhưng một mình ta cũng có thể sống cuộc sống cực kỳ tốt." Thẩm Hành Vu thần nhiên nói: "Nhưng những gì xảy ra một năm này lại hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của ta, ta thật không ngờ cái giá phải trả khi rời khỏi Tàn Huyền Qua lại lớn như vậy, cũng thật không ngờ, chàng sẽ bá đạo giữ ta chặt như vậy, chúng ta thành thân, sau đó lại có cục cung."

"A Vu, nàng không có một chút ấn tượng nào với ta sao?" Mộ Phi Chi hỏi Thẩm Hành Vu, trong lòng hần luôn có nghi vấn, bởi vì khi đó hần ở Tuyệt

Tình cốc, một tháng này, hấn và Thẩm Hành Vu sớm chiều chung đụng. Thời gian lớn như vậy hấn không tin Thẩm Hành Vu lại không có một chút ấn tượng nào về hấn.

"Ta không nhớ rõ trước kia đã gặp qua người tốt như chàng." Thẩm Hành Vu lắc đầu.

"Ba năm trước, ta bị thương ngã vào Tuyệt tình cốc, người cứu ta là nàng!" Mộ Phi Chi giữ đầu nàng, thỉnh thoảng lại hôn lên môi nàng một cái.

"Vì sao ta không nhớ gì hết?" Thẩm Hành Vu nâng trán, nghĩ đến đầu đầu nhưng cũng không nhớ nổi.

"Ta ngây người ở Tuyệt Tình cốc một tháng, nàng đều không nhớ gì sao?" Mộ Phi Chi cực kỳ tò mò, vì sao Thẩm Hành Vu không có một chút ấn tượng gì về hấn.

"Phu quân, chàng xác định là không nhận sai người chứ?" Thẩm Hành Vu nâng mặt Mộ Phi Chi lên, biểu cảm trong mắt không giống như đang trêu đùa với Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi đưa tay giữ lấy tay Thẩm Hành Vu, biểu cảm trên mặt vô cùng thâm trầm, hấn giữ chặt đầu Thẩm Hành Vu ôm nàng vào trong ngực. Đến khi tầm mắt nàng không nhìn thấy nữa, trong mắt Mộ Phi Chi nhất thời hiện lên một chút nghi ngờ, hấn thật sự nghi ngờ có người động tay chân, Thẩm Hành Vu nhớ được những chuyện trước kia, nhưng vì sao lại quên hấn? Ai là người làm đang giờ trò đây?

"Phu quân, chàng làm sao vậy?" Ba năm trước, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ở Tuyệt Tình cốc?" Không biết vì sao trong lòng Thẩm Hành Vu lại xuất hiện một tia bất an, đến lúc này, nàng nín chặt lấy quần áo của Mộ Phi Chi, ngửa đầu nhìn hấn.

"Chuyện này rất dài, chờ sau này có thời gian ta sẽ từ từ nói cho nàng biết." Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu đứng dậy.

"Bây giờ chúng ta không có thời gian sao?" Thẩm Hành Vu nín chặt quần áo của hấn, trong mắt toàn là nghi hoặc.

"A Vu, đã lâu chúng ta không tắm chung rồi." Mộ Phi Chi công khai chuyện đề tài, hơn nữa còn rõ ràng như vậy.

"Chàng muốn làm gì?" Thẩm Hành Vu cảnh giác nhìn hấn.

"Tắm rửa cho nàng." Mộ Phi Chi đắc ý cười, quả nhiên hấn thành công rồi lực chú ý của Thẩm Hành Vu.

"Tự ta có thể làm." Thẩm Hành Vu giãy rụa muốn Mộ Phi Chi để nàng xuống.

Thật ra cũng không thể trách tại sao Thẩm Hành Vu sợ hãi khi tắm chung với Mộ Phi Chi, từ sau khi hai người đại hôn, mỗi lần hai người tắm chung không nháo đến khi nước trong bồn chuyển lạnh thì không yên, đối với Thẩm Hành Vu mà nói, trí nhớ bây giờ có chút không tốt, nàng không muốn mắc mưu.

"Bây giờ nàng là hai người." Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu đi đến phía sau đại điện.

"Mộ Phi Chi, chàng không thể xằng bậy." Rất xa, mơ hồ có thể nghe được giọng nói tức giận của Thẩm Hành Vu.

"Ta nào dám? Có phải nàng hiểu sao cái gì rồi không?" Mộ Phi Chi vô cùng lưu luyến cắn vào tai Thẩm Hành Vu, mỉm cười nói.

"..."

...

Đến ngày mười năm, trên đường phố kinh thành tổ chức hội hoa đăng nguyên tiêu, đây là lần đầu tiên Thẩm Hành Vu đón tết nguyên tiêu ở Hoài Nam, cho nên, ngày mười bốn, nàng tìm mọi cách quần quít lấy Mộ Phi Chi, muốn cùng hấn đi ra ngoài xem hoa đăng.

"Phu quân, hôm qua không phải chàng đã nói mọi chuyện đều nghe theo ta sao, sao hôm nay lại thay đổi rồi hả?" Thẩm Hành Vu xoay người ôm lấy Mộ Phi Chi, cọt cọt vào trong lòng hấn.

"Bên ngoài nhiều người lắm, ngộ nhỡ va vào nàng thì sẽ không tốt." Mộ Phi Chi an ủi Thẩm Hành Vu, rất hài lòng đối với hành động ngã vào lòng hấn của nàng, chẳng qua là đối với yêu cầu của nàng, hấn vẫn không chịu động ý, nguyên nhân là vì các gia đình lớn các gia tộc lớn đều muốn đẩy nữ nhi của mình lên giường Mộ Phi Chi, mà bây giờ Thẩm Hành Vu lại có thai, người muốn đánh chủ ý lên nàng nhất định là không ít, hấn không nghĩ muốn vào loại thời điểm này lại mang theo nàng đi mạo hiểm.

"Mấy hôm trước chàng đều đi kỹ viện, tại sao ngày mai không cho ta đi xem hoa đăng?" Thẩm Hành Vu đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Mộ Phi Chi kinh hãi, trên mặt xuất hiện rất nhiều sắc thái, sau đó gạt mình nói: "Sao nàng biết?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Chương 67: Tầm hoa vấn liễu, thăm dò thanh lâu.

Từ trước đến giờ Mộ Phi Chi rất giỏi thao túng cảm xúc, đối với người khác mà nói, hắn có thể nhanh chóng nắm bắt được cảm xúc của người khác, mà đối với hắn, người khác không dễ gì nhìn thấu được cảm xúc của hắn, cho nên cho dù bây giờ trên mặt hắn tỏ ra kinh ngạc, nhưng Thẩm Hành Vu khẳng định, hắn đã sớm biết, nàng đã biết chuyện này rồi.

"Khứu giác của ta tuy không tốt bằng sư thúc, cũng không phải hạng người qua loa, chàng nói dối ta như vậy, phu quân, chàng nói, có phải chàng xem thường ta không hả?" Thẩm Hành Vu nghĩ rằng, nếu chàng đã muốn diễn tuồng như vậy, thì ta đây cũng thuận theo đi.

"Phải, mấy hôm trước đúng là ta có đi thanh lâu cùng Đỗ Trọng." Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu ngồi xuống, sau đó báo cáo chi tiết mọi chuyện.

Tuy Thẩm Hành Vu cũng hiếu kỳ, nhưng nàng không nghĩ muốn quan tâm nhiều hơn, bắt bí chuyện này chỉ là muốn Mộ Phi Chi đáp ứng điều kiện của nàng, chỉ nghe thấy giọng nói dịu dàng của nàng: "Chàng lừa gạt ta như vậy, sau lưng ta đi những nơi yên hoa liễu hạng, ta đều không nói gì nhiều, bây giờ ta chỉ muốn đi xem hoa đăng trong tết nguyên tiêu, chàng lại ngăn cản, phu quân, như vậy là không công bằng."

Mộ Phi Chi đỡ eo nàng, mắt nhìn thẳng vào nàng, giọng nói tha thiết và trầm thấp: "Nàng có thể hỏi ta, ta nhất định sẽ hề biết thì sẽ nói."

"Ta không hứng thú với việc vì sao chàng đi thanh lâu, nhưng hoa đăng ngày mai ta nhất định phải xem, chàng đừng nói với ta chàng sẽ đặt mua rất nhiều hoa đăng, sau đó chỉ có hai người chúng ta xem loại chuyện ma quỷ này, ta đã lâu rồi không xuất cung, nên ta mới muốn tham gia không khí rộn ràng này." Thẩm Hành Vu không đến xia đến, thứ nhất, nàng muốn đi ra ngoài xem hoa đăng, thứ hai, nàng cũng có quyết định của mình, cho nên chuyện xuất cung ngày mai cần phải định xuống.

"Hiện giờ nàng đang mang thai, không giống như người thường." Mộ Phi Chi nâng trán, không biết nên phân bác như thế nào, trời đất bao la, phụ nữ có thai là lớn nhất.

"Chỉ mới hơn một tháng, ta lại không có chuyện gì, chàng không cần khẩn trương như vậy." Hai tay Thẩm Hành Vu nâng mặt Mộ Phi Chi lên, thái độ rầy nghiêm cần nói với Mộ Phi Chi.

"Dịch dung, nam trang." Bị Thẩm Hành Vu cản nhắc hoài lâu, cuối cùng Mộ Phi Chi vẫn phải thừa nhận, đối với mỹ nhân kế của Thẩm Hành Vu, hắn không có sức chống cự.

Thẩm Hành Vu thấy hắn gật đầu, liền hôn bẹp một cái lên mặt hắn, sau đó cao hứng rời khỏi chân hắn, ôm lấy Cầu Cầu chạy đi ra bên ngoài điện.

Nhìn người chạy đi, ý cười trên mặt Mộ Phi Chi liền biến mất, hắn vỗ về nhiệt độ còn dư lại trong tay, lâu bầu nói: "A Vu, hình như sự tình phức tạp hơn so với tưởng tượng của ta."

...

Ngày thứ hai, ngày mười năm cũng là tết nguyên tiêu, một xe ngựa sang trọng chạy ra khỏi cửa cung, nhưng chẳng ai ngồi được, cỗ xe ngựa này chỉ là nguy trang thôi, Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi đã dịch dung, thay đổi thân nam trang yên lặng không tiếng động đi ra ngoài từ cửa khác.

Hai người đều dịch dung thành bộ dạng nam tử bình thường, bộ dạng không có gì xuất sắc, nhưng mà, khí chất thì không hề che giấu được, cho nên cho dù đã dịch dung, trên người hai "nam nhân" vẫn mang hơi thở riêng.

Tuy đã thay nam trang, nhưng Thẩm Hành Vu vẫn nắm tay Mộ Phi Chi như thường, nàng hoàn toàn quên, hiện giờ mình đang mặc nam trang, đối với hành động nắm tay của bọn họ, trước mặt người khác rõ ràng là một đôi đoạn tụ! Cũng may dân chúng Hoài Nam tương đối cởi mở, cho nên không đến mức gây ra động tĩnh gì lớn, Mộ Phi Chi cũng lười để ý đến cái nhìn của người khác, chỉ cần Thẩm Hành Vu ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

Thẩm Hành Vu tò mò hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, nhìn đám người nhón nháo ở bên cạnh, cái cảnh tượng phồn hoa này nhất thời đập vào mắt nàng, gián tiếp khơi mào không khí, nàng vội vàng kéo tay Mộ Phi Chi đi đến chỗ đồ đèn kia.

Khắp nơi đều có thể thấy loại đồ đèn này, Thẩm Hành Vu kéo Mộ Phi Chi đi đến xem, lão bản treo một đám lồng đèn màu đỏ nhỏ trên không trung, bên dưới lồng đèn bày rất nhiều đồ chơi nhỏ, có ông già thổi, quả cầu thêu hoa.

"Một lượng bạc ba câu đó, đoán đúng sẽ được tặng đồ chơi nhỏ phía dưới." Lão bản thấy Thẩm Hành Vu vui vẻ đi tới, liền tiến lên giới thiệu quy củ, Thẩm Hành Vu rất ngứa tay, nàng nhìn nhìn Mộ Phi Chi, ý bảo hắn giao bạc.

Mộ Phi Chi đặt một thỏi mười lượng bạc vào trong tay lão bản, lão bản vừa thấy, hai mắt lập tức tỏa sáng, hắn vui sướng hỏi Thẩm Hành Vu: "Vị công tử này, người muốn đoán cái nào? Ta lấy giúp người."

Thẩm Hành Vu chỉ chỉ cái đèn lồng trên ông cháu thỏ kia, lão bản lập tức lấy cái đèn lồng có câu đó đến, chỉ thấy trên đó viết: "Tự mình không đơn giản, có người cũng có nui, nui đồ người đứng thẳng, có thể gánh cả bầu trời. Đoán một chữ."

Thẩm Hành Vu thấy đồ chữ liền phì một tiếng bật cười, nàng liếc mắt nhìn Mộ Phi Chi, chỉ thấy Mộ Phi Chi nhũn mày nhìn nàng.

"Phụ, phụ nhân." Nàng dễ dàng nói ra đáp án, sau đó ôm ông cháu thả vào trong ngực, đồng thời lại nhắm ngay mục tiêu kế tiếp."

"Nhất câu tân nguyệt quai tây lâu (#Quỳnh: không biết dịch sao), đoán một chữ." Thẩm Hành Vu ngay lập tức nói ra đáp án của câu đố: "Lúa, mạ lúa."

"Nhất nhập tây xuyên thủy thể bình. Đoán một chữ."

"Đền, đền on."

"Cô phàm nhất phiến nhật biên lai, đoán một chữ."

"Cũ, cũ kỹ."

"Phong xuy thảo đề kiến ngư dương. Đoán một chữ."

"Nuôi."

...

"Công tử, nếu ngài còn đoán tiếp, ta đây liền không thể làm ăn tiếp rồi." Lão bản nhìn trong lòng Mộ Phi Chi ôm một đồng đồ chơi, rất ủy khuất nói với hai người.

Mộ Phi Chi lắc đầu cười, sau đó hỏi Thẩm Hành Vu: "Còn muốn chơi tiếp sao."

Thẩm Hành Vu lắc đầu: "Rất dễ, không có tính khiêu chiến." Sau đó liền dắt Mộ Phi Chi tiếp tục đi về phía trước.

Bởi vì là ngày tết nguyên tiêu, cho nên trên đường rất náo nhiệt, không chỉ có đoán đồ đèn, còn có các loại sáo vòng, Thẩm Hành Vu sinh ra ở Hoài Bắc, lại thường xuyên đi cứu người cùng sư phụ, căn bản là chưa từng gặp quá loại trò sáo vòng này, cái gọi là sáo vòng, chính là trên mặt đất bày vài cái vòng, sau đó đặt một bình hoa sứ ở trong, bên trong đó còn có đồ thú vị, dùng ngân lượng mua một ít cây gỗ ném vào trong chiếc bình đó, ném trúng cái nào có thể lấy đồ gì đó mang đi, trên bản chất không khác gì trò đồ đèn.

Thẩm Hành Vu vừa thấy trò chơi này liền bị hấp dẫn, nàng liếc mắt nhìn nhìn thấy trong đó có một cái đồ rửa bút làm bằng sứ Thanh Hoa, dĩ nhiên Mộ Phi Chi nhìn thấy rõ tâm tư của nàng, vì thế ở bên cạnh đưa bạc cho lão bản, nhưng lần này Thẩm Hành Vu lại không may mắn như trò đồ đèn trước đó, nàng ném rất nhiều cây gỗ về phía cái bình có đồ rửa bút, nhưng một lần cũng không ném trúng, mất cây gỗ càng ngày càng ít trong tay, Thẩm Hành Vu tức giận đến mức giậm chân, trò chơi này sao lại khó như vậy.

"Đừng quên, bên cạnh người còn có nam nhân." Mộ Phi Chi ôm đồng đồ chơi đứng ở bên cạnh Thẩm Hành Vu, ung dung nói ra một câu này. Thẩm Hành Vu vốn dĩ không muốn cho Mộ Phi Chi nhúng tay vào, nhưng lại ngại kỹ thuật của nàng không tốt, cho nên cuối cùng chỉ đành phải cúi đầu nghiêm mặt xin Mộ Phi Chi giúp đỡ.

Mộ Phi Chi có võ nghệ trong người, hổng hỏ hấn làm việc gì cũng đều tốt nhất, cho nên lấy một cái đồ rửa bút sứ thanh hoa, là chuyện dễ như trở bàn tay, chẳng qua là sau khi lấy được đồ rửa bút, Mộ Phi Chi không để ý đến những cái sáo khác, cầm theo đồ rửa bút, sau đó dắt Thẩm Hành Vu tiếp tục đi dạo.

Ánh mắt Thẩm Hành Vu bị những chuyện mới mẻ ở bốn phía hấp dẫn, thỉnh thoảng còn kinh hô lên một tiếng, đây cũng là nỗi khổ của Mộ Phi Chi, nàng đang mang thai, Mộ Phi Chi lo lắng nàng kích động quá mức sẽ làm chính mình và đứa nhỏ bị thương, cho nên mỗi lần Thẩm Hành Vu kích động muốn vùng lên, hấn cảm thấy tim hấn đều run lên theo.

"Nghe nói, Đào Yêu cô nương ở Thiên Tiên muốn kén chồng, không biết sẽ gây ra bão gió gì lớn."

"Nhưng liếc mắt nhìn một cái cũng đủ làm điên đảo thần hồn, nếu thật sự cưới vào trong nhà, cũng không biết sẽ làm ra chuyện tốt gì."

"Ta cảm thấy, nếu trả giá thấp hơn một vạn lượng sẽ rất mất mặt."

Lúc này Thẩm Hành Vu vừa ăn vặt, vừa nhìn bốn phía xung quanh, chợt nghe thấy đoạn đối thoại như vậy, nàng mở to mắt nhìn qua, chỉ thấy vài nam nhân ăn mặc chỉnh tề đang vội vàng đi về phía trước, Thẩm Hành Vu nhìn nơi bọn họ đi đến, chỉ thấy một tòa nhà được xây dựng hết sức sắc sỡ đèn đuốc sáng trưng, nàng dừng bước, quay đầu nhìn Mộ Phi Chi bằng ánh mắt hết sức quý dị.

"A Vu, ta sẽ không cho phép nàng đi vào." Mộ Phi Chi nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Thẩm Hành Vu, hấn rất kiên quyết phản đối, không cho Thẩm Hành Vu tiến vào kỹ viện.

"Chàng có thể, vì sao ta không thể?" Thẩm Hành Vu nhún mày hỏi Mộ Phi Chi.

"Không thể là không thể." Mộ Phi Chi cực kỳ bá đạo nói.

"Mặc kệ chàng, chỉ cho phép quan quân đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn." Thẩm Hành Vu trắng trợn liếc Mộ Phi Chi một cái, khoe môi tràn ra tiếng cười khê, nàng tiếp nhận đồ chơi trong lòng Mộ Phi Chi, sau đó ôm chúng đi vào trong kỹ viện.

"Vị gia này, mời lên đầu, Đào Yêu cô nương lập tức sẽ bắt đầu nghi thức kén chồng." Cửa kỹ viện ủa vào một đồng nam nhân, Thẩm Hành Vu xen lẫn ở

trong đó, dáng người này tuy nhỏ, nhưng rất linh hoạt, vừa nghe tú bà nói, vừa đi đến một phòng trang nhã trên lầu, Mộ Phi Chi tuy phản đối, nhưng người đã đi vào, chỉ có thể đi theo phía sau bảo hộ năng cẩn thận, thật ra, hắn cũng không biết năng đang tính toán chuyện gì trong lòng.

"Phi Chi, mấy thứ này chàng cầm trước đi, nhưng mà ta thấy mang theo cũng tốt, nói không chừng sẽ có lúc cần dùng đến!" Thẩm Hành Vu đưa ấy thứ thắng được ở trò đoán chữ trả lại cho Mộ Phi Chi, trong tay nàng chỉ còn lại một chủy thủ nhỏ tinh xảo."

"A Vu, bây giờ nàng đang có thai, đừng mạo hiểm." Mặt Mộ Phi Chi đen lại.

"Phi Chi." Bởi vì dịch dung thành nam nhân, cho nên Thẩm Hành Vu gọi thẳng tục danh của Mộ Phi Chi: "Vừa rồi người có thấy gì khác trên người tú bà không?"

"Cái gì?" Mặt Mộ Phi Chi khéo léo chớp, giọng nói trầm ổn hỏi Thẩm Hành Vu.

"Mùi son đàn hương."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 68: Vô tình nhất là nhà đế vương

Hai người được gã sai vặt dẫn đường đi vào nhã gian* ở lầu hai, Thẩm Hành Vu vừa mới ngồi xuống, Mộ Phi Chi liền kéo tấm màn ở hai bên cửa xuống, chỉ để một khoảng trước mắt. (*nhã gian: gian phòng nhã nhặn, không thô tục)

"Phu quân, có người quen ở đối diện đó." Thẩm Hành Vu ghé vào lỗ tai Mộ Phi Chi nói, ánh mắt nhìn nghiêng về phía đối diện, Bởi vì kỹ viện này có kiến trúc hình tròn, cho nên lầu hai là hình tròn, lầu một ở phía dưới là sân khấu hình tròn, có tầm ngắm ba trăm sáu mươi độ.

Mộ Phi Chi nhìn về phía đối diện, thấy một công tử ôn nhuận, ngồi ngay ngắn ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới sân khấu. Có lẽ cảm nhận được tầm mắt từ đối diện tới, người nọ chợt quay đầu lại, nhưng vì Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi dịch dung, cho nên người nọ cũng không nhận ra bọn họ.

"Sao Thanh Bình Hậu lại ở chỗ này?" Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi, trong giọng nói cũng không có nhiều ngạc nhiên, giống như là chuyện này vẫn trong phạm vi năng có thể tiếp nhận được.

"Ai biết được? Vốn Thiếu Khanh cũng tích lũy thanh lâu, quán hát." Về mặt Mộ Phi Chi nhàn nhạt, nhưng con người thâm thúy lại trở lên thâm trầm.

"Nàng cầm thanh chủy thủ này làm cái gì?" Mộ Phi Chi cúi đầu, nhìn thấy Thẩm Hành Vu ở trong lòng hắn, vẻ mặt không thay đổi cầm lấy một thanh chủy thủ. Đây là đồ mà lúc đồ đèn đã thắng được. Vừa nãy hắn đã cầm lấy toàn bộ món đồ chơi nhờ đó vào trong lòng, nhưng Thẩm Hành Vu vẫn giữ lại một thanh chủy thủ nhỏ ở trên người.

"Nhìn nó rất thu vị, hơn nữa, chàng nhìn nó nhỏ như vậy, nếu dùng để phòng thân là tốt nhất." Thẩm Hành Vu cười cười, rất tùy tiện để nó vào trong tay áo.

"A Vu, hôm nay chúng ta chỉ đến ngắm cảnh, nàng đừng quá rối." Mộ Phi Chi bị chấn trụ bởi ý cười hàm súc không rõ nghĩa kia của Thẩm Hành Vu, hắn cực kì sợ năng làm ra chuyện gì gây ảnh hưởng không tốt đến bản thân mình, dù sao hiện giờ nàng là người có thai.

"Đã bao giờ chàng thấy ta gây rối chưa?" Thẩm Hành Vu ghét bỏ liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt nhìn vào sân khấu dưới tới lầu một.

Bốn phía sân khấu kia không biết lúc nào đã được vây quanh bằng những tấm rèm mỏng đầy màu sắc, khiến cho người ta cảm thấy mờ mờ lung lung. Đám quần chúng cũng bởi biến hóa nho nhỏ này mà từ trạng thái ồn ào bắt đầu trở nên yên lặng, ánh mắt sáng quắc nhìn xuống phía dưới lầu.

"Chắc là một nữ tử, đêm nay thanh lâu này nhất định sẽ kiếm được rất nhiều. Chàng nhìn đám người ở dưới lầu xem, ngân phiếu cũng đã lộ hết ra rồi." Khóe miệng Thẩm Hành Vu mỉm cười nhìn về phía đám nam nhân ở dưới lầu, ánh mắt bọn họ đang toát lên tia sắc dâm, khẽ 'chậc chậc' hai tiếng.

"Từ trước đến nay, nữ tử giả vờ đoan chính không cần tiền bạc hoặc giả bộ thanh cao, không vương một chút hồng trần cũng không thiếu." Mộ Phi Chi ý nói là, có khả năng đêm nay thanh lâu này không kiếm được chút tiền bạc gì, bởi vì một khi nàng kia thấy ai thuận mắt, chuyện không lấy một xu cũng có thể xảy ra.

"Chàng cảm thấy mất những người đó đều mù hết sao?" Thẩm Hành Vu không có chút tin tưởng có loại giao dịch thuần túy như vậy, cho dù nữ tử bán mình kia đồng ý, nhưng còn tú bà thì sao? Bà ta giữ được khế ước bán thân của các cô nương kia, đối với bà ta mà nói, những nữ tử này đều là cây rụng tiền, huống chi là hoa khô lại càng kiếm được nhiều hơn nữa.

"Đến gần ta một chút." Mộ Phi Chi không đáp lại câu nói của Thẩm Hành Vu, chỉ kéo Thẩm Hành Vu đến gần mình hơn.

Thẩm Hành Vu có chút thiếu tự nhiên nói: "Mộ Phi Chi, đừng quên, hiện giờ hai chúng ta đang mặc nam trang, sẽ bị người ta nghĩ là đoạn tụ."

"Hiện giờ nàng mới nhớ tới mình đang mặc nam trang, nhưng ta vẫn nhớ rõ, lúc đi trên đường, nàng vẫn cứ lôi kéo tay ta để làm nũng. Lúc đó trên đường có nhiều người như vậy nàng còn không có kiêng dè, hiện giờ còn lo lắng cái gì?" Mộ Phi Chi cười khẽ một tiếng, đưa bàn tay đến phía sau nàng, lôi kéo nàng tới gần cạnh mình.

"Suyt, sắp bắt đầu." Thẩm Hành Vu nhéo một cái lên người hắn, sau đó lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ bốn phía. Đột lúc nàng ngẩng đầu nhìn ra, trước mắt đã là một mảnh hỗn loạn. Những tấm rèm mỏng đang bao quanh sân khấu đột nhiên rơi xuống, sau đó chỉ thấy đủ loại hoa với nhiều màu sắc như những giọt mưa từ bốn phía rơi lên trên sân khấu. Ngay trong cơn mưa cánh hoa, một bóng người xinh đẹp bay lên trên cao, trong tiếng hoan hô của đám nam nhân, bóng người kia nhẹ nhàng giống như bướm bướm, chậm rãi từ trên sân khấu bay lên không trung. Rất nhiều cánh hoa với đủ mọi màu sắc tuôn rơi ở cạnh nàng. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, tóc dài được vấn thành một búi tóc đơn giản, khuôn mặt được che bằng một tấm lụa trắng, thân thể nhẹ nhàng đến khó tin, mà thân hình của nàng đẹp đến mức rung động lòng người. Nhất thời trông mặt của một đám nam nhân bị hấp dẫn bởi hình ảnh động lòng người này, tiếng hoan hô ngày càng cao hơn.

"Ngược lại, cô nương Đào Yếu này là một người khéo léo." Thẩm Hành Vu cảm thán một câu, nàng quay đầu nhìn về phía người nam nhân bên cạnh, muốn biết phản ứng khi nhìn thấy nữ nhân động lòng người như vậy là gì. Kết quả mới vừa quay đầu, chỉ thấy Mộ Phi Chi ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt nhàm chán đến chết, ánh mắt nhìn xung quanh, giống như đang đề phòng cái gì.

"Phu quân, chẳng nói nữ tử này có đẹp không?" Thẩm Hành Vu cười tí mắt hỏi Mộ Phi Chi.

"Không dễ nhìn bằng nàng." Mộ Phi Chi vừa bất động thanh sắc tuần tra xung quanh, vừa nói với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu nhìn về mặt nói cho qua kia của hắn, cười ha ha, lại quay đầu lại nhìn, nàng kia đã yên lặng đứng trong không trung. Thẩm Hành Vu thông qua thân hình của nàng kia, mơ hồ nhìn ra được, cô nương này biết võ công.

Ngay lúc Thẩm Hành Vu đang suy nghĩ, bỗng nhiên cô nương kia lay động tay áo, tự nhiên đứng múa, chuyển động trong không trung. Dáng người mạn diệu kia, thêm vào đó là tiếng tiêu bay ra từ bốn phía không biết là từ lúc nào. Thật sự rất có điều kiện.

Tiếng tiêu kia vô cùng trầm thấp, nhưng lại mang theo một loại ma lực, có thể kéo người ta vào trong bầu không khí mà nó đã xây dựng lên, tất cả cảm xúc đều bị trị hoãn, Thẩm Hành Vu nhéo nhéo mi tâm của mình, lắc đầu, trong lòng cười lạnh.

Không khí trong đại sảnh đã bị tiếng tiêu yên tĩnh và vũ điệu ôn hòa, chậm rãi này cuốn vào, dường như tất cả mọi người ngày càng đắm chìm trong cảnh tượng động lòng người đó, tất cả cảm xúc cũng trở nên trì độ. Ngay trong khoảng thời gian yên tĩnh đó, chợt có một trận gió thổi về phía Mộ Phi Chi. Lúc Thẩm Hành Vu cẩn thận nhìn ra, một bóng người cầm kiếm đã bay đến trước mặt Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi phản ứng có chút hơi chậm chạp, hắn nghiêng người tránh thoát. Cũng ngay lúc Mộ Phi Chi tránh thoát được kiếm người nọ, vốn nữ tử đang nhảy múa giữa không trung, thừa dịp Mộ Phi Chi phân tâm, chẳng biết lúc nào trong tay đã thêm một thanh kiếm, nhanh chóng bay tới về phía Thẩm Hành Vu.

Người ở dưới đại sảnh dường như đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Thế cho nên, đến kinh hô mà bọn họ cũng quên kêu ra tiếng. Ánh mắt bọn họ không hẹn而同 nhìn về phía một gian phòng ở lầu hai. Chỉ thấy một nam nhân có dáng người cao gầy, ánh mắt lãnh ngạnh vút một cô thi thể xuống lầu, mà bên cạnh hắn là một nam nhân khá thấp, mặt đang tràn đầy ý cười, đứng đối diện Đào Yếu cô nương. Đào Yếu cô nương vẫn duy trì tư thế cầm kiếm vừa rồi, chẳng qua thanh kiếm kia vẫn chưa gây thương tích chút nào cho nam nhân, ngược lại có máu chảy ra từ trong thân thể cô nương Đào Yếu nhỏ giọt rơi xuống lầu một.

Thẩm Hành Vu dùng lực ấn sâu dao găm vào trong thân thể của Đào Yếu. Tuy là cảnh giết người, nhưng về mặt Thẩm Hành Vu mang cười, không có một tia sợ hãi. Nàng nhìn cô nương Đào Yếu ở đối diện, lộ ánh mắt kinh ngạc ra ngoài, khỏe miệng mang theo mạng che mặt chảy ra máu. Giọng nói nàng sang sảng cười nói với Mộ Phi Chi: "Phu quân, chẳng xem, hóa ra dao găm này còn có thể kéo dài, nhìn tưởng là cái chủy thủ, nhưng trên thực tế là một thanh kiếm tốt." Thẩm Hành Vu cầm lấy chủy thủ chuyển vài vòng ngay trên người Đào Yếu, nhất thời thanh âm lưỡi dao mài lên huyết nhục vang lên. Thẩm Hành Vu cười lạnh một tiếng, nhìn người ở bốn phía và dưới lầu đang ngược nhìn, nhưng vẫn đắm chìm ở trong kinh ngạc, cười hắc hắc, nói với Đào Yếu đang hấp hối: "Cô nương, đừng bao giờ khinh thường ta, bởi vì ta sẽ khiến cho người phải vĩnh viễn nhớ kỹ, bản thân mình chết như thế nào." Thẩm Hành Vu trong tiếng thét chói tai của mọi người kia, thu gọn chủy thủ lại. Đào Yếu phun ra một búng máu, thân thể cầm kiếm rơi xuống lầu một. Chi là một tầng mỏng manh, cũng đủ để nàng ta chết.

"Hồi cung." Từ bà đang dẫn người xông lên lầu hai, Mộ Phi Chi nói một câu với không khí sau người, sau đó ôm lấy thắt lưng của Thẩm Hành Vu bay ra ngoài cửa sổ. Trong một khắc bị Mộ Phi Chi kéo đi kia, vậy mà Thẩm Hành Vu lại hơi nhếch miệng cười với người đối diện, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lợi thông minh lạnh lợi và tính kế.

Có thể ở trong kinh đô, đồng thời còn là thanh lâu lớn như vậy, dĩ nhiên Thẩm Hành Vu không thể xem nhẹ phân lượng của nó, nhất định chỗ này có người làm chỗ dựa. Cho nên nàng cũng không cho là bọn họ sẽ có thể bình yên hồi cung. Bởi vì có người ở trong tình huống "ngẫu nhiên" như vậy mà vẫn có thể tiến hành ám sát, tự nhiên đã nhìn ra được phận của bọn họ. Cho nên khẳng định trên đường bọn hắn hồi cung chắc hẳn sẽ không bình yên, nhưng Thẩm Hành Vu tuyệt đối không lo lắng về việc mình không thể quay về được.

"Nương nương, người đứng là một cơ hội biểu hiện cũng không cho thuộc hạ." Cả người Bạch Tước mặc một bộ áo trắng, đi theo sau Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu, giống như nén giận, nhưng lại mang theo một ý cười trên nói với Thẩm Hành Vu.

Lúc này Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi ôm vào trong ngực, chạy vội ở trên nóc nhà, nhưng nghe thấy câu nói kia của Bạch Tước, nàng cười nói: "Hôm nay ngứa tay, đột nhiên lại muốn giết người."

Những lời này nói ra, về mặt của Bạch Tước và Hắc Ứng ở sau lưng hai người đen xì, toát mồ hôi.

"Thẩm Hành Vu, lời nói của ta nàng đều coi là gió thoảng bên tai đúng hay không?" Mặt Mộ Phi Chi đen xì, quát Thẩm Hành Vu.

"Phu quân..." Thẩm Hành Vu vừa muốn mở miệng, tốc độ dưới chân của Mộ Phi Chi đột nhiên trở lên nhanh hơn, vừa di chuyển, Thẩm Hành Vu chỉ nghe thấy Mộ Phi Chi nói: "Trở về chúng ta sẽ tính sổ sau."

Dường như người truy sát phía sau hơi nhiều, tay chân Hắc Ứng và Bạch Tước lạnh lẽo giải quyết hậu quả thật tốt ở phía sau. Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu chạy ở trên nóc nhà. Ngay khi hắn định dẫn Thẩm Hành Vu chạy về phía cửa chính của Vương Cung, một chiếc xe ngựa giống như từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở trước mặt mấy người, một cái đèn lồng màu đỏ treo tại trên đầu xe ngựa. Thẩm Hành Vu không thấy rõ bóng người ngồi ở trước xe ngựa kia, nhưng lại là nhận ra một đầu tóc trắng, người nọ không thể nghi ngờ chính là Đỗ Trọng.

"Sao lại chậm như vậy, ta đã đợi gần nửa canh giờ rồi." Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu, trực tiếp xông vào trong xe ngựa kia, tốc độ Đỗ Trọng rất nhanh, giờ roi ngựa lên, lăm bắm một câu sau lưng hai người.

"Chúng ta đi vào may ra mới được nửa canh giờ." Thẩm Hành Vu than thở một câu.

"Các người thông đồng thành một khối?" Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu lên trên chân mình, hai tay hung hăng bóp chặt eo của nàng, cả câu nói giống như là cắn răng nói ra.

Cảm nhận được sau lưng truyền ra từng cơn tức giận, Thẩm Hành Vu làm nũng cọ xát lồng ngực ở sau lưng, giọng nói mềm mại xuống: "Phu quân, ta..."

"Đừng có dùng một chiêu này, ta còn không biết khi nào thì các người lại quan hệ tốt như vậy!" Hiện giờ Mộ Phi Chi nổi giận đùng đùng, chuyện này giống như đã được lên kế hoạch rất tốt từ trước. Tính cả chuyện Bạch Tước đáng nhẽ phải đứng ở Thiên Cơ lâu, còn có Đỗ Trọng phải đứng ở Ly Viên. Sờ dĩ hai người bọn họ sẽ xuất hiện ở nơi này, nhất định là có an bài từ sớm, thì ra nữ nhân này chỉ giấu diếm một mình hắn.

"Phu quân." Thẩm Hành Vu xoay người, ôm cổ Mộ Phi Chi, rất là nhu thuận cọ xát vào hắn, sau đó nói: "Ta thừa nhận, muốn đi xem hoa đăng là thật, lấy cái danh đi dạo kỹ viện cũng là thật, ta chỉ là muốn nhìn một cái, xem bản thân mình có đoán đúng hay không. Bạch Tước và sư thúc đúng là do ta kêu tới giúp đỡ, ta cũng chỉ là ngựa có gì sơ sót hay không."

"Người cho rằng hắn không nghĩ đến?" Ngoài xe đột nhiên vang lên giọng nói của Đỗ Trọng: "Mộ Phi Chi, cho dù hôm nay ta và Bạch Tước không đến, người cũng đã sớm có quyết định của chính mình đúng hay không? Ta cũng không tin, trừ bỏ một mình Hắc Ứng, đến một người khác người cũng không bỏ trí chặc? Nhất định mặt sau của xe ngựa sẽ không thiếu người âm thầm bảo vệ. Lấy trình độ coi trọng của người đối với nha đầu kia, có khi người còn kêu toàn bộ Thiên Cơ lâu đến mới cảm thấy đủ."

"Câm miệng cho ta." Mộ Phi Chi tung ra một trận cuồng phong ra ngoài, may mà Đỗ Trọng khéo léo trốn tránh được.

"Lần sau sẽ không thể. Lần sau chàng muốn đi thanh lâu thì phải nhớ rõ mang theo ta, không cho phép im lặng giữ một mình." Thẩm Hành Vu lặn vào trong lòng Mộ Phi Chi, lăm tỏ trong đó, đối với tính cách của Mộ Phi Chi, nàng hiểu biết khá nhiều. Nàng biết, hắn là một người ăn mềm không ăn cứng.

"Có ai đang mang theo Bảo Bảo còn làm loạn giống nàng như vậy không?" Mộ Phi Chi nhớ tới một màn kia ở thanh lâu lúc nãy. Thậm chí hắn còn chưa kịp ra tay, Thẩm Hành Vu đã đánh đòn phủ đầu. Thậm chí thân thể Đào Yêu kia vừa mới bay đến trước mặt nàng, nàng liền cầm chủy thủ có thể biến dạng trong tay, đuổi ra ngoài, cách không giết người. Nếu không phải có lan can ngăn cản, chỉ sợ thân thể Đào Yêu đã sớm rơi xuống. Mộ Phi Chi không thể phủ nhận, một khắc kia, Thẩm Hành Vu và ánh sáng trong mắt nàng tỏa ra, làm cho hắn mê muội vô cùng. Đây là nữ nhân của hắn, hắn vẫn luôn muốn bảo hộ ở sau người, lại không cam nguyện làm một nữ nhân mềm mại như hoa.

Mộ Phi Chi vừa mới mở miệng "trách cứ" liền không thể dừng lại, Thẩm Hành Vu đành phải đưa mặt lên trước, trực tiếp dùng nụ hôn ngăn chặn lại, chủ động hôn lên môi của hắn.

Từ trước đến nay Mộ Phi Chi không có sức chống cự đối với sự chủ động của nàng, hắn hóa tất cả "phần nộ" thành nụ hôn càng ngày càng kịch liệt, biến bị động thành chủ động. Nhất thời trong xe ngựa chỉ còn lại âm thanh thở dốc.

Ngay khi hai người hôn thiên nhiên, đột nhiên xe ngựa xóc nảy một cái, Mộ Phi Chi tức giận, ánh mắt tối tăm nhìn về phía Đỗ Trọng đang lái xe, cách một cái màn. Đỗ Trọng không chút để ý đến ánh mắt sau lưng, ngược lại âm hiểm cười khà khà hai tiếng, nói: "Đường không tốt, có tảng đá, các người nên ngồi vững."

"Phu quân, vì sao Thanh Bình Hậu này lại làm ra loại chuyện này? Ta vốn tưởng rằng các người là huynh đệ tốt." Xe ngựa chậm rãi chạy vào Vương Cung, Thẩm Hành Vu ôm Mộ Phi Chi, khe khẽ thở dài một hơi, hỏi.

"Vô tình nhất là nhà Đế Vương."

Hai người được gã sai vặt dẫn đường đi vào nhà gian* ở lầu hai, Thẩm Hành Vu vừa mới ngồi xuống, Mộ Phi Chi liền kéo tấm màn ở hai bên cửa xuống, chỉ để một khoảng trước mắt. (*nhà gian: gian phòng nhà nhận, không thô tục)

"Phu quân, có người quen ở đối diện đó." Thẩm Hành Vu ghé vào lỗ tai Mộ Phi Chi nói, ánh mắt nhìn nghiêng về phía đối diện, Bởi vì kỹ viện này có kiến trúc hình tròn, cho nên lầu hai là hình tròn, lầu một ở phía dưới là sân khấu hình tròn, có tầm ngắm ba trăm sáu mươi độ.

Mộ Phi Chi nhìn về phía đối diện, thấy một công tử ôn nhuận, ngồi ngay ngắn ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới sân khấu. Có lẽ cảm nhận được tầm mắt từ đối diện tới, người nọ chợt quay đầu lại, nhưng vì Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi dịch dung, cho nên người nọ cũng không nhận ra bọn họ.

“Sao Thanh Bình Hậu lại ở chỗ này?” Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi, trong giọng nói cũng không có nhiều ngạc nhiên, giống như là chuyện này vẫn trong phạm vi nàng có thể tiếp nhận được.

“Ai biết được? Vốn Thiếu Khanh cũng tích lũy thanh lâu, quán hát.” Về mặt Mộ Phi Chi nhàn nhạt, nhưng con người thâm thúy lại trở lên thâm trầm.

“Nàng cầm thanh chủy thủ này làm cái gì?” Mộ Phi Chi cúi đầu, nhìn thấy Thẩm Hành Vu ở trong lòng hẩn, về mặt không thay đổi cầm lấy một thanh chủy thủ. Đây là đồ mà lúc đó đèn đã thắng được. Vừa nãy hẩn đã cầm lấy toàn bộ món đồ chơi nhờ đó vào trong lòng, nhưng Thẩm Hành Vu vẫn giữ lại một thanh chủy thủ nhỏ ở trên người.

“Nhìn nó rất thu vị, hơn nữa, chàng nhìn nó nhỏ như vậy, nếu dùng để phòng thân là tốt nhất.” Thẩm Hành Vu cười cười, rất tùy tiện để nó vào trong tay áo.

“A Vu, hôm nay chúng ta chỉ đến ngắm cảnh, nàng đừng quấy rối.” Mộ Phi Chi bị chần trệ bởi ý cười hàm súc không rõ nghĩa kia của Thẩm Hành Vu, hẩn cực kì sợ nàng làm ra chuyện gì gây ảnh hưởng không tốt đến bản thân mình, dù sao hiện giờ nàng là người có thai.

“Đã bao giờ chàng thấy ta gây rối chưa?” Thẩm Hành Vu ghét bỏ liếc hẩn một cái, sau đó ánh mắt nhìn vào sân khấu dưới tới lâu một.

Bốn phía sân khấu kia không biết lúc nào đã được vây quanh bằng những tấm rèm mỏng đầy màu sắc, khiến cho người ta cảm thấy mờ mịt. Đám quần chúng cũng bởi biến hóa nho nhỏ này mà từ trạng thái ồn ào bắt đầu trở nên yên lặng, ánh mắt sáng quắc nhìn xuống phía dưới lầu.

“Chắc là một nữ tử, đêm nay thanh lâu này nhất định sẽ kiếm được rất nhiều. Chàng nhìn đám người ở dưới lầu xem, ngân phiếu cũng đã lộ hết ra rồi.” Khỏe miệng Thẩm Hành Vu mỉm cười nhìn về phía đám nam nhân ở dưới lầu, ánh mắt bọn họ đang toát lên tia sắc dâm, khẽ ‘chặc chặc’ hai tiếng.

“Từ trước đến nay, nữ tử giả vờ đoan chính không cần tiền bạc hoặc giả bộ thanh cao, không vướng một chút hồng trần cũng không thiếu.” Mộ Phi Chi ý nói là, có khả năng đêm nay thanh lâu này không kiếm được chút tiền bạc gì, bởi vì một khi nàng kia thấy ai thuận mắt, chuyện không lấy một xu cũng có thể xảy ra.

“Chàng cảm thấy mắt những người đó đều mù hết sao?” Thẩm Hành Vu không có chút tin tưởng có loại giao dịch thuần túy như vậy, cho dù nữ tử bán mình kia đồng ý, nhưng còn tú bà thì sao? Bà ta giữ được khế ước bán thân của các cô nương kia, đối với bà ta mà nói, những nữ tử này đều là cây rụng tiền, huống chi là hoa khô lại càng kiếm được nhiều hơn nữa.

“Đến gần ta một chút.” Mộ Phi Chi không đáp lại câu nói của Thẩm Hành Vu, chỉ kéo Thẩm Hành Vu đến gần mình hơn.

Thẩm Hành Vu có chút thiếu tự nhiên nói: “Mộ Phi Chi, đừng quên, hiện giờ hai chúng ta đang mặc nam trang, sẽ bị người ta nghĩ là đoạn tụ.”

“Hiện giờ nàng mới nhớ tới mình đang mặc nam trang, nhưng ta vẫn nhớ rõ, lúc đi trên đường, nàng vẫn cứ lôi kéo tay ta để làm nũng. Lúc đó trên đường có nhiều người như vậy nàng còn không có kiêng dè, hiện giờ còn lo lắng cái gì?” Mộ Phi Chi cười khẽ một tiếng, đưa bàn tay đến phía sau nàng, lôi kéo nàng tới gần cạnh mình.

“Suyt, sắp bắt đầu.” Thẩm Hành Vu nhéo một cái lên người hẩn, sau đó lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ bốn phía. Đợt lúc nàng ngẩng đầu nhìn ra, trước mắt đã là một mảnh hỗn loạn. Những tấm rèm mỏng đang bao quanh sân khấu đột nhiên rơi xuống, sau đó chỉ thấy đủ loại hoa với nhiều màu sắc như những giọt mưa từ bốn phía rơi lên trên sân khấu. Ngay trong cơn mưa cánh hoa, một bóng người xinh đẹp bay lên trên cao, trong tiếng hoan hô của đám nam nhân, bóng người kia nhẹ nhàng giống như bướm bướm, chậm rãi từ trên sân khấu bay lên không trung. Rất nhiều cánh hoa với đủ mọi màu sắc tuôn rơi ở cạnh nàng. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, tóc dài được vấn thành một búi tóc đơn giản, khuôn mặt được che bằng một tấm lụa trắng, thân thể nhẹ nhàng đến khó tin, mà thân hình của nàng đẹp đến mức rung động lòng người. Nhất thời trông mặt của một đám nam nhân bị hấp dẫn bởi hình ảnh động lòng người này, tiếng hoan hô ngày càng cao hơn.

“Ngược lại, cô nương Đào Yếu này là một người khéo léo.” Thẩm Hành Vu cảm thán một câu, nàng quay đầu nhìn về phía người nam nhân bên cạnh, muốn biết phản ứng khi hẩn nhìn thấy nữ nhân động lòng người như vậy là gì. Kết quả mới vừa quay đầu, chỉ thấy Mộ Phi Chi ngồi ở chỗ đó, về mặt nhàm chán đến chết, ánh mắt nhìn xung quanh, giống như đang đề phòng cái gì.

“Phu quân, chàng nói nữ tử này có đẹp không?” Thẩm Hành Vu cười tí mắt hỏi Mộ Phi Chi.

“Không dễ nhìn bằng nàng.” Mộ Phi Chi vừa bắt động thanh sắc tuần tra xung quanh, vừa nói với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu nhìn về mặt nói cho qua kia của hẩn, cười ha ha, lại quay đầu lại nhìn, nàng kia đã yên lặng đứng trong không trung. Thẩm Hành Vu thông qua thân hình của nàng kia, mơ hồ nhìn ra được, cô nương này biết võ công.

Ngay lúc Thẩm Hành Vu đang suy nghĩ, bỗng nhiên cô nương kia lay động tay áo, tự nhiên đứng múa, chuyển động trong không trung. Dáng người mạn diệu kia, thêm vào đó là tiếng tiêu bay ra từ bốn phía không biết là từ lúc nào. Thật sự rất có điều kiện.

Tiếng tiêu kia vô cùng trầm thấp, nhưng lại mang theo một loại ma lực, có thể kéo người ta vào trong bầu không khí mà nó đã xây dựng lên, tất cả cảm xúc đều bị trị hoãn, Thẩm Hành Vu nhéo nhéo mi tâm của mình, lắc đầu, trong lòng cười lạnh.

Không khí trong đại sảnh đã bị tiếng tiêu yên tĩnh và vũ điệu ôn hòa, chậm rãi này cuốn vào, dường như tất cả mọi người ngày càng đắm chìm trong cảnh tượng động lòng người đó, tất cả cảm xúc cũng trở nên trì độ. Ngay trong khoảng thời gian yên tĩnh đó, chợt có một trận gió thổi về phía Mộ Phi Chi.

Lúc Thảm Hành Vu cẩn thận nhìn ra, một bóng người cầm kiếm đã bay đến trước mặt Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi phản ứng có chút hơi chậm chạp, hần nghiêng người tránh thoát. Cũng ngay lúc Mộ Phi Chi tránh thoát được kiếm người nọ, vốn nữ tử đang nhảy múa giữa không trung, thừa dịp Mộ Phi Chi phân tâm, chẳng biết lúc nào trong tay đã thêm một thanh kiếm, nhanh chóng bay tới về phía Thảm Hành Vu.

Người ở dưới đại sảnh dường như đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Thế cho nên, đến kinh hô mà bọn họ cũng quên kêu ra tiếng. Ánh mắt bọn họ không hẹn đều nhìn về phía một gian phòng ở lầu hai. Chỉ thấy một nam nhân có dáng người cao gầy, ánh mắt lãnh ngạnh vút một cô thi thể xuống lầu, mà bên cạnh hắn là một nam nhân khá thấp, mặt đang tràn đầy ý cười, đứng đối diện Đào Yêu cô nương. Đào Yêu cô nương vẫn duy trì tư thế cầm kiếm vừa rồi, chẳng qua thanh kiếm kia vẫn chưa gây thương tích chút nào cho nam nhân, ngược lại có máu chảy ra từ trong thân thể cô nương Đào Yêu nhỏ giọt rơi xuống lầu một.

Thảm Hành Vu dùng lực ấn sâu dao găm vào trong thân thể của Đào Yêu. Tuy là cảnh giết người, nhưng về mặt Thảm Hành Vu mang cười, không có một tia sợ hãi. Nàng nhìn cô nương Đào Yêu ở đối diện, lộ ánh mắt kinh ngạc ra ngoài, khỏe miệng mang theo mạng che mặt chảy ra máu. Giọng nói nàng sang sảng cười nói với Mộ Phi Chi: "Phu quân, chẳng xem, hóa ra dao găm này còn có thể kéo dài, nhìn tưởng là cái chủy thủ, nhưng trên thực tế là một thanh kiếm tốt." Thảm Hành Vu cầm lấy chủy thủ chuyển vài vòng ngay trên người Đào Yêu, nhất thời thanh âm lưỡi dao mài lên huyết nhục vang lên. Thảm Hành Vu cười lạnh một tiếng, nhìn người ở bốn phía và dưới lầu đang ngược nhìn, nhưng vẫn đắm chìm ở trong kinh ngạc, cười hắc hắc, nói với Đào Yêu đang hấp hối: "Cô nương, đừng bao giờ khinh thường ta, bởi vì ta sẽ khiến cho người phải vĩnh viễn nhớ kỹ, bản thân mình chết như thế nào." Thảm Hành Vu trong tiếng thét chói tai của mọi người kia, thu gọn chủy thủ lại. Đào Yêu phun ra một búng máu, thân thể cầm kiếm rơi xuống lầu một. Chỉ là một tầng mỏng manh, cũng đủ để nàng ta chết.

"Hồi cung." Tú bà đang dẫn người xông lên lầu hai, Mộ Phi Chi nói một câu với không khí sau người, sau đó ôm lấy thất lưng của Thảm Hành Vu bay ra ngoài cửa sổ. Trong một khắc bị Mộ Phi Chi kéo đi kia, vậy mà Thảm Hành Vu lại hơi nhếch miệng cười với người đối diện, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lợi thông minh lạnh lợi và tính kế.

Có thể ở trong kinh đô, đồng thời còn là thanh lâu lớn như vậy, dĩ nhiên Thảm Hành Vu không thể xem nhẹ phân lượng của nó, nhất định chỗ này có người làm chỗ dựa. Cho nên nàng cũng không cho là bọn họ sẽ có thể bình yên hồi cung. Bởi vì có người ở trong tình huống "ngẫu nhiên" như vậy mà vẫn có thể tiến hành ám sát, tự nhiên đã nhìn ra được phận của bọn họ. Cho nên khẳng định trên đường bọn hắn hồi cung chắc hẳn sẽ không bình yên, nhưng Thảm Hành Vu tuyệt đối không lo lắng về việc mình không thể quay về được.

"Nương nương, người đứng là một cơ hội biểu hiện cũng không cho thuộc hạ." Cả người Bạch Tước mặc một bộ áo trắng, đi theo sau Mộ Phi Chi và Thảm Hành Vu, giống như nén giận, nhưng lại mang theo một ý cười trên nói với Thảm Hành Vu.

Lúc này Thảm Hành Vu bị Mộ Phi Chi ôm vào trong ngực, chạy vội ở trên nóc nhà, nhưng nghe thấy câu nói kia của Bạch Tước, nàng cười nói: "Hôm nay ngựa tay, đột nhiên lại muốn giết người."

Những lời này nói ra, về mặt của Bạch Tước và Hắc Ứng ở sau lưng hai người đen xì, toát mồ hôi.

"Thảm Hành Vu, lời nói của ta nàng đều coi là gió thoảng bên tai đúng hay không?" Mặt Mộ Phi Chi đen xì, quát Thảm Hành Vu.

"Phu quân..." Thảm Hành Vu vừa muốn mở miệng, tốc độ dưới chân của Mộ Phi Chi đột nhiên trở lên nhanh hơn, vừa di chuyển, Thảm Hành Vu chỉ nghe thấy Mộ Phi Chi nói: "Trở về chúng ta sẽ tính sổ sau."

Dường như người truy sát phía sau hơi nhiều, tay chân Hắc Ứng và Bạch Tước lạnh lẽo giải quyết hậu quả thật tốt ở phía sau. Mộ Phi Chi ôm Thảm Hành Vu chạy ở trên nóc nhà. Ngay khi hắn định dẫn Thảm Hành Vu chạy về phía cửa chính của Vương Cung, một chiếc xe ngựa giống như từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở trước mặt mấy người, một cái đèn lồng màu đỏ treo tại trên đầu xe ngựa. Thảm Hành Vu không thấy rõ bóng người ngồi ở trước xe ngựa kia, nhưng lại là nhận ra một đầu tóc trắng, người nọ không thể nghi ngờ chính là Đỗ Trọng.

"Sao lại chậm như vậy, ta đã đợi gần nửa canh giờ rồi." Mộ Phi Chi ôm Thảm Hành Vu, trực tiếp xông vào trong xe ngựa kia, tốc độ Đỗ Trọng rất nhanh, giờ rời ngựa lên, lăm lăm một câu sau lưng hai người.

"Chúng ta đi vào may ra mới được nửa canh giờ." Thảm Hành Vu than thở một câu.

"Các người thông đồng thành một khối?" Mộ Phi Chi kéo Thảm Hành Vu lên trên chân mình, hai tay hung hăng bóp chặt eo của nàng, cả câu nói giống như là cắn răng nói ra.

Cảm nhận được sau lưng truyền ra từng cơn tức giận, Thảm Hành Vu làm nũng cọ xát lồng ngực ở sau lưng, giọng nói mềm mại xuống: "Phu quân, ta..."

"Đừng có dùng một chiêu này, ta còn không biết khi nào thì các người lại quan hệ tốt như vậy!" Hiện giờ Mộ Phi Chi nổi giận đùng đùng, chuyện này giống như đã được lên kế hoạch rất tốt từ trước. Tính cả chuyện Bạch Tước đáng nhẽ phải đứng ở Thiên Cơ lâu, còn có Đỗ Trọng phải đứng ở Ly Viên. Sở dĩ hai người bọn họ sẽ xuất hiện ở nơi này, nhất định là có an bài từ sớm, thì ra nữ nhân này chỉ giấu diếm một mình hắn.

"Phu quân." Thảm Hành Vu xoay người, ôm cổ Mộ Phi Chi, rất là nhu thuận cọ xát vào hắn, sau đó nói: "Ta thừa nhận, muốn đi xem hoa đăng là thật, lấy cái danh đi dạo kỹ viện cũng là thật, ta chỉ là muốn nhìn một cái, xem bản thân mình có đoán đúng hay không. Bạch Tước và sư thúc đứng là do ta kêu tới giúp đỡ, ta cũng chỉ là ngại có gì sơ sót hay không."

"Người cho rằng hắn không nghĩ đến?" Ngoài xe đột nhiên vang lên giọng nói của Đỗ Trọng: "Mộ Phi Chi, cho dù hôm nay ta và Bạch Tước không đến, người cũng đã sớm có quyết định của chính mình đúng hay không? Ta cũng không tin, trừ bỏ một mình Hắc Ứng, đến một người khác người cũng không bỏ trí chặc? Nhất định mặt sau của xe ngựa sẽ không thiếu người âm thầm bảo vệ. Lấy trình độ coi trọng của người đối với nha đầu kia, có khi người còn kêu toàn bộ Thiên Cơ lâu đến mới cảm thấy đủ."

"Câm miệng cho ta." Mộ Phi Chi tung ra một trận cuồng phong ra ngoài, may mà Đỗ Trọng khéo léo trốn tránh được.

"Lần sau sẽ không thế. Lần sau chàng muốn đi thanh lâu thì phải nhớ rõ mang theo ta, không cho phép im lặng giữ một mình." Thẩm Hành Vu lặn vào trong lòng Mộ Phi Chi, làm tổ trong đó, đối với tính cách của Mộ Phi Chi, nàng hiểu biết khá nhiều. Nàng biết, hắn là một người ăn mềm không ăn cứng.

"Có ai đang mang theo Bảo Bảo còn làm loạn giống nàng như vậy không?" Mộ Phi Chi nhớ tới một màn kia ở thanh lâu lúc này. Thậm chí hắn còn chưa kịp ra tay, Thẩm Hành Vu đã đánh đòn phủ đầu. Thậm chí thân thể Đào Yếu kia vừa mới bay đến trước mặt nàng, nàng liền cảm thấy thủ có thể biến dạng trong tay, duỗi ra ngoài, cách không giết người. Nếu không phải có lan can ngăn cản, chỉ sợ thân thể Đào Yếu đã sớm rơi xuống. Mộ Phi Chi không thể phủ nhận, một khắc kia, Thẩm Hành Vu và ánh sáng trong mắt nàng tỏa ra, làm cho hắn mê muội vô cùng. Đây là nữ nhân của hắn, hắn vẫn luôn muốn bảo hộ ở sau người, lại không cam nguyện làm một nữ nhân mềm mại như hoa.

Mộ Phi Chi vừa mới mở miệng "trách cứ" liền không thể dừng lại, Thẩm Hành Vu đành phải đưa mặt lên trước, trực tiếp dùng nụ hôn ngăn chặn lại, chủ động hôn lên môi của hắn.

Từ trước đến nay Mộ Phi Chi không có sức chống cự đối với sự chủ động của nàng, hắn hóa tất cả "phẫn nộ" thành nụ hôn càng ngày càng kịch liệt, biến bị động thành chủ động. Nhất thời trong xe ngựa chỉ còn lại âm thanh thở dốc.

Ngay khi hai người hôn thiên nhiên, đột nhiên xe ngựa xóc nảy một cái, Mộ Phi Chi tức giận, ánh mắt tối tăm nhìn về phía Đỗ Trọng đang lái xe, cách một cái màn. Đỗ Trọng không chút để ý đến ánh mắt sau lưng, ngược lại âm hiểm cười khách khách hai tiếng, nói: "Đường không tốt, có tảng đá, các người nên ngồi vững."

"Phu quân, vì sao Thanh Bình Hậu này lại làm ra loại chuyện này? Ta vốn tưởng rằng các người là huynh đệ tốt." Xe ngựa chậm rãi chạy vào Vương Cung, Thẩm Hành Vu ôm Mộ Phi Chi, khe khẽ thở dài một hơi, hỏi.

"Vô tình nhất là nhà Đế Vương."

Hai người được gã sai vặt dẫn đường đi vào nhã gian* ở lầu hai, Thẩm Hành Vu vừa mới ngồi xuống, Mộ Phi Chi liền kéo tấm màn ở hai bên cửa xuống, chỉ để một khoảng trước mắt. (*nhã gian: gian phòng nhã nhặn, không thô tục)

"Phu quân, có người quen ở đối diện đó." Thẩm Hành Vu ghé vào lỗ tai Mộ Phi Chi nói, ánh mắt nhìn nghiêng về phía đối diện, Bởi vì kỹ viện này có kiến trúc hình tròn, cho nên lầu hai là hình tròn, lầu một ở phía dưới là sân khấu hình tròn, có tầm ngắm ba trăm sáu mươi độ.

Mộ Phi Chi nhìn về phía đối diện, thấy một công tử ôn nhuận, ngồi ngay ngắn ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới sân khấu. Có lẽ cảm nhận được tầm mắt từ đối diện tới, người nọ chợt quay đầu lại, nhưng vì Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi dịch dung, cho nên người nọ cũng không nhận ra bọn họ.

"Sao Thanh Bình Hậu lại ở chỗ này?" Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi, trong giọng nói cũng không có nhiều ngạc nhiên, giống như là chuyện này vẫn trong phạm vi nàng có thể tiếp nhận được.

"Ai biết được? Vốn Thiếu Khanh cũng tích lũy luyện thanh lâu, quán hát." Về mặt Mộ Phi Chi nhận xét, nhưng con người thâm thúy lại trở lên thâm trầm.

"Nàng cầm thanh chùy thủ này làm cái gì?" Mộ Phi Chi cúi đầu, nhìn thấy Thẩm Hành Vu ở trong lòng hắn, về mặt không thay đổi cầm lấy một thanh chùy thủ. Đây là đồ mà lúc đó đèn đã thắng được. Vừa này hắn đã cầm lấy toàn bộ món đồ chơi nhờ đó vào trong lòng, nhưng Thẩm Hành Vu vẫn giữ lại một thanh chùy thủ nhỏ ở trên người.

"Nhìn nó rất thu vị, hơn nữa, chàng nhìn nó nhỏ như vậy, nếu dùng để phòng thân là tốt nhất." Thẩm Hành Vu cười cười, rất tùy tiện để nó vào trong tay áo.

"A Vu, hôm nay chúng ta chỉ đến ngắm cảnh, nàng đừng quá vội." Mộ Phi Chi bị chấn trụ bởi ý cười hàm súc không rõ nghĩa kia của Thẩm Hành Vu, hắn cực kì sợ nàng làm ra chuyện gì gây ảnh hưởng không tốt đến bản thân mình, dù sao hiện giờ nàng là người có thai.

"Đã bao giờ chàng thấy ta gây rối chưa?" Thẩm Hành Vu ghét bỏ liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt nhìn vào sân khấu dưới tới lầu một.

Bốn phía sân khấu kia không biết lúc nào đã được vây quanh bằng những tấm rèm mỏng đầy màu sắc, khiến cho người ta cảm thấy mờ mờ lung lung. Đám quần chúng cũng bởi biến hóa nho nhỏ này mà từ trạng thái ồn ào bắt đầu trở nên yên lặng, ánh mắt sáng quắc nhìn xuống phía dưới lầu.

"Chắc là một nữ tử, đêm nay thanh lâu này nhất định sẽ kiếm được rất nhiều. Chàng nhìn đám người ở dưới lầu xem, ngân phiếu cũng đã lộ hết ra rồi." Khóe miệng Thẩm Hành Vu mỉm cười nhìn về phía đám nam nhân ở dưới lầu, ánh mắt bọn họ đang toát lên tia sắc dâm, khẽ 'chặc chặc' hai tiếng.

"Từ trước đến nay, nữ tử giả vờ đoan chính không cần tiền bạc hoặc giả bộ thanh cao, không vương một chút hồng trần cũng không thiếu." Mộ Phi Chi ý nói là, có khả năng đêm nay thanh lâu này không kiếm được chút tiền bạc gì, bởi vì một khi nàng kia thấy ai thuận mắt, chuyện không lấy một xu cũng có thể xảy ra.

"Chàng cảm thấy mắt những người đó đều mù hết sao?" Thẩm Hành Vu không có chút tin tưởng có loại giao dịch thuần túy như vậy, cho dù nữ tử bán mình kia đồng ý, nhưng còn tú bà thì sao? Bà ta giữ được khế ước bán thân của các cô nương kia, đối với bà ta mà nói, những nữ tử này đều là cây rụng tiền, huống chi là hoa khô lại càng kiếm được nhiều hơn nữa.

"Đến gần ta một chút." Mộ Phi Chi không đáp lại câu nói của Thẩm Hành Vu, chỉ kéo Thẩm Hành Vu đến gần mình hơn.

Thẩm Hành Vu có chút thiếu tự nhiên nói: "Mộ Phi Chi, đừng quên, hiện giờ hai chúng ta đang mặc nam trang, sẽ bị người ta nghĩ là đoạn tụ."

"Hiện giờ nàng mới nhớ tới mình đang mặc nam trang, nhưng ta vẫn nhớ rõ, lúc đi trên đường, nàng vẫn cứ lôi kéo tay ta để làm nũng. Lúc đó trên đường có nhiều người như vậy nàng còn không có kiêng dè, hiện giờ còn lo lắng cái gì?" Mộ Phi Chi cười khẽ một tiếng, đưa bàn tay đến phía sau nàng, lôi kéo nàng tới gần cạnh mình.

"Suyt, sắp bắt đầu." Thẩm Hành Vu nhéo một cái lên người hắn, sau đó lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ bốn phía. Đột lúc nàng ngẩng đầu nhìn ra, trước mắt đã là một mảnh hỗn loạn. Những tấm rèm mỏng đang bao quanh sân khấu đột nhiên rơi xuống, sau đó chỉ thấy đủ loại hoa với nhiều màu sắc như những giọt mưa từ bốn phía rơi lên trên sân khấu. Ngay trong cơn mưa cánh hoa, một bóng người xinh đẹp bay lên trên cao, trong tiếng hoan hô của đám nam nhân, bóng người kia nhẹ nhàng giống như bướm bướm, chậm rãi từ trên sân khấu bay lên không trung. Rất nhiều cánh hoa với đủ mọi màu sắc tuôn rơi ở cạnh nàng. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, tóc dài được vấn thành một búi tóc đơn giản, khuôn mặt được che bằng một tấm lụa trắng, thân thể nhẹ nhàng đến khó tin, mà thân hình của nàng đẹp đến mức rung động lòng người. Nhất thời trông mắt của một đám nam nhân bị hấp dẫn bởi hình ảnh động lòng người này, tiếng hoan hô ngày càng cao hơn.

"Ngược lại, cô nương Đào Yếu này là một người khéo léo." Thẩm Hành Vu cảm thán một câu, nàng quay đầu nhìn về phía người nam nhân bên cạnh, muốn biết phản ứng khi hắn nhìn thấy nữ nhân động lòng người như vậy là gì. Kết quả mới vừa quay đầu, chỉ thấy Mộ Phi Chi ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt nhàm chán đến chết, ánh mắt nhìn xung quanh, giống như đang đề phòng cái gì.

"Phu quân, chàng nói nữ tử này có đẹp không?" Thẩm Hành Vu cười tí mắt hỏi Mộ Phi Chi.

"Không dễ nhìn bằng nàng." Mộ Phi Chi vừa bất động thanh sắc tuần tra xung quanh, vừa nói với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu nhìn về mặt nói cho qua kia của hắn, cười ha ha, lại quay đầu lại nhìn, nàng kia đã yên lặng đứng trong không trung. Thẩm Hành Vu thông qua thân hình của nàng kia, mơ hồ nhìn ra được, cô nương này biết võ công.

Ngay lúc Thẩm Hành Vu đang suy nghĩ, bỗng nhiên cô nương kia lay động tay áo, tự nhiên đứng múa, chuyển động trong không trung. Dáng người mạo hiểm kia, thêm vào đó là tiếng tiêu bay ra từ bốn phía không biết là từ lúc nào. Thật sự rất có điều kiện.

Tiếng tiêu kia vô cùng trầm thấp, nhưng lại mang theo một loại ma lực, có thể kéo người ta vào trong bầu không khí mà nó đã xây dựng lên, tất cả cảm xúc đều bị trì hoãn, Thẩm Hành Vu nhéo nhéo mi tâm của mình, lắc đầu, trong lòng cười lạnh.

Không khí trong đại sảnh đã bị tiếng tiêu yên tĩnh và vũ điệu ôn hòa, chậm rãi này cuốn vào, dường như tất cả mọi người ngày càng đắm chìm trong cảnh tượng động lòng người đó, tất cả cảm xúc cũng trở nên trì độ. Ngay trong khoảng thời gian yên tĩnh đó, chợt có một trận gió thổi về phía Mộ Phi Chi. Lúc Thẩm Hành Vu cẩn thận nhìn ra, một bóng người cầm kiếm đã bay đến trước mặt Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi phản ứng có chút hơi chậm chạp, hắn nghiêng người tránh thoát. Cũng ngay lúc Mộ Phi Chi tránh thoát được kiếm người nọ, vốn nữ tử đang nhảy múa giữa không trung, thừa dịp Mộ Phi Chi phân tâm, chẳng biết lúc nào trong tay đã thêm một thanh kiếm, nhanh chóng bay tới về phía Thẩm Hành Vu.

Người ở dưới đại sảnh dường như đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Thế cho nên, đến kinh hô mà bọn họ cũng quên kêu ra tiếng. Ánh mắt bọn họ không hẹn而同 nhìn về phía một gian phòng ở lầu hai. Chỉ thấy một nam nhân có dáng người cao gầy, ánh mắt lãnh ngạnh vút một cỗ thi thể xuống lầu, mà bên cạnh hắn là một nam nhân khá thấp, mặt đang tràn đầy ý cười, đứng đối diện Đào Yếu cô nương. Đào Yếu cô nương vẫn duy trì tư thế cầm kiếm vừa rồi, chẳng qua thanh kiếm kia vẫn chưa gây thương tích chút nào cho nam nhân, ngược lại có máu chảy ra từ trong thân thể cô nương Đào Yếu nhỏ giọt rơi xuống lầu một.

Thẩm Hành Vu dùng lực ấn sâu dao găm vào trong thân thể của Đào Yếu. Tuy là cảnh giết người, nhưng về mặt Thẩm Hành Vu mang cười, không có một tia sợ hãi. Nàng nhìn cô nương Đào Yếu ở đối diện, lộ ánh mắt kinh ngạc ra ngoài, khóe miệng mang theo mạng che mặt chảy ra máu. Giọng nói nàng sang sảng cười nói với Mộ Phi Chi: "Phu quân, chàng xem, hóa ra dao găm này còn có thể kéo dài, nhìn tưởng là cái chùy thủ, nhưng trên thực tế là một thanh kiếm tốt." Thẩm Hành Vu cảm thấy thủ chuyển vài vòng ngay trên người Đào Yếu, nhất thời thanh âm lưỡi dao mài lên huyết nhục vang lên. Thẩm Hành Vu cười lạnh một tiếng, nhìn người ở bốn phía và dưới lầu đang ngược nhìn, nhưng vẫn đắm chìm ở trong kinh ngạc, cười hắc hắc, nói với Đào Yếu đang hấp hối: "Cô nương, đừng bao giờ khinh thường ta, bởi vì ta sẽ khiến cho người phải vĩnh viễn nhớ kỹ, bản thân mình chết như thế nào." Thẩm Hành Vu trong tiếng thét chói tai của mọi người kia, thu gọn chủy thủ lại. Đào Yếu phun ra một búng máu, thân thể cầm kiếm rơi xuống lầu một. Chi là một tầng mỏng manh, cũng đủ để nàng ta chết.

"Hồi cung." Từ bà đang dẫn người xông lên lầu hai, Mộ Phi Chi nói một câu với không khí sau người, sau đó ôm lấy thất lưng của Thẩm Hành Vu bay ra ngoài cửa sổ. Trong một khắc bị Mộ Phi Chi kéo đi kia, vậy mà Thẩm Hành Vu lại hơi nhếch miệng cười với người đối diện, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lợi thông minh lạnh lợi và tính kế.

Có thể ở trong kinh đô, đồng thời còn là thanh lâu lớn như vậy, dĩ nhiên Thẩm Hành Vu không thể xem nhẹ phân lượng của nó, nhất định chỗ này có người làm chủ dựa. Cho nên nàng cũng không cho là bọn họ sẽ có thể bình yên hồi cung. Bởi vì có người ở trong tình huống "ngẫu nhiên" như vậy mà vẫn có thể tiến hành ám sát, tự nhiên đã nhìn ra được phận của bọn họ. Cho nên khẳng định trên đường bọn hắn hồi cung chắc hẳn sẽ không bình yên, nhưng Thẩm Hành Vu tuyệt đối không lo lắng về việc mình không thể quay về được.

"Nương nương, người đứng là một cơ hội biểu hiện cũng không cho thuộc hạ." Cả người Bạch Tước mặc một bộ áo trắng, đi theo sau Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu, giống như nén giận, nhưng lại mang theo một ý cười trên nói với Thẩm Hành Vu.

Lúc này Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi ôm vào trong ngực, chạy vội ở trên nóc nhà, nhưng nghe thấy câu nói kia của Bạch Tước, nàng cười nói: "Hôm nay ngứa tay, đột nhiên lại muốn giết người."

Những lời này nói ra, vẻ mặt của Bạch Tuyết và Hắc Ưng ở sau lưng hai người đen xì, toát mồ hôi.

"Thẩm Hành Vu, lời nói của ta nàng đều coi là gió thoảng bên tai đúng hay không?" Mặt Mộ Phi Chi đen xì, quát Thẩm Hành Vu.

"Phu quân..." Thẩm Hành Vu vừa muốn mở miệng, tốc độ dưới chân của Mộ Phi Chi đột nhiên trở lên nhanh hơn, vừa di chuyển, Thẩm Hành Vu chỉ nghe thấy Mộ Phi Chi nói: "Trở về chúng ta sẽ tính sổ sau."

Dường như người truy sát phía sau hơi nhiều, tay chân Hắc Ưng và Bạch Tuyết lạnh lẽo giải quyết hậu quả thật tốt ở phía sau. Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu chạy ở trên nóc nhà. Ngay khi hắn định dẫn Thẩm Hành Vu chạy về phía cửa chính của Vương Cung, một chiếc xe ngựa giống như từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở trước mặt mấy người, một cái đèn lồng màu đỏ treo tại trên đầu xe ngựa. Thẩm Hành Vu không thấy rõ bóng người ngồi ở trước xe ngựa kia, nhưng lại là nhận ra một đầu tóc trắng, người nọ không thể nghĩ ngờ chính là Đỗ Trọng.

"Sao lại chậm như vậy, ta đã đợi gần nửa canh giờ rồi." Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu, trực tiếp xông vào trong xe ngựa kia, tốc độ Đỗ Trọng rất nhanh, giờ roi ngựa lên, lăm bắm một câu sau lưng hai người.

"Chúng ta đi vào may ra mới được nửa canh giờ." Thẩm Hành Vu than thở một câu.

"Các người thông đồng thành một khối?" Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu lên trên chân mình, hai tay hung hăng bóp chặt eo của nàng, cả câu nói giống như là cắn răng nói ra.

Cảm nhận được sau lưng truyền ra từng cơn tức giận, Thẩm Hành Vu làm nũng cựa xát lồng ngực ở sau lưng, giọng nói mềm mại xuống: "Phu quân, ta..."

"Đừng có dùng một chiêu này, ta còn không biết khi nào thì các người lại quan hệ tốt như vậy!" Hiện giờ Mộ Phi Chi nổi giận đùng đùng, chuyện này giống như đã được lên kế hoạch rất tốt từ trước. Tính cả chuyện Bạch Tuyết đáng nhẽ phải đứng ở Thiên Cơ lâu, còn có Đỗ Trọng phải đứng ở Ly Viên. Sở dĩ hai người bọn họ sẽ xuất hiện ở nơi này, nhất định là có an bài từ sớm, thì ra nữ nhân này chỉ giấu diếm một mình hắn.

"Phu quân." Thẩm Hành Vu xoay người, ôm cổ Mộ Phi Chi, rất là nhu thuận cựa xát vào hắn, sau đó nói: "Ta thừa nhận, muốn đi xem hoa đăng là thật, lấy cái danh đi dạo kỹ viện cũng là thật, ta chỉ là muốn nhìn một cái, xem bản thân mình có đoán đúng hay không. Bạch Tuyết và sư thúc đúng là do ta kêu tới giúp đỡ, ta cũng chỉ là ngựa có gì sơ sót hay không."

"Người cho rằng hắn không nghĩ đến?" Ngoài xe đột nhiên vang lên giọng nói của Đỗ Trọng: "Mộ Phi Chi, cho dù hôm nay ta và Bạch Tuyết không đến, người cũng đã sớm có quyết định của chính mình đúng hay không? Ta cũng không tin, trừ bỏ một mình Hắc Ưng, đến một người khác người cũng không bỏ trí chặc? Nhất định mặt sau của xe ngựa sẽ không thiếu người âm thầm bảo vệ. Lấy trình độ coi trọng của người đối với nha đầu kia, có khi người còn kêu toàn bộ Thiên Cơ lâu đến mới cảm thấy đủ."

"Câm miệng cho ta." Mộ Phi Chi tung ra một trận cuồng phong ra ngoài, may mà Đỗ Trọng khéo léo trốn tránh được.

"Lần sau sẽ không thể. Lần sau chàng muốn đi thanh lâu thì phải nhớ rõ mang theo ta, không cho phép im lặng giữ một mình." Thẩm Hành Vu lặn vào trong lòng Mộ Phi Chi, làm tỏ trong đó, đối với tính cách của Mộ Phi Chi, nàng hiểu biết khá nhiều. Nàng biết, hắn là một người ăn mềm không ăn cứng.

"Có ai đang mang theo Bảo Bảo còn làm loạn giống nàng như vậy không?" Mộ Phi Chi nhớ tới một màn kia ở thanh lâu lúc nãy. Thậm chí hắn còn chưa kịp ra tay, Thẩm Hành Vu đã đánh đòn phủ đầu. Thậm chí thân thể Đào Yêu kia vừa mới bay đến trước mặt nàng, nàng liền cầm chùy thủ có thể biến dạng trong tay, đuổi ra ngoài, cách không giết người. Nếu không phải có lan can ngăn cản, chỉ sợ thân thể Đào Yêu đã sớm rơi xuống. Mộ Phi Chi không thể phủ nhận, một khác kia, Thẩm Hành Vu và ánh sáng trong mắt nàng tỏa ra, làm cho hắn mê muội vô cùng. Đây là nữ nhân của hắn, hắn vẫn luôn muốn bảo hộ ở sau người, lại không cam nguyện làm một nữ nhân mềm mại như hoa.

Mộ Phi Chi vừa mới mở miệng "trách cứ" liền không thể dừng lại, Thẩm Hành Vu đành phải đưa mặt lên trước, trực tiếp dùng nụ hôn ngăn chặn lại, chủ động hôn lên môi của hắn.

Từ trước đến nay Mộ Phi Chi không có sức chống cự đối với sự chủ động của nàng, hắn hóa tất cả "phần nộ" thành nụ hôn càng ngày càng kịch liệt, biến bị động thành chủ động. Nhất thời trong xe ngựa chỉ còn lại âm thanh thở dốc.

Ngay khi hai người hôn triền miên, đột nhiên xe ngựa xóc nảy một cái, Mộ Phi Chi tức giận, ánh mắt tối tăm nhìn về phía Đỗ Trọng đang lái xe, cách một cái mảnh. Đỗ Trọng không chút để ý đến ánh mắt sau lưng, ngược lại âm hiểm cười khách khách hai tiếng, nói: "Đường không tốt, có tảng đá, các người nên ngồi vững."

"Phu quân, vì sao Thanh Bình Hậu này lại làm ra loại chuyện này? Ta vốn tưởng rằng các người là huynh đệ tốt." Xe ngựa chậm rãi chạy vào Vương Cung, Thẩm Hành Vu ôm Mộ Phi Chi, khe khẽ thở dài một hơi, hỏi.

"Vô tình nhất là nhà Đế Vương."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chương 69: Đệ đệ song sinh

Sự việc đúng y như lời của Đỗ Trọng, lần này Mộ Phi Chi ra cung đã sắp xếp mọi chuyện thật tốt, suy xét mọi khả năng có thể xảy ra. Trên đường bọn họ đi từ thanh lâu về cung, người của Thiên Cơ lâu đã âm thầm giải quyết rất nhiều thích khách đang đuổi giết. Chính nhờ những người này họ giá, Đỗ Trọng mới có thể điều khiển xe người đưa bọn họ về cung một cách an toàn.

Từ trên xe ngựa xuống, Mộ Phi Chi đen mặt ôm Thẩm Hành Vu vào trong lòng, sau đó vội vàng đi vào Thái Cực điện. Đỗ Trọng đứng ở sau hai người, vô cùng không biết nói gì lúc đầu, bản thân mình vui tươi hơn hờ đi về phía Ly Viên.

Trở lại Thái Cực điện, Hoa Dung và Thạch Lưu lập tức đến đón. Ai ngờ Mộ Phi Chi vừa nhắc hai mắt lên, nhất thời hai người đó bị hù sợ. Nhìn bóng dáng các nàng cứng ngắc, Phúc Hải vội vàng phát tay với hai người, sau đó chính mình cũng rất thức thời lui ra ngoài, tất cả đại điện trở thành địa phương của hai người.

"Phu quân, chàng nói..." Thẩm Hành Vu còn chưa nói hết lời, Mộ Phi Chi đã ôm nàng lên trên giường êm ái, sau đó ngồi chồm hổm ở bên cạnh chân nàng, tự mình cởi giày trên chân nàng xuống, sau đó vừa nghiêm mặt, vừa ôn nhu xoa chân cho nàng.

"Có chuyện gì thì để nói sau." Mộ Phi Chi xoa bóp hết hai chân cho nàng rồi đứng dậy, cả người tràn đầy cảm giác áp bách, đi lên nắm lấy cổ của Thẩm Hành Vu lên, sau đó rất cẩn thận lấy mặt nạ dịch dung trên khuôn mặt đối diện ra, rồi sau đó tự xử lý cho mình.. Xong hết mọi chuyện mới ngồi xuống bên người Thẩm Hành Vu.

"Phu quân, ngày ấy trước khi Vương tử đi ra bên quan, người mà tỷ ấy nói với chàng chính Thanh Bình Hầu?" Thẩm Hành Vu rất vội vàng muốn biết toàn bộ mọi chuyện sau lưng. Nàng nhớ mang máng, trước khi Mộ Tê Hoàng và Phong Dự lên đường đi ra bên quan, Mộ Tê Hoàng đã rất do dự nói với Mộ Phi Chi: "Phi Chi, Thiếu Khanh hẳn..." Hóa ra, ở thời điểm đó Mộ Tê Hoàng cũng đã biết Mộ Thiếu Khanh không thành thật ở sau lưng bọn họ. Nhưng rõ ràng, Mộ Thiếu Khanh được coi là một người ôn nhuận như thế, vì sao sự thật lại là như vậy?

"Ừm, Thiên Cơ lâu là do một tay Vương tử tiếp quản và phát triển, cho nên hai người chúng ta đều nắm được trực tiếp phần lớn những tin tức của Thiên Cơ lâu." Mộ Phi Chi đề huyết Thái Dương của mình, hai mắt khẽ nhắm, hắn ôm Thẩm Hành Vu nằm xuống ở trên giường nệm, cánh tay dài duỗi ra, nhẹ nhàng vuốt ve ở trên bụng nàng, mang theo một cảm giác ôn nhu.

"Lúc sư thúc bị ám sát, hắn đã từng nói với ta là trên người một số thích khách có mùi son đàn hương. Mà trước kia, đúng là người của Tần Huyền Qua phái ra để ám sát hắn. Nếu đúng là do Thanh Bình Hầu làm chủ, nhất định hắn có liên lạc với Hoài Bắc và Tần Huyền Qua." Cho tới bây giờ Thẩm Hành Vu vẫn không có cách nào liên hệ người nam nhân bình thường luôn ôn nhuận Như Ngọc đồng này với hung thủ sau lưng mọi chuyện.

"Nói một chút, sao nàng lại nghi ngờ lên trên người của Thiếu Khanh?" Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực, giúp nàng tìm được một tư thế thoải mái nằm ở trong lòng mình, sau đó vuốt tóc dài của nàng theo thói quen, giọng nói chậm rãi hỏi.

"Cũng chỉ là xâu chuỗi toàn bộ mọi chuyện lại. Sư thúc đã từng cường điệu về mùi son đàn hương với ta, ta nhớ rõ trước kia trong lúc vô tình người đã từng nói qua, thiên viện tốt nhất ở Hoài Nam này chính là phủ Thanh Bình hầu, cho nên tất nhiên nơi đó sẽ có đàn hương tốt nhất. Còn nữa, mấy ngày hôm trước các người bí mật dò thám kỹ viện. Đột nhiên ta lại nhớ tới, lúc ở Hoài Bắc, có một vài hoàng tử, hoặc là đại quan sẽ âm thầm thu một vài kỹ viện để làm của riêng, sau đó lợi dụng những cô nương thanh lâu này đón đến đưa đi để thu thập tình báo để đạt được mục đích của bọn hắn. Nghĩ thông suốt hai kiện sự này, ta có thể đoán được, người sau lưng này có thể là Thanh Bình hầu hay không. Ta vẫn đang suy nghĩ, có lẽ thiên viện kia cũng không phải dùng để cúng Phật, mà được dùng làm chỗ để bí mật triệu tập cấp dưới. Nhưng mà bọn hắn cũng không ngờ, mùi đàn hương này vốn là loãng, rơi vào trong cái mũi người thường dĩ nhiên không nghĩ thấy được, nhưng nếu rơi vào cái mũi của những người học y như chúng ta, thì vẫn có thể tìm ra được dấu vết để lại. Phu quân, chàng nói xem, vô tình nhất là nhà Đế Vương, nhưng hắn chỉ là con trai của thân vương, cũng không phải là huynh đệ ruột thịt của chàng, cho dù có ý định mưu đoạt giang sơn Hoài Nam này, hắn cũng chỉ khuyết một thân phận danh chính ngôn thuận thôi." Thẩm Hành Vu không hiểu được điểm này. Từ xưa đến nay, hoàng tử muốn oán vị, vì để chính mình có một một xuất thân danh chính ngôn thuận, bảo sử quan (quan ghi chép lịch sử) viết mình là con trai của hoàng hậu. Như thế, bọn họ mới có được thân phận con trai trưởng, sau khi oán vị xong, thanh danh sẽ dễ nghe hơn một chút. Nhưng mà, từ xưa đến nay, những kẻ muốn oán vị đều là con trai của hoàng đế, nào có ai là cháu của hoàng đế.

"A Vu, hắn là đệ đệ của ta, thân sinh đệ đệ." Mộ Phi Chi hôn một nụ hôn xuống bên môi của Thẩm Hành Vu, giọng nói vẫn luôn trầm thấp mát lạnh, cũng không vì nói ra tin tức có tính nổ mạnh này mà cảm xúc có chút gì biến hóa, giống như đây chỉ là một chuyện rất bình thường.

"Cái gì? Hắn không phải là đường đệ của chàng sao?" Thẩm Hành Vu trở mình lật qua lật lại, giống như là ghé lên trên người Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi ôm chặt nàng, lắc đầu: "Ồ bên ngoài, hắn là Thanh Bình hầu, là con trai trưởng của nhị thúc. Nhưng trên thực tế, hắn là đệ đệ thân sinh của ta. Nhị thúc không thể sinh con được, lại là một người sĩ diện đến chết, cảm thấy việc không có được con trai, ông ấy cảm thấy không có mặt mũi gặp tổ tông. Cuối cùng phụ vương không có biện pháp, đành phải giữ lại ta vừa sinh ra, đưa Thiếu Khanh đến quý phủ của nhị thúc, lại chỉ tuyên bố với bên ngoài là mẫu hậu chỉ sinh một vương tử, không phải là sinh đôi."

"Không phải chàng đã nói phụ vương mẫu hậu đi rất sớm, sao việc này chàng lại biết được?" Thẩm Hành Vu ý muốn nói là, sao chàng có thể xác định, Mộ Thiếu Khanh là đệ đệ song sinh của mình? Tuy nhiên bộ dáng của hai người rất giống.

"Lúc trước vương tử nghe được lão ma ma trong cung của mẫu hậu nói, về sau tiện thể lại nói cho ta những việc này." Mộ Phi Chi giải thích.

"Sao mẫu hậu không nói gì cho chàng?" Thẩm Hành Vu nghĩ thầm rằng việc vứt bỏ con trai của mình sẽ rất khổ sở!

"Mẫu hậu nàng.." Thảm hành vu cực kỳ kinh ngạc, bởi vì nàng phát hiện, từ trước đến nay bình tĩnh Mộ Phi chỉ tại nhắc tới mẫu thân mình thời điểm có chút quái, này cực kỳ có thể làm của nàng lòng hiếu kỳ, nàng hùng ôm Mộ Phi ngừng, phải muốn hỏi thăm một phen.

"Từ lúc ta có thể nhớ được mọi chuyện, phụ vương đối xử rất tốt với tỷ đệ chúng ta, nhưng mẫu hậu lại có chút lạnh nhạt." Mộ Phi Chỉ nói qua những chuyện lúc nhỏ, Thảm Hành Vu cũng không để những chuyện mà hắn nói để ở trong lòng. Dù sao, lúc cha mẹ hắn qua đời, hắn cũng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, tình người ấm lạnh sao có thể tin được hoàn toàn?

"Nói đi thì cũng nói lại, nhất định tên Thanh Bình hầu chắc hẳn đã là biết thân phận của mình, cho nên mới muốn âm thầm giết chết chàng, sau đó dâng hoàng đi lên vương vị?" Thảm Hành Vu nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có vì quyền lực mới có thể dụ dỗ Mộ Thiếu Khanh làm ra những việc như vậy.

"Đại khái là vậy, đối với việc phụ vương đưa hắn đến quý phủ của nhị thúc, đại khái hắn cũng có chút oán hận. A Vu, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi nghỉ ngơi một chút đi." Vừa mới dứt lời, Mộ Phi Chỉ liền ôm Thảm Hành Vu đứng dậy, ôm nàng đi lên giường, sau đó giống như đang dụ dỗ tiểu hài tử, hôn cái trán của nàng một chút, rồi tự mình cởi quần áo giúp nàng.

"Chàng có cần đi nghỉ ngơi ở cung điện khác hay không?" Thảm Hành Vu mặc kệ Mộ Phi Chỉ cởi áo khoác của mình xuống, nhìn tên nam nhân bình tĩnh tự nhiên trước mắt này, đột nhiên tư tưởng xấu của nàng lại trở dậy.

"Uhm?" Mộ Phi Chỉ giương mắt, đôi con ngươi thâm trầm hàm xúc không rõ suy nghĩ, nhìn chằm chằm Thảm Hành Vu.

"Trước ba tháng, chúng ta không thể sinh hoạt vợ chồng." Thảm Hành Vu mở to một hai, vô cùng khờ dại vô tội nói.

"Nàng thường nói ta hay nói chuyện trực tiếp, nhìn xem nàng hiện giờ đi, nàng cũng rất trực tiếp." Mộ Phi Chỉ dùng động tác trong tay lại, hai tay liền chế trụ cái ót của Thảm Hành Vu, hôn một nụ hôn thật sâu, sau đó để lên chóp mũi của nàng, có chút thở hổn hển, nói.

"Ha ha." Thảm Hành Vu bị một màn này làm cho buồn cười, nàng cũng chỉ là đùa giỡn một chút, thấy trên mặt Mộ Phi Chỉ rốt cục cũng mang theo ý cười, cuối cùng nàng cũng miễn cưỡng chui vào trong chăn, rất thoải mái lăn qua lăn lại. Khi Mộ Phi Chỉ vào trong chăn, nàng cũng rất tự động hướng lăn vào trong lòng hắn, tất cả hành động liền mạch lưu loát.

"Mộ Phi Chỉ, chàng nói tại sao ta lại bị chàng lừa gạt đến chỗ này vậy." Trong lúc mơ màng màng, nửa mộng nửa tỉnh, Thảm Hành Vu bị Mộ Phi Chỉ ôm thật chặt, bỗng nhiên nàng nỉ non một tiếng.

.....

"Phu quân, nếu chàng đã biết được Thanh Bình hầu có ý đồ mưu phản, vì sao chàng lại không ra tay?"

"Mạng lưới tình báo của hắn quá lớn, phải thực sự có mười phân nắm chắc mới có thể diệt trừ hoàn toàn."

"Phu quân, rõ ràng hai người các ngươi đều đã biết được ý đồ của đối phương, nhưng ở mặt ngoài vẫn lại cứ giả vờ hài hòa như vậy, thật sự là quá khó khăn."

"A Vu, ngoan ngoãn ăn cơm, trong lúc dùng bữa không được nói quá nhiều." Giọng nói của người nào đó mang theo vài phần bất đắc dĩ và sùng nịch.

"Bảo Bảo, hiện giờ ta mang thai ngươi, phụ vương ngươi bắt đầu ghét bỏ ta rồi." Giọng nói của Thảm Hành Vu vô cùng ủy khuất.

"..." Khóe miệng người nào đó giật giật, nhưng lại không thể phản bác được.

Ba ngày sau,

Thảm Hành Vu ôm lấy lò sưởi, đang đi tới đi lui ở trong sân, lại thấy bước chân của Hoa Dung vội vàng đi về phía nơi này. Thạch Lưu đi theo sau lưng Thảm Hành Vu kêu một tiếng, rất nghi ngờ nói: "Hoa Dung, không phải ngươi đi Nội Vụ phủ nhận đồ sao? Sao đồ vẫn chưa lấy đã trở lại rồi hả?"

Hoa Dung thở hổn hển đi đến trước mặt hai người, bế quả cầu trắng ở dưới đất lên, rất là kinh ngạc nói với Thảm Hành Vu: "Chủ tử, hôm nay nô tỳ nghe nói một chuyện kì lạ."

"Nói nghe một chút." Thảm Hành Vu để lò sưởi xuống dưới, tay ôm lấy Cầu Cầu vào trong lòng, vuốt ve bộ lông của nó, cười hỏi.

"Nghe người của Nội Vụ phủ nói, một vị công chúa của Hoài Bắc muốn đến Hoài Nam tuyển chọn Phò mã." Tốc độ nói của Hoa Dung cực nhanh.

"Chuyện hòa thân cũng không ít, nhưng lại vội vàng tới đây như thế, vị công chúa này là lần đầu tiên." Thạch Lưu nghi hoặc lắc đầu, việc này có chút kỳ lạ?

"Trọng điểm là, hai người đoán kia vị công chúa đang hướng về ai?" Biểu tình trên mặt rất là sinh động. Nàng ôm bí mật, nhìn biểu tình của Thảm Hành Vu và Thạch Lưu đoán không ra biểu tình, không khỏi trừng to mắt nói với hai người: "Thanh Bình hầu! Từ sau khi vương thượng đại hôn, Thanh Bình hầu đã nhanh chóng trở thành một nam tử chạm tay có thể bùng ở kinh thành. Vị công chúa Hoài Bắc này ở kinh đô vẫn không thể nở rộ ra!" Hoa Dung chặc chặc hai tiếng, rất là cảm thán nói.

"Thạch Lưu, ngươi biết vị công chúa kia đến đây là vì cái gì? Họ gì tên gì?" Thảm Hành Vu trở nên trầm mặc, Hoài Bắc có ba vị công chúa, nổi danh

nhất là một người do hoàng hậu sinh ra, cũng là thân muội muội của Tần Huyền Qua, hai người khác là do hai vị cung phi sinh ra, nàng vẫn chưa nhìn ra..

"Mấy người này cũng không có nghe nói, nghe nói là một vị.." Thạch Lư than thở nói.

Thẩm Hành Vu yên lặng, hòa thân lại muốn phát sinh vào thời điểm như thế này này, hơn nữa còn dính dáng đến đến Mộ Thiếu Khanh, chỉ sợ là có huyền cơ khác. Nàng vỗ về lòng của Cầu Cầu, nghĩ thầm rằng, khi Mộ Phi Chi trở về, nhất định nàng phải nói một chuyện một lần thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bản cung muốn, người có thể làm khó dễ được ta?

Lúc Mộ Phi Chi trở về từ ngự thư phòng, thấy Thẩm Hành Vu ôm Cầu Cầu đi qua đi lại, sau đó đâm vào lòng mình, hất giữ nàng, ném Cầu Cầu vào lòng Thạch Lư, lúc này mới hỏi Thẩm Hành Vu: "Ngây ngốc gì vậy?"

"Phu quân, ta có chuyện muốn hỏi chàng." Thẩm Hành Vu luôn nghĩ đến chuyện công chúa Hoài Bắc sống chết muốn liên hôn, vì thế hôm nay kể những chuyện nghe được cho Mộ Phi Chi nghe.

Mộ Phi Chi cho đám nô tài lui xuống, sau đó ôm để Thẩm Hành Vu ngồi vào lòng mình, nghĩ nghĩ, lúc này mới gật đầu nói: "Đúng là có chuyện như vậy, hành động của Hoài Bắc rất nhanh, lúc văn thư vừa truyền đi thì vị công chúa kia đã đến Hoài Nam, theo như tốc độ này, có lẽ ngày mai là tới kinh thành rồi."

"Hoài Bắc đang làm trò gì thế?" Thẩm Hành Vu vừa nghịch ngón tay Mộ Phi Chi vừa nói thầm. Nàng nghĩ một lát, chợt cao giọng: "Đúng rồi, phu quân, chàng biết người đến là ai không?" Thẩm Hành Vu nghĩ, nếu là Sở Sinh công chúa thì giải quyết tốt một chút, nếu là Nghê Thường công chúa, nhờ thật sự có ngày giết nàng ta, có lẽ không thể lường trước hậu quả, mặc dù, vị công chúa này là tự đưa đến cửa.

"Theo văn thư thì là Nghê Thường công chúa." Mộ Phi Chi nói.

"Đúng là nàng ta?" Thẩm Hành Vu không khỏi nhớ tới từng có vài lần có duyên gặp Tần Nghê Thường. Vị công chúa này, đúng là vô cùng đánh đá, đáng về xinh đẹp nhưng tính tình quá tệ, nha hoàn bên người không ai sống quá một năm, cho nên người trong cung đối với vị công chúa này luôn là tôn kính nhưng không gần gũi.

"Ồ ngoài mặt là Nghê Thường công chúa, nhưng theo ta, chỉ sợ là thay mặt đổi đào." Mộ Phi Chi lắc lắc đầu: "Bị ném tới Hoài Nam hòa thân, coi như là đồ bỏ đi, hoàng hậu nương nương chắc chắn sẽ không để con gái ruột của mình đi làm chuyện này."

"Nếu là một trong hai vị công chúa kia, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều." Thẩm Hành Vu nói tiếp "Dù sao, ta cũng không muốn để lộ thân phận, cho dù Hoài Nam mang đến chuyện bất lợi gì, hai vị công chúa do cung phi sinh ra kia ta chưa từng gặp mặt, cho nên cũng không cần giấu giếm thân phận."

"Nói là nhìn trúng Thanh Bình hầu, chàng có cảm thấy kỳ lạ không?" Thẩm Hành Vu chợt nhớ tới, nghe Hoa Dung nói, người được nhắm tới lại là Mộ Thiếu Khanh

"Mặc kệ có kỳ lạ không, đây cũng là một cơ hội tốt." Mộ Phi Chi cười ha ha, khiến Thẩm Hành Vu vô cùng khó hiểu.

"Đời này Thiếu Khanh không cam lòng nhất chính là phải chịu sắp đặt, nếu áp hôn sự này lên người hắn, chỉ cần thêm một chút là có thể kích thích hắn làm ra chuyện kích động." Mộ Phi Chi bây giờ không sợ Mộ Thiếu Khanh làm loạn mà chỉ sợ hắn ngồi yên lặng.

"Sao trước kia không phát hiện ra chàng có đầu óc như vậy." Thẩm Hành Vu trêu tức một câu.

"Vậy nên, trí thông minh của Bảo Bảo nhất định phải giống ta, về phần dung mạo, là không trượt đi đâu được." Mộ Phi Chi tâm tình tốt cười lại Thẩm Hành Vu một câu.

"Bảo Bảo, phụ thân con lại cười nhạo đầu óc của ta." Thẩm Hành Vu vỗ về bụng dưới, Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng.

"Nàng đúng là tìm được tám chán tốt." Mộ Phi Chi ôm trán, nữ nhân này, từ khi ôm Cầu Cầu về, càng lúc càng biết tính kế.

"Ta hơi mệt, chàng ôm ta vào ngủ được không?" Tuy rằng mới mang thai hơn một tháng, nhưng Thẩm Hành Vu rất thích ngủ, chỉ bằng điều này đã khác một trời một vực với lúc nàng không mang thai.

Việc này đương nhiên Mộ Phi Chi hiểu được, hắn từng nhân lúc rảnh rồi bảo Phúc Hải ôm một đồng sách y tới xem, đối với việc kiêng kỵ của phụ nữ

mang thai hẳn hiểu rất rõ, lúc này thấy Thẩm Hành Vu muốn ngủ, hẳn vội ôm nàng vào bên trong. Chỉ trong vài bước ngắn ngủi nhưng Mộ Phi Chi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hẳn nghĩ, hẳn đang ôm cả thiên hạ trong lòng.

... ..

Mọi chuyện phát triển đúng như dự đoán của Mộ Phi Chi, ngày hôm sau, thị vệ đứng gác ngoài vương cung báo Hoài Bắc công chúa đã đến nơi.

Mộ Phi Chi nghe được tin này không khỏi nhú mày, vị công chúa này không nghỉ tại dịch quán sao lại chạy vào vương cung. Hẳn đang định hạ lệnh đưa công chúa đến dịch quán nghỉ đã vị Thẩm Hành Vu cản lại, Thẩm Hành Vu ngồi đối diện hẳn, một tay cầm bánh quế hoa, nói nhỏ: "Phu quân, nếu người ta muốn vào thì để họ vào, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, nếu chàng đẩy người ta ra ngoài, sao chúng ta biết được mục đích của họ."

"Vậy nghe lời nàng." Mộ Phi Chi thuận miệng đáp lại Phúc Hải một câu, sau đó lấy một chiếc khăn lau khước miệng dính bột trắng cho Thẩm Hành Vu

Thẩm Hành Vu vui vẻ để hẳn hầu hạ, nàng ngửa đầu, cực kì hưởng thụ híp mắt, đợi đến khi cảm xúc trơn bóng biến mất, nàng mới cười tí mắt nhắm xuống, vừa ăn vừa nói: "Phu quân, đều nói chưa nam cay nữ, chàng nói ta thích ăn ngọt như vậy, có khi nào sinh ra một tiểu quái vật không."

"Chỉ cần nàng sinh, tiểu quái vật ta cũng nổi." Mộ Phi Chi xoa đầu Thẩm Hành Vu như dỗ một đứa nhỏ.

"Chẳng lẽ không phải vì chàng là một đại quái vật nên ta mới có thể sinh ra một tiểu quái vật sao?" Thẩm Hành Vu ngón sạch đĩa bánh quế hoa, lẩm bẫm một câu.

Mộ Phi Chi nhếch miệng cười, không nói nữa, hai người luôn dính với nhau, sau khi Thẩm Hành Vu mang thai, lại càng quấn quýt, mấy ngày nay Mộ Phi Chi bận việc, cả ngày phê tấu chương trong ngự thư phòng, sợ Thẩm Hành Vu chán, liền kéo Thẩm Hành Vu qua, thêm một chiếc ghế dựa mềm mại ở phía đối diện bàn cho nàng, bên cạnh đặt một đồng hồ ăn, còn có trà thơm ngào ngạt, cứ trông coi nàng như vậy, hẳn cảm thấy thời gian buồn tẻ cũng ánh lên màu vàng.

Sau nửa canh giờ, Mộ Phi Chi nắm tay Thẩm Hành Vu đến điện Thái Nguyên, vừa đi vào đại điện, Thẩm Hành Vu đã nhìn thấy bóng dáng nữ tử đứng giữa đại điện, dáng người là lướt, tóc đen dài, Thẩm Hành Vu nghĩ, nhìn bóng dáng có vẻ mềm yếu, không biết dung mạo thế nào.

Thật ra Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu cố ý đến muộn nửa canh giờ, đến muộn mà nữ nhân này vẫn bình tĩnh như vậy, Thẩm Hành Vu đột nhiên cảm thấy mình đã xem nhẹ vị công chúa này.

"Nghe Thường báii kiến Hoài Nam vương." Người nọ nghe thấy tiếng, quay đầu lại, hành lễ với Mộ Phi Chi

Thẩm Hành Vu đứng ở một bên, phát hiện vị công chúa này trên mặt đeo một lớp lụa mỏng, tuy dáng vẻ mềm yếu nhưng giọng nói lại có sự mạnh mẽ, không hợp với khí chất của nàng.

Vị nữ nhân kia vẫn làm động tác hành lễ, cũng không đứng dậy vì Mộ Phi Chi vẫn chưa cho nàng đứng dậy, Thẩm Hành Vu nghiêng đầu nhìn Mộ Phi Chi, chỉ thấy giữa lông mày Mộ Phi Chi hiện lên tia độc ác, nàng cảm ta Mộ Phi Chi, sau đó nghe thấy giọng nói của hẳn lạnh tận xương: "Công chúa không có mắt sao?"

Thẩm Hành Vu cũng không phải người lương thiện, từ khi nàng bị chính cha mình coi như quân cờ gả cho Tần Huyền Qua, đi trên con đường này, nàng nhận ra rất nhiều điều dơ bẩn và xấu xí, rất ít chuyện chiếm được sự đồng tình của nàng, chỉ dành tất cả yêu thương cho Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi nói với một nữ tử như vậy, Thẩm Hành Vu cũng không mấy mềm lòng, trượng phu mình đứng bên cạnh mình, giành sự tôn trọng cho mình, điều này không có gì đáng trách.

"Vương hậu của cô vương đang đứng bên cạnh, người không có mắt hay là người Hoài Bắc các người đều vô lễ như vậy?" Mộ Phi Chi rất ít khi nói chuyện cùng nữ nhân, bây giờ nói nhiều với người giả mạo Tần Nghê Thường này như vậy, đơn giản vì lúc nàng ta hành lễ chỉ bái kiến Mộ Phi Chi, hoàn toàn coi thường Thẩm Hành Vu, điều này càng làm Mộ Phi Chi khó chịu.

"Nghe Thường báii kiến vương hậu nương nương." Cuối cùng cũng chỉ là nữ nhân, cho dù có tâm cơ lợi hại đến mức nào, bị một nam nhân nói như vậy vẫn có chút mất tự nhiên. Sắc mặt "Tần Nghê Thường" có thể biến hóa nhanh như vậy, nàng ta lại bái Thẩm Hành Vu

Thẩm Hành Vu lúc nghiêm túc giọng nói cũng sẽ lộ ra sự cao quý, nàng liếc nhìn người nọ đầy xem thường, vô cùng nghiêm túc nói: "Hãy bình thân."

Lúc này Mộ Phi Chi không nói gì nữa, kéo Thẩm Hành Vu đến ngai vàng.

"Từ trước đến nay vương thượng mặc kệ chuyện hậu cung, vậy nên lần này công chúa tới Hoài Nam đều là do bốn cung an bài, nơi ở đã dọn dẹp xong, để Thạch Lưu dẫn người tới." Lúc Thẩm Hành Vu nói chuyện, trên mặt không có cảm xúc gì, ngược lại còn có vài phần uy nghiêm, nàng ngồi ngay ngắn bên cạnh Mộ Phi Chi, hai người đứng là một đôi đế hậu xứng đôi.

"Nghê Thường mới vừa đi đường xa đến, tạ nương nương ưu ái." Người kia lại nhẹ nhàng cúi đầu, hành động không có gì sai sót.

Trong cả quá trình nói chuyện, Thẩm Hành Vu không hỏi vì sao nàng ta không ở dịch quán mà chạy thẳng vào vương cung, cũng không hỏi chuyện liên quan đến Hoài Bắc, chỉ dặn dò vài câu về ăn uống, cho đến lúc Mộ Phi Chi có vẻ mất kiên nhẫn, Thẩm Hành Vu không biết vô tình hay cố ý hỏi Mộ Phi Chi một câu: "Buổi tối có nên cho mời Thiếu Khanh tới không? Cũng là để gặp mặt Nghê Thường công chúa." Phong tức của Hoài Nan rất cởi mở, lời nói như vậy mà nói ở Hoài Bắc sẽ khiến nữ tử ngại ngùng, Thẩm Hành Vu cố ý nói như vậy, khi nói chuyện, nàng cẩn thận nhìn chằm chằm vào vị công chúa kia, chỉ thấy trong ánh mắt người nọ cũng không có biểu cảm vui mừng và xao động. Thẩm Hành Vu đã gặp Nghê Thường thật, nhìn sắc mặt này,

nữ tử này chính xác không tầm thường, nhưng cũng không có Tàn Nghê Thường xinh đẹp như vậy, cho nên người này tất nhiên không phải Tàn Nghê Thường, có lẽ là vị công chúa không được sủng ái, cũng có lẽ, là một cung nhân nào đó có diện mạo xinh đẹp.

"Nàng sắp xếp là được." Coi như không có kiên nhẫn cùng người như vậy nói chuyện, Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu muốn rời đi.

Thẩm Hành Vu cười cười, lúc đi qua nữ nhân kia, nàng thấy sau lưng ớn lạnh, ngay sau đó lòng cũng bắt đầu lạnh, xem ra, nàng đúng là đã xem nhẹ người này, chỗ cần người thường không sửa.

Chuyện xảy ra nửa canh giờ sau đã chứng minh suy nghĩ của Thẩm Hành Vu, lúc rời khỏi điện Thái Nguyên, Thẩm Hành Vu để Thạch Lưu lại, dẫn vị công chúa đó đến cung đã sắp xếp ở, nhưng sau nửa canh giờ, Thạch Lưu vẫn chưa trở về, Hoa Dung có chút sốt ruột, kéo Thẩm Hành Vu nói: "Chủ tử, liệu Thạch Lưu có gặp chuyện gì không, cung điện kia vừa mới dọn lại, không có cung nhân nào, em sợ..."

"Phúc Hải, vương thượng trở về thì báo lại, bảo người đến Mặc viên tìm ta." Thẩm Hành Vu dặn dò Phúc ái, sau đó mang theo Hoa Dung và mấy nô tỳ đến Mặc viên.

Kết quả là lúc đoàn người vừa đến Mặc viên, liền thấy bóng dáng của Thạch Lưu, hình ảnh kia khiến mọi người đều kinh hãi, Thạch Lưu ngã ở ngoài sân Mặc viên, cổ chân rớm máu, ánh mắt Thẩm Hành Vu chợt lạnh, lập tức tiến lên đỡ, giọng nói lạnh đến cực điểm: "Người nào làm người bị thương?"

Thạch Lưu thật thà lắc lắc đầu, nàng cắn chặt môi, hẳn là đau đến không chịu được, bởi vậy nên giọng nói cũng suy yếu: "Không biết, nô tỳ vừa rồi định ra ngoài, đột nhiên thấy cổ chân tê rần, sau đó cả người ngã xuống, không ai đỡ nô tỳ, nô tỳ chỉ có thể tự lê người ra."

Thẩm Hành Vu đè vào cổ chân Thạch Lưu, để thị vệ đằng sau đỡ về điện Thái Cực, sau đó mới đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào mảnh sân yên tĩnh, nha hoàn của mình ngã bên ngoài, bên trong kia một chủ một nô thậm chí còn không thêm quan tâm. Thẩm Hành Vu không phải đồ ngốc, trong vương cung canh gác nghiêm ngặt này, nàng không tin có thích khách lại đi đánh vào chân một nha hoàn, nếu xảy ra chuyện trong vườn của Mặc viên, vậy thì người bên trong không tránh được quan hệ, nàng nói với nô tài sau lưng: "Mời Nghê Thường công chúa ra cho bản cung, bản cung có việc muốn hỏi nàng."

Lệnh của vương hậu nào dám không theo, Thẩm Hành Vu vừa nói dứt lời liền có tiểu thái giám lĩnh mệnh tiến vào, không tới một lát sau, thấy Tàn Nghê Thường mang theo nha hoàn bên mình đi từng bước nhỏ từ bên trong ra, nàng ta nhẹ nhàng đi tới trước mặt Thẩm Hành Vu, cung kính thi lễ rồi mới nói: "Không biết vương hậu tìm Nghê Thường có chuyện gì."

"Nghê Thường công chúa, thị nữ của bản cung vừa xảy ra chuyện ở nơi này của ngươi, không phải ngươi nên giải thích cho bản cung sao." Về mặt Thẩm Hành Vu sắc lạnh đứng ở đó, toàn thân đột nhiên tỏa ra khí thế bức người, không còn thấy sự lười biếng trong ánh mắt nữa mà trở nên sắc bén như chim ưng.

"Nương nương nói Thạch Lưu cô nương sao? Chủ tớ chúng ta ở đây lạ nước lạ cái, thấy nàng trật chân, cũng không biết phải làm thế nào, hơn nữa, nơi này heo lạnh, bởi vậy chỉ có thể dựa vào chính nàng ra." Tàn Nghê Thường nói những lời này làm Hoa Dung tức gần chết, suýt nữa nàng xông lên, nhưng cuối cùng vẫn bị Thẩm Hành Vu ngăn lại.

Thẩm Hành Vu chợt nở nụ cười, nhìn về phía nha hoàn đứng sau Tàn Nghê Thường, nha hoàn kia thấy Thẩm Hành Vu nhìn, bước chân khẽ dịch chuyển, đây rõ ràng là động tác né tránh, Thẩm Hành Vu nhìn chằm chằm vào mắt thị nữ này, bên trong rõ ràng có sự cảnh giác không kịp che giấu.

"Người đâu, bắt thị nữ của Nghê Thường công chúa lại cho bản cung." Thẩm Hành Vu sai bọn thị vệ phía sau, những người đó lập tức tiến lên lôi thị nữ kia ra.

"Ngươi dựa vào đâu mà bắt ta." Thị nữ kia không hề lễ tiết lớn giọng hét lên.

"Bản cung muốn, ngươi có thể làm khó dễ được ta?" Thẩm Hành Vu cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chương 71: Âm mưu trước.

Bị mấy thị vệ lôi ra, thị nữ kia rất âm ỉ, vừa giãy giụa vừa hét với Thẩm Hành Vu: "Ngươi dựa vào đâu mà bắt ta?"

Thẩm Hành Vu nhàn nhã liếc mắt nhìn Tàn Nghê Thường phía đối diện, sau đó cười nói: "Nô tài như vậy, chỉ biết bồi nhọ chủ. Thị nữ của bản cung bị thương ở Mặc viên, người biết cho rằng nàng không cẩn thận, người không biết còn tưởng rằng là bị chủ tử các ngươi làm bị thương, người tro mắt nhìn chủ tử bị đẩy vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này, cũng làm ảnh hưởng đến hòa khí của Hoài Nam và Hoài Bắc, ngươi nói, bản cung có nên bắt người lại không?"

"Vương hậu nương nương, Minh Nguyệt là thị nữ thân thiết của ta, nếu người giải nàng đi, e là hơi bất tiện." Xem kịch lâu như vậy, cuối cùng Tần Ngê Thường cũng chịu mở miệng, nàng nhẹ nhàng cúi đầu với Thẩm Hành Vu, có thể nói là phong tình vạn chủng, chỉ tiếc, Thẩm Hành Vu không đáp lại, quay đi.

Lúc Mộ Phi Chi tới, Thẩm Hành Vu đã đến cửa điện Thái Cừu. Mộ Phi Chi thấy đằng sau nàng làm một đám thị vệ, còn giải theo một người, Mộ Phi Chi tiến lên vài bước, nắm tay nàng, hỏi: "Có bị thương không?"

"Sao có thể?" Thẩm Hành Vu cười với hắn, sau đó quay đầu lại nhìn về phía thị nữ hung dữ kia, ánh mắt bỗng tối lại, nàng trấn an Hoa Dung đang bốc khói bên cạnh, nói với Phúc Hải: "Phúc Hải, mang tỷ nữ này đi thăm vấn, vì sao thị nữ của bản cung lại bị thương, vì sao lão xược, hỏi rõ ra cho ta."

Mộ Phi Chi rất ít khi nhìn thấy bộ dáng ngoài yếu trong mạnh như vậy của Thẩm Hành Vu, bây giờ thấy nàng nói vậy, cũng chỉ nhìn nàng cười, để mặc nàng, hắn nghĩ, nữ nhân của hắn trước giờ không phải người hay làm bậy, nàng làm như vậy tất nhiên là có đạo lý của nàng, điều hắn cần làm là đứng đằng sau bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng phải chịu chút tổn thương nào.

"Chủ tử, Hoa Dung cũng muốn đi xem." Trong lòng Hoa Dung rất thương Thạch Lưu đi đứng bất tiện, Thạch Lưu bị thương ở Mạc viên, nhất định có dính dáng đến người Hoài Bắc không rõ ý đồ này, bây giờ trong lòng nàng rất hận bọn họ, cho nên cũng dừng cảm thỉnh cầu Thẩm Hành Vu

"Người đi đi, vừa lúc cho bản cung nhìn, chỉ cần không quá phận là được." Ý là, tùy ý người, không quá phận là được.

Động tác Hoa Dung cực kỳ kích động hành lễ với Thẩm Hành Vu, sau đó cũng đi theo sau Phúc Hải, giải người kia đến chỗ thăm vấn.

"Sao lại nóng giận như vậy?" Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu, hai người đi dọc theo hành lang.

"Cổ chân của Thạch Lưu bị thương nặng, là do hai người họ âm thầm hạ thủ, nha hoàn của ta sao có thể để người khác tùy tiện bắt nạt như vậy." Thẩm Hành Vu hừ một tiếng, trong mắt ánh lên vẻ bao che người của mình.

"Yến tiệc đêm nay nàng phải đi bên cạnh ta thật tốt." Mộ Phi Chi nghĩ đến tối nay trong cung tổ chức yến hội, trong lòng vẫn hơi lo lắng."

"Chàng yên tâm, nếu đã tác hợp Mộ Thiếu Khanh cùng vị công chúa giả mạo, ta tự biết đúng mực, lúc nào cũng đi theo chàng, chàng đừng quá lo lắng." Thẩm Hành Vu trấn an Mộ Phi Chi

... ..

Thời gian trôi nhanh như chớp mắt, cuối cùng cũng đến buổi tối, trong điện Thái Nguyên vô cùng náo nhiệt, rất nhiều đại thần cũng nhin không được bắt đầu xôn xao trò chuyện.

"Nghe nói vị công chúa này đặc biệt đến vì Thanh Bình hầu, nhưng theo ý ta, Hoài Nam Hoài Bắc từ cuộc chiến Phong Đô đến nay vẫn không hòa bình, hôn sự này, mười phần bị lỡ rồi."

"Cũng không thể nói vậy, nghe nói vị Nghê Thường công chúa kia là mỹ nhân hiếm có, Thanh Bình hầu lại tuấn tú lịch sự, có bèn lựa cũng không phải chuyện không thể."

"...."

Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi đi tới, mọi lời bàn luận đều chui vào tai hai người, bọn họ nắm tay nhau, bên môi ẩn hiện ý cười nhẹ, đi đến chỗ nào chỗ ấy im lặng.

"Thanh Bình hầu đến." Vừa ngồi xuống, Mộ Thiếu Khanh liền đi vào đại điện, chỉ thấy hắn toàn thân áo bào màu tím, khí thế hiên ngang, đúng là một mỹ nam ôn nhu như ngọc, tuy nhiên, khác với mọi lần, bên cạnh Mộ Thiếu Khanh lại có một nữ tử xinh đẹp, mềm mại, nhưng khí chất bất phàm, không khí trong đại điện vì sự xuất hiện của nữ tử này mà ồn ào hẳn lên.

Thẩm Hành Vu hip mắt, trong mắt mang theo vài phần thâm ý, từ trước đến nay Mộ Thiếu Khanh không mang theo nữ nhân tham gia bất cứ bữa tiệc nào, bây giờ làm vậy, có phải vì Nghê Thường công chúa đã đến không?"

Người đóng giả Tần Ngê Thường vẫn ngồi yên dưới chỗ Thẩm Hành Vu, Mộ Thiếu Khanh ngồi vào ghế, hai người gần như ngồi đối diện, từ đầu đến cuối, hai người không liếc nhìn đối phương cái nào, cảnh tượng như vậy làm mọi người cảm thấy kỳ lạ. Không phải nói vị công chúa này trong lúc vô tình gặp gỡ Mộ Thiếu Khanh chỉ liếc mắt một cái đã sống chết chạy tới Hoài Nam cầu hôn sao? Bây giờ xem ra, khuôn mặt dưới tấm khăn kia không có chút bối rối nào, nếu không phải cố ý, vậy thì mục đích vị công chúa này tới Hoài Nam cần được xem xét thêm.

"Cung yến hôm nay là tẩy trần cho Nghê Thường công chúa, các vị ái khanh cứ tự nhiên." Đây là câu nói duy nhất của Mộ Phi Chi, sau khi dứt lời, hắn bắt đầu đứng dậy tới chỗ Thẩm Hành Vu, mọi người thấy vương thượng để để mặc như vậy, cũng đều mượn cơ hội này thoải mái uống rượu.

Mộ Phi Chi nhìn Thẩm Hành Vu rất căng thẳng, đặt tất cả tâm tư vào người nàng, không hề nghe thấy lời bàn tán của mọi người bên dưới, chỉ cầm tay Thẩm Hành Vu xoa coa, hắn ngừng đầu nhìn Mộ Thiếu Khanh phía dưới, Mộ Thiếu Khanh đang tươi cười nói chuyện cùng nữ nhân bên cạnh.

"Nữ nhân kia chàng từng gặp chưa?" Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi

"Chưa từng." Mộ Phi Chi lắc đầu, sau đó lại giải thích: "Chắc là lỗi ra từ nơi nào, ngày thường hắn không lui tới những nữ nhân khác, ở ngoài mặt là

như thế này, bây giờ lại lên giọng như vậy, chỉ sợ cũng có quyết định của chính mình."

"Nếu không phải tự mình kiểm nghiệm, ta thật sự cho rằng mình nhìn lầm rồi, hẳn là người dịu dàng như ngọc, sao có thể áp ù đã tâm lớn vậy được." Thật ra bây giờ thv vẫn không tin lắm, Mộ Thiếu Khanh không giống với những người ngấm ngấm tính toán.

"Mỗi người có chỗ đứng khác nhau, hẳn có điểm xuất phát của hẳn, ta có lập trường của ta, đứng ở lập trường tương đối, chúng ta không còn đường sống nào, chỉ có thể tự mình chém giết, kết quả, đơn giản là người chết ta sống." Mộ Phi Chi nói với Thẩm Hành Vu

"Hơi muộn rồi, chàng ra ngoài cùng ta một chút được không?" Thẩm Hành Vu cảm thấy một ánh mắt chán ghét nhìn về phía mình, nàng kéo tay áo Mộ Phi Chi, bấu môi với hẳn.

Mộ Phi Chi thấy Mộ Thiếu Khanh vẫn nâng cốc nói cười với nữ nhân bên cạnh, liền đưa Thẩm Hành Vu xuyên qua một đám đại thần ra ngoài.

Các vị đại thần chẳng những không giạt mình, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, vương thượng của họ tuy tuổi tác không lớn, nhưng nhiều thủ đoạn, khí thế kia, mỗi khi nhìn chăm chăm một người đều làm cho người ta áp lực, bây giờ Mộ Phi Chi đã ra ngoài, họ đương nhiên là có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi cùng đi ra ngoài, đi không bao xa, Hoa Dung vội vàng chạy tới, nói với Thẩm Hành Vu: "Chủ tử, nguy rồi, Thạch Lư lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh rồi."

"Không phải buổi chiều đã bôi thuốc sao?" Thẩm Hành Vu giật mình hỏi.

"Nô tỳ cũng không biết, nhưng bây giờ nàng hôn mê bất tỉnh, còn bị mê sáng." Hoa Dung rất sốt ruột, xé chiều hôm nay tuy đã hành hình với vị thị nữ kia nhưng nàng ta không chịu mở mồm, sau đó đến lúc hấp hối cũng ngậm miệng không nói, thấy yễn tiếc sắp bắt đầu, Thẩm Hành Vu lại để vị thị nữ đó đi hầu hạ công chúa.

"Đưa ta đi nhìn xem." Thẩm Hành Vu quay đầu nhìn về phía Mộ Phi Chi, hỏi: "Phu quân, chàng có đi cùng không?"

"Đương nhiên." Mộ Phi Chi không dám rời xa Thẩm Hành Vu một bước, bởi vì bây giờ nàng không chỉ có một người.

Trong lòng Mộ Phi Chi nghĩ như vậy, nhưng người còn chưa kịp tới điện Thái Cực, đã bị Phúc Hải gọi về, nói là tầu chuang khẩn ở biên quan, đang chờ ở ngự thư phòng, thấy tình huống cấp bách, Mộ Phi Chi đành phải tới ngự thư phòng, trước khi đi còn dặn dò Thẩm Hành Vu cẩn thận.

Thẩm Hành Vu vào điện Thái Cực, đi đến phòng Thạch Lư, thấy nàng nằm đó, mặt trắng bệch, chỗ cổ chân buổi chiều vừa xử lý qua đã tím lại, đúng là cực độc, rõ ràng buổi chiều mới xử lý qua, vậy mà bây giờ lại tái phát, Thẩm Hành Vu không khỏi nghi ngờ chỗ độc này. Nàng bắt mạch cho Thạch Lư, cuối cùng đánh phải làm việc nguy hiểm, nàng nói với Hoa Dung: "Tìm vài người tới, giữ người Thạch Lư thật chặt, bịt miệng lại, ta sợ như thế này nàng không chịu nói sẽ nổi điên."

Hoa Dung nghe lời nói của Thẩm Hành Vu, thấy lạnh sống lưng, nàng hỏi Thẩm Hành Vu: "Chủ tử, người muốn làm gì?" Chẳng lẽ là mổ bụng phanh ngực? Sao lại nói lời dọa người như vậy.

"Độc này rất lợi hại, ta định dùng thuốc để giải nhưng cổ chân Thạch Lư vẫn bị thế này, ta chỉ còn cách học theo người xưa, cạo xương trừ độc." Thẩm Hành Vu ngối dứt lời liền phân phó Hoa Dung đang ngây ngốc: "Dì lấy hòm thuốc của ta ra đây."

Cả quá trình cạo xương làm Hoa Dung sợ gần chết, âm thanh dao găm chạp vào xương thật khiến lòng người ớn lạnh, Hoa Dung che miệng, sứa nửa thì nôn ra, cảnh tượng máu me như vậy, sau chủ tử có thể bình tĩnh như vậy?

Đợi cho mọi việc đã xong xuôi cũng qua nửa canh giờ, Thẩm Hành Vu lau mồ hôi trên mặt, lập tức giật mình, dạ yễn chắc đã kết thúc rồi.

Lúc này Thẩm Hành Vu không ngờ Mộ Phi Chi đang gấp chuyện gì ở hậu điện.

Lại nói, lúc Thẩm Hành Vu đang cạo xương cho Thạch Lư, Mộ Phi Chi xong việc ở ngự thư phòng, định quay về điện Thái Cực, kết quả đi nửa đường bị người ngăn lại, hẳn nhướn mày, định tiếp tục đi nhưng lại bị người đó chặn lại, kéo khăn lụa trên mặt mình xuống, mở to đôi mắt sáng, giọng nói có vẻ yêu điệu: "Ta có mấy câu muốn nói cùng người."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đừng làm ô uế giày cô vương

"Không thể phụng bồi." Trên mặt Mộ Phi Chi hiện lên hơi thở lạnh như băng người lạ chớ tới gần, hẳn lướt qua Tàn Nghê Thường, mắt thấy muốn gặp thoáng qua, kết quả chỉ nghe vèo một tiếng, trong không trung đột nhiên truyền đến tiếng tên bắn lén, khí lưu này bay thẳng tới chỗ Tàn Nghê Thường.

“Rắc” một tiếng, lúc thân thể Tần Nghệ Thường té xuống, Hắc Ứng ở một nơi bí mật dùng cục đá nhỏ đánh bay mũi tên, cả quá trình Mộ Phi Chi không hề ra tay, chỉ cho Hắc Ứng một ánh mắt, Hắc Ứng lập tức men theo mục tiêu, phi thân đi. Trên thực tế nhưng điều này Tần Nghệ Thường đều không biết, nàng ta bị mũi tên sắc bén dọa sợ, cho nên khi nguy hiểm bị giải trừ, mũi tên rơi xuống đất thì theo bản năng ôm lấy chân Mộ Phi Chi, cả người run rẩy. Cho dù trong lòng nàng ta có tâm kế thế nào thì vào lúc tính mạng bị đe dọa, khẩn cầu là bản năng tự bộc phát.

“Cút ngay, đừng ô uế giày cô vương.” Mộ Phi Chi không hề có ý niệm thương hương tiếc ngọc trong đầu, hất đạp Tần Nghệ Thường một cước, trong mắt còn hiện lên thâm ý. Vừa rồi thích khách đột nhiên xuất hiện rõ ràng chính là hướng về công chúa bị ám sát tại vương cung Hoài Nam, như vậy Hoài Bắc lại có cơ, nương theo việc này mà khơi mào chiến tranh. Nghĩ tới đây, Mộ Phi Chi lại càng hiểu rõ chuyện hòa thân lần này của Hoài Bắc.

“Phúc Hải, phái người đưa cô ta về.” Mộ Phi Chi dừng lại trong chốc lát, rốt cuộc nói với Phúc Hải đang trợn mắt há mồm, chân mềm nhũn.

Phúc Hải lĩnh mệnh, lập tức gọi một đồng thị vệ tới, vây xung quanh Tần Nghệ Thường, muốn che chở nàng ta trở về.

“Ném giày của chàng đi.” Ngay khi nhóm người kia đi mất, Mộ Phi Chi chưa đi được mấy bước lại nghe thấy một giọng nói mềm nhuyễn, hấn ngừng đầu, đôi mắt không xao động đột nhiên nổi lên vài gợn sóng. Bước chân cũng nhanh hơn, hấn tiê lên, nhìn nữ nhân trước mặt, đầu tiên là nhú mày, sau đó vuốt tay ôm nữ nhân vào lồng ngực mình, mở rộng áo khoác bao lấy nàng.

“Hoa đào cũng gọi vào trong cung được, phu quân, bản lĩnh của chàng cũng không nhỏ đâu nhỉ?” Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi ôm vào, ghé vào bên người Mộ Phi Chi, đôi mắt xoay vòng, nàng nói thật nhỏ, trong giọng nói có chút đồ kỵ.

“Nếu nương tử đã mở meenig, thì đôi giày này ta sẽ văng lờ vứt đi.” Mộ Phi Chi thật sự cởi giày ra, hơn nữa động tác rất nhanh chóng, đến khi Thẩm Hành Vu nhìn sang thì hấn đã chân trần đi trên con đường rải sỏi.

“Chàng...” Thẩm Hành Vu có chút không biết nên nói gì, chỉ là ngay lúc nàng đang trù trù, thân thể chợt nhẹ bẫng, hấn bế nàng lên, bên tai cũng truyền đến giọng nói trầm thấp mát lạnh của hấn: “Buổi tối khuya cũng không biết lờ mặc thêm y phục hả?”

“Vừa mới chữa thương cho Thạch Lự, có chút bận tâm về chàng mới ra tìm, ai ngờ lại thấy một màn như vậy.” Thẩm Hành Vu ra vẻ tức giận.

“Sẽ không có lần sau đâu.” Mộ Phi Chi chỉ nói một câu như vậy, buổi tối đầu xuân, nam nhân xưng bá Hoài Nam đi chân trần ôm vợ bước từng bước trên đá cuội, giọng nói trầm thấp và dịu dàng.

“Trong vương cung đề phòng sâm nghiêm, vừa rồi thích khách nhất định xuất hiện vì sơ hở cung yến.” Thẩm Hành Vu vòng lên cổ Mộ Phi Chi, được hấn ôm đi từng bước đến điện Thái Nguyên, âm thanh huyền ảo càng lúc càng gần.

“Chỉ cần người chết ở Hoài Nam thì Hoài Bắc sẽ có lý do.” Mộ Phi Chi nói để đây thì nhướng mày: “Chú ý hèn hạ lại không có đầu óc như vậy thì có người ngu ngốc như Tần Huyền Qua mới có thể nghĩ ra.”

“Đừng vậy, cố tình hòa thân lại đưa một tên công chúa già tới, chúng ta ra tay trước chiếm lợi thế thì hay hơn.” Cung điện ở phía trước rồi, Thẩm Hành Vu cọ cọ vào người Mộ Phi Chi, ý bảo hấn thả nàng xuống, nhưng Mộ Phi Chi lại không nghe theo, khóa miệng khế cong lên, cười nói: “Không sao, nàng cứ ôm lấy là được.” Sau đó trong tiếng im lặng của mọi người, hấn ôm Thẩm Hành Vu đến vị trí của mình. Lúc đó, Thẩm Hành Vu phát hiện có một ánh mắt vẫn nhìn mình từ cửa vàng, nàng cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu, nhưng mà lúc Mộ Phi Chi đặt nàng xuống, nhỏ giọng nói: “Chàng làm như vậy thì tiếng thơm là hồng nhan gây tai họa lại rơi xuống trên người ta rồi.”

“Đầu óc nàng còn chưa thông minh đến mức có thể phá vỡ giang sơn.” Người nào đó bình tĩnh ngồi xuống, liếc mắt nhìn Thẩm Hành Vu, mặt không biểu tình nói tiếp: “Nhưng mà nàng lại có bản lĩnh làm cho ta phá vỡ giang sơn.”

“Nói cho cùng thì là chàng đang khoe khoang phải không? Thẩm Hành Vu nâng ly rượu, liếc mắt nhìn Mộ Phi Chi.

Buổi dạ tiệc này, trước kia không có Mộ Phi Chi nên không khí thoải mái hơn, bây giờ người say khướt đã không ít, chỉ có Mộ Thiếu Khanh vẫn an nhiên bình tĩnh ngồi ở đó, trong ngực vẫn ôm lấy cô gái không biết lai lịch, giờ tay nhắc chân lộ vẻ dịu dàng.

Lại nhìn Tần Nghệ Thường được Phúc Hải hộ tống trở lại, nàng ta cúi đầu khiến không ai thấy được ánh mắt, khăn che mặt màu trắng mang theo cảm giác thần bí.

Yến hồi bởi vì Mộ Phi Chi quay lại mà dần kết thúc, ngay lúc mọi người cho rằng khuya hôm nay sẽ trôi qua như vậy, Thẩm Hành Vu đột nhiên mở miệng, nàng đứng dậy, dáng vẻ hào phóng nói với Tần Nghệ Thường: “Công chúa Nghệ Thường, bản cung đã nhìn công văn thông quan của ngươi, biết rằng lần này ngươi để vì Thanh Bình Hầu. Đã vậy đêm nay ngươi sẽ không ngại về cùng Hầu gia, ta tin rằng quý phủ Hầu gia sẽ có nơi chiêu đãi.”

Một câu nói như canh giải rượu, giúp mọi người tỉnh táo lại, ánh mắt mọi người đều dời đến người Mộ Thiếu Khanh và Tần Nghệ Thường.

“Vương hậu nương nương, Nghệ Thường vì hòa thân mà đến, hôm nay đã vô danh phận, lại không có lễ tiết, nương nương như vậy quả thực khiến Nghệ Thường khó xử.” Tần Nghệ Thường có chút cúi người, trong ánh mắt là kiên định và chấp nhất, nàng nhìn Thẩm Hành Vu, trong đôi mắt đen mang theo dòng nước xoáy nhìn không thấu.

Khóe môi Thẩm Hành Vu mỉm cười, chỉ xuyên qua đôi mắt nàng cũng có thể nhận ra cô gái này tuyệt đối không phải là công chúa điều ngoa Tần Nghệ Thường chân chính, Tần Nghệ Thường không phải một người hời hợt, lại không có đầu óc. Nhưng mà nhìn ánh mắt người này, tuyệt đối không phải là ánh mắt mà một công chúa điều toa có.

“Thanh Bình Hầu, ý của người thế nào?” Thảm Hành Vu xoay đầu nhìn Mộ Thiếu Khanh, Mộ Thiếu Khanh đứng dậy, khoát khoát quạt bạch ngọc trong tay, cười nói: “Do nương nương làm chủ.”

“Đã vậy thì Nghê Thường công chúa đi theo Thanh Bình Hầu đi.” Thảm Hành Vu cố ý đưa tay vuốt vuốt cái trán, mọi người thấy nàng như vậy, lại nhớ đến vài ngày trước truyền tới tin tức nàng có thai, cũng không dám lưu luyến lâu hơn, sau khi được sự cho phép của Mộ Phi Chi, tất cả đều lui ra ngoài.

“Hành lý của công chúa ta đã sai người thu thập xong, dọc theo đường cũng sẽ có người bảo vệ người thật tốt.” Thảm Hành Vu cố ý nhấn mạnh trên hai từ ‘bảo vệ’, nàng nháy mắt với Phúc Hải, sau đó quay đầu nắm lấy bàn tay đã duỗi ra của Mộ Phi Chi, không nghe lời nói của Tần Nghê Thường.

...

Phủ Thanh Bình Hầu, Mộ Thiếu Khanh thò đầu ra ngoài cửa sổ, sau khi xác định xung quanh không có người, lúc này hắn mới đóng cửa sổ, tự nhiên ngồi trên giường, châm cho mình một ly trà, ngửi ngửi rồi nhấp một ngụm, lúc này mới từ mở miệng nói với nữ nhân ngồi cạnh bàn: “Hôm nay trong cung thất thủ, ta sẽ mau chóng tìm cơ hội mang người tiến cung.”

Nữ nhân không lấy khăn che mặt xuống, nàng chỉ nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt, trong mắt tràn ra một loại thần sắc như ưu thương.

“Người đã bị đưa tới đây, chứng tỏ thái tử ca ca của người đã bỏ người đi, nếu người không phối hợp thì ta sẽ đưa người tới nơi tốt hơn? Quân kỹ thì sao?” Mộ Thiếu Khanh ưu nhã thường thức trà, bộ áo trắng như tuyết, nếu không phải lời nói hung ác này... không ai có thể tin tưởng, hắn là người như vậy.

Đôi mắt Tần Nghê Thường khẽ động, dường như muốn rơi lệ.

Mộ Thiếu Khanh không biết nữ nhân trước mặt không phải là Nghê Thường chân chính, thấy nàng muốn khóc, hắn cũng chỉ khoát tay một cái nói: “Từ trước đến nay bản hầu không phải người thương hương tiếc ngọc, trong phủ ta sẽ phải người bảo vệ người, nhưng mà tương ứng, người cũng phải vì ta, vì thái tử ca ca của người trả một cái giá lớn.”

Màn ảnh quay lại trong nội cung, sau khi tiệc tối chấm dứt, Mộ Phi Chi và Thảm Hành Vu chậm rãi tản bộ về điện Thái Cực, trên đường, hai bóng dáng một đen một trắng cùng đi sau lưng bọn họ, đến gần đại điện, lúc này Thảm Hành Vu mới xoay người, nói với Bạch Tước: “Cho người một đêm, sáng sớm mai ta muốn toàn bộ người trong kinh đô biết, công chúa hòa thân này là giả.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Bạch Tước gật đầu, trong nháy mắt đã không thấy người đâu.

“Nếu không phải lần trước ta đã gặp Tần Nghê Thường thì sợ lần này cũng không nhận ra được!” Thảm Hành Vu khoát tay Mộ Phi Chi đi vào phía trong.

“Nương tử, nàng xác định phải thảo luận vấn đề này trong khuê phòng sao?” Mộ Phi Chi ôm Thảm Hành Vu đến giường, giống như trước kia, tự mình cởi giày cho nàng, sau đó mới ngẩng đầu hỏi.

“Nếu không thì sao?” Thảm Hành Vu hít một hơi, lặn vào trong chăn.

Bị bộ dạng ngây ngô của nàng làm cho tức cười, Mộ Phi Chi bất đắc dĩ lắc đầu.

...

Sáng hôm sau, lúc khói bếp các gia đình lượn lờ bay lên, tin tức bạo phát cũng bắt đầu lan truyền với tốc độ nhanh chóng mặt, toàn bộ người trong kinh đô đều biết, vị công chúa Nghê Thường ở phủ Thanh Bình Hầu chỉ là đồ giả mạo.

Mộ Thiếu Khanh như gió lướt về phủ, nhưng từ trước đến nay hắn là người có thể nhẫn, cho dù lửa giận ngập trời, hắn vẫn bình tĩnh vẫy tay cho đám thuộc hạ lui sau lưng, sau đó đi về phía sân nhỏ của Tần Nghê Thường.

“Nói, rốt cuộc người là ai?” Mộ Thiếu Khanh đứng ở cửa, hỏi nữ nhân ngồi bên trong đưa lưng về phía hắn.

Người nọ không nói gì.

Mâu quang Mộ Thiếu Khanh lóe lên, cái mũi người được một mùi quen thuộc, cổ tay hắn vừa động, một khuya áo bay ra ngoài, mang theo khí lực lớn đánh vào trên người Tần Nghê Thường.

Thân thể ‘yếu đuối’ của Tần Nghê Thường, bị cúc áo của Mộ Thiếu Khanh đánh trúng thì ngã xuống, mà Mộ Thiếu Khanh nhìn thấy rõ ràng, trên gương mặt đó, dưới khăn che mặt, máu đã cứng lại thành màu đen!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Ta cũng không muốn làm quả phụ

Công chúa của Hoài Bắc đi đường xa đến để hòa thân thực ra là đồ giả mạo. Tin tức này thực sự làm người trong kinh đô hoảng sợ. Nhưng sự việc lại không chỉ là một chuyện này. Ngay khi tin tức này truyền ra nhiệt náo ồn ào huyên náo trong kinh đô, tin tức vị công chúa giả kia chết ở trong phủ Thanh Bình hầu lại càng khiến mọi người hoảng sợ hơn, đây là chuyện gì vậy? Trong khoảng thời gian ngắn, Mộ Thiếu Khanh bị đẩy lên trên ngọn sóng dư luận. Có người nghi ngờ, nói hắn có liên hệ gì với vị công chúa giả mạo kia, cũng có người đồng tình, một mỹ nam tử ôn nhuận Như Ngọc như vậy, sao lại đụng phải chuyện như vậy.

Ngay lúc dư luận của thế giới bên ngoài náo nhiệt quán quýt vào nhau, một vị nam nhân nào đó đang tâm tình rất tốt, nằm ở trên giường, trong lòng ôm Thẩm Hành Vu, tay khẽ vuốt lên tóc của nàng, cười vô cùng nghiền ngẫm.

"Là chàng phái người giết chết Tần Nghê Thường giả?" Thẩm Hành Vu không nghi ngờ bất cứ ai khác. Dưới tầng thị vệ trùng điệp trong phủ Mộ Thiếu Khanh kia, người có thể cướp đoạt được mạng người khác, thuộc hạ của hắn có mấy người giỏi.

"Ngày ấy lúc Đỗ Trọng bị đâm, chỉ bằng mùi đàn hương kia là có thể phân rõ, Thiếu Khanh đúng là cùng một phe với Tần Huyền Qua. Hiện giờ phái người tới hòa thân, nhất định là chiêu hại người của Tần Huyền Qua. Cho nên để cho người đó chết ở trong quý phủ của Thiếu Khanh, hơn nữa phải để cho Thiếu Khanh biết kế hoạch mà hắn vô cùng khó khăn sắp xếp tốt kia, nhưng được phái tới thực ra là một công chúa giả. Nhất định giữa hai người này sẽ sinh lòng hiềm khích, còn nữa, hai người đều là khách qua đường trên trận chiến vì lợi ích và quyền lợi, nàng cảm thấy giữa bọn họ có bao nhiêu phần tín nhiệm?" Mộ Phi Chi nghiêng đầu đặt một nụ hôn trên giữa trán của nàng.

"Trai còn tranh nhau, Ngư Ông được lợi. Chàng đang suy nghĩ cái chủ ý này đi!" Thẩm Hành Vu ôm lấy hắn, thầm nghĩ rằng, muốn ngồi lên ngôi vị đứng đầu giang sơn này cũng không dễ dàng như vậy.

"Uh, ta muốn để cho hắn không còn đường để đi." Mộ Phi Chi thu tươi cười lại, trong ánh mắt mang theo vài phần âm ngoan.

"Nếu hắn thật sự rơi vào tay chàng, chàng sẽ vì tình cảm tay chân tha mà cho hắn một mạng?" Thẩm Hành Vu nằm ở trên người hắn, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của hắn, vô cùng bình tĩnh hỏi.

"Chắc hắn sẽ không." Mộ Phi Chi chỉ nhàn nhạt trả lời lại bằng hai chữ này, mà sự kiên định trong giọng nói kia giúp cho Thẩm Hành Vu biết rõ được lựa chọn sau cùng của hắn.

"Sợ?" Thấy Thẩm Hành Vu không nói lời nào, Mộ Phi Chi nhẹ nhàng nâng cằm Thẩm Hành Vu lên, giọng nói trầm thấp uyển chuyển.

"Nếu hắn là không chết, người chết chính là chàng, nhưng ta không muốn làm quả phụ." Thẩm Hành Vu hừ lạnh một tiếng, ôm chần, lặn từ trong ngực hắn ra ngoài.

"A Vu, chuyện đầu tiên mà Vương Cung này dạy ta chính là việc cá lớn nuốt cá bé." Mộ Phi Chi nằm thẳng xuống, ánh mắt nhìn lựa mòng ở đầu giường, giọng nói chậm rãi trả lời một câu.

Ngày hôm sau, lúc vào triều, có đại thần đứng dậy, báo cáo về việc công chúa Nghê Thường chết trong phủ Thanh Bình hầu với Mộ Phi Chi, trong lời nói, tựa hồ là muốn Mộ Thiếu Khanh phải cho một lời giải thích về việc này.

"Thanh Bình hầu, người cần phải giải thích một chút? Trước tiên không nói đến việc vị công chúa này là thật hay giả, nhưng một người sống sờ sờ lại chết trong phủ của người như vậy, người cũng nên nói vài câu hay không." Mộ Phi Chi hỏi Mộ Thiếu Khanh đang đứng ở một bên.

Trên đại điện, một đám đại thần đều nhìn về phía Mộ Thiếu Khanh, chờ xem hắn sẽ trả lời như thế nào. Kết quả lại khiến cho mọi người ghen ghét tràn trề nhìn, Mộ Thiếu Khanh quỳ hai đầu gối xuống, quỳ gối trước mặt Mộ Phi Chi, vô cùng nghiêm chỉnh nói: "Hồi bẩm vương thượng, thần có tội."

"A...? Người có tội gì? Người nói một chút ta nghe." Mộ Phi Chi điều chỉnh thân thể, ánh mắt lười biếng khẽ híp lại.

Hai người, một người ngồi ở trên ngai vàng, một người quỳ gối dưới ngai vàng, một người mang đầy tính áp bách, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, một người lại ôn nhuận như ngọc, là một công tử nhẹ nhàng. Hai phe đối chọi, chỉ cần bằng ánh mắt là đủ.

"Vị công chúa giả mạo kia là thần ra lệnh cho người khác xử quyết. Vốn thần không biết nàng ta là giả mạo. Nhưng khi nàng ta lại phái thị nữ chuyển động chung quanh thư phòng của thần, thần mới bắt đầu hoài nghi nữ tử này có phải là gian tế của Hoài Bắc phái tới hay không. Mặc dù có chút lỗ năng, nhưng thần không muốn nuôi dưỡng gian tế, sẽ gây ra điều bất lợi cho Hoài Nam." Tuy Mộ Thiếu Khanh đang quỳ, nhưng khi hắn nói những lời này khiến người ta thấy rằng không nên để hắn quỳ như vậy, cách giải thích như vậy cũng rất hiếm thấy, loại người như vậy có thể sẽ liên lụy đến việc đại sự của quốc gia, lý do này rất tốt, rất cần thận.

"Nếu người cũng đã thừa nhận người có chỗ lỗ năng, vậy thì ta phạt người ba tháng bổng lộc." Mộ Phi Chi không nặng không nhẹ nói, sau đó phát tay cho mọi người, ý bảo hạ triều.

Sau khi Mộ Thiếu Khanh hạ triều rồi trở về phủ Thanh Bình hầu, hắn liền nhốt mình trong thư phòng. Mãi tới gần giữa trưa, quản gia nom nớp lo sợ đứng ở cửa, nghe thấy thanh âm đùng đùng vang gần hai canh giờ ở bên trong, mồ hôi chảy trên trán, nhỏ giọt càng lúc càng lớn. Một đám người hầu đi theo sau lưng ông ta, nhưng trong giờ phút này, không có ai dám lên trước. Ước chừng lại thêm nửa canh giờ nữa, mặt trời chiếu đến đầu đỉnh, rốt cục cửa

thư phòng cũng được mở ra, Trong bầu không khí yên tĩnh đó, chợt nghe vài tiếng thờ đốc nhẹ nhàng thờ ra. Cửa mở ra, vị Hầu gia ôn nhuận như ngọc kia yên lặng điềm nhiên đứng ở cửa, giống như người vừa phát giận lớn ở trong thư phòng kia không phải là hắn. Hắn nhìn người bưng com đứng ở sau lưng quân gia, giọng nói rất là tự nhiên nói với: "Bảo phòng bếp hâm nóng lại cho ta, ta không muốn ăn com lạnh."

"Dạ, dạ" Một đám người hầu khăn trương bưng com đi ra ngoài, chỉ có quân gia vẫn đứng ở trước cửa như cũ, rất lo lắng nhìn Mộ Thiếu Khanh.

Mộ Thiếu Khanh giống như không nhìn thấy cảm xúc trong mắt ông ta, nói với hắn: "Thu dọn thư phòng cho ta."

"Dạ, thưa chủ tử." Quân gia nhìn bóng dáng lạnh nhạt Mộ Thiếu Khanh đi qua, bỗng nhiên cảm thấy trên ngực giống như bị cái gì cho đè nén, cảm thấy rất buồn bã.

Cùng lúc đó, ở Hoài Bắc cũng có một người phát giận lớn, không phải ai khác mà chính là thái tử Hoài Bắc Tần Huyền Qua. Hắn đứng ở trong tấm điện của hoàng hậu, chỉ vào một người nữ tử khóc sụt sùi ngồi ở bên cạnh hoàng hậu, lớn tiếng quát: "Tần Nghê Thường, là gan người cũng không nhỏ? Ta bảo người đi hòa thân, người thì tốt rồi, để cho đã nha đầu trong lãnh cung kia thay thế người, lại còn học được cách áp chế người khác, nếu không đi thay người, người sẽ chém người ta, khi nào thì muội muội ta lại có bản lĩnh lớn như vậy? Sao ta lại không biết?"

"Ca ca, người oán ta như vậy sao, không ngờ người lại bắt ta đi Hoài Nam hòa thân. Nếu đi tới loại địa phương đó, ta sẽ có đi mà không về được. Sao người lại nhẫn tâm như vậy, bảo ta làm quân cờ của người, nếu người không coi ta là muội muội của người, vì cái gì bắt ta coi người là ca ca?" Người đang phát giận với Tần Huyền Qua chính là vị công chúa Tần Nghê Thường điều ngoa chân chính. Một tay nâng ta chống nạnh, một tay chỉ vào Tần Huyền Qua, trên mặt không có chút sợ hãi nào.

"Được rồi, hai huynh muội các người đừng có náo loạn, việc đã đến nước này rồi có nhiều lời nữa cũng không có ích gì. Chẳng bằng nghĩ ra cách giải quyết lão Tứ như thế nào. Gần đây phụ hoàng người càng thêm coi trọng hắn, nếu người còn gây ra chuyện gì nữa, mọi chuyện sẽ phải thất bại trong gang tấc." Ngay khi hai người quần vào nhau náo nhiệt, một nữ nhân ăn mặc hoa lệ nói với hai người.

"Mẫu hậu, người không thể nuông chiều nàng như vậy. Người có biết hay không, lần này bởi vì nàng mà ta tổn thất rất nhiều mạng lưới tình báo ở Hoài Nam? Đây không phải là trò đùa! Theo ta thấy cơ hội này không phải thất bại ở trên tay ta, mà là hủy ở trên tay nữ nhân (con gái) của người." Tần Huyền Qua thực sự bị tức giận không nhẹ. Lúc tin tức công chúa giả mạo bị giết ở phủ Thanh Bình hầu truyền đến trong lỗ tai hắn, thực sự khiến hắn giật mình. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, từ trước đến nay người muội muội điều ngoa của hắn lại có thể làm ra chuyện này. Lúc hắn vào trong hậu cung của mẫu hậu thì thấy, quả nhiên, tuy nàng mặc một bộ của nha hoàn, nhưng khuôn mặt xinh đẹp này không phải là người muội muội kia của hắn thì là ai? Trong đầu óc lại nghĩ đến bức thư khẩn cấp tám trăm dặm của Mộ Thiếu Khanh vào buổi sáng sớm hôm nay, trong lời nói tràn đầy tức giận. Cả hai người không ai ngờ, trước một bước cờ tốt như vậy lại bị hủy trên tay của một nữ nhân như vậy. Hắn không biết trong lòng Mộ Thiếu Khanh có tính toán gì không, nhưng hắn không hề có một chút nghi ngờ, chính là, Mộ Thiếu Khanh rất là tức giận đối với việc hắn phái ra một tên công chúa giả mạo. Hơn nữa còn là một tên công chúa giả mạo rất nhanh đã bị người ta nhìn thấu. Lúc hắn nghĩ đến những lời này, trong đầu Tần Huyền Qua có thứ gì đó hiện lên, nhưng lại nhanh đến mức hắn không thể bắt được. Hắn chỉ cảm thấy, chuyện lần này đã đã kích quá lớn vào quan hệ giữa hai người. Tốt một nước cờ như vậy lại bị sơ hở của chính mình mà phá hủy, hắn nghĩ, nhất định Mộ Thiếu Khanh sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Huyền Qua, ta chỉ có một con trai là người và một nữ nhi là Nghê Thường. Giữa hai người các người thì ta không thể mất đi bất cứ cái gì. Dĩ nhiên ta sẽ giúp người đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng việc hy sinh muội muội người không được là điều kiện đầu tiên." Vương hoàng hậu xuất thân từ đám người phú quý, cho nên dù có phát hỏa cũng vẫn duy trì vẻ tao nhã. Nàng ta bảo hộ Tần Nghê Thường ở sau lưng, nói với Tần Huyền Qua: "Việc đã đến nước này, người vẫn nên nghĩ biện pháp cứu vãn thì tốt hơn, đừng để lão Tứ chui chỗ trống."

"Kẻ thất phu kia, là do ta đã coi khinh hắn." Nhắc tới Tứ hoàng tử Tần Chính Viễn lớn lên ngày càng bư hãn kia, Tần Huyền Qua cũng rất bức mình. Lần trước dám để cho hắn thân không biết quý không hay đưa phương thuốc chữa đau đầu tới tận tay phụ hoàng, tiếp theo là kế hoạch của Tần Huyền Qua phải ngâm nước nóng, món nợ này, hắn nhất định để cho Tần Chính Viễn nhớ kỹ a!

"Đứa trẻ lớn lên ở trong cung có mấy người là đơn thuần. Người phải nhớ kỹ, thế gian này người có huyết mạch tương liên với người cũng chỉ có một mình Nghê Thường mà thôi. Cho nên mặc kệ người có được cái gì, người cũng không thể lấy mạng của nàng làm tiền đặt cược. Có vài thứ, nếu mất đi sẽ không thể nhận lại được." Vương hoàng hậu nói một cách mệt mỏi, nói xong những lời này cũng không quần Tần Huyền Qua có nghe vào hay không, chờ tay Tần Nghê Thường và đi vào nội điện.

Mà Tần Huyền Qua vẫn đứng ở giữa đại điện, trong mắt lóe ra sự không cam lòng. Từ trước đến nay hắn là người rất có khả năng nhẫn nhịn. Nhưng là hôm nay vẫn không thể nhịn không được mà bạo phát, cái gì mà cốt nhục tình thân, ở trong mắt hắn, chỉ cần có thể giúp hắn một tay, hôn nhân cũng được, muội muội cũng được, hắn đều là có thể hy sinh. Lúc này hắn tuyệt đối không thể ngờ được, lúc ban đầu hắn lựa chọn từ bỏ tất cả mọi người, đến sau cùng, mọi người cũng sẽ vứt bỏ hắn.

Nói về Hoài Nam, sau khi Tần Nghê Thường giả mạo kia chết, trong khoảng thời gian ngắn ở kinh đô ấn tượng đối với Hoài Bắc lại càng thêm ác liệt. Và theo đám người buôn bán từ Hoài Bắc đến Hoài Nam, thậm chí người đến để buôn bán cũng bị người dân của Hoài Nam đánh phải chạy ra ngoài. Sự chán ghét của người Hoài Nam đối với người Hoài Bắc lại bay lên đến chỗ một độ cao mới. Đây là nói theo phạm vi lớn, trong phạm vi nhỏ mà nói, Tần Huyền Qua này bắt đầu nháo trương với Mộ Thiếu Khanh, mà cái này chính là cái mà Mộ Phi Chi rất vui mừng muốn nhìn.

Hiển nhiên, Mộ Thiếu Khanh đối với việc Tần Huyền Qua phái một kẻ giả mạo đến, lại vì điều đó mà bị người ta bắt lấy đuôi nên thấy rất là khó chịu. Suy nghĩ đến việc hai người là huynh đệ ruột thịt, nhưng hắn (Mộ Phi Chi) có thể ngồi ở trên ngôi vị cao kia, mà hắn (Mộ Thiếu Khanh) lại phải quý hai đầu gối xuống, phần nộ nhiều năm bị áp chế của Mộ Thiếu Khanh lại bắt đầu rộn rạo. Con người trong lúc phần nộ thường sẽ làm ra chuyện kích thích. Cho dù, từ trước đến nay tự chủ của Mộ Thiếu Khanh rất lớn, nhưng mà cũng không chịu được ngoại lực liên tục xâm nhập. Vốn lúc lâm triều, sự chênh lệch quyền lực giữa hắn và Mộ Phi Chi giống như là mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển. Còn nữa, thanh lâu do chính mình âm thầm kinh doanh, thậm chí được xếp vào bên trong cũng lần lượt bị lộ ra, sau cùng, lộ ra việc hắn đứng cùng phe với Tần Huyền Qua, nhưng việc này cũng xảy ra trong một lúc này, cho dù Mộ Thiếu Khanh có khả năng nhẫn nại, thì cũng phải bạo phát.

Năm ngày sau,

Trong Thái Cực điện, Mộ Phi Chi dựa ở trên giường nệm nhìn tờ danh sách trong tay, cười như không cười châm chọc nói: "Không thể tưởng được, trong tứ đại danh kỹ của kinh đô lại đều là người của hần."

"Gần đây Thiên Cơ lâu cũng đi vào khá nhiều người làm trong thanh lâu?" Thẩm Hành Vu bước đi thông thả tiêu sái, đôi bàn tay thon thả cầm lấy ấm trà, nước trà vẽ ra một đường cong xinh đẹp theo miệng bình rơi vào hai ly trà bạch ngọc óng ánh trong suốt. Đặt ấm trà xuống, nàng bưng một ly trà để vào trong tay Mộ Phi Chi, sau đó tự mình cầm một cái khác, để trên bờ môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khi nhiệt khí quanh quần, nàng nói đùa với Mộ Phi Chi.

"Ngược lại hần lại thích đi đường vòng lối tắt, tất cả mạng lưới tình báo lại đều là các nương tử quân (phụ nữ)." Mộ Phi Chi đưa tờ danh sách kia tới gần ngọn đèn, trong nháy mắt, tờ giấy t viết chỉ chít chữ liền hóa thành hư ảo.

"Nghe nói hần đã cáo ốm mấy ngày nay không có vào triều rồi?" Thẩm Hành Vu nằm trên giường êm, tuy không lộ rõ bụng bầu, nhưng nàng vẫn rất là cẩn thận. Nhìn cách nàng bảo hộ với Bảo Bảo khiến cho Mộ Phi Chi cực kì cao hứng. Điều này chứng minh, nàng cũng thương tiếc đứa nhỏ này. Hần ôm nàng gần mình, sau đó tay xoa bụng dưới của nàng, đề tài chuyển đổi, thì thảo mở miệng nói: "Mặc kệ nhi tử hay nữ nhân, nhất định ta sẽ cấp cho nó một thiên hạ an ổn nhất."

"Thiên hạ có lớn, thì cũng không so được với một gia đình ấm áp." Thẩm Hành Vu thở dài, khẽ sát vào người hần.

"A Vu, tối ngày mai, nàng phải ngoan ngoãn đứng ở Thiên Cơ lâu, ta không đón thì nàng cũng không được đi ra đó?" Mộ Phi Chi giống như nghiện mà vỗ về phần bụng dưới đã lộ ra của Thẩm Hành Vu, giọng nói của hần cũng trầm thấp vài phần, hần trầm trầm giọng, tiện thể lại nhìn về phía nàng, phát ra 'uhm' một tiếng.

"Chàng thực sự muốn?" Muốn anh em tương tàn? Loại chuyện này sắp xảy ra ngay trước mặt mình, Thẩm Hành Vu vẫn không thể tin tưởng, nàng không dám tưởng tượng, mặc kệ cái gì, nhưng khi một người tự tay đâm một người khác, trong lòng người đó sẽ có cảm tưởng gì.

Mộ Phi Chi không có trả lời, nhưng ánh mắt kia lại thể hiện sự kiên định, sát khí lưu động.

"Chàng cũng phải bảo vệ chính mình, ta và con sẽ chờ chàng." Thẩm Hành Vu thở dài một hơi, cũng không hỏi nhiều, mà rất yên lặng ru rú tại trong lòng hần, hưởng thụ sự chút yên lặng trước cơn bão táp này.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: A Vu, ôm.

Buổi tối đầu mùa xuân, thời tiết có chút lạnh, giống như vài ngày trước đó, Hữu tướng bị giam lỏng trong thư phòng được bảo vệ nghiêm ngặt, lúc người nọ một thân áo choàng đen xuất hiện ở cửa, hần liền lập tức quỳ xuống, cực kỳ cung kính hô: "Cựu thần bái kiến Vương thượng."

"Quý ái khanh bình thân." Mộ Phi Chi liếc mắt ra hiệu cho Hắc Ứng đứng ở phía sau, để cho hần ra ngoài canh chừng, phòng ngừa cuộc nói chuyện của hai người bị người khác nghe được.

"Vương thượng, không phải là ngài mai?" Hữu tướng Quý Viễn Sơn ngồi đối diện với Mộ Phi Chi, trong giọng nói còn mang theo một chút do dự.

"Mấy ngày này ủy khuất cho ái khanh rồi." Mộ Phi Chi không trả lời vấn đề của hần, mà chỉ nói một câu như vậy với Quý Viễn Sơn.

"Vương thượng, thần không dám, mặc dù trên danh nghĩa cựu thần bị giam lỏng, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc cựu thần xử lý chuyện trong triều, có năng lực giúp Vương thượng, cựu thần cũng cam nguyện." Quý Viễn Sơn nhìn Đế vương trẻ tuổi này, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng tâm trí lại cao xa hơn mọi người, trong lòng hần không khỏi cảm thán: Hoài nam có được một người như vậy, nhất định sẽ vô cùng phồn vinh.

"Người Cô vương muốn ngời thăm dò đã tìm được chưa?" Mộ Phi Chi vẫn ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay: "Từ trước đến nay trong triều Tả Hữu thừa tướng đều có quyền lực ngang nhau, Cô vương không muốn Tả tướng rơi xuống ngựa mà vẫn chưa tìm được một người có thể gánh vác trọng trách này." Khi nói những lời này, Mộ Phi Chi nói cực kỳ hàm súc.

"Thần hiểu rõ., thần đã nghĩ đến một vài cái tên, đều là đối tượng có thể giữ lại để bồi dưỡng." Khi nói chuyện, Quý Viễn Sơn giao một tờ giấy trên tay cho Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi tiếp nhận, hần mở ra xem một chút, thấy không khác gì những suy nghĩ trong lòng mình, vì thế liền đứng dậy, phui phui tro bụi trên áo choàng, rồi nói với Quý Viễn Sơn: "Nếu như phụ vương ta còn sống, chắc là sẽ bằng tuổi với người!"

Quý Viễn Sơn nghe xong những lời này, trong mắt tràn ra một tầng hơi nước, những tang thương vốn bị thời gian vùi lấp trong phút chót lại hiện ra khiến

cho mắt hần đỏ lên, hần gật đầu giọng nói có chút nghẹn ngào: “Tiên vương lớn hơn thần một tuổi, nếu năm đó không phải Tiên vương đề bạt... Chi tiếc Tiên vương ra đi quá vội vàng.” Cái này giống như khơi dậy nỗi bi thương trong lòng hần, Mộ Phi Chi nhìn cự thần quý rạp dưới chân mình, chỉ thần nhiên nói một câu: “Nếu Tả tướng sa lưới, Cô vương sẽ trả lại trong sạch cho ái khanh.”

“Tạ chủ long ân.” Quý Viễn Sơn dập đầu liên tục vài cái, mãi đến khi trong phòng không còn ai, đầu của hần vẫn cúi như cũ, thật lâu chưa ngẩng lên.

Sau khi Mộ Phi Chi yên lặng không một tiếng động rời khỏi phủ Hữu tướng, liền đi tới Ngự thư phòng đổi y phục, sau đó lại giả dạng vừa phê tấu chương xong chuẩn bị đi đến điện Thái Cực.

Khi trở lại điện Thái Cực, thời gian đã muộn, lúc hần đi vào, Thẩm Hành Vu đã cho đám cung nhân lui xuống, nàng một tay chống cằm ngồi ở trên nhuyển tháp không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Chàng về?” Nghe thấy cửa nội điện bị đóng lại, nàng biết là Mộ Phi Chi đã trở lại, vì thế rầu rĩ nói.

“Phu quân, chẳng lẽ tối nay chàng không dẫn ta đi sao?” Thẩm Hành Vu ngẩng đầu nhìn Mộ Phi Chi, cực kỳ nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ đợi đến lúc hai bên đánh nhau mới được đi, đến lúc đó chỉ sợ hần đã chẳng quan tâm gì đến nàng rồi.

“Sáng mai sẽ đi, sáng mai Nội vụ phủ sẽ có mấy chiếc xe ra ngoài mua đồ, nàng liền mặc đồ cung nhân, Bạch Tước sẽ đi cùng nàng, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tiếp ứng cho nàng.” Mộ Phi Chi theo thói quen ôm chặt nàng, thờ dài một tiếng, vuốt vuốt tóc nàng nói: “Tóm lại, cho dù thế nào nàng cũng không thể ở lại trong cung.” Hai bên cùng đánh một trận, không chừng trong cung này sẽ xảy ra chuyện gì đó, Mộ Phi Chi cũng muốn thừa cơ hội này, bắt những người đang ẩn náu trong cung, vì vậy dưới tình huống rối loạn này, hần khẳng định không thể để cho Thẩm Hành Vu ở lại trong cung.

“Phía sau hậu điện có một đường thông với Ngự thư phòng, sáng nàng rời đi từ nơi đó.” Mộ Phi Chi buông Thẩm Hành Vu ra, sau đó tự đi đến tủ đựng đồ tìm cái gì đó.

“Chàng tìm cái gì?” Thẩm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi di chuyển mấy cái y phục, nàng không khỏi có chút nhức đầu, nàng đi giày vào sau đó nói với Mộ Phi Chi: “Chàng chưa bao giờ chạm vào mấy thứ này, sao hôm nay lại... Oa, Mộ Phi Chi, từ khi nào thì chàng, chàng liên buồn bán mấy thứ này rồi há?”

Thẩm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi ôm ra vài kiện áo choàng lông lá, không khỏi đỡ trán nhìn nam nhân toàn thân mặc đồ đen trước mặt, nam nhân cao lớn như vậy, trong tay cầm y phục nữ nhân,

“Đây là mấy ngày trước ta kêu Nội vụ phủ chuẩn bị cho nàng, ngày mai nhớ mang theo.” Mộ Phi Chi để mấy kiện áo choàng qua một bên, lúc này mới lại lần nữa ôm Thẩm Hành Vu đến trên giường.

Đôi vợ chồng trẻ sắp ly biệt, tuy nói Thẩm Hành Vu biết Mộ Phi Chi nhất định sẽ không có khả năng thất bại, nhưng nàng phát hiện, nàng vẫn lo lắng muốn chết, đây có lẽ là lo lắng đi, hần bây giờ không chỉ là trượng phu của nàng, mà còn là cha của hài tử trong bụng nàng, chỉ như vậy cũng đủ để quán quýt cả đời rồi.

Đêm nay, hai người đều không ngủ ngon, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Mộ Phi Chi liền vụng về đóng gọi quần áo, mở cơ quan trên giường hai người, theo đường hầm đưa Thẩm Hành Vu đến Ngự thư phòng, khi hai người xuất hiện, Bạch Tước và Hắc Ưng đã chờ ở nơi đó, từ trước đến nay trên mặt Hắc Ưng không có một chút biểu tình, sau khi nhìn thấy hai người chỉ hành lễ, mà Bạch Tước đứng ở một bên thấy Thẩm Hành Vu mặc đồ thái giám liền cười nham nhở.

“Bảo hộ nàng cho tốt, trước khi ta đến, nơi nào cũng không được phép đi.” Mộ Phi Chi lạnh lùng nói vài câu với Bạch Tước, sau đó ngay trước mặt hai người ôm đầu Thẩm Hành Vu, hung hăng hôn nàng, sau đó mới để Bạch Tước dẫn Thẩm Hành Vu rời đi.

Thẩm Hành Vu và Bạch Tước giả trang đi theo xe của Nội vụ phủ xuất cung, mãi đến cửa cung, trên mặt Thẩm Hành Vu vẫn chưa hết đỏ, Bạch Tước dựa vào bên cạnh xe ngựa, khoe môi vẫn cong lên như cũ.

“Đây không phải là đường đến Thiên Cơ lâu.” Cách màn che, Thẩm Hành Vu nhìn thoáng qua bên ngoài một chút, phát hiện ra đường này không phải là đường đến khách điểm.

“Có người bức vua thoái vị, ai dám đảm bảo Thiên Cơ lâu là nơi tốt nhất, hơn nữa, nương nương người còn có Tiểu vương tử, sát khí ở Thiên Cơ lâu trùng điệp, sợ là không ổn.” Bạch Tước giải thích rõ ràng với nàng.

“Là chủ ý của Mộ Phi Chi?” Thẩm Hành Vu hỏi.

“Dĩ nhiên, Vương thượng đã an bài tốt mọi thứ.” Bạch Tước gật đầu.

“Vậy thì đi thôi!” Xe ngựa bình thường, một đường đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 74.2: A Vu, ôm

Trải qua một ngày chờ đợi, rốt cuộc bóng tối cũng bao trùm lấy toàn bộ Vương cung, Mộ Phi Chi đi ra khỏi điện Thái Nguyên, nhìn sáu mươi sáu bậc thềm ngọc, con người trở nên thâm trầm, không thấy rõ màu sắc.

Cùng lúc đó, mấy đội quân đang lặng lẽ xuất phát từ phủ Thanh Bình Hầu, tiến vào Vương cung, bản thân Mộ Thiếu Khanh cũng ra khỏi thiền viện, nhìn nam nhân trung niên đứng bên cạnh, cười lạnh một tiếng: “Tả tướng sẽ chưa lâm trận mà đã lâm phản chứ?”

“Ta đã giao quân của Tả gia vào trong tay Hầu gia, Hầu gia còn lo lắng cái gì nữa?” Tả tướng hí hai mắt, rất giống lão hồ ly, Mộ Thiếu Khanh nghe xong lời này, chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó liền mặc áo giáp bạc đi ra ngoài, nhìn cái bóng dáng kia, trong lòng Tả tướng cũng không khỏi cười lạnh một tiếng, mọi người đều có tính toán riêng, hết thảy phải nhìn mệnh của bản thân đã.

Khi bóng đêm buông xuống, đèn đuốc bốn phía Vương cung được thắp sáng trưng, Mộ Phi Chi đứng trước điện Thái Nguyên, rất lâu không nhúc nhích, Hắc Ung đứng sau lưng hắn, thấp giọng bẩm báo: “Chủ tử, người đến rồi.”

“Có người của Tả tướng không?” Mộ Phi Chi hỏi.

“Có quân của Tả gia.” Hắc Ung đáp ngắn gọn.

“Thiếu Khanh ơi Thiếu Khanh, nói đến cùng, không biết người lừa lão hồ ly kia hay là bị lão hồ ly kia lừa.” Cuối cùng tiếng nỉ non của Mộ Phi Chi ngập tràn rồi rạc trong không gian yên tĩnh, của thành bị đóng, âm thanh này giống như một cỗ tiếu thương.

Đêm nay Mộ Thiếu Khanh muốn phải quyết tâm đánh thắng, bởi vì chuyện của công chúa Nghê Thường vài ngày trước đó mà mà hắn cùng Tàn Huyền Qua ngày càng âm ỉ, cuối cùng không chút biểu cảm, mà đầu mối ở thanh lâu được hắn bố trí tỉ mỉ nhiều năm lại bị tiêu diệt chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Mộ Thiếu Khanh thật không ngờ, trong thời gian ngắn mà Mộ Phi Chi có thể tập hợp được nhiều lực lượng đáng sợ như vậy. Hắn hiểu rõ, sớm muộn gì hai người cũng phải đối mặt, nếu hắn không bức vua thoái vị, Mộ Phi Chi cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, hắn không quên, khi Mộ Phi Chi nhìn thấy Thẩm Hành Vu ngã xuống trong lòng mình, ánh mắt hắn đã khát máu như thế nào.

Mộ Phi Chi không chỉ nắm trong tay Ngự lâm quân, mà hắn còn là chủ nhân của một đám sát thủ trong Thiên Cơ lâu, tất cả những người này đều mặc đồ đen, lụa đen che mặt, giờ tay chém xuống, căn bản là không kịp nhìn thấy rõ hình dạng, thậm chí cơ hội giờ kiểm cũng không có, cứ như vậy chặt đứt sinh mạng, tối nay, đám người của Thiên Cơ lâu giống như mô đám tử thần, tốc độ cực nhanh, thủ đoạn lưu loát, ngay cả Mộ Thiếu Khanh cũng phải lưu luyến, vốn cho là chỉ mất hai canh giờ là có thể bức vua thoái vị, hiện giờ ngược lại, thành ra không đến nửa canh giờ mà đã bị tiêu diệt.

Cửa thành Vương cung chỉ mở một cái, không phải do thủ hạ của Mộ Thiếu Khanh mở, mà là Mộ Phi Chi cố ý để người mở, bởi vì cửa cung này nối thẳng đến điện Thái Nguyên, hiện giờ Mộ Thiếu Khanh đang đứng ở bên trong của cung, bên trái là thủ hạ do hắn bồi dưỡng, bên phải là quân của Tả gia, tình hình hiện tại khiến khuôn mặt từ trước đến nay luôn vui vẻ của hắn giờ đây không nhìn thấy vẻ tươi cười nữa, áo giáp màu bạc của hắn dính đầy máu, nhìn cửa cung được cố ý mở trước mặt, lửa giận trong mắt hắn nhất thời lại cháy lên hừng hực, hắn (Mộ Phi Chi) đang coi thường hắn (Mộ Thiếu Khanh), Mộ Phi Chi coi thường hắn như vậy, chẳng lẽ ở trong mắt hắn (Mộ Phi Chi) Thanh Bình Hầu luôn là trò cười sao? Cái loại cảm giác tự ti xen lẫn khó chịu này không ngừng xoay chuyển trong lòng Mộ Thiếu Khanh, dưới cơn giận dữ, hắn giờ kiểm lên, hô to một tiếng, mang theo người một đường tiến thẳng tới trước cửa điện Thái Nguyên.

“Mộ Phi Chi, người khinh người quá đáng.” Cuối cùng khi Mộ Thiếu Khanh đứng trước điện Thái Nguyên, trong lòng hắn cười khò một tiếng, người nọ đang đứng ở phía trên sáu mươi sáu bậc thang bạch ngọc, thẳng đến bây giờ, Mộ Thiếu Khanh hắn còn phải ngửa đầu nhìn hắn (Mộ Phi Chi) sao, vì sao! Vì sao cái người đứng ở trên cao kia không phải là mình, vì sao! Hắn không chỉ hỏi câu này một lần.

“Tả ái khanh, có phải người nên giải thích một chút không, vì sao quân của Tả gia người lại xuất hiện trên đường bức vua thoái vị này.” Mộ Phi Chi vừa mở miệng nói một câu, ánh mắt của Mộ Thiếu Khanh bỗng nhiên trừng lớn, hắn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người nam nhân mặc quân phục bị hai người thị vệ áp giải xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Vương thượng minh giám, cực thần đã nhận ra âm mưu muốn làm phản của Thanh Bình Hầu, cho nên mới bố trí cái bẫy này, đến thời khắc cuối cùng, binh lực không đủ, đương nhiên cực thần sẽ không nghĩ ngợi bố trí quân của quân của Tả gia vào đó.” Cho dù bị bao vây, cái miệng của Tả tướng vẫn khéo léo lái nhai như cũ.

Mộ Thiếu Khanh nghe vậy, ánh mắt càng trở nên đỏ hơn, hắn thấy vẻ giả dối trong mắt Tả tướng, nhìn quân Tả gia đã bắt đầu tránh lui, thấy Mộ Phi Chi từng bước đi xuống, càng ngày càng gần.

Người này trời sinh đã mang theo một cỗ khí cường đại, khi hắn đến gần, binh lính bốn phía đều lui về phía sau vài bước, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân chạy chậm chính tề ngay ngắn, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả tàn binh đều bị Ngự lâm quân bao vây, mỗi một tiếng binh khí rơi xuống đất đều có ý nghĩa họ cam tâm tình nguyện quy xuống đầu hàng, ngay thời điểm khi tất cả quy xuống, Mộ Phi Chi đi tới trước mặt Mộ Thiếu Khanh, trên mặt hắn (Mộ Phi Chi) vẫn mang theo tươi cười không đứng đắn như cũ, thấy trên áo giáp của Mộ Thiếu Khanh có vết máu, Mộ Phi Chi cười nói: “Thiếu Khanh, ta nhớ trước kia người đã từng nói, chiến trường là nơi để rèn luyện người, bây giờ người mang binh lính đến bức vua thoái vị, đây không phải là tự tìm đường chết sao?”

“Là ta đánh giả thập người, ta chưa bao giờ nghĩ tới chỉ trong vài ngày mà người có thể quét sạch nội giám của ta.” Dường như là cười khò, Mộ Thiếu Khanh hơi cong môi một cái. Nhưng đây cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, ngay sau đó, trong mắt Mộ Thiếu Khanh liền tán ra thù hận, thái độ của hắn

trở nên khác thường cười phá lên, sau đó lại cắn chặt răng, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Mộ Phi Chi, khuôn mặt cũng vì vậy mà trở nên dữ tợn: “Nếu không có người, Thiên Cơ lâu đã rơi vào trên tay ta.”

“Làm người không có ắt hẳn lại không có chủ kiến, Thiếu Khanh, đây là tật xấu lớn nhất của người.” Bộ dạng Mộ Phi Chi vẫn biếng nhác như cũ, hần vừa chuyển động cái nhẫn trên tay, vừa nói với Mộ Thiếu Khanh: “Tuy người bày ra một mạng lưới tình báo lớn, lại bồi dưỡng một ít nữ sát thủ cao siêu, nhưng người lại mất đến mười mấy năm để làm, nếu là ta, ta không cần đến mười năm đã có thể làm cho toàn bộ Hoài Nam này đảo điên.”

“Người đã biết từ sớm?” Mộ Thiếu Khanh kinh ngạc, khi ba chữ mười mấy năm rời đi từ trong miệng Mộ Phi Chi, hần đã nghĩ, đây có phải là trùng hợp không, hần đã ở dưới mí mắt Mộ Phi Chi làm thẳng hệ mười mấy năm.

“Ta chỉ không đồng ý tin tưởng thôi, ta không có cách nào tin tưởng, từ nhỏ đến lớn một đường hỗ trợ nhau cho tới bây giờ lại ắt giấu dã tâm, mà người này còn là đệ đệ ruột của ta, Thiếu Khanh, người nói, ta có nên tin hay không?” Ánh mắt lười biếng của Mộ Phi Chi quay lại nhìn Mộ Thiếu Khanh, mà cả người Mộ Thiếu Khanh đều kinh ngạc đến mức không thể động đậy.

“Chuyện này mà người cũng biết?” Mộ Thiếu Khanh thì thảo một câu, thân mình lao đảo lùi về phía sau một bước.

“Bằng không người nghĩ ta sẽ lưu người lại đến ngày hôm nay?” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng: “Ta đã cho người cơ hội, nhưng người chưa bao giờ tính tới chuyện muốn buông tay, một khi đã như vậy, đến nay chúng ta liền quyết một trận thắng thua.” Mộ Phi Chi nhìn Mộ Thiếu Khanh, thu lại tất cả vẻ lười nhác: “Đây là cơ hội cuối cùng ta cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 74.3: A Vu, ôm

Editor: Quỳnh in

“Dựa vào cái gì? Tất cả những gì tốt đẹp nhất đều bị người chiếm đi, vì sao lúc trước không phải là người đi? Vì sao người bây giờ xưng vương không phải là ta?” Mộ Thiếu Khanh vùng kiếm điên cuồng chém tới Mộ Phi Chi, Hắc Ứng luôn âm thầm nhìn chăm chăm bốn phía, hần đáp ứng Mộ Phi Chi tuyệt đối không nhúng tay vào cuộc chiến của hai người, nhưng hần muốn bảo vệ chủ tử, để giữa có tên âm thầm giờ trở.

Lúc này Tà tướng đã bị người kéo xuống, thị vệ bốn phía cũng được dẫn đi, trong bóng đêm, hai người đứng đối diện nhau, gió đêm thổi bay tóc đen của hai người, Mộ Thiếu Khanh ra tay trước, mang theo một cỗ tức giận từ trước đến nay chưa từng có, hần không thể gom hết tức giận của cuộc đời phát tiết lên người Mộ Phi Chi, hần xuống tay vừa nhanh vừa mạnh, mỗi một kiếm hần đều đánh tới chỗ hiểm. Dĩ nhiên Mộ Phi Chi cũng không phải ngồi không, hiện giờ tư tưởng của Mộ Thiếu Khanh quá mức hỗn loạn, hành vi rất dã man, nhưng chỉ cần thoáng động não đều có thể nhìn ra chỗ sơ hở của hần, vì thế mấy hiệp sau, một kiếm của Mộ Phi Chi đâm tới xương bả vai của Mộ Thiếu Khanh, khi mũi kiếm đâm vào da thịt hần, Mộ Thiếu Khanh chỉ nghe thấy Mộ Phi Chi nói: “Một kiếm này, là người thiếu A Vu.”

Lưỡi kiếm đâm vào xương bả vai của cánh tay phải, do Mộ Phi Chi liên tục áp sát, Mộ Thiếu Khanh có chút lực bất tòng tâm đứng lên, lúc này, Mộ Phi Chi lại đâm kiếm thứ hai, hần lạnh lùng nói: “Một kiếm này, là người nợ nần.”

Tốc độ của hai người cực nhanh, đứng xa nhìn, chỉ thấy một đen một trắng đứng đan xen nhau, căn bản không phân rõ được ai ở nơi nào.

“Ha ha, người không thể tưởng được đâu? Ta còn để lại một chiêu cuối cùng, chỉ cần hôm nay ta không rời khỏi đây, ta sẽ cho người mất đi người người yêu nhất, cái loại đau khổ này nhất định sẽ đau đến khắc cốt ghi tâm đấy!” Một khắc cuối cùng, khi cả người Mộ Thiếu Khanh toàn là máu nằm xuống, khóe môi của hần cong lên nói ra một câu như vậy.

Mộ Phi Chi lạnh lùng nhìn một cái, mặt mũi bởi vì nhớ tới người nợ mà hơi giãn ra một chút, chỉ nghe hần tàn nhiên nói: “Giữa hai chúng ta, ta luôn thắng.”

Trận “bức vua thoái vị này” đến thời điểm cuối cùng, Mộ Phi Chi giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Đỗ Trọng một thân áo choàng đỏ sậm từ xa tiến lại gần, rất nhanh liền đi tới trước mặt hần.

“Gia đình đế vương thật là bi ai.” Đỗ Trọng ngồi xổm xuống, lật đi lật lại mí mắt Mộ Thiếu Khanh, rất cảm thán nói.

“Để người của Thiên cơ lâu trong vòng một canh giờ yên lặng tẩy sạch tất cả các phiền á ở trong cung, ta không muốn để nàng nhìn thấy dù chỉ là một chút hương vị của máu.” Mộ Phi Chi xoay người, thầm nghĩ, bản thân mình cũng nên trở về đổi quần áo, bằng không cả người đầy mùi máu tanh đi đón nàng, không biết nàng có nôn ra hay không.

“Ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc nha đầu kia có chỗ nào hấp dẫn người, ha ha.” Đỗ Trọng đứng ở một bên, tóc bạc tung bay, giọng nói lạnh lẽo.

“Có đôi khi, không thể không chế được trái tim!” Mộ Phi Chi nói xong lời này liền không quay đầu lại, lập tức đi đến điện Thái Cực, hần nghĩ, nàng mới

rời đi chưa đến một ngày mà hắn đã bắt đầu nhớ rồi.

Một lúc lâu sau, hai chiếc xe ngựa giống nhau đồng thời rời khỏi Vương cung, chạy đi theo hai hướng, một đường xe chạy, người ở Thiên Cơ lâu ngằm đi theo sau dọn dẹp chướng ngại, xem có người theo dõi sau lưng hay không, vì thế đoạn đường này đi rất an toàn.

Lại qua thêm nửa canh giờ, hai chiếc xe ngựa đồng thời chạy ra từ ngõ hẻm, hội họp trên đường cái ở kinh đô, gió đêm không cẩn thận thổi vào làm rèm cửa sổ bay lên, làm lộ ra khuôn mặt đang nhắm mắt yên tĩnh ngủ, người này không phải Thẩm Hành Vu thì là ai?

Đúng lúc này, không biết từ nơi nào xuất hiện mấy hắc y nhân, không ngừng bắn tên, động tác rất lưu loát, chỉ nghe thấy vài tiếng vèo vèo, cả xe ngựa nhanh chóng biến thành một tổ ong vỡ vụn, đương nhiên, thời gian bọn họ bắn tên không dài, bởi vì những người này đã bị người của Thiên Cơ lâu giết. Thời điểm bốn phía khôi phục lại yên tĩnh, xe ngựa này lại chở những mũi tên đó rời đi.

Khi Mộ Phi Chi thu được báo cáo này, hắn đang ôm Thẩm Hành Vu không mở mắt ra được ngồi ở trên giường trong biệt viện của Hữu tướng.

“Có người mai phục muốn đánh len?” Thẩm Hành Vu nhắm mắt, có chút bối rối lẩm bẩm nói.

“Đúng, hai chiếc xe ngựa đều bị bắn thành tổ ong vỡ vụn. Khiếm ta mất đi người ta yêu nhất, đây đại khái là lời cuối cùng của Thiếu Khanh, chẳng qua hắn thật không ngờ, ta vốn không có đưa nàng đến Thiên Cơ lâu, mà thi thể trong xe ngựa cũng chỉ để che dấu tai mắt của người thôi.” Tuy Mộ Phi Chi ngồi ở trong một chiếc xe ngựa đi ra ngoài, nhưng hắn lưu lại ở nơi đó, không có trở về, bởi vậy cho dù có mai phục, cũng chỉ là hắn cố ý dẫn người ăn núp trong bóng tối ra ngoài mà thôi.

"Cũng may, đầu óc của chàng tương đối tốt." Bây giờ đã đến giờ tỵ, Thẩm Hành Vu không thể nào mở mắt nổi nữa, nàng lấu bầu vài câu, sau đó không lên tiếng nữa, lúc Mộ Phi Chi ôm lấy nàng, nàng đã ngủ ngon lành. Ôm lấy nàng đi vào bên trong, sức nặng trên tay cũng không bởi vì nàng mang thai mà tăng thêm, hắn nghĩ, sau khi hồi cung nhất định phải nuôi nàng mập theo một chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 74.4: A Vu, ôm

Ngày hôm sau.

Đường đá trong Vương cung đều được rửa sạch đôi mới hoàn toàn, không hề ngửi thấy một chút mùi tanh của máu, thậm chí còn không nhận ra được, tối hôm qua nơi đây còn là chiến trường, dường như Vương cung vẫn như cũ, không có bất kỳ thay đổi nào, lúc lâm triều Mộ Phi Chi để cho Phúc Hải đọc một thánh chỉ.

"Thanh Bình Hầu Mộ Thiếu Khanh, lấy danh nghĩa xây dựng thiên viện, âm thầm nuôi dưỡng sát thủ ở thang lâu, để thu thập tin tức, mua bán quan chức, hôm nay còn trắng trợn hơn bức vua thoái vị, lấy tội danh mưu phản xử cực hình..." Một thánh chỉ khiến cả đám kinh sợ, Mộ Phi Chi thu hết ánh mắt kinh sợ của đám đông vào mắt, ánh mắt hắn chuyển một cái, nhìn về phía bên trái Tả tướng đang cúi đầu, hỏi: "Tả tướng vì Hoài Nam, xâm nhập vào phủ Thanh Bình Hầu, thật là đáng khen." Hắn nửa mỉa mai nửa cười lạnh nói khiến Tả tướng lạnh sống lưng, nhờ kinh nghiệm nửa năm làm quan khiến hắn ta trấn tĩnh lại, hắn ta quý xuống lấy Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi tiếp tục chuyển động chiếc nhẫn trên tay, cười khê một tiếng: "Bình thân, người ta nói, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Tả tướng tự mình suy nghĩ là được."

"Thần biết tội."

...

Đối với Thẩm Hành Vu, cái chết của Mộ Thiếu Khanh không ảnh hưởng gì lớn đến cuộc sống của bọn họ, bởi vì từ đầu đến cuối, Mộ Phi Chi bảo vệ nàng rất tốt, chưa từng đặt nàng vào tình huống nguy hiểm, cũng vì vậy, từ sau khi Hữu tướng vào biệt viện, Thẩm Hành Vu chưa từng hỏi han gì đến chuyện triều đình, an tâm dưỡng thai, cuộc sống gia đình cũng trải qua tốt đẹp.

Đứa nhỏ bây giờ còn chưa đến hai tháng, thậm chí còn chưa hề lộ bụng, nhưng Mộ Phi Chi lại đối xử với nàng như đứa bé đã ra đời, lúc hắn rảnh rỗi, thường ghé vào bụng Thẩm Hành Vu, lẩm bẩm nói với bụng chưa nhô lên của nàng, thời điểm đó Thẩm Hành Vu thường đẩy hắn, che miệng cười nói: "Bây giờ vẫn chưa lớn?"

...

Trên đời này muốn hỏi việc gì có lực sát thương lớn, thì lời đồn tuyệt đối là một trong số đó, thánh chỉ xử tử Mộ Thiếu Khanh ban ra chưa được mấy ngày, mấy lời đồn đại lại bắt đầu xuất hiện trong kinh thành, lần này ảnh hưởng lớn hơn nhiều so với trong quá khứ, hơn nữa lần này không còn là nữ nhi nhà Hữu tướng, cũng không phải Vương hậu thân bí, mà lại là Mộ Phi Chi vị Đế vương trẻ tuổi mà vạn dân kính ngưỡng và Thanh Bình Hầu Mộ Thiếu Khanh đã bị giết kia.

Không cách nào tra ra xuất xứ của những lời đồn đại này, chỉ là từ trong phố lớn ngõ nhỏ đều đồn đại nói, sự thật là hai đứa trẻ do tiền vương sinh ra, sau lại bị lão Thanh Bình Hầu thu dưỡng, đương kim Vương thượng chính là Mộ Phi Chi vì muốn chấm dứt hậu hoạn, tự mình tiêu diệt Mộ Thiếu Khanh, nhìn lại, trải qua chuyện bồi dầu thêm mỡ, chuyện xưa lại biến thành như vậy.

Khi đến giờ lên triều, tất cả đại thần đều cẩn thận nhìn sắc mặt của Mộ Phi Chi, nhưng trên mặt Mộ Phi Chi vẫn mang vẻ lười biếng như cũ, hần ngồi ở trên ghế rồng, nhìn các đại thần ở phía dưới, mở miệng nói: "Các vị ái khanh, hôm nay không có gì bẩm báo à?"

Các vị đại thần cũng đáp ứng, thậm chí còn nhỏ giọng lúi rúi tra lời, Phúc Hải đứng ở một bên, liếc mắt nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình. Ấc, nhìn tình huống thật không ổn, mỗi lần Vương thượng lộ ra nét mặt này đều là đang có tính toán trong lòng, đây là kết luận mà hần ta đã rút ra sau vài năm hầu hạ.

"Hồi Vương thượng, cực thần có lời muốn nói." Nguyên lão Tiền đại nhân lên tiếng phá vỡ bế tắc, mỗi lần hần đều cậy mình là người lớn tuổi mà dám đương đầu đầu đàn, chỉ thấy hần bước ra khỏi hàng, sau đó cung kính cúi đầu trước Mộ Phi Chi, giọng nói rất cương trực công chính: "Vương thượng, hôm nay có một lời đồn nói," Tiền đại nhân cẩn thận nói tiếp: "Nói rõ là đệ đệ ruột của ngài, vì có người muốn tranh đoạt vương vị của ngài, cho nên tìm tội danh mưu phản để giết Thanh Bình Hầu."

Lời vừa nói ra, các vị đại thần liền thờ phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng có người dám nói ra lời mà bọn họ không dám nói, Tiền đại nhân cũng cảm thấy hoảng hốt, tuy bây giờ hần đứng rất đoan chính, nhưng không ai biết, chân trong quan phục không ngừng run lên, hần cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt của Mộ Phi Chi, nhưng rất tò mò, không biết sau khi Mộ Phi Chi nghe xong những lời này sẽ có sắc mặt gì.

"Tả tướng, người cảm thấy là ai ở sau lưng giờ trò quỷ?" Mộ Phi Chi lại vút vấn đề này cho Tả tướng, hơn nữa còn nói rõ ràng, người nào giờ trò quỷ sau lưng, một đám người lại bắt đầu lâm vào suy tư.

"Nhất định là người có tâm giờ trò quỷ sau lưng." Tả tướng đứng ra, kiên định nói.

"Vậy người cảm thấy ai là người có khả năng nhất?" Mộ Phi Chi vẫn lười biếng như cũ.

"Chuyện này thần không dám vọng đoán." Tả tướng xoay chuyển rất tốt.

"Nếu vậy thì bãi triều." Nói xong, Mộ Phi Chi liền mang theo Phúc Hải rời đi.

"Phúc Hải, người cảm thấy ai là người giờ trò?" Mộ Phi Chi lại mang vấn đề vừa rồi ra hỏi Phúc Hải lần nữa, Phúc Hải lắc đầu, công bố không dám nói lung tung.

"Người nói đúng, ta sẽ không trách tội." Mộ Phi Chi lên tiếng đề hần nói.

"Hôm đó, những người biết chuyện ngoại trừ Ngự lâm quân thì còn có Tả tướng, cho nên nếu là Tả tướng ra mặt, chuyện kia nhất định có thể giải quyết." Phúc Hải rụt rè nói, nhưng mà hần ta vẫn nói ra phải giải quyết như thế nào.

"Ra mặt?" Giống như nghe được chuyện cười, Mộ Phi Chi lớn tiếng cười, cái này khiến cho Phúc Hải cảm thấy khó hiểu.

"Châu châu trên một sợi dây cũng phải cố nhảy đến bước cuối cùng." Khi đến gần điện Thái Cực, Mộ Phi Chi khẽ thì thầm một câu khẽ nói.

"Nghe nói chàng bị lời đồn đại kia quán lấy người." Mộ Phi Chi vừa vào đến đại điện, liền nghe thấy lời trêu chọc của Thẩm Hành Vu.

"Không phải nói an tâm dưỡng thai sao? Sao lại quan tâm những chuyện này?" Mộ Phi Chi thấy Thẩm Hành Vu đắc ý như biến thành người khác, liền lập tức cho cung nữ lui sạch, chỉ để không gian cho hai người bọn họ, Thẩm Hành Vu để khung thêu xuống, tặc lưỡi hai cái nói: "Cho dù ta không muốn nghe, những lời này vẫn tự động chui vào lỗ tai. Phu quân, xem ra lần này có người muốn đưa chàng vào chỗ bất nhân bất nghĩa."

"Bình đến tướng đỡ, nước đến đất chặn, đạo lý đơn giản như vậy mà A Vu cũng không hiểu sao?" Khóe miệng Mộ Phi Chi cong lên.

Thẩm Hành Vu vỗ vỗ ngực hần, ảo não nói: "Xem ra là ta lo lắng vô ích rồi."

"Đội thu thập lão hồ ly này xong là ta có thể an ổn chờ bảo bảo ra đời." Mộ Phi Chi ghé đầu vào bụng nàng, trong giọng nói mô tả cuộc sống hạnh phúc khiến cho người ta vô cùng hâm mộ.

"Chàng đừng làm mình bị thương là được." Dao thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, Thẩm Hành Vu chỉ lo lắng hần xảy ra chuyện.

"Yên tâm đi." Mộ Phi Chi ôm lấy hông nàng, vùi đầu vào trong ngực nàng, nơi đó có mùi vị ấm áp.

...

Khi Mộ Phi Chi giao nhiệm vụ điều tra cho Tả tướng, lúc đầu là mấy người dâng tấu, sau phạm vi lại càng mở rộng buộc tội Hữu tướng, nói Hữu tướng vì muốn trả thù việc mình bị giam lỏng, sau đó liền lệnh cho người xung quanh tung ra lời đồn đại, cho nên mới tạo trường hợp như bây giờ.

Lúc đầu Mộ Phi Chi còn biểu hiện bình tĩnh, đến cuối cùng, lúc đang thượng triều, ngay trước mặt cả đám quần thần, quăng tất cả tấu chương trên bàn xuống, tiếp đó tức giận nói với quan phụ trách Đại Lý Tự: "Đại Lý Tự nghe lệnh, lập tức phong tỏa phủ Hữu tướng, tăng gấp đôi binh lực, Cô vương muốn xem xem, bọn họ còn có thể gây ra những chuyện gì."

Tả tướng nhìn biểu hiện của Mộ Phi Chi, mặc dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng vẫn cảm thấy yên tâm, sau khi hạ triều trở về Tướng phủ, hắn liền chui vào ngự thư phòng, tiếp đó di chuyển một cái bình sứ thanh hoa, bức tường đằng sau tủ sách lập tức hiện ra một cái cửa, hắn đi vào bên trong mật thất chưa được bao lâu, liền ngừng lại giữa một cái phòng trong lòng đất, bởi vì ở trong lòng đất, nên toàn bộ trong đó đều đốt nến, ánh nến ấm áp kéo dài bóng người trên đất, Tả tướng quỳ xuống sau lưng cái bóng kia, trả lời: “Chủ tử, đã làm theo chỉ thị của ngài, bây giờ tuy rằng Vương thượng chưa hề động, cũng chưa có ý định giết người, nhưng tin là không lâu nữa, đầu Quý Viễn Sơn sẽ khó giữ được.”

Một đầu tóc dài của người nọ đổ xuống, óng ánh trong suốt giống như Cừu thiên huyền nữ, nàng đeo một cái khăn che mặt, khiến người khác không thấy rõ diện mạo khuôn mặt, chỉ nghe nàng chậm rãi trả lời: “Chúng ta không còn Mộ Thiếu Khanh để lợi dụng, kế tiếp người phải làm việc cẩn thận.”

“Thuộc hạ đã rõ, nhưng Lục hoàng tử chậm chạp không chịu ra mặt, thuộc hạ cũng không có biện pháp.” Tả tướng có chút khó xử nói.

“Lục hoàng tử cũng chỉ là cái danh vọng, hắn không ra mặt, thì người bắt hắn phải xuất hiện, lần này ta sẽ ở lại Hoài Nam một thời gian, ngồi đi tự rút.”

...

Phủ Hữu tướng bị tầng tầng lớp lớp binh lính canh gác, trong mắt mọi người ở đây, tất nhiên Hữu tướng đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, từ trước đến nay trong triều không thiếu tường bao, theo bọn họ, cây đại thụ Hữu tướng này lập tức sẽ sụp đổ, cho nên bây giờ có thể phui sạch quan hệ thì liền phui sạch quan hệ, có thể bỏ đá xuống giếng thì bỏ đá xuống giếng, trong khoảng thời gian ngắn, tấu chương buộc tội Hữu tướng đã chất thành một đống nhỏ. Hôm nay, tâm tình của Thẩm Hành Vu rất tốt liền đi hâm một chén canh mang đến cho Mộ Phi Chi, bởi vì mấy ngày nay hắn thật sự rất mệt mỏi, nàng đã nghĩ bản thân mình nên phát huy một chút tiền lực của hiền thê, nàng cố ý báo Phúc Hải không cần thông báo, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, kết quả vừa đi vào Ngự thư phòng, nàng lại ngăn cả người, bởi vì nàng không nhìn thấy Mộ Phi Chi ở đâu, mà nguyên nhân là đồng tống chương cao ngất đặt ở trên bàn đã che mất đầu Mộ Phi Chi, chờ đến khi thấy rõ nguyên nhân, Thẩm Hành Vu liền cười ha ha, trách không được mấy ngày nay hắn đều trở về rất trễ, thì ra là bị đồng tấu chương này giữ chân.

“Đưa cho ta? Cuối cùng nàng cũng bắt đầu sẵn sàng phu quân của nàng rồi hả?” Thẩm Hành Vu tiếp nhận khay trong tay Thạch Lư, sau đó bảo nàng đi ra ngoài, chờ Thạch Lư từ từ cười đóng cửa lại, bỗng Mộ Phi Chi ngẩng đầu lên, một môi trong mắt bị quét sạch, khóe miệng hắn cong lên tươi cười trên tức Thẩm Hành Vu.

“Khi nào ta không chăm sóc chàng hả?” Thẩm Hành Vu hất bút son trước mặt hắn ra chỗ khác, thu thập một chỗ trống nhỏ, sau đó mới đưa bát canh nàng tự tay nấu đến trước mặt hắn, đưa cái thìa nhỏ cho hắn, sau đó tha thiết mong chờ nhìn hắn, đợi hắn đánh giá.

Mộ Phi Chi tao nhã nhận thìa, tiếp đó trong ánh mắt chờ đợi của nàng, há miệng ném một ngụm nhỏ.

Lúc hai mắt Thẩm Hành Vu tỏa sáng đợi hắn đánh giá, đột nhiên Mộ Phi Chi nói một câu: “Sao lại khó uống hơn so với Vương tỷ làm?”

“...” Thẩm Hành Vu xem thường hắn, thuận tay cầm tấu chương bên cạnh muốn đập lên đầu Mộ Phi Chi, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ xuống tay, nhìn khuôn mặt có vẻ không vui của nàng, Mộ Phi Chi cảm thấy vui liền cười nói: “Lừa nàng thôi, uống rất ngon.”

“Có uống là được rồi, ở đâu ra nhiều thói xấu như vậy.” Thẩm Hành Vu nhỏ giọng than một tiếng, sau đó vừa muốn đi, Mộ Phi Chi cũng rất cảnh giác ngẩng đầu, nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Nàng muốn đi đâu?”

“Ra ngoài đi dạo.” Thẩm Hành Vu ừ ừ nói.

“Bồi ta.” Mộ Phi Chi chỉ nói hai chữ, nhưng trong đó ẩn chứa ý tức giận bá đạo, thật là không ngăn được.

“Nhìn tấu chương này, rất thú vị.” Mộ Phi Chi vội vàng uống canh, vì thế liền chỉ chỉ đồng tấu chương nhỏ trên bàn với Thẩm Hành Vu.

“Đây là cái gì? Tuyền tú nữ?” Thẩm Hành Vu cố ý kéo thật dài mấy chữ cuối cùng, nàng vụng trộm nhìn Mộ Phi Chi, thấy Mộ Phi Chi vẫn chuyên tâm cúi đầu uống canh, lúc này mới rút một quyển tấu chương ra xem. Nàng vừa muốn mở ra, bỗng nghe thấy người nào đó mở miệng nói: “Tấu chương tuyền tú nữ không hề đến nơi này của ta.”

“Tại sao?” Thẩm Hành Vu hỏi theo bản năng.

“Ta nói với Phúc Hải, về sau những tấu chương loại đó, nhờ kỹ tên, rồi ném tới Ngự thiện phòng để nhóm lửa.” Mộ Phi Chi nhàn nhã uống canh, tuy hương vị có chút nhạt, nhưng hắn vẫn cảm thấy hợp với khẩu vị của hắn!

“Những thứ này đều là tấu chương buộc tội Hữu tướng?” Thẩm Hành Vu hờn dỗi liếc mắt nhìn Mộ Phi Chi một cái, sau đó liền bị tấu chương đó hấp dẫn, một đồng người thông đồng cùng nhau bỏ đá xuống giếng sao?

“Ừ!” Mộ Phi Chi gật đầu.

“Tả Hữu tướng từ trước đến nay đều cân bằng quyền lực, thiếu một thứ cũng không được, một khi một bên độc chiếm, đây cũng không phải chuyện tốt.” Thẩm Hành Vu không nhịn được mở miệng nói.

“Dĩ nhiên, ta đã an bài xong mọi chuyện, chỉ chờ lão hồ ly mắc câu.” Mộ Phi Chi cảm thấy mỹ mãn lau miệng, đẩy cái khay sang một bên, Thẩm Hành Vu giật mình nhìn cái bát không, lông mi run lên, nhất thời không biết nói gì.

“A Vu, ôm ôm” Mộ Phi Chi vươn tay ra với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu đã quen với hành động này của Mộ Phi Chi, nàng tiến lên ngồi lên đùi hắn, hai tay rất tự nhiên ôm cổ hắn, tìm tư thế thoải mái trong lòng hắn, sau đó vui vẻ híp mắt.

“A Vu, nàng có nguyện vọng gì? Khi mà nàng chưa tiến cung?” Mộ Phi Chi đột nhiên hỏi vấn đề này.

Thẩm Hành Vu dựa vào trong lòng hắn, lười biếng nói: “Tìm nam nhân, lưu lạc thiên nhai, sau đó tìm một nơi yên tĩnh ẩn cư, làm một đôi thần tiên quyền lữ.”

“Thật đúng là tác phong của nàng.” Mộ Phi Chi ôm chặt nàng, trong lòng âm thầm tính toán, bao nhiêu năm nữa mới có thể làm tròn giấc mộng này của nàng, nàng có thể tới bên cạnh hắn, đã thành toàn tất cả ảo tưởng của hắn, thế tử, đứa nhỏ, một gia đình ấm áp, giống như toàn bộ Vương cung này đều bởi vì nàng đến mà được phủ thêm một tầng ấm áp, mà quãng đời còn lại của hắn, cũng muốn hoàn thành giấc mộng này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thân phận của Đỗ Trọng (1)

"Thật kinh ngạc, không ngờ hóa ra là hữu tướng đại nhân đang âm thầm cấu kết với Thanh Bình hầu, muốn bức vua thoái vị, tự mình xưng vương."

"Giờ Ngọ hôm nay sẽ hành hình hữu tướng ở chợ, đến lúc đó chúng ta có thể đi xem."

"..."

Ngày này, người ở kinh đô bắt đầu sôi trào, bởi vì qua nửa tháng giải quyết, triều đình đã dán thông báo, công bố rằng hữu tướng cấu kết với Thanh Bình hầu có ý đồ mưu phản. Vào giờ ngọ hôm nay sẽ chém đầu ở chợ. Thông báo vừa ra, mọi người trong kinh đô bắt đầu bàn tán lủi lủi. Chuyện trên triều đình thì bọn họ không nắm rõ ràng. Nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được mọi chuyện. Việc này là có ý định vận hữu tướng ngã. Mọi người nghĩ được kết quả này liền không ngừng thổn thức. Gần vua như gần cọp, cho dù là quyền cao chức trọng, thì cũng không qua được trận này.

Trong cung, Phúc Hải bẩm báo chi tiết tình huống bên ngoài cho Mộ Phi Chi nghe. Mộ Phi Chi nghe xong, khép sổ con lại, hỏi Phúc Hải: "Bên phía Đại Lý Tự đã xử lý ổn thỏa chưa?"

"Bẩm vương thượng, đã xử lý ổn rồi." Phúc Hải không biết Mộ Phi Chi muốn làm cái gì, nên cứ theo lệnh của Mộ Phi Chi để làm việc, vì thế còn biết được khi nào hắn muốn bán thuốc trong cái hồ lô này thì phải đến lúc đó mới biết được

Giờ ngọ,

Một đám quan binh vây kín sân khấu giữa chợ đến mức một giọt nước cũng không lọt qua được. Sau đó mọi người vây xem chỉ nhìn thấy một chiếc xe chở tù kéo theo một người, chậm rãi đi về phía này. Người đó đầu bù tóc rối, trên mặt, trên người dính đầy trứng chim và rau quả vỡ nát. Khi hắn đi đến gần, quan binh liền dẫn hắn đi xuống. Trong lúc vô tình, người đó nâng mặt lên một cái, thoáng lộ ra khuôn mặt xuống sắc kia không phải là hữu tướng Quý Viễn Sơn thì là ai?

Hắn bị người ta ép quỳ lên trên đài cao, nhưng vẫn còn có người ném trứng và lá rau xà lách lên người hắn, bởi vì ở đây có một số người dân Hoài Nam cũng đi xem. Mộ Phi Chi chính là thần của bọn họ. Đây cũng không phải do bọn họ phóng đại, mà vì từ khi Mộ Phi Chi tự mình cầm quyền tới nay, Hoài Nam phát triển và biến hóa vô cùng lớn. Hiện giờ, Kinh Đô vô cùng phồn hoa, thậm chí ở bất cứ chỗ nào cũng có thể thấy được rất nhiều nhà buôn của Hoài Bắc và Tắc Bắc. Sự phồn hoa như vậy là việc mà trước nay chưa có. Hiện giờ bỗng nhiên lại xuất hiện một kẻ muốn bức vua thoái vị, thậm chí còn muốn liên thủ để soán quyền. Điều này đối với người dân Hoài Nam mà nói, đây là tội danh không thể tha thứ. Cho nên tự nhiên thái độ của bọn họ đối với hữu tướng cũng sẽ không thể tốt được.

Sự việc như một tuồng kịch, theo thông cáo kia, người bị xử quyết hôm nay là hữu tướng còn người giám sát lại là tả tướng. Từ trước đến nay, hai người này vốn xung khắc với nhau như nước với lửa. Hữu tướng nhìn thấy bóng dáng tả tướng đang chậm rãi bước đến, sắc mặt đen xì lại.

"Quý đại nhân, hiện tại ngài có cảm giác như thế nào?" Tả tướng đi tới trước mặt hữu tướng rồi ngồi chồm hổm xuống, trong ánh mắt dài nhỏ mang theo vài phần đắc ý.

"Cầu tặc, đều do ngài tính kế ta ở trong bóng tối." Vốn Quý Viễn Sơn xuất thân từ võ tướng, tự nhiên không thể đối đáp được với tả tướng có xuất thân từ văn nhân. Bất ngờ hắn nhả một ngụm vào mặt tả tướng, biểu tình trên mặt vô cùng hung dữ.

"Hữu tướng không nên nói lung tung mấy lời này. Dù sao, thánh chỉ xử quyết ngài ngày hôm nay cũng không phải do bản tướng muốn có là được. Muốn trách thì ngài lên trách vương thượng." Tả tướng đứng dậy, vỗ tro bụi trên quan bào của, sau đó ngồi xuống chỗ của mình sau bàn giám thẩm, vô

cùng bình tĩnh chờ thánh chỉ xử quyết của Mộ Phi Chi.

Không đến một phút đồng hồ, tả tướng cũng không biết trong nhà hấn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Một đội Ngự Lâm quân phụng mệnh lệnh Mộ Phi Chi, yên lặng vây tả tướng phủ lại. Sau đó bắt đầu xét nhà, mà lúc này tả tướng đang ngồi ở trên đài giám trăm, nhìn người cầm thánh chỉ màu vàng sáng đang cưỡi ngựa đến càng lúc càng gần. Đột khi người nọ đi đến gần bàn giám trăm, lúc đó đúng vào giờ Ngọ. Người nọ cầm thánh chỉ trong tay rồi mở ra, sau đó thấy đám người xung quanh tất cả đều quỳ xuống.

"Thánh chỉ của vương thượng, thân là Thừa tướng lại cấu kết với Thanh Bình hầu, ý đồ mưu phản, hiện giờ đặc biệt hạ lệnh, tả tướng, trăm đầu ngay lập tức." Hai tay tả tướng đang định nhận thánh chỉ, nhưng bởi vì câu nói này mà dừng lại một giây. Mà đám người xung quanh vẫn chưa hiểu được tình huống hiện tại là chuyện gì, chỉ thấy hơn mười người áo đen chạy từ bên ngoài vào, chạy thẳng đến bên cạnh tả tướng, tốc độ nhanh chóng khiến người lưu luyến.

"Phứt phứt." một tiếng, hữu tướng vốn đang quỳ, dây trói tay ở đằng sau ông ta bị đứt. Ông ta vén mái tóc tán loạn kia lên, cho dù trên mặt vẫn còn dính lông trắng trắng, nhưng cũng không thể che dấu được hết ánh mắt mãnh liệt: "Tả tướng, người cầm thấy màn diễn xuất này như thế nào?"

Quần chúng xung quanh đều muốn hôn mê, đây là chuyện gì, không phải muốn xử quyết hữu tướng sao? Tại sao trong nháy mắt lại đổi thành xử quyết tả tướng?

Tốc độ của người trong Thiên Cơ lâu rất nhanh, ngay khi tả tướng sững sờ sau khi nghe được thánh chỉ, chỉ trong một cái chớp mắt đã bắt đầu xuống tay, vừa nhanh vừa mạnh. Nhưng về phía tả tướng cũng không phải là không có chuẩn bị. Ngay khi bọn họ vây quanh tả tướng, trong đám người lại thoát ra vài người đi lên trợ giúp tả tướng đột phá vòng vây. Mà mấy người khác lại bắt đầu công kích hữu tướng, dường như nhất định phải đưa hữu tướng vào chỗ chết.

Mộ Phi Chi đã chuẩn bị cho kế hoạch ngày hôm nay, nhất định sẽ tìm cao thủ cao nhất trong Thiên Cơ lâu. Cho nên mặc dù tả tướng có người âm thầm bảo vệ, nhưng vẫn phải rơi vào trong tay Thiên Cơ lâu. Nhưng cái là, mọi người giết mình chính là, tả tướng luôn có bộ dáng vẫn nhún từ trước đến nay lại biết võ công. Khi ông ta và một đám tùy tùng đều được giải quyết, người Thiên Cơ lâu nhanh chóng lui lại, một đám quan binh của Đại Lý Tự giam cầm tả tướng ở trên đài. Sau khi thi lễ với hữu tướng cả người rách nát, sau đó mới cung kính nhìn về phía phương hướng bên ngoài. Một chiếc xe ngựa yên lặng đậu ở chỗ này, dưới tầm mắt của mọi người, một bàn tay thon dài vén màn xe lên, sau đó thì thấy Mộ Phi Chi mặc một bộ quần áo trắng nhảy từ trên xe ngựa đi xuống. Hấn đi từng bước một, vô cùng tao nhã đi về phía bàn, Phúc Hải cung kính đi bên cạnh, yên lặng nghe thấy tiếng hút khí từ những người xung quanh.

"Quyền ái khanh, cái chức tả tướng này của người đúng là đến tận cùng rồi!" Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống cái ghế dựa đã được chuẩn bị từ sớm, hấn xoay tròn cái nhẫn trên ngón tay, nhìn về mặt không phục của tả tướng, chậm rãi nói.

"Thần đã làm sai cái gì? Vương thượng đừng nên tin mấy lời lời gièm pha của tiểu nhân mà oan uổng cho thần." Tả tướng cảm ghét ngẩng đầu nhìn hữu tướng đang đứng ở một bên. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của Quý Viễn Sơn kia, tả tướng liền hận nghìn răng nghìn lợi. Từ xưa đến nay, từ lúc hai người làm quan được vài thập niên, trong mọi chuyện hữu tướng đều đối nghịch với hấn, hấn nhìn không vừa mắt lão thất phu này.

"Người không sai chỗ nào? Hữu tướng, người đến nói cho tả tướng nghe một chút, nếu không hấn sẽ chết không nhắm mắt." Mộ Phi Chi lười biếng nâng mắt nhìn hữu tướng. Hữu tướng lau lông trắng trắng trên mặt, giọng nói vô cùng hùng hậu nói: "Trước tiên là nói về việc của quân cơ doanh, vương thượng giam thống lĩnh của quân cơ doanh là Dư Thiệu Bình. Sau khi thẩm vấn đã biết được, Dư Thiệu Bình chỉ ra và xác nhận kẻ chủ mưu phía sau là cự thân. Bởi vì ta đã từng đề bạt hấn, nhưng trên thực tế thì Dư Thiệu Bình đã sớm là người của tả tướng, là người dẫn đường cho hấn, bảo cho hấn chỉ ra và xác nhận người làm chủ phía sau màn là ta. Còn nữa, chuyện ở Võ Sinh quán, tiểu nữ (con gái) của cự thân thực sự không hiểu chuyện, làm ra chuyện không tuân theo lễ đạo. Nhưng ta đã kiểm chứng, Lưu Tri Lễ thật đã sớm bị người của các người hại chết, Lưu Tri Lễ quyến rũ tiểu nữ kia là do các người tìm người giả trang. Cự thân vì chuyện của tiểu nữ mà bị liên lụy. Còn về chuyện Hải Thành bị hạn hán lớn, Khương Đại Hải khi còn trẻ thực sự là một nhân tài, chỉ bởi vì ta đã từng thương thức hấn ta, các người liền hướng đầu mâu về phía ta. Nghĩ xem, trước khi Khương Đại Hải chết đã nói ra khẩu cung, tất nhiên cũng sẽ chỉ rõ là ta. Tất cả mọi chuyện đều ám chỉ ta, mưu kế này của tả tướng thật sự rất tuyệt. Rõ ràng là người bị liên lụy đến chuyện Thanh Bình hầu bức vua thoái vị, vậy mà cuối cùng vẫn có thể dựa vào một ba tác miệng lưỡi của người mà nói đen thành trắng. Ta thừa nhận, về điểm này vinh viễn ta không thể sánh bằng người."

"Thanh Bình hầu mưu phản, cô vương cũng biết lý do, vậy Quyền ái khanh, người nói cho cô vương, lý do mà người muốn làm phản là cái gì?" Mộ Phi Chi phát tay với hữu tướng, hữu tướng tự động lui về bên cạnh hấn và đứng vững. Mộ Phi Chi cong khom lưng, nhìn tả tướng quỳ trên mặt đất, giọng nói tuy là lười biếng, nhưng trong giọng nói mang theo cảm giác áp bức mạnh mẽ.

"Ha ha, chim khôn thì lựa cành mà đậu, từ xưa đến nay đều là như vậy, vương thượng người tự tay giết đệ đệ, sao có thể trở thành một vương thượng nọtots được?" Tả tướng chợt phá lên cười khách khách, hấn muốn làm cho tất cả người dân của Hoài Nam biết, Mộ Phi Chi là người tự tay giết chết đệ đệ của mình.

"Chim khôn lựa cành mà đậu? Người cũng chỉ muốn tìm tên tuổi, một lý do để người có thể làm quang minh chính đại cướp ngôi? Quyền ái khanh, sỏ dĩ cấu kết người Thanh Bình H cũng chỉ lợi dụng hấn thôi? Một Hầu gia soán vị sẽ không danh chính ngôn thuận bằng một vương tử soán vị phải hay không?" Mộ Phi Chi cười như không cười nhìn tả tướng, trong mắt tràn đầy ánh sáng.

"Không sai, năm đó tiên vương còn có một vị Lục đệ, nếu không phải bởi vì tuổi còn nhỏ, vương vị bị huynh trưởng đoạt lấy. Nói không chừng lúc này đã là xưng bá làm vương thượng Hoài Nam. Vương vị này hiện giờ đâu đến lượt người được làm?" Đường tất cả chuyện tình được lời ra ánh sáng, tả tướng cũng không muốn che dấu nữa, ông ta mở miệng rất cuồng vọng.

"Ta cũng đang tìm Lục vương thúc, Quyền ái khanh, chắc người đã tìm được?" Mộ Phi Chi cười lạnh một tiếng, hai mắt như mắt chim ưng nhìn chăm chăm tả tướng.

Chương 89: Chương 75 (2)

"Chuyện Lục vương tử sống hay chết không phải nên hỏi vương thượng sao? Đến ngay cả đệ đệ thân sinh, người còn có thể giết, thì một người thúc thúc thì tính làm gì?" Tả tướng nói một cách căm hận, vừa nghe là biết, ông ta cũng không tìm được vị lục vương tử thần bí kia, chỉ là muốn mượn tên tuổi của Lục vương tử để chống đối lại Mộ Phi Chi.

"Khách khách." Đột nhiên trên đài nổi lên một trận gió âm lãnh, một tiếng cười âm hiểm lạnh lẽo giống như nước đá giội thẳng vào sau lưng tả tướng. Ông ta chỉ cảm thấy phía sau lưng âm u lạnh cả người.

"Tả tướng đang nguyên rủa bốn vương còn trẻ mất sớm?" Một tiếng cười âm hiểm kèm theo câu nói đó ngay lập tức làm suy nghĩ của mọi người nổ tung, trừ bỏ nam nhân áo trắng đang ngồi lười biếng ở trên ghế kia.

Mọi người giương mắt nhìn lại, ngay cả tả tướng cũng giật mình nghiêng người để nhìn. Chẳng biết lúc nào có một nam nhân đầu đầy tóc trắng đứng trên đài cao. Cả người hắn mặc một bộ cẩm bào màu đỏ sậm, màu tóc trắng hiếm có được cột lên bằng cây trâm ngọc. Khuôn mặt còn đẹp hơn nữ tử kia khiến cho mọi người xung quanh thét chói tai. Ông ta giương mắt nhìn đôi con ngươi màu tím lưu chuyển kia, tả tướng liền cảm thấy lo sợ.

"Ngươi... Ngươi là..." Đồng tử trong mắt tả tướng đồng tử nhất thời mở lớn, ông ta không dám tin mà nhìn người trước mắt, đến cả Phúc Hải đứng ngay bên cạnh Mộ Phi Chi cũng cả kinh. Hóa ra, hóa ra vị chủ tử kia vẫn còn sống, lại còn là vị quý y đại nhân này.

"Tả tướng đại nhân, người cảm thấy ánh mắt của bốn vương có thể làm giả được sao?" Đỗ Trọng đến bên cạnh tả tướng ngồi xuống, cười âm hiểm, khiến tả tướng nghe được mà da đầu run lên.

Tả tướng trừng to mắt, cặp mắt tím kia đúng là đôi mắt của vu tộc. Ông nội của Mộ Phi Chi, đồng thời cũng là Hoài Nam vương tiền nhiệm, lúc hơn năm mươi tuổi quả thật có cưới một vị nữ tử có con ngươi màu tím, lai lịch không rõ. Chẳng qua nữ nhân kia cũng không sống được mấy liền chết một cách khó hiểu. Từ đó về sau, trong cung cũng không còn tin tức của Tiểu Vương Tử. Người đời đều cho rằng hắn ta cũng chết trong trận ngoài ý muốn kia, giống như mẫu thân của hắn.

"Chuyện quản lý thiên hạ này, bốn vương không có chút hứng thú nào cả. Ngược lại việc giết người, bốn vương lại rất là tinh thông. Nếu vừa rồi tả tướng đã nguyên rủa bốn vương trắng niên mất sớm, không bằng bốn vương mượn thân thể này của tả tướng để hoàn thành ý nguyện của tả tướng?" Không biết khi nào thì Đỗ Trọng đã lấy ra một tiểu chủy thủ từ trong ống tay áo, nhìn tả tướng giống như một người chết, lưỡi dao sắc bén kia để ngay ở trên mặt của tả tướng vẽ vẽ. Thêm vào đó, bộ dạng yêu mị và giọng nói của Đỗ Trọng, lại càng làm cho phía sau lưng người ta phát lạnh, cho nên dưới sự kinh sợ liên tục, trên đầu tả tướng cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

"Chơi đủ chưa?" Mộ Phi Chi đứng dậy, nhướn mày nhìn bóng dáng màu đỏ kia, hỏi.

"Đủ rồi." Đỗ Trọng lại cười âm hiểm hai tiếng, đi lên phía trước, đứng ở bên người Mộ Phi Chi. Mộ Phi Chi nhìn về phía mọi người, sắc mặt vô cùng nghiêm túc nói: "Truyền khẩu dụ của ta, tả tướng có ý đồ mưu phản, xử trảm ngay lập tức."

Ngày hôm nay, người bị xử trảm cuối cùng chính tả tướng, đầu của tả tướng rơi ở một khắc kia, tất cả quan binh chung quanh hữu tướng phủ đều được bỏ lệnh cấm. Mộ Phi Chi cũng ban ra một đạo thánh chỉ rửa oan cho hữu tướng. Chẳng qua, tại trong vòng vài ngày sau đó, chuyện này vẫn được tất cả mọi người nói chuyện say sưa, không chỉ vì vận mệnh của tả tướng, hữu tướng được xoay ngược lại, còn bởi vì vị vương gia có dung mạo tuấn mỹ, mái tóc trắng xóa kia đột nhiên xuất hiện. Cao hứng nhất là một đám nữ tử ở trong kinh đô, bọn họ nghĩ, không còn một Thanh Bình hầu, kết quả lại có một nam nhân đẹp hơn so với Thanh Bình hầu. Hơn nữa còn là một vương gia, có dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, trong tương lai, Đỗ Trọng sẽ trở thành tính nhân trong mộng của rất nhiều khuê nữ tử.

Bên ngoài nháo loạn lật trời, trong cung cũng nháo loạn vô cùng. Cũng khó trách, Mộ Phi Chi giấu tin tức này quá kỹ, đến ngay cả Mộ Tê Hoàng cũng không biết thân phận chân thật của Đỗ Trọng. Hiện giờ thân phận chân thật của Đỗ Trọng được vạch trần, tự nhiên sẽ dẫn tới việc trong cung nhắc lên con sóng gió động trời. Người trước kia rất sợ Đỗ Trọng, hiện giờ trong ánh mắt nhìn hắn lại thêm vài phần kính sợ. Tóm lại, Đỗ Trọng vẫn là người bọn họ không dám tiếp cận như cũ.

Thẩm Hành Vu cũng bị tin tức này dọa làm nhảy dựng lên. Nhưng khi nhìn bộ dáng của Đỗ Trọng đi theo Mộ Phi Chi vào Thái Cực điện, bỗng nhiên Thẩm hành Vu liền hiểu ra. Nàng vẫn cho là Mộ Phi Chi và Đỗ Trọng có sự liên hệ không quá chặt chẽ, giống như là quan hệ bằng hữu chân chính. Bởi vì đối với Mộ Thiếu Khanh, từ trước đến nay Mộ Phi Chi luôn có sự lo lắng không yên. Nhưng đối với Đỗ Trọng, dường như hắn luôn luôn yên tâm giao chuyện cho Đỗ Trọng, thậm chí còn dẫn Đỗ Trọng đi Thiên Cơ lâu. Huống hồ, Đỗ Trọng vốn là quý y, lại thường thường ngồi ở trong vương cung, hóa ra, giữa hai người bọn họ còn có một tầng quan hệ như vậy.

"Sur thúc đem tóc buộc lên như vậy rất đẹp mắt." Trong lúc Thẩm Hành Vu đang suy nghĩ, hai người kia đã đến trước mặt nàng, nàng giương mắt nhìn

Đỗ Trọng đầu tóc chỉnh tề, mỉm cười nói.

"Nếu không phải vì cứu trần, ta sẽ không thêm ăn mặc chỉnh tề như vậy đâu." Đỗ Trọng nghe Thẩm Hành Vu nói như vậy, tay rút cây trâm màu tím kia xuống, một đầu tóc trắng liền rơi ra. Ngay khi mái tóc kia tung bay rơi xuống trong một cái chớp mắt, Thẩm Hành Vu phát hiện, bộ dáng của vị sư thúc yêu nghiệt này của nàng thật sự rất đẹp, làn da quá trắng, rất giống bộ dáng của quý.

"Đã nghe hết?" Mộ Phi Chi giữ lấy bả vai của Thẩm Hành Vu, vẫy tay bảo hạ nhân lui ra, trong điện chỉ còn lại có ba người.

"Uhm." Thẩm Hành Vu gật đầu, Đỗ Trọng lại lười nhác, ngồi ở một bên ngả người ra sau.

"Có cảm giác gì?" Mộ Phi Chi căng thẳng hỏi.

"Có chút kinh ngạc." Thẩm Hành Vu nói thật.

"Nếu không, lúc Bảo Bảo sinh ra, ta liền thoát vị cho hắn, chúng ta tìm một chỗ sống tự do đi." Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu, mở miệng cười lớn.

"Ta sẽ để cho hài tử của ngươi vĩnh viễn không thể sinh ra." Đỗ Trọng quay đầu lại, hung tợn nói với Mộ Phi Chi.

"Sao các ngươi có thể nhận ra nhau?" Thẩm Hành Vu rất tò mò, làm sao Đỗ Trọng lại có thể vừa có được một thân y thuật tuyệt đỉnh, lại vừa có thể chạm trán với Mộ Phi Chi.

"Việc này vẫn nên là nói từ chỗ phụ vương của ta." Mộ Phi Chi kéo tay Thẩm Hành Vu, giọng nói trầm thấp mát lạnh, chậm rãi kể hết mọi chuyện xưa.

Hóa ra, ông nội của Mộ Phi Chi khi hơn bốn mươi tuổi, đi săn thú liền gặp được một vị nữ tử mờ mịt bất lực, lưu lạc một mình ở trong rừng cây. Trêm đầu vị nữ tử không có một chút trang sức gì cả, mái tóc dài đen sẫm tóc cứ thả rối tung sau lưng như vậy. Một vị thiếu nữ mờ mịt không biết chuyện đời, một người là vương thượng mặc dù đang ở tuổi trung niên nhưng sức quyến rũ vô cùng. Chuyện tốt của hai người cứ như vậy mà thành.

Sau khi nữ tử được Hoài Nam vương mang về cung, thì được sắp xếp bảo hộ rất tốt, không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy nàng. Cứ như vậy, hai người có tuổi chênh lệch lớn lại sống một cuộc sống mỹ mãn vài năm trong chốn thâm cung. Chẳng qua, sau này chuyện xảy ra quá đột nhiên. Vốn ly viên được bảo vệ bởi đám ngự lâm quân trung điệp kia lại bị người ngoài xâm nhập lặng lẽ. Một đêm đó, khắp cả Ly Viên đều tràn ngập hương vị của máu tươi. Nàng kia nhận thấy mình không thể thoát được, trước tiên liền dấu con trai của mình trong ngăn tủ quần áo ở cạnh giường. Sau đó ra sức chém giết với đám thích khách không biết kia. Người con trai mới chỉ có bốn tuổi xuyên qua khe hở của ngăn tủ, nhìn máu trên người mẫu thân càng ngày càng nhiều, màu sắc từ đỏ tươi trở thành đỏ sẫm. Tuổi của bé quá nhỏ cho nên cuối cùng đứa bé đó không nhìn được mà gọi một tiếng "mẫu phi". Những người đó nhìn thấy đứa bé còn mang hơi sữa này, hiển nhiên rất là chấn động. Nhưng bọn chúng cũng không vì tuổi hắn còn nhỏ mà bỏ qua hắn. Sau khi, nhưng được mẫu thân của hắn bảo vệ, nhưng hắn vẫn bị một chương mạnh mẽ đánh trúng phía sau lưng. Trong nháy mắt, mái tóc đen của tiểu oa nhi nhanh chóng biến thành màu trắng. Ngay khi lưỡi dao sắc bén kia sắp sửa đâm vào thân thể mẹ con hai người, Hoài Nam vương liền chạy tới.

Lúc Hoài Nam vương mang theo thân tín đuổi tới, nàng kia đã mất đi hơi thở, máu đỏ sẫm thấm đẫm quần áo của tiểu oa nhi. Tiểu oa nhi bị chương đánh trúng, cho nên tóc trở lên bạc trắng, và bị hôn mê, Hoài Nam vương rất thương tâm, sai người thiêu đốt Ly viên, công bố ra bên ngoài là mẹ con hai người đều đã qua đời.

"Về sau sư thúc như thế nào?" Thẩm Hành Vu lôi kéo tay áo của Mộ Phi Chi, nhìn về mặt Đỗ Trọng trầm tĩnh, vội vàng hỏi.

"Về sau, ông nội bệnh nặng không dậy nổi, không tới một năm liền đã qua đời. Trước khi mất, ông ấy giao hài tử kia cho phụ vương ta. Ông ấy dặn dò đi dặn dò lại cho phụ vương của ta, không cho phép hài tử kia bước vào con đường làm quan, sống một cuộc sống nghèo khó trường thọ. Hài tử kia vẫn ở Thiên Cơ lâu. Sau đó, tuy độc trên người đã được giải, nhưng tóc thì không còn biện pháp trở lại màu sắc ban đầu. Sau này, hài tử kia đi ra ngoài học y, mãi cho đến rất nhiều năm sau, hai chúng ta mới gặp lại ở trong Thiên Cơ lâu." Mộ Phi Chi chậm rãi nói hết mọi chuyện, sau đó ngừng đầu nhìn Thẩm Hành Vu.

"Phu quân, không phải là phụ vương mất khi chàng được bốn sao?" Thẩm Hành Vu nghĩ, những việc này làm sao người biết được?

"Đến bây giờ cái chết của phụ vương và mẫu hậu vẫn còn không có rõ ràng. Đúng là phụ vương đi rất vội vàng, nhưng ông ấy có để lại một phong thư ở Thiên Cơ lâu cho ta, nhờ một vị lâu chủ giao để cho ta." Mộ Phi Chi lắc đầu, cái chết của phụ mẫu là tảng đá lớn nhất trong lòng hắn.

"Vậy... hung thủ ám sát mẫu thân của sư thúc?" Thẩm Hành Vu nói tới đây có chút xoắn xuýt, nàng không biết có nên tiếp tục nói hết hay không.

"Nàng cũng nghĩ là do phụ vương phái người ám sát bà ấy?" Mộ Phi Chi nhìn Thẩm Hành Vu, khóe môi vẫn mang theo ý cười.

"Đúng vậy. Quả thực là ta đã nghĩ như vậy." Thẩm Hành Vu do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 75 (3)

"Không phải" đột nhiên Đỗ Trọng liền mở miệng: "Ta cũng đến khả năng này, nhưng thực sự thì không phải. Đầu tiên, phụ vương ngươi đã được xác định chắc chắn là thái tử. Huống hồ năng lực của hân có hạn, giao Hoài Nam lên trên tay ông ấy hiển nhiên tốt hơn nhiều so với đưa cho một oa nhi còn nhỏ tuổi. Còn nữa, sau đó ta đi ra ngoài bên ngoài làm nghề y, ngẫu nhiên biết được vu tộc. Lúc mẫu thân ta còn sống, đã từng nói một chút chuyện về vu tộc cho ta. Bởi vậy khi ta vừa nhìn thấy quả cầu màu trắng kia liền biết đó chính là thánh vật của vu tộc."

"Vậy thì mẫu thân của ngươi là người của vu tộc?" Thẩm Hành Vu nói tiếp theo ý của hân.

"Trong truyền vương thất vu tộc trời sinh đều có màu tóc trắng. Nhưng mẫu thân ta là tóc đen. Cho nên ta luôn nghĩ, những kẻ ám sát mẫu thân ta có khả năng là người của vu tộc. Người của vu tộc hầu hết đều sinh hoạt ở thâm sơn, rất ít sinh hoạt ở trên thế gian, người giống như mẫu thân ta sống chết muốn lập gia đình thì lại càng ít, việc này trái với quy định của tộc." Đỗ Trọng nói xong, đôi con ngươi màu tím luôn mang theo ưu thương nhàn nhạt.

"Sư thúc, chuyện ngươi không thích ngủ ở trên giường, mà lại thích ở trong quan tài, ở dưới gầm giường. Có phải là do chuyện đó mới tạo ra thói quen đó hay không?" Còn có việc ngươi thích mặc áo choàng màu đỏ sẫm có phải bởi vì, lúc trước khi ngươi còn nhỏ chỉ nhìn thấy cả một phiến máu đỏ sẫm kia hay không? Đương nhiên, câu nói sau cùng này Thẩm Hành Vu không hỏi ra miệng.

"Đối ta mà nói, ở bên trong đó mới có cảm giác an toàn." Đỗ Trọng trầm tư rất lâu sau, lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt trầm thấp trả lời.

"Thật phức tạp." Đột nhiên Thẩm Hành Vu cảm thấy bí mật trong cung càng ngày càng nhiều hơn trong khoảng thời gian này.

"Thân phận bị lộ, ta lại càng không thể đi ra ngoài, ta sẽ phải ở lại Ly Viên một lúc thời gian lâu nữa." Có lẽ việc ba người nói chuyện gợi lên chuyện thương tâm của Đỗ Trọng, Hân lập tức đứng dậy, giọng nói khôi phục trở lại kiểu âm lãnh quý dị trước kia. Lúc áo choàng màu đỏ sẫm biến mất ở Thái Cực cửa, Thẩm Hành Vu đưa tay vuốt ve mi tâm, nhẹ giọng thở dài: "Không nghĩ tới sau lưng sư thúc còn có chuyện xưa như vậy."

"Đừng lo lắng, về sau con của chúng ta sẽ không phải chịu sự khổ sở như thế." Mộ Phi Chi vô cùng quen thuộc ôm Thẩm Hành Vu ở trên đùi, khẽ vỗ lên lưng của nàng, trấn an nói.

"Uhm." Thẩm Hành Vu cầm lấy quần áo của hân, rất hăng hái gặt đầu.

.....

Lúc Tả tướng bị xử trảm, Hắc Ứng đem theo người của Thiên Cơ lâu đến xét nhà ông ta, vừa xét nhà đã phát hiện ra rất nhiều vấn đề.

"Bầm chủ tử, thuộc hạ có một chút việc phải bẩm báo." Hắc Ứng đứng ở trong ngự thư phòng, nói với Mộ Phi Chi đang lười nhác, nằm ở trên ghế phơi nắng.

"Nói." Mắt của Mộ Phi Chi cũng không thèm mở, ý bảo hân nói tiếp.

"Con gái của tả tướng nữ tên Quyền Tiểu Mãn không thấy tung tích, hơn nữa, ở thư phòng của tả tướng phát hiện được một mật đạo, bên trong không còn ai, tuy nhiên chúng ta đã phát hiện được cái này." Hắc Ứng nói xong liền dâng một vật lên trước mặt Mộ Phi Chi.

Trên tấm vải trắng có một cái phi tiêu yên tĩnh nằm đó. Mộ Phi Chi đứng thẳng lên, dụng bút lông xoay cái phi tiêu kia một vòng. Chỉ nhìn thấy trên cái phi tiêu viết rõ ràng: "Thanh Long hội"

"Chuyện của Quyền Tiểu Mãn phải phải người nhìn chăm chăm, ngay cả Thanh Long hội, ngươi cũng nên phải người đi điều tra." Mộ Phi Chi khẽ ray mi tâm của mình, khẽ lộ ra chút mỗi một nói với Hắc Ứng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, rơi trên mặt Mộ Phi Chi, trong não đại của hân nhớ đến cái phi tiêu kia. Nhiệt độ trong mắt càng ngày càng thấp, từ việc quân cơ doanh lúc trước cho chuyện của hữu tướng, vốn tưởng rằng việc này đã kết thúc, nhưng dường như kết quả vẫn còn dấu huyền cơ. Hân cầm lấy bút son, viết ba chữ Thanh Long hội kia xuống tờ giấy Tuyên thành, thanh Long thanh Long, thanh nghĩa là dọn sạch, phá vỡ. Xem ra có người đang có ý định đánh lâu dài!

Sau khi chuyện của Tả tướng qua đi, trên triều đình Hoài Nam cũng đã xảy ra một lần thay máu. Đảng của tả tướng bị vạch trần, tất cả mọi người ở đây đều cho rằng hữu tướng muốn Đông Sơn tái khởi. Đột nhiên hữu tướng lại muốn cáo lão hồi hương, bảo dưỡng tuổi thọ, hơn nữa trước khi đi còn tiến cử thêm vài người được tuyển chọn. Đối với chuyện này, tự nhiên Mộ Phi Chi đồng ý, nói cách khác, chuyện này là do hân và hữu tướng sắp xếp trước. Cây to đón gió, nói vậy hữu tướng cũng hiểu rõ đạo lý này, cho nên thừa dịp này muốn từ quan về quê.

Sau khi hai lão già kia vừa chết vừa ở ẩn, sức sống trên triều đình Hoài Nam rõ ràng tăng thêm hơn rất nhiều. Hiện tại dù chưa có người để an bài vào vị trí tả hữu tướng, nhưng có một số người đang tuổi còn trẻ cố gắng phấn đấu ở vị trí của mình. Đây chính là điều mà Mộ Phi Chi thậm chí là cả Hoài Nam đều nguyện ý nhìn thấy.

Lúc đám người uy hiếp bị quét dọn, Mộ Phi Chi cũng tạm thời áp chế chuyện của Thanh Long hội, hân suy nghĩ, rốt cục cũng có một ít ngày an ổn ở bên cạnh Thẩm Hành Vu rồi.

Mà Thảm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi dần dần khôi phục lại bộ dáng vô lại, ăn nói trực tiếp trước kia. Trong lòng nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy hần là Hoài Nam vương, nhưng cũng là trượng phu của mình. Nàng cũng không muốn nhìn hần càng ngày càng mệt mỏi bởi đám tấu chương kia.

Mà vị quý y nào đó khiến cho nữ tử kinh đô oanh động, lại đang yên tĩnh đứng ở trong Ly Viên, chuyên tâm nghiên cứu các loại thuốc trị thương các loại độc. Trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi tràn ngập hy vọng.

Ngày cứ trôi qua như vậy, hoa cỏ trong Ngự Hoa Viên ngày càng ...sum xuê hơn. Bụng của Thảm Hành Vu cũng bắt đầu biến hóa nhỏ nhỏ. Ban đầu, vùng bụng dưới bằng phẳng kia căn bản nhìn không ra bên trong đang thai nghén một sinh mệnh nhỏ bé. Nhưng xuân qua hè đến, chỉ trong chớp mắt, tính từ ngày hôm đó đến nay đã qua ba tháng, bụng của Thảm Hành Vu đã bắt đầu lộ rõ bụng bầu.

Thảm Hành Vu cảm thấy bản thân mình mang thai hơi kỳ lạ. Ban đầu nàng rất thích ngủ. Nhưng trừ bỏ thích ngủ, nàng cũng không phản ứng bình thường khác. Hai tháng đi qua, đột nhiên nàng trở nên ít ngủ, sức sống cũng dư thừa hơn so với trước kia rất nhiều. Buổi tối luôn lôi kéo Mộ Phi Chi đi tản bộ cùng nàng. Sau khi trở về tắm điện, bắt Mộ Phi Chi kể chuyện xưa. Mộ Phi Chi vì ứng phó yêu cầu này của nàng, đến cả Tiểu Lâm quảng kí cũng phải sử dụng. Ngoài việc hiếu động ra, nàng còn bắt đầu thích ăn đồ chua. Mỗi ngày Thạch Lưu phải bụng cho nàng một đĩa ô mai lớn để đó dự phòng. Những lúc như thế, Hoa Dung cười với Thảm Hành Vu: "Cái thai này của chủ tử nhất định là một tiểu vương tử,. Nhìn khả năng ăn đồ chua này của người, nó tỷ nhìn mà cũng cảm thấy ghê răng."

Người ta đều nói chua nhĩ cay nữ, Thảm Hành Vu nghĩ, nếu nàng sinh con trai cũng rất tốt.

Khi nàng lần qua lần lại được bốn tháng, bụng của Thảm Hành Vu bắt đầu lộ rõ bụng bầu. Bụng dưới hơi hờ ra làm thân thể của nàng lòi ra một chút. Lúc này Thảm Hành Vu lại bắt đầu trở thích ngủ hơn.

Gần đây, chuyện trên triều đình cũng không quá vội vàng, cho nên Mộ Phi Chi có một đồng thời gian ở bên cạnh Thảm Hành Vu. Chẳng qua, trạng thái ở chung trước kia của hai người từ việc hần phê sô con, nàng đọc sách biến thành hần đọc sách, nàng ru rú ngủ ở trong lòng.

Mộ Phi Chi cũng đã từng vì chuyện này mà đặc biệt đi tìm Đỗ Trọng. Kết quả Đỗ Trọng tròn trắng mắt, nói với hần: "Từ lúc nha đầu kia mang thai đến bây giờ đều khác với những nữ nhân khác."

Về sau, Mộ Phi Chi cũng trở thành thói quen. Thời tiết càng ngày càng nóng, mà nàng lại cứ ái cọ xát trên người hần. Dù sao hần cũng là nam nhân bị cấm dục mấy tháng, thê tử của mình lại cứ cọ cọ ở trong ngực, không nháo thành chuyện mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chương 75 (4)

Lúc trời tối, Mộ Phi Chi giúp Thảm Hành Vu tắm rửa thân thể thật tốt, sau đó sử dụng thảm lớn để quấn nàng lại. Rồi ôm nàng lên trên giường, tóc dài của nàng xõa tung ở trên gối đầu, bởi vì mang thai tình dưỡng mà hai gò má càng trắng nõn thủy nộn hơn. Còn cả đôi môi đỏ mọng kiêu diễm kia, tất cả những cái này trở thành độc dược trí mạng, không ngừng hấp dẫn Mộ Phi Chi. Vậy mà đương sự lại không biết được điều đó, cố gắng ôm bụng xoay người lại.

Mộ Phi Chi nhìn thấy một màn này mà cảm thấy cổ họng phát khô, hần ôm lấy Thảm Hành Vu, giọng nói trầm thấp khàn khàn nói: "A Vu, đứng lên lau khô tóc."

Thảm Hành Vu chỉ muốn nhanh chóng được ngủ, nghe thấy giọng nói của Mộ Phi Chi cũng chỉ than thở một tiếng. Bộ dáng khả ái ngây thơ kia đã đốt mất một tia lý trí cuối cùng của hần.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mới vừa tỉnh lại, Thảm Hành Vu liền phát giận với Mộ Phi Chi, nàng vừa che chở bụng của mình, vừa nói với Mộ Phi Chi: "Chàng... Chàng..."

"Ta làm sao?" Quần áo của Mộ Phi Chi mở một nửa, nằm tựa đầu giường. Hần vươn một bàn tay ra triển miên lưu luyến ở trên cổ che kín vết hôn của Thảm Hành Vu, đầu ngón tay xẹt qua làn da của nàng, mang theo nhiệt độ nóng cháy, làm cho Thảm Hành Vu sững sốt.

Nghe hần hỏi lại một cách vô si như vậy, khuôn mặt của Thảm Hành Vu đỏ bừng. Nàng vội vàng kéo quần áo che khuất bên trong mình, lại không biết cái tay vừa mới vươn ra của hần đã dùng một cái chặn dày bao nàng vô cùng kín đáo chặt chẽ.. Mộ Phi Chi nhìn nàng chỉ lộ ra mỗi cái đầu kia, khóe miệng nhếch lại, cười một cách khiêu khích và nói: "Tối hôm qua đã làm phiền nương tử, hiện giờ vì phụ phải vào triều, xong việc sẽ trở về dùng bữa với nàng."

"Biến đi, đồ vô si." Thảm Hành Vu ôm lấy một cái gối đầu bằng ngọc, muốn ném về phía Mộ Phi Chi. Mộ Phi Chi vội vàng ngăn nàng lại, vừa sờ đầu nàng, vừa sờ bụng của nàng và nói: " Bảo Bảo không sợ, mẫu hậu người đang chơi đùa với ta."

"..." Đối với kẻ có da mặt dày này, Thẩm Hành Vu thực sự không biết nói gì.

Lúc Thẩm Hành Vu mang thai được năm tháng, nàng có thể cảm nhận được Bảo Bảo đang nhúc nhích ở trong bụng của nàng. Từ sau khi phát hiện được chuyện này, niềm vui lớn nhất của Mộ Phi Chi chính là cứ chiều nào sau khi làm xong việc triều chính sẽ chạy đến bên người Thẩm Hành Vu, sờ bụng của nàng, hoặc là tựa đầu nằm áp nhẹ ở trên bụng nàng, lăm bằm lăm bằm nói chuyện với hài tử bên trong.

Thầy thuốc cũng không thể tự chữa cho mình, cho nên việc an thai của Thẩm Hành Vu rơi vào đầu Đỗ Trọng. Hôm nay, Đỗ Trọng vừa đi vừa ngáp để đi đến Thái Cực điện. Hắn trực tiếp coi thường người nam nhân có vẻ mặt vui mừng đang đứng ở cửa đại điện, gương mặt lạnh lùng phân phó cho Thạch Lưu: "Lấy cho ta một chút hoa quả ướp lạnh đến đây."

"Dạ." Thạch Lưu đầu dảm không nghe lời, hiện giờ người ta không chỉ là quý y, còn là lục vương gia đó. Nàng cũng không muốn mình trắng niên mất sớm!

"Người không cần khăn trương như vậy, cũng chỉ là kiểm tra theo thường lệ mà thôi. Lúc hài tử lớn hơn một chút, nếu có vấn đề gì sẽ xuất hiện rõ ràng." Đỗ Trọng nhìn Mộ Phi Chi, rất là bình tĩnh nói.

"Vấn đề gì?" Mộ Phi Chi bị dọa bởi chữ kia trong lời nói của hắn.

"Có hay không thì phải kiểm tra mới biết được." Đỗ Trọng lắc đầu, hài tử còn chưa sinh ra, mà đã khăn trương như vậy. Nếu thật sự sinh, hắn còn không khăn trương tới chết.

Trong nội điện, Đỗ Trọng vừa ăn hoa quả vừa bắt mạch cho Thẩm Hành Vu. Bởi vì thời gian bắt mạch của lần này dài hơn so với mấy lần trước, cộng thêm lời nói của Đỗ Trọng khi ở ngoài điện vừa nãy, đối với Mộ Phi Chi, nói hắn không lo lắng là không có khả năng.

"Nha đầu, trước kia người có thể đã dùng một loại thảo dược nhằm giữ bình tĩnh?" Đỗ Trọng tiếp tục bắt mạch, sau đó quay sang hỏi Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu lắc đầu, nói: "Không có, loại thảo dược này từ trước đến nay ta luôn tránh sử dụng, nếu dùng quá nhiều, sẽ gây ra mất trí nhớ."

Mộ Phi Chi nghe tới đó, tay trở nên lạnh lẽo.

"Chính xác, người làm nghề y tự nhiên sẽ không dễ dàng dùng loại thuốc đó. Nhưng mà mạch tượng hôm nay của người dường như có chút kỳ quái. Người phải cẩn thận suy nghĩ, trước kia đã từng dùng qua loại dược này hay không?" Nếu Đỗ Trọng đã nói như vậy, Thẩm Hành Vu cũng đã hiểu rõ, sự việc có chút không đơn giản.

"A Vu, nàng còn nhớ rõ không?" Giọng nói của Mộ Phi Chi run rẩy, vang lên bên tai của bọn họ. Không chỉ tay mà hắn còn cảm thấy toàn thân đã bắt đầu đóng băng. Hắn nói với Thẩm Hành Vu: "Nàng còn nhớ không? Ta đã nói với nàng, lúc nàng ở Vô Tình cốc chăm sóc cho ta một tháng. Nhưng khi ta hỏi nàng, nàng lại không nhớ rõ bất cứ cái gì."

"Người nói rõ ràng một chút?" Đỗ Trọng có chút sửng sốt, chuyện này là chuyện gì, lựa chọn mất trí nhớ? Người nào không quên mà lại chỉ quên Mộ Phi Chi?

Mộ Phi Chi cố gắng kiềm chế để mình không được suy nghĩ lung tung, hắn kể rõ lại mọi chuyện cho Đỗ Trọng nghe.

"Sợ là có người đã động tay động chân, nha đầu, sau khi sự phụ người mất, người còn tiếp xúc với những người nào?" Đỗ Trọng hỏi Thẩm Hành Vu.

"Sau khi sự phụ ta mất được không bao lâu, ta bị người cha thừa tướng kia đón về Hoài Bắc, sau đó thì gả đến Đông cung." Trong lòng Thẩm Hành Vu bắt đầu trầm xuống.

"Chỉ có một tháng, làm quên đi một người, độ này quá gian xảo." Tuy Đỗ Trọng không có biểu tình gì, sau khi nói xong trong lòng lại vô cùng kích động, bởi vì hắn được đụng phải một cái rất có tính khiêu chiến.

"Sẽ có nguy hiểm gì với Bảo Bảo không?" Mộ Phi Chi giống như là không dám lên tiếng, hỏi Đỗ Trọng.

"Mạch tượng như vậy là loại từ trước đến nay chưa từng xuất hiện. Cho tới tận khi năm tháng mới xuất hiện. Điều này nói lên, những thứ có hại được ẩn dấu sẽ đưa hết lên người hài tử. Chờ lúc người sinh hài tử ra, cũng là lúc người được giải độc. Nhưng là, đứa nhỏ này sẽ như thế nào thì ta cũng không thể biết được." Đỗ Trọng nói ra chi tiết mọi việc, bởi vì Thẩm Hành Vu cũng biết y thuật, có một số việc hắn cũng không lừa được.

"Tại sao lại có thể như vậy?" Thẩm Hành Vu che miệng lại, dường như không dám tin được chuyện đã xảy ra trước mặt. Trong thân thể mình ẩn dấu độc có thể giải, nhưng lại phải dùng cái giá là hài tử có khả năng không được vẹn toàn để trả. Tại sao có thể như vậy, nàng hỏi Đỗ Trọng: "Nhưng cơ thể của ta là tự kháng độc, hơn nữa đã từng uống máu của Cầu Cầu, chẳng lẽ như vậy cũng không giải được độc?"

"Thời gian dùng độc đó đã quá ba năm." Ý của Đỗ Trọng là việc giải độc đó đã chậm.

"Bất luận như thế nào, nhất định người phải tìm ra giải dược." Ánh mắt Mộ Phi Chi bắt đầu phiếm hồng, Thẩm Hành Vu biết đây biểu hiện khi hắn bắt đầu tức giận. Nàng vươn một bàn tay ra đặt lên trên tay của Mộ Phi Chi, trấn an nói: "Phu quân, đừng có gấp, chúng ta còn năm tháng nữa."

"Thời gian năm tháng là đủ đi? Sự thúc?" Ánh mắt chờ mong của Thẩm Hành Vu nhìn về phía Đỗ Trọng.

Đỗ Trọng gật đầu: "Ta sẽ làm hết sức."

Lúc nghe được bốn chữ đó, Thẩm Hành Vu cảm thấy muốn hôn mê. Nàng hiểu rõ tính cách của Đỗ Trọng. Từ trước đến nay chỉ có hắn không chịu chữa, chứ không có bệnh mà hắn không chữa được. Hiện giờ ngày cả trả lời hắn cũng phải sử dụng câu "sẽ làm hết sức", chứng tỏ độc này bao nhiêu khó khăn?

Mộ Phi Chi nhìn nữ nhân đang nằm ở trên giường, trong lòng cảm thấy ngũ vị trộn lẫn, hắn chỉ có thể nắm tay nàng thật chặt, một khắc cũng không muốn buông ra.

Hải tử hắn cũng không nỡ bỏ, nhưng nàng, hắn lại càng không nỡ. Nếu là hai cái chỉ được chọn một, hắn tình nguyện muốn nàng được khỏe mạnh. Nếu không có nàng, cả đời này của hắn đều phải sống trong bóng tối âm u.

Nhưng điều này chỉ là suy nghĩ của hắn, lưỡng giả, hắn cũng không muốn mất đi hải tử, hắn sợ, không có hải tử kia, nàng sẽ khóc!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Sao ta có thể bỏ được? (1)

Mặc dù ngày đó Đỗ Trọng nói như vậy, nhưng Thẩm Hành Vu cũng chỉ đau lòng một chút, đến hôm sau, nàng đã cảm thấy bình thường, vẫn miễn cưỡng rời giường như cũ, sau đó đi vòng quanh điện Thái Cực, đợi Mộ Phi Chi lâm triều về rồi ăn sáng cùng hắn, sau đó lại đi dạo, xoa xoa bụng mình, nhẹ giọng nói gì đó.

Nhưng đối với Mộ Phi Chi mà nói, hắn không có cách nào giống Thẩm Hành Vu, có thể coi như không có việc gì như vậy. Sáng nay, dùng bữa sáng cùng Thẩm Hành Vu xong hắn đến ngự thư phòng phê tấu chương, nhưng chưa phê được bao lâu, hắn chợt phát hiện trong lòng mình vẫn rất buồn, đối với chuyện xảy ra trước đây ba năm ở vô tình cốc, hắn vẫn không nghĩ ra, tuy đã phái người đi thăm dò nhưng không còn chút manh mối gì. Rốt cuộc lúc trước ai hạ được với Thẩm Hành Vu, không lấy mạng nàng mà chỉ xóa đi trí nhớ của nàng về hắn, chẳng lẽ là nhằm vào hắn? Hắn không nghĩ ra, cảm xúc cứ hỗn loạn, hắn bắt đầu nổi giận, ném bút đi, làm bắn tấm rèm, sau đó vung tay, hất tất cả tấu chương xuống đất, làm tiểu thái giám đứng bên cạnh sợ tới mức không dám thở mạnh, ngay cả Phúc Hải cũng chỉ đứng khom lưng ở bên cạnh, hắn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Mộ Phi Chi vì lúc này, ánh mắt Mộ Phi Chi toàn tia máu.

Chỉ trong giây lát, trong ngự thư phòng, tấu chương rải rác phủ kín trên đất, các loại đồ sứ văng khắp nơi, chờ hắn trút giận xong, cả nội điện không ra hình dáng nào.

Ngay lúc đang lộn xộn như vậy, bên ngoài ngự thư phòng vang lên tiếng bước chân chậm rãi, Phúc Hải biết đó là trách nhiệm tiểu thái giám, vì thế nhanh chóng ra ngoài, chỉ trong chớp mắt, hắn liền vội quay lại, nhỏ giọng nói với Mộ Phi Chi "Vương thượng, nương nương đang tới!"

Những lời này như gáo nước đập tắt ngọn lửa, làm cho ánh mắt đỏ sẫm của Mộ Phi Chi biến mất, hắn nhìn khung cảnh hỗn loạn xung quanh, trong lòng biết bây giờ thu dọn cũng không kịp, nếu tiểu thái giám trông cửa đã thấy, chắc chắn Thẩm Hành Vu đã tới rồi, hắn không muốn nàng thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt bỗng nhiên liếc đến tấm rèm màu vàng, hắn liếc mắt ra hiệu với Phúc Hải, Phúc Hải lập tức hiểu ra, tay chân nhanh nhẹn hạ tấm rèm kia xuống, cảnh bên trong bị che khuất, thấy vậy, hắn vội yên tâm bước ra ngoài, còn chưa ra tới cửa, ý cười nhẹ nhàng của Thẩm Hành Vu đã chiếu vào mắt.

"Sao chàng đã ra ngoài? Phê xong tấu chương rồi sao?" Thẩm Hành Vu thật không ngờ Mộ Phi Chi sẽ ra cửa đón nàng, nàng cười đặt tay vào bàn tay đang duỗi ra của Mộ Phi Chi, vui vẻ nói chuyện cùng hắn.

Mộ Phi Chi nghĩ, quả nhiên đời này hắn không thể rời xa nàng, vừa mới có tâm trạng xấu, bây giờ thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, tất cả đều hết sạch. Hắn nắm chặt tay ôm người nàng, sau đó nói với nàng "Chúng ta ra ngoài một chút đi?" Tình tình Mộ Phi Chi là vậy, rõ ràng vì muốn giấu cảnh tượng hỗn loạn bên trong mới kéo Thẩm Hành Vu ra ngoài, nhưng những lời này của hắn, vẫn vô cùng lười biếng như cũ, không mang theo một tia kích động.

Thẩm Hành Vu lắc lắc đầu, đi vào trong, nàng vừa đi vừa nói: "Vừa đi cùng Thạch Lưu và Hoa Dung xong, đến ngự thư phòng, ta thấy mệt nên định vào thăm chàng."

"Ta đỡ nàng ngồi một chút." Mộ Phi Chi thấy trán nàng đỏ mồ hôi, vừa đỡ nàng đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, vừa lấy khăn lau mồ hôi cho nàng.

"Mệt sao?" Mộ Phi Chi hỏi, tay vẫn cầm tay của nàng, ánh mắt dịu dàng hỏi.

"Không mệt." Thẩm Hành Vu ngồi tại chỗ, bỗng nhiên nàng kéo tay hắn đặt lên bụng mình, kích động nói với Mộ Phi Chi "Phu quân, chàng sờ xem, Bảo Bảo lại đập rồi." Lúc năm tháng, Bảo Bảo sẽ động, nhưng lần này Bảo Bảo lại yên tĩnh lạ thường, chỉ xoay người một chút, không ảnh hưởng đến người Thẩm Hành Vu.

Mộ Phi Chi cảm nhận được chuyển động thần kỳ dưới bàn tay, nhiệt độ trong mắt cao hơn rất nhiều, hẳn thấy Thẩm Hành Vu vì chuyện này mà vui vẻ, niềm vui làm cha lại càng mãnh liệt.

"Phi Chi?" Thẩm Hành Vu ngẩng đầu.

"Ừ?" Tay Mộ Phi Chi vẫn đặt ở chỗ cũ, xoa nhẹ.

"Chúng ta để tự nhiên được không? Hôm qua ta đã nghĩ rất nhiều, dù lúc sinh Bảo Bảo thế nào, chúng ta cố gắng là được phải không? Sự thúc vẫn luôn cố gắng nghiên cứu, lúc này nếu ta buồn bức không vui, ta sợ không chỉ có Bảo Bảo, ngay cả bản thân ta cũng huy hiểm, cho nên, chàng cũng cần phải thoải mái, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến lúc sinh Bảo Bảo không thiện lương được không?" Thẩm Hành Vu bỗng nhiên vươn tay ôm Mộ Phi Chi, giọng nói dịu dàng, trong mắt mờ nước, từ trước đến nay Mộ Phi Chi sợ nhất nàng khóc, bây giờ nhìn thấy nàng chuẩn bị khóc, hẳn vội vàng đứng dậy ôm chặt nàng. Tay nhẹ nhàng vỗ về nàng, nhẹ giọng: "Được, ta đồng ý với nàng, ta sẽ cùng nàng thoải mái đón Bảo Bảo, A Vu, nàng tốt như vậy, sao ông trời có thể không hậu đãi nàng để nàng sinh nhi tử tốt được."

Ngày đó, mãi đến khi rời khỏi ngự thư phòng, Thẩm Hành Vu cũng không vạch trần Mộ Phi Chi, nàng biết, sau tám rèm kia là chứng cứ hắc nôi giận, chỉ là nàng cũng không muốn tăng thêm áp lực cho hắn lúc này, hắn đã gánh vác quá nhiều vì nàng.

Ngày cứ trôi qua như vậy, bây giờ mỗi ngày Đỗ Trọng đều ngủ trong đồng thảo dược, thường xuyên chạy tới bắt tới bắt mạch cho Thẩm Hành Vu, hỏi mấy câu sau đó lại trở về nghiên cứu. Mộ Phi Chi cũng dùng hết khả năng đi sưu tầm những dược liệu quý giá có khả năng dùng hết, đảm bảo đáp ứng được những gì Đỗ Trọng cần. Trong những ngày này, Cầu Cầu gặp nạn, vì vấn đề của Thẩm Hành Vu, Đỗ Trọng nghĩ Cầu Cầu là thánh vật của Vu tộc, cho nên mỗi tháng lại lấy máu Cầu Cầu một lần, vì máu của nó có thể trị bệnh nên hắn nghĩ có lẽ sẽ làm giảm đi dị độc trong cơ thể Thẩm Hành Vu. Lần đầu tiên Đỗ Trọng lấy máu nó, Cầu Cầu dùng đôi chân ngắn đá Đỗ Trọng, kết quả vẫn bị Đỗ Trọng bắt, tuy sau đó Đỗ Trọng tốt bụng giúp nó trị thương, nhưng từ đó nó thấy Đỗ Trọng thì không thân mật nữa, nhưng có lẽ là thánh vật của Vu tộc, có linh tính cao nên nó ngại được mùi máu của mình trong bát thuốc cho Thẩm Hành Vu, nó giống như đã hiểu ra cái gì, lần thứ hai Đỗ Trọng lấy máu, nó không phản ứng gì nữa.

Thẩm Hành Vu mang thai được bảy tháng, trong cung lại đón chuyện vui, Mộ Tê Hoàng và Phong Dự khai hoàn hồi triều.

Lúc biết được tin này, Thẩm Hành Vu đã sai người dọn dẹp cung của Mộ Tê Hoàng, tuy bây giờ Mộ Tê Hoàng đã là phu nhân tướng quân nhưng ở trong cung cũng không phải chuyện lạ. Mộ Phi Chi quay lại điện Thái Cực liền thấy Thẩm Hành Vu được Thạch Lưu đỡ đang nói chuyện cùng cung nhân.

Thạch Lưu thấy Mộ Phi Chi đến, lúc Mộ Phi Chi đỡ lấy Thẩm Hành Vu, nàng liền lặng lẽ gọi đám cung nhân ra ngoài.

Vì thời tiết nóng, trên trán Thẩm Hành Vu lại đổ mồ hôi, Mộ Phi Chi thấy vậy, trực tiếp ôm nàng, vừa đi vừa nói "Cũng không nặng thêm mấy. Sao nuôi mà không béo lên vậy?"

"Chàng đang nuôi heo sao?" Thẩm Hành Vu tức giận lườm hắn, Mộ Phi Chi phát hiện, lòng mình lại vì một ánh mắt của Thẩm Hành Vu mà xôn xao, từ khi nàng mang thai tới nay, Mộ Phi Chi phát hiện về quyến rũ của nàng không giảm mà còn tăng, có lẽ là người sắp làm mẹ nên trên người có khí chất không nói lên lời, điều này làm cho Mộ Phi Chi càng thêm say đắm.

"Vừa rồi đang nói gì thế? Không phải bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt sao?" Mộ Phi Chi đặt nàng trên giường, lấy gối mềm cho nàng dựa đầu, sau đó hắn cời giày cho Thẩm Hành Vu, xoa nhẹ bàn chân nàng, mắt hiện lên đau lòng, chỉ là lời này nói ra miệng liền biến thành: "Coi, đây là móng heo."

Nếu không phải có thai, Thẩm Hành Vu rất muốn đá cho Mộ Phi Chi một cái, nàng hừ lạnh một cái, nhưng trên thực tế lại vô cùng hưởng thụ sự phục vụ của Mộ Phi Chi.

Bây giờ tâm trạng của hai người đều tốt hơn nhiều so với một tháng trước, có lẽ là thật, cũng có lẽ là không muốn để cho đối phương lo lắng, tóm lại bây giờ tình trạng của hai người là Mộ Phi Chi ngày càng mặt dày, sức chống cự của Thẩm Hành Vu đối với hắn ngày càng yếu.

Nghe Mộ Phi Chi nói xong, Thẩm Hành Vu nhướn mày "Nếu ghét bỏ ta như vậy thì tránh xa ta ra."

"Sao ta có thể bỏ được?" Mộ Phi Chi cười quyến rũ, khóe miệng hơi hơi xếch lên, mắt sáng lấp lánh.

"Vương tử và Phong tướng quân trở về, nghe nói lúc đại tướng quân khai hoàn hồi triều, trong kinh thành rất náo nhiệt, ta..."

"Dừng lại." Mộ Phi Chi ngắt lời Thẩm Hành Vu, thái độ lập tức trở nên cứng rắn: "Ta sẽ không mang nàng xuất cung, cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào mang nàng xuất cung." Từ khi Đỗ Trọng đưa ra kết luận, Mộ Phi Chi phải thêm rất nhiều âm vệ xung quanh vương cung, ở xung quanh điện Thái Cực cũng có rất nhiều cao thủ bảo vệ, đúng là đã bao bọc Thẩm Hành Vu kín không một kẽ hở, vậy nên khi hắn nghe Thẩm Hành Vu muốn ra ngoài, theo bản năng liền muốn cản trở.

"Không phải, ta chỉ đột nhiên muốn ăn bánh dẻo ở Thiên Hương Các, lúc chàng xuất cung nhất định phải đi mua cho ta." Thẩm Hành Vu che miệng cười, nhìn biểu cảm quyến rũ đột nhiên cứng đờ của Mộ Phi Chi, sự thay đổi này quả thực rất thú vị.

"Vậy cũng được, ta đã nhớ rõ." Mộ Phi Chi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Sao ta có thể bỏ được? (2)

Cuối cùng cũng đến ngày Mộ Tê Hoàng và Phong Dự hồi triều, giống như năm đó Mộ Phi Chi hồi kinh, cửa thành dần mở ra trong sự chú ý của mọi người, hai con tuấn mã màu đen đi song song vào. Hai bộ áo giáp một đen một trắng được mặc trên người đôi phu thê. Mộ Tê Hoàng và Phong Dự ngồi trên ngựa, đối mặt với tiếng tung hô của con dân, một người cười xinh đẹp, một người sắc mặt không thay đổi, tuy trái ngược nhau nhưng nhìn lại rất hòa hợp.

Lúc hai người tới vương cung, Mộ Phi Chi mặc áo bào màu tím tuần lẫm đứng đó, theo sau là văn võ bá quan.

Nhìn thấy Mộ Phi Chi, hai người xuống ngựa, tuy nói là tỷ tỷ và tỷ phu của hoàng đế, nhưng trước mặt thiên tử vẫn phải hành lễ quân thần.

"Bình thân." Mộ Phi Chi tiến lên vài bước, đầu tiên là đánh một quyền vào bả vai Phong Dự, sau đó chuyển ánh mắt, nhìn màu da rám nắng của Mộ Tê Hoàng, chắc chắn hai tiếng nói: "Quả nhiên thời tiết bên ngoài không bằng kinh đô, đúng là mặt trắng đi, mặt đen trở về."

"Không thể so với người, mấy tháng không gặp, có cả hải tử rồi." Lúc Thẩm Hành Vu mới mang thai, Mộ Phi Chi liền phái người truyền tin cho mth, nhưng những chuyện đằng sau lại không nói.

Nghe thấy Mộ Tê Hoàng nói đến hải tử, Mộ Phi Chi chỉ nhún màu cười, nhìn hai người trước mặt nói: "Tất nhiên, tuy người là trưởng tử, nhưng mọi thứ đều đứng sau ta."

Vừa cười vừa nói, trừ lúc đầu cúi lạy, không khí giữa ba người đã thoải mái hơn.

Khi sắp đi vào cổng thành, Phúc Hải vội vàng xuyên qua đám quan, dùng hết sức chạy tới chỗ Mộ Phi Chi, lúc hấn đứng thở hổn hển trước mặt Mộ Phi Chi, ánh mắt nghi hoặc của vợ chồng Phong Dự và cả Mộ Phi Chi đều hướng về phía Phúc Hải.

"Mọi chuyện xong hết rồi à?" Mộ Phi Chi mở miệng hỏi Phúc Hải đầu tiên, nghĩ đến việc phân phó hấn làm.

Biểu cảm của Phúc Hải nôn nóng, hấn đến gần Mộ Phi Chi, nói nhỏ mấy câu vào lỗ tai, sau đó Mộ Tê Hoàng chỉ thấy Mộ Phi Chi nhướng mày, khoe môi bĩu một cái, vừa muốn hỏi sao lại thế này, liền nghe Mộ Phi Chi nói với Phúc Hải: "Đưa công chúa và phò mã vào cung, ta tới ngay đây."

Bóng dáng Mộ Phi Chi càng lúc càng xa, Mộ Tê Hoàng hỏi Phúc Hải: "Xảy ra chuyện gì?"

Phúc Hải mang vẻ mặt khó xử, nhưng cũng không mở miệng, Phong Dự vỗ vỗ tay Mộ Tê Hoàng, Mộ Tê Hoàng liếc mắt với hấn, không hỏi gì thêm, lúc đến cửa cung, bước chân của nàng bỗng trở nên vội vàng, Phong Dự kéo nàng lại, chỉ nói hai chữ "Chậm một chút."

"Đệ đệ của ta vừa có hải tử, trước kia ta thường mừng tiểu quý đầu thai vào cháu của ta, chẳng nói ta có thể không vội sao?" Tính tình của Mộ Tê Hoàng vốn nóng nảy, nay đã về đến địa bàn của mình, sao có thể để ý đến những nghi lễ khác.

"Chảy mồ hôi rồi." Phong Dự kéo nàng đến bên cạnh mình, xem tư thế này có vẻ nhất định muốn cản Mộ Tê Hoàng đi nhanh.

Phúc Hải đi theo bên cạnh, nhìn đôi vợ chồng này, mở miệng hỏi: "Công chúa, hay là gọi kiệu?"

"Không cần." Phong Dự lắc đầu, đi đường khỏe mạnh nhất, mạng sống ở chỗ vận động.

Dưới sự chỉ đạo đi bộ cho khỏe của Phong Dự, hai người đã đến điện Thái Cực, Hoa Dung đã ra ngoài đón tiếp.

"Chừ từ các người đâu?" Mộ Tê Hoàng vừa vào điện Thái Cực, thở hổn hển một lúc rồi mới ngồi xuống, hỏi Thạch Lưu.

"Ở trong điện, sẽ ra ngay ạ." Thạch Lưu cười đáp Mộ Tê Hoàng

Mộ Tê Hoàng nhận lấy trà, nhấp một hớp, lúc này mới quan sát xung quanh, bỗng nhiên nàng phát hiện ra chuyện kỳ lạ.

"Phu quân, chẳng nhìn xem, nơi này có gì khác so với lúc trước chúng ta tới?" Mộ Tê Hoàng quay đầu hỏi Phong Dự. Điện Thái Cực là nơi ở của Mộ Phi Chi từ nhỏ đến lớn, vậy nên từ bé ba người họ tới nơi này không ít."

"Không có đồ sức, góc bàn cũng được bọc lại." Phong Dự vẫn đáp rất ngắn gọn.

Hai mươi mấy năm cũng chưa thấy nơi này thay đổi lớn đến vậy, bây giờ những vật sắc nhọn đều biến mất, cạnh bàn cạnh ghế cũng được bọc lụa, nguyên nhân chắc chắn là vì hải tử còn chưa sinh ra kia, cùng với sự xuất hiện của nữ nhân trước mặt.

"Vương tử, Phong tướng quân." Thẩm Hành Vu ôm bụng bự chào hai người một tiếng, sau đó mới nghi hoặc đánh giá đại diện.

"Không cần nhìn, Phi Chi không hiểu có chuyện gì ra ngoài trước rồi. Thạch Lư, còn không mau đỡ chủ tử ngồi xuống." Mộ Tê Hoàng sai Thạch Lư.

"Vây à..." Thẩm Hành Vu lên tiếng, sau đó ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

"Tính một chút chắc là bảy tháng rồi." Tuy hiện giờ Mộ Tê Hoàng vẫn mang vẻ kiêu ngạo, nhưng về đã gả làm vợ người nên nói chuyện cũng ôn hòa hơn rất nhiều, điều này khiến Thẩm Hành Vu rất ngạc nhiên.

"Ừm." Thẩm Hành Vu gật đầu "Bảy tháng rồi."

"Sao lại nhìn ta bằng ánh mắt kỳ lạ này?" Mộ Tê Hoàng sao có thể không thấy nét ngạc nhiên trong mắt Thẩm Hành Vu

"Vương tử đột nhiên dịu dàng như vậy, ta có chút không quen." Thẩm Hành Vu cười nham nhở.

"Hừ." Mộ Tê Hoàng hừ một tiếng, nhấc trà lên nhấp một ngụm, nói năng dịu dàng, không được, nói như vậy nàng tiếp không nổi nữa.

"Đúng rồi, cái người quý không ra quý người không ra người kia là thúc thúc của ta sao? Sao ta không biết mình còn có một thúc thúc?" Mộ Tê Hoàng đột nhiên nhớ tới Đỗ Trọng, vì thế liền nói.

Nghe vậy, Thẩm Hành Vu hơi rũ mắt, sau đó cười nói: "Hắn đang ở Ly viên, nghe phu quân nói, đó là nơi trước kia mẫu phi của sư thúc ở."

"Mất nhiều năm như vậy, chỉ lớn hơn người vài tuổi, vậy mà lại là trưởng bối của ta." Mộ Tê Hoàng nghĩ đến điều này thì phát cáu.

"Người nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta đến Ly viên xem một chút." Mộ Tê Hoàng dẫn dò Thẩm Hành Vu, sau đó như một con gió lỏi kéo Phong Dự chạy ra ngoài. Thẩm Hành Vu nhìn bóng dáng hòa hợp của hai người, vui vẻ nở nụ cười.

"Nương nương, vương thượng dặn nô tài, muốn nô tài nói cho người, vương thượng sẽ sớm quay lại." Phúc Hải nói với nữ tử đang cười ngọt ngào, Thẩm Hành Vu xoa bụng mình gật đầu, không suy nghĩ gì.

Bên này, Mộ Tê Hoàng kéo Phong Dự chạy nhanh, kết quả vừa chạy đến vườn hoa nhỏ, nàng đột nhiên cảm thấy toàn thân chấn động, sau đó liền thấy thân thể nhẹ bẫng, bị đặt lên một vật, đến khi kịp phản ứng, Phong Dự đã ôm nàng lên một ngọn cây đại thụ, hắn không chừa hai tay của nàng, đôi mắt đen tuyền không nhìn ra cảm xúc gì, bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, Mộ Tê Hoàng cảm thấy lạnh dọc sống lưng, nàng nhủu mày, than với Phong Dự: "Chàng làm cái gì vậy? Ban ngày ban mặt."

"Nàng chảy nhiều mồ hôi." Phong Dự không biến sắc nói một câu.

"Ta không muốn hóng gió bằng cách này." Đôi mắt phượng của Mộ Tê Hoàng trừng Phong Dự

"...."

Hai người còn chưa tới Ly Viên, đã ngửi được mùi thuốc đông y bay lại, nhìn thấy từng làn khói trắng tỏa ra. Đến khi đi vào, trông mắt mịt mịt nửa thì rớt, chỉ thấy trong sân, giữa hai cây đại thụ treo mấy sợi dây thừng, cành lá xum xuê tạo thành một bức tường chắn gió tự nhiên, mà trên mấy sợi dây thừng là một người đang nằm vắt vẻo, tóc dài màu trắng buông xuống chạm đất, dưới thân cây, mấy cái nôi đang bốc khói trắng, mùi thuốc đông y tỏa ra.

"Quái vật, người đang làm gì trong này?" Mộ Tê Hoàng nhất thời không chấp nhận được chuyện Đỗ Trọng là thúc thúc mình, nên tức giận rống lên với Đỗ Trọng.

"Ha ha, người đã không hiểu, nói với người cũng vô dụng." Đỗ Trọng vẫn giữ nguyên tư thế, mắt cũng không thèm mở, chỉ cười mấy tiếng.

"Người không nói sao ta hiểu? Vương thúc?" Mộ Tê Hoàng có ý xấu, đột nhiên muốn trêu đùa Đỗ Trọng.

"Đừng gọi ta là vương thúc, ta chỉ ngẫu nhiên có hứng ra tay giúp thôi." Lần này Đỗ Trọng ngồi dậy, hắn quay mặt vào hai người, dùng một tư thế lười biếng, đôi mắt tím nhìn chăm chăm Mộ Tê Hoàng, bên trong có hàn khí như thể cảnh cáo Mộ Tê Hoàng nhớ kỹ lời hắn vừa nói.

"Keng." Một tiếng vang lên, kiếm bị rút ra khỏi vỏ nhưng lại có lực mạnh đánh trở về.

"Người tìm được nam nhân tốt đấy." Đỗ Trọng liếc nhìn Phong Dự vừa đồng kiếm, sau đó lại nằm xuống, giọng điệu âm trầm.

"Người nấu những thứ thuốc này làm thế?" Mộ Tê Hoàng nhìn Phong Dự với ánh mắt không có việc gì, sau đó nhen kéo hắn đến gần những lò thuốc nhìn, theo sự hiểu biết của Mộ Tê Hoàng về Đỗ Trọng, nhất tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến mình mệt mỏi như vậy, sao lại sắc thuốc trong này? Ngoại trừ Mộ Phi Chi nàng không nghĩ ra lý do để Đỗ Trọng tự nguyện ở vương cung. Tuy giữa bọn họ có chung huyết thống thúc cháu nhưng trên thực tế dùng hai chữ huynh đệ sẽ gần gũi hơn.

"Cẩn thận chạm vào, Mộ Phi Chi sẽ tìm người liều mạng." Đỗ Trọng tốt bụng nhắc nhở.

"Hắn làm sao vậy?" Lần này là Mộ Tê Hoàng và Phong Dự cùng hỏi.

.....

Mộ Phi Chi đến cửa cung tìm một con ngựa, đầu tiên là đến Thiên Cơ lâu thay quần áo, đeo mặt nạ sau đó mới mang theo Hắc Ưng đến Thiên Hương lâu

"Vị khách quan này, người muốn gì?" Thiên Hương lâu là nơi bán điểm tâm nổi tiếng nhất trong kinh thành, tiểu nhị bên trong luôn ra nghênh đón khách, bây giờ nhìn vị khách trước mặt, tuy dáng vẻ không khác thường nhưng toàn thân lại toát ra quý khí, hẳn đã là tiểu nhị nhiều lần, đón tiếp nhiều loại người, cũng coi như luyện được mắt nhìn người, vì thế cúi đầu, lập tức hỏi Mộ Phi Chi

"Ta muốn gặp ông chủ của các ngươi." Mộ Phi Chi ném hai thỏi vàng vào tay tiểu nhị, giọng điệu cực kì quyết đoán nói.

"..." Tiểu nhị kinh ngạc sau đó ngẩng đầu dùng ánh mắt kính sợ đánh giá Mộ Phi Chi một lần nữa, lúc này mới liên tục gật đầu, chạy vào trong

Không phải nhanh mà ngược lại, một lúc sau Mộ Phi Chi mới được mời lên nhả gian ngồi, ở bên trong chờ một lúc mới gặp được ông chủ.

Tuy ông chủ này là người buôn bán nhưng dáng người lại rất thư sinh, hần mở cửa nhìn thấy Mộ Phi Chi vẫn đang bình tĩnh ngồi đó, vì vậy mỉm cười nói: "Bạn quá nhiều việc không tiếp đón ngay được, làm phiền vị công tử này đợi lâu như vậy, xin hỏi công tử tìm tại hạ có chuyện gì?"

"Ta chỉ có một chuyện, muốn tìm người làm bánh dẻo giỏi nhất ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Sống chết (1)

Edit: Cáo

"Công tử đang đập bẻ bằng hiệu của chúng ta sao?" Ông chủ Thiên Hương lâu vừa nghe, hóa ra người nọ đến đục khoét nền tảng, vì bản thân có tu dưỡng nên thái độ của hắn cũng không ác liệt lắm, nhưng mà rõ ràng không được như trước.

"Ngươi muốn bao nhiêu tiền mới có thể tha người?" Trước nay Mộ Phi Chi làm việc rất trực tiếp, thấy ông chủ này có chút mâu thuẫn thì hắn trực tiếp mở miệng nói đến tiền.

Ông chủ đặt hai nén vàng mà tiểu nhị vừa đưa lên bàn, sau đó bày tư thế xin mời với Mộ Phi Chi, lúc này giọng điệu của hắn đã không còn ôn hòa như trước mà có vài phần lạnh lùng: "Vị công tử này, sự phụ làm bánh dẻo là chiêu bài của cửa hàng chúng tôi, nếu sự phụ làm bánh không còn ở đây, dù cho có phương thức thì cũng không thể làm ăn được gì, nếu như công tử không thể mua được đồ trong lòng, vậy thì mời công tử dời bước!"

Mộ Phi Chi nhìn hai nén vàng, lông mày hơi nhíu một cái, hắn vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, nhưng mà đôi giọng mỉm cười nói: "Phu nhân ta rất muốn ăn bánh dẻo, ta muốn mỗi ngày nàng đều được ăn những cái nóng hổi nhất."

Hắc Ưng đứng sau lưng Mộ Phi Chi khoe miệng khẽ run, thì ra chủ tử ra ngoài vì thế này, hắn còn tưởng rằng đến đây để làm chuyện bí mật gì chứ!

Ông chủ vừa nghe lý do của Mộ Phi Chi, lại nhìn ánh mắt của hắn khi nói đến phu nhân thì dịu dàng hơn, thần sắc có chút hòa hoãn, nhưng vẫn lắc đầu một cái: "Công tử có thể nói gia đình đến mua là được."

"Quá phiền toái..." Mộ Phi Chi lắc đầu phủ quyết. Bánh dẻo mới ra lò mới là ngon nhất, nhưng từ phố xá sầm uất của kinh đô đến Vương cung, nhanh cũng phải hơn một chút, trong đầu Mộ Phi Chi vẫn luôn luân chuyển về vấn đề này.

"Nếu thế tại hạ không thể phụng bồi, hai vị cứ tự nhiên." Ông chủ quả thực không thể nói gì, nam nhân cô quái này, đúng là khó hầu hạ, có vàng cũng không hầu hạ! Dứt lời, ông chủ xoay người muốn đi.

Lần đầu Mộ Phi Chi bị người khác bỏ qua, hắn còn chưa có động tác gì nhưng Hắc Ưng ở sau lưng đã xuất động, cửa nhả gian bị đóng lại, ông chủ nghe thấy tiếng động này thì sau lưng cũng cứng ngắc, thậm chí hắn còn chưa kịp di động, trên cổ đã có một con dao sắc, mũi dao rất khéo léo đặt bên da của ông, chỉ cần ông khẽ động một chút thì lưỡi dao có thể lập tức cắt đứt da cổ.

Mặc dù nói vô thương bất gian, nhưng cửa hiệu Thiên Hương lâu có thể đứng vững ở kinh đô nhiều năm như vậy, đương nhiên ông chủ là người biết tròn biết méo. Hôm nay mệnh ở trên tay người khác, hắn chỉ có thể thuận theo ý của người khác.

"Các ngươi muốn gì?" Ông chủ run rẩy nói, nhiều năm như vậy, ông còn chưa từng thấy ép buộc rõ ràng như thế.

“Đưa ta đi nhà bếp.” Mộ Phi Chi đứng dậy, vỗ vỗ trường bào, chậm rãi đi đến sau lưng ông chủ, trầm giọng nói: “Quả nhiên, vẫn là dùng bạo lực thì sẽ tốt hơn.”

Kết quả là, hôm nay tại Thiên Hương lâu, khách nhân nhìn thấy bước chân ông chủ có chút kỳ quái, mang theo hai nam nhân tướng mạo thường thường đi vào nhà bếp. Nói là nhà bếp, nhưng thật ra là một vườn nhỏ sau Thiên Hương lâu, còn chưa tới gần đã ngửi thấy hương thức ăn nhàn nhạt.

“Vương sư phụ.” Ông chủ đẩy cửa ra, nhìn nam nhân béo mập đeo tạp dề đang vội vàng làm bánh.

“Ồi, ông chủ, hôm nay con gió nào đưa ngài tới đây thế? Bánh dẻo hôm nay làm không ngon sao?” Vương sư phụ không ngẩng đầu, ngón tay lúi lét xoa nắn gạo nếp trong tay.

“Có vị công tử muốn gặp ông...” Ông chủ vừa mới dứt lời, cánh cửa đã bị một chưởng mạnh mẽ của Hắc Ưng đóng lại.

Lúc này, Vương sư phụ mới ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng trước mắt. Ông chủ đứng phía trước, đi theo phía sau là hai nam nhân, có vẻ như là một chủ một bộc.

“Hai vị tìm ta có việc gì?” Vương sư phụ dừng lại, nhìn người đứng phía sau Vương ông chủ, không khí quý dị trong phòng khiến ông ý thức được chuyện có vẻ như không được tốt.

“Ta sẽ trả cho ngươi gấp bội giá tiền ở đây...”

“Ha ha, lại là một người có bệnh.” Lời của Mộ Phi Chi bị tiếng cười của Vương sư phụ cắt đứt, Mộ Phi Chi vẫn luôn bình tĩnh bị điều này làm cho kinh ngạc.

“Ngươi có biết điểm tâm xem trọng cái gì nhất không?” Vương sư phụ vỗ vỗ bột trên người, đi đến trước mặt Mộ Phi Chi, đứng song song với ông chủ, hỏi Mộ Phi Chi.

“Cách làm, con người.” Mộ Phi Chi không nói gì, Hắc Ưng lại lạnh lùng mở miệng.

“Mặc dù cách làm và con người quan trọng, nhưng quan trọng nhất chính là tâm tình của ta, tâm trạng của lão tử hôm nay cực kỳ có chịu, đầu tiên là một nữ nhân cầm một đồng tiền dơ bẩn bảo ta làm hai nôi bánh dẻo mới nhất, sau đó lại là các ngươi muốn cho ta đi, ta có thể làm cho các ngươi nhưng hương vị của bánh dẻo ta không thể cam đoan.” Vương sư phụ nói với Mộ Phi Chi, ông chủ kinh ngạc nhìn hán, mà ngay cả Mộ Phi Chi cũng như đang suy nghĩ gì đó.

“Vậy thế nào ngươi mới bằng lòng làm?” Một lát sau, Mộ Phi Chi giương mắt nhìn, mang theo áp lực nhìn về Vương sư phụ. Chuyện còn phiền toái hơn tướng tượng của hán, vốn cho là Phúc Hải sẽ đến ư, nhưng người ta sống chết không bán, còn bị mắng là có mấy đồng tiền dơ bẩn thì rất giỏi. Bây giờ hán tự mình đến tóm người, thì lại bị ‘giáo huấn’ cho một trận, vốn là muốn trực tiếp mang người về cung, nhưng bây giờ sợ là ngay cả một cái bánh dẻo bình thường A Vu cũng không kịp ăn rồi.

“Ta sẽ không rời khỏi Thiên Hương lâu, đây là lời truyền từ các thế hệ trước, nhưng ta có thể cho ngươi mang nôi bánh dẻo nóng hổi nhất.” Vương sư phụ thấy Hắc Ưng quay đầu ra ngoài thì cười nói: “Ngươi không cần nhìn bên ngoài, tới trước dùng trước, nhiều người đang chờ ăn bánh dẻo như vậy, ta không thể vì mấy đồng tiền mà phá lệ được.”

“Ngươi nói điều kiện.” Mộ Phi Chi cảm giác đầu cũng to ra, vì sao hán lại giẫm vào cái hầm này chứ, nhưng mà nghĩ tới giọng nói mềm mại của Thẩm Hành Vu vào sáng sớm, hán lại quyết tâm, hỏi Vương sư phụ.

...

Lại nói đến trong cung, lúc Mộ Tê Hoàng đi ra từ Lý Viên, rõ ràng là ít nói đi hán, nàng thật không ngờ, trên người Thẩm Hành Vu lại xảy ra chuyện như vậy, chuyện thế này mà Mộ Phi Chi cũng không nói với nàng một câu, hai người kia rõ là...

“Sẽ không có chuyện gì.” Từ trước đến nay Phong Dự luôn ít nói, thấy Mộ Tê Hoàng có chút không yên lòng thì biết rõ nàng đang nghĩ những lời Đỗ Trọng vừa nói, vì vậy vỗ tay nàng, an ủi nói.

“Ừ.” Mộ Tê Hoàng yên lặng nắm tay Phong Dự đi đến điện Thái Cực.

Lúc bọn họ trở lại điện Thái Cực, Mộ Phi Chi vẫn chưa về, Thẩm Hành Vu đang nằm trên nệm, vừa nhìn Thạch Lưu thêu thùa, vừa suy nghĩ.

“Đây là làm cho tiểu bảo bảo sao?” Mộ Tê Hoàng đi qua, cầm một cái yếm nhỏ khéo léo và hoàn mỹ hỏi.

“Bẩm công chúa, vâng ạ.” Thạch Lưu cuống quýt muốn hành lễ, Mộ Tê Hoàng cười cười vỗ bờ vai nàng, ý bảo nàng cứ làm tiếp.

“Bây giờ ngươi có bầu đừng làm những chuyện này.” Mộ Tê Hoàng nhìn những vãi vóc không muốn đánh giá trong tay Thẩm Hành Vu, lắc đầu, nói trêu: “Về sau nếu những y phục này mặc trên người con ngươi, nó không hận ngươi mới là lạ.” Nói xong, Mộ Tê Hoàng cầm bộ y phục có đường may rất lớn, chặc chặc hai tiếng, sau đó cười ha ha, người này đúng là không biết chút gì về thêu thùa.

Thẩm Hành Vu híp híp mắt, nhìn Thạch Lưu bên cạnh làm được, nàng tự tin nói: “Nào có khó coi như vậy chứ?”

Mặc dù Mộ Tê Hoàng và Phong Dự biết tình huống thân thể của Thẩm Hành Vu, nhưng đều không hện mà không nhắc tới, nhất là Mộ Tê Hoàng, nàng chủ động nói một ít chuyện thú vị tại biên cương với Thẩm Hành Vu.

“Ư ư ư...” Nói khoảng nửa canh giờ thì đột nhiên Mộ Tê Hoàng nghe được những tiếng ư ư, nàng nghiêng đầu nhìn lại thì thấy con chó trắng Cầu Cầu đang cắn áo choàng của một người, kéo lê người vào bên trong.

Đến khi nhìn thấy chủ nhân của chiếc áo choàng thì Mộ Tê Hoàng cười nói: “Nửa đường còn mặc kệ chúng ta, không biết là đệ vội thế nào.”

“Đâu có, chỉ là làm một việc nhỏ thôi.” Mộ Phi Chi mỉm môi cười.

Cầu Cầu vẫn luôn cắn áo choàng của hắn, hắn muốn đá lại không thể đá, mặc dù hắn rất ghét con chó này nhưng ai bảo nó là sủng vật của A Vu chứ, hắn vẫn lịch sự, dùng sức rất nhẹ đá nó sang một bên. Sau đó nhận hộp đựng thức ăn trên tay Phúc Hải, đưa tới trước mặt Thẩm Hành Vu như hiến vật quý.

Thẩm Hành Vu đưa tay nhận hộp thức ăn, chỉ nghe thấy Mộ Phi Chi kêu lên một tiếng, khiến nàng cả kinh vội vàng để hộp đựng thức ăn xuống, ánh mắt quét qua, bắt tay Mộ Phi Chi tới. Mộ Phi Chi nhe răng trợn mắt kêu lên, Thẩm Hành Vu nhú mày, nhìn một vết đỏ lưu lại trên ngón tay thon dài của hắn, ánh mắt bình tĩnh ngẩng đầu hỏi: “Chàng làm sao thế?”

“Không có việc gì.” Mộ Phi Chi thấy ánh mắt đau lòng của Thẩm Hành Vu, rút tay về, chỉ chỉ vào hộp cơm nói: “Mới ra lò, nàng ném thử đi.”

Mộ Tê Hoàng nhìn một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng thì lặng lẽ kéo Phong Dự ra ngoài điện, đến khi tất cả mọi người đều rút ra khỏi nội điện thì Thẩm Hành Vu mới vịn bụng dựa sát vào ngực Mộ Phi Chi, nhẹ giọng hỏi: “Chàng tự mình đến Thiên Hương lâu sao?”

“Thông minh như nàng thì ta không cần lo lắng sẽ sinh ra một đứa con ngốc rồi.” Mộ Phi Chi trêu ghẹo nói.

Thẩm Hành Vu cầm lấy bàn tay bị thương của Mộ Phi Chi, mười ngón tay đan vào nhau, nàng vuốt vuốt nơi bị sưng đỏ, vành mắt hồng hồng, trên mặt vẫn là nụ cười: “Lần đầu chàng đến nơi như thế sao?”

“Hả?” Mộ Phi Chi biết rõ còn có hỏi.

“Trên người chàng còn vị của bột mì.” Thẩm Hành Vu nói xong, lại mở hộp cơm bên cạnh, từ bên trong nặn ra một miếng bánh dẻo, quơ quơ trước mắt Mộ Phi Chi: “Mặc dù hình không sai nhưng vẫn rất khó coi”

“Chàng ngốc, đi mua không được à.” Thẩm Hành Vu tự tay dứt miếng bánh vào trong miệng Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi không nói gì, nhưng trong lòng lại oán thầm: Cái tên đầu bếp là khối gỗ cứng đầu, cứng mềm không ăn, còn rất xem thường tiền, nói gì mà gia tài bạc vạn cũng phải ra ngoài xếp hàng, đợi xếp hàng đến hắn thì bánh cũng đã nguội rồi.

“Ngọt không?” Thẩm Hành Vu cũng cầm một cái, nhẹ cắn một miếng, hỏi Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi khẽ gật đầu, trong miệng còn lưu lại mùi gạo thơm, giọng nói mát lạnh: “Rất ngọt.”

...

Bởi vì Mộ Tê Hoàng và Phong Dự hồi kinh nên Mộ Phi Chi tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho hai người, nhưng hắn không tổ chức đại yến quần thần mà chỉ gọi Đỗ Trọng, vài người tùy tùng ăn cơm. Từ phương diện này mà nói, Hoài Nam Vương cũng có nhiều hơn vài phần gia đình tình cảm so với các Hoàng thất khác.

Trong bữa tiệc, Mộ Phi Chi cũng không nói mấy câu, toàn bộ quá trình đều chăm sóc cho Thẩm Hành Vu, bởi vì càng lúc bụng càng lớn nên Thẩm Hành Vu ngồi lâu sẽ không thoải mái, Mộ Phi Chi vừa dứt cho một ít nàng đã thấy no rồi, được Thạch Lựu và Hoa Dung đưa về nghỉ ngơi.

Thẩm Hành Vu đi rồi, không khí trong bữa tiệc trở nên nghiêm túc hơn, Mộ Tê Hoàng hỏi Mộ Phi Chi: “Chỉ hai ba tháng nữa là đứa nhỏ được sinh ra rồi, giải được chưa tìm ra, đệ định làm thế nào?”

“Bất kể thế nào, A Vu không có việc gì là tốt rồi.” Mộ Phi Chi ngửa đầu uống một ngụm rượu, chậm rãi nói.

Mộ Tê Hoàng và Phong Dự liếc nhìn nhau một cái, lời nói của Mộ Phi Chi sao nàng không rõ được, ngày sinh đẻ, người cần lo lắng nhất thật ra là đứa nhỏ, bởi vì độc tố trong cơ thể mẹ sẽ chuyển dời lên thân đứa nhỏ khi sinh, sau khi sinh thì trên người mẫu thân sẽ không có chút độc tố nào, không biết trên thân đứa nhỏ sẽ có phản ứng gì.

“Giang sơn cũng được, đứa trẻ cũng được, đều không so sánh được với A Vu.” Đêm nay Mộ Phi Chi uống không ít, cả người hắn đều ở trong trạng thái lơ lửng, một tay nắm ly rượu, một tay rót rượu, nhưng nếu nhìn kỹ thì trong mắt hắn lại không hề say. Những thứ kia đều là hư không, sinh không mang theo mà chết cũng không thể mang theo, có thể cùng hắn trải qua cả đời, sau khi chết có thể chôn cùng huyết, chỉ có thể là nương tử của hắn. Nếu không có nàng, giang sơn cũng không còn là giang sơn, đứa nhỏ cũng không có liên hệ gì.

“Không phải người rất giỏi sao? Sao mà ngay cả giải được cũng không làm được thế?” Mộ Tê Hoàng lại chĩa mũi nhọn vào Đỗ Trọng, nàng ghét bỏ nhìn Đỗ Trọng, trong giọng nói không hề có tôn trọng với tiểu thúc thúc.

“Một loại thuốc, chỉ vì loại bỏ một đoạn trí nhớ ngắn của người này, nhưng chắc là không tạo thành bất cứ tổn thương gì tới thân thể, chỉ khi sinh sản hoặc đổi máu mới có thể bài xuất ra bên ngoài cơ thể, loại độc được xáo trộn như vậy ngoại trừ Vu tộc thì ta không nghĩ ra ai làm nó nữa. Bây giờ ta chỉ có thể cho nàng ăn Bạch đoàn tử, nếu như Bạch đoàn tử đúng là thánh vật của Vu tộc thì có thể sẽ có tác dụng triệt tiêu.” Đỗ Trọng nhìn Mộ Phi Chi ngàn chén không say, giải thích một lần lời đã nói trước kia.

“Tất cả chỉ có thể đợi khi đứa nhỏ sinh ra mới có thể nói.” Mộ Tê Hoàng ừ rừ tựa vào vai Phong Dự, nhìn Mộ Phi Chi khó chịu như vậy, trong lòng nàng cũng không được tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Sống chết (2)

Edit: Ciao

Triều chính Hoài Nam bây giờ rất thái bình, hơn nữa những thanh tiên tài tuấn thông qua những cuộc thi văn võ đã rót vào quần thần dòng máu mới, cho nên gần như Mộ Phi Chi dành tất cả thời gian cho Thẩm Hành Vu, mỗi sáng sớm gọi nàng dậy, sau đó ra ngoài đi dạo một vòng, trở về dùng đồ ăn sáng. Mỗi tối trước khi ngủ hắn sẽ tự mình xoa xoa đôi chân sưng tấy của Thẩm Hành Vu. Mỗi ngày đều dặn nàng uống thuốc, ăn cơm, sau hai tháng, Thẩm Hành Vu béo lên một chút mà Mộ Phi Chi thì gầy đi không ít.

Hai tháng sau, đúng thời điểm Thẩm Hành Vu mang thai được chín tháng, bây giờ nàng hành động đã không được tiện, Mộ Phi Chi đã mời bà đỡ riêng của vương thất. Bởi vì đứa trẻ không bao lâu nữa sẽ sinh ra, khi đó độc tố sẽ tạo thành thương tổn thể nào cho đứa nhỏ, bọn họ cũng sẽ nhanh chóng được biết, cho nên mấy ngày nay Mộ Phi Chi đều lo lắng muốn chết.

Nhưng mà hắn không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy.

Sáng sớm hôm nay, Thẩm Hành Vu ôm chân nằm ngửa trên nệm, xuyên qua cửa sổ, nhìn từng chiếc lá bắt đầu rơi, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên cảm giác thu buồn, thời gian qua nàng rất vui vẻ, trong nháy mắt nàng ở Hoài Nam đã một năm rưỡi, thành thân, sống chết, mỗi một chuyện quan trọng của cuộc đời nàng đều hoàn thành tại đây, trong tốc độ không thể tưởng tượng được. Mặc dù ngoài ý muốn nhưng lại hợp tình hợp lý, từ trước đến nay nàng không có tâm tình gì với nam tử trên thế gian, vậy mà lại nằm trong tay Mộ Phi Chi, mà nghĩ lại, nàng có cảm giác Mộ Phi Chi nằm trong tay của nàng.

Không khí mát mẻ chớp mắt đã bị ngăn bên ngoài cửa sổ, Mộ Phi Chi đóng cửa sổ lại, xoay người xoa xoa tay nàng, cười hỏi: “Làm sao vậy? Nàng nghĩ gì mà xuất thần như thế?”

“Phu quân, hình như chúng ta còn chưa đặt tên cho con đấy?” Thẩm Hành Vu hoàn hồn, đôi mắt nhìn thấy Mộ Phi Chi, nằm vào trong lòng hắn.

Quả thực việc đặt tên này bị Mộ Phi Chi quên mất, niềm vui được làm phụ thân còn chưa kịp hưởng thụ đủ thì đã nghe được tin tức kia, mà hắn lại đặt tất cả sự quan tâm lên người Thẩm Hành Vu, cái việc này đã bị hắn ném lên chín tầng mây rồi.

“Nàng nghĩ...”

“A...”

Chuyện xảy ra đột nhiên, lời của Mộ Phi Chi còn chưa nói xong thì nụ cười đã cứng lại trên mặt.

Thẩm Hành Vu chỉ thấy hạ thân có chất lỏng chảy ra, nàng nắm lấy cánh tay Mộ Phi Chi, đau đớn hô lên một tiếng: “Phu quân, hình như là sắp sinh.”

Mộ Phi Chi đỏ mắt, lớn tiếng quát um lên: “Nhanh, mau tuyên bà đỡ, ngự y.”

Hoa Dung và Thạch Lưu vốn đang canh ở cửa, nghe thấy giọng nói không khống chế được của Mộ Phi Chi thì hai người vội vàng trật tự đi tuyên.

Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu lên giường, cảm xúc dinh dinh trên tay gây cho hắn sự hoảng sợ trước nay chưa từng có, trong nháy mắt, hắn muốn ôm nàng hô ngừng, không cần sinh, vì sao sinh con lại là một chuyện khủng bố như vậy.

Mặc dù Thẩm Hành Vu cảm thấy bụng rất đau nhưng mà ý thức vẫn còn, nàng nhìn bàn tay đang nắm chặt lại của Mộ Phi Chi, nỗ lực nở nụ cười, thờ hờn nói: “Đừng... lo... lắng.”

Bà đỡ tới rất nhanh, gần như là trong nháy mắt, hai bà đỡ bừa đến, Mộ Phi Chi lập tức chuyển sang đứng bên giường, nhìn Thẩm Hành Vu kêu đau.

Một bà đỡ điều chỉnh hô hấp giúp Thẩm Hành Vu, một người khác chỉ thị cho Thạch Lưu và Hoa Dung chuẩn bị nước ấm và những đồ khác.

Trong khoảng thời gian ngắn, điện Thái Cực luôn an tĩnh trở nên ồn ào, Mộ Phi Chi đứng ở bên, nhìn những người này lui tới, bên tai nghe tiếng gọi tê tâm liệt phế của thê tử, trong khoảng thời gian ngắn hẳn có chút hỗn loạn, trí nhớ trước kia và hình ảnh hiện tại hòa lại làm một trước mắt hẳn.

“Người sững sờ ở trong này làm gì? Còn không mau đi ra ngoài.” Đỗ Trọng đi tới bên người Mộ Phi Chi, vỗ vỗ lưng hẳn, kết quả phát hiện sau lưng hẳn đã ướt đầm mồ hôi.

“Ta không muốn đi ra ngoài.” Mộ Phi Chi lắc đầu, vẻ mặt như sợ hãi lại như đáng sợ, tất cả hình dung về Hoài Nam Vương đều bị hẳn bỏ đi, lúc này hẳn như một người đáng thương bị vứt bỏ, đáng người tiểu tụy khẩn cầu ông trời đừng mang đi thứ trân quý nhất của hẳn,

Đỗ Trọng không thể khuyên hẳn ra ngoài, cuối cùng đành phải sai người buông rèm xuống, còn hẳn thì ngồi ngoài chờ cùng Mộ Phi Chi.

Hình ảnh bên trong màn lẩn lộn nhưng Mộ Phi Chi có thể nhận ra từng tiếng nước nở nghẹn ngào và tiếng than đau của Thẩm Hành Vu.

Mộ Phi Chi vốn đang ngồi cứng ở đó, nhưng mà hẳn cũng không nhịn được nữa, trong từng tiếng ‘mau’ của bà đỡ, vụt đứng lên, Đỗ Trọng vừa kéo lấy hẳn, hẳn liền quay đầu lại, trong mắt hiện lên vẻ đỏ đậm, giống như đang ở trong địa ngục, giọng hẳn khàn khàn: “Người có nghe thấy không? Nàng đang kêu đau.”

Đỗ Trọng biết không ngăn được hẳn, huống hồ cũng không biết trong quá trình sinh có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, cho nên đành buông tay.

Mộ Phi Chi sai bước đi vào, đi thẳng đến đầu giường.

Các bà đã không kiêng dè Mộ Phi Chi, chỉ đang cố gắng giúp Thẩm Hành Vu, Mộ Phi Chi ngồi xuống bên giường, đôi mắt phiếm hồng nhìn thấy đôi môi chảy máu của Thẩm Hành Vu thì trái tim đau đớn, hẳn không hề lo lắng, đưa cánh tay của mình đến trước mặt Thẩm Hành Vu, nhẹ giọng dỗ: “Đừng cần mình.”

Ý thức của Thẩm Hành Vu đã tan rã rồi, làm sao mà có thể nhận biết được, dựa vào bàn năng năng cắn một ngụm lên cánh tay Mộ Phi Chi. Rõ ràng cắn chảy máu nhưng Mộ Phi Chi lại không cảm thấy đau, anh vẫn nhìn Thẩm Hành Vu mới ánh mắt dịu dàng, trái tim như bị người xé ra.

Trạng thái này cứ duy trì nửa giờ, khi một tiếng khóc nỉ non vang dội thì Thẩm Hành Vu giống như hao hết khí lực toàn thân, vô lực ngã đầu, miệng cũng thả lỏng ra, không có ý thức gì, ngoặt đầu ngủ.

“Vương thượng đừng lo lắng, nương nương ngủ một giấc là tốt rồi.” Một bà đỡ bọc đứa trẻ lại, một bà đỡ khác giải thích với Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi nhìn mái tóc Thẩm Hành Vu ướt đầm mồ hôi, trái tim vừa rơi xuống thì đột nhiên bà đỡ lớn tiếng hô lên: “Không tốt, vì sao lại có máu đen.”

Mộ Phi Chi lại đứng lên, quát lớn: “Có chuyện gì?”

“Bẩm Vương thượng, nô tỳ không biết, nương nương đột nhiên bắt đầu xuất huyết, hơn nữa lại còn máu đen.” Bà đỡ quỳ xuống.

“Truyền thái y cho cô vương, hôm nay nếu Vương hậu làm sao thì diệt toàn bộ cửu tộc các người.” Mộ Phi Chi hô một tiếng, khí lực rất lớn nhưng trái tim lại treo lên, trước mắt hẳn bỗng tối sầm, thậm chí thân thể có chút không ổn, hơi dao động một chút.

Đỗ Trọng nghe thấy động tĩnh thì chạy tới, đứng ở ngoài rèm, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chảy máu, máu màu đen.” Bà đỡ nghẹn ngào hô.

Đỗ Trọng bỏ qua lễ tiết, hẳn xông vào trong rèm, cầm một tấm vải sạch sẽ dính máu đen trên giường, sau đó cầm đến trước mặt.

Mộ Phi Chi nhìn chằm chằm vào hẳn, không bỏ qua một chút biến hóa nào trên nét mặt hẳn.

Đỗ Trọng chỉ nhìn thoáng qua, thờ dãi một hơi, đầu tiên nói với Thạch Lưu và Hoa Dung: “Lấy bạch đoàn tử cho ta, cho một ít máu vào, sau đó chuẩn bị cho ta một chậu nước thảo.”

“Nàng thế nào rồi?” Mộ Phi Chi cảm giác mình đã dùng hết sức để nói xong những lời này.

“Không ngại, chỉ đang bài độc mà thôi. Ngủ mấy ngày là khỏe.” Đỗ Trọng nói với Mộ Phi Chi, sau đó châm kim cho Thẩm Hành Vu.

Mộ Phi Chi nghe lời này, trái tim thoáng buông xuống một chút nhưng vẫn còn có chút lo lắng, bởi vì lần trước khi Thẩm Hành Vu trúng tên, Đỗ Trọng nói ngủ một ngày là được, cuối cùng Thẩm Hành Vu ngủ ba ngày mới tỉnh. Hôm nay Đỗ Trọng nói Thẩm Hành Vu mấy ngày là khỏe, nếu nàng ngủ cả tháng thì sao bây giờ? Trong lòng Mộ Phi Chi cứ suy nghĩ như vậy, hoàn toàn không để ý đến đứa con trai vừa sinh ra của mình, cho đến khi bà đỡ đưa đứa nhỏ đã bọc kỹ lại đến trước mặt Mộ Phi Chi, đầu tiên hẳn nhìn Thẩm Hành Vu sắc mặt tái nhợt trên giường, sau đó mới cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ, nhưng mà tư thế ôm đứa nhỏ ngay cả bà đỡ cũng không nhìn được.

Tâm tình Mộ Phi Chi có chút phức tạp nhìn đứa trẻ trong tay, bởi vì vừa sinh nên cả người hơi nhả nhả, cái mặt nhỏ nhả nhả, hoàn toàn không nhìn ra giống hẳn hay giống nàng.

“Đút máu cho nàng, sau đó đưa được thảo vào trong lư hương.” Đỗ Trọng phân phó xong, đi tới muốn ôm lấy đứa trẻ trong tay Mộ Phi Chi.

“Ta nhìn đứa trẻ một chút.” Đỗ Trọng nói xong lời, ánh mắt nhìn thẳng vào Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi rất lo lắng, bởi vì một khi đưa đứa nhỏ đến tay Đỗ Trọng, nghĩa là đến thời khắc ‘hình phạt’ rồi, rốt cuộc những độc tố kia sẽ phản ứng thế nào trên thân đứa nhỏ.

Đỗ Trọng ôm đứa nhỏ tới, vừa mới sinh nên không thể bắt mạch được, đầu tiên Đỗ Trọng nhìn vào làn da của đứa nhỏ, dù nhiều nếp nhăn nhưng lại trắng nõn. Hắn lại vỗ vỗ lưng đứa nhỏ, đứa nhỏ lập tức lớn tiếng thét lên. Ừ, nhìn thì bên trong cũng không có vấn đề. Mộ Phi Chi đứng bên cạnh Đỗ Trọng, nhìn từng động tác của Đỗ Trọng, hẳn cảm giác tim mình đập càng lúc càng nhanh, bây giờ A Vu còn đang mê man, đứa bé lại như vậy...

“Bây giờ nó còn quá nhỏ, không thể bắt mạch dò xét, nhưng mà may mắn, ngoại trừ đôi mắt chưa mở thì chưa có gì ngoài ý muốn.” Đỗ Trọng nói với Mộ Phi Chi.

“Xem ra bạch đoàn tử và thuốc bổ vẫn có những tác dụng nhất định.” Đỗ Trọng cảm thán nói.

“Người cũng không thể xác định rõ sao?” Mộ Phi Chi lại ôm đứa bé về, ngồi bên giường Thẩm Hành Vu, giọng nói trầm thấp.

“Ta không phải thần tiên.” Đỗ Trọng lắc đầu.

“Đề ta yên lặng một chút.” Mộ Phi Chi đưa tay sờ khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Hành Vu, nói với người phía sau.

Khi tất cả mọi người trong phòng đều lui ra, Mộ Phi Chi ôm đứa nhỏ đang khóc, vuốt tâm mạch Thẩm Hành Vu, thì thầm nói: “A Vu, nàng có nghe thấy không? Đây là tiếng khóc của con chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Bảo bảo không hoàn chỉnh.

Edit: Quỳnh in

Lần này Đỗ Trọng không lừa Mộ Phi Chi, bởi vì Thẩm Hành Vu chảy rất nhiều máu đen sau đó mê man ba ngày, trong ba ngày này, Mộ Phi Chi để cho nhũ mẫu ôm bảo bảo đặt ở bên cạnh Thẩm Hành Vu, hẳn cũng canh giữ ở bên cạnh ba ngày không vào triều, nhưng phàm là lúc dùng cơm cũng canh giữ hai người, Hoa Dung và Thạch Lưu đứng ở bên cạnh nhìn, đến nỗi phải lau nước mắt. Bởi vì Thẩm Hành Vu vừa sinh xong, hơn nữa còn chảy rất nhiều máu, cho nên cho dù Đỗ Trọng có tuyên bố không có gì đáng ngại, nhưng khuôn mặt tái nhợt đến cực điểm, cả người im hơi lặng tiếng ngủ ở nơi đó, trong khoảng thời gian ngắn, trong điện Thái Cực đều thiếu khí người. Sau khi nghe được tin Thẩm Hành Vu sinh non, Mộ Tê Hoàng và Phong Dự từ phủ Hộ quốc tướng quân chạy đến, khi bọn họ tới, nhũ mẫu vừa cho bú sữa, bảo bảo liền thảo mẫn ngủ bên cạnh Thẩm Hành Vu, mà Mộ Phi Chi suy sụp ngồi ở bên giường. Lúc Mộ Tê Hoàng nhìn thấy Mộ Phi Chi không khỏi giật nảy mình, bởi vì người này từ nhỏ đã thích sạch sẽ, thậm chí đạt được danh hiệu thích sạch sẽ, những nam nhân ngồi trước mặt này là đệ đệ thích sạch sẽ kia sao? Tóc chỉ tùy ý dùng trâm cài, quần áo không đổi, thậm chí râu ở cằm cũng đã mọc lên, toàn thân hẳn đều là hơi thở suy sụp chao đảo.

“Đệ đừng lo lắng, Đỗ Trọng đã nói không có việc gì, đệ an tâm chút đi, nếu không đệ mệt chết rồi, chờ đến lúc A Vu tỉnh lại thì làm sao có sức chiếu cố nàng.” Mộ Tê Hoàng nghĩ rằng, chỉ sợ người nọ đã canh giữ ở trong này ba ngày.

“Ta không dám ngủ, ta sợ ta tỉnh lại sẽ không được thấy nàng nữa.” Loại cảm giác lo lắng đề phòng giống như là đang lơ lửng trong không trung, không có cảm giác an toàn, Thẩm Hành Vu là điểm yếu của hắn, hắn không dám tưởng tượng đến ngày không có nàng. Nếu đã cưới nàng, hai người bọn họ sẽ dây dưa cùng nhau cả đời, thiếu ai cũng không được.

“Không cần khuyên.” Phong Dự ngăn cản Mộ Tê Hoàng, hắn lắc đầu, không biết vì sao, trong lòng lại hoàn toàn hiểu được cảm giác này của Mộ Phi Chi, lúc trước khi hắn ở biên quan nhìn thấy bố cáo Công chúa tuyên phò mã dán ở khắp nơi, kiên cường từ trước đến nay của hắn một lần nữa sụp đổ, sau này nếu có thể cho nàng có cuộc sống hạnh phúc sẽ trở về tìm nàng, nhưng chưa từng nghĩ tới nàng sẽ trở thành thê tử của nam nhân khác ngoài mình. Lúc đó hắn ra roi thúc ngựa chạy về kinh đô, luôn nghĩ phải nhanh, nhanh chút nữa, nếu không, thật sự không kịp.

Cứ như vậy, ngăn cản toàn bộ quấy nhiễu bên ngoài, Mộ Phi Chi canh giữ ba ngày ba đêm ở trước giường, sáng sớm ngày thứ tư, Mộ Phi Chi nheo mắt, thói quen vuốt tóc Thẩm Hành Vu, ở trên trán nàng, trên chóp mũi, trên môi theo thứ tự hạ xuống nụ hôn.

“A Vu, nàng đã ngủ lâu rồi, dậy nhìn bảo bảo, nhìn ta có được không?” Mộ Phi Chi hạ thấp người, môi dăm vào môi Thẩm Hành Vu thì thầm.

Nhưng đáp lại hắn ngoại trừ hơi thở vững vàng thì không còn cái gì khác, hắn mất mát ngồi trở lại, cầm lấy bàn tay nàng.

Loại trầm mặc này đã muốn lãng trí hần, đáng chết, không phải Đỗ Trọng đã nói ba ngày sau sẽ tỉnh sao? Hần đứng vọt lên, xoay người sang chỗ khác muốn đi ra ngoài, hần muốn đi tỉnh Đỗ Trọng tính sổ, kết quả vừa xoay người, còn chưa bước chân, liền nghe thấy một tiếng kêu cực nhỏ truyền đến từ phía sau, hần là người tập võ, thính lực tốt hơn người thường, khi âm thanh kia lọt vào lỗ tai hần, hần cứng ngắc đứng yên ở đó, thật lâu không có động, thẳng đến khi nghe thấy tiếng lần thứ hai, Mộ Phi Chi mới chậm rãi xoay người, ánh mắt không dám tin nhìn người nọ nghiêng đầu nhìn, trong phút chốc liền biến thành mừng như điên, hần nghĩ, hai tiếng này là hai tiếng dễ nghe nhất mà hần đã từng nghe qua.

Nàng kêu lên: “Phu quân.”

Gần như là hần lập tức đi đến bên giường nàng, Mộ Phi Chi vừa vuốt ve mặt Thẩm Hành Vu, vừa cúi đầu xuống, rất ôn nhu hôn môi nàng, ý đồ muốn tìm một phương pháp nghiệm chứng, nàng thật sự đã tỉnh.

Thẩm Hành Vu cảm thấy cả người mệt mỏi, cũng không có khí lực, nàng vừa mới tỉnh, Mộ Phi Chi lại hôn nàng như vậy, nàng thật trí muốn giơ tay ôm hần cũng không có sức, chỉ có thể nỗ lực động môi, nhẹ nhàng đáp lại hần, nàng biết, nhất định là hần cũng giống như lần trúng tên trước, sợ tới mức chết khiếp, bởi vì cái tay hần đỡ mặt nàng đang không ngừng run rẩy.

Mộ Phi Chi dùng sức mút cánh môi của nàng, thẳng đến khi cánh môi lúc đầu tái nhợt đến giờ trở nên đỏ tươi ướt át. Thẩm Hành Vu muốn đưa tay đẩy hần ra, nàng đã có chút không thờ nổi rồi.

Lạch cạch một tiếng, xúc cảm khác thường rơi ở trên mặt khiến cả người Thẩm Hành Vu cứng đờ, gần như là quên cả hô hấp. Mộ Phi Chi nhận thấy nàng ngừng thở, liền ngẩng đầu lên si ngốc nhìn nàng.

“Chàng... khóc... sao?” Bởi vì không có khí lực, lời Thẩm Hành Vu nói ra cũng trở nên yếu ớt, không có quá lớn tiếng.

Hốc mắt Mộ Phi Chi hồng, nước mắt bên trong làm tròn ướt con ngươi của hần, chống lại ánh mắt lo lắng của Thẩm Hành Vu, Mộ Phi Chi lắc đầu, giọng khàn khàn nói: “Đồ ngốc, nàng đã ngủ ba ngày.”

“Ừ, đầu... có chút... đau.” Thẩm Hành Vu cố gắng mỉm cười, muốn an ủi Mộ Phi Chi.

“Có thể không? Ta ôm nàng dậy.” Mộ Phi Chi cúi thấp người, nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Hành Vu, nàng gối đầu để nàng ngồi dậy dựa vào đầu giường.

“A.” Ngay lúc Mộ Phi Chi vừa mới an trí cho nàng xong, Thẩm Hành Vu không khống chế được, phát ra một tiếng kêu nhỏ, Mộ Phi Chi lập tức ngẩng đầu, vội vàng hỏi nàng: “Sao vậy, đau ở đâu?”

Thẩm Hành Vu lắc đầu, chẳng qua chỉ là ngủ quá lâu, cảm quan hơi trì độn, hơn nữa vừa mới chạm phải miệng vết thương do sinh bảo bảo, chờ chút! Bảo bảo đâu?

Thẩm Hành Vu chợt cọ cọ vào tay Mộ Phi Chi, giọng điệu suy yếu hỏi: “Bảo bảo đâu?”

Lúc này Mộ Phi Chi mới nhớ ra còn có tiểu gia hỏa, vì thế đuổi cánh tay lớn ra, từ bên trong giường bế bảo bảo ra, hần ôm bảo bảo chưa mở mắt vào trong ngực, dựa gần vào Thẩm hành Vu, sợ đề lên nàng, cho nên từ từ đưa bảo bảo đến trước mặt nàng, đau lòng nói: “Về sau không cần sinh nữa được không?”

Hần rất sợ, cho dù không có chuyện trúng độc, Mộ Phi Chi cũng khó quên được bộ dạng khi nàng sinh, mồ hôi ướt đầm toàn thân, bộ dạng gào thét của nàng.

“Bảo bảo... thân thể?” Thẩm Hành Vu nhìn cả người bảo bảo đã được tắm sạch, trắng trắng mềm mềm còn chưa có mở mắt, liền hỏi Mộ Phi Chi.

“Đừng vội, Đỗ Trọng đã kiểm tra qua một lần.” Mộ Phi Chi nói với Thẩm Hành Vu.

“Là sao?” Thẩm Hành Vu vẫn cảm thấy trong lòng rất hoang mang, nàng muốn nâng tay vuốt ve khuôn mặt bảo bảo, nhưng tay lại không hề có sức.

Mộ Phi Chi thấy vậy, một tay ôm bảo bảo, một tay nắm lấy tay Thẩm Hành Vu đặt lên mặt bảo bảo.

Một khắc khi chạm được vào gò má bảo bảo, cho dù Thẩm Hành Vu có là người lạnh lùng thì lúc này cũng rơi nước mắt. Nàng ngẩng đầu, nói với Mộ Phi Chi: “Ta ôm một chút, ta ôm có được không?”

Còn chưa có nói xong, Mộ Phi Chi đã ôm nàng vào trong ngực, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hần, Thẩm Hành Vu có chút không khống chế được mà bật khóc, lệ vốn đã rơi, đến cuối cùng nàng không khống chế nổi nữa nức nở ở trong lòng Mộ Phi Chi. Nghe được động tĩnh của Thẩm Hành Vu, Mộ Phi Chi lập tức đặt bảo bảo ở một bên, hai tay ôm lấy mặt Thẩm Hành Vu, mũi dán lên mũi nàng, đau lòng nói: “Đừng khóc, đừng khóc...” Sau đó, những tiếng ni non đều bị Mộ Phi Chi nuốt vào trong miệng, hần đỡ mặt Thẩm Hành Vu, đầu tiên là hôn đi nước mắt trên mặt nàng, sau đó mới trở lại trên môi đỏ của nàng, tùy ý mút, đầu ngón tay không có lực của Thẩm Hành Vu nắm chặt quần áo trước ngực Mộ Phi Chi, dùng toàn bộ khí lực của mình đáp lại hần, râu của hần cọ lên da nàng, nhưng nàng vẫn vui vẻ mà nỗ lực đáp lại hần.

Thật lâu sau, khi hai người đều thờ hồn hần, Mộ Phi Chi đặt nàng trở lại, sau đó vội vàng đi ra bên ngoài, phân phó Thạch Lưu đi kêu Đỗ Trọng đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Bảo bảo không hoàn chỉnh.

Edit: Quỳnh

Lúc Đỗ Trọng tới, Mộ Phi Chi vẫn ở cùng một chỗ với Thẩm Hành Vu như cũ, tay Đỗ Trọng nắm thành quyền đặt ở trên môi khẽ ho một tiếng, âm hiểm cười nói: “Sinh xong một tháng không thể cùng phòng.”

Một câu nói nhất thời làm mặt Thẩm Hành Vu đỏ lên, nàng tựa vào trong lòng Mộ Phi Chi, có chút ý tức không thể gặp người khác.

“Cảm giác thế nào, sư diệt? Để ta bắt mạch.” Nói xong, Đỗ Trọng đặt ba đầu ngón tay lên mạch của Thẩm Hành Vu, ngón tay ở trên mạch nàng nhảy lên.

Tuy trên mặt Mộ Phi Chi vẫn lạnh nhạt, nhưng trong lòng rất sốt ruột, hắn không biết, độc quỷ dị này có mang đến ảnh hưởng không tốt gì cho Thẩm Hành Vu hay không.

“Tốt lắm, quả nhiên không có.” Đỗ Trọng nhận thấy mạch tượng vốn không ổn định của nàng đã khôi phục bình thường. Hắn thu tay lại nói với Mộ Phi Chi.

“Nhưng mà...” Ánh mắt Đỗ Trọng nhìn tiểu gia hỏa còn chưa có mở mắt trên giường kia, muốn nói nhưng lại thôi.

Từ trước đến nay Thẩm Hành Vu là người rất biết quan sát, nàng nhìn bộ dạng không giống như bình thường của Đỗ Trọng, tâm liền trầm xuống. Toàn bộ sự chú ý của Mộ Phi Chi đều đặt trên người Thẩm Hành Vu, cho nên cảm xúc vừa có dao động, hắn liền phát hiện.

“Sư thúc, bảo bảo thế nào?” Thẩm Hành Vu rúc ở trong lòng Mộ Phi Chi hỏi Đỗ Trọng.

“Ta hoài nghi, hắn không nhìn thấy được.” Một chút thời gian để suy xét Đỗ Trọng cũng không lưu lại cho Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi, trực tiếp nói ra lời cần nói.

“Cái gì?” Thẩm Hành Vu thất thanh hô một tiếng, nàng chỉ cảm thấy cổ họng mình như muốn bốc hỏa.

“Hôm qua ta đã bắt mạch cho hắn, không có vấn đề.” Ngụ ý của Đỗ Trọng là toàn thân bảo bảo hoàn hảo, ngoại trừ mắt.

“Nhưng đến bây giờ hắn vẫn chưa có mở mắt.” Mộ Phi Chi nhíu mày nói.

“Đứa trẻ bình thường hai ngày sẽ mở mắt, mà hắn đã ngày thứ tư rồi.” Câu nói đầu tiên của Đỗ Trọng đã đánh trúng chỗ hiểm.

“Tại sao có thể như vậy!” Trước mặt chợt trở nên tối tăm, Thẩm Hành Vu lập tức ngã vào lòng Mộ Phi Chi.

“Phải hay không, đều phải chờ hắn mở mắt mới nói được.” Mộ Phi Chi ôm chặt lấy Thẩm Hành Vu, dùng ánh mắt ngăn cản Đỗ Trọng nói tiếp.

Đỗ Trọng gật đầu, lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu, ánh mắt nhìn về phía đứa nhỏ còn đang nằm trong tã lót ngủ kia, trong lòng một trận co rút đau đớn, vì sao đứa nhỏ của bọn họ lại gặp phải chuyện thống khổ như vậy.

“A Vu, chúng ta phải cảm thấy may mắn vì tính mạng của đứa nhỏ không gặp nguy hiểm, nếu thật sự giống như lời Đỗ Trọng nói, ta sẽ tìm tất cả những dược liệu tốt nhất trên đời này, chỉ cần hai người có thể bình an đứng bên cạnh ta là được.” Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu, giọng khàn khàn nói.

“Làm sao ta có thể để hắn cả đời sống trong bóng tối?” Trong đại điện yên tĩnh, Mộ Phi Chi ôm chặt lấy Thẩm Hành Vu, khẽ nói một câu.

Sau khi Thẩm Hành Vu tỉnh lại, điện Thái Cực bắt đầu trở nên vô cùng náo nhiệt, rất nhiều quý phu nhân muốn tiến cung dò xét, chẳng qua vì muốn bảo hộ nẹ con các nàng, Mộ Phi Chi chỉ cho phép Mộ Tê Hoàng thường xuyên tiến cung, còn những người khác đều ngăn cản.

Thẩm Hành Vu ngồi ở trên giường, trong lòng ôm bảo bảo còn ở trong tã lót, bảo bảo đã mở mắt, đồng tử đen nhánh, rất đẹp, cực kỳ giống Mộ Phi Chi, tuy đứa nhỏ này do Thẩm Hành Vu sinh ra, nhưng nàng không thể không thừa nhận, hắn càng ngày càng giống Mộ Phi Chi, gần như là hắn kế thừa hết những ưu điểm trên khuôn mặt của Mộ Phi Chi, tối hôm đó, khi Thẩm Hành Vu nói đến chuyện này với hắn, Mộ Phi Chi hơi nhíu mày, trong giọng nói mang theo một chút ghét bỏ: “Lúc ta còn nhỏ có xấu như hắn vậy sao?” Có lẽ là do ấn tượng ban đầu, hiện giờ mỗi lần Mộ Phi Chi nghĩ đến đứa nhỏ, liền nghĩ tới bộ dạng khi hắn vừa sinh cũng có nhiều nếp nhăn.

Ngày thứ hai, khi Thẩm Hành Vu đem những lời này nói với Mộ Tê Hoàng, Mộ Tê Hoàng nín cười, ôm tiểu oa nhi trong lòng, phản bác nói: “Đừng nghe hắn nói bậy, rõ ràng đứa bé rất giống hắn hồi nhỏ, thậm chí còn tốt hơn so với hắn.”

“Ai.” Đường như Mộ Tề Hoàng đột nhiên nghĩ mới một chuyện, không khỏi hỏi Mộ Phi Chi đang ngồi ở một bên phê duyệt tấu chương: “Ta nói, mấy ngày nay bận việc, các người đã đặt tên cho đứa nhỏ này chưa? Cả ngày kêu bảo bảo, chẳng lẽ nhũ danh của đứa bé này là bảo bảo? Nếu sau này hấn trưởng thành, có người kêu hấn bảo bảo, không phải để cho người khác người chết Mộ gia chúng ta sao?”

Mộ Phi Chi ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Mộ Duyệt Thần, nhũ danh là Thần nhi!” Nói xong lời này, ánh mắt Mộ Phi Chi hướng về phía nữ nhân đang cười dịu dàng ngồi ở trên giường.

Mộ Tề Hoàng lăm bầm: “Duyệt Thần, không tệ, là ai đặt?” Nàng nhìn về phía hai người.

Thẩm Hành Vu cười tỉnh quái, Mộ Phi Chi nhú mày nói: “Là ta.”

“Sao vậy? Phi Chi người không vừa ý sao? Vì sao lại lộ ra biểu cảm như vậy?” Mộ Tề Hoàng không hiểu nhìn biểu cảm phức tạp trên mặt Mộ Phi Chi, giống như còn mang theo một chút gầy dựa cùng phản đối.

“Là ta.” Thẩm Hành Vu thở dài nói: “Hôm qua ta nói với hấn, muốn hấn đặt một cái tên cho nữ nhi.”

“Người còn muốn sinh nữ nhi? Nhưng hấn mất hứng.” Bỗng chốc Mộ Tề Hoàng hiểu rõ ý tứ của Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu gật đầu.

“Cái này có gì mà mất hứng? Đã có đứa bé mập mập, lại thêm một nữ nhi vừa vặn đủ một cặp, tốt!” Mộ Tề Hoàng không hiểu nhìn về phía Mộ Phi Chi.

“Hấn không thích đứa nhỏ.” Thẩm Hành Vu rất vô tội chớp chớp mắt, cố ý cúi đầu, làm ra bộ dạng bi thương.

Mộ Phi Chi thấy vậy, không khỏi nâng trán.

“Vì sao? Phi Chi? Chẳng lẽ đệ trọng nam khinh nữ?” Mộ Tề Hoàng nhú mày nhìn Mộ Phi Chi.

“Ta chỉ không muốn lại phải trải qua loại tra tấn này.” Mộ Phi Chi thở dài, buông bút son xuống, đi tới nâng đầu Thẩm Hành Vu lên, sau đó lôi kéo tay nàng để nàng dựa vào trong lòng mình.

“Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa, chàng xem, ca ca kêu Duyệt Thần, muội muội kêu Duyệt Vi, vậy không phải là tốt lắm sao?” Thẩm Hành Vu cọ xát lăm nũng trong lòng hấn, ôm lấy cánh tay hấn lung lay.

“Chàng không muốn có một nữ nhi đáng yêu giống như ta sao?” Thẩm Hành Vu chui từ trong ngực hấn ra, rất nghiêm túc nói với Mộ Phi Chi.

Lông mày Mộ Tề Hoàng run rẩy, quăng cho hai người một cái ánh mắt, sau đó ghét bỏ nói: “Chưa thấy ai chán ghét như hai người các người.”

“Không phải tỷ với Phong tướng quân cũng chán ghét như vậy sao?” Thẩm Hành Vu hài hước nhìn về phía Mộ Tề Hoàng.

“Được, ta ở trong này cũng chán mất, nên đi rồi.” Gò má Mộ Tề Hoàng đỏ lên, cuối cùng đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi Mộ Tề Hoàng rời đi, lúc này Thẩm Hành Vu mới buông tay đang ôm cổ Mộ Phi Chi ra, cười khanh khách nói: “Đề nghị vừa rồi của ta thế nào?”

Mộ Phi Chi nhìn nhi tử vừa mới bị Mộ Tề Hoàng đặt ở bên giường, lông mày run rẩy, trong lòng hấn thở dài, sao lại không thích, hấn thật sự rất muốn có một nữ nhi giống như nàng, sau khi cưới nàng về, thậm chí hấn còn muốn sinh một phòng đứa nhỏ, nhưng hiện giờ, cả đầu hấn đều là bộ dạng đau đến tê tâm liệt phế của nàng ngày đó.

“Phu quân, chàng sợ cái gì?” Hai tay Thẩm Hành Vu xoa mặt Mộ Phi Chi, chăm chú hỏi.

“Tuy là Thần nhi không nhìn thấy, nhưng có mẫu thân biết y thuật như nàng, thúc thúc của hấn lại là Quỷ y, không phải chàng đã phía người đi tìm Huyết linh chi sao?” Thẩm Hành Vu dựa sát vào trong lòng Mộ Phi Chi, cọ xát: “Ta không muốn cả ngày hấn đều lặng lẽ sống trong nhà, làm phụ thân và mẫu thân của hấn, nếu ngay cả chúng ta cũng không chống đỡ đứng dậy được, thì làm sao hấn chống đỡ được?”

“Được, ta sẽ không như vậy. Có các nàng bên ta, ta đã thỏa mãn rồi.” Mộ Phi Chi ôm lấy nàng, hai mắt nhắm lại...

Trong Thiên Cơ lâu, Bạch Tước đang đưa cái quạt lông màu trắng, đôi mắt xếch lên, thoang thả nói: “Ý của chủ tử, là muốn ta đi Tắc Bắc?”

“Đứng.” Mộ Phi Chi gật đầu: “Tắc Bắc tương đối rét, có lợi cho việc sinh trưởng của Huyết linh chi. Người mang theo thư của ta đi tìm Tắc Bắc Vương. Lúc trước khi hấn kể vị còn thiếu ta một nhân tình, nếu có thể tìm được là tốt nhất, cho dù không tìm thấy cũng phải mạnh mẽ về.”

“Chủ tử, các huynh đệ trong Thiệu Cơ lâu đều quan tâm, không biết tình hình của tiểu chủ tử thế nào?” Bạch Tước phe phẩy cây quạt, mong chờ hỏi.

“Khỏe mạnh, có huyết linh chi thì càng tốt.” Mộ Phi Chi rất hào phóng khi nói đến nhi tử của mình.

“Đã biết, ngày mai thuộc hạ sẽ xuất phát.” Bạch Tước gật đầu cười, trên gương mặt tái nhợt kia càng điểm nhiều ý cười hơn.

Sau khi từ Thiên Cơ lâu trở về, Mộ Phi Chi không trực tiếp hỏi điện Thái Cực, mà đi Ly Viên. Khi hấn đến, Đỗ Trọng đang nằm trên giường ngủ ngon, nghe thế tiếng bước chân, biết là Mộ Phi Chi, cho nên cũng không đứng dậy, nằm ở trên giường, từ từ nhắm hai mắt ngủ.

“Oành.” Mộ Phi Chi đá một cước. Đỗ Trọng không kịp đứng dậy, chỉ kịp bịt lỗ tai của mình.

“Thời tiết hôm nay rất đẹp, Vương thúc cũng rất thích thú, xem ra thật là có thói quen ngủ trên giường rồi.” Mộ Phi Chi khoanh hai tay trước ngực đứng ở nơi đó, ánh mắt buốt lạnh liếc nhìn Đỗ Trọng.

Đỗ Trọng mở hai mắt ra, niền cường ngáp một cái, đưa tay để sau ót, bắt chéo hai chân trên giường, tóc bạc tán loạn trên giường, hấn híp mắt, giả vờ yếu ớt nói: “Vì tiểu tử Thần nhi, ta không ngủ ngon một tháng nay, sao vậy? Còn không thể để lão nhân gia ta ngủ một giấc?” Nghĩ đến sau này tiểu tử Mộ Duyệt Thần kia sẽ gọi mình thúc thúc, Đỗ Trọng liền cảm thấy cực kỳ yêu thích.

“Ha ha.” Đỗ Trọng thấy Mộ Phi Chi nghiêm mặt, nhưng lại âm hiểm cười hai tiếng, hấn vươn tay chỉ đám cỏ bên ngoài cửa sổ nói: “Bên ngoài phơi một đồng được, đủ cho tiểu tử này ăn một năm rồi.”

“Huyết linh chi là vị thuốc chữa bệnh, nhưng dược này cũng là dược tẩm bổ, ngươi yên tâm đi.” Đỗ Trọng lười giải thích nhiều với Mộ Phi Chi, nói xong lời này, hấn buông chân, nghiêng đầu ngủ.

Mộ Phi Chi yên lặng không tiếng động rời khỏi phòng, đi đến lều nhỏ Đỗ trọng nói với mình, nhìn đủ loại thảo dược bên trong, trong lòng càng kiên định.

Khi trở lại điện Thái Cực, Hoa Dung mang theo bà vú ôm Thần nhi đi cho uống sữa, Thảm Hành Vu rảnh rỗi ngồi ở trên giường xem sách, nghe thấy tiếng bước chân của Mộ Phi Chi, nằng quay đầu, khuôn mặt ỉu xiu nói với hấn: “Khi nào thì ra có thể không phải nằm giống như heo vậy.”

“Còn vài ngày nữa, nằng an phận đi.” Mộ Phi Chi sờ đầu nằng giống như tiểu hài tử, ngoài miệng còn mang theo chút ý cười.

“Làm sao bây giờ? Ta đột nhiên phát hiện chàng lớn hơn rất nhiều.” Thảm hành Vu chột thâm trầm nói với Mộ Phi Chi.

“...” Mộ Phi Chi bị lời nói của nằng làm cho phát ghen, chẳng lẽ trước kia ta rất ngây thơ sao? Trong nháy mắt Mộ Phi Chi đen lại.

“Trước kia chàng đã ngây thơ lại là mặt dày, bây giờ nhìn cũng có vài phần bộ dạng của người làm phụ vương rồi.” Ngoài miệng Thảm Hành Vu cười nói như vậy, thật ra lại rất đau lòng, bởi vì hai người mẫu tử bọn họ, cả người hấn gầy đi hấn một vòng.

“Chờ nằng khỏe lại, ta sẽ lại càng mặt dày.” Mộ Phi Chi tiến lên, nhẹ nhàng giữ lấy cằm của nằng, cúi người, triền miên mút chặt môi của nằng, lúc vè mặt của nằng ửng đỏ, liền dán ở môi nằng ái muội nói.

“Chàng có thể dùng câu lấy nghĩa như vậy không?” Thảm Hành Vu vô vào lồng ngực hấn.

Rõ ràng, tâm tình của hai người đều đã tốt lên rất nhiều, chuyện của Thần nhi còn chưa giải quyết, cứ vui vẻ nhìn hấn lớn lên, che chở tốt cho hấn, cho đến khi lấy được giải dược đến tay.

Con trai của bọn họ, sao bọn họ có thể để hấn không hoàn chỉnh cả đời được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Phụ vương, cơm cơm.

Editor: Quỳnh ỉn.

Một tháng sau, Thiên Cơ lâu, Bạch Tước bình tĩnh nói với Mộ Phi Chi: “Chủ tử, đây là thư mà Tắc Bắc Vương muốn thuộc hạ giai cho ngài.”

Mộ Phi Chi tiếp nhận thư, vội vàng mở ra, rút ra giấy viết thư, chỉ đưa mắt nhìn, Bạch Tước cũng đã cảm giác được cả người hấn phát ra áp lực lớn mạnh.

Vốn là sau khi Bạch Tước đến Tắc Bắc, sẽ giao thư mà tự tay Mộ Phi Chi viết cho Tắc Bắc Vương, nhưng không biết sao sau khi Tắc Bắc Vương xem xong lại tiếc nuối nói với Bạch Tước: “Mấy năm nay Tắc Bắc chỉ tìm được hai cây huyết linh chi, một trong số đó hiện đang ở chỗ Vương đệ của ta, cũng chính là trong tay Nhiếp Chính vương, huyết linh chi kia để tẩm bổ cho Vương phi của hấn. Còn một cây khác mấy hôm trước mới bị Tàn hoàng Hoài Bắc phái người tới lấy đi.”

“Hoài Bắc lại dùng hai tòa thành trì để đổi một cây huyết linh chi.” Mộ Phi Chi bóp chặt thư trong tay, trong phút chốc lá thư liền biến thành những mảnh vụn, hấn hử lạnh một tiếng, dường như không hài lòng với kết quả này.

“Ý của Tắc Bắc vương là, Tàn Hoàng cảm thấy huyết linh chi có thể chữa được bệnh đau đầu của hần, cho nên mới buông tha hai tòa thành trì.” Bạch Tước đem lời nói của Tắc Bắc Vương nói với hần cho Mộ Phi Chi nghe.

“Ta biết.” Mộ Phi Chi gật đầu, lại phân phó Bạch Tước vài câu, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Sau khi trở lại vương cung, Thẩm hành Vu vội vàng chào đón, dường như cả người nàng đều muốn bám lấy Mộ Phi Chi, ánh mắt khẩn cấp nhìn hần, khẩn cấp trong mắt tựa như muốn hỏi.

“Thật xin lỗi, A Vu.” Mộ Phi Chi trực tiếp ôm Thẩm Hành Vu đến trên nhuyễn tháp, tiếp đó ôm nàng ngồi ở trên đùi, giọng điệu trầm thấp nói, hần tựa đầu vào tóc Thẩm hành Vu, ngửi hơi thở ôn nhu của nàng, lúc này phần hung ác trong thân thể hần mới an ổn một chút.

“Không sao, chúng ta sẽ tìm cách khác.” Thẩm Hành Vu đưa tay ôm lấy đầu Mộ Phi Chi, an ủi hần.

...

Độc trong thân thể Thẩm Hành Vu bởi vì sinh đã được bài trừ ra ngoài, mà thân thể của tiểu Duyệt Thần mỗi ngày một khỏe mạnh, tuy mắt của hần còn chưa khỏi, nhưng có Đỗ Trọng và Thẩm Hành Vu điều trị, cũng khỏe mạnh hơn rất nhiều. Tuy không nhìn thấy, nhưng đôi mắt này vẫn rất đẹp, mỗi lần Mộ Tê Hoàng tiến cung đều phải ôm tiểu Duyệt Thần rất lâu, mỗi lần nhìn ánh mắt của tiểu Duyệt Thần, bọn họ đều lần lượt cảm thán nói: “Ánh mắt đẹp như vậy, thật sự muốn hút người vào mà, đợi đến khi tìm được huyết linh chi, đưa nhỏ này, không biết còn phong hoa đến mức nào.”

“Thần nhi, đừng cắn ngón tay.” Trời cuối thu, Thẩm Hành Vu ôm Thần nhi ngồi trong điện Thái Cực, nhìn nhi từ bảo bối quần tã híp mắt cắn ngón tay mình, Thẩm Hành Vu không khỏi lên tiếng ngăn cản.

Bây giờ Thần nhi mới có mấy tháng, còn chưa biết nói, có lẽ vì ánh mắt không nhìn thấy, cho nên lỗ tai của đứa nhỏ này càng thính, Thẩm Hành Vu vừa nói xong hần liền thu ngón tay về, Thẩm Hành Vu đối với biểu hiện vượt xa người thường này của nhi từ không khỏi giật mình, ngoài trừ ánh mắt không nhìn được mọi thứ bên ngoài, những hành động khác của Thần nhi đều tốt hơn nhiều so với bảo bối bình thường, ban đầu Thẩm Hành Vu cũng giật mình, nhưng sau loại chuyện này phát sinh càng nhiều, nàng cũng không cảm thấy kinh sợ nữa.

Lúc này Thần nhi yên tĩnh nằm ở trong lòng Thẩm Hành Vu, cặp mắt kia không nhìn thấy nhưng vẫn nhìn Thẩm Hành Vu, điều này làm cho Thẩm Hành Vu có loại ảo giác, thật ra Thần nhi có thể nhìn thấy, nhưng khi nàng đặt tay ở trước đôi mắt nhắm đen đẹp mắt hơn so với Mộ Phi Chi kia, thì Thần nhi lại không hề có một chút phản ứng.

“Đề ta, nàng nghỉ ngơi một chút đi.” Không biết từ lúc nào Mộ Phi Chi đã đi đến, hần nhận lấy Thần nhi ở trong lòng Thẩm Hành Vu, mặc dù là nam nhân, nhưng tư thế ôm đứa nhỏ cũng tương đối vững vàng.

“Phu quân, tin tức Thần nhi bị bệnh nặng là chàng thả ra?” Thẩm Hành Vu đứng dậy, tựa đầu vào trên lưng Mộ Phi Chi, hai tay ôm lấy thắt lưng hần nói.

“Ừ.” Mộ Phi Chi gật đầu, rất hưởng thụ độ ấm sau lưng, nói tiếp: “Chuyện nàng trúng độc ta không tra rõ ràng được, phong Thần nhi làm thái tử, ta làm như vậy là vì muốn mê hoặc tầm mắt của người đang ở trong tối. Tuy ta không nghĩ sẽ nuông chiều nhi tử của ta, nhưng ta cũng sẽ không để hần bị thương tổn.”

“Tùy ý chàng đi.” Thẩm Hành Vu ôm hần gật đầu.

...

Mỗi ngày Thần nhi lớn lên, quả nhiên không giống những đứa nhỏ khác, tám tháng hần đã mở miệng nói chuyện, chẳng qua, lần đầu tiên hần lên tiếng không phải gọi nẫu phân, mà là phụ vương. Vì vậy, thời điểm Mộ Phi Chi không có việc gì thường thích ôm Thần nhi, lần lượt dậy hần gọi mẫu thân, nhưng tiểu tử này mở miệng lại gọi một câu phụ vương. Lúc đó, một nhà ba người đang ăn cơm, hần vốn ngồi trên đùi Thẩm Hành Vu, Mộ Phi Chi sợ hần đề hồng tũ bà của mình, liền chạy vội đến ôm Thần nhi đến đùi mình, bụng đến một chén nhỏ được đặc chế cho hần, một muỗng lại một muỗng đút cho hần ăn.

Quần áo Thần nhi mặc đều do Thẩm Hành Vu tự mình làm cho hần, ngồi ở trên đùi Mộ Phi Chi, tay nhỏ gắt gao nắm lấy bàn tay ôm hần của Mộ Phi Chi, khi Mộ Phi Chi đưa thìa đến môi hần, đầu tiên hần nghiêng đầu, giống như liếc nhìn Mộ Phi Chi một cái, nhưng bọn họ người nào cũng biết, Thần nhi không nhìn thấy. Hai tay hần gắt gao bắt lấy, sau đó mở cái miệng nhỏ nhắn ra, một ngụm lại một ngụm mút hết canh, cực kỳ lạnh lợi.

Mộ Phi Chi ăn ít, một lòng hầu hạ tiểu gia hỏa, thường lau canh sót lại trên miệng cho hần, Thẩm Hành Vu nhìn một màn này, bụng bát không khỏi cười lên tiếng: “Bây giờ chàng lại càng ngày càng có thói quen chiều cổ hần rồi.”

“Chiều cổ hần chính là chiều cổ nàng.” Mộ Phi Chi ngẩng đầu, miễn cưỡng cười.

Tuy độc tố bị đẩy ra khi sinh con, nhưng thân mình Thẩm Hành Vu vẫn còn có chút yếu ớt, dù sao cũng tính là vừa trải qua một hồi sinh tử, cho nên nhưng gì có thể làm Mộ Phi Chi đều làm. Thẩm Hành Vu còn nhớ rõ một lần nàng đi đến Ngự thư phòng tìm hần, không để Phúc Hải thông tri mà tự mình trực tiếp đi vào, kết quả liền nhìn thấy một màn ấm áp này, Mộ Phi Chi đặt Thần nhi ngồi ở trên đùi, một tay ôm hần, một tay cầm bút son phê duyệt tấu chương. Thẩm Hành Vu đứng bên ngoài nhìn thật lâu, thẳng đến khi tiểu bảo bối trong ngực hần hắt hơi một cái, lúc này Mộ Phi Chi mới từ cảnh giới tập trung cao độ hoàn hồn, ngẩng đầu liền nhìn thấy mặt Thẩm hành Vu đầy ý cười. Cảnh tượng kia, cho dù bây giờ nàng nhớ tới, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp như trước.

“Phụ vương, muốn.” Ngay tại lúc hai người yên lặng, tay Thần nhi chợt nắm lấy mu bàn tay Mộ Phi Chi, ngọt ngào ngây thờ lên tiếng.

“Cách.” Một tiếng, bát trong tay Thẩm Hành Vu chợt rơi xuống đất, nàng ngẩn người, nhìn về phía Mộ Phi Chi cũng đang ngây người, không dám tin hỏi: “Phu quân, vừa rồi Thần nhi nói sao?”

“Thần nhi, con vừa nói cái gì?” Thẩm Hành Vu ngồi xổm xuống, hai tay vỗ về mặt Thần nhi, vội vàng mà lại hưng phấn hỏi.

Thần nhi dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, tiếp đó gãi gãi mu bàn tay Mộ Phi Chi, có chút ủy khuất nói lại: “Phụ vương, muốn, com com.”

Mộ Phi Chi cúi đầu cùng Thẩm Hành Vu liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó ôm Thần nhi, để hấn đứng lên trên đùi mình, hai tay hấn ôm lấy thân mình nhỏ bé của nhi tử, dục dõ nói: “Thần nhi, gọi một tiếng mẫu hậu, ta dứt com com cho con ăn.”

“Mẫu hậu, com com.” Thần nhi khoa tay múa chân trên tay Mộ Phi Chi, cảm giác mềm yếu này đánh tới trên mặt hấn, Mộ Phi Chi quay đầu đặt Thần nhi vào trong lòng Thẩm Hành Vu, về mặt vui mừng nhìn con trai của mình.

Thẩm Hành Vu bị giọng nói ngây thơ ngọt ngào làm cho xuất thần, thẳng đến khi Mộ Phi Chi đặt Thần nhi lên đùi nàng, nàng mới hoàn hồn, một tay ôm lấy tiểu oa nhi, một tay tiếp nhận bát com Mộ Phi Chi đưa qua, dùng thìa tiếp tục động tác vừa rồi của Mộ Phi Chi, một thìa lại một thìa dứt cho hấn.

“Phu quân, con lại mở miệng nói chuyện.” Thẩm Hành Vu vừa dứt cho cục cưng ăn, vừa kích động nói với Mộ Phi Chi.

“Con của chúng ta, tất nhiên là không phải người thường.” Mộ Phi Chi sờ sờ đầu nhi tử, nở nụ cười.

“Khin khít.” Mút một lát, Thần nhi mới quay đầu, cọ xát vào trong lòng Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu nhìn nhi tử miệng dính đầy dầu mỡ cọ trong lòng mình, chỉ cảm thấy trong lòng âm áp.

“Không ăn sao?” Thẩm Hành Vu ôm đầu hấn, tiếp nhận khăn lau miệng nhỏ của hấn, cúi đầu hỏi.

“Buồn ngủ.” Hấn không an phận cọ trong lòng Thẩm hành Vu, đúng lúc này Mộ Phi Chi ôm lấy hấn qua, Thẩm Hành Vu nghi hoặc nhìn Mộ Phi Chi, liếc hấn một cái.

Mộ Phi Chi dờ khóc dờ cười nói: “Thần nhi nặng như vậy, nàng không mệt sao?”

Có lẽ tiểu hài tử là như vậy, ăn no liền ngủ, Mộ Phi Chi còn chưa đứng dậy, tiểu oa nhi đã ngã vào lòng hấn ngủ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt mình, Mộ Phi Chi đứng dậy, một tay ôm eo Thẩm Hành Vu, một nhà ba người đi vào trong nội điện.

Bởi vì vừa mới biết nói, cho nên Thần nhi chỉ nói được vài chữ, lúc này trời tối, Mộ Phi Chi vừa muốn đặt hấn vào trong nôi nhỏ, kết quả tiểu oa nhi này đột nhiên cọ xát vào trong lòng Mộ Phi Chi, sóng chết không chịu chuyển chỗ, nhất định phải dựa vào trong lòng hấn, hấn gát gao nắm chặt long bào Mộ Phi Chi, giống như tiểu hầu tử vô lại bám người.

Mộ Phi Chi vỗ vỗ mõng nhỏ của Thần nhi, ghét bỏ nói: “Con ngoan, phụ vương muốn ôm mẫu thân ngươi ngủ, không rảnh quan tâm ngươi, ngươi không cần phá hư chuyện tốt của phụ vương được không?”

“Chàng nói gì vậy?” Thẩm Hành Vu đang ngồi trước gương tức giận lên tiếng.

Khí lực của Mộ Phi Chi rất lớn, thật sự tóm lấy Thần nhi ở trong lòng mình, sau đó đặt hấn vào nôi, hai tay cẩn thận dịch cộc chân nhỏ đắp cho hấn, mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, xoay người vội vàng đi qua chỗ nữ nhân đang ngồi trước bàn trang điểm. Hấn cúi người, ôm lấy nàng, không nhìn được hôn vành tai nàng, ái muội nói: “Nương tử, nên đi ngủ rồi.”

“Đừng làm loạn, tối qua chàng ép buộc ta còn chưa đủ sao?” Thẩm Hành Vu đẩy hấn, kết quả Mộ Phi Chi ngược lại được một tác lại muốn tiến một thước, hai tay hấn bắt lấy ao Thẩm Hành Vu, miệng lưỡi nóng rực một đường xuống phía dưới, Thẩm Hành Vu không tự chủ được phát ra một tiếng ưm.

“A Vu, nàng thật ngọt...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chọn đồ vật đoán tương lai

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, Thần Nhi đã tròn một tuổi. Theo quy củ cũ trong cung, hôm nay là ngày Thần Nhi tròn một tuổi, tổ chức lễ chọn đồ vật đoán tương lai. Trong mấy ngày trước khi diễn ra sinh nhật của Thần Nhi, Thần Nhi vừa ăn điểm tâm vừa vênh mõng nhỏ, ghé lên trên người Thẩm Hành Vu, cọ cọ giống như con khi nhỏ. Thẩm Hành Vu cầm trong tay một quyển sách, vừa xem vừa hỏi chuyện với người nam nhân đang nhàn rỗi

kia: "Phu quân, nhờ lúc Thần Nhi chọn đồ vật đoán tương lai bất được thời son thì làm sao bây giờ?"

Khỏe miệng Mộ Phi Chi khẽ giật, lập tức trêu ghẹo cười nói: "Cái này dễ thôi? Đến lúc đó chúng ta không bỏ son lên là được?"

"Rất thông minh." Thẩm Hành Vu gật đầu, vỗ về cái đầu lông lá xù xì của Thần Nhi nói: " ý kiến hay."

Mộ Phi Chi nghe hết những lời này, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. Hắn nhìn Thẩm Hành Vu, nhìn không chuyển mắt. Thẩm Hành Vu bị hắn nhìn cảm thấy mặc danh kỳ diệu (khó hiểu), vì thế mở miệng hỏi: " Sao chàng lại nhìn ta như vậy?"

"A Vu." Mộ Phi Chi trầm giọng gọi nàng một tiếng, sau đó vô cùng nghiêm túc đứng đắn nói: "Người ta vẫn nói phụ nữ sau khi mang thai sẽ ngốc thêm ba năm." Sau đó, hắn vô cùng nghiêm túc đi đến, rất là đồng tình sờ đầu Thẩm Hành Vu.

"Mộ Phi Chi!" Đột nhiên Thẩm Hành Vu gầm lên một câu.

Nhưng câu này khiến tiểu oa nhi (đứa bé con) vốn đang ngủ say trên chân nàng bị đánh thức. Thân hình mũm mĩm của Thần Nhi ngồi dậy, vừa dùng ánh mắt lên án, lại vừa ngọt ngào ngây thơ nói: "Mẫu hậu, đi tiểu."

Thẩm Hành Vu nhìn bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của nhi tử nhà mình, liếc mắt nhìn Mộ Phi Chi một cái, sau đó nói với hắn: "Còn không đưa con trai của chàng đi tiểu?"

Mộ Phi Chi mỉm môi nở nụ cười, đi đến, một tay ôm lấy Thần Nhi vào trong lòng. Nhìn một lớn một nhỏ kia đi ra nội điện, Thẩm Hành Vu nhẹ nhàng thở ra, lập tức ngã lên trên giường nệm. Nàng kéo chăn ra, miễn cưỡng nằm úp sấp ở trong, thoải mái đến mức muốn kêu to. Một năm kể từ khi Thần Nhi sinh ra, Hoài Nam mưa thuận gió hoà, một nhà ba người bọn họ trôi qua rất là ngọt ngào suôn sẻ. Không tính ánh mắt của Thần Nhi, tất cả mọi việc đều phát triển theo chiều hướng rất tốt đẹp.

.....

Rốt cục lễ chọn đồ vật của Thần Nhi bị Mộ Phi Chi trắng trợn xử lý, được quyết định vào hai ngày sau. Bữa yến tiệc lần này là cung yến có quy mô lớn đầu tiên tính từ lễ đại hôn của Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu, hẳn là đại quan trong triều đều đến đây.

Sau khi quần thần đều ngồi xuống, Phúc Hải hắng giọng hô lớn: Vương thượng giá lâm, Vương hậu giá lâm." Một tiếng này mới phát ra, mọi người trong bữa tiệc đều đã đứng lên đi ra, sau đó quỳ xuống vô cùng cung kính.

Tận cùng của thảm đỏ, cả người Mộ Phi Chi mặc một cái áo choàng màu tím, nổi bật bộ dáng càng ngày càng tuấn lãng của hắn, một tay hắn ôm con trai nhà mình đang nắm ngón tay, một tay ôm lấy thể tử ở bên cạnh. Một nhà ba người đều mặc quần áo màu tím, rất là tao nhã đi về phía ghế ngồi bên trên.

"Thần Nhi ngoan, để cô ôm." Mộ Tê Hoàng thấy Thần Nhi được Mộ Phi Chi ôm đến gần, nàng kích động vội vàng đưa tay ôm lấy Thần Nhi. Thần Nhi rất quen thuộc với Mộ Tê Hoàng. Hắn nhu thuận buông hai tay ôm cổ Mộ Phi Chi, vòng lên trên cổ của Mộ Tê Hoàng. Lúc cánh tay nhỏ nhắn mềm mại kia chạm vào mình, Mộ Tê Hoàng cảm thấy lòng mình đều hòa tan hết.

"Thần Nhi có nhớ cô hay không?" Mộ Tê Hoàng cười tí mắt hỏi Thần Nhi.

Mắt to của Thần Nhi xoay xoay nhanh như chớp, sau đó chỉ thấy hắn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng mềm mại, ngoan ngoãn trả lời: "Rất nhớ!"

"Thật ngoan, còn ngoan hơn cả phụ vương người trước kia." Mộ Tê Hoàng cảm động rất muốn rơi lệ.

"Hóa ra trước đây chàng thật sự nghịch ngợm?" Thẩm hành vu nghe mộ tê hoàng mà nói, thân thủ che miệng lại triều Mộ Phi chi đạo.

Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, hai tay ôm lấy Thần Nhi trong lòng Mộ Tê Hoàng, gặp ánh mắt không vừa lòng của Mộ Tê Hoàng, Mộ Phi Chi nhú mày nói với Phong Dự đang đứng ở bên người nàng: "Muốn ôm hài tử thì tự mình sinh một cái liền được."

Phong Dự thấy Mộ Phi Chi lộ ra ánh mắt như vậy, từ trước đến nay luôn khiêm tốn trầm ổn như hắn vậy mà cũng phải nhướng mày, trong lòng hừ một tiếng.

Chỉ có Mộ Tê Hoàng đứng ở giữa hai người, liền cảm thấy được tội nay bản thân mình sẽ không yên ổn.

"Phụ vương, khát, khát." Thần Nhi ngồi ở trong lòng Mộ Phi Chi, tay nhỏ kéo vạt áo của Mộ Phi Chi, ngửa đầu, chu miệng nhỏ, mềm mại nói.

Mộ Phi Chi sớm biết cứ đến canh giờ này thì tiểu tử kia sẽ muốn uống nước, cho nên đã sớm bảo người ta chuẩn bị nước mật ong. Hắn ôm Thần Nhi ngồi ở trên đầu gối của mình, một bàn tay ôm người Thần Nhi, một bàn tay cầm thìa đưa lên trên môi nhỏ của hắn (Thần Nhi).

Cảnh Mộ Phi Chi cúi đầu cho hài tử uống nước, khiến đại thần phía dưới đều cảm thấy kinh sợ. Trước kia, lúc Mộ Phi Chi cũng ôn nhu cúi đầu cho Thẩm Hành Vu như vậy, đám người bọn họ cho rằng, Mộ Phi Chi có chút háo sắc, thích vẻ đẹp của Thẩm Hành Vu. Nhưng về sau sự thực đã chứng minh, Thẩm Hành Vu tuyệt đối không chỉ là một người chỉ có sắc đẹp. Hiện giờ, đối với hài tử do nàng sinh ra, trước mặt nhiều người như vậy, Mộ Phi Chi cũng không che giấu sự yêu thích của mình với đứa bé. Ở trước mặt mọi người đã yêu thương như thế, nếu không có ai thì còn yêu thương đến mức nào. Khó trách, khi đứa nhỏ này vừa sinh ra, Mộ Phi Chi liền phong hắn làm thái tử. Sự sủng ái như vậy, bọn họ có tu ba đời cũng không được. Nhưng mà, hình như tinh thần của hài tử kia cũng không tốt. Lúc nào cũng dựa nhẹ vào Mộ Phi Chi, sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Lúc trước trong cung có truyền ra nói rằng đứa nhỏ này trời sinh đã gầy yếu, ánh mắt bị mù. Nếu việc truyền ngôn là thật, thì chỉ sợ về sau cũng phải thay đổi lại.

Gầy yếu cũng được, cường tráng cũng được, mặc kệ như thế nào, thì cũng không có ai nghĩ ngợi, đứa nhỏ này bảo vật được yêu thương trong tay của vương thất.

Nhìn sắc mặt của đám đại thần phía dưới, trong lòng Thẩm Hành Vu cười cười, không khỏi nhớ đến cảnh lúc xế chiều hôm nay.

Hóa ra, vì lúc trước Mộ Phi Chi để cho người ta truyền tin tức thân thể của tiểu vương tử gầy yếu truyền ra ngoài. Cho nên, trong lần đầu tiên tiểu vương tử được làm nhân vật chính nổi bật trước mọi người, Mộ Phi Chi không muốn để cho người ta tóm được đuôi nhỏ, sợ có người nhìn ra thân thể Thần Nhi cũng không có gầy yếu như vậy, sẽ dẫn đến nguy hiểm không cần thiết. Cho nên cả buổi trưa hôm nay, Mộ Phi Chi cứ ôm nhĩ tử nhà mình liên tục nói lặp đi lặp lại: "Con ngoan, tối hôm nay không được đứng, chỉ được ghé vào trong lòng phụ vương, giả vờ làm bộ chưa tỉnh ngủ, nghe rõ không?"

"Phốc." Nghe được lời này của hần, Thẩm Hành Vu phun một ngụm nước ra.

Chính vì Mộ Phi Chi giáo dục lý luận "ngủ bất tỉnh", cho nên hôm nay Thần Nhi ngoan vẫn luôn lười nhác ru rú ở trong lòng Mộ Phi Chi, ánh mắt híp lại, vẻ mặt kia rất là giống Mộ Phi Chi. Sự việc này tuy có chút khôi hài, nhưng cũng là vì bảo vệ sự an toàn của Thần Nhi.

Cung yến diễn ra được một lúc, Phúc Hải liền bẩm báo với Mộ Phi Chi rằng giờ lành đã đến.

Vừa nghe thấy giờ lành đã đến, Mộ Phi Chi liền cúi đầu thấp hơn, nói bên tai của Thần Nhi: "tiếp theo giả vờ hôn mê, nghe được không?"

"Nghe được, phụ vương." Thần Nhi nói chuyện mềm mại, hần tọc xát trong lòng Mộ Phi Chi, hai bàn tay nhỏ vì Mộ Phi Chi đứng dậy nên treo ngay trên cổ của hần (MPC).

Giữa một đám người đang vây quanh, Mộ Phi Chi ôm Thần Nhi đi đến cái bàn lớn trước mặt kia. Trên bàn được trải một tầng vải đỏ, mà trên mặt vải đỏ kia bày đủ mọi thứ, Tam Tụ kinh, đồng tiền, bút lông, mảnh vải, dược thảo, ngân châm, đủ loại. Mà trong mấy thứ này, thứ làm người ta lưu luyến nhất chính là vật màu vàng lam bằng vàng ròng kia.

Thẩm Hành Vu liếc nhìn nam nhân bên người, nhỏ giọng nói: "Thứ đồ chơi này chàng cũng lấy ra?"

Về mặt của Mộ Phi Chi như thể đó là điều đương nhiên, nói: "Sáng nay Thần Nhi vẫn còn cầm nó để đập vỡ quả hạch đào, ta nghĩ, bảo người đặt luôn lên đi."

Phúc Hải đứng ở một bên, khoe miệng co giật, nhưng mà lời nói của chủ tử không sai, sáng sớm hôm nay, tiểu chủ tử đúng là dùng ngọc tỷ để đập vỡ quả hạch đào.

"..." Thẩm Hành Vu phát hiện bản thân mình không biết nói cái gì.

"Con ngoan, thích cái gì thì lên lấy cái đó đi." Mộ Phi Chi cúi người thả Thần Nhi mặc một bộ quần áo nhỏ màu tím lên trên mặt bàn, vỗ mông nhỏ của Thần Nhi, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng.

Thẩm Hành Vu nhìn bộ dáng chậm rãi của nhĩ tử ở trên mặt bàn, không khỏi ở trong lòng dựng ngón tai cái cho hành động của nhĩ tử. Đứa nhỏ này, bảo hần giả vờ chưa tỉnh ngủ, quả nhiên hần liền híp mắt, miễn cưỡng bò ở trên mặt bàn. Sờ phải cái gì không thích, đều coi như không thấy, một cước đá ra bên ngoài. Cứ như thế, Thần Nhi vừa lẩn mò, vừa đá đồ vật liên tiếp đến được chỗ giữa bàn. Hần nhìn không thấy, đành phải lấy tay cầm vật để tìm cảm giác. Nhìn bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu kia của hần, Thẩm Hành Vu dựa vào trong lòng Mộ Phi Chi nở nụ cười nham nhò.

Chợt, trong đám người vây xem phát ra từng tiếng thán phục. Đợi mọi người lại nhìn kỹ thấy tình hình, động tác của đứa nhỏ này hoàn toàn khiến mọi người sợ ngây người. Thần Nhi chậm rãi đứng lên, hần vênh mông nhỏ lên, tay nhỏ cầm chặt ngọc tỷ, đặt ngọc tỷ lên trên bàn tính, sau đó lợi dụng sự xoay tròn của viên châu trong bàn tính phụ giúp hần xoay người lại kéo ngọc tỷ đi, sau đó ngọt ngào ngâm thơ hô câu: Phụ vương, ôm ôm."

Mộ Phi Chi biết đây là dấu hiệu của việc nhĩ tử nhìn không thấy phương hướng nên ra hiệu với hần, hần đứng ở trước bàn, đối diện với Thần Nhi, tay vỗ cái bàn, vươn tay về phía Thần Nhi, nói: "Thần nhi, đến đây, phụ vương ở chỗ này."

Thật ra Mộ Phi Chi cũng không có cường điệu với Thần Nhi, nhất định phải cầm lấy đồ mà người chọn. Chỉ là hai đồ vật này được đứa nhỏ khá coi trọng, cho nên hần vừa vênh mông lên, vừa kéo bàn tính đi phía trước, đi theo hướng của giọng, đi về phía Mộ Phi Chi.

Rốt cuộc, lúc Thần Nhi cũng bỏ nhào vào trong lòng Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi ôm lấy Tiểu Đoàn tử (đứa bé tròn vo) này, cười với thê tử bên người.

Mộ Tê Hoàng dờ khóc dờ cười nhìn ngọc tỷ trên bàn tính, cười sang sảng thành tiếng: "Tốt, Thần Nhi rất chí khí, khẳng định tương lai có thể một tay nắm tiền bạc một tay nắm quyền."

Mộ Tê Hoàng vừa nói xong, các đại thần xung quanh lập tức phụ họa nói thêm, tất nhiên trong đó có mấy phần nhằm lấy lòng, nhưng sự kinh ngạc lại chiếm phần lớn. Những hài tử bình thường khi chọn đồ vật đoán tương lai, phần lớn là đều cầm lấy một thứ. Nhưng tiểu thái tử này lại khác biệt hoàn toàn, hơn nữa còn lấy được hai thứ có tính đại biểu rất mạnh. Bàn tính vàng kia luôn khiến người ta liên hệ với việc buôn bán, còn ngọc tỷ, ý nghĩa của nó thì không cần nói cũng biết. Mà hết thấy việc này lại xảy ra trên một cái thân thể gầy yếu, tuy khuôn mặt đẹp, nhưng không có chút tinh thần nào, các đại thần đều cẩn thận nhìn về mặt của Mộ Phi Chi, nhằm có ý định suy xét phương hướng sau này của mình.

Lúc trời tối, trước khi Thần Nhi ngủ, Thẩm Hành Vu liền hỏi Thần Nhi vì sao đêm nay lại cầm hai thứ kia.

"Phụ vương nói lấy cái mà ở trên mặt có hương mật ong." Thần Nhi trừng mắt to, cong miệng nhỏ lên nói.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hành trình đến Hoài Bắc

Từ sau lễ chọn đồ vật đoán tương lai được hoàn thành, vợ chồng Mộ Phi Chi liền bảo vệ Thần Nhi vô cùng kín. Nơi tiểu gia hỏa hoạt động thường xuyên nhất là Thái Cực điện và Ngự Thư Phòng. Bởi vì hần là đứa trẻ được chiều chuộng nhất trong cung nhất, lại không có bạn cùng lứa tuổi. Cho nên, viên tròn màu trắng Cầu Cầu trở thành bạn chơi thường xuyên của hần.

Thân thể của Thẩm Hành Vu đã dần dần khôi phục trở lại. Lúc rảnh rỗi không việc làm nàng liền đứng ở phòng bếp nhỏ hâm canh cho hai phụ tử kia, nếu không thì ngồi yên tĩnh ở chỗ kia, nghiên cứu được thư cổ, điều trị thân thể giúp Thần Nhi.

Đã vào đông, hôm nay, Mộ Phi Chi phải vào triều sớm. Vì không muốn đánh thức Thẩm Hành Vu, tất cả hành động của hần đều làm hết sức im lặng. Nhưng lúc sắp đi, hần cúi người, định hôn trán Thẩm Hành Vu theo thường lệ, thì thấy Thẩm Hành Vu đã sớm mở mắt ra, trong con ngươi sáng lộ ra tia âm áp, quán quýt chặt chẽ trong lòng hần.

"Trời có chút lạnh, nàng ngủ nhiều thêm một chút." Mộ Phi Chi dùng tay dịch chăn cho nàng, sau đó hôn một nụ hôn lên môi của nàng. Ai ngờ, hần đang định đứng dậy, Thẩm Hành Vu liền vươn hai tay bóng loáng ra ôm lấy đầu của Mộ Phi Chi, đầu mũi cọ vào nhau, vuốt ve một trận thật tốt mới thả hần ra.

"Ngoan." Mộ Phi Chi sờ đầu nàng, dụng giọng điệu nói chuyện với nàng y như khi nói chuyện với Thần Nhi, sau đó khước miệng mang theo nụ cười, đi ra ngoài.

Sau khi bóng dáng của Mộ Phi Chi đi ra ngoài, bên giường nhỏ có một cái đầu lông lá xù xì từ từ vươn ra. Thấy phụ vương của mình đã đi ra ngoài, cả người hần mặc bộ quần áo mỏng, từ trong giường nhỏ xoay người chui ra ngoài, cọt cọt chạy lên trên giường, vênh móng nhỏ lên, cố hết sức lực nhỏ chui lên giường, sau đó vén chăn lên chui vào trong.

"Thần Nhi?" Thẩm Hành Vu cảm thấy bên người chợt lạnh, sau đó nhìn thấy con trai của mình giống như một chú khỉ con chui vào bên trong.

"Có lạnh không?" Thẩm Hành Vu ôm Thần Nhi vào trong ngực, giọng nói ôn nhu.

"Mẫu hậu, ngủ một giấc." Thần Nhi cuộn mình thành một cục, ghé vào trong lòng Thẩm Hành Vu, chỉ trong chớp mắt là ngủ. Thẩm Hành Vu dờ khóc dờ cười nhìn một cục trong lòng, khước miệng hơi nhếch lên, ôm thân thể nhỏ bé âm áp của hần rồi nhắm mắt ngủ.

Lúc Mộ Phi Chi hạ triều liền nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ vô cùng nghiêm chỉnh ngồi ở trên ghế, ánh mắt đồng thời nhìn về phía mình.

"Như thế nào? Thấy ta có anh tuấn (anh khí, tuấn tú) hay không?" Mộ Phi Chi tiến lên, một tay bế Thần Nhi lên, sau đó ở ngay trước mặt đám người hôn môi Thẩm Hành Vu một chút. Mặt Thẩm Hành Vu đỏ lên, mà Thần Nhi dùng hai tay mập che mặt mình, mềm mại nói: "Xấu hổ xấu hổ."

"Xú tiểu tử (đứa nhóc thối), bảo ngươi đọc thơ thì ngươi không đọc, bảo ngươi nói linh tinh, ngược lại ngươi lại rất thông thạo." Mộ Phi Chi nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của nhi tử, sau đó liền đặt hần ngồi lên chân của mình. Mộ Phi Chi bảo tất cả người trong cung lui ra, sau đó nói với Thẩm Hành Vu: "A Vu, Huyết Linh Chi có tin tức rồi."

"Huyết linh chi ở Hoài Bắc kia không phải bị Tần hoàng sử dụng làm thuốc rồi sao?" Thẩm Hành Vu không hiểu, hỏi.

"Bạch Tước trở về nói, vị đạo sĩ bên người Tần Hoàng tuy ra chủ ý bảo ông ta dùng hai tòa thành trì để mua Huyết Linh Chi. Nhưng trên thực tế, trong thuốc để chữa đau đầu, trường sinh bất lão mà đạo sĩ kia nghiên cứu chế tạo căn bản là không có Huyết Linh Chi." Mộ Phi Chi nói tin tức mà sáng sớm hôm nay Bạch Tước đưa đến với Thẩm Hành Vu.

"Vậy Huyết Linh Chi ở trong tay ai, ta nghĩ, nhất định sau lưng vị đạo sĩ này có người giật dây." Thẩm Hành Vu cảm thấy sự việc bắt đầu phát triển dọc theo một phương hướng quý dị, không thể đoán trước.

"Chính xác có người." Mộ Phi Chi gấp một khối thịt được ninh nhừ để đến miệng của Thần Nhi, sau đó nghe thấy hần nói: "Tần Huyền Qua."

"Xem ra hần ta vẫn chưa từ bỏ ý định?" Thẩm Hành Vu cười lạnh một tiếng, mang theo sự châm chọc nói: "Tính toán quá nhiều, một ngày nào đó sẽ tự mình ăn phải quả đắng."

"Mẫu hậu, quả đáng là cái gì nha? Ăn ngon sao?" Thần Nhi phồng má, vừa ăn thịt trog miệng, vừa nhìn về phía Thẩm Hành Vu.

Nhìn ánh mắt không có tiêu điểm của nhi tử, Thẩm Hành Vu đang định nói chuyện, một tay Mộ Phi Chi liền xoay đầu Thần Nhi chuyển về phía hấn, hấn lau miệng cho Thần Nhi, vô cùng nghiêm túc nói: "Lúc đang ăn thì không được nói."

"Thần Nhi, ngươi có muốn nhìn thấy bộ dáng của phụ vương và mẫu hậu hay không?" Thẩm Hành Vu đưa tay xoa nhẹ cái đầu xù xì long lá của Thần Nhi, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh hỏi. Thần Nhi đã một tuổi hơn, nhưng đây là lần đầu tiên nàng hỏi vấn đề này một cách trực tiếp như vậy.

"Thần Nhi không nhìn thấy, mẫu hậu và phụ vương sẽ không yêu Thần Nhi nữa sao?" Thần Nhi biu môi hỏi.

Vấn đề này vừa hỏi ra, Thẩm Hành Vu không còn lời nào để nói, nàng chợt nở nụ cười, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Nhi, một lúc lâu sau mới nói: "Sao có thể có chuyện đó? Ngươi vĩnh viễn là đứa bé ngoan của mẫu hậu."

"A Vu, ngày hôm qua Lễ bộ thu được thiệp mời của Hoài Bắc, hôm nay lúc lâm triều đã trình lên cho ta." Mộ Phi Chi chuyển rời thân thể gầy yếu của Thần Nhi ra, đặt thìa vào trong tay hấn, để cho tự hấn dựa theo cảm giác của mình để lấy thịt trong bát.

"Vi dịp gì?" Thẩm Hành Vu bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng luôn có cảm giác không yên. Ánh mắt nàng có chút vội vàng nhìn Mộ Phi Chi, rất muốn Mộ Phi Chi nhanh chóng nói ra, để kiểm tra xem có phải giống như suy nghĩ trong lòng nàng hay không.

"Tần hoàng tổ chức đại thọ 50 của mình." Mộ Phi Chi thản nhiên nói.

Phu quân, ý của chàng là?" Thẩm Hành Vu hỏi tiếp. Từ khi hai người thành thân tới nay, trong hậu cung ngoài Thẩm Hành Vu thì không còn một nữ chủ nhân nào khác. Cho nên nơi này giống như một gia đình của Mộ Phi Chi. Bởi vậy, lúc xưa Mộ Phi Chi rất ít bàn luận chuyện triều chính ở chỗ này. Hiện giờ hấn nói như vậy, đối với những hiểu biết về Mộ Phi Chi, Thẩm Hành Vu trực giác được trong lòng hấn có tính toán gì, chỉ là nàng không thể tin mà thôi.

"Ta muốn tự mình đi." Hai người tâm ý tương thông, ánh mắt của hấn chợt ảm áp hơn, trấn an Thẩm Hành Vu: "Huống hồ, chuyện nàng bị hạ được, ta cũng cần phải tra ra rõ ràng."

"Ta không đồng ý." Thẩm Hành Vu trực tiếp mở miệng phản đối.

"A vu, nàng cũng biết, không ai có thể ngăn cản quyết định của ta." Mộ Phi Chi quay đầu lại, nhìn con trai ăn cơm giống như con gà con mổ đồ ăn, ánh mắt càng trở nên nhu hòa hơn.

"Nếu chàng đi, thì Hoài Nam làm sao bây giờ? Ta sẽ làm sao bây giờ? Thần Nhi thì phải làm sao?" Nói ra nhưng lời này, cảm xúc của Thẩm Hành Vu bắt đầu cuộn trào như sóng biển, đến chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc. Chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, hóa ra, sự ỷ lại của nàng đối với Mộ Phi Chi đã đến mức này. Nàng đã trở thành thói quen mỗi tối ngủ yên ở trong lòng Mộ Phi Chi, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy ở trong lòng hấn mỗi một ngày đều có mặt hấn.

"Triều chính ta sẽ giao cho Đỗ Trọng và Phong Dự, còn nàng và Thần Nhi, ta có thể bảo Vương tỷ thường xuyên vào cung ở cùng các người. Bạch Tước sẽ đi theo bên người các người." Chỉ trong thời gian lâm triều ngắn ngủi, Mộ Phi Chi đã sắp xếp mọi việc thật tốt.

"Không được." Thẩm Hành Vu lắc đầu, hai tay che mặt mình, dường như đang trầm tư suy nghĩ cái gì đó. Một lát sau, nàng thu lại toàn bộ sự yếu ớt vừa bày ra, sau đó bình tĩnh nhìn Mộ Phi Chi, giọng nói kiên quyết: "Chàng phải mang ta đi theo."

"A Vu!" Mộ Phi Chi dùng vẻ mặt cứng rắn ngăn trở suy nghĩ của Thẩm Hành Vu.

"Phi Chi, trên đời này chỉ có chàng mới có thể bảo vệ được ta." Thẩm Hành Vu nắm lấy cánh tay của Mộ Phi Chi, giọng điệu vô cùng quyết đoán nói: "Huống chi, tranh đấu ở Hoài Bắc gay gắt như thế, việc tìm Huyết Linh Chi cũng không phải chỉ cần một hai ngày có thể giải quyết, chàng hẳn tâm khiến ta lo lắng đề phòng và chờ ngươi nửa năm, một năm?" Thẩm Hành Vu nói xong lời cuối cùng, giọng điệu như nhũn ra.

"Nàng để cho ta suy nghĩ." Mộ Phi Chi.

"Phụ vương muốn ra ngoài sao?" đúng lúc Thần Nhi ngẩng đầu lên, đầu lưỡi liếm nước thịt dính ở khóe môi, biu môi nói: "Thần Nhi cũng muốn đi chơi có thể chứ?"

Mộ Phi Chi đau cả đầu, người lớn thì không thành thật, trẻ con cũng vô cùng không an phận, hấn nâng trán, quả thực việc này hơn khó.

"Phu quân." Thẩm Hành Vu lay động cánh tay của Mộ Phi Chi.

Chắc vì mẹ con liền tâm, nghe thấy giọng nói mềm mại kia của Thẩm Hành Vu, Thần Nhi vốn đang ngồi ở trên đùi của Mộ Phi Chi, liền nín chặt quần áo của Mộ Phi Chi, cựa xát vào ở trong lòng Mộ Phi Chi, sau đó mới cười tí mắt ngửa đầu nhìn về phía Mộ Phi Chi, học bộ dáng của Thẩm Hành Vu, lăm lăm quần áo của Mộ Phi Chi, ngọt ngào nói: "Phụ vương, phụ vương..."

Mộ Phi Chi: "..."

...

"Người muốn ta giám quốc, người không sợ Hoài Nam mất ở trong tay ta sao?" Hắc cười khanh khách hai tiếng, miễn cưỡng dựa cây cột, ánh mắt hung tợn nhìn về phía Mộ Phi Chi.

"Người không cần giả vờ, ta biết người có khả năng này, huống hồ, có Phong Dự và Hữu Tướng trợ giúp người, người cũng nên ít giả đi." Mộ Phi Chi nâng trán, vô cùng âm trầm nói.

"Sau đó người liền dắt díu con cái đi Hoài Bắc?" Ánh mắt Đỗ Trọng nhìn về phía một bên có một lớn một nhỏ đang nhìn chăm chú.

"Không có biện pháp, ta sợ vợ." Mộ Phi Chi rất thản nhiên đạo.

"Mẫu hậu, sợ vợ là cái gì? Ăn ngon sao?" Thần Nhi lại nói đến một câu như vậy.

Thẩm Hành Vu không nói gì, ngược lại là Đỗ Trọng nói: "Ăn ngon vô cùng, phụ vương người rất là thích."

"Như vậy sao." Thần Nhi có vẻ đắm chiêu nghiêng đầu, ôm lấy eo của Thẩm Hành Vu.

"Tiểu tử này, mới một tuổi mà đã có thể nói nhiều như vậy, là một mầm tốt." Đỗ Trọng chắc hai tiếng, cảm thán nói.

"Xem con ta là ai?" Mộ Phi Chi chỉ hừ lạnh.

"Nói lời hằn hoi từ tẻ vào, đừng quên hiện tại người đang có việc cầu xin ta." Đỗ Trọng xoay người, vừa dứt lời.

"Phu quân, nói như vậy, chàng cũng đã đồng ý phải hay không?" Thẩm Hành Vu cực kì hưng phấn nhìn Mộ Phi Chi.

Gương mặt Mộ Phi Chi lạnh lùng, dưới ánh mắt khó hiểu của Thẩm Hành Vu liền đi tới, ôm Thần Nhi đi ra ngoài, lúc đi ra đến bên ngoài điện, Mộ Phi Chi chỉ nói với Thạch Lư: "Coi chừng hắc giúp ta."

Thạch Lư nghe thấy thế, vội vàng nhận lấy tiểu chủ tử.

Mộ Phi Chi dàn xếp tốt cho nhi tử xong, lúc này mới lao đảo đi đến, đưa tay đóng cửa lớn của nội điện. Trên mặt lại mang theo ý cười lười nhác, không đứng đắn kia, đi đến trước mặt Thẩm Hành Vu, tay nhẹ nhàng nắm cầm của nàng, vô cùng ái muội dán vào môi của nàng nói: "Nương tử, ta đã đồng ý với nàng, vậy buổi tối mấy ngày nay nàng phải bồi thường thật tốt cho vi phu."

"Nói cái đấy?" Thẩm Hành Vu một nhát muốn đẩy Mộ Phi Chi ra, kết quả Mộ Phi Chi lại dùng ta kéo Thẩm Hành Vu đến gần. Một tay hắc di chuyển ái muội ở sau lưng Thẩm Hành Vu, nhiệt khí tỏa ra phun lên trên mặt Thẩm Hành Vu. Hắc cười hắc hắc, cúi đầu hôn trên miên trên đôi môi đỏ mọng kia.

Từ sau lễ chọn đồ vật đoán tương lai được hoàn thành, vợ chồng Mộ Phi Chi liền bảo vệ Thần Nhi vô cùng kín. Nơi tiểu gia hỏa hoạt động thường xuyên nhất là Thái Cực điện và Ngự Thư Phòng. Bởi vì hắc là đứa trẻ được chiều chuộng nhất trong cung nhất, lại không có bạn cùng lứa tuổi. Cho nên, viên tròn màu trắng Cầu Cầu trở thành bạn chơi thường xuyên của hắc.

Thân thể của Thẩm Hành Vu đã dần dần khôi phục trở lại. Lúc rảnh rỗi không việc làm nàng liền đứng ở phòng bếp nhỏ hầm canh cho hai phụ tử kia, nếu không thì ngồi yên tĩnh ở chỗ kia, nghiên cứu dược thư cổ, điều trị thân thể giúp Thần Nhi.

Đã vào đông, hôm nay, Mộ Phi Chi phải vào triều sớm. Vì không muốn đánh thức Thẩm Hành Vu, tất cả hành động của hắc đều làm hết sức im lặng. Nhưng lúc sắp đi, hắc cúi người, định hôn trán Thẩm Hành Vu theo thường lệ, thì thấy Thẩm Hành Vu đã sớm mở mắt ra, trong con ngươi sáng lộ ra tia âm áp, quần quýt chặt chẽ trong lòng hắc.

"Trời có chút lạnh, nàng ngủ nhiều thêm một chút." Mộ Phi Chi dùng tay dịch chắn cho nàng, sau đó hôn một nụ hôn lên môi của nàng. Ai ngờ, hắc đang định đứng dậy, Thẩm Hành Vu liền vươn hai tay bóng loáng ra ôm lấy đầu của Mộ Phi Chi, đầu mũi cọ vào nhau, vuốt ve một trận thật tốt mới thả hắc ra.

"Ngoan." Mộ Phi Chi sờ đầu nàng, dụng giọng điệu nói chuyện với nàng y như khi nói chuyện với Thần Nhi, sau đó khước miệng mang theo nụ cười, đi ra ngoài.

Sau khi bóng dáng của Mộ Phi Chi đi ra ngoài, bên giường nhỏ có một cái đầu lông lá xù xì từ từ vươn ra. Thấy phụ vương của mình đã đi ra ngoài, cả người hắc mặc bộ quần áo mỏng, từ trong giường nhỏ xoay người chui ra ngoài, cọt cọt chạy lên trên giường, vênh mông nhỏ lên, cố hết sức lực nhỏ chui lên giường, sau đó vén chăn lên chui vào trong.

"Thần Nhi?" Thẩm Hành Vu cảm thấy bên người chợt lạnh, sau đó nhìn thấy con trai của mình giống như một chú khi con chui vào bên trong.

"Có lạnh không?" Thẩm Hành Vu ôm Thần Nhi vào trong ngực, giọng nói ôn nhu.

"Mẫu hậu, ngủ một giấc." Thần Nhi cuộn mình thành một cục, ghé vào trong lòng Thẩm Hành Vu, chỉ trong chớp mắt là ngủ. Thẩm Hành Vu dờ khóc dờ cười nhìn một cục trong lòng, khước miệng hơi nhếch lên, ôm thân thể nhỏ bé ấm áp của hắc rồi nhắm mắt ngủ.

Lúc Mộ Phi Chi hạ triều liền nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ vô cùng nghiêm chỉnh ngồi ở trên ghế, ánh mắt đồng thời nhìn về phía mình.

"Như thế nào? Thấy ta có anh tuần (anh khí, tuần tú) hay không?" Mộ Phi Chi tiến lên, một tay bế Thần Nhi lên, sau đó ở ngay trước mặt đám người hôn

mới Thảm Hành Vu một chút. Mặt Thảm Hành Vu đỏ lên, mà Thần Nhi dùng hai tay mập che mặt mình, mềm mại nói: "Xấu hổ xấu hổ."

"Xú tiểu tử (đứa nhóc thối), bảo ngươi đọc thơ thì ngươi không đọc, bảo ngươi nói linh tinh, ngược lại ngươi lại rất thông thạo." Mộ Phi Chi nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của nhi tử, sau đó liền đặt hắn ngồi lên chân của mình. Mộ Phi Chi bảo tất cả người trong cung lui ra, sau đó nói với Thảm Hành Vu: "A Vu, Huyết Linh Chi có tin tức rồi."

"Huyết linh chi ở Hoài Bắc kia không phải bị Tần hoàng sử dụng làm thuốc rồi sao?" Thảm Hành Vu không hiểu, hỏi.

"Bạch Tước trở về nói, vị đạo sĩ bên người Tần Hoàng tuy ra chủ ý bảo ông ta dùng hai tòa thành trì để mua Huyết Linh Chi. Nhưng trên thực tế, trong thuốc để chữa đau đầu, trường sinh bất lão mà đạo sĩ kia nghiên cứu chế tạo căn bản là không có Huyết Linh Chi." Mộ Phi Chi nói tin tức mà sáng sớm hôm nay Bạch Tước đưa đến với Thảm Hành Vu.

"Vậy Huyết Linh Chi ở trong tay ai, ta nghĩ, nhất định sau lưng vị đạo sĩ này có người giật dây." Thảm Hành Vu cảm thấy sự việc bắt đầu phát triển dọc theo một phương hướng quý dị, không thể đoán trước.

"Chính xác có người." Mộ Phi Chi gấp một khối thịt được ninh nhừ để đến miệng của Thần Nhi, sau đó nghe thấy hắn nói: "Tần Huyền Qua."

"Xem ra hắn ta vẫn chưa từ bỏ ý định?" Thảm Hành Vu cười lạnh một tiếng, mang theo sự châm chọc nói: "Tính toán quá nhiều, một ngày nào đó sẽ tự mình ăn phải quả đắng."

"Mẫu hậu, quả đắng là cái gì nha? Ăn ngon sao?" Thần Nhi phồng má, vừa ăn thịt trog miệng, vừa nhìn về phía Thảm Hành Vu.

Nhìn ánh mắt không có tiêu điểm của nhi tử, Thảm Hành Vu đang định nói chuyện, một tay Mộ Phi Chi liền xoay đầu Thần Nhi chuyển về phía hắn, hắn lau miệng cho Thần Nhi, vô cùng nghiêm túc nói: "Lúc đang ăn thì không được nói."

"Thần Nhi, ngươi có muốn nhìn thấy bộ dáng của phụ vương và mẫu hậu hay không?" Thảm Hành Vu đưa tay xoa nhẹ cái đầu xù xì long lá của Thần Nhi, về mặt vô cùng bình tĩnh hỏi. Thần Nhi đã một tuổi hơn, nhưng đây là lần đầu tiên nàng hỏi vấn đề này một cách trực tiếp như vậy.

"Thần Nhi không nhìn thấy, mẫu hậu và phụ vương sẽ không yêu Thần Nhi nữa sao?" Thần Nhi bĩu môi hỏi.

Vấn đề này vừa hỏi ra, Thảm Hành Vu không còn lời nào để nói, nàng chợt nở nụ cười, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Nhi, một lúc lâu sau mới nói: "Sao có thể có chuyện đó? Ngươi vĩnh viễn là đứa bé ngoan của mẫu hậu."

"A Vu, ngày hôm qua Lễ bộ thu được thiệp mời của Hoài Bắc, hôm nay lúc lâm triều đã trình lên cho ta." Mộ Phi Chi chuyển rời thân thể gầy yếu của Thần Nhi ra, đặt thìa vào trong tay hắn, để cho tự hắn dựa theo cảm giác của mình để lấy thịt trong bát.

"Vi dịp gì?" Thảm Hành Vu bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng luôn có cảm giác không yên. Ánh mắt nàng có chút vội vàng nhìn Mộ Phi Chi, rất muốn Mộ Phi Chi nhanh chóng nói ra, để kiểm tra xem có phải giống như suy nghĩ trong lòng nàng hay không.

"Tần hoàng tổ chức đại thọ 50 của mình." Mộ Phi Chi thần nhiên nói.

Phu quân, ý của chàng là?" Thảm Hành Vu hỏi tiếp. Từ khi hai người thành thân tới nay, trong hậu cung ngoài Thảm Hành Vu thì không còn một nữ chủ nhân nào khác. Cho nên nơi này giống như một gia đình của Mộ Phi Chi. Bởi vậy, lúc xưa Mộ Phi Chi rất ít bàn luận chuyện triều chính ở chỗ này. Hiện giờ hắn nói như vậy, đối với những hiểu biết về Mộ Phi Chi, Thảm Hành Vu trực giác được trong lòng hắn có tính toán gì, chỉ là nàng không thể tin mà thôi.

"Ta muốn tự mình đi." Hai người tâm ý tương thông, ánh mắt của hắn chợt âm áp hơn, trấn an Thảm Hành Vu: "Huống hồ, chuyện nàng bị hạ ngục, ta cũng cần phải tra ra rõ ràng."

"Ta không đồng ý." Thảm Hành Vu trực tiếp mở miệng phản đối.

"A vu, nàng cũng biết, không ai có thể ngăn cản quyết định của ta." Mộ Phi Chi quay đầu lại, nhìn con trai ăn cơm giống như con gà con mổ đồ ăn, ánh mắt càng trở nên nhu hòa hơn.

"Nếu chàng đi, thì Hoài Nam làm sao bây giờ? Ta sẽ làm sao bây giờ? Thần Nhi thì phải làm sao?" Nói ra nhưng lời này, cảm xúc của Thảm Hành Vu bắt đầu cuộn trào như sóng biển, đến chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc. Chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủn, hóa ra, sự ỷ lại của nàng đối với Mộ Phi Chi đã đến mức này. Nàng đã trở thành thói quen mỗi tối ngủ yên ở trong lòng Mộ Phi Chi, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy ở trong lòng hắn mỗi một ngày đều có mặt hắn.

"Triều chính ta sẽ giao cho Đỗ Trọng và Phong Dự, còn nàng và Thần Nhi, ta có thể bảo Vương ty thường xuyên vào cung ở cùng các người. Bạch Tước sẽ đi theo bên người các người." Chỉ trong thời gian lâm triều ngắn ngủi, Mộ Phi Chi đã sắp xếp mọi việc thật tốt.

"Không được." Thảm Hành Vu lắc đầu, hai tay che mặt mình, dường như đang trầm tư suy nghĩ cái gì đó. Một lát sau, nàng thu lại toàn bộ sự yếu ớt vừa bày ra, sau đó bình tĩnh nhìn Mộ Phi Chi, giọng nói kiên quyết: "Chàng phải mang ta đi theo."

"A Vu!" Mộ Phi Chi dùng vẻ mặt cứng rắn ngăn trở suy nghĩ của Thảm Hành Vu.

"Phi Chi, trên đời này chỉ có chàng mới có thể bảo vệ được ta." Thảm Hành Vu nắm lấy cánh tay của Mộ Phi Chi, giọng điệu vô cùng quyết đoán nói:

“Huống chi, tranh đấu ở Hoài Bắc gay gắt như thế, việc tìm Huyết Linh Chi cũng không phải chỉ cần một hai ngày có thể giải quyết, chàng nhẫn tâm khiến ta lo lắng đề phòng và chờ người nửa năm, một năm?” Thảm Hành Vu nói xong lời cuối cùng, giọng điệu như nhũn ra.

"Nàng để cho ta suy nghĩ." Mộ Phi Chi.

"Phụ vương muốn ra ngoài sao?" đúng lúc Thần Nhi ngẩng đầu lên, đầu lưỡi liếm nước thịt dính ở khóe môi, biau môi nói: "Thần Nhi cũng muốn đi chơi có thể chứ?"

Mộ Phi Chi đau cả đầu, người lớn thì không thành thật, trẻ con cũng vô cùng không an phận, hẳn nâng trán, quả thực việc này hơn khó.

"Phu quân." Thảm Hành Vu lay động cánh tay của Mộ Phi Chi.

Chắc vì mẹ con liên tâm, nghe thấy giọng nói mềm mại kia của Thảm Hành Vu, Thần Nhi vốn đang ngồi ở trên đùi của Mộ Phi Chi, liền nín chặt quần áo của Mộ Phi Chi, cựa xát vào ở trong lòng Mộ Phi Chi, sau đó mới cười tí mắt ngửa đầu nhìn về phía Mộ Phi Chi, học bộ dáng của Thảm Hành Vu, lăm lấy quần áo của Mộ Phi Chi, ngọt ngào nói: "Phụ vương, phụ vương..."

Mộ Phi Chi: "..."

...

"Người muốn ta giám quốc, người không sợ Hoài Nam mất ở trong tay ta sao?" Hắc cười khanh khách hai tiếng, miến cường dựa cây cột, ánh mắt hung tợn nhìn về phía Mộ Phi Chi.

"Người không cần giả vờ, ta biết người có khả năng này, huống hồ, có Phong Dự và Hữu Tướng trợ giúp người, người cũng nên ít giả đi." Mộ Phi Chi nâng trán, vô cùng âm trầm nói.

"Sau đó người liền dắt díu con cái đi Hoài Bắc?" Ánh mắt Đỗ Trọng nhìn về phía một bên có một lớn một nhỏ đang nhìn chăm chú.

"Không có biện pháp, ta sợ vợ." Mộ Phi Chi rất thân nhiên đạo.

"Mẫu hậu, sợ vợ là cái gì? Ăn ngon sao?" Thần Nhi lại nói đến một câu như vậy.

Thảm Hành Vu không nói gì, ngược lại là Đỗ Trọng nói: "Ăn ngon vô cùng, phụ vương người rất là thích."

"Như vậy sao." Thần Nhi có vẻ đắm chiêu nghiêng đầu, ôm lấy eo của Thảm Hành Vu.

"Tiểu tử này, mới một tuổi mà đã có thể nói nhiều như vậy, là một mầm tốt." Đỗ Trọng chắc hai tiếng, cảm thán nói.

"Xem con ta là ai?" Mộ Phi Chi chỉ hừ lạnh.

"Nói lời hằn hoi từ tế vào, đừng quên hiện tại người đang có việc cầu xin ta." Đỗ Trọng xoay người, vừa dứt lời.

"Phu quân, nói như vậy, chàng cũng đã đồng ý phải hay không?" Thảm Hành Vu cực kì hưng phấn nhìn Mộ Phi Chi.

Gương mặt Mộ Phi Chi lạnh lùng, dưới ánh mắt khó hiểu của Thảm Hành Vu liền đi tới, ôm Thần Nhi đi ra ngoài, lúc đi ra đến bên ngoài điện, Mộ Phi Chi chỉ nói với Thạch Lưu: "Coi chừng hắc giúp ta."

Thạch Lưu nghe thấy thế, vội vàng nhận lấy tiểu chủ tử.

Mộ Phi Chi dàn xếp tốt cho nhi tử xong, lúc này mới lao đảo đi đến, đưa tay đóng cửa lớn của nội điện. Trên mặt lại mang theo ý cười lười nhác, không đứng đắn kia, đi đến trước mặt Thảm Hành Vu, tay nhẹ nhàng nắm cằm của nàng, vô cùng ái muội dán vào môi của nàng nói: "Nương tử, ta đã đồng ý với nàng, vậy buổi tối mấy ngày nay nàng phải bồi thường thật tốt cho vi phu."

"Nói cái đấy?" Thảm Hành Vu một nhát muốn đẩy Mộ Phi Chi ra, kết quả Mộ Phi Chi lại dùng tay kéo Thảm Hành Vu đến gần. Một tay hắc di chuyển ái muội ở sau lưng Thảm Hành Vu, nhiệt khí tỏa ra phun lên trên mặt Thảm Hành Vu. Hắc cười hắc hắc, cúi đầu hôn triền mien trên đôi môi đỏ mọng kia.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Tỷ muội gặp lại, vô cùng tức giận.

Edit: Ciao + Quỳnh in

“Phụ vương, Thần nhi muốn Cầu Cầu.” Trong xe ngựa đi Hoài Bắc, Thần nhi ghé vào trong ngực Mộ Phi Chi, nghịch ngón tay, ỳ khua nói.

“Thúc gia gia sẽ coi nó dùm con.” Mộ Phi Chi không để ý nói.

“Nhưng mà con nghe thúc gia gia nói, ông sẽ ném Cầu Cầu vào Ngự Thiện Phong hầm cách thủy.” Từ khi bắt đầu rời khỏi kinh đô đi Hoài Bắc, Thần nhi đã thì thầm cả một đường.

“Phụ vương con không nói lời nào thì không ai dám động vào nó.” Thẩm Hành Vu bị nhi tử làm cho hơi nhúc nhủ, nàng nhú nhú mi tâm theo bản năng, vừa muốn ôm Thần Nhi thì Mộ Phi Chi nhìn thấy vẻ mặt nàng, xách Thần nhi bỏ qua một bên, ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực mình, sau đó mặt lạnh nói với đứa nhỏ: “Nếu con còn không nghe lời thì phụ vương sẽ hạ lệnh đem nó đi hầm cách thủy đấy.”

Dù sao Thần nhi cũng còn nhỏ, bị Mộ Phi Chi dọa như vậy thì không dám thở mạnh, đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên.

Thẩm Hành Vu xoa lên khuôn mặt nhi tử, giọng nói dịu dàng: “Thần nhi ngoan, còn hai canh giờ nữa chúng ta tới kinh thành, đến khi thành mẫu hậu mua thịt cho con ăn được không?”

Vừa nghe đến thị thì thân thể Thần nhi cứng đờ, lập tức ngoan ngoãn đi tới bên người Thẩm Hành Vu, lấy tay lục lọi, làm ỏ trong ngực Thẩm Hành Vu, giọng nói ngọt ngào: “Thần nhi sẽ ngoan, mẫu hậu mua thịt thị cho Thần nhi.”

“Con ngoan, ngủ một giấc đi.” Thẩm Hành Vu dựa vào trong ngực Thẩm Hành Vu, vươn tay vuốt mái tóc đang dần dài ra của nhi tử.

“Chỗ ở trong kinh thành đã chuẩn bị xong chưa?” Có mộng đẹp, Thần nhi nhanh chóng ngủ, Thẩm Hành Vu thấy nhi tử ngủ thì mới nói chuyện với nam nhân phía sau.

“Đương nhiên là chuẩn bị tốt rồi, chỉ có điều, theo ta thấy, chúng ta không có cơ hội ở đó rồi.” Mộ Phi Chi rút một tấm tham ở sau lưng đắp lên người Thần nhi và Thẩm Hành Vu.

“Ý chàng là Tần Huyền Qua sẽ giở trò?” Thẩm Hành Vu như có điều suy nghĩ nói.

“Bên ngoài chắc không biết, dù sao lần này chúng ta đi sứ Hoài Bắc, thanh thế to lớn, nếu có gì không hay xảy ra trên địa bàn Hoài Bắc, bọn họ cũng không thể nói được.” Mộ Phi Chi lắc đầu, cười nói: “Chờ coi, Tần Huyền Qua, người đừng có làm cho ta thất vọng.”

Hai canh giờ trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, đoàn xe của Mộ Phi Chi đã đi với kin thành Hoài Bắc, mà lúc này đã là giữa chiều, vừa đến cửa thành, xe ngựa Mộ Phi Chi đã dừng lại, Bạch Tước vén rèm lên, hưng phấn nói với Mộ Phi Chi: “Chủ tử, tư thế nghênh tiếp quả nhiên rất lớn.”

“Bạch Tuyết, bảo những người phía sau dừng lại.” Mộ Phi Chi phân phó cho hần, sau đó vỗ nhẹ vào khuôn mặt Thần Nhi, ý bảo hần tỉnh lại.

Thần nhi vốn đang ngủ say, đột nhiên bị người đập tỉnh lại, đôi mắt còn mơ màng, mềm mại nói: “Mẫu hậu, thịt thịt tới rồi sao?”

“...” Thẩm Hành Vu đen mặt nhìn nam nhân đằng sau, khóe miệng run rẩy.

Sở dĩ Bạch Tước nói nghênh đón rất lớn, là vì hai bên đường kinh thành được quan binh dọn dẹp, chỉ để lại một con đường rất lớn, mà đứng chính tế ngoài cửa thành có không ít quan viên của Hoài Bắc, chủ yếu nhất là một nam một nữ đứng ở đầu. Đương nhiên nam nhân là thái tử Hoài Bắc Tần Huyền Qua, còn người nữ kia, nhắc tới cũng khéo, chính là thứ muội cùng cha khác mẹ của Thẩm Hành Vu, sau khi Thẩm Hành Vu hi sinh cho tổ quốc thì được nâng lên thành thái tử phi, Thẩm Mộng Nhu.

Dưới nhiều ánh nhìn như vậy, ba cái xe ngựa xa hoa từ từ dừng lại ở cổng thành, khi tiếng lộc cộc dừng hẳn, người bước xuống hấp dẫn phần đông ánh mắt của mọi người, chỉ thấy nam tử kia ngọc thụ lâm phong, nhẹ nhàng vừa vặn, hần đứng ở đó, chỉ cần là một bên mặt đã đủ làm cho người ta thần hồn điên đảo, trong những người ở đây, phàm là người gặp qua Hoài Nam vương đều cảm thán trong lòng, sao gen của hoàng tộc Hoài Nam lại mạnh như vậy.

Dưới ánh mắt mọi người, nam nhân áo đen đứng lại, một lát sau, một đứa nhỏ khoác áo choàng xanh nhạt lung la lung lay đi tới bên cạnh, bộ dáng giống như chưa tỉnh ngủ, đôi mắt chưa mở ra, bởi vì vóc dáng quá nhỏ, nhìn tuổi cũng không lớn, giống như mới hơn một tuổi, bé đi tới trước mắt Mộ Phi Chi, duỗi hai bàn tay mập mạp.

Nam nhân kia mỉm cười, mang theo sức quyến rũ vô cùng, một tay ôm đứa nhỏ sắp ngủ vào lòng, sau đó hần vẫn đứng bên xe ngựa, ánh mắt dịu dàng.

Lúc này một bàn tay vén rèm lên, một bóng dáng yếu điệu hiện ra, đến lúc khuôn mặt người này hiện ra, những người kia không khỏi chấn động, phần đông đều bối rối, có phần vì cô gái này rất đẹp mắt, cung bào màu đỏ, giá trị xa xỉ, mầu chót là gương mặt đó, nói là nghiêng nước nghiêng thành cũng không đủ. Mà trong những người kinh ngạc đó, giọng của thái tử phi và Thẩm thừa tướng là lớn nhất.

“Tỷ tỷ!”

“Hành Vu?”

Thẩm thừa tướng và Thẩm Mộng Nhu giật mình hô lên, mọi người đều biết, hai người này đều luôn cười, trước nay bình tĩnh tự nhiên, hôm nay không tự

kiềm chế được như vậy đúng là kỳ lạ.

Thẩm Hành Vu hoàn toàn không có phản ứng với tiếng giật mình của hai người kia, nàng vừa định giẫm thùng xuống thì bị Mộ Phi Chi ôm lấy eo, cả người được hấn ôm xuống.

“Cảm ơn phu quân.” Thẩm Hành Vu ngửa đầu, ngọt ngào nói với Mộ Phi Chi.

“Cần phải vậy.” Mộ Phi Chi không để ý xung quanh có người nhìn, hôn Thẩm Hành Vu một cái.

Thần nhi ghé vào vai Mộ Phi Chi, mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn dùng đôi tay mập mạp ôm lấy mặt, nói: “Xấu hổ xấu hổ, Phụ vương xấu hổ.”

“Không phải bảo con giả vờ ngủ sao?” Mộ Phi Chi đón lấy cái miếng vải, xoa lên đầu nhi tử, nói thầm.

“Phụ vương, đầu Thần nhi rất mơ hồ!” Thần nhi lập tức kêu lên.

Mộ Phi Chi: “...”

Hình ảnh một nhà ba người ngọt ngào bị Tần Huyền Qua phá vỡ, ánh mang theo Thẩm Mộng Nhu và Thẩm Thừa tướng cùng nghênh đón, trên mặt cười cười: “Hoài Nam vương đường xá xa xôi đi tới, Hoài Bắc ta vô cùng vinh hạnh.”

“Cô vương cũng thế.” Mộ Phi Chi một tay ôm con trai, một tay nắm tay vợ, khuôn mặt vô cùng cung chiêu hé ra trước mặt mọi người.

Đôi mắt Thẩm Mộng Nhu vẫn nhìn chăm chăm vào trên mặt Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu coi như không biết nhìn sang, hai năm không gặp, Thẩm Mộng Nhu vẫn mềm mại như trước, liễu yếu đũa đưa theo gió, cảm giác như thổi qua là ngã. Nhưng mà rõ ràng nhìn rất nhu nhược, lại búi tóc cao, trên mặt thì rục rở muốn màu, dù vô cùng phú quý nhưng thiếu mất vài phần thanh lệ, xem ra, dù cho đã lấy được Thái tử phi vị, nhưng mà nàng ta vẫn có nhiều áp lực.

“Điện hạ, vị này là?” Thẩm Mộng Nhu không nhìn được hỏi, cho tới toàn bộ nội tâm đều bị đánh rớt, từ nhỏ, Thẩm Hành Vu chính là ác mộng của nàng, hiện giờ, ác mộng “đã chết” hai năm nay lại xuất hiện trước mặt nàng, làm sao nàng có thể an tâm.

“Vị này dĩ nhiên là Vương hậu Hoài Nam.” Tần Huyền Qua híp mắt, nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, sau khi từ Hoài Nam trở về, tuy người được phái đi tìm hiểu đều bị giết sạch, nhưng hấn có thể khẳng định, nữ nhân này không thể nghi ngờ chính là Thẩm Hành Vu.

“Nhưng bộ dạng của nàng giống hệt với tỷ tỷ.” Thẩm Mộng Nhu liếc mắt nhìn Thẩm Thừa Tướng một cái, chỉ thấy Thẩm Thừa tướng cũng đang đánh giá Thẩm Hành Vu.

“Rất giống sao? Khó trách lần trước Tứ điện hạ và Thái tử điện hạ đều kinh ngạc trước khuôn mặt của bản cung, nếu cô nương đó rất giống bản cung, vì sao không mời nàng ấy ra nói vài câu với ta, nói không chừng, chúng ta còn có thể làm bằng hữu, phu quân, chẳng nói có phải không?” Thẩm Hành Vu cười duyên nhìn Mộ Phi Chi.

Trên mặt Mộ Phi Chi không có biểu cảm, nghe được lời nói của Thẩm Hành Vu, hấn chỉ thần nhiên nói: “Ngoan, chuyện đau lòng của người ta không cần nhắc đến.”

“Cũng phải.” Thẩm Hành Vu nhìn bộ dạng không tốt của Thẩm Mộng Nhu, trong lòng cực kỳ cao hứng, nàng nghĩ, sau này nhất định sẽ càng thú vị hơn.

“Hôm nay đa tạ Thái tử đã nghênh đón, chẳng qua, nhi tử của Cô vương đã rất mệt.” Mộ Phi Chi ôm Thần nhi, quay đầu muốn đi, Thẩm Hành Vu cũng xoay người đi theo.

“Một, hai, ba.” Trong lòng Thẩm Hành Vu còn chưa đếm đến ba, Tần Huyền Qua đột nhiên lên tiếng.

Đưa lưng về phía bọn họ, phu thê hai người cực kỳ ăn ý mỉm cười, cùng nhau xoay người lại.

“Không biết Thái tử điện hạ còn muốn biết điều gì?” Thẩm Hành Vu mở miệng nói trước.

Tần Huyền Qua liếc mắt ra hiệu cho Thẩm Mộng Nhu, Thẩm Mộng Nhu lập tức ôn nhu nói với hai người: “Nếu Tiểu vương tử mệt mỏi, không bằng tới Đông cung nghỉ tạm trước đi, nghe nói Hoài Nam Vương tới, nô tỳ sớm đã quét dọn sạch sẽ sân viện.”

Thẩm Hành Vu không trả lời trực tiếp, mà sờ đầu Thần nhi, giọng không to không nhỏ hỏi: “Cục cung, có muốn đi ngủ hay không?”

Ngón tay út của Mộ Phi Chi ấn hai lần trên lưng Thần nhi, Thần nhi lập tức mơ màng đáp: “Mẫu hậu, Thần nhi thấy buồn ngủ.”

“Ha ha, Tiểu vương tử đã mở miệng đáp ứng rồi, xin mời hai vị đi giá thôi!” Tần Huyền Qua ngoài cười nhưng trong không cười.

Thẩm Mộng Nhu đứng ở một bên, ánh mắt lại nhìn Thẩm Hành Vu, cuối cùng dưới sự điều khiển của Tần Huyền Qua, tâm sự nặng nề đi theo.

Khi đến Đông cung, thật ngoài ý muốn, bởi vì viện mà bọn họ chuẩn bị cho Mộ Phi Chi chính là nơi Thẩm Hành Vu đã ở lúc trước, cho nên, khi ba chữ Tịnh Hiên Trai xuất hiện trước mặt Thẩm Hành Vu, nàng có một cảm giác nhớ đến chuyện cũ mà đau lòng, điều này đối với Thẩm Mộng Nhu mà nói, nàng ta vốn không nghĩ tới, dĩ nhiên là vì người ở nơi này giống tỷ tỷ dòng chính của mình như đúc.

“Phụ vương, Thần nhi muốn ăn thịt thịt.” Một đường xóc nảy, Thần nhi ôm cổ Mộ Phi Chi ngọt ngào ngậy thơ khê nói.

“Tài thúc, phân phó xuống dưới, để cho người làm chuẩn bị.” Tần Huyền Qua xoay người phân phó Tài thúc, nhưng khoe miệng cũng cong một cách quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Mưu tính thất bại.

Edit: Ciao

Còn một lúc nữa mới bắt đầu ăn cơm tối, lúc mấy người Tần Huyền Qua đi rồi, Thẩm Hành Vu bắt đầu đi quanh trong sân, kiểm tra hết sân nhỏ và phòng ngủ, tới khi xác nhận an toàn mới yên tâm lại.

Mộ Phi Chi bình tĩnh hơn rất nhiều so với sự cẩn thận của Thẩm Hành Vu, hắn rất an nhiên ngồi trên ghế, hai chân khê mở, đứa nhỏ ngồi trên đầu gối, trong tay đứa nhỏ cũng ôm một chén chà hồ lô.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã của Mộ Phi Chi, trái tim Thẩm Hành Vu mới bình tĩnh lại, đột nhiên nói với Mộ Phi Chi: “Phu quân, trước kia ta ở đây.”

“Ta biết.” Thẩm Hành Vu không ngờ, Mộ Phi Chi vẫn rất bình tĩnh nói.

“Chàng phải người điều tra ta?” Thẩm Hành Vu bĩu môi, đi qua, hai tay vòng qua cổ hắn, ghé vào trên lưng hắn.

Yết hầu Mộ Phi Chi hơi căng, nghĩ một lát, hắn mới nói: “Sau chuyện ở Vô Tình cốc, ta trở về thì vẫn luôn đi tìm nàng, cuối cùng tìm hai tháng mới biết được nàng đã gả cho Tần Huyền Qua.” Hắn ngửi được hơi thở dễ ngủ của nàng truyền tới từ sau lưng, chợt thở mạnh một hơi, rất sợ hãi nói: “Lúc trước nàng đã gả làm vợ người, âm mưu quỷ kế lúc đó ta lại không thấy rõ, nàng biết đấy, ta rất dễ mất lý trí với những chuyện liên quan đến nàng. Khi đó ta an ủi mình, nàng có thể lấy được người chồng tốt, một ngày nào đó Tần Huyền Qua sẽ phát hiện cái tốt của nàng, hôm nay, ta lại cảm thấy may mắn, may mắn vì Tần Huyền Qua bị mù nên ta mới không mất nàng.”

Mộ Phi Chi nói xong, hai người trầm mặc rất lâu, sau đó Thẩm Hành Vu mới nghiêng đầu, mặt ghé lên gò má Mộ Phi Chi, nhẹ nhàng cắn một cái, còn có cả nước mắt ẩm ướt.

“Tên ngốc, sao chàng không tìm ta sớm một chút.” Giọng nói Thẩm Hành Vu càng nheñ ngào, nàng ôm Mộ Phi Chi, vùi vào trong vai hắn: “Hai năm đó, không có một ngày nào ta không phải lo lắng đề phòng, lúc nào ta cũng nguy trang mình là kẻ ngang ngược, ta không thể để lộ chút sơ sót nào, chỉ có thể làm cho Tần Huyền Qua từ từ chán ghét ta. Thật ra tình yêu rất đơn giản, một người có yêu ta hay không, ta có thể biết được rõ ràng, tất cả những điều này chỉ vì sinh tồn mà thôi.”

Thần nhi ngựa đầu, nó cảm giác được những cảm xúc trên người phụ vương và mẫu hậu, nhưng mà loại tâm tình phức tạp này nó không thể hiểu hết được.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, tức giận sẽ xấu đi.” Mộ Phi Chi ôm con trai đứng dậy, xoa đầu Thẩm Hành Vu, sau đó ôm nàng vào trong ngực. Có lẽ cảm nhận được mùi của mẫu thân, Thần nhi cũng đưa tay ra ôm lấy Thẩm Hành Vu, giọng nói ngọt ngào: “Mẫu hậu, ôm ôm.”

....

Một lúc lâu sau, tiệc tối của phủ thái tử cũng chuẩn bị xong, khi nha hoàn đến thông báo, Thần nhi đang ôm một túi quả hạch đào ngủ trong lòng Mộ Phi Chi, nghe thấy muốn ăn cơm thì bò lên, toàn bộ quả hạch đào đều rơi trên người Mộ Phi Chi.

“Rót cuộc tiểu tử này muốn ăn mấy bữa cơm một ngày thế.” Mộ Phi Chi dọn lại quả hạch đào, đặt vào trong cái túi nhỏ mà Thẩm Hành Vu làm cho nó.

“Thần nhi, tới đây.” Thẩm Hành Vu ôm Thần nhi đi ra, bĩu môi với Mộ Phi Chi, ý bảo hắn đi đổi một bộ quần áo khác, sau đó tự mình ôm lấy Thần nhi, lau những mảnh vụn quả hạch đào bên miệng.

“Thần nhi, đợi lát nữa ăn cơm, lúc mẫu hậu cho con ăn thì con mới được ăn, biết không? Nếu người khác gấp cho con thì con không thể động tới, biết không?” Thẩm Hành Vu vừa sửa sang áo choàng cho con trai, vừa dặn dò.

“Thần nhi biết rồi.” Thần nhi nhẹ nhàng gật đầu.

Thẩm Hành Vu hiểu rõ Tần Huyền Qua, hắn rất hèn hạ, không chừng sẽ làm ra được chuyện gì đó, cũng may hắn không biết nàng tinh thông y thuật, như

vậy có thể bảo vệ trượng phu và nhi tử.

Mộ Phi Chi thay quần áo xong, cũng rất tự nhiên ôm đứa nhỏ vào ngực, lúc này mới nắm tay Thẩm Hành Vu đi ra ngoài nhà thủy tạ.

Trên đoạn đường nhỏ tới Tịnh Hiền trai, hạ nhân nhìn thấy ba người đều rơi vào trạng thái khiếp sợ, đầu tiên bởi vì vẻ xuất chúng của ba người, quả thực như tiên nhân. Về phương diện khác, đương nhiên là do tướng mạo của Thẩm Hành Vu, quả thực giống hệt vương phi trước, chỉ có điều, nhìn bộ dạng dịu dàng ngoan ngoãn của nàng, chắc hẳn ôn nhu hơn vương phi trước rất nhiều.

Không phải Thẩm Hành Vu không cảm nhận được những ánh mắt kia, nhưng mà nàng cảm thấy không sao, dù sao thân phận bây giờ của nàng là Hoài Nam vương phi, nam nhân của nàng là Hoài Nam Vương.

“Thần thiếp đã đặc biệt sai người chuẩn bị thức ăn của Hoài Nam, hy vọng hai người sẽ thích.” Thẩm Mộng Nhu mặc váy màu lam dịu dàng đứng bên người Tần Huyền Qua, cúi đầu, trang sức trên đầu đính đang lấp ló.

“Làm phiền rồi.” Thẩm Hành Vu khách sáo nói.

Đến khi ngồi xuống, Mộ Phi Chi vẫn để cho Thần nhi ngồi trên đùi mình, mà Thẩm Hành Vu bưng một chén nhỏ đặt ít rau và mấy khối thịt nhỏ vào trong, sau đó đặt trước mặt Thần Nhi, xoa lên đầu nó và nói: “Ăn từ từ.”

Thần nhi nghe thấy giọng của mẫu hậu, bắt đầu cầm thìa ngậm ngốc ăn.

Thẩm Mộng Nhu ngồi ở bên, nhìn nhìn Tần Huyền Qua bên cạnh, nàng đột nhiên nở nụ cười, cho người bưng một cái đĩa nhỏ tới trước mặt Thần nhi, nói với Thẩm Hành Vu: “Nghe nói tiểu vương tử đến đây, ta đã ra lệnh phòng bếp chuẩn bị một phần đồ ngọt, khi ta còn chưa xuất giá thì trong phủ thừa tướng thường làm một ít, rất được tiểu hài tử thích, hay là tiểu vương tử nếm thử xem.”

Nghe nói như thế thì động tác của Thần nhi hơi dừng lại, Mộ Phi Chi vỗ vào sau lưng nó, lúc này mới tiếp tục gặm thịt thật. Mẫu hậu không nói thì đồ ngọt ngon mấy cũng không được ăn.

Thẩm Hành Vu nhìn đĩa đồ ngọt xuất hiện trước mặt, không mở miệng nói chuyện mà dùng đũa gấp một chút, đặt ở chóp mũi, lập tức nhìn Thẩm Mộng Nhu, nói: “Đậu hũ và mật sao?”

“Đúng thế, là đậu hũ và mật.” Thẩm Mộng Nhu khe gật đầu, tán dương nói: “Nếm thử rất ngon miệng, nếu không phải ta đang có mang thì ta rất muốn ăn một bữa, mặc dù có thể sẽ béo lên.”

“Thính lực của Thái tử phi có vấn đề sao?” Thẩm Hành Vu để đũa xuống, cũng không động tới món điểm tâm ngọt mà cũng không cho Thần nhi ăn, nàng ngẩng đầu hỏi Thẩm Mộng Nhu.

“Hả?” Thẩm Mộng Nhu bị vấn đề này làm cho sững sờ.

“Lúc trước khi mang thai Thần nhi, bốn cung đã đọc không ít sách về mang thai, ta nhớ là đậu hũ và mật không thể ăn cùng nhau, nếu dùng thì sợ là chắc chắn sẽ điếc.” Thẩm Hành Vu cũng rất tự đắc nhìn sắc mặt Thẩm Mộng Nhu khẽ biến: “Thái tử phi nhất định phải chú ý, bây giờ có mang rồi, đừng làm chuyện không tốt cho đứa nhỏ.”

“Chuyện gì xảy ra?” Tần Huyền Qua phản ứng rất nhanh, lập tức nói Thẩm Mộng Nhu: “Không phải nói không cho nàng lo chuyện bếp núc sao? Đã mang thai thì cứ dưỡng thai cho tốt, nàng xem, hôm nay nào ra chuyện gì, như thế này sao có thể công đạo với Hoài Nam Vương?”

Trong lòng Thẩm Hành Vu cười lạnh, những lời này của Tần Huyền Qua thật là dễ nghe.

Thẩm Mộng Nhu cầm khăn, giống như khóc lóc, vừa lau nước mắt vừa mềm mại nói: “Điện hạ, là thần thiếp không tốt, thần thiếp đâu ngờ đồ ngọt này có thực vật tương khắc, từ nhỏ đến lớn không gặp chuyện gì không may, đúng là vô cùng may mắn.”

Mộ Phi Chi nhéo nhéo bàn tay Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu cười với hắn, sau đó bắt đầu hạ đũa, lúc hạ đũa thì tay trái nàng lại nhéo nhéo tay Mộ Phi Chi. Giữa hai vợ chồng có chút ăn ý, Mộ Phi Chi âm thầm nhớ kỹ những món ăn Thẩm Hành Vu gấp, mỗi lần Thẩm Hành Vu ăn xong cái gì thì hắn đều hạ đũa theo.

“Không ngờ Vương hậu có chút nghiên cứu với dược lý, chuyện đồ ngọt là sơ sẩy của chúng ta, không biết những món ăn này có hợp khẩu vị của các vị không?” Tần Huyền Qua hí híp mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thẩm Hành Vu, chuyện này làm cho Mộ Phi Chi và Thẩm Mộng Nhu cực kỳ khó chịu.

“Thái tử khách khí, ngoại trừ đồ ngọt, chúng ta đều rất hài lòng.” Trên mặt Thẩm Hành Vu cười nói, nhưng mà trong lòng lại âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Tần Huyền Qua, thỏa mãn cái tâm? Nếu không phải mình tinh thông dược lý thì sợ rằng hôm nay sẽ gây thơ ối ở đây, nhìn những món ăn này, ngoại trừ món điểm tâm ngọt chuẩn bị cho Thần Nhi, trong bữa tiệc còn hai món ăn chứa thực vật tương khắc. Thứ nhất, canh cá lư gần nàng nhất, nhưng rõ ràng có hương vị tảo tảo, rõ ràng trong quá trình chế biến có bỏ thêm tảo. Có lẽ người bình thường không biết, nhưng những người học y đều biết, hai thứ này không thể ăn chung, sẽ bất lợi với bụng, nhẹ thì bị đau bụng, nặng thì hậu quả không lường được. Hai là trong bát súp ba ba có vị bạch quả, người lớn còn dễ nhưng đứa nhỏ không thể ăn nhiều bạch quả, đứa nhỏ như Thần nhi, ăn mười miếng sẽ trí mạng. Trong lòng Thẩm Hành Vu lạnh lùng, mặc dù Hải Nam có nhiều vùng ven biển, trên yến tiệc có không ít hải sản, nhưng mà bọn họ quả thực ngoan độc, chỉ không cẩn thận một chút sẽ không thể nói bọn họ.

Tần Huyền Qua, Thẩm Mộng Nhu, các người có biết làm thế sẽ có hậu quả gì không?”

Mộ Phi Chi thấy ánh mắt Thẩm Hành Vu càng lúc càng lạnh thì hần vồ vồ tay nàng, cúi đầu hỏi: “No rồi sao?”

“Ừm đi xe mệt nhọc, ăn không trôi.” Lúc Thẩm Hành Vu nói những lời này, cố ý nói to hơn để người đối diện nghe rõ.

“Nhi từ, ăn no chưa?” Mộ Phi Chi xoa đầu Thần nhi hỏi.

Thần nhi quay đầu, dùng ống tay áo Mộ Phi Chi xoa miệng, sau đó đập đập vài cái, lúc này mới ngọt ngào nói: “Ăn no rồi, phụ vương.”

“Thái từ chậm dùng, cô vương cáo từ trước.” Mộ Phi Chi chẳng muốn nói nhiều với Tần Huyền Qua, hần đứng dậy kéo lão bà và nhi từ bước đi, Thẩm Mộng Nhu còn muốn nói điều gì nhưng mà hai người kia không cho nàng cơ hội.

Sau khi ba người đi, Thẩm Mộng Nhu thấp giọng nói với Tần Huyền Qua: “Điện hạ, là Nhu nhi làm không tốt, Nhu nhi không ngờ vị Vương hậu kia lại biết được thực vật tương khác.”

“Không chỉ có người mà ta cũng thật không ngờ.” Đôi mắt Tần Huyền Qua nhìn ba món ăn kia, trong mắt nổi lên vài tia tự hỏi.

Ngay lúc Thẩm Mộng Nhu muốn thu dọn, Tần Huyền Qua đột nhiên nói: “Nhu nhi ngày mai rảnh đi Tịnh Hiền trai một chút, dù sao trong Đông Cung đã lâu không có kịch xem.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Trả đòn hãm hại

Edit: Ciao

Khi Tần Huyền Qua đề nghị bọn họ ở lại Đông cung, Thẩm Hành Vu đã có dự cảm, ở đây nhất định sẽ không có chuyện gì tốt đẹp, trải qua bữa tiệc tối nay Thẩm Hành Vu càng thêm khẳng định suy nghĩ này.

“Hừ.” Mộ Phi Chi lạnh lùng hừ một tiếng, thả Thần nhi xuống đất.

Thần nhi nhanh chóng chạy trên mặt đất, hai mắt Thẩm Hành Vu vẫn nhìn theo bóng dáng của nhi từ, cười lạnh nói với Mộ Phi Chi: “Nếu như bọn họ đã có lá gan lớn như vậy, muốn hại Thần nhi thì ta cũng chẳng cố kỵ gì.”

“Chơi cũng được nhưng không được làm mình bị thương.” Mộ Phi Chi duỗi tay ra, ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực.

Thẩm Hành Vu cười xảo ra, nàng đánh nhẹ vào ngực Mộ Phi Chi, cười nói: “Chàng thấy ta làm mình bị thương khi nào?”

“Hừ, nàng ít bị thương.” Mộ Phi Chi ôm chặt, giọng nói đùa: “Nàng chơi vui rồi để cho ta theo ở phía sau lo lắng.”

“Đừng có làm trò, đừng giả bộ đáng thương.” Thẩm Hành Vu lẩm bẩm nói: “Lần đó ta trêu người ta, không phải chàng theo sau chọc dao găm à, chàng dám nói lần đó không phải chàng bỏ xuân được cho Phong tướng quân xem.”

“Nào có?” Mộ Phi Chi chết cũng không nhân.

“Được rồi, lần đó ta chỉ muốn chinh Vương tử một chút, cuối cùng chàng lại bỏ xuân được vào rượu Phong tướng quân, chàng cũng ít có xấu lắm.” Thẩm Hành Vu làm vẻ mặt ghét bỏ, nói.

“Cái cộc gỗ kia khó chịu.” Nói đến phong dự, trong giọng nói Mộ Phi Chi cũng có chút ghét bỏ.

“Theo ta thấy, nam nhân như vậy rất đáng tin cậy.” Thẩm Hành Vu đặt mông ngồi trên đùi Mộ Phi Chi, tay bóc hạt dưa trên bàn ăn.

“Nàng lập lại lần nữa xem.” Mộ Phi Chi néo eo Thẩm Hành Vu, trong giọng nói có tia lãnh khí, hần vừa nhúu Thẩm Hành Vu lại làm cho nàng dán chặt vào người hần, một tay lên vào trong vạt áo nàng, hải lòng nghe được nàng than nhẹ một tiếng. Mộ Phi Chi vui vào vai nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, giọng nói mang theo hơi thở nóng bỏng: “Ý của nàng là ta không đáng tin sao?”

“Ừ, đây là chàng tự nói, ta chưa nói gì cả.” Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi đùa, người hơi mềm, nhưng mà hôm nay buổi tối không ăn cơm ngon nên nàng vẫn vươn tay cắn hạt dưa ăn.

“Mỗi người có một khẩu vị khác nhau, tính tình Vương tử nóng nảy như vậy, xác thực nên tìm một cái cộc gỗ.” Mộ Phi Chi quay đầu nhìn Thẩm Hành Vu giống như con chuột nhỏ đang gặm thức ăn, híp híp mắt, ý vị thâm trường nói: “Giống như nàng vậy, rõ ràng xấu hổ muốn chết, mà vị chết còn cứng mỏ, giả vờ bình tĩnh tự nhiên, nên tìm người thú vị như ta.”

“Ồ trước mặt đứa nhỏ, chàng nói gì đó!” Thẩm Hành Vu néo néo cánh tay Mộ Phi Chi, thấp giọng nói.

Quả nhiên, Thẩm Hành Vu vừa nói xong, Thần nhi quay đầu lại, nghiêng đầu, cười híp mắt nói: “Mẫu hậu, con vị chết là cái gì?”

“Chàng xem, là việc tốt chàng làm đó.” Thẩm Hành Vu liếc Mộ Phi Chi, ghé vào trên người hắn, thờ phỉ phò nói.

Mộ Phi Chi cười hừ hừ, nói với đứa nhỏ trên mặt đất: “Thần nhi, Bạch Tước thúc thúc mua bánh bao thịt cho con, con ra ngoài tìm hán đi.”

“Thật sao?” Thần nhi muốn ăn bánh bao thịt.” Thần nhi vuốt vuốt bụng mình, hấp tấp chạy ra ngoài.

Bạch Tước đứng thủ ở bên ngoài trông thấy tiểu chủ tử chạy ra thì bước lên phía trước, bế tiểu chủ tử lên. Bởi vì đôi mắt của Thần nhi không tốt, cho nên Bạch Tước lo lắng sẽ vấp ngã.

“Bạch Tước thúc thúc, thúc có bánh bao thịt sao?” Thần nhi ôm lấy Bạch Tước, cái đầu dụi dụi trên người hắn.

“Vương tử muốn ăn bánh bao thịt sao? Để ta dẫn ngài đi mua.” Lúc đối mặt với Thần Nhi, tính tình Bạch Tước luôn rất tốt, nghe thấy Thần nhi hỏi như vậy, sợ vừa rồi ở trên yến hội ăn không no, vì vậy ân cần hỏi han.

“Hừ, Thần nhi biết là phụ vương đang lừa gạt ta mà.” Thần nhi nhỏ giọng lầm bầm một câu, sau đó nó ngọt ngào nói với Bạch Tước: “Bạch Tước thúc thúc, thúc thả cháu xuống.”

Bạch Tước buông tay ra, Thần nhi tuột xuống, sau đó Bạch Tước trợn mắt há hốc nhìn cậu bé mập mạp đi tới cửa, bàn tay nhỏ bé vỗ mạnh vào cửa: “Mẫu hậu, mẫu hậu, bụng Thần nhi đau đau.”

Bạch Tước thấy Thẩm Hành Vu nhanh chóng vọt ra, nàng ngồi xổm trước mặt Thần nhi, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, đau lòng hỏi: “Nói cho mẫu hậu, bụng đau đau thế nào?”

Mộ Phi Chi đen mặt đứng sau lưng hai mẹ con, con thỏ nhỏ kia giả bộ mệnh, hán ngẩng đầu nhìn Bạch Tước. Bạch Tước chỉ cảm thấy trong ánh mắt kia có vô số dao đang bay tới, hán lập tức chạy đi, không muốn dẫn lửa thiêu thân.

“Mộ Duyệt Thần, con còn giả bộ nữa đi.” Mộ Phi Chi xách cổ áo Thần nhi, bỏ qua một bên, sau đó bế Thẩm Hành Vu lên.

Thẩm Hành Vu nhìn một lớn một nhỏ, chỉ cảm thấy rất đau đầu.

“Mẫu hậu, bụng Thần nhi đau đau.” Thần nhi chu miệng kêu đau, mà Mộ Phi Chi thì bá đạo ôm lấy nàng, nói: “Nương tử, ta cũng đau.”

“Chàng đau ở đâu?” Thẩm Hành Vu rất muốn đập hán một cước.

Mộ Phi Chi kéo tay Thẩm Hành Vu đặt trước ngực mình, giả bộ đáng thương nói: “Đau ở đây.”

“Cút.” Thẩm Hành Vu vỗ vỗ tay, dứt khoát không để ý tới hai người này, một lớn một nhỏ, không có một ai tình tâm cả.

...

Lúc chiều, Mộ Phi Chi đi theo thủ hạ Thiên Cơ lâu ra ngoài, nhưng mà có Bạch Tước âm thầm bảo hộ nên Thẩm Hành Vu cũng không có gì suy nghĩ. Trong tịnh hiền trai có một xích đu, Thẩm Hành Vu kê một cái đệm lên rồi thần nhiên ôm Thần nhi ngồi đó.

“Thần thiếp bái kiến Vương hậu nương nương.” Không biết Thẩm Mộng Nhu đứng ở cửa viện lúc nào, nhìn về người giống ‘tỷ tỷ’, cúi đầu ôn nhu nói.

“Ồ, trận gió nào thổi Thái tử phi tới đây thế?” Trong lòng Thẩm Hành Vu bắt đầu tính toán, ngoài miệng lại cười hi hi.

“Vương hậu nương nương đường xa tới, ta cho phòng bếp làm một ít điểm tâm của Hoài Nam, hi vọng Vương hậu không chê.” Thẩm Mộng Nhu cười ngại ngùng, nàng ta sai người đặt điểm tâm trên bàn đá sau đó về mặt muốn nói mà ngập ngừng.

“Cảm ơn.” Thẩm Hành Vu chỉ nói hai chữ này, không tỏ vẻ gì thêm. Thẩm Hành Vu vỗ vỗ sau lưng Thần nhi, tiểu gia hỏa này lại ngủ rồi.

“Còn có chuyện gì sao?” Thấy Thẩm Mộng Nhu vẫn không đi, ánh mắt Thẩm Hành Vu lạnh lùng nhìn qua, kết quả Thẩm Mộng Nhu vẫn cười ngọt ngào như trước, trong lòng Thẩm Hành Vu cười lạnh một tiếng: Nữ nhân này vẫn giả bộ như thế, cho dù người khác đối xử lạnh nhạt thì nàng ta vẫn tỏ vẻ vui mừng.

“Vương hậu nương nương, Nhu nhi có một yêu cầu quá đáng.” Hai tay Thẩm Mộng Nhu xiết khăn, bộ dạng như rất thẹn thùng.

“Đã thế thì đừng nói.” Thẩm Hành Vu trực tiếp chặn lại lời củ nàng ta. Lời này vừa nói ra, quả thực khiến Thẩm Mộng Nhu kinh ngạc, nàng ta không ngờ Thẩm Hành Vu lại trực tiếp như vậy, thậm chí còn lười phản ứng lại nàng ta.

“Tiểu Liên, người xuống trước, Vương hậu nương nương trông rất giống tỷ tỷ ta, ta muốn nói vài lời tỷ muội với nàng.” Nói xong, Thẩm Mộng Nhu lấy khăn xoa xoa khóe mắt, thoát nhìn rất ưu thương.

Nha hoàn dường như không hề kỳ quái với hành động của Thẩm Mộng Nhu, nàng ta an ủi nói: “Chủ tử, ngài đừng quá thương tâm, nếu không sẽ không tốt cho tiểu chủ tử.”

“Ta biết, người ra ngoài đợi ta.” Thẩm Mộng Nhu cúi đầu khoát tay áo với Tiểu Liên.

Thẩm Hành Vu tuyệt đối không hoài nghi Thẩm Mộng Nhu cố ý muốn cho nha hoàn kia ra ngoài trông, lần này nàng ta tới tất nhiên là muốn ra về.

“Có lẽ Vương hậu nương nương không biết. Đây vốn là chỗ ở của tỷ tỷ ta, xích đu này vốn là tỷ ấy nắn ni Điện hạ làm cho, khu vườn hoa nhỏ đằng sau ngài cũng là chính tỷ tỷ chăm sóc, trước kia ở đó trồng cả vườn mẫu đơn.” Thẩm Mộng Nhu thương cảm nói, giống như đang nhớ chuyện thương tâm gì.

Về mặt Thẩm Hành Vu không đổi nhưng trong lòng đang cười lạnh. Thẩm Mộng Nhu, người chỉ có chút bản lĩnh đó sao? Cố ý dùng lời nói tới để tìm hiểu? Bàn đu dây này không phải Thẩm Hành Vu nắn ni Tần Huyền Qua làm mà là nó vốn có, vườn nhỏ kia không phải mẫu đơn mà Thẩm Hành Vu cho trồng một vườn hoa đồng lớn.

“Bây giờ Thái tử phi rảnh rồi nói những chuyện này trước mặt ta, còn không bằng thêm nén hương cho tỷ tỷ người.” Thẩm Hành Vu nhún mày nhìn Thẩm Mộng Nhu, thâm nghĩ, chính là muốn tức chết người, người mới có thể tự loạn trận cước.

“Vương hậu nương nương, ngài có thành kiến gì với ta, vì sao lại nói chuyện như vậy, như vậy...” Thẩm Mộng Nhu như muốn khóc lên.

Thẩm Hành Vu gạt đầu, nói: “Đúng vậy, ta rất có thành kiến với những người xinh đẹp.”

Lời này khiến Thẩm Mộng Nhu không biết trả lời thế nào.

“Nhìn ta kìa, kéo ngài nói chuyện phiếm, quên không cho ngài ném thử điểm tâm đấy.” Nói xong, Thẩm Mộng Nhu tự mình bưng chén đĩa tới, muốn đặt đồ trên mặt ghế đá bên trái Thẩm Hành Vu, tất cả hành vi nàng ta biểu hiện rất tốt, duy chỉ có lúc nhìn Thần nhi, Thẩm Hành Vu phát hiện ánh mắt nữ nhân này có chút phức tạp, có căm hận, cũng có đau lòng.

“Làm phiền rồi.” Thẩm Hành Vu thu ánh nhìn lại, giọng nói lạnh lùng.

“Vương hậu nương nương, điểm tâm ăn rất ngon, ngài ném thử xem.” Thẩm Mộng Nhu đứng bên cạnh Thẩm Hành Vu, dường như nhất định phải khiến Thẩm Hành Vu ăn vào.

Hai người nhìn như muốn cãi vã, Thẩm Hành Vu cúi người ôm Thần nhi, ánh mắt nhìn thấy màu vàng thấp thoáng, bên môi nàng nở nụ cười lạnh, xem ra người xem trò vui tới rồi.

“A...” Đúng lúc này, Thẩm Mộng Nhu hô một tiếng, thân thể nghiêng một cái, sắp ngã lên mặt ghế đá, bên cạnh lại không có nhân chứng, nếu thật sự đập vào thì đứa trẻ trong bụng tất nhiên sẽ không còn rồi.

“A...” Giọng Thẩm Hành Vu lại càng lớn hơn, nhưng mà trong lúc nàng kêu lên thì ngón chân trong tay thần không biết quý không hay chọc vào Thẩm Mộng Nhu, độ gây tê cao lắm cho Thẩm Mộng Nhu cứng ngắc trong chốc lát, nhân lúc ý thức nàng ta không tỉnh táo lắm, Thẩm Hành Vu âm thầm giúp đỡ nàng ta, sau đó chính mình ôm Thần Nhi té xuống vườn nhỏ sau lưng.

“Con ngoan, khóc lớn lên.” Khi lưng ngã xuống lá rau mềm, Thẩm Hành Vu nói bên tai Thần nhi.

“Oa oa oa...” Thần nhi diễn cũng nhanh, tiếng khóc này khiến Bạch Tuyết suýt nữa bật cười.

“Có chuyện gì?” Khi Thẩm Hành Vu và Thần nhi ngã xuống đất, bóng dáng màu vàng cũng đi tới sân nhỏ, người nọ nhìn cảnh tượng trước mắt thì tức giận hỏi: “Lão Tam, có chuyện gì?”

“Bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng không biết.” Tần Huyền Qua nhìn vở kịch trước mặt, thâm nghĩ, quả nhiên hắn đã coi thường Thẩm Hành Vu rồi, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà nàng ta có thể phản ứng nhanh như thế, tuy nói là khổ nhục kế nhưng hắn biết rõ, vườn kia bùn đất rất xốp, không thể làm người bị thương, chẳng khác gì nằm trên tấm thảm.”

“Thái tử phi, có chuyện gì, mấy người các người không đỡ Vương hậu lên.” Tần hoàng nhìn thấy một lớn một nhỏ thì đau cả đầu, quan hệ Hoài Nam Hoài Bắc vốn không được tốt, ông cũng sớm nghe nói Hoài Nam Vương sùng thể như mạng, nếu như hắn biết được thì làm sao bây giờ.”

“Không cần, thể nhi của cô vương, cô vương tự đỡ, chỉ có điều, có phải Tần hoàng nên cho cô vương một công đại không, cô vương sẽ không ngốc tới mức cho rằng thể nhi ta tự mình ngã vào đó.” Mộ Phi Chi lạnh lùng đi từ ngoài vào, mặt lạnh kéo Thẩm Hành Vu và Thần nhi lên, sau đó cho Thần nhi nằm sấp trên lưng mình, cũng không ghét bỏ tiểu gia hỏa làm bẩn y phục của mình.

“Thái tử phi, đây là có chuyện gì?” Tần hoàng rống lên với Thẩm Mộng Nhu.

Thẩm Mộng Nhu lập tức quỳ xuống, nàng ta giật mình nhìn hai nam nhân đang tức giận, muốn mở miệng nhưng lại phát hiện mình không có chút khí lực nào.

“Nhu nhi, đây là có chuyện gì? Vương Hậu sao lại ngã trên đất.” Tần Huyền Qua tiến lên vài bước, kéo Thẩm Mộng Nhu lên.

Thẩm Mộng Nhu ủy khuất lắc đầu, trong mắt hàm chứa lệ, thoát nhìn khiến người ta đau lòng.

“Ta, ta chỉ muốn mang điểm tâm Hoài Nam cho Vương hậu nương nương, kết quả, kết quả...”

“Kết quả nàng tự mình ngã xuống hả?” Mộ Phi Chi nói tiếp.

Nhìn cặp mắt kia của Mộ Phi Chi, Thẩm Mộng Nhu cảm giác như mình gặp phải ma quỷ rồi, nàng chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

“Không phải... không phải...” Thẩm Mộng Nhu không ngừng lắc đầu.

“Bây giờ cô vương muốn kiểm tra vết thương của Vương hậu, về phần hành động việc làm của Thái tử phi, sợ là Tần hoàng còn thiếu cô vương một công đạo, Cô vương tới chúc thọ Tần hoàng, không phải đến để bị khinh bỉ.” Dứt lời, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu và Thần nhi vào trong, mà ba người trong nội viện nghe thấy lời Mộ Phi Chi nói... giống như trực tiếp xuống lệnh đuổi khách, khí tràng to lớn, khiến người khác cho rằng đây chính là địa bàn của hân.

...

“Nàng đúng là không nhớ lâu.” Mộ Phi Chi giao Thần nhi cho Bạch Tước, quả quyết nói: “Tắm rửa cho tiểu tử này.” Sau đó kéo Thẩm Hành Vu vào trong.

“Phu quân, chàng tin không, nhất định Thẩm Mộng Nhu nghe Tần Huyền Qua sai mà tới.” Thẩm Hành Vu ôm lấy tay Mộ Phi Chi, nịnh nọt cười nói.

“Nàng cho rằng ta ngu ngốc à?” Mộ Phi Chi lạnh lùng liếc nàng một cái, ghét bỏ nhìn bùn đất sau lưng nàng.

“Ta không coi chàng ngốc, ta coi chàng là nam nhân mà.” Thẩm Hành Vu cười hi hi nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Phụ vương của con dẫn Hoa hò điệp

“Điện hạ, là Nhu nhi không tốt, Nhu nhi không biết vị Vương hậu nương nương kia là nhân vật lợi hại như vậy.” Thẩm Mộng Nhu ghé vào trong ngực Tần Huyền Qua, ủy khuất nói.

“Nhu nhi đừng khóc, ta sợ nhất là Nhu nhi khóc.” Tần Huyền Qua ôm Thẩm Mộng Nhu trong ngực, ôn nhu trấn an.

Thẩm Mộng Nhu nghe thấy Tần Huyền Qua nói như vậy thì càng khóc lớn hơn. Tần Huyền Qua ôm nàng, thực sự không nói thêm gì nữa.

Từ Mộng Hoa các đi ra, quân gia rất thức thời đi theo, yên tĩnh đứng sau lưng Tần Huyền Qua.

Tần Huyền Qua nhìn Mộng Hoa các sau lưng hân, hỏi quân gia có tướng mạo khôn khéo: “Người thấy sự việc hôm nay thế nào.”

Quân gia cúi người, do dự chốc lát rồi nói: “Thuộc hạ cảm thấy, thái tử phi nương nương là có ý.”

“A, từ đâu có thể thấy được?” Khóe miệng Tần Huyền Qua vẫn mang theo nụ cười, khôn khéo và tính toán không hề hiện ra trong đêm yên tĩnh.

“Đối với thái tử phi, đối với Thẩm gia mà nói, con trai trong bụng nàng tuyệt đối có lực hấp dẫn hơn so với việc diệt trừ vị Vương hậu kia.” Quân gia nói suy đoán của mình.

“Hừ, nữ nhân Thẩm gia vĩnh viễn sẽ không là mẫu thân của con ta.” Tần Huyền Qua cười lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, chỉ là, trước khi đi, hân ném cho quân gia một câu: “Suy nghĩ cho kỹ, như thế nào để cho ta có giấc ngủ an ổn.”

“Vâng.” Quân gia cúi đầu, một lúc sau mới đứng dậy, đêm lạnh lạnh, trên trán hân cũng rí một tầng mồ hôi.

... ..

Đêm lạnh như nước, Mộ Phi Chi ôm đứa nhỏ kẹp giữa hai người ra, sau đó ôm lấy Thẩm Hành Vu theo thói quen.

“A Vu, nàng đang suy nghĩ gì thế?” Mộ Phi Chi hôn cái trán của nàng, sau đó nhìn nàng.

“Ngày mai là dạ tiệc của Tần hoàng, ta đang nghĩ xem làm thế nào.” Đôi mắt Thẩm Hành Vu nhìn thẳng lên nóc giường, trong đầu thì đang suy nghĩ.

“Nàng có chủ ý gì hay?” Mộ Phi Chi hỏi.

“Ừ ừ.” Thẩm Hành Vu chợt xoay người lại, đôi mắt lóe sáng nhìn Mộ Phi Chi, giống như gặp được chuyện gì rất vui, tuyệt không giống với bộ dạng nặng nề vừa rồi. Hai tay nàng ôm lấy cổ Mộ Phi Chi, cười hì hì nói: “Trước khi đi, ta có học được thức thức một phương thuốc, làm người ta muốn chết không được, muốn sống không xong.”

“Nàng định dùng độc sao?” Mộ Phi Chi nghĩ nhiều lần, trong lòng cân nhắc xem phương pháp nào tốt hơn.

“Đúng vậy, nếu không thì sao?” Thẩm Hành Vu hỏi ngược lại.

“Để ta suy nghĩ.” Mộ Phi Chi lại trầm tư.

“Thần nhi lớn lên từng ngày, ta không chịu được việc con không nhìn thấy gì.” Cả người Thẩm Hành Vu mềm nhũn ra, nàng ghé vào trong ngực Mộ Phi Chi, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Đứa nhỏ bị bọn họ đàm luận ngửa cái bụng lên, tay chân lộ ra khỏi chăn, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn mang theo nụ cười ngọt ngào.

.....

Buổi tối hôm sau, là dạ yến chúc thọ của Tần hoàng, một nhà ba người Mộ Phi Chi là những vị khách quan trọng nhất của bữa tiệc hôm nay, còn chưa tới, trong bữa tiệc là những tiếng đàm luận về bọn họ.

Mà lúc này một nhà ba người đang chậm rãi đi dạo trong hoa viên.

“Ai, ở nơi nào?” Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, Mộ Phi Chi kêu lên một tiếng, đột nhiên bay ra ngoài, Thẩm Hành Vu không có võ công, cho nên cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng màu đen bay đi. Ngay lúc Mộ Phi Chi bay ra ngoài, Bạch Tước đứng bên cạnh Thẩm Hành Vu và Thần nhi, cảnh giác cao nhìn xung quanh, sau đó bảo vệ hai người sau lưng, nói khẽ: “Hai vị chủ tử không nên cử động.”

“Bạch Tước, người có thấy rõ ai không?” Thẩm Hành Vu hỏi Bạch Tước.

Bạch Tước lắc đầu.

Mộ Phi Chi đi không lâu, ngay lúc Mộ Phi Chi trở lại thì Bạch Tước cũng ẩn vào bóng tối. Thẩm Hành Vu nhìn khuôn mặt không dễ nhìn của Mộ Phi Chi, cũng không nói gì thêm, nàng chỉ ngồi xôm người xuống, vỗ vỗ sau lưng Thần nhi, Thần nhi tự động đưa tay vòng lên cổ Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu ôm hân, sau đó nói với Mộ Phi Chi: “Đi thôi.”

“Để ta ôm.” Mộ Phi Chi sợ Thần nhi quá nặng sẽ làm Thẩm Hành Vu khó chịu, một tay ôm lấy Thần nhi, hai người cứ yên lặng như vậy, sắp rời khỏi Ngự hoa viên, vẫn là Mộ Phi Chi nhìn không được, hân nhìn nhìn nữ nhân bên cạnh, sau đó mới khẽ nói: “Nàng không có gì muốn hỏi sao?”

“Chàng muốn nói cho ta biết không?” Thẩm Hành Vu quay đầu nhìn Mộ Phi Chi nói: “Chẳng lẽ chàng muốn nói cho ta, sở dĩ vừa rồi chàng đuổi theo vì chàng thấy được ý trung nhân trước kia của chàng à?” Thẩm Hành Vu chớp mắt, cười rất vui vẻ.

“A Vu, hình như vừa rồi ta thấy mẫu hậu ta.” Mộ Phi Chi nói với Thẩm Hành Vu.

“Cái gì?” Thẩm Hành Vu chấn động.

“Buổi tối ta sẽ nói với nàng.” Mộ Phi Chi thấy tới gần đại điện thì khẽ thở dài một cái.

Thẩm Hành Vu giật mình, không chỉ bởi vì Mộ Phi Chi nói mẫu thân hân, mà càng vì ngoại trừ hân thở dài vì nàng, thì hân chưa bao giờ thở dài, tự phụ cũng được, tự tin cũng được, hân chưa bao giờ như thế cả.

“Cho dù thế nào thì ta vĩnh viễn ở bên cạnh chàng.” Thẩm Hành Vu tựa đầu vào Mộ Phi Chi, mềm giọng nói.

“Ừ.” Mộ Phi Chi ôm lấy eo nàng, một nhà ba người nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, đi vào đại điện mà người trong đó sắp không chờ được.

“Hoài Nam Vương đến, Vương hậu đến.” Thái giám ngoài điện vừa nhìn thấy bóng dáng thì lập tức hô lên, tất cả mọi người im bật, yên tĩnh quay đầu nhìn về phía cửa đại điện, nhìn xem Hoài Nam vương có phong thái như thế nào, nhìn xem Vương hậu nương nương được sủng trong lòng bàn tay rốt cuộc xinh đẹp thế nào.

Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu trước nay đều có phẩm vị, hôm nay Mộ Phi Chi mặc áo choàng đen, ống tay áo lộ ra một vòng một đỏ, vạt áo ám vân đẹp đẽ mà quý phái. Thẩm Hành Vu cũng mặc hai màu đỏ đen, chỉ có điều khác với Mộ Phi Chi, trên người nàng đỏ chiếm nhiều hơn. Thần nhi được Mộ Phi Chi ôm trong ngực là áo choàng đỏ, bên hông đeo ngọc bội màu đen, thẳng bé ghé vào vai Mộ Phi Chi, đưa lưng về phía mọi người, khi đi qua, mọi người mới thấy được khuôn mặt của đứa nhỏ.

“Vị vương hậu nương nương này giống thái tử phi trước kia quá.” Thẩm Hành Vu vừa ngồi xuống, không biết tiếng tiêu thư nhà nào vang lên.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Tần Huyền Qua và Thẩm Mộ Dung lập tức đen lại.

Mẫu thân của vị nữ tử kia vội vàng che miệng nữ nhi nhà mình, nhỏ giọng nói: “Chỉ là giống nhau thôi, con nói lớn làm cái gì?”

Nữ tử kia bị mẫu thân ngăn cản, nhưng vẫn không cam lòng nhìn Thẩm Hành Vu mấy lần, sau đó mới cúi đầu, rầu rĩ nhìn mặt bàn.

Sau khi ngồi xuống, Tần hoàng theo lễ nghi hàn huyên vài câu với Mộ Phi Chi, nhưng mà người sáng suốt cũng nhìn ra được, hoàng thượng của bọn họ vẫn rất kiêng kỵ Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi khẽ gật đầu, chỉ ứng tiếng sau đó an tĩnh ngồi xuống. Thẩm Hành Vu ngồi bên cạnh hắn, cảm nhận ánh mắt của những nữ tử xung quanh, nằng nặc môi cười cười, dẫn tới sự chú ý của Mộ Phi Chi.

“Nàng cười cái gì?” Mộ Phi Chi ngắt quả nho cho vào trong miệng nàng, lại lấy khăn lau nước nho ở khóe miệng, híp mắt, cười hỏi.

Địu dàng cung chiều như vậy ở trong mắt mọi người, động tác này còn anh tuấn hơn vài phần so với thái tử của bọn họ, các nữ nhân ở đây cũng sôi trào, mà ngay cả Thẩm Mộ Dung, ánh mắt nhìn về phía Mộ Phi Chi cũng có chút biến đổi.

“Trước kia chàng thường nói, muốn giấu ta đi, bây giờ ta lại cảm thấy nên giấu chàng đi mới đúng.” Thẩm Hành Vu ngắt quả bồ đào bỏ vào trong miệng tên tiểu tử nhũ mày ôm bụng.

“Ta thích bộ dạng ghen của nàng.” Mộ Phi Chi cười ha ha, nhưng mà lời nói lại khiến mặt Thẩm Hành Vu đỏ lên.

Sau đó đơn giản là triều thần quỳ lạy và những biểu diễn ca múa nhằm chán, nhưng mà sau khi ca múa xong có xảy ra một chút việc nhỏ.

Trên thực tế, trong lịch sử đều là như vậy, phạm là nơi các nữ nhân biểu diễn, đều sẽ có chiến tranh, nhưng hôm nay người biểu diễn không phải là cung nữ bình thường. Vị đứng ở chính giữa kia, một thân quần áo đỏ thẫm, vừa thông tay áo vừa nháy mắt bốn phía chính là ái nữ của Tần hoàng, Nghê Thường công chúa chân chính.

Nàng ta vốn muốn nhân cơ hội này biểu hiện mình một chút, kết quả vừa mới vòng vài vòng thì ánh mắt bị Mộ Phi Chi ngồi trên hấp dẫn, đây là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Mộ Phi Chi, người nam nhân kia đứng ở đó, tựa như một bức họa, đẹp không thể tưởng tượng nổi, hắn cầm lấy cái chén, đôi tay thon dài lập tức hấp dẫn ánh mắt nàng ta, đó là đôi tay nhỏ dài hữu lực cỡ nào. Ánh mắt dời lên trên, đôi mắt đen dù không nhìn về phía nàng, nhưng Tần Nghê Thường cảm thấy, cho dù chết bên trong cũng không ân hận.

Một khúc nhạc sắp kết thúc, Tần Nghê Thường chợt múa về phía Mộ Phi Chi, nàng ta cố gắng bày ra vẻ vũ mị nhất của mình, khuôn mặt yêu mị và đáng người, hơn nữa cô ý hấp dẫn, Nghe e Thường công chúa xác thực là ngốc nhất, đáng người nàng ta chấp chôn đi tới trước mặt Mộ Phi Chi, lấy tay bưng lên ly rượu hắn vừa uống, ngón tay phủ lên môi hắn chạm tới, cười quyến rũ nói: “Nghê Thường kính...”

Nghê Thường công chúa còn chưa nói hết, một lực mạnh đã bắn ly rượu kia ra, đến khi nàng ta kinh hãi quay đầu lại thì thấy ly rượu kia bị một chiếc đũa cắm trên mặt đất, lực lớn tới mức khiến người ta liú lười.

“Phụ vương, nhìn nhìn, khiến Thần nhi ngại thò rồi.” Thần nhi đứng lên đui Mộ Phi Chi, ôm cánh tay Mộ Phi Chi, ngọt ngào nói.

“Nhi tử, phụ vương của con không khỏi.” Thẩm Hành Vu che miệng nói.

“Không phải phụ vương thối thối đâu, là có mùi thối thối.” Lúc Thần nhi thốt ra lời này, sắc mặt Nghê Thường công chúa lập tức đen kịt, nàng ta thấy đứa bé đó nắm cái mũi của mình la hét lên lúc mọi người nhìn sang.

“Cái gì mà có mùi thối chứ, là phụ vương của con dẫn hoa hồ điệp tới.” Thẩm Hành Vu xoa đầu Thần nhi, Thần nhi ngồi lại đui Mộ Phi Chi, rồi dang tay về phía Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu nhận lấy đứa nhỏ mập mạp, buồn cười nhìn mặt Mộ Phi Chi đen xì, cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Phu quân, thân hình của hắn không đẹp như của chàng.

Nghê thường công chúa bị biến cố này làm cho giật mình, Tần Hoàng ở phía trên làm sao có thể không rõ dụng ý của Mộ Phi Chi, hắn vội vàng tìm lối thoát cho nữ nhi của mình, mặt lạnh nói: “Nghê Thường, còn không quay về chỗ ngồi.”

Nghê Thường công chúa vẫn còn đang ngây ngốc, nàng ta không thể nào nghĩ ra, nam nhân tuấn mỹ lại có tính tình lạnh lùng như vậy, nhưng mà trong

lòng nàng ta vẫn không cam lòng, chỉ là nhiều người nhìn như vậy nên nàng ta đành ngoan ngoãn trở về, không làm chuyện gì náo loạn nữa.

“Mẫu hậu, hoa hồ điệp đi chưa?” Sau khi Nghê Thường bỏ đi, mùi hương trên người nàng ta cũng tán ra ngoài, Thần Nhi cầm tay Thẩm Hành Vu, chăm chú hỏi.

“Bay rồi, bay rồi.” Thẩm Hành Vu che miệng gật đầu.

“Hoa hồ điệp bay rồi, phụ vương có vui không?” Thần Nhi mềm giọng, bĩu môi hỏi.

“Con còn nói nữa, ta sẽ ném con ở lại đây.” Mộ Phi Chi mở miệng, hân ôn đưa nhỏ lên chân mình, giữ chặt người nó, ngoan độc nói.

“Phụ vương là thẹn quá hóa giận sao? Mẫu hậu, Thần nhi đừng từ đứng không? Thái phó luôn nói Thần nhi phản ứng nhanh.” Thần nhi tự nhiên vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của mình, hoàn toàn không biết lời nói của mình làm cho mặt Mộ Phi Chi đen lại, giống như than đá vậy.

“Ha ha.” Thẩm Hành Vu không nhịn được, cười thành tiếng, bởi vì nàng đang cười nên Thần nhi cũng cười, hai mẹ con đều cười. Mộ Phi Chi nhìn tên tiểu phúc hắc trong lòng mình, thầm nghĩ: “Trở lại Hoài Nam sẽ mời thêm ba Thái phó cho con, mỗi ngày khiến con mệt đến mức không nói chuyện được mới thôi.”

Thần nhi nào biết trong lòng cha mình nói gì, nó chỉ ôm chầm nhỏ Thẩm Hành Vu ném cho, cười hi hi ả.

“Phụ hoàng, hôm nay là đại thọ 50 của người, Mộc Thạch đạo trưởng có đồ muốn tặng người đây!” Tần Huyền Qua đứng dậy, bái bái Tần hoàng, sau đó cung kính mở miệng.

“A, Mộc Thạch đạo trưởng có gì muốn tặng cho trẫm?” Đôi mắt bình tĩnh của Tần hoàng lập tức gọn sóng, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu bắt được biến hóa này, hai người ăn ý liếc nhau một cái, thầm nghĩ, rốt cục lão đạo sĩ này cũng ra sân.

Khi vị Mộc Thạch đạo trưởng này xuất hiện trên đại điện, khiến Thẩm Hành Vu lắp bắp kinh hãi, nàng vốn cho là vị đạo sĩ suốt ngày tu luyện thuốc trường sinh bất lão cũng chỉ là đồ vô sĩ, hôm nay lại thấy có vài phần tiên phong đạo cốt, xem ra cũng có vài phần thật.

Vị Mộc Thạch đạo trưởng mặc đạo bào màu trắng, mái tóc trắng và chòm râu, cũng có vài phần khí chất đạo gia, ngược lại có vẻ mê hoặc người. Chi thấy hân bùng một hộp gỗ, đứng trong đại điện, cung kính bái Tần hoàng, hai tay dâng hộp kia quá đỉnh đầu, giọng nói không lớn không nhỏ: “Bản đạo có đồ vật hiến cho hoàng thượng, chúc hoàng thượng sống lâu trăm tuổi.”

Hai mắt Tần hoàng tỏa sáng nhìn cái hộp trong tay Mộc Thạch đạo trưởng, ánh mắt nóng bỏng như thể làm cho tất cả mọi người ở đây cũng không thể bỏ qua. Ở đây có không ít đại thần, có người nhìn như đang xem diễn, có người khinh bỉ nhìn lão đạo sĩ kia, trong lòng đang mắng gí đó.

“Người tới, trình lên.” Tần hoàng mở miệng với thái giám bên cạnh mình, lão thái giám lập tức xuống dưới, bung cái hộp kia lên.

“Đạo rường, lần này lại luyện được được gì tốt vậy?” Tần hoàng mở hộp ra, bị cuốn hút ngử ngử, lúc này mới hỏi Mộc Thạch đạo trưởng.

“Bẩm hoàng thượng, bản đạo dùng chín chín tám mươi một loại dược liệu để đóng thành thuốc thanh xuân.” Đạo trưởng đứng dậy, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra vài phần đắc ý.

“Phu quân, đạo sĩ kia là thái giám.” Thẩm Hành Vu đột nhiên ghé vào bên tai Mộ Phi Chi, nhẹ giọng nói một câu.

Mộ Phi Chi bị những lời này của Thẩm Hành Vu làm cho sặc, hân ôn định lại, che hai lỗ tai Thần nhi, sau đó nhỏ giọng trả lời: “Người đó có râu.” Ngụ ý chính là, có râu thì không phải thái giám.”

“Về phần râu, hân là hân dùng thuốc hồi phục gì đó, nhưng mà, ta cam đoan hân là thái giám, không tin thì đêm nay chúng ta nhìn là được.” Thẩm Hành Vu híp mắt, bộ dạng cực kỳ giống tiểu hồ ly.

Một màn này trùng hợp rơi vào mắt Tần Huyền Qua ở đối diện, hân nhìn Thẩm Hành Vu thân mật dán bên người Mộ Phi Chi, về mặt sinh động hoạt bát, mặc dù đã sinh con trai, nhưng Tần Huyền Qua cảm thấy trên người Thẩm Hành Vu không có một chút hơi thở của sự già đi, ngược lại càng giống một thiếu nữ, còn có đôi mắt sáng ngời của nàng, tất cả đều rơi vào trong mắt hân, mới mê như vậy, lại mang theo hấp dẫn trí mạng mà trước đó chưa từng có.

Ngay khi ánh mắt Thẩm Hành Vu quét tới, ánh mắt Mộ Phi Chi lại như mũi tên bắn sáng, tay Mộ Phi Chi cầm chặt lấy tay Thẩm Hành Vu. Thẩm Hành Vu khó hiểu nhìn hân, hân đen mặt nói: “Nuơng tử, xem ra sức quyến rũ của nàng không giảm.”

Vừa rồi Thẩm Hành Vu không để ý tới ánh mắt Tần Huyền Qua, nghe Mộ Phi Chi nói vậy thì cho rằng hân đang nói đùa, vì vậy nàng hừ hừ, cười nói: “Vậy chàng phải vụng trộm vui mừng rồi, ta có sức quyến rũ không giảm đi theo chàng, có phải chàng ngủ cũng cười tỉnh không.”

“Ôi, ta xem chút nào, có phải da mặt nàng lại dày thêm một chút không?” Mộ Phi Chi vừa hờn dỗi, bị lời nói của Thẩm Hành Vu quét sạch, hân nhéo nhéo da mặt Thẩm Hành Vu, bên môi nở nụ cười, vô cùng mê người. Nghê Thường ngồi ở phía xa, nhìn nụ cười này của hân thì cảm giác trái tim mình rơi ra ngoài, rốt cuộc cũng không tìm về được, nam nhân này, thật sự là cực phẩm.

Một canh giờ qua đi, yến hội đầy dẫy ninh nọt cũng đã xong, trước khi chấm dứt, Tần hoàng nói với Mộ Phi Chi: “Hoài Nam Vương ở trong cung mấy ngày cũng tốt, có một số việc chúng ta cần thương thảo.”

Ánh mắt Mộ Phi Chi chìm chìm, tùy ý nói: “Có gì không thể?”

Thẩm Hành Vu nắm chặt tay Mộ Phi Chi, hai người cười trong lòng, bọn họ biết rõ, sở dĩ Tần hoàng lưu bọn họ lại, bởi vì hiện tại, lưỡng địa của Hoài Nam và Hoài Bắc đứng ở Hoài Nam. Mà ở lại, mới hợp ý bọn họ, bọn họ cũng cần có cơ hội bắt tên đạo sĩ kia, nghĩ tới đây, Mộ Phi Chi mở miệng nói: “Tần hoàng, cô vương muốn gặp vị Mộc Thạch đạo trưởng vừa rồi, không dối gạt Tần hoàng, lần này cô vương tới, một là chúc thọ Tần hoàng, thứ hai chính vì con trai của cô vương.” Mộ Phi Chi nói đến đây thì Thần nhi lại bắt đầu giả bộ suy yếu, mềm oặt ghé lên người Mộ Phi Chi, đôi mắt híp lại, không có chút tinh thần nào.

Tần hoàng nghĩ nghĩ, sau đó mới hơi do dự phân phó lão thái giám bên cạnh: “Đề Mộc Thạch đạo trưởng đến chỗ Hoài Nam Vương.”

“Vâng.” Lão thái giám lên tiếng.

Tần hoàng nhìn Mộ Phi Chi cười cười: “Mộc Thạch đạo trưởng là được sự trầm ngưng, Hoài Nam Vương phải trả đúng hạn mới được.”

“Đương nhiên, Tần hoàng tạo thuận lợi cho cô vương, điểm đó cô vương sẽ không quên.” Mộ Phi Chi nói rất mập mờ.

“Ha ha, Hoài Nam Vương nhớ là tốt rồi.” Những lời này như lấy lòng Tần hoàng, hắn ta phá lên cười, sau đó đi ra ngoài trong sự bảo vệ,

Mộ Phi Chi cũng đi ra khỏi hội trường, chỉ có điều, lúc đi qua mọi người, vẻ mặt Thẩm Hành Vu mang theo sự buồn rầu, nàng vỗ vỗ vào lưng Thần nhi, trên mặt là vẻ lo lắng của một mẫu thân. Mọi người thấy thế thì càng tin tưởng lời đồn vị tiểu vương tử kia trời sinh đã mù.

Đi ra khỏi tầm mắt của mọi người, hai người được dẫn vào một cung điện rất đẹp mắt, sau khi đi vào, Mộ Phi Chi cho những hạ nhân lui xuống, sau đó vỗ tay vài cái, Bạch Tước bay vào, ba người tra xét quanh cung điện, lúc này mới ngồi xuống.

“Trông coi bên ngoài cho tốt.” Mộ Phi Chi lại nghĩ tới bóng người giống mẫu hậu, không khỏi có chút bất an.

Mộ Phi Chi vừa dứt lời thì chợt nghe thấy bên ngoài có giọng nói lạnh lạnh: “Vương thượng, Mộc Thạch đạo trưởng đến.”

Thẩm Hành Vu lập tức liếc nhìn qua Bạch Tước, Bạch Tước lập tức trốn vào trong màn trướng, sau đó Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu liếc nhau một cái, Thẩm Hành Vu lấy gì đó ở trong tay áo.

“Vào đi.” Mộ Phi Chi đứng dậy, giọng nói không lớn không nhỏ.

Thái giám này mở cửa, sau đó Mộc Thạch đạo trưởng đi vào.

“Cô vương có việc muốn nói với đạo trưởng, các người đều lui ra đi.” Thấy Mộc Thạch đi tới, Mộ Phi Chi ôm Thần nhi, bình tĩnh phất tay với cung nhân.

Khi cửa đại điện bị đóng lại, đằng sau màn đột nhiên toát ra một bóng người, linh động như chim tước, nhanh chóng điểm trúng huyệt vị của Mộc Thạch đạo trưởng. Thẩm Hành Vu nhân cơ hội bẻ miệng nhét viên thuốc đi vào, lại đánh đánh cổ hắn, để hắn nuốt xuống, cả quá trình, rất nhanh, rất nhanh, chỉ giống như chớp mắt. Vị Mộc Thạch đạo trưởng không ngờ mình vừa vào cửa lại chịu công kích như vậy, cả người như rơi vào trong hồ băng.

“Mẫu hậu, lại có hoa hồ điệp tới sao?” Thần nhi vừa rồi còn yếu ớt chợt mở mắt ra, đôi mắt vụt sáng nháy nháy, giống như có thể trông thấy bình thường. Thẩm Hành Vu nhìn bộ dạng khả ái của nhi tử, không khỏi cười nói: “Lần này không phải hoa hồ điệp, lần này là đại tỷ thôi.”

“Thối thôi.” Thần nhi vừa nghe thì lập tức dựa sát vào người Mộ Phi Chi.

“Đạo trưởng, khi nào thì người cũng kiêm chức làm thái giám thế?” Thẩm Hành Vu che miệng nở nụ cười.

Bởi vì bị điểm huyệt nên Mộc Thạch đạo trưởng cũng không thể nói chuyện, bí mật che dấu hồi lâu bị nói toạc ra, hắn mở to mắt, không dám tin nhìn nữ nhân trước mặt.

“Mặc dù ta không biết râu ria này người lấy ở đâu ra, chỉ có điều nhìn hầu kết của người, nhìn khí sắc trắng hồng, ta liếc là đoán được, đạo trưởng nên là... Ha ha.” Thẩm Hành Vu cười xong, nhìn Bạch Tước, Bạch Tước lĩnh mệnh, tiến lên giật mở cổ áo của người này.

Mộc Thạch đạo trưởng không ngờ Thẩm Hành Vu sẽ dùng chiêu này, hắn quá sợ hãi, vẻ mặt có thể dùng hai chữ dữ tợn để hình dung.

“Chắc chắc, đạo trưởng, những dấu hôn trên người người là có gì thế? Chẳng lẽ bị muỗi cắn?” Thẩm Hành Vu nở nụ cười.

“Nương tử?” Mộ Phi Chi đứng sau lưng nàng, cắn răng nói.

Thẩm Hành Vu giống như nghe được giọng nói nặng nề của Mộ Phi Chi, nàng cười nói: “Phu quân, thân hình của hắn không đẹp như của chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đạo trưởng vốn là mỹ nam.

“Không đẹp mắt sao nàng còn nhìn?” Một tay Mộ Phi Chi kéo Thẩm Hành Vu lại.

“Bạch Tước, để hắn nói chuyện.” Thẩm Hành Vu bị Mộ Phi Chi ôm, liền phân phó Bạch Tước.

Bạch Tước vừa nghe, lập tức điểm điểm vài cái trên người Mộc Thạch. Mộc Thạch đạo trưởng khụ khụ ho vài cái, về mặt kính sợ nhìn Thẩm Hành Vu, giọng nói có chút khàn khàn: “Ngươi cho ta ăn cái gì?”

“Thứ tốt.” Thẩm Hành Vu lẩm bẩm nói: “Cho ngươi ăn một viên, ta mất rất nhiều dược liệu.”

“Các ngươi muốn độc chết ta?” Mộc Thạch đạo trưởng khó chịu xoay vặn thân mình, kết quả thân thể liền giống như bị định trụ, không thể nào nhúc nhích được.

Thẩm Hành Vu ồ lên một tiếng, nàng đi lên phía trước, nhìn đạo trưởng có tóc hoa râm và chòm râu, bỗng nhiên nở nụ cười ha ha, nàng xoay người nhìn Mộ Phi Chi và Bạch Tước, cười hi hi nói: “Rất kỳ quái, nếu râu mọc dài, vì sao làn da của hắn còn căng như vậy? Giống như tiểu tử tuổi còn trẻ.” Vừa mới dứt lời, cả người Mộc Thạch đạo trưởng liền chấn động, Thẩm Hành Vu chợt xoay người, đưa tay hung hăng giật một chòm râu của Mộc Thạch đạo trưởng.

“Còn tưởng là ngươi uống thuốc gì, thì ra là dán lên.” Thẩm Hành Vu chu môi, chỉ cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, người ban đầu chỉ dùng được lực tương đối tốt mà thôi.

“Nhìn như vậy, thật là rất trẻ.” Bạch Tước ở bên cạnh không ngừng gật đầu, vừa bỏ râu đi, hắn lập tức lộ ra cái cằm bóng loáng còn có gương mặt thư sinh, tiêu sái anh tuấn rất nhiều.

“Ngươi cho là Tần Hoàng sẽ tùy tiện để cho một lão đầu từ trên giường của hắn?” Thẩm Hành Vu ném chòm râu cho Bạch Tước, sau đó cảm thán nói.

“Hả?” Không chỉ Bạch Tước, mà ngay cả chính Mộc Thạch cũng phát ra âm thanh hoảng sợ.

“Chủ tử, ngươi cho ra cái thứ ghê tởm này làm gì?” Bạch Tước ghét bỏ muốn ném chòm râu trắng xuống đất.

“Ngươi đừng ném, giữ lại còn có chỗ dùng.” Thẩm Hành Vu ném một câu cho Bạch Tước, sau đó liền nâng cằm nói với Mộc Thạch: “Trong vòng ba ngày, ngươi chắc chắn sẽ phải chết.”

“Ta không tin.” Mộc Thạch lắc đầu, ánh mắt căm giận nhìn Thẩm Hành Vu.

“Vấn đề ở đây không phải là ngươi tin hay không, tiểu tử, đối với ngươi mà nói, ta chính là Diêm vương của ngươi, ta nói trong vòng ba ngày ngươi sẽ chết, ngươi nhất định sẽ chết, đương nhiên, nếu ngươi không tin, bây giờ cho ngươi chết luôn cũng được.” Thẩm Hành Vu đi vòng vòng chung quanh Mộc Thạch, kiêu ngạo nói.

“Điều kiện của ngươi là gì?” Mộc Thạch nghĩ nghĩ, lại nhìn nữ nhân này vài lần, sau đó mới nói.

“Nói chuyện với người thông minh thật đúng là không phí sức.” Thẩm Hành Vu đứng lại đối diện với hắn, tiếp đó lùi về sau mấy bước, ánh mắt trở nên lạnh, hoạt bát nhiệt tình vừa rồi tất cả đều biến mất không thấy nữa, nàng nhìn Mộc Thạch, gần từng tiếng hỏi: “Có phải Huyết Linh Chi ở trong tay Tần Huyền Qua chủ tử ngươi không?”

Hai mắt Mộc Thạch đầu tiên là trừng lớn, sau đó vô cùng cảnh giác nhìn Thẩm Hành Vu, bởi vì thật ta trong lời nói này của Thẩm Hành Vu hỏi hai vấn đề, thứ nhất, Tần Huyền Qua có phải là chủ tử của Mộc Thạch không. Thứ hai, có phải Huyết Linh Chi ở trong tay Tần Huyền Qua không.

“Này...” Mộc Thạch do dự, không lên tiếng.

“Một, hai, ba.” Số ba vừa nói ra, Mộc Thạch bỗng phun ra một ngụm máu, hắn cảm giác bụng mình có cái gì đó đang cháy, một loại cảm giác muốn nổ tung.

“Ngươi... ngươi thả cái gì?” Thân thể Mộc Thạch bị định trụ, chỉ cảm thấy tứ chi bát mạch đều bị ngăn chặn, đau đớn kịch liệt khắp thân thể, bụng càng ngày càng đau đớn mãnh liệt.

“Trùng tử, phương thuốc kịch độc này là trùng tử, ngươi phun ra một ngụm máu đều là vì nó đang găm nháu trong bụng ngươi, nửa canh giờ sẽ phun một lần, ngươi xem, ta rất rộng lượng với tiểu nhân, cho nên, ngươi có thể sống được ba ngày!” Thẩm Hành Vu tặc lưỡi nói.

“Ngươi...” Trong lòng Mộc Thạch có chút hoảng, hắn thật không ngờ đám người Thẩm Hành Vu sẽ động thủ hôm nay, hơn nữa lại còn dùng phương thức ngoan tuyệt như vậy.

“Thế nào? Vẫn không nói sao?” Thẩm Hành Vu nhìn biểu cảm rối rắm của Mộc Thạch, trong lòng rất nhanh liền tính toán phải ứng phó như thế nào,

chợt, nàng lại nhìn thấy dấu hôn, vì thế giọng điệu của nàng chậm lại, đầu tiên là thở dài một tiếng, sau đó đi về phía Mộ Phi Chi, đặt móng an vị ngồi ở trên đùi Mộ Phi Chi.

“Mộc Thạch đạo trưởng, ta đoán là Tần Huyền Qua đã an bài ngươi tiến cung, nhưng mà, vì sao ngươi trao thân thể mình cho hắn vậy? Tần Hoàng năm nay đã năm mươi tuổi, đi theo hắn, vinh hoa phúc quý cũng chỉ là nhất thời, ngươi không nghĩ đến, nếu tin tức ngươi và Tần Hoàng là đoạn tỵ, à, không, ngươi cùng lắm chỉ được xem là đồ chơi của hắn, nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, ngươi cảm thấy các đại thần sẽ xử trí ngươi như thế nào? Chờ Tần Hoàng chết, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể sống trên đời sao? Đương nhiên, cũng có thể, Tần Huyền Qua nói với ngươi, cho ngươi cơ hội kế đơn Tần Hoàng, nhưng, chờ Tần Hoàng chết, Tần Huyền Qua sẽ trực tiếp coi ngươi như người chịu tội thay. À, mặc kệ loại kết quả kia, ngươi chắc chắn phải chết, chắc chắn.” Thẩm Hành Vu vừa đùa với Thần nhi, vừa thản nhiên nói.”

“Ha ha ha...” Mộc Thạch đột nhiên nở nụ cười, cùng lúc này, Thẩm Hành Vu phát hiện, hắn là một người còn rất trẻ, ngoại trừ mái tóc hoa râm.

“Vương hậu nương nương, chiêu ngươi dùng Thái tử gia đã sớm dùng qua rồi.” Mộc Thạch ổn định tâm thần của mình, ha ha cười.

Mộ Phi Chi nhíu mày, nhìn Mộc Thạch, chỉ cảm thấy khuôn mặt này cực kỳ quý dị, mà tiếng cười này cũng rất thê lương.

“Hà, ngươi nói, hắn cũng hạ độc ngươi?” Thẩm Hành Vu nghiêng đầu nghĩ, sau đó liền giơ tay áo lên, một sợi tơ hồng liền bay đến trên cổ tay Mộc Thạch.

Mộ Phi Chi nhìn thấy một màn này, tròng mắt lên, Thẩm Hành Vu lập tức quay đầu, cười tủm tỉm nói: “Phu quân, chàng xem, ta không có chạm vào da hắn.” Biểu tình linh động giống như tiểu nha đầu yêu cầu được thưởng.

“Ừ, biểu hiện rất tốt.” Thẩm Hành Vu vừa muốn quay đầu bắt mạch cho Mộc Thạch, kết quả Mộ Phi Chi liền giữ lấy đầu nàng, khen thưởng một cái hôn lên môi đỏ mọng của nàng.

Vừa bị hôn, Thẩm Hành Vu liền xu lông, đẩy Mộ Phi Chi ra, quay đầu, cẩn thận giữ chặt dây tơ hồng.

Trong quá trình nàng bắt mạch, Mộc Thạch trước dùng ánh mắt dò xét tò mò, sau đó lại hừ lạnh giống như coi thường, giống như cười nhạo tài nghệ của Thẩm Hành Vu.

“Đoạn trường thảo này là đồ làm cho người ta rối loạn.” Bóp một tiếng, Thẩm Hành Vu buông dây tơ hồng, sau đó đứng dậy nói với Mộc Thạch: “Đoạn trường thảo thêm cỏ trừng, tốt lắm, sợ rằng ngươi chỉ sống được hai ngày nữa thôi.”

“Phụ vương, Thần nhi buồn ngủ.” Thần nhi ghé vào người Mộ Phi Chi lẩm bẩm nói.

Thẩm Hành Vu vừa nghe thấy tiếng của nhi tử, vỗ vỗ tay, nói với Mộc Thạch: “Ngươi đã không muốn nói, ta đây liền là người đầu tiên chúc ngươi trên đường xuống hoàng tuyền, một đường thật tốt.” Nói xong, nàng liền nói với Bạch Tước: “Bạch Tước, ngươi đứng ở bên cạnh đạo trưởng, ta thấy thân hình của các ngươi không khác nhau lắm.”

Bạch Tước nghe xong lời nói của Thẩm Hành Vu, chỉ cảm thấy lạnh cả người.

“Thật khéo, các ngươi lại cao như nhau.” Thẩm Hành Vu vừa lòng với kết quả này.

“Chủ tử, không phải ngươi muốn ta thay thế hắn chứ?” Bạch Tước có chút sợ hãi nhìn Thẩm Hành Vu.

“Vô dụng, có một thứ, người của ngươi vĩnh viễn không thay thế được.” Đúng lúc này Mộc Thạch đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Thẩm Hành Vu giống như rất hài lòng khi hắn mở miệng vào lúc này.

“Mỗi tối ta đều sẽ đi vào cung điện của Tần Hoàng, ngươi có thể làm sao?” Khi nói lời này Mộc Thạch chợt nhìn về phía Bạch Tước.

Tiếp nhận ánh mắt của hắn, Bạch Tước lập tức nhảy đến một bên, hoảng sợ nhìn Mộc Thạch nói: “Nói như vậy, Tần Hoàng không phải bệnh chết mà là túng dụng quá độ mà chết.”

“Ha ha.” Mộc Thạch nhíu mày, làm như khinh thường vấn đề này.

Thẩm Hành Vu cúi đầu nghĩ, sau đó hỏi: “Hắn có thể nhận ra ngươi tới?”

“Vương hậu nương nương và Vương thượng ở cùng nhau lâu như vậy, chẳng lẽ đột nhiên đổi một người bên cạnh ngươi, ngươi sẽ không phân biệt...”

“Làm càn!” Mộ Phi Chi quát lên một tiếng lập tức ngắt lời của Mộc Thạch.

“Ta đúng là người của Tần Huyền Qua, Huyết linh chi đúng là do ta đưa đến chỗ hắn, các ngươi có thể dịch dung thành bộ dạng của ta, nhưng hàng ngày không tránh được phải tiếp xúc với Tần Hoàng, chỉ cần ta không đi, Tần Huyền Qua sẽ biết ta đã xảy ra chuyện, chỉ cần các ngươi đổi người, Tần Hoàng cũng sẽ biết xảy ra vấn đề, cho nên...”

“Được, ta thả ngươi đi.” Thẩm Hành Vu đánh gãy lời của Mộc Thạch, trực tiếp để Bạch Tước mở cửa cho hắn.

Mộc Thạch thật không ngờ Thẩm Hành Vu sẽ làm như vậy.

“Bạch Tước, buông hần ra, để hần đi ra ngoài.” Thẩm Hành Vu hạ lệnh cho Bạch Tước.

Bạch Tước nhìn Thẩm Hành Vu, thấy Mộ Phi Chi không nói gì, vì thế không vui trả lời: Vâng.

Sau khi Mộc Thạch đi ra ngoài, lúc này Bạch Tước không nhìn được mở miệng hỏi: “Chủ tử, vì sao?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn đi thị tẩm?” Thẩm Hành Vu mở to mắt, sau đó lẩm bẫm một câu: “Tần Hoàng này cũng thật là ghê tởm, trâu già ăn cỏ non.”

“Nơi tốt đẹp quý giá, thường có những thứ dơ bẩn.” Mộ Phi Chi mở miệng nói.

“Chúng ta cứ thả hần như vậy?” Bạch Tước cảm thấy loại cảm giác để người đào thoát này thật không tốt.

“Son nhân tự hữu diệu kế.” Thẩm Hành Vu nở nụ cười nói: “Đã không vì danh vì lợi, cũng không phải có cừ oán với Tần Hoàng, cho nên, chỉ có một chút, hần có cái gì rơi vào tay Tần Huyền Qua, hơn nữa, thứ kia đối với hần mà nói, vì thù hận mà có thể trả giá hết thảy thậm chí cả sinh mệnh của mình.”

Đêm tối, Mộc Thạch tiêu sái chậm rãi đi theo hành lang, tuy hai bên đều treo đèn lồng, nhưng hần cảm thấy con đường này giống như không có tận cùng, vẫn âm thầm, giống như nhân sinh của hần. Hần che ngực mình, nghĩ đến bóng dáng yêu diệu, cuối cùng cảm thấy một dòng nước ấm được rót vào thân thể lạnh như băng của hần.

...

Hôm nay Thẩm Hành Vu không ngủ được, nàng xoay người, tiến vào trong lòng Mộ Phi Chi. Tóc dài bị vuốt ve, sau đó bên tai liền truyền đến giọng nói trầm thấp khêu gợi của Mộ Phi Chi: “Không ngủ được?”

“Phu quân, chuyện hôm nay chàng còn chưa nói với ta.” Thẩm Hành Vu bỗng nhớ tới, Mộ Phi Chi còn chưa nói cho nàng biết hôm nay hần đã gặp chuyện gì ở ngự hoa viên.

“A Vu, ta đã nói qua với nàng, hồi nhỏ ta cảm thấy mẫu hậu có chút lạnh nhạt.” Mộ Phi Chi ôm chặt Thẩm Hành Vu, mở miệng nói.

“Ừ, ta nhớ.” Thẩm Hành Vu mơ hồ nhớ được trước kia Mộ Phi Chi đã nói qua lời này, nhưng mà, hồi từ bốn tuổi có bao nhiêu năng lực đâu? Nói không chừng vì phụ mẫu mất sớm, cho nên trí nhớ bị chênh lệch cũng nên.

“Ngoài trừ phụ hoàng, đối với ai bà cũng lạnh nhạt.” Mộ Phi Chi giống như sa vào cái gì đó, hần nói tiếp: “Hôm nay khi đến ngự hoa viên, ta cảm thấy có nhìn đang quan sát chúng ta, chờ ta nhìn qua, liền bỏ đi, ta phát hiện bộ dạng người nọ cực kỳ giống mẫu hậu của ta.”

“Chàng xác định là chàng không nhìn nhầm?” Thẩm Hành Vu cảm thấy sự việc này có chỗ không đúng.

“Không có, người nọ đứng ở bên bờ hồ, nước hồ bị đèn lồng trên bờ chiếu vào, ánh sáng phản xạ ra vừa vắn chiếu trên mặt nàng, sau đó nàng liền bay đi.” Mộ Phi Chi nói.

“Phu quân, nếu để ý, vì sao người nọ lại không mang mạng che mặt hoặc là miếng vải đen?” Thẩm Hành Vu đưa ra điểm đáng ngờ nhất: “Hoặc là nói, nàng cố ý để chàng nhìn thấy nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Lại đây có thịt ăn.

“Nàng nghĩ giống ta.” Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu nói: “Chẳng qua, mẫu hậu ta đã chết nhiều năm như vậy, làm sao có thể giống như người còn sống chứ?”

“Phu quân, mẫu hậu, bà tỷ muội không?” Thẩm Hành Vu hỏi. Có tỷ muội thật sự rất giống nhau.

“Mẫu hậu có một tỷ tỷ, nhưng di nương ta đã chết vì sốt rét sau khi ta ra đời không lâu, cho nên trên đời này không tồn tại người này.” Mộ Phi Chi nhớ lại nói.

“Cái này thật lạ.” Thẩm Hành Vu cọ xát ở trong lòng hần, nói: “Bộ dạng giống mẫu hậu, hơn nữa còn có võ công, đây có thể là trùng hợp, cũng có thể là cố ý.”

“Được rồi, đừng nghĩ nữa, thật vất vả tiểu tử này mới có thể thành thật không chiếm lấy nàng, tối hôm nay ta phải ngủ một giấc thật ngon.” Mộ Phi Chi đánh gãy suy nghĩ của Thẩm Hành Vu, hôn lên mắt nàng, sau đó lười biếng ngáp một cái, lập tức kéo Thẩm Hành Vu vào trong lòng, ôm chặt hơn một

chút.

Một ngày qua đi, Thảm Hành Vu cũng mệt mỏi, nản nhĩ, đi một bước tính một bước vậy, ngày mai để cho Bạch Tước đi thăm dò điều tra, xem có phải vị Mộc Thạch đạo trưởng này có điểm yếu gì rơi vào tay Tàn Huyền Qua không, cho nên hắn mới có thể bán mạng vì Tàn Huyền Qua như vậy.

Hai người dần dần chìm vào giấc ngủ, một đêm ngủ ngon.

...

Rạng sáng ngày thứ hai, khi Thảm Hành Vu tỉnh lại, Mộ Phi Chi đã mang theo Thần Nhi đi ra ngoài. Thảm Hành Vu miễn cưỡng đi đến cửa đại điện, nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ đi về phía mình, Thần nhi vừa đi tốt, Mộ Phi Chi liền không ôm hắn, để cho hắn bám lấy đùi mình bước từng bước nhỏ.

“Đi thẳng, không có đá.” Mộ Phi Chi ở bên cạnh chỉ dẫn, có lẽ là đã đi một lúc lâu, Thần nhi thật sự không thể nhúc nhích, hắn chu cái miệng nhỏ, dừng bước vươn hai tay về phía Mộ Phi Chi, ngọt ngào ngây thơ nói: “Phụ vương ôm.”

“Đã lớn rồi còn muốn ôm?” Mộ Phi Chi cũng không tính làm theo Thần nhi, để cho Thần nhi tự mình đi.

Thần nhi chu miệng, bộ dạng muốn khóc mà không khóc được, tuy là không tình nguyện, nhưng vẫn bước tiếp đi theo bên cạnh Mộ Phi Chi, chẳng qua hắn học rất nhanh, vươn tay mập bắt được áo choàng của Mộ Phi Chi.

Nhìn khuôn mặt hai người giống như được khắc ra từ một khuôn mẫu, trong lòng Thảm Hành Vu tràn đầy cảm động, tính khí hai người rất giống nhau, nhưng, Thần nhi hướng nội hơn một chút so với Mộ Phi Chi, thật thần kỳ, một lớn một nhỏ này, một người là phụ quân của nàng, một người là con của nàng, giữa bọn họ, không thể dứt bỏ quan hệ huyết thống.

“Đã dậy?” Trên mặt Mộ Phi Chi vốn còn bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy Thảm Hành Vu liền trở nên sinh động hơn rất nhiều, giọng nói cũng trở nên ôn nhu hơn. Thần nhi là tiểu phúc hắc làm sao có thể không phát hiện ra chuyện này, hắn vừa nghe thấy giọng nói của phụ vương mình trở nên ôn nhu, liền vội vàng thờ phỉ phỉ nói: “Mẫu hậu, mẫu hậu, chân Thần nhi đau.” Nói xong, còn đứng yên tại chỗ chỉ chỉ vào chân nhỏ của mình.

“Thần nhi, đừng túm áo choàng của phụ vương con, nghe giọng của mẫu hậu đi tới đây.” Thảm Hành Vu ngồi xổm người xuống, lên tiếng chỉ thị Thần nhi, để hắn theo giọng nói đi tới chỗ nàng.

“Chân, đau chân.” Thần nhi mím môi, trong mắt xuất hiện một vũng nước.

“Thần nhi ngoan, lại đây có thịt ăn.” Thảm Hành Vu sử dụng đòn sát thủ, lấy đồ ăn để dụ dỗ.

Thần nhi vừa nghe, đầu tiên là do dự một lát, sau đó liền ngoan ngoan theo giọng nói đi tới chỗ nàng. Nhìn bộ dạng lắc lư của hắn, trong lòng Thảm Hành Vu ngổn ngang cảm xúc, loại trò chơi này từ khi hắn biết đi, người một nhà thường xuyên làm, chính là vì muốn rèn luyện cảm nhận phương hướng cho hắn, bởi vì hắn không nhìn thấy, cho nên, hai vợ chồng quyết định phải huấn luyện hắn thật tốt. Đối với phương diện giáo dục nhi tử, hai người đều rất nhất trí, thời điểm nên sung thì sung, thời điểm nên nghiêm khắc thì tuyệt đối không thể mềm mỏng.

“Mẫu hậu, ăn cơm xong chúng ta còn phải đi ra ngoài sao?” Thời điểm Thần nhi lung lay đến trong lòng Thảm Hành Vu, Thần nhi ôm lấy cổ Thảm Hành Vu, cả người tản ra mùi sữa thơm hổi Thảm Hành Vu.

Thảm Hành Vu lắc đầu, nhéo nhéo cái mũi của nhi tử, cười nói: “Không, hôm nay một mình Bạch Tước thúc thúc đi ra ngoài là được.”

Mộ Phi Chi nghe nói như thế liền hỏi: “Có đầu mối rồi sao?”

“Không có, nhưng, chỉ cần để Bạch Tước đi điều tra thì sẽ biết.” Thảm Hành Vu giống như rất tin tưởng.

“Chúng ta ở đây yên lặng xem xét là được rồi, ta khó chịu hắn rất lâu rồi.” Hiển nhiên là Mộ Phi Chi có thành kiến rất sâu với Tàn Huyền Qua.

“Trên đời này thứ không nên mang ra đùa bỡn nhất chính là tâm của con người.” Chuyện này đã thành khuôn mẫu buộc chặt trong lòng Thảm Hành Vu, nàng không khỏi cảm thán một câu.

...

Hôm nay Thảm Hành Vu và Mộ Phi Chi tiếp tục ở yên trong hoàng cung của Hoài Bắc, nhưng, bọn họ không có động tĩnh gì không có nghĩa là trong Hoàng cung gió cuốn tàn tuôn này không có động tĩnh. Sáng sớm hôm nay, ngay tại thời điểm một nhà Thảm Hành Vu đang vui sướng hài lòng ăn điểm tâm, Thảm Mộng Nhu đã ngồi kiệu đến trước cửa cung của Vương hoàng hậu. Mỗi ngày đều bắt buộc phải tới thỉnh an Vương hoàng hậu, chỉ là, đây cũng là chuyện tốt, cả ngày Vương hoàng hậu đều ăn chay niệm phật, ở chung cũng không phải quá khó khăn, hơn nữa, mỗi ngày đến thỉnh an còn có thể có được tiếng hiếu tâm, có sao lại không làm?

Cổ kiệu dừng lại, Thảm Mộng Nhu một thân váy hoa dài màu xanh từ bên trong bước ra, chân của nàng vừa chạm đất, nha hoàn bên người vội vàng khăn trương đỡ nàng, sợ nàng lại gặp chuyện không may.

Đi vào trong cung điện yên tĩnh, Thảm Mộng Nhu theo thói quen nhìn về phía bên trái thiên điện, quả nhiên, Vương hoàng hậu đang ngồi ở trên nhuyến tháp, nắm trong tay một bản kinh thư, mà Nghệ Thường công chúa an vị ngồi ở bên cạnh nàng.

Vừa nhìn thấy bóng dáng Thẩm Mộ Dung đến, hai mắt Nghê Thường công chúa sáng lên, đứng dậy, tiến lên giữa chật lấy tay Thẩm Mộ Dung nói: “Tàu tàu, tàu đã đến rồi?”

Thẩm Mộ Dung dịu dàng gạt đầu.

Nghê Thường công chúa liếc mắt nhìn Vương hoàng hậu đang yên tĩnh đọc sách một cái, sau đó kéo Thẩm Mộ Dung sang một bên, vội vàng hỏi: “Tàu tàu, vài lần trước tàu may y phục còn ở đây không? Ta nghĩ muốn may một bộ quần áo thật đẹp.”

“Chờ ta trở về sẽ hỏi giúp ngươi, Nghê Thường có người trong lòng sao?” Thẩm Mộ Dung cười duyên hỏi.

“Tàu tàu đừng giễu cợt ta chứ. Nhớ kỹ, sáng mai ta sẽ phái người sang Đông cung lấy.” Nghê Thường nói xong liền chạy đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng huênh hoang này, Thẩm Mộ Dung chỉ thu hồi ánh mắt, một câu cũng không nói liền đi vào trong thiên điện, sau đó phúc thân cung kính thỉnh an Vương hoàng hậu: “Nhu nhi thỉnh an mẫu hậu.”

“Đã đến?” Vương hoàng hậu là thê tử kết tóc của Tần Hoàng, hiện giờ đã hơn bốn mươi tuổi, tuy khuôn mặt vẫn đẹp, nhưng vẫn thấy rõ dấu vết của năm tháng. Nghe giọng của Thẩm Mộ Dung, nàng ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi một câu, sau đó liền phân phó lão ma ma phía sau: “Phúc ma ma, dâng trà.”

Phúc ma ma đáp một tiếng rồi rời đi, từ sau khi Vương hoàng hậu ăn chay niệm phật, trong mắt người ngoài tính tình cũng lạnh nhạt hơn trước. Mỗi lần Thẩm Mộ Dung đến thỉnh an, các nàng chỉ uống trà chung.

Nhấp một ngụm trà hương, Vương hoàng hậu trước uống một ngụm, sau đó hỏi: “Gần đây thế nào? Đứa nhỏ trong bụng thế nào?”

Nói đến đứa nhỏ, trên mặt Thẩm Mộ Dung không giấu được vẻ vui mừng, nàng vỗ về bụng chưa nhỏ lên của mình, nói: “Nhờ trời phù hộ.” Thẩm Mộ Dung vừa uống trà vừa nghĩ đến lần trước bị xảy mất đứa nhỏ, thầm nghĩ, lần này nhất định phải sinh hạ bùa hộ mệnh này mới tốt.

Vương hoàng hậu cũng không nói chuyện lâu với Thẩm Mộ Dung, hai người chỉ nói một chút liền để Thẩm Mộ Dung rời đi, Thẩm Mộ Dung thấy bộ dạng lạnh nhạt của Vương hoàng hậu, vì thế cũng vui vẻ cáo từ.

...

Bên này, Mộc Thạch đạo trưởng tìm một quyển sách trong Tàng thư các của hoàng cung, kết quả liền nghe thấy một trận tiếng bước chân từ xa truyền đến, hần vốn nghĩ không động, kết quả lời nói của gã thái giám lại khiến hần bước nhẹ nhàng trốn sang một bên.

Thì ra, cách Mộc Thạch đạo trưởng không xa, một lão thái giám chậm rãi đi đến trước một cái giá sách, đúng lúc này một tên tiểu thái giám vội vàng chạy tới, tiểu thái giám nhìn xung quanh không có người, liền nhỏ giọng nói với lão thái giám: “Công công, Phúc ma ma truyền lời nói, Thái tử phi đã uống hết nước trà có pha dược, tin tưởng lúc này ít nhiều cũng gặp chuyện rồi.”

Nếu không có giá sách phía sau ngăn trở, Mộc Thạch kém chút nữa đã ngã xuống, bọn họ, bọn họ đang nói cái gì? Phúc ma ma? Lão cung nữ của cung Hoàng hậu? Thái tử phi? Nhu nhi?

Một lát sau, Tàng thư các lại lần nữa khôi phục lại yên tĩnh như cũ, Mộc Thạch mới từ bên trong bước ra, hần yên tĩnh hai giây, sau đó vội vàng trở lại chỗ của mình, lấy ra một lệnh bài do Hoàng thượng ban cho, tìm một con ngựa, vội vàng chạy tới Đông cung.

Một lúc sau, hần liền tới của Đông cung, chính cảnh tượng này, khiến hần kém chút nữa ngã xuống ngựa.

Ngay tại cửa Đông cung, cả người Thẩm Mộ Dung toàn máu nằm ở nơi đó, bọn nha hoàn bên người đang không ngừng la to.

Mộc Thạch cảm giác máu toàn thân bắt đầu chảy ngược, cả người động cứng như đang đứng trong băng tuyết ngập trời, ánh mắt giống như cái gì cũng không nhìn thấy, cả người đều bị huyết sắc làm cho hôn mê.

“Nhu...” Mộc Thạch vừa muốn nhảy xuống ngựa, chạy vội lên trước, thân mình bỗng nhiên bị một người kéo lại, Bạch Tước ẩn sau lưng hần, câu nói đầu tiên đã giữ hần lại: “Hôm nay Thái tử phi đã không còn đứa nhỏ, ngươi còn muốn thêm tội danh hồng hạnh xuất tường cho nàng?”

Lời này quả nhiên rất có uy lực, Mộc Thạch cứng ngắc đứng yên một lát, sau đó liền xoay người sang chỗ khác, nhìn nhìn Bạch Tước, Bạch Tước phát hiện, khi hần quay đầu lại, ánh mắt giống như không còn một chút sinh khí.

“Ta muốn gặp Hoài Nam vương.” Không có một lời dư thừa, chỉ năm chữ đơn giản, Mộc Thạch bình tĩnh nhìn Bạch Tước.

...

Trong cung, Vương hoàng hậu ngồi đối diện với Tần Huyền Qua, thân nhiên nói: “Giờ phút này đứa nhỏ chắc đã không còn, ngươi không quay về nhìn một chút sao.” Nàng bưng ly trà, trên người tản ra quý khí khác hẳn với người ăn chay niệm phật sáng nay.

“Ha ha, mẫu hậu lại đùa, nếu không phải nhờ ly trà sáng sớm hôm nay của người, thì sao ta có thể dễ dàng giải quyết xong một cái phiền toái như vậy?” Tần Huyền Qua lạnh lùng cười nói.

“Còn không phải đều do người làm, rõ ràng là người dùng thuốc, vì sao nàng vẫn có thể mang thai hả?” Vương hoàng hậu nói tới đây, ánh mắt hiện lên một tia nghiêm khắc.

“Mẫu hậu không biết, sau này lại mất đi một trò hay rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Phản tương nhất quân

“À, thì ra nơi này còn có chuyện xưa như vậy, ta còn tưởng là phụ mẫu Mộc Thạch hoặc tính mạng của thân hữu bị Tần Huyền Qua nắm trong tay, hóa ra hẳn lại là vì Thẩm Hành Vu.” Bên trong cung điện, Thẩm Hành Vu nằm ở trên nhuyễn tháp, đầu gối lên đùi Mộ Phi Chi, tóc dài rơi xuống, cả người giống như con mèo lười nhác.

Mộ Phi Chi ở một bên vỗ về Thẩm Hành Vu, một bên cầm nho đưa đến miệng Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu vừa ăn nho vừa nói với Mộ Phi Chi.

“Tình lý ở bên trong” Mộ Phi Chi nghĩ đến khi nàng sinh Thần nhi, bản thân hẳn cũng thế, trong lòng hiểu rõ, một nam nhân thật có thể chết vì một nữ nhân.

“Ừ, sao nho của Hoài Bắc lại ngon như vậy.” Thẩm Hành Vu vừa nói, vẫn không quên cảm ơn nho của người Hoài Bắc ăn ngon.

“Nặng nhiều, dĩ nhiên là ngọt.” Mộ Phi Chi ngắt một quả, nhưng lại không đưa đến miệng Thẩm Hành Vu, mà lại ném vào trong miệng mình.

Thẩm Hành Vu chờ mòn mỏi cũng không thấy bóng dáng của nho đâu, không khỏi ồ lên một tiếng, nàng dựng nửa người dậy, tóc dài bởi vì thân thể ngồi lên mà nhẹ nhàng ma sát vào cánh tay Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi trêu chọc cúi đầu, vốn nghĩ muốn đùa nàng một chút, kết quả nhìn thấy bộ dạng quyến rũ của nàng, nhất thời liền đỏ mặt.

“Không cho chàng nhìn ta như vậy.” Ở cùng nhau lâu như vậy, Thẩm Hành Vu hiểu rõ ánh mắt của hẳn là có ý tứ gì, vì thế vội vàng cúi thấp người, muốn một lần nữa gối lên trên đùi hẳn. Kết quả, nàng còn chưa kịp nhúc nhích, hai tay Mộ Phi Chi đã đi đến dưới nách nàng, sau đó một tay ôm lấy nàng đặt nàng ngồi ở trên mình, hai người mặt đối mặt. Mộ Phi Chi lại bốc một quả nho, trong ánh mắt cảnh giác của Thẩm Hành Vu bỏ vào miệng nàng.

Thẩm Hành Vu không xác định cắn quả nho này, răng nanh của chưa có động tác tiếp theo, cái ót đã bị Mộ Phi Chi giữ chặt. Hồngбет! Trong đầu Thẩm Hành Vu không tránh được xuất hiện ý niệm này, nhưng mà, động tác của Mộ Phi Chi lại nhanh hơn một bước, hẳn ép chặt môi nàng, hương vị trong veo của nho lập tức tràn ngập trong khoang miệng hai người. Càng về sau, nụ hôn càng trở nên sâu, bởi vì ngồi ở trên đùi Mộ Phi Chi, cuối cùng Thẩm Hành Vu chỉ đành vô lực bám vào bả vai Mộ Phi Chi.

Hai người trong phòng hôn nồng nhiệt giống như hoàn toàn xem nhẹ hai lớn một nhỏ đứng ngoài phòng. Thần nhi dựa vào trong lòng Bạch Tước, không thành thật nghiêng đầu nhìn, khiến Bạch Tước đỏ mặt hơi lạnh.

“Bạch Tước thúc thúc, phụ vương và mẫu hậu làm gì trong phòng vậy?” Thần nhi gãi gãi cái mũi nhỏ, lười biếng hỏi.

“Thần nhi mệt thì ngủ một chút đi.” Bạch Tước phát hiện, bản thân mình không có một chút biện pháp nào với đứa nhỏ này.

“Quái thúc thúc đến đây làm gì vậy? Về mặt của hẳn thật khủng khiếp nha!” Thần nhi nhìn nam nhân nghiêm mặt đứng ở cách đó không xa, liền hỏi Bạch Tước.

“Thúc thúc này, là một vị đạo trưởng.” Bạch Tước cười khanh khách nói.

“Vị đại nhân này, khi nào thì Hoài Nam vương mới có thể gặp ta?” Mộc Thạch đứng chờ ở chỗ này nửa canh giờ, kết quả một chút tin tức bên trong cũng không có, nghe thấy tiểu oa nhi kia nói chuyện, lúc này hẳn mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ làm cho người ta không khỏi run lên.

“Ta thay người đi hỏi một chút.” Bạch Tước thả Thần nhi xuống, hẳn đi đến trước cửa, gõ gõ, hỏi: “Chủ tử, Bạch Tước có việc cầu kiến.”

Trong phòng lúc này, Thẩm Hành Vu đang bị Mộ Phi Chi ôm thở hổn hển, kết quả vừa nghe thấy giọng của Bạch Tước, Mộ Phi Chi rất bình tĩnh thất lại nút vạt áo trước cho Thẩm Hành Vu, mà trong lòng Thẩm Hành Vu vì hành động này của Mộ Phi Chi cũng có chút hả giận, nghĩ đến vừa rồi kém chút nữa đã lau súng cướp cò, nàng liền hận không thể lột da hẳn.

“Vào đi.” Chờ sau khi hai người thu thập thỏa đáng xong, lúc này Mộ Phi Chi mới lên tiếng trả lời Bạch Tước.

“Mẫu hậu.” Bạch Tước ôm Thần nhi tiến vào, Thần nhi liền vươn hai cái tay mập mập ra giữa không trung. Một màn này, khiến trong lòng ba đại nam nhân ở đây đều có chút khó chịu. Thẩm Hành Vu tiếp nhận Thần nhi, sau đó hỏi Bạch Tước: “Thế nào? Còn ở bên ngoài sao?”

“Vâng, còn chờ ở bên ngoài.” Bạch Tước cười hỏi: “Chủ tử, có muốn để hẳn chờ một canh giờ nữa không?”

“Phu quân, chúng ta đi ra ngoài nhìn một chút, bệnh của Thần nhi cũng không đợi được lâu.” Thẩm Hành Vu ôm Thần nhi đứng dậy đi đến bên người Mộ Phi Chi, nói.

“Ừ.” Mộ Phi Chi gật đầu, song lại ôm Thần nhi vào lòng mình, phải biết rằng, hiện giờ tiểu tử này càng ngày càng nặng.

Thẩm Hành Vu đi đến ngoài điện, nhìn Mộc Thạch đạo trưởng cúi đầu đứng cạnh cửa sổ, nàng liền tiến lên dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Thời gian lâu như vậy, có phải Mộc Thạch đạo trưởng nên bình tĩnh trở lại hay không? Nếu hiện giờ ngươi đòi ý cũng được.”

“Các ngươi cho ta thời gian dài như vậy chính là sợ ta sẽ đổi ý?” Mộc Thạch có chút tức giận, về mặt dữ tợn nhìn Thẩm Hành Vu.

“Có gì không được?” Mộ Phi Chi tiến lên kéo Thẩm Hành Vu về sau lưng mình, sau đó dùng ánh mắt có thể冻 chết người quan sát Mộc Thạch, ánh mắt này, giống như muốn xé toạc Mộc Thạch ra thành nghìn mảnh.

Mộc Thạch bị hấn nhìn theo bản năng lùi về phía sau một bước, sau đó cúi đầu nghĩ một lúc rồi mới nói: “Các ngươi có thể tin tưởng ta, hấn đã, đã đáp ứng rồi...” Mộc Thạch nhớ lại chuyện đã phát sinh ngày hôm nay, trong lòng hấn liền cực kỳ khó chịu, hận không thể lập tức giết chết Tần Huyền Qua.

“Đạo trưởng, ngươi phải hiểu, nếu như chuyện này bởi vì ngươi mà bại lộ, ta sẽ lập tức lấy mạng ngươi, kể cả Thẩm Mộng Nhu mà ngươi yêu nhất, cho nên, bản cung cảnh cáo ngươi, lần này ngươi thể chấp hai mạng đấy.” Cuối cùng Thẩm Hành Vu cũng lên tiếng giải thích với hấn một lần.

“Ta hiểu rồi.” Mộc Thạch vô lực ngồi xuống, cả người giống như bị lấy hết khí lực, hấn chậm rãi mở miệng nói: “Ta chỉ có một điều kiện, ta muốn mang Nhu nhi đi.”

“Thành giao.” Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi nhìn thoáng qua nhau, gật đầu.

“Huyết Linh chi ở trong hạm băng của Đông cung, lúc trước Tần Huyền Qua để ta dùng Linh chi bình thường trao đổi với Huyết linh chi, nhưng mà, lúc trước Tử điện hạ lại cầm đến một phương thuốc không tệ, cho nên trong khoảng thời gian này thật ra là phương thuốc của Tử điện hạ có tác dụng.” Ánh nến phập phùng, dưới ánh đèn Mộc Thạch đem chân tướng của Huyết linh chi nói rõ với Thẩm Hành Vu.

...

Đông cung,

Trong thư phòng yên tĩnh, bốn phía đều có thị vệ trông coi, quần gia cúi thấp người, nhìn Tần Huyền Qua đang thản nhiên uống trà, tiếp đó mới cẩn thận nói: “Chủ tử, hạm băng bên kia đã an bài người xong, hơn nữa hôm nay ám vệ của chúng ta xác định phát hiện ra bóng dáng của Mộc Thạch đạo trưởng, theo như ám vệ trong cung hồi báo, sau khi Mộc Thạch từ trong cung trở về có đi đến chỗ Hoài Nam vương, hiện giờ, mọi thứ đều đã sẵn sàng, chỉ sợ là...” Quần gia nói đến đây liền do dự, không biết có nên nói tiếp hay không.

“Ngươi muốn nói, sợ là Mộ Phi Chi sẽ không thủ phải không?” Tần Huyền Qua đặt ly trà xuống, ung dung cười nói.

“Vâng.” Quần gia rất chắc chắn đáp: “Ý của lão nô chính là như vậy.”

“Quần gia, ngươi có biết vì sao phu thê Mộ Phi Chi phải lấy được Huyết linh chi không?” Tần Huyền Qua hỏi Quần gia.

“Nghe nói là vì chữa bệnh cho Tiểu vương tử.” Quần gia mơ hồ đáp.

“Mộ Phi Chi coi nữ nhân này như bảo vật, nghe nói vì nữ nhân này dùng tính mạng của mình để sinh đứa nhỏ, cho nên, chỉ cần có một chút hi vọng, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.” Tần Huyền Qua giống như nắm chắc nói: “Mộ Phi Chi này, nhìn như vô tình, nhưng thật ra, gặp phải thê nhi, vẫn vô cùng mềm lòng. Nhớ kỹ, tối hôm nay có người sẽ đến Đông cung, nhất định phải ứng phó tốt cho ta.” Tần Huyền Qua càng nghĩ càng vui vẻ, đợi quần gia lĩnh mệnh rời đi, hấn không nhịn được bật cười lớn, thần nghị: “Chờ ngươi lật thuyền trong mương, còn nữ nhân kia sẽ chết.”

Lúc trời tối, trong đêm khuya, Đông cung đúng là có một đám thích khách không mời mà đến, phương hướng chính là tìm vị trí của hạm băng.

Vừa đến rạng sáng ngày thứ hai, khi Tần Huyền Qua chuẩn bị đi vào triều, quần gia liền nói tình huống này cho hấn nghe.

Sắc mặt Tần Huyền Qua bình tĩnh hỏi: “Giết được bao nhiêu?”

“Hồi điện ta, chỉ bị thương, không bị giết.” Quần gia giải thích: “Vô công của những người áo đen đó rất cao.”

“Ta chính là muốn như thế, tốt lắm, ta đi vào triều trước, trở về chúng ta sẽ bố trí lại một chút, có lẽ tối hôm nay có sẽ mắc câu.”

Tần Huyền Qua mang theo tâm tình sung sướng như vậy rời đi, kết quả chuyện xảy ra trên triều lại khiến hấn bất ngờ.

Xử lý xong mấy chuyện chính sự, Tần Hoàng đột nhiên hỏi Tần Huyền Qua: “Nghe nói Thái tử tìm được Huyết linh chi, muốn dâng tặng, không biết việc này có thật hay không?”

Tần Huyền Qua chợt ngăn người, dù thế nào hấn cũng không nghĩ đến, sẽ có một chiêu như vậy chờ mình, hấn không rõ, vì sao Mộ Phi Chi lại đem chuyện của Huyết linh chi nói với Tần Hoàng, cho dù là nói là một thứ mới, nhưng lấy tâm tình muốn nhanh chóng chữa khỏi bệnh đau đầu của Tần

Hoàng, nếu Huyết linh chi rơi vào trong tay Tần Hoàng, phải nói là hần (Mộ Phi Chi) hoàn toàn không còn hi vọng để cứu chữa Tiểu thái tử của hần (Mộ Phi Chi), hần (Tần Huyền Qua) không tin, Mộ Phi Chi lại có thể đi một nước cờ ngu xuẩn như vậy.

“Nhi thần vốn muốn cho phụ hoàng một kinh hi, không nghĩ tới phụ vương đã biết.” Sững sờ cũng ngăn bằng một cái chớp mắt, nhiều năm mò mẫm lẫn lộn cùng nhìn sắc mặt khiến cho Tần Huyền Qua rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình, hần cắn răng một cái, cứ thế thể hiện một mình là một hiếu tử, tươi cười cung kính nói với Tần Hoàng.

“Tốt lắm, không hồ là thái tử, nói vậy vì hiếu đạo vì huyết linh chi người cũng phải trả giá không ít, trăm nhất định sẽ có thưởng.” Tới qua Tần Hoàng nghe Mộc Thạch nói qua, nói Thái tử thiên tâm vạn khó tìm được Huyết linh chi, chuẩn bị cho hần một bất ngờ. Sau đó Mộc Thạch lại nói linh chi này có thể sớm chữa khỏi bệnh đau đầu nhiều năm qua của hần, hần vốn không nghĩ nói ra sớm như vậy, kết quả hần nghĩ đến việc có thể chữa được chứng đau đầu của mình, hần liền nhin không được sáng sớm đã nói ra.

Tần Huyền Qua cúi đầu, che khuất ánh mắt ngoan độc của bản thân, hần trầm nghĩ, các người làm như vậy, liền càng đừng nghĩ lấy được Huyết linh chi, bởi vì Tần Hoàng sẽ không dễ dàng buông tay.

Trong lúc Tần Huyền Qua bị chọc giận đến sắp phát điên, Thẩm Hành Vu lại đang thoải mái ru rú ngủ nước ở trong lòng Mộ Phi Chi, lại cười thành tiếng trong mộng. Mà Mộ Phi Chi vẫn nhìn bộ dạng mê muội ngu của nàng, đúng lúc này, giọng nói rất lớn của Thần nhi liền đánh vỡ khung cảnh yên tĩnh này.

“Phụ vương, mẫu hậu bị bệnh sao? Vì sao ngủ còn cười ra tiếng?”

“...” Nhi tử, mẫu hậu người không có bệnh được không?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hoài Bắc an cư

Mộ Phi Chi âm thầm phái người đi tìm hiểu tình hình ở phủ thái tử, trên thực tế tất cả việc này đều chỉ để diễn trò cho Tần Huyền Qua xem, chính là vì không khiến Tần Huyền Qua hoài nghi bọn họ. Kết quả, khiến cho Tần Huyền Qua nghĩ rằng chi cần giữ vững hãm bảng nhà mình là có thể dụ được Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu sa lưới, đáng tiếc, ngày ngày hôm sau khi hần vào triều đã bị hủy hết.

Bởi vì Tần Hoàng đưa ra mệnh lệnh, cho nên Tần Huyền Qua dâng Huyết Linh Chi lên. Hơn nữa còn phải nói một đồng lời thể hiện hiếu thuận, rõ ràng trong lòng đau muốn chết, lại vẫn phải giả bộ cao hứng vô cùng, đây là tính toán trong lòng Tần Huyền Qua. Trên thực tế, vốn hần định động tay động chân trên Huyết Linh Chi, nhưng bị người khác ngăn cản, chuyện trộm gà không được còn mất nắm gạo như vậy vẫn đừng nên làm thì hơn.

Ngay sau khi Tần Huyền Qua dâng lên Huyết Linh Chi, Tần Hoàng lo lắng không yên, liền gọi Mộc Thạch đến.

"Mộc Thạch, đến đây đến đây, nhìn đi, trăm đã giành được Huyết Linh Chi đến tay, người nhìn rồi phối chế một đơn thuốc cho ta. Ta cảm thấy từ khi dùng thuốc lần trước, cái tật xấu đau đầu đau đầu của ta tốt hơn nhiều." Tần Hoàng vừa vội vàng nói, lại vừa dùng ánh mắt hàm xúc không đoán được suy nghĩ để đánh giá Mộc Thạch.

"Hoàng thượng, để ta trở về suy nghĩ một chút, dù sao, Huyết Linh Chi này không phải đồ quý bình thường, cần phải đối đãi thật tốt mới được." Mộc Thạch cung kính cúi đầu nói.

"Tốt lắm, vậy trước tiên cứ để Huyết Linh Chi ở chỗ của trăm, chờ người chuẩn bị phương thuốc thật tốt, trăm muốn tự mình nhìn viên thuốc cứu mạng này được luyện ra như thế nào." Tần Hoàng nói xong, vô cùng cẩn thận cất Huyết Linh Chi đi.

Mộc Thạch nhìn tình hình này, không khác những gì mà Thẩm Hành Vu dự đoán, hần gật đầu đồng ý, sau đó liền đi ra ngoài.

Mặc dù Mộc Thạch có kim bài của Tần Hoàng ở trong người, nhưng ở trong cung vẫn rất dè dặt cẩn thận. Sau khi hần nhận được tin tức xong, liền thừa dịp người ngoài không nhìn thấy, truyền tin tức đến trong tay của Bạch Tước, để Bạch Tước bẩm báo với Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu.

Sau khi Thẩm Hành Vu nhận được tin của Mộc Thạch, liền thuận tay đốt thư trên ánh nến. Sau khi đốt xong, nàng cũng không nhắc đến chuyện này ngay, mà thoải mái dựa về phía sau làm tỏ, sau đó mới nói với Mộ Phi Chi: "Phu quân, chúng ta rời nhà đã được nửa tháng, cũng không biết sư thúc có làm Hoài Nam rối loạn hay không." Đỗ Trọng kia, dùng độc là đệ nhất, nhưng liên quan đến việc trị quốc, thì sẽ không biết làm thế nào.

"Việc đó chỉ là việc nhỏ, không cần phải lo lắng." Mộ Phi Chi cảm một lọn tóc của nàng lên đặt ở trước chóp mũi, giọng nói trầm thấp mát hờn.

"Mau chóng giành được Huyết Linh Chi vào tay mới chuyện quan trọng nhất trước mắt. Đúng rồi, không phải còn có một kẻ ở Tắc Bắc sao? Nhiếp Chính vương Tắc Bắc là có chuyện gì xảy ra vậy?" ~ Thẩm Hành Vu nghĩ tới lúc đại hôn của hai người diễn ra, trong lúc vô tình Mộ Phi Chi đã nhắc đến một câu là Nhiếp Chính vương Tắc Bắc đã tự tay giết chết vương phi của mình.

"Cũng chỉ là khi mất đi mới biết được quý trọng." Trên mặt Mộ Phi Chi không hề lo lắng, hần ôm chặt lấy Thẩm Hành Vu, đặt một nụ hôn lên vành tai

của nàng, xong rồi mới nói: "Việc khiến người ta đau buồn như vậy, về sau ta sẽ nói tiếp cho nàng nghe."

"Tin tức của Mộc Thạch vừa này chàng cũng đã nhìn, chàng có suy nghĩ gì không?" Thảm Hành Vu xoay người ở trong lòng hắn, đầu tựa vào trước ngực hắn, rầu rĩ hỏi.

"Tần Hoàng kể vị đã nhiều năm, lòng phòng bị người khác chắc chắn là rất nặng. Hơn nữa, thân là thái tử, Tần Huyền Qua lại nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi, cho nên ông ta đa nghi cũng là điều đương nhiên. Điều này nói lên, ông ta không hề tin tưởng bất cứ kẻ nào." Mộ Phi Chi phân tích.

"Cuối cùng thì ta cũng cảm thấy được Tần Huyền Qua sẽ không khinh địch mà dừng tay như vậy. Ta có một kế, nói ra cho chàng nghe thử." Thảm Hành Vu nói xong, liền nằm úp trên người Mộ Phi Chi, nhỏ giọng nói cái gì đó bên tai nhỏ hắn.

.....

Đến gần hoàng hôn, trời hỗn loạn, một bóng dáng màu xám từ trong phòng của Mộc Thạch đi ra, hắn cúi đầu, dường như đang suy nghĩ tới cái gì. Bên cạnh có cung nhân ngẫu nhiên đi qua, mấy tiểu cung nữ đều phải dừng lại, hô một câu: "Đạo trưởng tốt."

Người nọ cũng chỉ rầu rĩ đáp lại một tiếng, sau đó vẫn cúi đầu muốn nhớ lại mọi chuyện như cũ. Nhưng hắn vẫn nhớ rõ bản thân mình muốn đi đến cung điện của Tần hoàng.

"Phốc." Ngay khi hắn đi đến chỗ gấp khúc của hành lang, muốn đi đến Ngự Thư Phòng, đột nhiên có một mũi tên bay ra, giống như sắc trời ảm đạm kia, bắn thẳng tắp về phía hắn. Mũi tên kia cực kỳ mạnh mẽ, trực tiếp xuyên qua trái tim của hắn. Ngay trong hoàng hôn, thân thể hắn giống như một cái lá rách ngã xuống phía sau. Dựa theo ánh hoàng hôn mỏng manh kia, đám người trốn từ ở một nơi bí mật gần đó có thể thấy rõ gương mặt của người nằm trên mặt đất, chính là Mộc Thạch đạo trưởng. Bọn chúng thở một hơi dài nhẹ nhõm, lập tức xoay người lại, trở về bẩm báo. Ở chỗ xa xa, âm thanh của Ngự Lâm quân dần dần truyền đến..

....

Buổi tối, trong mật thất của Đông cung.

Một nữ nhân mặc áo choàng màu đen đối mặt với Tần Huyền Qua. Trên mặt nàng ta che một tấm lụa mỏng, toàn thân cũng bọc bằng lụa đen. Thấy ánh mắt của Tần Huyền Qua nhìn tới, rốt cục nàng ta cũng lên tiếng. Nhưng giọng nói đó khàn khàn giống như âm thanh của gà mẹ, khiến người ta nghe được liền cảm thấy không vô cùng thoải mái.

"Đã chết chưa?" Nữ nhân kia hỏi.

"Đã chết." Tần Huyền Qua nhấp một ngụm trà nói.

"Kẻ ngu xuẩn như vậy không cần phải giữ lại, vì một nữ nhân mà cam tâm làm đối tượng để cho ông già đùa bỡn. Hiện giờ lại dám vì này nữ nhân đó mà đồng ý làm tay sai của tiểu tử Mộ Phi Chi kia." Giọng nói khàn khàn của nữ nhân kia càng nói càng trở nên tức giận, đến cuối cùng, dường như là quá tức giận mà hét lên.

"Hắc Nương, phản ứng của ngươi có phải quá lớn hay không?" Vốn Tần Huyền Qua rất bình tĩnh, nhìn thấy phản ứng lớn của Hắc Nương, ngược lại hắn trở nên tò mò hơn, liệu có chuyện gì kích thích cảm xúc của nàng như vậy.

"Nói đến cùng, vẫn còn không phải là tiện nữ nhân kia, giữ nàng ta lại là một tai họa. Dù sao, môn sinh dưới tay của Thảm thừa tướng đã bị ngươi vợ vét gần hết, cứ giết nữ nhân kia là xong rồi.~~ Nữ nhân chỉ biết dùng một khuôn mặt thối tha, hơi hột để hấp dẫn nam nhân trả giá sinh mạng thay nàng ta như vậy, thật là đáng ghét." Nói xong, nữ tử kêu Hắc Nương đó chỉ dùng một chương lại đánh nát cái bàn.

Đột nhiên Tần Huyền Qua nói ra một câu: "Chẳng lẽ Hắc Nương đã từng phải chịu ủy khuất?" Nhìn bộ dạng này của nàng rất giống một oán phụ.

"Chuyện của ta không đến lượt ngươi quản." Nghe thấy Tần Huyền Qua nói, Hắc Nương thờ ơ nhìn hắn một cái. Chẳng qua, cái nhìn này không hề có tí sát thương nào đối với Tần Huyền Qua. Hắn chỉ cười nói: "Vạn vật trên thế gian này, chỉ có bản thân mình là quan trọng nhất, cá lớn nuốt cá bé, bị người khác lợi dụng là đáng đời."

"Đù rồi, hiện giờ Thảm Thanh (tên thật của Mộc Thạch) đã chết, nói về bước tiếp theo trong kế hoạch của ngươi một chút." Hắc Nương giống như chủ nhân, hỏi Tần Huyền Qua, mà trùng hợp đây lại là cách đối đãi mà Tần Huyền Qua không thích nhất.

"Hắc nương, ta muốn nói rõ ràng một số chuyện." Đột nhiên khuôn mặt của Tần Huyền Qua nghiêm túc hẳn lên. Hai tay hắn đặt ở trên bàn, nhìn nữ nhân che mặt ngồi ở đối diện, vô cùng âm trầm nói: "Ta đồng ý cho Thanh Long Hội của ngươi xây dựng cơ sở tạm thời ở Hoài Bắc, ngươi giúp ta dẹp toàn bộ chương ngại để ta đăng cơ. Chúng ta là đồng bọn vì lợi ích, ta không phải là người để ngươi có thể sai bảo, hiểu chưa?" Sống lâu như vậy, Tần Huyền Qua khó chịu nhất là có người dẫm trên đầu của hắn, cho dù là phụ thân của hắn cũng không được.

"Hừ." Hắc Nương phát ra một tiếng hừ lạnh từ lỗ mũi.

"Chẳng lẽ ngươi sẽ không dùng người của Thanh Long Hội đi giết Mộ Phi Chi?" Hắc Nương hỏi Tần Huyền Qua.

"Thanh Long Hội? Sở dĩ ngươi có thể gây sóng gió ở Hoài Nam như vậy, hãm hại Hữu Tướng, cũng chỉ là do chiếm tiện nghi trong lặng yên không một

tiếng động." Tần Huyền Qua nói tới đây ngừng một lúc, sau đó lại nói tiếp: "Nếu bàn về ám sát, Thanh Long Hội của ngươi còn chênh lệch rất nhiều so với Thiên Cơ lâu."

"Ngươi cũng biết Thiên Cơ lâu?" Hắc Nương dường như chấn động đối với lời hắn nói ra.

"Chẳng lẽ, Hắc Nương cũng biết Thiên Cơ lâu?" Tần Huyền Qua giống như lơ đãng cười.

"Không biết." Trong cặp mắt đen tuyền của Hắc Nương bay qua cái gì, nhanh đến mức làm cho người ta không nhìn thấy rõ.

"Ngươi lại giúp ta tìm thân một người, sau khi Mộc Thạch chết, nhất định phải có một người thay thế hắn, nhất định bên người của phụ hoàng phải có thám tử để dò la tin tức." Lúc này Tần Huyền Qua trở nên nghiêm túc nói với Hắc Nương.

"Uhm, chiều này rất tốt, ta sẽ phái người đi tìm." Hắc Nương đáp.

Từ trong mật thất đi ra, Tần Huyền Qua quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng cười lạnh một tiếng.

.....

Trong lòng Mộc Thạch vẫn còn cảm thấy sợ hãi cho tới bây giờ. Hắn tưởng tượng, nếu vừa rồi không phải do Thẩm Hành Vu để tên tử tù kia dịch dung làm hắn, thì người bị bắn chết kia chính là hắn. Xem ra, Tần Huyền Qua thực sự có lòng muốn diệt khẩu. Hắn đứng có chút cứng ngắc ở nơi đó, đến bây giờ tâm trí vẫn còn đang bay lơ lửng ở bên ngoài, mê mang nhìn mọi thứ ở trước mặt.

Thần Nhi đang vênh mông nhỏ lên, kéo hoa văn chìm thêu trên giày của Mộ Phi Chi, Thẩm Hành Vu sờ đầu của hắn, sau đó mới nhìn nói với Mộc Thạch: "Hiện giờ Tần Huyền Qua nhất định nghĩ ngươi đã chết. Ngày mai chúng ta sẽ lại dọa hắn một chút, đợi sau khi mọi việc kết thúc, chúng ta sẽ đưa Thẩm Mộng Nhu ra ngoài cho ngươi, tới lúc đó, các ngươi muốn đi chỗ nào thì đi."

"Thẩm Thanh thay mặt Nhu nhi tạ ơn ân cứu mạng của vương thượng, Vương Hậu." Thẩm Thanh hành lễ với hai người.

"Thẩm Thanh, chuyện đàm phán với Tần Hoàng sẽ giao cho ngươi." Ba người lại bắt đầu nói chuyện khác, sau đó Thẩm Hành Vu mới nói với Thẩm Thanh.

"Đã hiểu." Thẩm Thanh gật đầu.

....

Ngày thứ hai, sau khi hạ triều, lại có một trò hay xảy ra. Sắc mặt Tần Huyền Qua rất tốt dẫn theo một nam tử tuấn tú xa lạ, nam tử kia cũng chỉ tầm 20 tuổi, vô cùng hiền lành đi sau Tần Huyền Qua.

"Sau khi vào phải làm theo lời căn dặn của ta, nghe thấy chưa?" Lúc gần tới ngự thư phòng, Tần Huyền Qua quay đầu nói với nam tử.

"Vâng." Người nọ lên tiếng, giọng nói rất mềm mại.

Trong ngự thư phòng, Tần hoàng vừa vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Tần Huyền Qua liền dẫn nam tử tiến vào.

Tần hoàng bình tĩnh nhìn Tần Huyền Qua, vẫn rất hứng thú hỏi: "Lão tam, con làm gì vậy?"

"Hồi phụ hoàng, mấy ngày hôm trước nhi tử lên núi Phô Đà, đạo trưởng tiến cử một người, nhi tử sai người điều tra mấy ngày, xác nhận vị tiểu đạo trưởng này quả thật là tinh thông được lý, cho nên đặc biệt mang đến cho phụ vương nhìn mặt." Tần Huyền Qua ra vẻ thâm trầm, trên mặt không có chút vui mừng nào, giống như người con lo lắng cho cha.

"Mộc Thạch, đáng tra." Tần hoàng hạ bút, liếc mắt đánh giá nam tử trẻ tuổi, sau đó mới nhả ra lệnh.

Cả người Tần Huyền Qua vì nghe được tên ấy mà cả người cứng lại, hắn trừng to mắt, cố gắng nhìn kỹ người đi từ bên trong ra, toàn thân khoác áo choàng màu xám tinh xảo, tóc dài, sau bộ râu không có gì ngoài dung mạo tinh xảo, không phải Thạch Mộc thì là ai?

Tần Huyền Qua suýt nữa là giật chân, hắn rất muốn lớn tiếng hỏi: "Vì sao? Vì sao ngươi không chết?"

Thạch Mộc ra vẻ không xảy ra chuyện gì, lúc đến trước mặt Tần Huyền Qua, hắn thậm chí còn chào Tần Huyền Qua, nhưng sắc mặt Tần Huyền Qua lại trắng bệch, nếu nói chuyện huyết linh chỉ hôm qua là chuyện động trời thì rất rõ ràng, chuyện Mộc Thạch không chết lại là một "đại kinh hi."

Mộc Thạch đặt trà lên bàn, sau đó cực kì cung kính đứng ở mép bàn, cúi đầu.

Tần Huyền Qua quay đầu, thấy ánh mắt sắc bén của Tần hoàng nhìn mình, trong lòng biết chính mình vừa mới luống cuống, vì thế điều chỉnh tâm trạng của mình về trạng thái tốt nhất.

Tần hoàng quay đầu lại, tùy ý nói với Mộc Thạch: "Mộc Thạch, vị tiểu đạo trưởng này giao cho ngươi. Ngươi nhiều tuổi hơn hắn, có một số việc cũng nên dạy hắn."

"Vâng." Mộc Thạch đáp lại.

"Lão Tam còn có chuyện sao?" Tần hoàng xoa trán, hỏi.

"Phụ hoàng chú ý thân thể, nhĩ tử đi về trước." Tần Huyền Qua biết Tần hoàng đang có ý đuổi người, vì thế không ở lâu, hần còn phải về tính toán lại, không phải ngày hôm qua mấy người kia nói tận mắt nhìn thấy hần ngã xuống sao? Mà còn chắc chắn là Mộc Thạch.

"Lui ra đi." Tần hoàng khoát tay áo.

Sau khi Tần Huyền Qua đi ra ngoài, Mộc Thạch liền đứng ở mép bàn mài mực cho Tần hoàng, nam tử trẻ tuổi kia vẫn đứng yên lặng tại chỗ, một lúc lâu sau, khi tay Mộc Thạch đã mỏi, Tần hoàng đột nhiên gọi lão thái giám vào, nói: "Mang cái này đi xử lý."

"Vâng." Lão công công gật đầu đầy vui sướng, ánh mắt nhỏ xoi xét khiến nam tử trẻ tuổi giật mình.

"Nói cái gì mà tiểu đạo trưởng, chẳng qua chỉ muốn gài thám tử vào thôi, nghĩ ta ngu ngốc sao?" Tần hoàng nói.

"Hoàng thượng tha mạng." Lúc này, tiểu đạo trưởng trẻ tuổi mới hiểu người Tần hoàng nói muốn giải quyết là ai, hần quý xuống, hoảng sợ cầu xin tha thứ.

"Nếu muốn an bài đến bên cạnh ta, nhất định không phải người nhát gan như vậy, Mộc Thạch, ngươi nói có đúng không?" Tần hoàng dùng bút, nhìn về phía Mộc Thạch đang đứng im.

Mộc Thạch chỉ mỉm cười.

"Bốp bốp." Kính Tài công công vỗ tay, sau đó một đám thị vệ võ nghệ cao cường đi từ bên ngoài vào, lão công công liếc mắt về phía tiểu đạo trưởng, động tác của những thị vệ này rất nhanh nhẹn, không cho tiểu đạo trưởng nhúc nhích đã bắt hần lại.

Khi Kính Tài đi theo đám thị vệ ra ngoài, Mộc Thạch đột nhiên quý xuống.

Tần hoàng có vẻ đã dự đoán được, hần không ngạc nhiên nhìn Mộc Thạch, cười nói: "Mộc Thạch, ngươi làm cái gì vậy?"

"Hoàng thượng. . . . ."

Mộc Thạch còn chưa nói xong, Mộ Phi Chi một tay ôm Thần Nhi đang ngủ say, một tay nắm Thẩm Hành Vu đi đến.

Gặp Mộ Phi Chi không báo trước mà đi vào, sắc mặt Tần hoàng vô cùng kém, hần vừa định tức giận, Mộ Phi Chi liền yêu thương nhìn em bé trên tay, cực kì tự nhiên nói: "Nhĩ tử của cô vương đang ngủ, ta không muốn để giọng nói lạnh lạnh của thái giám quấy rầy hần."

Thần nhi cũng hết sức phối hợp, Mộ Phi Chi vừa nói xong, liền nghe thấy bé làm bầm vài tiếng, bất mãn cọ xát vào đầu vai Mộ Phi Chi, ra vẻ mộng đẹp bị quấy nhiễu.

Thẩm Hành Vu không nói gì nhìn hai cha con, sau đó nhìn Mộc Thạch vẫn quý dưới đất, mở miệng đầu tiên "Mộc Thạch đạo trưởng, có thể phiền người ra ngoài đóng cửa không?" Thẩm Hành Vu muốn mượn cơ hội cho Mộc Thạch đứng dậy.

Mộc Thạch đầu nhìn Tần hoàng, Tần hoàng nghi ngờ liếc mắt nhìn Thẩm Hành Vu, sau đó gật đầu.

Trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, Mộ Phi Chi vô cùng tự nhiên kéo Thẩm Hành Vu ngồi, sau đó tự mình ôm Thần Nhi mập mập ngồi xuống rồi mới nói với Tần hoàng: "Tần hoàng, cô vương có một giao dịch muốn làm với người."

"Ồ...? Đúng lúc trẫm cũng muốn biết, Hoài Nam vương ở lại trong hoàng cung Hoài Bắc ta lâu như vậy là có ý gì?" Tần hoàng hừ lạnh một tiếng, nhìn Mộ Phi Chi ngồi trước mặt không khác gì đứa con mình, trong lòng kìm nén lửa giận.

"Tần hoàng, chúng ta muốn huyết linh chi." Thẩm Hành Vu nói.

"Trước kia trẫm dùng hai tòa thành mới đổi được, bây giờ, Hoài Nam vương muốn dùng mấy tòa thành để đổi?" Tần hoàng đứng lên đầy khí thế.

Mộ Phi Chi không nói gì, chỉ lười nhác ôm Thần Nhi, vuốt nhúm tóc của Thần Nhi.

"Chúng ta không đổi bằng thành trì, nhưng, ta có thể bảo đảm, ta sẽ chữa khỏi bệnh cho người."

"Ngươi nói cái gì?" Tần hoàng lập tức đứng lên, biểu cảm trên mặt rất hung dữ.

"Tần hoàng, cô vương rất bao che người khác, khách khí với vương hậu của ta một chút." Mộ đại gia ở bên cạnh từ từ nói.

Nghe xong lời vừa rồi, lần đầu tiên Tần hoàng đánh giá Thẩm Hành Vu một cách kỹ lưỡng. Chuyện Hoài Nam vương sủng hậu hần cũng có nghe nói, nhưng là một đế vương, hần không tán thành sủng một nữ nhân ngang với giang sơn của mình, thậm chí còn cao hơn. Vậy nên, Tần hoàng không thích Thẩm Hành Vu theo bản năng. Nhưng vừa rồi nữ nhân này nói có thể chữa khỏi bệnh đau đầu của mình, hần không tin, một nữ tử nhu nhược sao có thể có y thuật sao siêu như vậy, xem ra... Khoan đã, hần nhìn nữ nhân này có chút quen mắt.

"Người đứng là người Hoài Bắc?" Tần hoàng hỏi, hẳn có cảm giác mình đã gặp người này rồi.

Thẩm Hành Vu cười hắc hắc, cực kì giáo hoạt nói: "Người người đều nói ta giống thái tử phi đã qua đời, chẳng lẽ Tần hoàng cũng thấy thế sao?" Thẩm Hành Vu thăm nghĩ, Tần hoàng này, ngày nằng và Tần Huyền Qua thành thân đã từng gặp mặt, hơn nữa còn cách nhiều bậc thang như vậy, từ đó đến giờ đã hai năm, yến hội trong cung nằng đều lấy cơ cực tuyệt tham gia, vậy nên Tần hoàng không thể chán chán như vậy.

"Không giống." Tần hoàng chỉ có thể nói như vậy, nếu thật sự nói Hoài Nam Vương hậu giống một thái tử phi đã chết ở Hoài Bắc, lời này truyền ra ngoài thật không dễ nghe.

"Trong lòng cô vương, vương hậu của cô vương luôn luôn đẹp nhất." Mộ đại gia lại mở miệng nói đúng lúc.

Thần Nhi ngồi trên chân hắc đưng đưa hai cái chân nhỏ rồi tùm tùm vạt áo, cực kì đồng ý gật đầu nói: "Thần nhi cũng hiểu được mẫu hậu là xinh đẹp."

"Đứa nhỏ này. . . ." Tần hoàng nghe thấy Thần Nhi nhỏ bé mở miệng lại lấy làm kinh hãi, hẳn nhìn đứa bé, giọng nói chậm lại, nhìn về phía Mộ Phi Chi, hỏi: "Tiểu thái tử không phải mới tròn một tuổi sao? Sao đã nói lưu loát như vậy?"

Thần Nhi nghe thấy lão già nhắc đến mình, vì thế không đợi Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu nói, liền chỉ chỉ hai mắt của mình, ngọt ngào ngây thơ nói: "Bởi vì Thần Nhi không nhìn thấy, con chỉ cảm nhận mà không thấy người, vì vậy giác quan khác cũng tốt hơn."

Khi Thần Nhi nói những lời này, Thẩm Hành Vu thấy hốc mắt mình nóng lên, con của họ rõ ràng vẫn còn nhỏ như vậy.

Cảnh này cũng làm Tần hoàng xúc động. Tần hoàng chỉ có hai đứa con trai là Tần Huyền Qua và Tần Chính Viễn, Tần Huyền Qua thành thân nhiều năm, trắc phi cũng không thiếu, nhưng không có một ai có thể sinh hạ một cái tiểu hoàng tôn, mà lão tứ Tần Chính Viễn, bên cạnh không có người phụ nữ nào, Tần hoàng không được hưởng thú vui con cháu. Mà Mộ Phi Chi trước mặt rõ ràng tuổi tác không chênh lệch so với nhi tử nhà mình, hài tử trong lòng hẳn vẫn còn nhỏ nhưng nói chuyện ngọt ngào ngây thơ, rất có trật tự, lại còn có khuôn mặt mềm mại, nhìn thật sự là đáng yêu hết sức, nếu chính mình cũng có một đứa cháu như vậy, ời! Chi là, đứa nhỏ này quả nhiên không nhìn thấy gì.

Thẩm Hành Vu không xem nhẹ tia rung động trong mắt Tần hoàng, nằng tiếp tục nói, lấy thân phận là một người mẹ: "Mắt của Thần Nhi bị hỏng từ trong bụng mẹ, trong thiên hạ chỉ có huyết linh chi mới có thể cứu nó. Nhưng mà trong thiên hạ, có thể chữa được bệnh đau đầu của Tần hoàng cũng chỉ có huyết linh chi."

Tần hoàng thu lại ánh mắt, nhìn về phía Thẩm Hành Vu, ánh mắt lại trở nên sắc bén: "Vậy người lấy cái gì chứng minh?"

"Người có thể chứng minh sắp đến." Thẩm Hành Vu nói xong lời này liền nhìn về phía ngoài cửa.

Quả nhiên, lời của nằng vừa mới dứt, bên ngoài truyền vào giọng lạnh lạnh của Kính Tài: "Tứ điện hạ cầu kiến."

"Tuyên." Tần hoàng hồ nghi nhìn Thẩm Hành Vu d,0dylq.d

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng." Tần Chính Viễn vừa vào là thỉnh an Tần hoàng, sau đó mới nhìn Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu: "Hai vị, đã lâu không gặp."

"Lão tứ làm chứng cho người?" Tần hoàng không muốn vô nghĩa, trực tiếp hỏi Thẩm Hành Vu

"Đúng, tứ điện hạ có thể làm chứng cho ta." Khóe môi Thẩm Hành Vu hơi nhếch lên.

Tần Chính Viễn góp lời đúng lúc, hỏi Tần hoàng: "Phụ hoàng, người còn nhớ phương thuốc của quý y Hoài Nam mà con mang về không?"

"Đương nhiên, phương thuốc đó rất tốt, sau khi dùng thì đỡ đau đầu hơn." Vừa nói đến phương thuốc kia, tính tình của Tần hoàng dịu lại.

"Đầu tiên con cho rằng phương thuốc đó là quý y kê, nhưng về sau mới biết được, thì ra phương thuốc đó lại là do vương hậu kê." Tần Chính Viễn nói.

"Người nói thật?" Tần hoàng có chút không tin nhìn Tần Chính Viễn, lại nhìn nhìn Thẩm Hành Vu

"Thật cả nghìn lần." Tần Chính Viễn nhìn về giắt mình của Tần hoàng, trong lòng có thể hiểu được, thật ra ngày hôm qua lúc hẳn vừa biết tin này, hẳn cũng rất ngạc nhiên, nếu lúc trước mang ơn của người ta, còn còn là người cùng đối nghịch với Tần Huyền Qua, chuyện này hẳn rất vui khi được làm.

"Nếu không trị hết thì thế nào?" Tần hoàng hỏi.

"Không có loại tình huống này, đương nhiên, việc quan trọng đầu tiên Tần hoàng phải làm là cai quản người hầu xung quanh cẩn thận, pha thuốc cũng phải tìm người tin tưởng." Thẩm Hành Vu tốt bụng nhắc nhở.

"Tốt xấu gì trăm cũng làm hoàng đế hơn ba mươi năm, có một số việc không cần nha đầu như người nhắc nhở." Tần hoàng hừ lạnh một tiếng.

"Nương tử, người ta không cảm kích, nằng còn nói làm gì." Mộ Phi Chi khinh thường nhìn Tần hoàng một cái, ôm Thần Nhi thay đổi đáng người.

"Trong ba tháng, qua tháng rưỡi hi vọng Tần Hoàng giao một nửa huyết linh chi cho ta, hết ba tháng thì giao nốt chỗ huyết linh chi còn lại, thế nào?" Trong lòng Thẩm Hành Vu cũng không chắc chắn lắm.

"Ba tháng?" Tần hoàng nghĩ nghĩ, nói: "Được."

Đạt được kết quả này, Thẩm Hành Vu thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì nói chuyện cùng một lão hồ ly năm mươi tuổi, trong lòng nàng cũng không bình tĩnh như bên ngoài. Nhận được sự đồng ý của Tần hoàng, lúc này nàng mới nhìn Mộ Phi Chi, mỉm cười ngọt ngào.

"Tần hoàng nói phải giữ lời mới tốt, đừng làm trò gì khó hiểu sau lưng. Trong ba tháng này, cô vương sẽ ở trong hoàng cung này, nghỉ ngơi một chút." Mộ Phi Chi hí mắt, một bàn tay kéo tay Thẩm Hành Vu đặt vào tay mình.

"Phụ vương, thái phó nói với con, ứng xử phải có lòng tin, nếu không kiếp sau sẽ biến thành heo. Nếu gia gia này không giữ lời, có phải kiếp sau sẽ biến thành heo không?" Thần Nhi ngọt ngào ngây thơ ghé vào lòng Mộ Phi Chi nói.

Lời này vừa nói ra, bốn phía yên tĩnh, ngoại trừ Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi xoa đầu Thần Nhi, cực kì đồng ý gật đầu nói: "Đương nhiên."

"Người. . . ." Tần hoàng chỉ tay vào Mộ Phi Chi, cảm giác mình sắp bị tức chết.

"Nếu tứ diện hạ cũng ở đây, mời người làm chứng, nếu mọi chuyện có gì sai sót, ta nghĩ, đó lại là chuyện khác rồi." Thẩm Hành Vu đứng dậy, bị Mộ Phi Chi nắm tay ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến hai người trong phòng.

Lúc ra tới cửa, Mộ Phi Chi chỉ vào Kính Tài hỏi: "Người là đại thái giám tổng quản trong cung?"

"Hồi Hoài Nam vương, vâng." Kính Tài cung kính đáp.

"Ừm, ta nghe nói Tắc Bắc mới tiến cống hai giò nho, mang cho cô vương một giò." Mộ Phi Chi mở miệng nói rất tự nhiên.

Lúc Kính Tài vẫn đang ngờ ngác, Mộ Phi Chi đã dắt Thẩm Hành Vu đi, hoa mẫu đơn nở đầy trên đường, Mộ Phi Chi bình tĩnh nói: "Ánh mặt trời ở Tắc Bắc càng nhiều thì nho càng ngọt, không phải nàng thích ăn sao? Giờ có thể ăn thoải mái rồi."

"Bọn họ thực sự mang tới sao?" Thẩm Hành Vu không tin lắm, rõ ràng chỉ có hai giò, trong cung nhiều người như vậy, sao có thể chia đều được?"

"Nàng cứ chờ xem." Ngược lại Mộ Phi Chi rất chắc chắn.

... ..

Không quá nửa canh giờ, quả nhiên có hai tiểu thái giám cẩn thận mang giò nho tới, vì Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu độc chiếm cả cái sân mà trong căn đều là thị vệ người Hoài Nam nên hai tiểu thái giám đành phải cẩn thận đặt giò nho xuống, sau khi đám người đi vào thông báo mới bê vào.

"Ồ, quả nhiên là đến." Thẩm Hành Vu thấy động lập tức ra ngoài, quả nhiên rất giò nho tím tím, nàng cười gọi thủ hạ, nói: "Rửa sạch sẽ rồi đặt vào đĩa cho ta."

Mộ Phi Chi đứng ở cửa, nhìn Thẩm Hành Vu ngồi xồm cười y hệt tiểu cô nương, nụ cười rực rỡ như vậy, quả thật rất xinh đẹp.

"Phu quân, chẳng nhìn xem, đúng là mang tới thật." Thẩm Hành Vu vẫy vẫy tay với Mộ Phi Chi

Mộ Phi Chi mỉm môi cười, sau đó cũng ngồi xồm xuống, một tay đẩy cửa, một tay bển Thần Nhi lên.

Thẩm Hành Vu sai người đi kiểm chút bột mì, sau đó mới bỏ nho vào rửa sạch.

"Chủ tử, bên trong liệu có..." Một thủ hạ nghi ngờ hỏi Thẩm Hành Vu

Thẩm Hành Vu cười hắc hắc: "Đừng quên ta làm gì? Nếu bên trong có độc, ta có thể không nhìn ra sao?"

"Thần Nhi, há mồm." Sau khi đã rửa sạch, Thẩm Hành Vu gọi Thần Nhi bên cạnh Mộ Phi Chi tới.

Thần Nhi nghe lời há miệng, Thẩm Hành Vu dút nho vào, Thần Nhi cắn một cái sau đó liền vui tươi hơn hờ hí mắt nói: "Mẫu hậu, ăn ngon."

"Vi phu cũng muốn." Mộ Phi Chi cúi người, vẻ mặt không vừa ý nhìn Thẩm Hành Vu

Thẩm Hành Vu lấy một quả đặt vào miệng hắn, kết quả Mộ Phi Chi lại liếm luôn tay Thẩm Hành Vu

Thẩm Hành Vu đỏ mặt, Thần Nhi không nhìn thấy, bọn thủ hạ cũng tự giác tránh đi, Mộ Phi Chi cạy thế mà làm càn.

"Rất ngọt." Cuối cùng cũng buông Thẩm Hành Vu ra, lúc này Mộ Phi Chi mới vui vẻ ăn nho, rất đúng đắn phát biểu một câu.

Trong lúc hai người đang liếm mất đưa tình, Thần Nhi đã cong mông tự mò mẫm, tìm được một chùm nho lớn, vươn đôi tay mập mập bắt đầu lấy nho ăn, bé nhét đầy nho vào miệng mình, ăn rất nhanh sau đó còn không quên lau miệng, sau khi đã ăn no, bé xoay người, vươn hai tay ra không trung gọi: "Phụ vương, bé bé."

"Xử tiểu tử, thật biết cách hưởng thụ." Mộ Phi Chi nhìn Thần Nhi đang xoa cái bụng tròn vo, nhấc bé lên vai, đi ra ngoài đặt bé nằm vào ghế. Diễm Đàan Lê Quý Đôn

Vừa tiếp xúc với lớp đệm mềm mại, Thần Nhi liền phơi bụng nhỏ của mình ra, sau đó sung sướng phơi nắng, trên mặt là biểu cảm thỏa mãn.

Mộ Phi Chi thấy bé nằm xuống liền gọi Bạch Tước lên để hắt trông con trai bảo bối của mình.

"Chủ tử, người không sợ ta quấy rầy các người sao?" Bạch Tước trông Thần Nhi cười nói.

"Hoàn toàn không ngại, bởi vì ta biết, A Vu không xem trọng người." Mộ Phi Chi nói xong, cảm chùn nho đi tới chỗ Thẩm Hành Vu

Bạch Tước: "..."

"Bạch Tước thúc thúc, người có thể dịch sang trái một chút không?" Lúc Bạch Tước còn đang than thở, Thần Nhi đột nhiên lăm bằm.

"Vì sao?" Bạch Tước khó hiểu.

"Bạch Tước thúc thúc dịch sang trái một chút là có thể che nắng cho Thần Nhi." Thần Nhi duỗi đôi chân ngắn, cười khanh khách nói.

Bạch Tước: "...."

Lúc họ đi vào, Vương hoàng hậu đang đi cùng một cung nữ ra ngoài, Thẩm Hành Vu cảm thấy lúc họ lướt qua, có một ánh sáng chói mắt hướng tới bọn họ, nhưng mọi chuyện diễn ra rất nhanh, chờ một chút, bóng dáng của thị nữ kia có vẻ cứng nhắc. Nhìn thế, nàng ngừng lại, kéo Mộ Phi Chi lại gần, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói vài câu, lúc này mới hạ tay xuống.

"Ta sẽ phái người đi điều tra." Mộ Phi Chi nhìn nàng.

"Các người đến đây." Tàn hoàng đang luyện chữ, thấy Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đến, giọng nói dịu đi rất nhiều so với ngày hôm qua, hắn đứng bên cạnh bàn, trái tờ giấy tuyên thành viết chữ cuối cùng xong mới nhận lấy khăn mặt Kính Tài đưa, lau tay, sau đó sai người dọn giấy, nhìn về phía Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu

"Ta sẽ bắt đầu chăm cho người." Thẩm Hành Vu nhìn Tàn hoàng, đi thẳng vào vấn đề.

"Được." Tàn hoàng vui vẻ đáp ứng, sau đó nói với Kính Tài "Người ở bên cạnh làm thủ hạ cho vương hậu."

Mộ Phi Chi cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh lại đứng đằng sau Thẩm Hành Vu, nhìn Thẩm Hành Vu lờn ngẩn chăm ra.

Lúc Thẩm Hành Vu chăm cho Tàn hoàng, một cổ kiệu dừng trước cổng đông cung, quân gia liền tiến lên nghênh đón, ở ngoài mặt là hoàng hậu nương nương phái người đến thăm thái tử phi mấy hôm trước vừa đẻ non, nhưng trên thực tế lại là vở kịch cát giấu một bí mật.

Trong mật thất, Tàn Huyền Qua nhìn Hắc nương đối diện, giọng nói cao lên, hỏi: "Không phải Hắc nương chưa bao giờ bỏ khăn che mặt ra sao? Sao hôm nay lại đóng giả làm thị nữ tiến cung?"

"Thế gian còn có dịch dung thuật, tuy không giống thật nhưng để lừa người thường thì như vậy là đủ rồi." Hắc nương thở hỏn hển một hơi, chột, giống như nhớ tới cái gì đó, cảm thán một câu: "Không thể tưởng tượng được cuối cùng nha đầu kia lại theo hắn."

"Người đang nói người nào?" Tàn Huyền Qua rất đa nghi, nghe thấy câu cảm thán của Hắc nương, lòng cảnh giác của hắn chột bùng lên.

"Không liên quan đến việc của người." Hắc nương phủ nhận.

"Nói việc chính đi, hôm nay người vào cung điều tra thế nào?" Tàn Huyền Qua đè nén cảm xúc phức tạp trong lòng, hỏi Hắc nương.

"Thị vệ canh gác ở ngự thư phòng đều là cao thủ." Hắc nương nói lại chuyện hôm nay điều tra được.

"Nếu là đã là cao thủ, liệu họ có phát hiện ra người không, ta nhớ võ công của người cũng không kém." Tàn Huyền Qua nói

"Không sao." Hắc nương lắc đầu

"Tàn Huyền Qua, nhớ kỹ giao dịch của chúng ta." Rõ ràng hôm nay tâm trạng của Hắc nương không tốt lắm, nàng nhắc Tàn Huyền Qua một câu sau đó men theo con đường ra ngoài mật thất.

Nhìn khung cảnh vắng lặng, Tàn Huyền Qua chỉ cười lạnh lùng, lăm bằm "Muốn thành việc lớn thì phải luyện được ý chí sắt đá. Nếu không, bị người ta uy hiếp thì chỉ có con đường chết."

... ..

Tàn Chính Viễn trời sinh đã đối nghịch với Tàn Huyền Qua, cho nên gần đây ở trong cung, Tàn Chính Viễn cũng luôn luôn giúp đỡ Thẩm Hành Vu, sắc thuốc, thì châm gì đó đều đi theo, vừa để đảm bảo thuốc cho Tàn hoàng, vừa bảo vệ sự an toàn cho Thẩm Hành Vu. Thế nhưng, Mộ đại gia đối với

chuyện này không vui chút nào. Hôm nay, Thần Nhi lại chống mộng đào hồ trên mặt đất, Tàn Chính Viễn liền bước đến khiêng Thần Nhi lên vai, động tác rất lổ mẫm.

"Phụ vương, cứu Thần Nhi." Thần Nhi ghé vào lưng Tàn Chính Viễn lớn tiếng kêu.

"Xú tiểu tử, không phải hôm qua vừa cho ngươi một sọt đào tiên sao? Chóp mắt đã quên rồi." Tàn Chính Viễn đặt em bé tòn nỏn, vòng ân bội nghĩa xuống đất, Bạch Tước lập tức tiến lên bế Thần Nhi.

"Tên kia, giọng ngươi có thể nhỏ chút được không, làm đau tai cô vương." Mộ Phi Chỉ ghét bỏ nói.

"A Vu đâu?" Tàn Chính Viễn không thấy Thẩm Hành Vu liền hỏi.

"A Vu là tên để ngươi gọi là?" Mộ Phi Chỉ vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt cũng tối sầm lại nhìn hắn.

"Ta chỉ gọi ở đây thôi, yên tâm, bí mật của nàng ta sẽ không nói cùng ai." Về ngoài Tàn Chính Viễn có vẻ lổ mẫm nên từ nhỏ đến lớn đã lừa được không ít người, tránh cho hắn họa sát thân.

"Ồ đâu ngươi cũng không có tư cách gọi nàng như vậy." Mộ Phi Chỉ nâng ly trà, phỉn chán nói với Tàn Chính Viễn.

"Không phải chỉ là cái tên thôi sao?" Tàn Chính Viễn cực kì lổ mẫm ngồi xuống, chân gác lên nhau, không có gì giống một vương gia.

Mộ Phi Chỉ lạnh lùng giương mắt, lời nói ra đủ khiến người ta lạnh lẽo đến tận cốt tủy: "Tàn Chính Viễn, ở trước mặt ta không cần giả vờ."

"Giả vờ đã lâu, tự nhiên thành thật rồi." Tàn Chính Viễn nhấp một ngụm trà, nhưng đôi chân cũng hạ xuống, ngồi thẳng hơn, xem ra, so với vừa rồi lịch sự hơn rất nhiều.

"Nếu cánh chim đã đầy đặn, việc gì phải làm rùa đen rứt đầu?" Mộ Phi Chỉ cười nhạo.

"Mẫu hậu." Trong lúc hai nam nhân đang tranh đấu, Thần Nhi ngọt ngào gọi một tiếng, đợi cho hai người để ý, Thẩm Hành Vu đã ôm Thần Nhi tới.

Thấy Tàn Chính Viễn ngồi ở đó, Thẩm Hành Vu cũng không ngạc nhiên, chỉ gật đầu chào hắn, sau đó cười với Mộ Phi Chỉ: "Thạch Lư và Hoa Dung chiều tối nay sẽ đến, theo ta thấy, cung điện này sắp thành nhà của chúng ta rồi."

"Nếu nàng thích ta sẽ làm vậy." Mộ Phi Chỉ cười nói

Cứ qua lại như vậy làm cho Tàn Chính Viễn bắt đầu bộc lộ tính xấu, hắn cũng cười lạnh lùng, biến mất vẻ lổ mẫm vừa rồi, giống như một con vật giữ nhà, âm thanh lạnh lùng nói: "Vậy ngươi cũng cần phải có trách nhiệm."

"Chờ ngươi đứng ở chỗ cao nhất, quay lại nói với ta." Mộ Phi Chỉ chỉ quan tâm đến nương tử và nhi tử nhà mình, mặc kệ Tàn Chính Viễn, dịu dàng nắm tay Thẩm Hành Vu đi vào nội điện.

Tàn Chính Viễn nhìn cảnh hai người ân ái, đứng tại chỗ lúc lâu sau đó mới đứng dậy đi ra ngoài.

Thạch Lư và Hoa Dung vừa tới, đại diện to như vậy tràn ngập tiếng nói tiếng cười, giống như điện Thái Cực lúc trước, Hoa Dung và Thạch Lư và gặp Bạch Tước, Hoa Dung đã thấy thích Bạch Tước.

"Mĩ nam này, sao trước kia là không phát hiện ra ngươi? Ngươi tên gì vậy?" Từ lúc hai người ngồi trên xe ngựa vào cung, Hoa Dung vẫn lặp lại câu hỏi này, mãi đến khi vào đại điện, nàng vẫn đuổi theo Bạch Tước hỏi.

Thạch Lư nhìn vậy, lắc đầu bật cười. Nàng định đi vào bái kiến chủ tử, kết quả liền cảm thấy áo choàng mình bị túm chặt, nàng cúi đầu, chỉ thấy một em bé mặc áo vàng nhạt đang cọ cọ vào đùi, có vẻ cảm nhận được tâm trạng của Thạch Lư. em bé ngẩng đầu lên, đôi mắt tuy không có tiêu điểm nhưng vẫn chớp chớp, bé túm váy Thạch Lư, dùng mũi ngửi ngửi sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Thạch Lư cô cô!"

Thạch Lư đã một tháng không gặp Thần Nhi, giờ nghe thấy bé ngọt ngào gọi mình, chỉ cảm thấy tim như tan ra, nàng ngồi xổm xuống, xoa mái tóc đã dài của Thần Nhi, ghen ngào nói: "Tiểu chủ tử lại mập thêm một chút rồi."

"Ha ha, những thứ đó ăn rất ngon!" Thần Nhi nhào vào lòng Thạch Lư, kết quả lại nhướn mày, sau đó bĩu môi nói: "Thạch Lư cô cô, đây là vật gì, sao lại động đây?"

"Hu hu." Vật trong lòng Thạch Lư đột nhiên rên lên, Thần Nhi im lặng một giây, sau đó hét to: "Mẫu hậu, Cầu Cầu đến đây, Cầu Cầu đến đây."

Cầu Cầu chui ra, nhào vào lòng Thần Nhi, Thần Nhi còn nhỏ, sao có thể chịu được lực lớn như vậy của Cầu Cầu, mà Cầu Cầu còn lớn hơn một chút.

Thẩm Hành Vu đã sớm nghe thấy tiếng, lúc nàng đi ra, Hoa Dung đang đuổi theo Bạch Tước, còn Thạch Lư đang ngây ngốc nhìn Cầu Cầu thân thiết nhào vào người Thần Nhi.

"Chủ tử." Thạch Lư vừa thấy Thẩm Hành Vu, lập tức đứng dậy, tiến lên chào.

"Bạch Tước đã dọn phòng xong, chúng ta độc chiếm một cung điện, các người về dọn dẹp lại cho tốt rồi quay lại đây chúng ta nói chuyện." Thẩm Hành Vu nói với Thạch Lưu.

"Cầu Cầu dài hơn một chút rồi đó." Mộ Phi Chi dựa vào ghế, nhìn nhi tử và Cầu Cầu, vui vẻ nói.

"Phu quân, chàng có cảm thấy bây giờ chúng ta giống như ở điện Thái Cực không?" Thẩm Hành Vu quay đầu trở lại, về mặt lưu luyến nhìn Mộ Phi Chi

"Có nàng ở đây, nơi nào cũng là nhà." Mộ Phi Chi bước nhanh lên phía trước, ôm Thẩm Hành Vu vào lòng.

.....

Sau khi Thạch Lưu và Hoa Dung thu dọn xong, hai người bước vào.

"Tình hình trong cung thế nào?" Thẩm Hành Vu hỏi.

"Bẩm..." Hoa Dung vừa nói liền nghẹn lại, Thẩm Hành Vu lại nhìn Thạch Lưu, Thạch Lưu cũng ấp úng không đáp được.

"Chẳng lẽ trở nên lộn xộn rồi?" Thẩm Hành Vu liếc nhìn Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi chỉ ôm nhi tử chơi đùa, không hề quan tâm đến buổi nói chuyện.

"Bẩm, chủ tử, chuyện này không phải chỉ lộn xộn là xong, quả thực là quá loạn rồi, người biết không? Suýt nữa là quý y đại diện biến vương cung thành được phượng của hần rồi." Hoa Dung thấy Thạch Lưu ấp úng không nói được lời nào, hạ quyết tâm nói thẳng: "Quý y đại diện nuôi vài tiểu hồ ly ở điện Ngô Đồng, nói cái gì mà cửu vĩ hồ quý giá, nhưng những hồ ly này chỉ có một cái đuôi, lại còn cho ăn được thảo, chúng thần đi tìm quý y, kết quả hần nói, những hồ ly này chỉ có ăn thảo được mới dùng như Cầu Cầu được. Vậy cũng chưa là gì, không biết quý y lấy mấy con cá ở đâu ta, sùng lên tận trời, nuôi trong điện Thái Cực, còn bắt chúng ta phải chăm sóc, mỗi ngày đổi nước mà lần, ngày nào hai chúng ta cũng chăm đám cá còn hơn chăm mẹ ruột."

"Trưởng công chúa cứ dễ yên?" Thẩm Hành Vu tò mò hỏi "Hai người này trước nay luôn đối đầu, lần nào gặp mặt cũng hận không lao vào đánh nhau."

"Hai người vừa chạm mặt đúng là rất âm ỉ, nhưng lúc đánh nhau, nếu có Phong tướng quân ở đó thì không sao, Phong tướng quân mà không có mặt, ai dám đi lên can ngăn, cho nên, gần đây, trong cung bị hỏng nhiều thứ tốt, ngay cả binh sứ trắng người yêu nhất cũng bị làm vỡ." Thạch Lưu càng nói càng cúi đầu thấp.

"Chẳng qua hần đang giận ta ném Hoài Nam cho hần." Mộ Phi Chi đang yên lặng bỗng mở miệng.

Nghe Mộ Phi Chi nói vậy, Thẩm Hành Vu cũng thấy xấu hổ, dù sao cũng là vì Thần Nhi mới kéo sự thúc vào chuyện trong triều, làm rối loạn sinh hoạt của người.

"Khi nào về chúng ta sẽ bồi thường cho hần." Thẩm Hành Vu mềm lòng nói.

"Bồi thường?" Mộ Phi Chi gật gật đầu, cực kì tán thành nói: "Đúng là nên bồi thường, các người thống kê giá trị đồ bị tổn tại cho ta, sau này trở về dùng tiền mua được liệu của hần đền."

"..." Thẩm Hành Vu im lặng, phu quân, có cần bắt nạt trắng trợn thế không?

"Chủ tử, mất tiểu chủ tử thế nào rồi?" Hoa Dung thấy khí sắc Thần Nhi không tồi, không khỏi mở miệng hỏi.

"Không tệ, nếu không có gì sai sót, một tháng sau là có hiệu quả rồi." Thẩm Hành Vu nói tới đây chợt nghĩ ra một chuyện, sau đó hỏi hai người "Những thứ cần hai người đã mang tới chưa?"

"Rồi ạ." Hoa Dung gật đầu.

"Vậy là tốt rồi, có sách thuốc ra phải đi xem một chút." Thẩm Hành Vu nói khẽ.

....

Cứ như vậy, Thạch Lưu và Hoa Dung cũng ở lại cung, bắt đầu chăm sóc Thần Nhi và Thẩm Hành Vu, không khí trong đại điện càng lúc càng ấm áp, cung điện độc lập này trong mắt người ngoài đã thành cung điện nhỏ của Hoài Nam vương tại Hoài Bắc, bên trong thường truyền đến tiếng nói tiếng cười, thời gian cứ trôi qua từng ngày, mọi người đều mong Thần Nhi được tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chữa bệnh

Một tháng sau, Thẩm Hành Vu lấy được một nửa Huyết linh chi, trong một tháng này, ngoại trừ người của Thiên Cơ lâu, nàng cảm giác người hỗ trợ nhiều nhất là Tần Chính Viễn. Bấy giờ Tần Chính Viễn thấy Tần Huyền Qua rất căng, một khi Đông cung có gió thổi cỏ lay gì, hẳn đều lập tức nghĩ ra phương pháp đối ứng, tóm lại, Tần Huyền Qua làm gì, hẳn đều sẽ ứng đối lại.

Một buổi chiều nọ, sau khi hạ châm cho Tần hoàng, lúc đang rút châm ra, Mộ Phi Chi ngồi phía sau, hỏi Tần hoàng: “Tần hoàng cảm giác thế nào?”

“Không sai, hơn một tháng nay cũng không thấy đau đầu nữa.” Tần hoàng ý trên giường, vui mừng khê gật đầu.

“Đã đến thời gian nửa tháng, hy vọng Tần hoàng sẽ tuân thủ ước định, giao một nửa Huyết linh chi cho ta.” Sau khi Thẩm Hành Vu thu thập đồ xong, nói yêu cầu với Tần hoàng.

“Có thể.” Lần này Tần hoàng không để cho người ta cầm, mà ngược lại tự mình đi tới đằng sau màn, giao một nửa Huyết linh chi vào tay Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu mở hộp ra, ngửi ngửi, lại sờ một chút, sau đó khê gật đầu với Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi lười biếng đứng dậy, đi lên trước, kéo cánh tay, ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực, hẳn miễn cưỡng ngáp một cái, nói: “Nếu như đồ không có vấn đề gì, thì chúng ta cũng trở về thôi.”

“Ừ.” Thẩm Hành Vu trả lời, lại nói tạm biệt với Tần hoàng, lúc này mới theo Mộ Phi Chi đi ra ngoài.

“Hoàng thượng, hai vị kia có thể lừa gạt chúng ta không?” Khi Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đi ra khỏi đại điện, Kính Tài công công mới đi từ phía sau ra, hỏi Tần hoàng.

Tần hoàng không trả lời cái này, chỉ nhẹ giọng cảm thán: “Lão Hoài Nam vương chết sớm, nhưng mà lại có một đứa con tốt, mạnh hơn so với từng đứa con của trăm. Hôm nay nhìn đứa nhỏ kia, về sau cũng sẽ không kém hơn.” Nói xong, Tần hoàng xoay người đi vào nội điện, chỉ lưu lại Kính Tài công công đứng ở đó.

Sau khi từ đại điện trở về, bước chân Thẩm Hành Vu có chút vội vàng, nàng ôm Huyết linh chi trong ngực, giống như ôm vận mệnh của mình, ước gì lập tức bay trở về cung điện của mình. Bởi vì sáng sáng, Thẩm Hành Vu đã nói với Thạch Lưu, hôm nay sẽ lấy Huyết linh chi trở về, cho nên hai người vừa đi vào sân nhỏ đã thấy Thạch Lưu và Bạch Tước đợi ở ngoài.

“Chủ tử, lấy được sao?” Thạch Lưu vừa nhìn thấy bóng dáng Thẩm Hành Vu, lập tức đi lên trước, vội vàng hỏi.

“Lấy được.” Thẩm Hành Vu gật đầu cười, lập tức phân phó cho Thạch Lưu: “Ta viết đơn thuốc cho ngươi, ngươi giúp ta tìm những dược liệu này. Bạch Tước, ngươi bảo vệ Thạch Lưu.”

Nói xong lời này, Thẩm Hành Vu liền ôm cái hộp đi vào, Hoa Dung đang ôm Thần nhi ngồi trên nệm, Thần nhi vui trong ngực Hoa Dung, bàn tay nhỏ mập mập cứ vươn về phía cái mâm bên cạnh, muốn cầm thứ trong mâm.

“Mẫu hậu.” Thần nhi nghe thấy giọng của Thẩm Hành Vu, đầu tiên là sững sờ, sau đó nuốt đồ ăn xuống, đưa tay về phía Thẩm Hành Vu, Cầu Cầu đang nằm trên mặt đất, nghe thấy động tĩnh cũng chạy ra chỗ Thẩm Hành Vu, thân mật cọ cọ.

“Phu quân, lấy chút máu của Cầu Cầu, ta xử lý Huyết linh chi này.” Thẩm Hành Vu an bài xong tất cả, trái tim kích động như muốn nhảy ra khỏi lồng.

...

Thạch Lưu và Bạch Tước ra ngoài cung tìm dược liệu, Thái Y viện là địa bàn của Tần hoàng, bọn họ sợ có gì bất trắc. Hai người ngồi xe ngựa đi ra khỏi cung, dọc theo con đường này, Thạch Lưu vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào, trong tay nắm chặt đơn thuốc. Bạch Tước ngồi đối diện với nàng, ánh mắt lại không hề rời khỏi người nàng.

Thạch Lưu vốn là người thích yên tĩnh, không liú ríu hoạt bát như Hoa Dung, mặc dù đang cúi đầu nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của người nọ, chỉ là, nàng không biết nên đáp lại thế nào mới tốt.

“Vi sao nàng không dám ngẩng đầu nhìn ta?” Rốt cục Bạch Tước không nhịn được, bắt lấy tay Thạch Lưu, tông giọng nói mang theo vài phần hung tợn.

Cổ tay Thạch Lưu bị Bạch Tước nắm đỏ lên, nàng tránh không thoát, rốt cục vẫn phải ngẩng đầu lên, gương mặt thanh tú, đôi mắt trong trẻo lẳng lẳng nhìn Bạch Tước.

Bạch Tước bị ánh mắt này nhìn vào, khí tràng đột nhiên yếu xuống.

“Mời ngươi, cách xa ta một chút.” Thạch Lưu nhìn nam nhân trước mặt màu da tái nhợt, trong lòng lộ vẻ u sầu. Nàng cũng không biết mình trêu chọc hắn lúc nào, chỉ là, không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn luôn vô tình hay cố ý xuất hiện bên cạnh mình.

“Hoa Dung cũng không phải là muốn kề cận với ngươi, nàng chỉ ưa thích người có dáng vẻ xinh đẹp, nếu ngươi không thích nàng thì cũng không cần lấy ta làm lá chắn, ta...” Thạch Lưu thở dài, nói chuyện vẫn có chút cẩn thận, nàng cẩn thận đã quen.

“Ta coi nàng như lá chắn?” Bạch Tước dường như cắn răng nói ra những lời này, hắn cầm tay Thạch Lưu, dùng sức, bằng võ công của mình, Bạch Tước

đơn giản kéo Thạch Lư vào trong ngực mình.

“Nàng nghĩ như vậy sao? Nàng ta chỉ háo sắc, thì làm sao ta phải coi nàng như lá chắn?” Bạch Tước tức giận, một tay kèm eo Thạch Lư, một tay giữ lấy tay nàng, hung ác hôn lên.

Từ nhỏ Thạch Lư đã ở trong cung, cũng không biết nhiều người lắm, tính tình lại nội liễm, hôm nay bị Bạch Tước ôm lên đùi, còn bị cưỡng hôn, khuôn mặt Thạch Lư đã đỏ bừng, nàng muốn đẩy hắn ra ngăn lại nhưng không có khí lực, cuối cùng đành mặc cho Bạch Tước muốn làm gì thì làm.

Hương vị ngọt ngào trên môi giống như độc dược dụ hoặc Bạch Tước, bây giờ rốt cuộc hắn cũng hiểu được, vì sao Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu lại ân ái như vậy. Thật ra không phải điều gì kỳ lạ, chỉ là lúc nào hắn cũng muốn nhìn thấy nàng, chỉ hận không thể ôm lấy nàng, tuyên bố với cả thiên hạ, nàng là nữ nhân của hắn.

Hắn không thỏa mãn với đôi môi mềm mại, Bạch Tước hôn hôn rồi luồn tay vào trong vạt áo của nàng. Thạch Lư kinh hãi, muốn hô lên nhưng miệng lại bị Bạch Tước ngăn chặn.

Lúc đến tiệm bán thuốc, Bạch Tước điểm huyết đạo của Thạch Lư, đầu tiên ôm nàng đi vào một khách sạn, sau đó trói nàng ở đó, lập tức cầm phương thuốc ra ngoài, dùng tốc độ cực nhanh mua thuốc về, sau đó cười ngơ ngác về hoàng cung, cả quá trình không tới một khắc.

Thẩm Hành Vu nhìn Bạch Tước mang dược liệu vội vàng đi vào, không thấy bóng dáng Thạch Lư đâu thì hỏi: “Thạch Lư đâu?”

Bạch Tước chợt quỳ một chân trên đất, nói với Thẩm Hành Vu: “Thuộc hạ rất muốn nàng, cầu chủ tử đồng ý.”

“Hả?” Thẩm Hành Vu ngây ngốc, những ngày này, nàng bận rộn chuyện của Tần hoàng và Thần nhi, có chút trì hoãn với chuyện của những người bên cạnh.

“Nàng đã là người của thuộc hạ.” Bạch Tước nói không do dự.

“Cái gì?” Thẩm Hành Vu chấn động, nghĩ thầm, không phải mình ngốc, mà là quá ngốc, hai người này từ lúc nào.

“Aaaa... Bạch tước đại nhân, ta đã đoán ngài nhìn trúng Thạch Lư mà, nhưng mà động tác của ngài cũng nhanh quá!” Hoa Dung ở bên chặc chặc hai tiếng, nhưng mà trong lòng lại cười lớn, lúc các nàng vừa tới, nàng nhìn như rất mê luyến Bạch Tước, nhưng mà nữ tử luôn miễn cưỡng một chút, có lẽ nàng là người phát hiện tâm tư Bạch Tước sớm nhất, cho nên cũng thường xuyên chế tạo cơ hội ở riêng cho hai người, chỉ có điều, tốc độ của Bạch Tước cũng nhanh quá đi.

“Thuộc hạ còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước.” Bạch Tước đứng dậy bước đi, giống như vừa rồi chỉ thông báo một tiếng cho Thẩm Hành Vu, sau đó phui mông chạy lấy người.

Thẩm Hành Vu nhận những dược liệu kia, vừa kiểm tra vừa nói với Mộ Phi Chi ở sau lưng: “Người của chàng bắt người của ta chạy mất rồi.”

“Chỉ cần nàng không bị bắt đi là được rồi.” Mộ Phi Chi ung dung trả lời.

“Nhưng mà, với tính tình đó của Thạch Lư, ta sợ nàng sẽ chịu thiệt.” Thẩm Hành Vu cảm thán một câu, Bạch Tước quá mức nhạy bén, nếu như là Hắc Ung thì tốt hơn, mặc dù lạnh lùng không thích nói chuyện, nhưng mà thoát nhìn giống như là người một lòng, Bạch Tước tron như cá, nhìn không có định tính.

“Đừng có nghĩ hộ người khác, tóm lại, ta sẽ không để nương tử chịu thiệt.” Mộ Phi Chi cười sáng lạn.

“Là sao? Ngây ngốc bị chàng gạt tới tay đã là thua thiệt rồi, được không hả? Chàng còn nói trước kia chúng ta đã quen, vẫn là chàng lừa gạt ta, có thể ta không có quên phần trí nhớ đó, là chàng dụ ta.” Thẩm Hành Vu xem xét dược liệu tốt, để ở một bên, lại lấy chảo ra đảo dược liệ.

“Dù sao cũng đã gạt tới tay, con trai cũng sinh rồi, bây giờ nàng muốn đổi ý cũng vô ích.” Mộ Phi Chi vui vẻ hóm hờ nói.

“Hừ.” Thẩm Hành Vu không nể mặt liếc hắn một cái.

Lại nói tới Bạch Tước, sau khi đưa dược liệu cho Thẩm Hành Vu, vội vàng trở lại khách sạn, lúc hắn trở lại khách sạn, Thạch Lư vẫn bị buộc trên giường, huyết đạo trên người vẫn chưa được cởi bỏ, cho nên nàng vẫn không thể nói chuyện.

“Ta đã trở về.” Bạch Tước đóng tất cả cửa ra vào và cửa sổ lại, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Đôi mắt Thạch Lư bỗng trừng lớn, dùng sức giãy dụa, nhưng mà sợi dây trên người không hề xê dịch, nàng nhìn Bạch Tước trần truồng đứng trước giường, bị dọa sợ muốn chết.

“Nàng đã ngốc như thế thì ta sẽ biểu hiện trực tiếp cho nàng biết.” Khuôn mặt tái nhợt của Bạch Tước lộ ra một chút đỏ ửng, hắn nhìn nữ nhân co rúc trên giường, duỗi tay ra, một chương bay qua, dây thừng lập tức đứt thành từng đoạn. Thạch Lư thấy dây thừng bị đứt thì càng giãy dụa mạnh hơn, nhưng mà trên người bị điểm huyết cho nên nàng không thể nhúc nhích, ánh mắt của nàng càng sợ hãi.

Bạch Tước ngồi lên, vươn tay ôm Thạch Lư đang cứng ngắc vào lòng, đã hơn một tháng nhìn nàng, hôm nay, rốt cuộc hắn cũng có thể ôm nàng vào ngực. Trái tim Bạch Tước bỗng mềm nhũn ra, hắn vươn tay xoa xoa gò má Thạch Lư, rất dịu dàng, mang theo cảm giác tê dại. Khi môi hắn ấn lên môi

Thạch Lưu thì huyết đạo trên người nàng cũng được hấn gỡ ra.

Nhưng cuối cùng, khí lực giữa nam và nữ cách biệt quá lớn, Thạch Lưu vẫn bị Bạch Tước áp dưới thân.

...

Thẩm Hành Vu vẫn bận việc của Huyết linh chi, một đồng lớn được liệu bày trước mặt nàng, khi thì nàng cầm cân thử một chút, khi thì đảo được liệu, tóm lại không hề nhàn rỗi, Hoa Dung thì ôm Thần nhi chơi ở một bên, Mộ Phi Chi đứng bên cạnh Thẩm Hành Vu lau mồ hôi cho nàng, hai người phối hợp hết sức ăn ý.

“Phu quân, chẳng bụng máu Cầu Cầu lại đây.” Thẩm Hành Vu sửa sang lại hết thấy, nói với Mộ Phi Chi.

Vừa nghĩ tới cơ thể nhỏ bé của Cầu Cầu, trong lòng Thẩm Hành Vu cũng có chút áy náy, cả nhà bọn họ nợ Cầu Cầu quá nhiều ân huệ, mà con nhóc đó lúc nào cũng ngoan ngoãn, mỗi ngày trừ ăn ra thì đúng chỉ có làm về dễ thương, giống như những giọt máu kia không phải lấy từ người nợ.

Thẩm Hành Vu nhìn cục tròn vo nằm bên chân mình, trong lòng mềm nhũn, nàng may mắn cỡ nào, mà nhanh thôi, con của nàng cũng sẽ nhìn thấy ánh sáng.

Mộ Phi Chi theo lời mang ly rượu nhỏ cầm tới, Thẩm Hành Vu lại cầm chảo tới, đảo được liệu bên trong, sau đó thỉnh thoảng lại cho vài giọt máu vào.

Bận rộn cho tới trưa, bọn họ cũng không ăn cơm, Mộ Phi Chi thấy nàng vẫn làm luôn tay thì cũng không đi đâu, an tĩnh đứng bên cạnh nàng, thỉnh thoảng lau mồ hôi cho nàng.

“Một nửa Huyết linh chi đã rất khó, hơn nữa, lúc mang thai sư thúc đã kê nhiều đơn thuốc điều dưỡng như vậy, Thần nhi uống thuốc này, tất nhiên sẽ có tác dụng không nhỏ.” Thẩm Hành Vu càng ngày càng hưng phấn, đôi mắt nàng long lanh nhìn Mộ Phi Chi, cười tươi như hoa.

Ngay lúc Thẩm Hành Vu thành công, đột nhiên nghe thấy trong sân có động tĩnh, nàng quay đầu lại, chỉ thấy một bóng hồng chạy tới gian phòng bên cạnh, mà Bạch Tước chạy theo sát bóng dáng này.

“Hoa Dung, đi xem Thạch Lưu làm sao vậy?” Thẩm Hành Vu không di chuyển, nói Hoa Dung qua xe,

Thật ra Hoa Dung cũng nghe thấy động tĩnh trong viện, trong lòng nàng cả kinh, lập tức trả lời rồi chạy tới phòng Thạch Lưu, kết quả nàng vừa chạy tới đã thấy Bạch Tước kéo quần áo Thạch Lưu đứng bên ngoài hành lang.

Nàng lại muốn trốn sao, ta biết là nàng cũng có cảm giác với ta.” Bạch Tước nhìn về mặt không đổi sắc của Thạch Lưu, giọng nói lạnh lùng.

“Ta phải về nghỉ ngơi rồi.” Thạch Lưu hoàn toàn không muốn để ý đến Bạch Tước, hất tay Bạch Tước muốn đi vào.

“Ngài làm gì với nàng ấy vậy?” Tinh cổ chấp của Hoa Dung lại nổi lên, lúc này nàng cũng không thèm để ý đến Bạch Tước đẹp trai nữa, trực tiếp mắng.

“Làm cái gì sao? Tự người xem đi.” Bạch Tước chợt cười lạnh một tiếng, kéo Thạch Lưu tới, xoẹt một tiếng, giật cổ áo Thạch Lưu ra.

Hoa Dung giật mình che miệng, nhìn những dấu hôn chằng chịt trên cổ Thạch Lưu, nhất thời không biết nói gì.

“Tách”, Bạch Tước chỉ cảm thấy một giọt nước rơi xuống mu bàn tay mình, khiến làn da đau nhức. Hấn ngừng đầu lên, trong mắt Thạch Lưu đã đầy lệ. Đáy mắt bình tĩnh của nàng đốt cháy Bạch Tước, hấn cả kinh, vội vàng thu tay về.

Thạch Lưu rất bình tĩnh sửa sang lại y phục của mình, sau đó không nói lời nào, xoay người tiến vào.

“Thạch Lưu.” Hoa Dung muốn đi vào, kết quả, Thạch Lưu khóa trái trong phòng, nàng không vào được.

Nhìn nam nhân đối diện có chút si ngốc, Hoa Dung hung dữ nói hai chữ: “Cầm thú.”

Bên trong nội điện, Thẩm Hành Vu bung một chén thuốc nhỏ đến bên người Thần nhi, dụ dỗ: “Thần nhi, mẫu hậu nấu thuốc cho con, con ngoan ngoãn uống hết nhé, được không?”

Thần nhi rất nhu thuận gật đầu, ngọt ngào nói: “Vâng.”

Thẩm Hành Vu đưa chén thuốc đen sì đến trước mặt Thần nhi, sau đó nói khẽ: “Thần nhi, đây là thuốc mẫu hậu tự nấu, nhất định con phải uống hết, nghe không? Uống hết thì ánh mắt con sẽ từ từ tốt lên.”

Thần nhi khẽ gật đầu, hai tay ôm lấy chén nhỏ, nhắm mắt lại uống.

Thẩm Hành Vu rất cẩn thận nhìn phản ứng của Thần nhi, bởi vì thuốc này vô cùng đáng, nàng chỉ sợ con trai uống một ngụm sẽ phun ra, thuốc này rất khó có, một ngụm cũng rất lãng phí.

Hơn cả mong đợi của Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi, Thần nhi uống thử một ngụm, dù hơi nhú màu nhưng không nhổ ra mà một hơi hết sạch.

Mộ Phi Chi nhận cái chén không, Thảm Hành Vu thì lau miệng nhỏ cho Thần nhi.

Hai tay nhỏ của Thần nhi bắt lấy cánh tay Thảm Hành Vu, rất vui vẻ nói: “Mẫu hậu, Thần nhi ngoan ngoan uống thuốc, rồi Thần nhi có thể trông thấy người và phụ vương sao?”

“Ừ, đúng rồi, khuya nay uống một lần nữa, không bao lâu sau Thần nhi sẽ nhìn thấy.” Thảm Hành Vu đau lòng ôm Thần nhi vào ngực, trong mắt ánh lệ, đây là thịt trên người nàng, làm sao nàng lại không đau lòng chứ.

Sau khi Thần nhi uống thuốc, không thể chống lại dược lực, ngủ rất say, lúc này Thảm Hành Vu mới rảnh rỗi. Mộ Phi Chi lặng yên đi đến phía sau nàng, một tay bế nàng lên.

“Phu quân?” Thảm Hành Vu hô lên.

“Suyt.” Mộ Phi Chi nhìn nhìn Thần nhi đang ngủ, sau đó ôm Thảm Hành Vu đến bên bàn, đau lòng nói: “Ăn com.”

Thảm Hành Vu nghe thấy Mộ Phi Chi nói ăn com mới nhớ, thì ra này giờ bận việc còn chưa ăn com nữa!

Mộ Phi Chi lấy một ít thức ăn nàng thích đặt trong đĩa nhỏ, sau đó hắt mới ăn.

“Đầu bếp của Hoài Nam?” Thảm Hành Vu ăn một miếng, giật mình hỏi Mộ Phi Chi.

“Ừ, cố ý làm cho Tàn Chính Viễn đi tìm.” Mộ Phi Chi gạt đầu.

Đang nói tới Tàn Chính Viễn thì thật kéo, Tàn Chính Viễn đã tới rồi.

Mộ Phi Chi vừa thấy người này thì khuôn mặt lập tức kéo xuống, ghét bỏ nói: “Làm sao ngươi lại tới nữa rồi?”

“Tốt xấu gì thì đây cũng coi như là địa bàn nhà ta, vì sao ta không thể tới?” Tàn Chính Viễn ngồi xuống cạnh Thảm Hành Vu, mắt nhìn bàn thức ăn, món ăn mang theo hương vị của nước khác thật hấp dẫn người khác.

“Địa bàn nhà ngươi? Ngươi nghĩ nơi này là địa bàn nhà ngươi, nhưng người khác không coi ngươi là chủ nhân.” Mộ Phi Chi ôm Thảm Hành Vu lên đùi mình, về mặt chán ghét nhìn Tàn Chính Viễn.

“Tại vì ở chỗ này của các ngươi thì ta được tự tại nhất rồi, ta biết rõ thân phận của ngươi, các ngươi cũng nhìn thấu nguy trạng của ta, bỏ những thứ này thì chúng ta là những người chân thật nhất.” Tàn Chính Viễn trực tiếp bỏ qua Mộ Phi Chi, nói với Thảm Hành Vu.

Thảm Hành Vu bận rộn cả buổi sáng bây giờ cũng không con sức, chỉ đành mặc Mộ Phi Chi ôm lấy, nhưng mà, cho dù là tư thế mập mờ như vậy, cũng không ảnh hưởng đến nàng muốn ăn, nàng cũng không quản giữa hai người đàn ông này giằng co, không để ý.

“Sao thế? Lại đụng phải chuyện khó giải quyết rồi hả? Hay lại bị Tàn Huyền Qua bố trí?” Mộ Phi Chi chuyên chọn những chỗ đau của Tàn Chính Viễn để ra tay.

“Cái gì gọi là bị bố trí, bây giờ ta đang chiếm thượng phong đấy.” Tàn Chính Viễn gọi Hoa Dung, để nàng cầm cho hắn một đôi đũa, sau đó cũng vui mừng cảm thán nói: “Bây giờ ta lại phát hiện, so với ngôi vị hoàng đế thì trên cột người sẽ vui hơn.”

“Nói nhảm.” Mộ Phi Chi dùng ánh mắt nhìn người ngốc để nhìn Tàn Chính Viễn.

Tàn Chính Viễn chẳng muốn nói chuyện với Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi luôn đâm thọc hắn, hắn dứt khoát vừa ăn vừa nói với Thảm Hành Vu: “Nghe nói hôm nay ngươi đã lấy được Huyết linh chi rồi hả.”

“Tứ diện hạ, có chuyện gì ngươi đừng ngại nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng.” Thảm Hành Vu cũng không trả lời hắn, chỉ thúc giục hỏi: “

“Làm sao ngươi biết ta có việc?” Về mặt Tàn Chính Viễn hứng thú nhìn Thảm Hành Vu.

“Trực giác.” Thảm Hành Vu trả lời gọn gàng dứt khoát.

“Ừ, thật sự ta có việc, nhưng mà chờ ta com nước xong nói sau.” Tàn Chính Viễn cười hai tiếng, đột nhiên hắn phát hiện món ăn Hoài Nam ngon vô cùng.

...

Sau khi ăn com xong, Tàn Chính Viễn nhàn nhã lau miệng, nói: “Thái tử phi trong tay ta.”

“Từ khi nào ngươi biết háo sắc cướp người thế?” Thảm Hành Vu giương mắt, lười biếng cọ vào ngực Mộ Phi Chi.

“Lần này ngươi nghĩ lầm rồi, không phải cướp người, mà là cứu người, Tàn Huyền Qua muốn giết người diệt khẩu, nhưng trùng hợp ta cứu được. Bây giờ người nọ còn đang nằm ở biệt viện của ta đấy!” Tàn Chính Viễn nói.

“Ngu ngốc.” Mộ Phi Chi khinh thường nói.

“Ngươi cứu được lúc nào?” Về mặt Thẩm Hành Vu vẫn bình tĩnh.

“Sáng hôm nay, ta tới Phở Đà tự, trùng hợp trông thấy người của Tam ca đẩy Thái tử phi trong giếng ở hậu viện, trước bởi vì sanh non nên Tam ca để Thái tử phi đến Phở Đà tự tỉnh dưỡng, hóa ra chờ dịp này để giết người. Sau đó, ta cứu nàng ta.” Tần Chính Viễn đơn giản thuật lại.

“Theo ta thấy, chỉ sợ bây giờ biệt viện của ngươi đã bị bao vây rồi, không náo tốt thì ngày mai ngộ lớn ngộ nhỏ trong kinh thành đều biết ngươi bắt kính với chị dâu.” Thẩm Hành Vu khẽ gợi ý.

“Thật sao?” Tần Chính Viễn đứng lên, sau đó không nói gì vội vàng đi ra ngoài.

Khi bóng dáng của hắn biến mất không thấy nữa, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu nhìn nhau cười, hai người trăm miệng một lời, cười nói: “Người này đúng là biết giả bộ.”

Thẩm Hành Vu đoán không sai chút nào, sau khi Tần Chính Viễn tiến cung không lâu, biệt viện của hắn cũng bị Tần Huyền Qua bao vây, động tĩnh lớn, khiến không ít người vây xem.

“Chủ tử các ngươi ép Thái tử phi tới đây vài ngày, có phải nên giao người ra rồi không?” Tần Huyền Qua đứng trước cửa biệt viện, giọng nói rất lớn.

Những người vây xem đương nhiên bị bọn thị vệ chặn lại, nhưng giọng Tần Huyền Qua vẫn truyền vào tai bọn họ, đối với những người ở tầng lớp dưới thì đây là tin tức mang tính chất bùng nổ cỡ nào, chẳng lẽ Tứ điện hạ và Thái tử phi có quan hệ, chắc chắn, chuyện trong hoàng gia cũng đủ loạn, trong lòng mọi người nghĩ như vậy.

Lúc Tần Chính Viễn trở lại, những người vây xem đã tự tạo ra những phiên bản khác nhau.

Nói rằng Tứ điện hạ vẫn luôn mê luyến thái tử phi, vất vả lắm mới chờ được tới lúc Thái tử phi thất sủng, bị đưa đến Phở Đà tự tỉnh dưỡng, tâm tình Thái tử phi buồn bực, muốn nhảy giếng, kết quả là bị Tứ điện hạ anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó hai người nhìn nhau hợp nhãn, kết quả là Tứ điện hạ kim ốc tàng kiều, đưa Thái tử phi tới biệt viện hầu hạ.

“Đây là có chuyện gì?” Tần Chính Viễn vội vàng chạy đến, trên mặt còn mang theo vẻ vội vàng, Tần Huyền Qua nhìn hết vào trong mắt, rõ ràng cho thấy tình cảnh của hắn ta, trong lòng hắn cười lạnh vài tiếng, thầm nghĩ, lão Tứ, lần này xem ngươi làm sao.

Tần Chính Viễn hí hóp mắt, sau đó lại giả bộ thô lỗ, hắn tiến lên vài bước, một tay đẩy Tần Huyền Qua.

“Có phải ngươi có ý náo lớn không, rõ ràng là ngươi có ý muốn giết Thẩm Mộng Nhu, ngươi còn không biết xấu hổ oan uổng ta?” Tần Chính Viễn phát giận, rất là thô bạo.

Tần Chính Viễn càng phát hỏa lớn, trong lòng Tần Huyền Qua càng cười vui vẻ. Nhưng mà loại tình cảnh này rơi vào mắt người xem, chỉ thấy Tần Huyền Qua mới là người bị đội nón xanh, cho nên bọn họ đều đồng tình nhìn Tần Huyền Qua, đương kim thái tử bị đệ đệ ruột cho đội nón xanh, đây là chuyện đáng thương cỡ nào chứ.

“Tứ đệ, thả Thái tử phi ra, đừng để chuyện này rơi vào tai phụ hoàng.” Tần Huyền Qua bị thương nhìn Tần Chính Viễn.

“Chó má, ngươi gây động tĩnh lớn như vậy, phụ hoàng không biết được sao? Được, không phải ngươi muốn người sao? Quân gia, mang Thái tử phi ra, đi nhanh lên, đừng làm dơ mắt bốn vương.” Tần Chính Viễn phiền chán vẫy vẫy tay với quân gia.

Quân gia nhận được mệnh lệnh, lập tức đi vào trong sân đón Thẩm Mộng Nhu ra.

Sau khi trải qua sinh non, lại bị ám sát, bây giờ nhìn Thẩm Mộng Nhu có chút tái nhợt, khí chất không được mềm mại tinh tế như trước kia, cảm giác lụn bại rất nhiều. Nàng được thị nữ nâng ra, ánh mắt vừa oán hận lại mê luyến nhìn Tần Huyền Qua, tất cả tâm tình đều hiện lên trong ánh mắt, nói cũng không nói nên lời.

Người ở phía ngoài vì Thẩm Mộng Nhu xuất hiện mà huyền não, nhưng không ai phát hiện, khi Thẩm Mộng Nhu đi qua Tần Chính Viễn, hai người lén trao đổi ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Ta chính là người duy nhất của mẫu hậu con

Sau khi Thẩm Mộng Nhu bị Tần Huyền Qua đưa về Đông cung, thì bị lạnh nhạt. Mà chuyện Tần Chính Viễn dụ dỗ chị dâu mình cũng truyền tới tai Tần hoàng, sáng nay lúc vào triều sớm, trước mặt tất cả các đại thần, Tần hoàng không chỉ lớn tiếng khiển trách Tần Chính Viễn, bề quan hắn một tháng, còn

giáo huấn Thẩm thừa tướng một trận. Từ khi Tần Huyền Qua tính toán Thẩm Mộng Nhu vào, Thẩm thừa tiếng đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào với hắn, cũng bởi vậy, Thẩm thừa tướng dần dần bị mất quyền lực, hôm nay lại bị Tần hoàng mắng một lần, tức thì bị người khác cười nhạo. Tần Chính Viễn thì trái lại, ngoại trừ trừng Tần Huyền Qua vài lần, cũng không làm bất kỳ cử chỉ thô lỗ gì, vừa mới hạ triều, hắn nói giận đùng đùng đi ra ngoài, thế nhưng khi hắn vào trong kiệu, khi mọi ánh mắt bên ngoài đều bị ngăn lại, hắn đột nhiên nở nụ cười, thầm nghĩ: “Thẩm Mộng Nhu, kế tiếp phải nhìn người rồi.”

Lúc này Thẩm Mộng Nhu đang ngồi trong sân ở Đông cung, hôm nay tất cả mọi người trong Đông cung đều biết Thẩm Mộng Nhu đã thất thế, không có đứa trẻ, thừa tướng cũng tràn đầy nguy cơ, cho nên sau lưng nàng ta cũng bị đối xử lạnh nhạt không ít.

Nhưng mà, dù cho tình huống gian nan thế nào, cũng không thấy Thẩm Mộng Nhu có cảm xúc gì quá lớn, ít nhất nàng ta biểu biểu ra như thế. Từ sau khi nàng ta trở lại Đông cung, Tần Huyền Qua chưa từng đi vào chỗ đó, không ít người chờ xem trò hay của nàng ta, chỉ có điều, sự nhẫn nại của nàng ta tốt ngoài ý muốn.

Ngay lúc Tần Chính Viễn bị phạt bệ quan, Thẩm Mộng Nhu ngồi trong sân, thậm chí tóc cũng không vấn lên, trên người nàng ta cũng chỉ choàng một chiếc áo đơn bạc, thoát nhìn càng nhu nhược hơn so với bình thường. Thiếp thân nha hoàn đi từ nhà tới, cầm một chiếc áo choàng trong tay, lo lắng nói với Thẩm Mộng Nhu: “Tiểu thư, ngài nên mặc nhiều quần áo một chút.”

Thẩm Mộng Nhu chỉ cầm quần áo, sau đó suy yếu nói với nha hoàn: “Đi xem Thái tử gia đã trở lại chưa, nếu đã trở lại thì... về đây nói với ta một tiếng.”

“Dạ.” Thị nữ nhanh chóng tới tiền viện nghe ngóng, hôm nay chủ tử không được sung ái, làm nha hoàn cũng bị xem thường theo.

Gió thổi qua mặt, trong ánh mắt Thẩm Mộng Nhu hiện lên một tia ngoan độc.

Tần Huyền Qua, thiếu nợ ta, ta muốn ngươi phải trả toàn bộ.

...

Trong nội cung, Thần nhi ngồi trên đùi Mộ Phi Chi dùng udwa chân, đây là ngày thứ ba bé dùng Huyết linh chi, ngay ngày này là thời gian rất quan trọng, Thẩm Hành Vu ngồi xổm bên người Mộ Phi Chi, vuốt đôi tay nhỏ của con trai, hỏi: “Thần nhi, nói cho mẫu hậu, bây giờ mắt con có cảm giác gì?”

Thần nhi sờ sờ miếng vải trắng che trên mắt, âm ức nói: “Mẫu hậu, lạnh quá, lạnh lạnh.”

Thẩm Hành Vu nghe thấy Thần nhi nói như vậy, trong lòng chợt thở dài một hơi, nàng đứng dậy, trên mặt mang theo nụ cười nhìn Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi vươn tay xoa xoa cái mũi của nàng.

“Mẫu hậu, khi nào Thần nhi có thể lấy vật này xuống, đi ngủ cũng đeo rất khó chịu.” Thần nhi làm bằm oán trách, bởi vì trên mắt có mang theo thuốc, cho nên mấy ngày nay bé ngủ chỉ có thể ngửa đầu, nhưng lại bị phụ hoàng ôm lên giường nhỏ, không thể lộn xộn lấy ra được.

Thẩm Hành Vu xoa đầu bé, cười nói: “Nhanh thôi, ba ngày nữa mẫu hậu sẽ tháo xuống cho con.” Trong lòng nàng rất vui vẻ, bởi vì tình hình của Thần nhi phát triển theo hướng tốt, nếu như hiệu quả tốt thì... ba ngày sau có lẽ Thần nhi sẽ nhìn thấy được.

Xử lý xong chuyện của Thần nhi, Thẩm Hành Vu nhìn Hoa Dung vẫn luôn buồn bực không nở nụ cười, vì vậy lời nàng tới bên cạnh, nhìn thấy xung quanh không có người, lúc này mới hỏi nàng: “Nói đi, chuyện của Bạch Tước và Thạch Lư là thế nào?” Nàng có chút bận tâm, bởi vì đã ba ngày, nàng không thấy cái bóng của Thạch Lư.

“Không tốt.” Hoa Dung lắc đầu, “Mấy ngày nay nô tì vẫn luôn đưa cơm cho Thạch Lư, nhưng nàng chỉ ăn vài miếng nhỏ, hỏi nàng, nàng cũng không nói chuyện.” Hoa Dung kể những chi tiết nhỏ này cho Thẩm Hành Vu nghe.

“Bạch Tước thì sao? Có đi tìm Thạch Lư không?” Thẩm Hành Vu hơi nhíu mày.

“Mỗi trời tối đều canh giữ bên ngoài cửa phòng, nhưng mà Thạch Lư cũng không hề muốn gặp hắn.” Hoa Dung vô lực nói.

“Ta nhớ được người vẫn chạy đuổi theo Bạch Tước ở khắp nơi mà.” Thẩm Hành Vu đột nhiên chuyển hướng, nhìn về phía Hoa Dung: “Hoa Dung, người theo ta lâu như vậy, người hiểu được ý của ta phải không? Ta muốn biết trong lòng người nghĩ thế nào, nếu như người thật sự có cảm giác với Bạch Tước, như vậy chuyện này chỉ sợ chúng ta phải cân nhắc một phen.” Lúc Thẩm Hành Vu nói những lời này, giọng điệu rất nghiêm túc, dù sao Hoa Dung và Thạch Lư đều là thị nữ thân cận nhất bên cạnh nàng, nói là thị nữ nhưng không khác gì tỷ muội.

Hoa Dung quỳ phịch xuống, ngẩng đầu lên, ủy khuất nói: “Chủ tử, người ta chỉ thích những người nhìn đẹp mắt, nếu Quý y không cười âm hiểm cả ngày thì nô tì cũng sẽ đuổi theo hắn.”

“Nếu như người thích Bạch Tước, chuyện này ta sẽ suy nghĩ một lần nữa, nhưng nếu người không có ý đó, ta muốn người chăm sóc cho Thạch Lư thật tốt, biết chưa? Ta không muốn các người không vui chỉ vì một nam nhân.” Thẩm Hành Vu dặn dò nàng.

“Nô tì biết.” Hoa Dung gật đầu, nhưng lập tức mím miệng nói với Thẩm Hành Vu: “Chủ tử, người đi xem Thạch Lư, haiz, nô tì cũng không có biện pháp.” Có một số việc, Hoa Dung không tiện nói thẳng, chỉ có thể nói Thẩm Hành Vu tự mình đi xem.

Thẩm Hành Vu nhớ rõ lần trước nhìn thấy Thạch Lư, Thạch Lư mím miệng không nói gì. Trông thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Hoa Dung, nàng nghĩ, vẫn nên tự mình đi xem thì tốt hơn, nha đầu kia lần đầu tiếp xúc với tình yêu, sợ là tay chân luống cuống.

Chỉ có điều, Thẩm Hành Vu không ngờ lúc các nàng đến phòng Thạch Lưu, lại trông thấy một bóng dáng chán chường ý bên ngoài, dựa lưng vào cửa, hấn cúi thấp đầu, khí tức chán chường lan ra từ người hấn.

“Bạch Tước?” Thẩm Hành Vu thử gọi một tiếng.

Người nọ ngẩng đầu lên, khuôn mặt không biến sắc, trong lòng Thẩm Hành Vu chấn động, đây là cái tên bạch y công tử thích sạch sẽ đó sao? Trên mặt có râu lún phún, thậm chí vành mắt còn có vết thâm, giống như đã lâu không ngủ, áo choàng trên người cũng nhăn nhúm.

“Chủ tử.” Bạch Tước vô lực kêu lên.

“Bạch Tước, ngươi vào đi.” Thẩm Hành Vu ngăn lại động tác ngăn cản của Hoa Dung, nói với Bạch Tước, sau đó đẩy cửa đi vào.

Bạch Tước hình như rất sợ hãi, không hề cất bước. Thẩm Hành Vu quay người lại, trong mắt lạnh nhạt, lạnh lùng nói: “Ta nghĩ, ngươi nên cho ta một câu trả lời thỏa đáng, cũng nên cho Thạch Lưu một công đạo.”

Trong phòng rất sạch sẽ, vẫn là phong cách trước giờ của Thạch Lưu, Thẩm Hành Vu nhìn lên giường, nhưng trên giường không có người, nàng hơi nghiêng người, lúc này mới nhìn rõ Thạch Lưu đang ngồi trước cửa sổ, cửa sổ mở hướng ra ngoài, nàng dựa lưng về phía ba người, bóng lưng cô đơn và tịch mịch.

Nhìn Thạch Lưu ngồi ở chỗ kia, Bạch Tước phản ứng nhanh hơn bất cứ ai, người hấn nhoáng lên, vươn tay nắm bộ y phục bên cạnh, tới chỗ Thạch Lưu, khoảng cách gần như thế, đến cạnh nàng chỉ trong nháy mắt.

Hấn khoác y phục lên người Thạch Lưu, sau đó lùi về trong nháy mắt, trên khuôn mặt chán chường lộ vẻ khản trương, hấn sợ mình lại chọc giận nàng.

Thạch Lưu chậm rãi đứng dậy, sau đó quay lại, cúi người với Thẩm Hành Vu, sau đó bình tĩnh nói: “Chủ tử, người tìm Thạch Lưu có chuyện gì?”

Thẩm Hành Vu có chút lo lắng nhìn nàng, tiến lên vài bước, kéo nàng ngồi lên nệm, sau đó vẫy vẫy tay với Bạch Tước: “Bạch Tước, ngươi cũng tới đây.”

“Hoa Dung, ngươi ra ngoài trông coi, không cho phép ai tiến đến.” Thẩm Hành Vu phân phó cho Hoa Dung.

Đợi tới khi Hoa Dung đi ra ngoài, Thẩm Hành Vu đứng dậy, nói với Thạch Lưu: “Thạch Lưu, Thần nhi nhắc tới ngươi mấy ngày nay rồi.”

Thạch Lưu hoàn toàn không ngờ Thẩm Hành Vu sẽ nói những lời này, đầu tiên nàng ngăn người, sau đó mới thấp giọng nói: “Nô tỳ cũng nhớ ngài ấy.”

“Bạch Tước, Thạch Lưu là người thân cận nhất bên cạnh ta, từ khi ta tới Hoài Nam, nhờ có nàng và Hoa Dung ở bên cạnh ta, bây giờ ta chỉ cho ngươi hai lựa chọn, nếu như ngươi có thể bình tĩnh và đưa ra quyết định chính xác, ngươi được giữ lấy nàng, nếu như không thể, ngươi lập tức biến mất trước mắt nàng.

“Không, thuộc hạ tuyệt đối không buông tay.” Đôi mắt Bạch Tước hiện vẻ cố chấp, khí tràng ban đầu trở lại, hấn rũ mắt xuống nhìn người ngồi trên giường, giọng điệu bi thương: “Vì sao, nàng lại không tin ta?”

“Ta không nói được mấy câu với ngươi, ngươi liền trối ta lại, còn làm ra loại chuyện đó, ngươi muốn ta tin tưởng thế nào, tin tưởng như thế nào, ngươi thật sự yêu thích ta sao?” Thạch Lưu bình tĩnh rút cuộc cũng bạo phát, nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Bạch Tước làm với nàng mấy hôm trước, mỗi khi nghĩ đến tư vị bị người bức bách thì nàng đều rất khó chịu, mặc dù cuối cùng Bạch Tước cũng đã dừng lại.

“Cái này hoàn toàn không nằm trong phạm vi ta có thể khống chế, ta có thể khống chế bản thân mình thích nàng sao? Ta không khống chế được, thậm chí ngay cả nàng trốn tránh ta cũng không khống chế được, ta chỉ có thể bức nàng tiếp nhận nó.” Tính tình Bạch Tước cũng phát hỏa, giọng nói không khỏi lớn lên, có chút như muốn phát điên. Sau khi rống sau, hấn đột nhiên yên tĩnh trở lại, hấn bỏ qua Thẩm Hành Vu, đi lên phía trước, giọng nói không chắc hấn, có chút thì thào nói: “Rất xin lỗi, vừa rồi là ta...”

“Bạch Tước, nhớ rõ phải cho ta đáp án, hai chọn một.” Thẩm Hành Vu cũng không quay đầu đi ra ngoài, nàng lắc đầu trong lòng, thầm nghĩ, vẫn là trở về tìm cha đứa nhỏ đi.”

Từ bên trong đi ra, Thẩm Hành Vu trông thấy Hoa Dung ngồi trên ghế đá ở sân nhỏ. Thẩm Hành Vu đi qua vỗ vỗ bờ vai nàng, sau đó đi tới chủ điện.

Lúc Thẩm Hành Vu trở về, Mộ Phi Chi đã tắm rửa sạch sẽ cho Thần nhi, bởi vì mắt của bé không thể thấm nước, nhưng thẳng thớm này lại thích sạch sẽ, nên việc tắm rửa này tốn rất nhiều sức của Mộ Phi Chi.

“Đã trở lại rồi sao?” Mộ Phi Chi giương mắt nói.

“Ừ.” Thẩm Hành Vu đặt mông ngồi xuống, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, nói với Mộ Phi Chi: “Phi Chi, ban đầu ta đáp ứng gả cho chàng, đây đúng là quyết định vội vàng.”

“Tại sao nghĩ vậy?” Mộ Phi Chi nhíu mày.

“Ồm, thành thân lâu không có cảm giác của trước kia nữa.” Thẩm Hành Vu lẩm bẩm một tiếng.

“Thần nhi, mẫu hậu con ghét bỏ con.” Mộ Phi Chi đột nhiên cúi đầu nói với Thần nhi.

“Tại sao lại thế?” Thần nhi nắm lấy vạt áo Mộ Phi Chi.

“Không có con, thì ta chính là người duy nhất của mẫu hậu con.” Mộ Phi Chi cười ra tiếng.

Thần nhi: “...”

Thẩm Hành Vu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy.

Đồng cung,

Tần Huyền Qua nhìn tiểu thị nữ đang nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, lạnh lùng trả lời: “Ta không rảnh, người đi về trước đi.”

“Thái tử điện hạ, tiểu thư nàng, tiểu thư...” Thị nữ này chính là đại nha hoàn bên người Thẩm Mộng Nhu, chủ tử thất sủng, Tần Huyền Qua bày ra vẻ mặt như vậy, cũng nằm trong dự liệu của nàng, nhìn biểu cảm càng ngày càng phiền chán trên mặt Tần Huyền Qua, thị nữ này mới quyết định trở về, hảo hảo nói với tiểu thư nhà mình một chút.

Sau khi để nha hoàn kia đi ra ngoài, thuộc hạ đang nghiền mực mở miệng hỏi: “Vị chủ tử kia luôn luôn rất an tĩnh, bây giờ lại phái nha đầu đến, có phải có chuyện gì không?”

“Đã không còn giá trị lợi dụng, một cước đá rơi là tốt rồi, không cần làm nhiều việc vô ích làm gì.” Tần Huyền Qua không ngẩng đầu, chỉ lạnh lùng nói.

“Vâng, thuộc hạ hiểu rõ.” Người nọ cúi đầu, tiếp tục nghiền mực.

Từ thư phòng trở về, Tiểu Diệp nhìn thấy Thẩm Mộng Nhu vẫn ngồi ở chỗ cũ, tám chân trên người che khuất cổ của nàng, nàng ta có chút do dự, sau đó mới tiến lên nói.

“Tiểu thư...”

“Không đến phải không?” Giọng nói của Thẩm Mộng Nhu cực kỳ bình tĩnh, giống như đã sớm dự liệu được kết quả này, vẻ mặt cũng không vì tin tức này mà dao động.

“Vâng.” Tiểu Diệp gật đầu đáp, sau đó liền ủy khuất nói với Thẩm Mộng Nhu: “Tiểu thư, chúng ta có thể hỏi phủ Thừa tướng. Hiện giờ mọi người đều xem thường chúng ta, chúng ta trở về phủ, nhất định sẽ không phải khổ sở như vậy nữa.”

“Chúng ta sẽ về.” Giọng nói của Thẩm Mộng Nhu rất nhỏ.

Tiểu Diệp nhìn bộ dạng không bình tĩnh của nàng, trong lòng rất bi thương, vừa muốn nói, liền nghe thấy Thẩm Mộng Nhu lại lên tiếng: “Tiểu Diệp, đỡ ta vào đi thôi.”

Tất cả lời nói của Tiểu Diệp đều bị nghẹn lại, nàng bước lên phía trước đỡ Thẩm Mộng Nhu dậy, sau đó đỡ nàng đi vào bên trong. Bóng dáng tiêu điều của hai người thoạt nhìn trông rất thê lương.

Từ sau khi Tần Huyền Qua đuổi thị nữ của Thẩm Mộng Nhu trở về hôm đó, cuộc sống trong viện của các nàng càng thêm khổ sở, nhưng mà, Thẩm Mộng Nhu trên danh nghĩa vẫn là Vương phi, cho nên, người bên ngoài cũng không dám khiêu chiến với nàng. Ngoài dự liệu của người ở Đồng cung, Thẩm Mộng Nhu luôn biểu hiện rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức Tần Huyền Qua có chút giật mình.

Chẳng qua, thời gian gió êm sóng lặng lâu, cuối cùng cũng sẽ xảy ra chuyện, hôm đó Tần Huyền Qua vừa hạ triều trở về, quán ra liền vội vàng ra đón.

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Huyền Qua nhíu mày nhìn bộ dạng sốt ruột của quán gia.

“Vương phi cắt cổ tay, Điện hạ, tuy là hiện giờ Thẩm Thừa tướng thất thế, nhưng cũng chưa hoàn toàn ngã xuống, chúng ta cũng không thể mặc kệ.” Quán gia dẫn Tần Huyền Qua đi đến viện của Thẩm Mộng Nhu, Tần Huyền Qua có chút phiền chán, từ lần trước sau khi lợi dụng Thẩm Mộng Nhu để cắt đứt quan hệ với Tần Chính Viễn, hắn liền không bước vào trong viện của Thẩm Mộng Nhu nữa.

Có lẽ là lâu không tới, Tần Huyền Qua cảm thấy có chút xa lạ, nhưng mà, ý niệm này chỉ xuất hiện một lần trong đầu, sau đó hắn liền mang bộ mặt tình cảm đi vào, thời điểm đi vào, thái ý vừa mới đi, Thẩm Mộng Nhu mặt không có chút mất nằm ở trên giường, trên tay băng một lớp vải trắng thật dày, ấn

ấn chảy ra vết máu đỏ, hai người thị nữ đứng ở bên giường không ngừng lau nước mắt.

“Điện hạ, người đã đến rồi.” Có lẽ là nghe được động tĩnh, Thẩm Mộng Nhu cố sức mở mắt, về mặt có chút ủy khuất nhìn Tần Huyền Qua.

“Điện hạ, ta có thể nói với người vài câu không?” Thẩm Mộng Nhu nói với Tần Huyền Qua.

Tần Huyền Qua nhíu mày thật chặt, cuối cùng cũng gật đầu, quẩn ra và hai thị nữ vừa nhìn thấy hấn gật đầu, lập tức lui ra ngoài.

“Điện hạ, người đã lâu không để ý đến Nhu nhi, Nhu nhi rất nhớ người.” Trong nháy mắt khi cửa phòng đóng lại, Thẩm Mộng Nhu ho khan một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói.

Tần Huyền Qua vẫn đứng yên tại chỗ như cũ, không hề động đậy, cũng không nhúc nhích một bước, trên mặt cũng không có biểu cảm nhìn Thẩm Mộng Nhu.

“Điện hạ, hiện giờ Nhu nhi cái gì cũng không có, đứa nhỏ cũng không có, thanh danh cũng không có, thậm chí, tất cả mọi thứ đều không có, chỉ còn là một cái mạng này.” Thẩm Mộng Nhu nói tiếp: “Nhu nhi biết, Điện hạ đã muốn buông tay Nhu nhi, nhưng qua vài ngày nữa chính là sinh thần của Nhu nhi, Điện hạ, khụ khụ, Điện hạ có thể bồi Nhu nhi một ngày không?” Thẩm Mộng Nhu cố hết sức nói.

Rốt cuộc Tần Huyền Qua cũng tiến lên vài bước, chỉ vào cánh tay nàng nói: “Đây là có chuyện gì?”

“Đây là có chuyện gì, Điện hạ không biết sao?” Hai mắt của Thẩm Mộng Nhu tràn đầy nước mắt, bộ dạng thật khiến cho người ta cảm động.

“Được.” Cũng không biết qua bao lâu, Tần Huyền Qua cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy, nhưng, nhìn khuôn mặt trắng bệch cuối cùng cũng mỉm cười của Thẩm Mộng Nhu, trong chớp mắt hấn cảm thấy yên lòng, không nói gì thêm nữa, liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Tần Huyền Qua rời đi, Thẩm Mộng Nhu không tiếng động nở nụ cười, một mình nhìn không rõ cái lưới, xem như đang theo giúp người nào đó thu xếp đi.

...

Hiện giờ, cách thời gian Thẩm Hành Vu chữa bệnh cho Tần hoàng đã qua hai tháng, cách thời gian Thần nhi dùng Huyết linh chi đã qua nửa tháng, lúc trước, khi thời điểm lấy tám vài trắng che trên mắt Thần nhi xuống, làm bọn họ cảm thấy hơi thất vọng, ánh mắt của Thần nhi vẫn không nhìn thấy, trong mắt hấn vẫn là một mảnh đen tuyền.

Vì thế nửa tháng này, Thẩm Hành Vu càng thêm để ý, thường cứ cách vài ngày sẽ bắt mạch cho Thần nhi, không có việc gì sẽ xoa bóp chung quanh mắt cho Thần nhi một chút, cho đến khi hấn ngủ.

“Mẫu hậu, có phải mắt của Thần nhi vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy gì sao?” Hôm nay khi Thẩm Hành Vu xoa bóp mắt cho Thần nhi, Thần nhi đột nhiên bỏ nhào vào lòng Thẩm Hành Vu, khóc nói.

“Làm sao có thể chứ? Thần nhi sẽ nhìn thấy.” Thẩm Hành Vu vuốt tóc Thần nhi, ôm hấn vào trong lòng mình, ôn nhu hỏi: “Thần nhi không tin mẫu hậu sẽ chữa khỏi cho con sao?”

“Không có, Thần nhi không có không tin mẫu hậu.” Thần nhi dùng y phục của Thẩm Hành Vu lau lau nước mắt, sau đó giống như Cầu Cầu, nằm vào trong lòng Thẩm Hành Vu, chu cái miệng nhỏ nói: “Mẫu hậu, người nhất định sẽ chữa khỏi mắt cho Thần nhi phải không?”

“Đúng, cho nên Thần nhi phải tin tưởng mẫu hậu, được không?” Thẩm Hành Vu ôm Thần nhi đến nhuyển tháp đối diện, trùng hợp thấy Mộ Phi Chi từ ngoài đi đến.

“Đã xử lý xong tấu chương rồi sao?” Thẩm Hành Vu hỏi hấn.

“Phụ vương ôm ôm.” Thần nhi vừa nghe thấy lời nói của Thẩm Hành Vu, biết là Mộ Phi Chi đã trở lại, vì ở trong lòng Thẩm Hành Vu đưa bàn tay nhỏ về phía Mộ Phi Chi, vội vàng muốn Mộ Phi Chi ôm.

Mộ Phi Chi đưa tay ôm lấy Thần nhi, sau đó tức giận nghiêng răng nói: “Đỗ Trọng đáng chết, lại để cho người ta vội vàng dùng bát bách lý (tám trăm dặm ý khẩn cấp) đưa đến mấy tấu chương không quan trọng, thật sự là rất nhàm chán.”

“Chúng ta đã ở nơi này gần người hơn hai tháng, đừng nói là sư thúc, ngay cả các đại thần của Hoài Bắc cũng đều tỏ vẻ dị nghị, ngày hôm qua khi chúng ta đến đại điện, chẳng không nghe thấy, Tần hoàng nói các đại thần đàm luận việc này không ít đâu.” Thẩm Hành Vu tiến lên dựa vào trong ngực hấn, có chút mệt mỏi nói: “Ta cũng nhớ nhà, chờ đến khi lấy được một nửa được kia, chúng ta liền trở về đi.”

“Được.” Mộ Phi Chi dùng tay kia ôm Thẩm Hành Vu vào trong lòng.

Ngay tại thời điểm Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi nói chuyện, Thạch Lưu và Hoa Dung bưng trà đến, kết quả, Bạch Tước đi theo sau Thạch Lưu, Thẩm Hành Vu giương mắt, nhìn tinh thần rạng rỡ của Bạch Tước, cũng với Thạch Lưu không nói lời nào ở phía trước, trên môi hiện ra một nụ cười mỉm.

“Ngồi trên đùi phụ vương.” Mộ Phi Chi theo thói quen ôm Thần nhi ngồi trên đùi hấn, để Thần nhi nắm lấy y phục của mình, lúc này hấn mới giờ tay ra, rót một ly trà cho Thẩm Hành Vu trước, sau đó lại rót một chút nước ấm vào chén nhỏ đặt vào trong tay Thần nhi, nói: “Ôm.”

“Phụ vương, vì sao Thần nhi không được uống nước trà?” Thần nhi tựa vào trong lòng Mộ Phi Chi, hai tay ôm chén nhỏ, rất tò mò hỏi.

“Xú tiểu tử, hiện giờ mũi cũng thính như vậy rồi.” Mộ Phi Chi chỉ cho rằng xú tiểu tử này ngửi hương vị mà đoán được, chứ căn bản không nghĩ đến một loại khả năng khác.

“Nào có trà màu trắng chứ? Thần nhi cũng muốn uống trà.” Thần nhi ghét bỏ lắc đầu nói: “Thần nhi không muốn uống nước.”

“Bóp.”

“Bóp.”

Thanh âm của hai cái cốc liên vang lên trong phòng, Mộ Phi Chi phản ứng trước tiên, hần tiếp nhận cái cốc trong tay Thần nhi, sau đó đặt Thần nhi đứng ở trên đùi mình, nhìn cặp mắt có thần của Thần nhi, giọng nói có chút run run: “Con ngoan, nói cho Phụ vương biết, con nhìn thấy gì?”

Thần nhi trừng mắt, sau đó mới vươn bàn tay nho nhỏ sờ sờ mặt Mộ Phi Chi, nói: “Phụ vương quá đẹp, Thần nhi cũng sẽ đẹp giống như Phụ vương sao?”

Nếu là ngày thường, Thần nhi nói những lời này chắc chắn sẽ bị Mộ Phi Chi mắng một trận, nhưng hiện giờ, Mộ Phi Chi một chút kinh hách còn chưa nói, ngực hần xuất hiện một loại cảm giác nhộn nhạo, giống như lần đầu tiên ôm tiểu đoàn tử này, cảm giác thật giống như lần đầu tiên nghe được hần kêu Phụ vương, mềm yếu, thậm chí là muốn rơi lệ.

Thẩm Hành Vu ngồi ở bên cạnh hai phụ tử che miệng khóc, hai dòng nước mắt chảy xuống dọc theo gò má nàng, nhìn bóng dáng nho nhỏ đứng ở trên đùi phụ thân hần, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng mềm mại.

“Thần nhi, nói cho Phụ vương biết, mẫu hậu của con có đẹp không?” Mộ Phi Chi ôm Thần nhi xoay người, tuy rằng hần cực lực ức chế, nhưng đã sớm bị hai thị nữ và Bạch Tước nhìn ra được, thật ra hần vô cùng kích động.

Thần nhi ngồi trong lòng Mộ Phi Chi, quay đầu nhìn Thẩm Hành Vu lệ rơi đầy mặt, hần liền vươn tay nhỏ bé trước mặt Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu ôm lấy Thần nhi, quây quanh chớp mũi đều là mùi thơm của sữa ở trên người hần. Thần chi cố sức ngẩng đầu lên, nhìn hai mắt tràn đầy nước mắt của Thẩm Hành Vu, rất ngọt ngào ngây thơ nói: “Mẫu hậu rất đẹp, nhưng mà, hình như Phụ vương đẹp mắt hơn một tý. Mẫu hậu, Thần nhi giống phụ vương nhiều hơn, hay là giống mẫu hậu nhiều hơn?”

“Phốc.” Thần nhi vừa nói dứt lời, Bạch Tước liền bật cười một tiếng, ngay cả Thạch Lưu và Hoa Dung cũng toét miệng cười.

“Thần nhi tự mình nhìn chẳng phải sẽ biết sao?” Trong mắt Thẩm Hành Vu còn vương nước mắt, hai tay ôm lấy thân mình nho nhỏ, nhìn ánh mắt sùng ái của Mộ Phi Chi, rốt cuộc nàng liền khóc ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Tiểu tử này, trầm thích

Chuyện Thần nhi có thể nhìn thấy làm cho tất cả mọi người trong cung điện đều rất cao hứng, Thạch Lưu che miệng nhìn tiểu oa nhi này, kích động đến mức kém chút nữa bật khóc, Bạch Tước ngồi xổm trước mặt nữ nhân của mình, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn giơ tay ôm lấy nàng, thậm chí hần còn cảm nhận được thân thể người nọ va chạm vào vòm ngực cứng rắn của hần, cuối cùng Thạch Lưu cũng không đẩy hần ra.

Hoa Dung nghe thấy Thần nhi muốn soi gương, vội vàng đi lấy một chiếc gương đồng lớn đến, nhét vào trong lòng Thần nhi.

Đây là lần đầu tiên Thần nhi sờ đến chiếc gương lớn như vậy, đầu tiên hần đặt gương trên đùi Thẩm Hành Vu, sau đó liền trượt xuống từ trên đùi Mộ Phi Chi, lúc này mới nằm sấp bên người Thẩm Hành Vu, rất tò mò nhìn cái gương nho nhỏ. Chỉ thấy trong gương phản chiếu một người nho nhỏ mặc áo choàng tím, cổ tay áo choàng dùng kim tuyến thêu hoa văn phức tạp, đỉnh đầu hần có một búi tóc nho nhỏ, khuôn mặt tròn tròn, một đôi mắt sáng rất có thần, khuôn mặt tuy nhỏ, nhưng đẹp mắt giống y như phụ vương. Nghĩ đến khuôn mặt Phụ vương, Thần nhi liền quay đầu lại, đánh giá Mộ Phi Chi một chút, sau đó mới ngẩng đầu nói với Thẩm Hành Vu: “Mẫu hậu, có phải sau này khi Thần nhi trưởng thành cũng sẽ đẹp mắt giống như phụ vương không?”

“Tiểu chủ tử còn chưa lớn mà đã thích chưng diện như vậy rồi.” Hoa Dung ở bên cạnh trêu ghẹo nói.

Thẩm Hành Vu cũng cười theo, nàng ôm Thần nhi vào trong lòng mình, một bên vừa kéo lại áo choàng nhỏ cho hần, một bên khẽ cười nhìn Mộ Phi Chi ngồi phía đối diện nói: “Khi Thần nhi trưởng thành sẽ càng đẹp mắt hơn Phụ vương con.”

“Oa oa!” Thần nhi vỗ hai tay nhỏ vào nhau hoan hô, một đôi mắt sáng bởi vì khôi phục lại thị lực mà trở nên sáng rực rỡ.

“A Vu, nàng có biết chỗ nào của Thần nhi giống nàng nhất không?” Mắt Mộ Phi Chi đầy ôn nhu nhìn Thẩm Hành Vu, hỏi.

“Rõ ràng là ta sinh, nhưng chỗ nào cũng giống y như chàng.” Thẩm Hành Vu chu miệng, áp ứng nói: “Khi đó, Vương tử có nói, Thần nhi và chàng hồi nhỏ giống như là khắc ra từ một cái khuôn.”

“Các người đi ra ngoài trước đi.” Mộ Phi Chi nói một câu với ba người kia, vừa mới dứt lời, bọn họ liền bỏ chạy không còn thấy bóng dáng.

“Thần nhi, lại đây.” Mộ Phi Chi thu lại biểu cảm trên mặt, hắn có chút nghiêm túc nói với Thần nhi.

Thần nhi còn toét miệng cười, hắn cười khanh khách đi qua chỗ Mộ Phi Chi, sau đó nhấc chân nhỏ bò lên trên đùi Mộ Phi Chi.

“Phụ vương, người muốn nói cái gì với con vậy?” Ánh mắt có thể nhìn thấy mọi thứ, Thần nhi rất vui mừng, hắn nắm lấy y phục của Mộ Phi Chi, vô cùng vui vẻ nhìn gương mặt tuấn tú của Mộ Phi Chi, tưởng tượng đến bộ dạng sau này của mình.

“Thần nhi, con nhìn mẫu hậu.” Mộ Phi Chi đưa hai tay giữ lấy tiểu thân thể đang không ngừng ngo ngoáy, sau đó nói với Thần nhi: “Thời điểm mẫu hậu con sinh con kém chút chết đi, cho nên, cả đời này con đều phải đối tốt với nàng, nhớ chưa?”

Một câu nói, lại dễ dàng khiến cho vành mắt Thẩm Hành Vu đỏ lên, nàng nhìn nam nhân đối diện đang dậy thì từ, trong lòng liền thỏa mãn, một ngày này, một lớn một nhỏ làm cho nàng cảm động rất nhiều.

“Khốn kiếp, lại khiến ta khóc.” Thẩm Hành Vu đứng dậy, vừa muốn động, Mộ Phi Chi lại trước nàng một bước đứng dậy ôm cả nàng vào Thần nhi, nàng vui đùa ở trên vai hắn, cuối cùng nhịn không được khóc ra tiếng.

Phát tiết cũng có, cao hứng cũng có, tóm lại, nàng là muốn tránh ở trong lòng Mộ Phi Chi khóc, thật là kỳ quái, trước kia nàng không biết khóc ra sao, từ sau khi gả cho Mộ Phi Chi, lại khóc rất nhiều lần.

...

Ánh mắt của Thần nhi không giống như dự liệu trước của Thẩm Hành Vu, mà là khôi phục rất tốt, một lần nhìn thấy, sau đó không xuất hiện thêm chuyện gì ngoài dự liệu, thị lực khôi phục, cho nên Thần nhi nói nhiều hơn trước, cả ngày trong cung điện đều nghe thấy giọng nói líu ríu của hắn.

Khoảng cách ba tháng càng ngày càng đến gần, hôm nay khi Thẩm Hành Vu đến hạ châm cho Tần Hoàng, Mộ Phi Chi ôm lấy Thần nhi đang lăm lăm bầu vú ở bên cạnh Cầu Cầu, đi theo Thẩm Hành Vu.

Đến Ngự thư phòng, Tần Hoàng vừa mới phê duyệt tấu chương xong, hắn buông bút son, vừa muốn mở miệng nói chuyện với Thẩm Hành Vu, kết quả liền nhìn thấy Mộ Phi Chi ôm tiểu oa nhi trong lòng.

“Sao hôm nay tiểu tử này cũng theo tới đây vậy.” Bởi vì cảm giác đau đầu càng ngày càng ít, cho nên gần đây tâm tình của Tần Hoàng không tệ, tuy là dùng Huyết linh chi để đổi, nhưng hắn vẫn thật sự rất cảm kích Thẩm Hành Vu, nếu không có Thẩm Hành Vu, hắn sẽ không thể chữa khỏi hãn căn bệnh cũ này được, hơn nữa, hắn thật sự rất thương thức Mộ Phi Chi, cho nên, thái độ đối với bọn họ rất tốt.

“Hoàng đế gia gia tốt.” Thần nhi ru rú ở trong lòng Mộ Phi Chi, cười tủm tỉm nói với Tần Hoàng.

Tần Hoàng bị giọng nói mềm yếu của Thần nhi làm cho chấn động, đúng lúc này Mộ Phi Chi cũng đặt Thần nhi xuống, Thần nhi chạy đến bên cạnh Thẩm Hành Vu, túm lấy váy Thẩm Hành Vu, trốn sau lưng nàng, khanh khách cười với Tần Hoàng.

“Hoàng đế gia gia, Thần nhi có thể nhìn thấy rồi!” Hiện giờ Thần nhi giống như đang khoe ra bảo bối của mình, gặp ai cũng nói với người ta mắt hắn có thể nhìn thấy rồi.

“Tiểu tử này, trầm thích.” Tần Hoàng nhìn thân hình mập mạp của Thần nhi, nghe giọng nói ngọt ngào ngây thơ của hắn, ha ha cười phá lên, rất vừa lòng nói.

“Nếu Tần Hoàng thích, có thể kêu nhi tử của người sinh một đứa.” Mộ Phi Chi vẫy Thần nhi, Thần nhi vui mừng chạy tới.

“Ta cũng muốn.” Tần Hoàng tròn mắt nhìn hắn.

“Con ngoan, về sau không nên tùy tiện kêu gia gia, có biết không.” Mộ Phi Chi sờ đầu Thần nhi.

Thần nhi có chút không hiểu, hắn vươn tay nhỏ chỉ vào Tần Hoàng: “Phụ vương, vậy con nên kêu là gì?”

Mộ Phi Chi nhún mày nói: “Coi như không thấy.”

“...” Thẩm Hành Vu im lặng, phu quân, chẳng lẽ chàng đã quên nhi tử của chàng có thể nhìn thấy rồi sao?

Tần Hoàng hừ lạnh một tiếng, yên tĩnh ngồi xuống, để cho Thẩm Hành Vu châm cứu cho hắn. Thẩm Hành Vu mở túi ra, Mộ Phi Chi đứng ở bên cạnh, trong mắt đều là nàng.

Thần nhi vui sướng hải lòng chạy tới chạy lui trong Ngự thư phòng, tuyệt không thành thật.

Ngay lúc Thẩm Hành Vu vừa mới đâm kim vào trán Tần Hoàng, bên ngoài Ngự thư phòng liền vang lên tiếng của Kính Tài, chỉ nghe thấy Kính Tài nói: “Hoàng thượng, Tứ điện hạ cầu kiến.”

“Tuyên.” Tần Hoàng từ từ nhắm hai mắt, hướng ra ngoài nói.

“Nhi thần bái kiến Phụ hoàng.” Tần Viễn Chính đầu tiên là chào hỏi Tần Hoàng một tiếng, sau đó mới nói với Mộ Phi Chi: “Mọi người trong cung đều nói hai người các ngươi một tác cũng không rời, hiện giờ, ngay cả khi phụ hoàng ta hạ châm, người cũng muốn đi theo, quả nhiên, lời đồn đại không phải là giả.”

“Nghe nói Tứ điện hạ đã gần hai mươi, nhưng lại chưa đón dâu.” Trên mặt Mộ Phi Chi rất lạnh nhạt, chẳng qua biểu cảm trên mặt cũng có chút hứng thú.

Tần Viễn Chính còn chưa có phản ứng kịp vì sao Mộ Phi Chi lại muốn nhắc đến vấn đề này, thì Tần Hoàng đã cho hắn đáp án rồi.

“Lão Tứ, chừng nào thì người sinh tôn tử cho trẫm, trong cung đã nhiều năm không có bóng dáng của tiểu hài tử rồi.” Tần Hoàng hí mắt nói với Tần Chính Viễn.

“A.” Tần Chính Viễn có chút khó xử nói: “Phụ hoàng, nhi tử không có nữ tử, không thể sinh đứa nhỏ.”

“Ha ha.” Thẩm Hành Vu phì một tiếng bật cười, ngay cả Thần nhi cũng ha ha cười thành tiếng.

Tần Chính Viễn nghe thấy tiếng của Thần nhi, trong đầu liền hiểu góc rẽ, nhưng mà, hắn thật vất vả mới ra thoát ra được trước thời hạn, nghĩ đến Tần Huyền Qua, con người của Tần Chính Viễn liền chuyển, nói: “Nếu nói về vấn đề con cháu, cũng là tam ca có trước. Nhưng mà, đứa nhỏ của Tam tẩu đã bị sảy mất, thật là đáng tiếc.”

“Hừ, xem ra nhốt người quá ít, ngược lại người cái gì cũng biết.” Tần Hoàng hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Hành Vu cẩn thận hạ châm như trước, Tần Chính Viễn bồi ở bên cạnh tán gẫu với Tần Hoàng, Mộ Phi Chi an nhàn ngồi ở trên ghế, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Mộ Phi Chi, nàng quay lại cười một cái.

Châm cứu là một kỹ thuật nhỏ, Thần nhi chơi ở trên mặt đất một lúc lâu rồi mới bám vào chân Mộ Phi Chi, bắt đầu đi đến trong lòng hắn.

Mộ Phi Chi cũng không giúp, mặc cho tiểu đoàn tử cố sức bò lên, làm tổ trong lòng hắn. Sau khi Thần nhi ngồi ổn định, liền ngửa đầu nhìn Mộ Phi Chi đang nhìn chằm chằm Thẩm Hành Vu, hắn cũng học Mộ Phi Chi, nhìn chằm chằm Thẩm Hành Vu.

Hôm nay có vẻ thật là đúng dịp, Tần Chính Viễn tới không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến tin tức Tần Huyền Qua đến, Tần Viễn Chính ngồi ở trên nhuyễn tháp, ồ lên một tiếng, ra vẻ kinh ngạc nói: “Sao Tam ca lại đến đây?”

Tần Huyền Qua cũng thật không ngờ, trong Ngự thư phòng này lại có nhiều người như vậy.

“Lão Tam, người tới có chuyện gì?” Tần Hoàng từ từ nhắm hai mắt lại nói.

“Hỏi phụ hoàng, nhi thần muốn thương thảo với người một chút, lựa chọn người làm Lễ bộ.” Tần Huyền Qua thu hồi ánh mắt đánh giá, rất cung kính nói với Tần Hoàng.

“Chuyện này đợi một lát nữa rồi nói tiếp.” Tần Hoàng cảm thấy trên đầu càng ngày càng thoải mái.

“Không ngờ được Vương hậu còn có thủ nghệ này.” Tần Huyền Qua rất chăm chú nhìn Thẩm Hành Vu hạ châm cho Tần Hoàng, trong lòng có chút hờn dỗi nói.

“Đề Thái tử chê cười rồi.” Thẩm Hành Vu biểu hiện giống y như một tiểu thư khuê các, mím môi cười, sau đó tiếp tục châm cứu.

Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, ôm nhi tử chặt hơn, ánh mắt luôn nhìn Tần Huyền Qua, sợ chuyện bất thường gì đó sẽ làm bị thương Thẩm Hành Vu.

“Kính Tài, chuẩn bị một chút món ăn, trưa nay trẫm muốn mời Vương hậu ăn cơm, lão Tam, lão Tứ, các người cũng lưu lại.” Khi Thẩm Hành Vu rút cây châm cuối cùng ra, Tần Hoàng liền nói với hai người.

Thẩm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi, thấy hắn vẫn chưa có bất kỳ cử chỉ khác thường gì, hắn gật đầu với Thẩm Hành Vu, giữ chặt tay nàng rồi nhéo một cái, ý bảo nàng bình tĩnh.

Tần Chính Viễn, Tần Huyền Qua và Mộ Phi Chi ba nam nhân ngồi ở bên ngoài điện, Tần Hoàng giao một khối Huyết linh chi nhỏ vào trong tay Thẩm Hành Vu.

“Tuy là không giống tác phong làm việc của trẫm, nhưng mà, mấy ngày nay cũng không tệ. Tiểu tử này, trẫm thật sự rất thích.” Tần Hoàng giao đồ cho Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu lúc đầu còn thấy hơi kinh hãi, nhưng sau đó cười tiếp nhận, nói: “Cảm ơn.”

“Hai ta không thiếu nợ nhau thôi.” Tần Hoàng theo bản năng xoa xoa đầu mình, nhưng trong nháy mắt lại nhớ đến, bệnh đau đầu của mình đã lâu không phát tác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Thái tử có bệnh không tiện nói ra.

Đây là lần đầu tiên, mọi người cùng ăn cơm ở một chỗ như vậy, ngay cả hai hoàng tử Tần Chính Viễn và Tần Huyền Qua, từ nhỏ đến giờ cha con cũng chưa từng cùng ngồi chung ăn một bữa cơm giống như gia đình bình thường.

Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu cũng không cảm thấy có gì kinh ngạc, hai người ở nhà cũng như vậy, Vương cung Hoài Nam đơn giản hơn rất nhiều so với Tần Hoàng Hoài Bắc, bình thường mọi người ở chung cũng giống như trong gia đình thông thường, ở chung cùng một chỗ.

Lúc này Thần nhi không ăm ỉ vui đùa, hẩn ru tú ở trong lòng Mộ Phi Chi, đôi mắt bỏ câu nhanh như chớp nhìn Tần Huyền Qua và Tần Chính Viễn, trong ánh mắt đó còn mang theo một chút hiếu kỳ.

Tần Chính Viễn thường xuyên chạy qua chỗ bọn họ, cho nên so với Tần Huyền Qua, hẩn cũng thân với Thần nhi hơn một chút, lúc này thấy Thần nhi nhìn mình như vậy, Tần Chính Viễn liếc nhìn Tần Huyền Qua, sau đó đưa một đĩa nho nhỏ đến trước mặt Thần nhi, hẩn biết, Thần nhi rất thích nho.

Thần nhi thấy đĩa nho được đẩy đến trước mặt mình, rất vui vẻ cầm lấy tay Mộ Phi Chi, ngọt ngào ngậy thơ hét lên: “Phụ vương, hôm nay Thần nhi rất ngoan, Thần nhi có thể ăn nho không?” Nói xong, liền ngửa đầu, bàn tay mập mạp bắt đầu giữ lấy cầm Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi không lên tiếng, nhưng lại đưa tay ra, ngón tay thon dài lấy một quả nho lên, sau đó xoay người nói với Thẩm Hành Vu: “Há mồm.”

“Cảm ơn phụ quân.” Thẩm Hành Vu cười híp mắt, há miệng, một ngụm cắn quả nho, mùi vị tươi mát liền tràn ngập trong khoang miệng nàng.

“Hoàng đế gia gia, người có thể lột vỏ nho cho Thần nhi được không?” Thần nhi nhanh như chớp chuyển ánh mắt, bỗng nhiên hỏi Tần Hoàng.

Tần Chính Viễn ghen hờn, giật mình nhìn tiểu bát điểm này, hừ hừ nói: “Tiểu tử này, lá gan của ngươi lớn thật đấy.”

“Hoàng đế gia gia.” Thần nhi kêu rất thân thiết, thật giống như coi Tần Hoàng là gia gia của mình.

“Hừ, ta chỉ biết phụ vương không thích nghe ta gọi lão nhân kia là Hoàng đế gia gia, nếu như không lột vỏ nho cho ta, ta cố tính muốn gọi.” Trong lòng Thần nhi không ngừng tính toán những chuyện nhỏ nhặt.

Tần Hoàng nhìn tiểu oa nhi ru rú trong lòng Mộ Phi Chi, tâm cũng mềm nhũn, nhưng mà, loại việc lột vỏ nho cần phải tỷ mỷ này, hẩn thật sự không am hiểu.

Tần Chính Viễn và Tần Huyền Qua đều đang nhìn về mặt của Tần Hoàng, thật hiển nhiên, Tần Hoàng cũng không tính toán lột vỏ nho cho Thần nhi. Tần Chính Viễn lại quay đầu nhìn cái kẻ đang vui vẻ hầu hạ kiều thể kia, trong lòng lắc đầu, bộ dạng rất muốn nhìn lão nhân gia phát hỏa.

“Lão Tứ, khi nào thì ngươi để cho trẫm ôm hôn từ?” Tần Hoàng đột nhiên chất vấn Tần Chính Viễn: “Lão Tam bận chính sự ta có thể lý giải, còn ngươi một Vương gia nhàn rỗi thì bận cái gì?”

Tần Chính Viễn không ngờ Tần Hoàng sẽ đem mũi dao chuyển về phía hẩn, vội vàng xua tay nói với Tần Hoàng: “Đừng, phụ hoàng, nhi thần còn nhỏ.”

“Không nhỏ, tính ra, Cô vương bằng tuổi Tứ vương gia, đã cưới A Vu rồi.” Mộ Phi Chi lại nhét một quả nho vào miệng Thẩm Hành Vu, sau đó mới không mặn không nhạt nói.

Cái này chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, Mộ Phi Chi ở trong này châm ngòi thổi gió, Thần nhi ngồi ở chỗ kia, mở miệng gọi một tiếng Hoàng đế gia gia, khiến Tần Chính Viễn càng lâm vào hoàn cảnh khó xử, hẩn chỉ giận dữ cắn răng, rất muốn tiến lên chém Mộ Phi Chi.

Tần Chính Viễn bị quán vào đại sự thành thân sinh con, ánh mắt của Tần Huyền Qua lại vẫn đặt ở trên người Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi, hai người này, giống như hoàn toàn ngăn cách với bọn họ, cũng không giống như làm bộ, mà giống như bình thường bọn họ cũng có thói quen vô cùng thân thiết như vậy. Mộ Phi Chi giống như một người ra đang tận tình chiều chuộng nữ nhi của mình, hẩn thường cầm khăn lau miệng cho Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu lại lộ ra bộ dạng dịu dàng của tiểu nữ nhân, mỉm cười ngọt ngào, Tần Huyền Qua nhìn nụ cười này không khỏi cảm thấy sững sờ, đã bao lâu rồi hẩn chưa nhìn thấy nụ cười hồn nhiên như vậy.

Ngay tại thời điểm hẩn lơ đãng nhìn chằm chằm hai người, Thẩm Hành Vu lấy một khối điểm tâm đưa đến bên môi Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi lại giờ trò cũ

ngậm chặt ngón tay Thảm Hành Vu, mặt Thảm Hành Vu chợt đỏ lên, một phen véo vào lưng Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi khẽ cười ha ha. Cảm giác quen thuộc như vậy không thể giả vờ được.

Thảm Hành Vu không biết nhất cử nhất động của mình đều rơi vào trong mắt người khác, bởi vì trong mắt nàng bây giờ chỉ có Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi nhìn thoáng quá, liếc mắt nhìn Tần Huyền Qua một cái, sau đó cũng không để ý tới những cái khác nữa.

Lúc đồ ăn được mang lên, tiểu Thần nhi bị phụ mẫu vô lương bỏ qua đã ngồi an vị ở trên đùi Mộ Phi Chi, buồn bực, cầm thìa hừ một tiếng rồi đem thìa đâm vào trong chén.

“Nếu ngươi không muốn là nhi tử của Mộ Phi Chi, ta thật sự rất thích tiểu nhi tử này.” Thần Hoàng nhìn không chớp mắt, thật sự rất xem trọng tiểu tử này.

“Tần Hoàng vẫn nên trông cậy vào tôn tử của mình đi.” Mộ Phi Chi ngao mạn nói: “Dựa theo tuổi, Thần nhi kêu ngươi một tiếng cũng đã đủ vừa lòng hữu lễ rồi.”

“Hoài Nam vương luôn nói chuyện hiểm độc như vậy sao?” Tần Chính Viễn cười nói.

“Tứ điện hạ có cần Cô vương tìm cho ngươi một vị vương phi ở Hoài Nam không?” Mộ Phi Chi lạnh mặt nhìn Tần Chính Viễn.

Tần Chính Viễn nhất thời cúi đầu không nói chuyện.

Không khí của bữa cơm này thật giống như dùng cơm bình thường, Tần Chính Viễn vẫn không phục khiêu chiến Mộ Phi Chi, nhưng cuối cùng Mộ Phi Chi lại nhường hân, làm cho hân cảm thấy nuốt không trôi được cục tức này.

Tần Hoàng và Tần Huyền Qua lại thường thảo luận một chút chuyện trong triều, một bữa cơm này ăn tương đối hòa bình. Thảm Hành Vu nhìn mấy nam nhân nói chuyện, liền toàn tâm toàn ý chiêu cố Thần nhi, thấy đồ ăn ngon cũng sẽ gấp cho Mộ Phi Chi, giờ phút này, cho dù Mộ Phi Chi có đang nói cái gì, hân cũng sẽ dừng lại, trước mắt mọi người, hôn nhẹ Thảm Hành Vu, sau đó mới ăn sạch toàn bộ đồ ăn nàng gấp cho hân.

“Thần nhi cũng muốn hôn nhẹ.” Thần nhi nhìn hai người chơi trò hôn nhẹ, cũng la hét muốn tham gia cùng.

Tần Huyền Qua nhìn tình cảnh này, trong lòng chợt sinh ra một cảm giác mong chờ nho nhỏ.

...

Mấy ngày sau, sinh thần của Thảm Mộng Nhu cũng đến, vài ngày trước khi nàng cắt cổ tay tự sát Tần Huyền Qua đã hứa cho nàng ta một điều kiện, chính là ngày sinh thần của nàng ta Tần Huyền Qua sẽ bồi nàng ta một ngày, mà hôm nay, chính là sinh thần của nàng ta.

Hôm nay nhân lúc chạng vạng, Thảm Mộng Nhu có ý để Tiểu Điện đi đưa thư cho Tần Huyền Qua trước, nói mình đã chuẩn bị tốt rồi.

Tần Huyền Qua nghĩ đến trước đó mình đã đáp ứng hứa hẹn, mà chính sự cũng xử lý không tệ, liền chậm rãi đi đến viện của Thảm Mộng Nhu.

Tần Huyền Qua vừa đi đến viện, liền ngửi thấy một mùi hương, chờ đến khi hân đi tới mới phát hiện, mùi hương này dường như là mùi đồ ăn.

Trong viện rấy ít người, chỉ có Tiểu Điện bận việc ở bên ngoài, Tần Huyền Qua đi theo mùi hương, liền thấy Thảm Mộng Nhu đang đứng ở trong phòng bếp nhỏ, tóc được búi lên, chỉ có vài sợi rơi xuống cổ, trên người nàng ta mặc y phục trắng đơn thuần, đưa lưng về phía Tần Huyền Qua.

Bóng lưng này bỗng dưng đánh trúng tâm Tần Huyền Qua, hân chợt nhớ tới bữa cơm vài ngày trước ở trong cung, Thảm Hành Vu và Mộ Phi Chi cũng có một loại cảm giác vô cùng thân thiết này, hai người uy com cho nhau, tự nhiên như vậy, trước mắt nhìn một đại tiểu thư như Thảm Mộng Nhu tự mình xuống bếp, nói không cảm động là không có khả năng. Tần Huyền Qua đứng ở cửa, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, hân nói với Thảm Mộng Nhu: “Sao lại tự mình làm?”

Thảm Mộng Nhu nói: “Khó được Điện hạ tới nơi này một lần, đã là sinh thần của Nhu nhi, Nhu nhi muốn tự mình chuẩn bị cẩn thận một chút, nhưng mà, lần đầu tiên xuống bếp, thật sự rất sợ mình không làm tốt.” Nói tới đây, Thảm Mộng Nhu còn thè lưỡi, giống như một tiểu nữ nhi.

Tần Huyền Qua cười cười nói: “Không sao, ta ở bên ngoài chờ nàng.”

Khi nhìn thấy bóng lưng của Tần Huyền Qua rời đi, Thảm Mộng Nhu khẽ cười một tiếng.

Tự mình làm chút thức ăn rồi bùng ra, lại tự mình thay y phục dính đầy khói dầu trên người, lúc này nàng mới đến hành lễ với Tần Huyền Qua, sau đó ngồi xuống, tự mình gấp mấy miếng thịt vào trong bát của Tần Huyền Qua, rồi cười nói: “Hương vị cũng không tệ, Điện hạ nếm thử.”

Tần Huyền Qua như ma xui quỷ khiến đáp một tiếng, cũng gấp cho Thảm Mộng Nhu một miếng, trong mắt Thảm Mộng Nhu không tránh được có chút kinh ngạc nho nhỏ, nàng liền vội vàng cúi đầu, che khuất kinh ngạc trong mắt mình.

Có lẽ là di chứng của bữa cơm hôm trước, hơn nữa không khí ấm áp của bữa cơm này khiến Tần Huyền Qua rất hài lòng, đối với bộ dạng mảnh mai của Thảm Mộng Nhu cũng càng nhìn càng vừa lòng, sau khi để Tiểu Điện thu dọn đồ ăn, hân chợt ôm lấy Thảm Mộng Nhu đi đến bên trong chính thất.

Bọn người hầu trong viện đều rất thức thời đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người.

Màn chậm rãi hạ xuống, y phục của hai người dần rơi xuống đất, triển miên trên giường, Tần Huyền Qua chỉ cảm thấy tinh lực của mình tràn đầy hơn rất nhiều so với trước kia, một đêm triều miên, thẳng đến khi trời sáng.

Sáng sớm, Tần Huyền Qua phải vào triều nên đã đi trước. Không lâu sau, Thẩm Mộng Nhu từ trong giấc ngủ say cũng tỉnh lại, nàng cười một tiếng, thầm nghĩ: Điện hạ, đây là một phần đại lễ mà Nhu nhi đưa cho ngươi.

Hôm nay Tần Huyền Qua mang theo tâm tình không tệ đi vào triều, kết quả trên triều bị Tần Chính Viễn vượt mặt, Tần Chính Viễn buộc tội bao che, thì ra một tiểu tống quân trong Đông cung cáo mượn oai hùm cường bạo dân nữ, lại chuyện nhỏ này để Tần Chính Viễn tô vẽ lên thành đủ loại dạng, Tần Huyền Qua nhìn bộ dạng dương dương đắc ý của Tần Chính Viễn, nghĩ muốn phát tác mà không thể không nhịn.

Tần Hoàng dựa theo chuyện này, đối với Tần Huyền Qua có chút ý kiến, vừa vặn có một công việc bên ngoài, liền trực tiếp để hắn đi giải quyết, cần ra ngoài bảy tám ngày, giải quyết lũ lụt ở một huyện gần Kinh thành.

Bị Tần Chính Viễn làm cho bất ngờ như vậy, Tần Huyền Qua đành phải cúi đầu đáp ứng, gần như không có thời gian phản ứng, sau khi hạ triều, Tần Huyền Qua trở lại Đông cung, sai người chuẩn bị một chút, sau đó ngồi trên xe ngựa mang theo đồ cứu tế rời đi.

...

Thẩm Hành Vu sợ đem dài lăm mòng, mang theo Huyết linh chi đi sợ mình không cẩn thận, cho nên sau khi Tần Hoàng giao huyết linh cho cho nàng, nàng liền nhanh chóng chuẩn bị, để Thần nhi dùng hết thuốc, tuy bây giờ hắn đã khôi phục thị lực, nhưng muốn chắc chắn một chút vẫn tốt hơn.

Hôm nay Thẩm Hành Vu đang chuẩn bị được liệu, Tần Chính Viễn lại nhân nhả đi đến.

“Tiểu tử Thần nhi đâu?” Tần Chính Viễn đứng ở bên cạnh Thẩm Hành Vu, cười hi hi hỏi Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu cũng không đáp, chỉ hỏi ngược lại: “Sao thế? Lại tới muốn hỏi ta thuốc sao?”

“Ha ha, đâu có đâu có.” Tần Chính Viễn nghe thấy được lại giống như rất hưng phấn, hắn cười nói: “Loại thuốc này dùng một lần là đủ rồi.”

“Xem ra, ngươi rất hận kẻ thù kia, lại để cho người ta không thể... khụ, không thể tiếp xúc nữ nhân.” Bây giờ Thẩm Hành Vu còn nhớ rõ, lúc trước Tần Chính Viễn đến tìm nàng xin thuốc, nghe thấy tác dụng của thuốc, trên mặt liền rất hưng phấn.

“Nói đến cũng là ngươi chế được thuốc tốt, thì ra trên đời này còn có loại thuốc thần kỳ như vậy, nữ tử uống thuốc này, chỉ cần nam nữ phát sinh quan hệ, thuốc liền có thể rơi đến trên người nam nhân, sau đó nam nhân liền không thể giao hợp, ha ha, cũng không biết bây giờ Tam ca có cảm nhận được không, à, không, hiện giờ Tam ca đang ngủ ở trị thủy, chắc cũng không tiếp cận với nữ nhân.” Tần Chính Viễn cười ha ha nói.

“Ngươi dùng thuốc này trên người Tần Huyền Qua?” Thẩm Hành Vu hỏi.

“Đương nhiên, thuốc quý giá như vậy sao có thể tùy tiện lãng phí được.” Tần Chính Viễn chợt nhớ đến cái gì đó, sau lại rất tiếc nuối nói với Thẩm Hành Vu: “Đáng tiếc, các ngươi muốn rời đi, không kịp xem một màn thú vị này rồi.”

“Mộc Thạch và Thẩm Mộng Nhu đã đi rồi sao?” Thẩm Hành Vu cũng đoán được là Tần Chính Viễn cố ý buộc tội Tần Huyền Qua, là vì để cho Mộc Thạch và Thẩm Mộng Nhu có thời gian chạy trốn.

“Chưa có, đêm nay ta sẽ an bài.” Tần Chính Viễn đối với chuyện này giống như rất hài lòng.

Ngay lúc hai người nói chuyện, Mộ Phi Chi từ bên trong đi ra, tiểu Thần nhi chậm rãi đi theo phía sau.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Tần Chính Viễn, Mộ Phi Chi liền cực kỳ chán ghét, hân lạnh lùng nhìn Tần Chính Viễn, nói: “Ngươi thật là rảnh rỗi. Xem ra bà mối chưa có phá cửa nhà ngươi, à không đúng, Cô vương đã quên, bộ dáng của Tử điện hạ hơi thô bạo, chỉ sợ...”

Mộ Phi Chi đi đến liền chăm chọc bộ dạng xấu của Tần Chính Viễn, cứ như vậy phá hư tâm tình đang tốt của hắn, hắn hừ lạnh một tiếng, cũng chán ghét nói: “Ba tháng, hình như Hoài Nam vương cũng sắp coi nơi này thành nhà của mình rồi.” Giống như mình mới là chủ nhân nơi này, coi họ Tần bọn họ mới là khách, nhìn một cái, trên người Mộ Phi Chi xuất hiện một khí tức rất quý dị.

“Hết bận rồi sao?” Thẩm Hành Vu thấy Mộ Phi Chi, giọng nói không khỏi mềm xuống, nàng có chút lo lắng nhìn Mộ Phi Chi, nhưng ánh mắt lại nghi hoặc nhìn Tần Chính Viễn, chẳng lẽ Mộ Phi Chi gặp chuyện gì?”

“Ừ.” Mộ Phi Chi gạt đầu, nhìn tiểu oa nhi xoay vòng vòng bên người mình, giống như trấn an Thẩm Hành Vu: “Không sao.”

“Vậy thì tốt.” Thẩm Hành Vu tiếp tục gỡ thuốc.

...

Thời gian Tần Huyền Qua ngốc ở trong huyện lũ lụt dài hơn so với tưởng tượng, thời gian dài, có người muốn tìm một cô nương trong sạch đưa đến trong phòng Tần Huyền Qua, dù trong huyện nhỏ này cũng không thiếu người. Tần Huyền Qua vốn đang muốn từ chối, nhưng bản thân mình đã rời đi rất

lâu, vì thế liền giữ lại nàng.

Lúc trời tối, nỡ nhân trong ngực, trước hương thơm tươi mát của khuê nữ, kết quả, ngay tại thời khắc máu chốt, nàng kia mất ngập nước kinh ngạc nhìn Tần Huyền Qua ở phía trên.

“Cút!” Thật lâu sau, Tần Huyền Qua liền quát lên một tiếng.

Nàng kia bị khí thế của hắn dọa sợ, vội vàng hốt hoảng mặc y phục, nhanh nhẹn đi ra ngoài, kết quả vừa đi tới cửa, từ sau lưng nàng liền bay tới một thanh kiếm, khiến nàng dính vào trên khung cửa.

Máu của nàng kia chậm rãi chảy xuống, Tần Huyền Qua sững sờ ngồi ở trên giường, một lúc lâu sau cũng vẫn không tin được chuyện này. Hắn mặc xong quần áo, đi ra bên ngoài gọi cấp dưới của mình đến, để cho bọn họ mang thêm cô nương trong sạch đến.

Cấp dưới này đều kinh ngạc, bởi vì bọn họ biết chủ tử nhà mình chưa bao giờ có hành động như vậy, nhưng mà, chủ tử vẫn là chủ tử, không dám không theo mệnh lệnh của chủ tử, bọn họ lên tiếng, vội vàng đi ra ngoài, không đến nửa canh giờ, những người này liền dẫn đến ba bốn nữ tử đang nom nớp lo sợ.

Tần Huyền Qua thử một đám, kết quả phát hiện, hắn giống như phế vật, không thể sinh hoạt vợ chồng.

Nữ nhân ru rú ở mép giường, giật mình nhìn vị nam nhân tuấn tú ở trước mặt, trong lòng không khỏi thổn thức, hiển nhiên, trong lòng các nàng cũng có chút thương tiếc, nó cũng biểu hiện trên mặt các nàng, các nàng nhìn về phía Tần Huyền Qua, trong mắt cũng có chút đồng tình.

Tần Huyền Qua từ nhỏ đã cao cao tại thượng, chưa bao giờ bị người ta xem thường như vậy, hơn nữa trong lòng khó chịu, hắn thậm chí còn không không chế được cảm xúc, một ánh sáng xuất hiện, chỉ nghe thấy vài tiếng kêu thê thảm, tất cả nữ tử đều mất mạng.

Từ trong phòng tràn ngập mùi máu đi ra, Tần Huyền Qua ngồi ở trong sân, điên cuồng suy nghĩ, rốt cuộc là đã sai ở đâu, làm sao có thể xuất hiện sai lầm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Về nhà.

Tục ngữ nói đúng, làm người không thể không có khả năng gạt bỏ tất cả, cho dù có thừa lại cũng không thể tin, đây cũng là đáp án cuối cùng. Lúc trời tối, Tần Huyền Qua đem tất cả chuyện xảy ra mấy ngày nay nghĩ lại một lần, trên thực tế, hắn tương đối hoài nghi bữa cơm trong cung kia, nhưng bữa cơm đó tất cả mọi người đều ăn giống nhau, hay là có người bôi độc được lên trên ly, rồi lại nghĩ, cái này không có khả năng, bởi vì hắn đến là chuyện rất đột xuất với Ngự thư phòng, hơn nữa, cho dù dùng cơm, vài người bên trong cũng không có ai rời đi, nếu muốn tìm người truyền tin cũng không có khả năng, như vậy còn lại một khả năng chính là bữa cơm của Thẩm Mộng Nhu, hiện giờ nghĩ lại, ngày đó hắn thật sự là quá thả lỏng đề phòng của mình, trong lòng hắn thật sự nghĩ đến cảm giác ấm áp của gia đình, hướng tới một người không có quyền lực tiền tài, chỉ đơn thuần giống như Thẩm Hành Vu đối với Mộ Phi Chi, sẵn sàng chiều chuộng, cho nên ngày đó khi nhìn thấy Thẩm Mộng Nhu tự mình nấu cơm cho hắn, cảnh giác trong lòng hắn liền xuống tới điểm thấp nhất, bởi vì động tác của Thẩm Mộng Nhu thành công bắt giữ lấy địa phương mềm yếu nhất trong lòng hắn.

“Thẩm Mộng Nhu tiện nhân này.” Khi trời hửng sáng, Tần Huyền Qua khẽ nhướng một câu, sau đó đứng dậy trở về phòng, trong phòng đã được thuộc hạ dọn dẹp sạch sẽ.

“Người tới.” Tần Huyền Qua khoác lên một kiện áo choàng, nói với ám vệ quỳ trên mặt đất: “Truyền lệnh của ta, trở về nói với quân gia, lập tức xử tử Vương phi, sau đó tuyên bố với bên ngoài bị bệnh chết.”

“Vâng.” Thuộc hạ tiếp nhận mệnh lệnh làm người khác kinh ngạc, sau đó nhanh chóng rời đi.

Trong phòng không còn mùi máu tươi, Tần Huyền Qua nghĩ, thậm chí điểm tâm cũng không ăn, để cho người đi tìm mấy đại phu đến.

Không đến một khắc đồng hồ, một đại phu mặc áo từ bên ngoài đi vào, người dẫn hắn tới nói vị chủ tử của hắn không phải người thường, hiện giờ lão trung y nhìn thấy cách ăn mặc của Tần Huyền Qua, trong lòng liền hiểu rõ, vị này hẳn là một quý công tử, cho nên, làm việc nhất định phải cẩn thận hơn.

“Các người lui ra ngoài đi.” Tần Huyền Qua vẫy lui một đám cấp dưới, sau đó gọi lão đại phu đến trước mặt, đưa tay mình ra nói: “Bắt mạch cho ta.”

Lão đại phu dè dặt cẩn trọng đưa tay bắt mạch cho Tần Huyền Qua, sau khi xem mạch, kết quả, ánh mắt của lão đại phu liền trợn to lên, lập tức ngừng đầu, thấy Tần Huyền Qua đang dùng ánh mắt băng lạnh nhìn chằm chằm mình, lúc này hắn mới giật mình, bản thân biểu hiện quá mức rõ ràng, dù sao cũng là lão đại phu, biểu hiện của hắn vẫn tương đối trấn định, rất nhanh đã che giấu cái vẻ mặt kinh ngạc đi.

“Thế nào?” Sau khi lão đại phu thu tay về, Tần Huyền Qua lạnh lùng hỏi.

“Xin hỏi công tử, mấy ngày gần đây... Ngày gần đây có ăn cái gì khả nghi không, hoặc là... Hoặc là có sinh hoạt vợ chồng không?” Lão đại phu thấy ánh mắt của Tần Huyền Qua, thật sự rất hoảng sợ, hấn ra về trấn định hỏi Tần Huyền Qua.

“Ta trúng độc sao?” Trong lòng Tần Huyền Qua đã sớm biết đáp án, hiện giờ chẳng qua chỉ muốn một cái khẳng định mà thôi.

“Vâng.” Lão đại phu nghiêm cẩn trả lời: “Chẳng qua, bây giờ ta còn chưa dám khẳng định ngài bị hạ độc như thế nào. Theo lão phu thấy, độc công tử trúng rất kỳ lạ.”

“Hả, kỳ lạ sao?” Tuy Tần Huyền Qua lạnh nhạt hỏi, nhưng thực tế hấn muốn lập tức bóp chết Thẩm Mộng Nhu, lời của lão đại phu này càng gián tiếp chứng minh rồi, vấn đề chính là ở trên thân thể nàng, trước khi đến đây, hấn đã trải niền một đêm ở chỗ Thẩm Mộng Nhu.

“Mạch tượng của ngài rất hỗn loạn, hơn nữa, loại độc này nếu thông qua đồ ăn vào miệng ngài sẽ phát hiện ra, cho nên, lão phu nghĩ, khả năng thông qua tiếp xúc với cơ thể nữ tử trúng độc lớn hơn rất nhiều.” Lão đại phu thấy Tần Huyền Qua đang nghĩ cái gì đó, trái tim thấp thỏm của lão thoáng thả lỏng một chút.

“Nói tiếp.” Thấy lão đại phu dừng lại, Tần Huyền qua mở miệng thúc giục, cũng bất chấp cái gì là xấu hổ hay không xấu hổ.

“Xin hỏi công tử, khi quan hệ vợ chồng, thân mình có gì không khỏe không? Có cảm thấy cái gì khác thường không?” Nét mặt già nua của lão đại phu có chút không nhìn được, hai nam nhân thảo luận chuyện này, thật sự là vô cùng quỷ dị.

Lời của lão đại phu giống như sét đánh ngang tai làm cho Tần Huyền Qua nhớ lại, hấn suy nghĩ rất lâu, ngay tại lúc tâm lão đại phu treo lên lần nữa, Tần Huyền Qua chợt mở miệng nói: “Có, cảm giác giống như ăn xuân dược.”

Lão đại phu đoán trước được điều này liền thở ra một hơi, sau đó đứng dậy bái lạy Tần Huyền Qua, nói: “Trong nhà lão phi có một phương thuốc cổ truyền, bởi vì độc trong cơ thể công tử quá mức nguy hiểm, cho nên lão phu muốn nghiên cứu một chút, trong lòng một ngày sẽ có câu trả lời thuyết phục cho công tử.”

Ánh mắt Tần Huyền Qua liếc nhìn lão đại phu một chút, sau đó mới nói: “Quản cái miệng của người cho tốt, nếu ta nghe được người nói linh tinh, ta nhất định sẽ đem người băm thây vạn đoạn.”

“Vâng.” Lão đại phu rất sợ hãi, trên đầu đổ mồ hôi lạnh.

Khi lão đại phu bị thuộc hạ dẫn đi, Tần Huyền Qua dùng sức đánh ra một chưởng, chém cái bàn ra thành hai nửa.

Sau khi đại phu trở lại nhà của mình, đầu tiên dùng bút viết di chúc, sau đó đặt ở một nơi bí mật trong nhà, rồi mới vỗ về ngực, vừa để ổn định lại nhịp tim của mình, vừa nghĩ: “May mà nửa tháng trước lão bà tử đã mang theo tiểu tôn tử trở lại trong thôn, hiện giờ mình gặp phải chuyện như vậy, còn không biết hậu quả như thế nào”, hấn thở, cầm phương thuốc bắt đầu đi đến phía sau viện bốc thuốc.

...

Ngay tại thời điểm Tần Huyền Qua phát giận, Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi đang trên đường trở về Hoài Nam, trên một đường này, bọn họ ngồi xe ngựa tương khiêm tốn, tiêu sái ở trên đường, hơn nữa trong chỗ tối còn có vô số người của Thiên Cơ lâu bảo hộ, đoạn đường này có thể nói là tương đối thông thuận.

Trời tối, mọi người nghỉ tạm trong khách điểm, Hoa Dung và Thạch Lư sau khi hầu hạ Thẩm Hành Vu xong sẽ ở phòng bên cạnh, trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người và Cầu Cầu trắng kia.

Thẩm Hành Vu ru rú ở trong lòng Mộ Phi Chi, hai người ngồi ở trên giường, trong tay Thẩm Hành Vu cầm một phong thư, sau khi nàng xem xong liền cười ha ha.

Mộ Phi Chi giữ chặt eo nàng, hôn lên đỉnh đầu nàng, sau mới hỏi: “Sao thế?”

“Mộc Thạch mang theo Thẩm Mộng Nhu đi rồi, mà Tần Huyền Qua, ha ha ha, Tần Huyền Qua trúng độc này, từ nay về sau, sợ là không thể giao hợp rồi.” Thẩm Hành Vu cười ha ha: “Thì ra, Tần Chính Viễn thật sự dùng được này trên người Tần Huyền Qua.”

“Hừ, tự rước lấy nhục.” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, nhưng lại cực kỳ hài lòng, nam nhân này xứng đáng.

“Mẫu hậu, chuyện gì làm người cao hứng như vậy?” Thần nhi buông Cầu Cầu ra, dẫm lên ghế nhỏ, vát và trèo lên giường, bỗng chốc liền nhào vào trong lòng Thẩm Hành Vu, tò mò hỏi.

“Rất nhanh sẽ trở về nhà, Thần nhi không cao hứng sao?” Thẩm Hành Vu nhéo nhéo gò má mập mạp của nhi tử, cười hỏi.

“Cao hứng, Thần nhi nhớ cô cô, nhớ Thúc gia gia rồi.” Thần nhi ngọt ngào nói.

“Tỷ tỷ sắp sinh đứa nhỏ sao.” Thẩm Hành Vu hỏi Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi vuốt tóc nàng gật đầu nói: “Ừ, chắc là sắp.”

“Thời gian trôi qua thật nhanh.” Thẩm Hành Vu không khỏi cảm thán.

“Ai muốn sinh cục cưng?” Thần nhi trừng đôi mắt bồ câu, nhanh như chớp xoay xoay, cầm lấy ống tay áo Mộ Phi Chi, không cam lòng nói.

Thẩm Hành Vu dứt khoát muốn rời khỏi ngực Mộ Phi Chi, nhưng Mộ Phi Chi dùng sức giữ chặt eo nàng, không để cho nàng nhúc nhích.

Thẩm Hành Vu không có cách, chỉ đành ôm Thần nhi đến, vuốt khuôn mặt tươi cười trơn mềm của hắn, cười tủm tỉm hỏi: “Cô của con rất nhanh sẽ sinh một tiểu đệ đệ và một tiểu muội muội, Thần nhi có cao hứng không?”

“Mẫu hậu, khi nào thì người sẽ sinh tiểu đệ đệ và tiểu muội muội cho Thần nhi?” Đầu óc của Thần nhi chuyển rất nhanh, hắn tha thiết mong chờ nhìn bụng Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu không nói được gì đành nhìn Mộ Phi Chi, lại nhìn tiểu mập mạp ở trước mặt, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Có đệ đệ, Thần nhi sẽ không thể độc chiếm phụ vương và mẫu hậu, phụ vương mẫu hậu sẽ đi chiếu cố chuyện khác, Thần nhi thật sự đồng ý sao?” Mộ Phi Chi sờ đầu Thần nhi, nghiêm túc nói.

:Phu quân.” Thẩm Hành Vu ngăn Mộ Phi Chi nói.

Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng: “Dù sao ta cũng sẽ không để nàng sinh đứa nhỏ, cái cảm giác thống khổ đó ta cảm thụ một lần là đủ rồi, ta không muốn mất nàng, A Vu, nàng có hiểu không?” Mộ Phi Chi đến giờ cũng không dám nhớ đến thời điểm khi nàng sinh, vừa nhớ lại cảnh tượng đó, hắn liền cảm thấy bản thân mình như vọt vào địa ngục. Hắn không để ý đến còn có Thần nhi bên cạnh, trực tiếp ôm lấy đầu Thẩm Hành Vu, cường thế hôn lên môi nàng, sau đó nhẹ nhàng cắn môi dưới của nàng, cho đến khi răng môi hai người quấn giao, lúc này hắn giữ chặt gáy nàng, triển miên hôn nàng.

Thần nhi thấy phụ vương mẫu hậu lại đang chơi hôn nhẹ, không khỏi chu môi, đi là đi, trực tiếp leo xuống từ ghế nhỏ, ôm cổ Cầu Cầu, cạo sát bộ lông mềm mại của nó.

Thật lâu sau, khi Mộ Phi Chi buông Thẩm Hành Vu ra, Thẩm Hành Vu không còn chút sức lực rúc vào trong lòng Mộ Phi Chi, tay vẽ vòng tròn trên y phục của hắn, ngẩng đầu lên, trong mắt bởi vì vừa hôn nồng nhiệt, còn có chút nước chưa rút đi, ánh mắt dịu dàng nhìn Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi cảm thấy mình không khống chế được nữa.

“Xem, sinh hay không sinh chính là ở trong tay ta.” Thẩm Hành Vu khơi mào dục vọng của hắn, lại đột nhiên trốn thoát từ trong ngực hắn, kiêu ngạo nói với hắn.

"Chúng ta không thể ở bên cạnh Thần Nhi cả đời, ta mong có người cùng huyết thống với nó, sau này nhất định nó sẽ tiếp nhận vị trí của chàng, càng lên cao càng lạnh, ta không muốn nó gánh vác một mình." Thẩm Hành Vu ngồi một bên, nhìn Mộ Phi Chi, nghiêm túc nói.

Mộ Phi Chi không động đậy, Thẩm Hành Vu cảm thấy kỳ lạ liền vẫy tay trước mắt Mộ Phi Chi, kết quả tay còn chưa kịp hạ, tay kia đã bị Mộ Phi Chi bắt được, sau đó kéo nàng vào lòng.

"Chàng làm gì vậy?" Lúc Mộ Phi Chi còn đang hôn sau lưng nàng, Thẩm Hành Vu hô to: "Thần Nhi còn ở đây!"

"Không phải nương tử muốn sinh em bé sao? Bây giờ ta liền cố gắng." Mộ Phi Chi nở nụ cười, trong mắt đều là trêu chọc.

Thẩm Hành Vu nhìn nhi tử đang ngồi xổm dưới đất giương mắt nhìn, nắm tay đâm vào lưng Mộ Phi Chi

"Phụ vương, Thần Nhi muốn đi tiểu." Thần nhi đột nhiên đứng dậy, xòe tay chỉ đạo Mộ Phi Chi

"Con không nhịn được đâu, chàng cho con đi đi." Thẩm Hành Vu nhanh chóng giục Mộ Phi Chi

Mộ Phi Chi liếc nhìn nhi tử dưới đất, đành phải ngồi xuống ôm bé, Thần Nhi dựa vào vai Mộ Phi Chi, chọt ra hiệu với Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu nhìn nhi tử giải vây cho mình, vui vẻ nở nụ cười.

Ngày mai có thể về được rồi, rồi đi ba tháng, thật sự là nhớ cảm giác trong điện Thái Cực, có lẽ, được liệu ở điện Ngô Đồng cũng đã lớn rồi.

...

Ngày hôm sau, lão đại phu còn chưa kịp rời giường, cả người đã bị thủ hạ của Tần Huyền Qua kéo đi, trước khi đi, lão vội vàng đem theo dược liệu phơi ngoài sân.

"Đã hết thời gian, chuyện người đáp ứng với ta làm đến đâu rồi?" Tần Huyền Qua ngồi ở ghế tựa, khuôn mặt bình tĩnh, tuy nhiên nếu nhìn kỹ, có thể thấy vẻ mệt mỏi của cả đêm không ngủ trong mắt hắn.

Lão đại phu quỳ trên mặt đất, lời báo bố của mình ra, sau đó nói với Tần Huyền Qua: "Đây là phương thuốc bí truyền của nhà lão phu, công tử cần dùng lâu dài, khoảng một tháng là được."

"Ồ. Không phải hôm qua người nói thuốc này có vẻ kỳ lạ sao?" Mắt Tần Huyền Qua lóe sáng, hỏi lão đại phu.

Lão đại phu càng quỳ rạp xuống, sợ rước họa vào thân, lão lo sợ nói: "Hồi công tử, đây là phương thuốc do tổ tiên của lão phu truyền lại, nếu là loại bệnh thông thường, chỉ cần ba ngày là có thể hồi phục, nhưng đối với công tử thì cần nhiều thời gian hơn một chút."

"Người đâu, sắc thuốc." Tần Huyền Qua cho người mang thuốc đi, sau đó giữ lão đại phu lại một bên.

Thuốc này sắc trong nửa canh giờ, lúc bê thuốc lên, Tần Huyền Qua trừng mắt với lão đại phu: "Ném thử cho ta."

Lão đại phu biết đây là một cách để thử độc, vì vậy không chút do dự uống chén thuốc nhỏ.

Tần Huyền Qua thấy lão đại phu không có biểu hiện kỳ lạ nào mới uống thuốc trong chén lớn.

Giữa trưa, lúc lão đại phu rời khỏi chỗ Tần Huyền Qua, hai chân lão mềm nhũn, người này thoát nhìn không đáng sợ nhưng mỗi khi ánh mắt hắn nhìn tới, lão đại phu đều cảm thấy ngực mình như bị cây đao đâm xuyên qua.

Từ đó, mỗi ngày Tần Huyền Qua đều dùng thuốc, mãi đến khi giải quyết lũ lụt xong, khi phải rời đi, hắn phái người đi tìm lão đại phu, ai ngờ thuộc hạ báo tin lão đại phu bị chết giữa đường.

Lúc nghe thủ hạ bẩm báo, Tần Huyền Qua gạt mọi thứ trên bàn xuống, Tần Chính Viễn, chắc chắn là người! Ta khó khăn mới tìm được đại phu mà người lại giết đi.

May mà, phương thuốc còn đang ở chỗ ta. Tần Huyền Qua cười lạnh.

Mang theo tâm trạng khó chịu về phủ, Tần Huyền Qua vừa đến đông cung, quân gia liền cùng thủ hạ quỳ gối trong ngự thư phòng.

"Quân gia, người làm gì vậy." Tần Huyền Qua sai người đóng cửa, nhìn đám người đang quỳ trước mặt hỏi.

"Hồi chủ tử, vương phi, không thấy vương phi nữa." Quân gia sợ hãi nhìn Tần Huyền Qua

"Vậy sao người không bẩm báo?" Tần Huyền Qua nổi giận, hắn quát quân gia.

"Hồi chủ tử." Quân gia phần uất nói: "Do lúc chủ tử hạ lệnh, nô tài đưa người đi kết thúc tính mạng của vương phi, kết quả lúc chúng nô tài đến vương phi đã biến mất, bốn phía đông cung đều có ám vệ nhưng không ai nhìn thấy vương phi ra ngoài. Do lệnh của người ban gấp nên nô tài cho người ra ngoài truyền, nhưng Tứ điện hạ gây khó dễ nên tin tức không truyền đi được."

"Người nói Tứ điện hạ gây khó dễ?" Tần Huyền Qua cắn răng hỏi.

"Đúng vậy." Quân gia đáp: "Từ khi chủ tử đi, xung quanh đông cung xuất hiện rất nhiều người lạ, không ngờ, dù trong sáng ngoài tối vẫn có người chui vào."

"Lá gan càng lúc càng lớn." Tần Huyền Qua cười lạnh, nhanh chóng bình tĩnh lại, nói với quân gia: "Tối hôm nay, các người đến thư phòng một chuyến, có một số việc ta cảm thấy cần phải tính toán thật kỹ."

"Vâng." Quân gia đang định lui đi ai ngờ Tần Huyền Qua đột nhiên hỏi: "Trong cung có tin gì không?"

"Hồi chủ tử, ngoại trừ mấy hôm trước Hoài Nam vương rời đi thì không có tin gì quan trọng." Quân gia nói.

"Đi về à?" Tần Huyền Qua nghe thấy tin này, trong trí não đột nhiên xuất hiện bộ dáng của Thẩm Hành Vu, hắn vuốt trán, xóa hình ảnh kia ra khỏi đầu.

....

Hôm này, ngoài kinh đô Hoài Nam được ngự lâm quân vây kín đến mức nước cũng không thấm được, Đỗ Trọng mặc áo choàng đỏ thắm đứng cùng Phong Dự, nhìn hai chiếc xe ngựa đang tiến đến gần, biểu cảm hai người khác nhau hoàn toàn.

Đỗ Trọng mang vẻ mặt ghét bỏ, rõ ràng mặc quần áo rực rỡ nhưng sắc mặt lại u ám, còn Phong Dự, ngoại trừ một tia sốt ruột trong mắt thì vô cùng bình tĩnh.

Lúc Bạch Tước dừng xe, mình xóc lên, người đầu tiên xuống xe không phải Mộ Phi Chi mà là một vật tròn tròn lao từ trong ra, ngồi trên người nó là một đứa bé, nhìn thấy hai người đứng đó không xa, vung đôi tay mập mạp của mình, hưng phấn gọi: "Thúc thúc, đừng."

"Thấy chưa?" Phong Dự hỏi.

"Có vẻ rất tốt." Đỗ Trọng nhìn thấy tiểu tử này vô cùng vui vẻ, hắn nhìn Thần Nhi mỉm cười tí mắt nhìn mình.

"Phụ vương, người đập vào mũi Thần Nhi rồi." Thần Nhi đang vui tươi hơn hờ chào Phong Dự và Đỗ Trọng bỗng nhiên quay đầu lại, ầm ứp chu miệng nhỏ, nói với người bên trong.

"Bạch Tước thúc thúc ôm." Thần Nhi không được đáp lại, trong mắt rung rung, ủy khuất vươn tay về phía Bạch Tước.

Bạch Tuyết ôm Thần Nhi, Cầu Cầu cũng nhảy xuống theo.

"Mộ Phi Chi, chàng lại bắt nạt Thần Nhi." Lúc này, xe ngựa trung truyền ra một tiếng hờn dỗi.

"Là nó quá mập, không phải ta cố ý." Mộ Phi Chi nói.

Bạch Tuyết ôm Thần Nhi đến trước mặt Phong Dự và Đỗ Trọng, hành lễ với hai người, sau đó mới đặt Thần Nhi xuống, sau đó hẩn thong thả bước về phía xe ngựa.

Thần Nhi vừa tiếp đất, liền ôm chân Đỗ Trọng, thân mật cọ xát, sau đó ngẩng đầu, chỉ chỉ hai mắt của mình nói: "Thức thức, người thật tuần tú, Thần Nhi có thể thấy đó!"

Đỗ Trọng bị giọng nói mềm mại và đôi mắt lấp lánh của tiểu tử làm mềm lòng, hẩn khom người bế Thần Nhi lên.

Thần Nhi ngửi người hẩn như con vật nhỏ, sau đó mím môi nói: "Thức thức, trên người người có mùi thảo dược."

"Ừ, trên người phụ vương con chắc chắn là có mùi son phấn." Đỗ Trọng cười ha ha.

Thần Nhi nắm áo Đỗ Trọng, nhìn Mộ Phi Chi chờ Thẩm Hành Vu xuống, chậm rãi tiến đến.

"Vương tử thế nào rồi?" Mộ Phi Chi đến gần, mở miệng hỏi Phong Dự.

Phong Dự gật đầu, giọng nói có vẻ hỗn loạn, hẩn mỉm cười nói: "Tốt, đã chờ nguoi đã lâu rồi." d,0dylq.d

Mộ Phi Chi cười, liếc mắt nhìn Thẩm Hành Vu trong lòng, hai người nhìn nhau cười, Thẩm Hành Vu nói với Phong Dự: "Tỷ phu, chúng ta muốn đến phủ tướng quân một chuyến, lần này đi Hoài Bắc, trả lại cho người vài thứ."

Thẩm Hành Vu gọi tỷ phu rất dễ nghe, nhưng Mộ Phi Chi lại đen mặt lại, nghe Thẩm Hành Vu gọi vậy, hẩn lập tức nói: "Không cần khách khí với hẩn."

"Vương thượng nói đúng." Phong Dự gật đầu, nhưng khóe môi vẫn mang nụ cười.

"Được tiện nghi lại khỏe mẽ. HỮ." Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu vào, bên trong thành đã sắp xếp xe ngựa mới.

"Thức thức thật xinh đẹp, dưỡng xinh đẹp, phụ vương cũng xinh đẹp." Trong xe ngựa, Thần Nhi ngồi trong lòng Phong Dự, vurun đầu ngón tay đếm đếm, về mặt chăm chú.

"Phụ vương đẹp, mẫu hậu cũng vậy, sinh ra Thần Nhi cũng rất đẹp mắt, dưỡng đẹp, cô cô cũng đẹp, cho nên cô cô sinh ra tiểu oa nhi cũng sẽ đẹp giống Thần Nhi, thức thức đẹp, á, thức thức không có vợ." Đếm tới đây, Thần Nhi phát hiện ra điểm không đúng, bé leo lên đùi Đỗ Trọng, hỏi: "Thức thức, phụ vương và dưỡng đều có vợ, sao người chưa có? Thức thức không có vợ, sao sinh em bé được." Thần Nhi nghiêm túc hỏi.

"Xú tiểu tử, ai dạy nguoi vậy?" Đỗ Trọng véo tai Thần Nhi, một tay xách bé lên, chân Thần Nhi đá lung tung, hét lên: "Tần Chính Viễn, Tần Chính Viễn"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Tiểu vương thức.

Thần Nhi vẫn xa lại với phủ tướng quân, bây giờ, bé đứng trước cửa, thân thể chỉ cao hơn bậc cửa một chút, muốn bước chân không không bước được, đành phải xoay người, giang hai tay mới Mộ Phi Chi, mềm mại nói: "Phụ vương, bế bế."

Mộ Phi Chi cúi người, đặt hay tay vào nách bé, xách qua cửa.

Mộ Tê Hoàng đã có thai vài tháng, thân thể có chút nặng nề, Phong Dự đi đằng trước, đáng về vợ và hiếm thấy, Đỗ Trọng đi bên cạnh Mộ Phi Chi, cười ha ha nói: "Mấy tháng nay, Phong Dự đúng là mạng lớn mới không bị dọa chết."

"Làm sao vậy? Thân thể tỷ tỷ không tốt sao?" Thẩm Hành Vu hỏi Đỗ Trọng.

"Sân phụ lớn tuổi." Đỗ Trọng nói.

"Cô cô." Thần Nhi sải chân chạy tới.

Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi nhìn nhau cười, Mộ Phi Chi nắm tay Thẩm Hành Vu

Mộ Phi Chi ngồi xuống ghế, nói chuyện mình gặp ở Hoài Bắc ra.

"Ý ngươi là, có nữ nhân rất giống mẫu hậu ngươi, nhưng lại liên quan đến Thanh Long hội?" Đỗ Trọng cảm thấy, hẳn cần phải tiêu hóa nhiều điều. "Thanh Long hội là nơi ngươi phát hiện ra là cò đó?"

"Ừm." Mộ Phi Chi gật đầu: "Lúc mẫu hậu qua đời ta mới bốn tuổi, nhưng ta đã từng nhìn thấy bức chân dung mẫu hậu trong tàng thư các, khả năng ta nhìn sai rất nhỏ."

"Vậy theo ngươi, chuyện này có nghi vấn?" Đỗ Trọng phát hiện, chuyện này đã hơi loạn.

"Đề Thiên Cơ lâu bí mật điều tra." Đỗ Trọng thấy Mộ Phi Chi không nói lời nào, trực tiếp bảo hắn dừng Thiên Cơ lâu.

"Không, có vẻ bọn họ biết chuyện của Thiên Cơ lâu, chuyện này ta sẽ để Hắc Ứng đưa mấy người mới đi."

"Thiếu vương thúc, người ở trong cung nhiều năm như vậy, có phải nên giao tiền nhà không?" Mộ Phi Chi cười nói với Đỗ Trọng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Phi Chi gọi Đỗ Trọng là vương thúc, khiến Đỗ Trọng dựng tóc gáy, tuy nhiên, cho dù như vậy, Đỗ Trọng vẫn bắt chéo hai chân, cực kì nhàn nhã nhìn Mộ Phi Chi, hừ một tiếng.

"Nói đi, ngươi muốn làm gì?" Ở mặt ngoài nói thoải mái như vậy, thật ra trong lòng Đỗ Trọng đã chuẩn bị cho một trận ác chiến.

Mộ Phi Chi cười ha ha, nói vào lỗ tai Đỗ Trọng.

"Cứ như vậy?" Đỗ Trọng có vẻ khó tin nhìn Mộ Phi Chi

"Đúng, cứ như vậy." mpc ngồi lại, nhấp một ngụm trà.

"Ngươi muốn quăng trọng trách cho nhi tử? Tuy nhi tử ngươi không tầm thường, nhưng như vậy có phải sớm quá không?" Đỗ Trọng nghiêm túc nói.

"Không sớm, nó nên thích ứng được." Mộ Phi Chi cực kỳ thoải mái nói: "Ta muốn nó về sau sẽ nắm vững vị trí này thật tốt."

"Ừm." Đỗ Trọng lên tiếng.

"Thân là vua, nếu không thể nắm giữ quyền trong tay mình một cách tuyệt đối, như vậy thì không thể bảo vệ được những người bên cạnh mình." Mộ Phi Chi đứng lên, châm chọc nói: "Ví như ta mà là hoàng đế bù nhìn, đời này cũng không thể lấy A Vu."

"Được rồi, nói đi nói lại vẫn về nha đầu kia." Đỗ Trọng khoát tay, về mặt ghét bỏ.

....

Rạng sáng ngày thứ hai, Thần Nhi vừa mới tỉnh giấc, Mộ Phi Chi mặc quần áo tử tế vào triều đã xách thân thể của Thần Nhi lên.

Thần Nhi đạp chân, hai tay ôm tay Mộ Phi Chi, mềm mại nói: "Phụ vương, bé cưng còn chưa ngủ đủ."

"Đừng giả vờ, đã mờ to mắt ra rồi." Mộ Phi Chi không quan tâm đến bé, trực tiếp ném Thần Nhi cho Phúc Hải, kiên quyết nói với Phúc Hải: "Mặc quần áo cho nó."

Sắp xếp xong, Mộ Phi Chi bước ra ngoài, Thần Nhi đặt mộng ngồi dưới đất, ngơ ngác không nói gì.

Phúc Hải mặc quần áo tử tế cho Thần Nhi, Đỗ Trọng đã xuất hiện trước cửa, nhìn đứa nhỏ ăn mặc chỉnh tề, Đỗ Trọng tiến lên ôm Thần Nhi vào ngực, đi đến điện Thái Cực.

Từ đó, trong vòng mười ngày, mỗi sáng Đỗ Trọng đều đến đưa Thần Nhi đi, sau đó, hắn về ăn cơm, lại không thấy bóng dáng.

Mới đầu Thảm Hành Vu không có gì ngạc nhiên với việc này, chẳng qua cảm thấy, Đỗ Trọng muốn bắt Thần Nhi học y, dù sao học y cũng rất tốt, lại được quý y truyền dạy, điều này cũng không tệ.

Nhưng đến một ngày, Thảm Hành Vu đến điện Ngô Đồng, đúng lúc gặp thái phó dạy Thần Nhi, lão trạng nguyên nhìn thấy Thảm Hành Vu lập tức bái, sau đó có chút nghi ngờ nói: "Vương hậu nương nương, có chuyện về tiểu thái tử, cự thần không biết có nên nói hay không."

"Đại nhân là thái phó của Thần Nhi, có gì không thể nói." Thảm Hành Vu lễ độ nói với lão thái phó.

"Gần đây tiểu thái tử trên lớp có vẻ mệt mỏi, không biết vì nguyên nhân gì, tuy nhiên, cự thần chưa từng nhận học trò nhỏ như vậy." Lời của thái phó ngẫm hiểu là, tiểu thái tử vẫn còn chưa đầy hai tuổi, nếu sinh ra trong gia đình bình thường, sợ là vẫn chưa nhìn mặt chữ, nhưng vương thượng đã bắt nó đi học, có phải khiến sức khỏe của tiểu thái tử không chịu được không.

"Chuyện thái phó nói bản cung sẽ nhớ kỹ, về sau chuyện của Thần Nhi phiền thái phó quan tâm rồi." Thảm Hành Vu cúi đầu với lão thái phó.

"Vương hậu làm vậy cự thần không dám nhận." Thái phó cực kì sợ hãi.

Lúc Thảm Hành Vu rời đi, thái phó chợt nhớ tới lần đầu tiên mình gặp tiểu thái tử, tiểu tử này nói rất nhiều điều, trong đó có nhiều thứ không hợp với tuổi của bé. Thái phó nhớ rõ, lúc ấy lão hỏi sao lại biết những lời này. Tiểu thái tử kia ngạc nhiên hỏi lại: "Những lời này dùng được sao? Mẫu hậu con ngày nào cũng nói, có thể viết thành sách rồi."

Hai tuổi đã có thiên phú, lại thêm cha mẹ phi thường, tiểu thái tử này, tương lai nhất định bất phàm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Cha con vào triều

Edit: Ciao

Từ sau khi Mộ Phi Chi trở về từ Hoài Bắc, Đỗ Trọng cũng không cần phải làm Nhiếp Chính Vương nữa, sáng sớm nay, các vị đại thần đứng chỉnh tề trên điện Thái Nguyên, nhưng mà, chuyện sau đó xảy ra khiến bọn họ không hiểu được.

Giọng nói lạnh lạnh của Phúc Hải vang lên ở ngoài đại điện như thường lệ, sau đó các vị đại thần cũng sợ hãi quỳ xuống, nhưng mà không khí trên triều sáng sớm nay quả thực có chút quỷ dị, bởi vì các đại thần đang cúi đầu kia, ngoại trừ long bào và đôi giày của Mộ Phi Chi, còn có một đôi chân nhỏ hiện ra trong tầm mắt của bọn họ. Đôi chân nhỏ nhà hình như đi đường còn chưa sỏi, đôi chân nhỏ đi theo bên cạnh đôi giày kia.

Phúc Hải đi theo sau hai vị chủ tử, nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ đi tới long ý, trong lòng hần chột cảm khái, nếu là qua vài chục năm nữa, Hoài Nam sẽ phát triển cao hơn nữa.

Đã không ít người chú ý tới đôi giày nhỏ kia, nhưng mà cho dù rất hiếu kỳ nhưng vẫn không có người nào dám can đảm ngắt đầu, bọn họ đều hiểu, vương của bọn họ có rất nhiều thủ đoạn, quyền lực của hủn không để cho ai khiêu chiến.

Mộ Phi Chi đi về phía long ý, mắt nhìn thẳng nhóc đang mút ngón tay bên cạnh, nói với chúng thần: "Bình thân."

Hai chữ này tựa như bùa cứu sống, bọn họ rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận ngắt đầu lên, nhưng mà vừa nâng đầu lên, ánh mắt nhìn vào bóng dáng nhỏ ngồi bên cạnh Mộ Phi Chi thì có vài đại thần đã đứng ngồi không yên.

"Vương thượng, cự thần có việc khời tấu." Lễ bộ thượng thư tiến lên một bước, sau đó quỳ phịch xuống đất, bái bái Mộ Phi Chi, lúc này mới nhìn vị chủ tử còn nhỏ, thoạt nhìn như không rành thế sự, nói: "Thái tử tuổi nhỏ như vậy, lên triều đúng là không hợp lẽ chế."

"À, các người cũng nghĩ thế sao?" Mộ Phi Chi không biến sắc nhìn mọi người, trong giọng nói cũng không để lộ ra tâm tình gì.

Không có người trả lời, chỉ có Lễ bộ thượng thư thành thật quỳ ở đó, cho dù cách xa như vậy nhưng Phúc Hải nghĩ, chỉ sợ vị đại nhân này đã chảy không ít mồ hôi,

"Nếu như không có ai dị nghị, vậy thì các vị ái khanh, có việc thì tấu!" Mộ Phi Chi cúi đầu trừng mắt với Thần nhi, Thần nhi lập tức ngoan ngoan ngồi thẳng lưng lưng ghê rùng, chỉ là vui vẻ trong mắt không giấu được.

Mộ Phi Chi chán chỉnh lại thẳng nhóc xong mới nhìn về phía đại thần.

Thần nhi vẫn ngoan ngoan ngồi bên cạnh Mộ Phi Chi, đôi mắt nhìn qua các đại thần dưới điện, không hề sợ hãi ánh mắt của những người kia.

Hôm nay lâm triều đúng là có cảm giác chần động, những đại thần kia nhìn Mộ Phi Chi, nhưng mà ánh mắt luôn nhìn đứa trẻ đang đứng đưa chân ở bên cạnh, có vài đại thần khinh bỉ trong lòng, còn bé như vậy ngồi ở đây làm cái gì.

Hôm nay lâm triều cứ thế trôi qua, lúc hạ triều, Mộ Phi Chi đứng dậy, Thần nhi vẫn ngồi ở đó, duỗi bàn tay nhỏ bé kéo quần áo Mộ Phi Chi.

"Đói bụng sao?" Mộ Phi Chi ngói xỏm người xuống, sờ lên đầu bé.

Thần nhi lắc đầu, sau đó ngoan ngoan nhảy xuống long ý, ngay ngắn đứng bên cạnh Mộ Phi Chi, một lớn một nhỏ đi ra ngoài dưới ánh mắt của mọi người.

Sau khi hai người rời khỏi đại điện, Thần nhi đột nhiên dừng bước, vươn hai tay với Mộ Phi Chi, không đợi bé nói, Mộ Phi Chi đã bế lên.

Lúc hai người trở về, Thảm Hành Vu đi ra từ trong sân, Mộ Phi Chi cho người làm một sân nhỏ trước điện Thái Cực, chuyên để Thảm Hành Vu trồng được liệu.

Thẩm Hành Vu thấy Thần nhi trong ngực Mộ Phi Chi, rửa tay rồi hỏi Mộ Phi Chi: “Sao rồi? Đám đại thần kia có ăn Thần nhi không?”

Mộ Phi Chi thả Thần nhi xuống, ngồi xuống trên ghế đá, vẫy vẫy tay với Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu tiến lên, ngồi lên đùi hắn, Mộ Phi Chi ôm lấy nàng, vươn tay vuốt vuốt ngón tay nàng, hừ lạnh nói: “Ai dám có dị nghị.”

“Phu quân, cho Thần nhi vào triều như vậy có phải sớm quá không?” Thần nhi tựa bên chân Thẩm Hành Vu, Thẩm Hành Vu xoa đầu bé, vẫn có chút đau lòng.

“Không sao, chỉ dẫn nó đi chơi mà thôi.” Mộ Phi Chi trấn an.

Mộ Phi Chi đã nói như vậy, cũng làm như vậy. Hôm sau, hắn vẫn đưa Thần nhi vào triều, chỉ có điều Phúc Hải đi sau Thần nhi, ôm một giỏ trúc. Khi Mộ Phi Chi ôm Thần nhi đến long ý, Phúc Hải đứng ngay bên cạnh Thần nhi, tay cầm rổ. Thần nhi vừa nghe phụ vương và đại thần nói chuyện, vừa duỗi tay cầm đồ ăn trong giỏ.

Hữu tướng trẻ tuổi nhất Hoài Nam đứng ở phía trước, nhìn Thần nhi phong mã ăn gì đó, trong ánh mắt không khỏi hiện lên mỉm cười.

Người nọ đang cười mình, Thần nhi đương nhiên cũng nhìn hắn, thằng bé nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó lẩm bẩm trong lòng: “Ừm, bỏ đào mẫu hậu tìm ngon quá.”

Ngày thứ hai vào triều ăn bỏ đào, ngày thứ ba vào triều ăn củ cải, tóm lại, những ngày này, phạm là Mộ Phi Chi mang theo Thần nhi vào triều, miệng Thần nhi không ngừng nghỉ, nhìn giống như đang chơi vậy.

Giảng co như thế này nhiều ngày, ruốt cuộc có một ngày, vài cực thần bạo phát. Hôm nay, Mộ Phi Chi đang nghe Bình bộ thượng thư báo cáo, Thần nhi ngồi bên cạnh hắn gặm bánh quế hoa, tướng ăn của thằng nhóc này rất tốt, Thẩm Hành Vu treo một chiếc khăn tay nhỏ trên cổ, Thần nhi thường lau miệng của mình, để không có mảnh vụn nài dính lên.

“Vương Thượng, tuổi của tiểu thái tử không thích hợp lên triều, triều đình vốn là nơi quyết định quốc gia đại sự, làm sao có thể cho phép một đứa bé ngồi ở đây.” Vài đại thần tuổi hoi cao không nhịn được, đồng thời quỳ gối trước mặt

Mộ Phi Chi lời biếng ngồi trên ghế rồng, ánh mắt nhìn thoáng qua thằng nhóc mập ngồi bên cạnh mình.

Thần nhi nhận được ánh mắt của Mộ Phi Chi, bàn tay xoa lên khăn mặt, lau sạch tay mình, rồi khéo léo choàng Mộ Phi Chi để nhảy xuống long ý. Đứa bé hai tuổi phui tay, đứng thẳng trên đại điện, giọng nói mềm mại: “Hậu đại nhân, bản thái tử muốn sửa lại một vấn đề của ông.”

Thần nhi vừa nói ra những lời này, ngay cả Thừa tướng mới nhận chức cũng lộ ra ánh mắt tò mò.

“Thứ nhất, ta không phải đứa trẻ không biết gì, ta là kết tinh tinh yêu của phụ vương và mẫu hậu.” Thằng nhóc này tới đây, mặt không đỏ, tim không đập.

“Thứ hai, Thần nhi yếu từ bé, sáng sớm không ăn gì sẽ té xỉu, lại nói, ta ăn cũng đâu phát ra động tĩnh gì,” Về mặt Thần nhi lúc này rất uất ức, ánh mắt kia khiến các cựu thần cảm thấy mình đang bắt nạt một đứa trẻ. Tướng ăn của tiểu tử này rất tốt, chịu ảnh hưởng của Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi nên ăn rất ưu nhã, không có chút tiếng động nào.

“Thứ ba, suốt nửa tháng, ông không đưa ra được đề nghị nào có ích nào, chỉ chú ý tới bản thái tử, còn ông nữa. Trương đại nhân, thần là Hộ bộ thị lang, mỗi ngày ông đều rảnh thế sao, đi theo một đám lão già, thú vị năm sao?” Thần nhi duỗi tay chỉ vào những người kia, kêu tên của họ, điều này hiển nhiên khiến các vị đại thần chấn động, đứa bé hai tuổi sao có thể biết hết mọi người.

“Khá nắm, đã nhớ hết những người kia rồi.” Lúc hạ triều, hai cha con đi tới điện Thái Cực, Mộ Phi Chi rất hài lòng khen Thần nhi.

Thần nhi chu mỏ, tựa đầu vào người Mộ Phi Chi, thì thầm nói: “Mỗi sáng sớm, thúc gia gia đều đưa con tới bên ngoài điện Thái Nguyên, sao con có thể không biết được.”

“Thần nhi, phải nhớ kỹ sở trường và khuyết điểm của những người này, bắt bí đúng mực, nắm quyền chủ động trong mình.” Thành thạo Mộ Phi Chi lại nhắc nhở con trai.

“Con biết rồi, phụ vương.” Thần nhi hí mắt.

Cứ như vậy, lúc lên triều Mộ Phi Chi luôn mang theo Thần nhi, để Thần nhi có thể cân nhắc chuyện chính sự từ nhỏ.

“Chu tử lão vương hậu sống ở Hoài Nam có một muội muội, nhưng sau khi ngài sinh không lâu, muội muội của ngài ấy chết do sốt rét, lúc hài bốn tuổi, Vương thượng và Vương hậu chết trong hỏa hạn tại điện Noãn Ngọc. Nhưng mà lần này thuộc hạ có một thu hoạch. “Hắc Ứng dùng một chút, sau đó nói với Mộ Phi Chi: “Trước đêm ngài sinh muội muội của lão Vương hậu đã tung tiến cung, mà sau khi rời cung mà làng mới chết.”

Hắc Ứng nói hết những điều mình âm thầm điều tra được.

Mộ Phi Chi hơi nhíu mày, hắn cảm thấy trong chuyện này có chút quỷ dị, thậm chí, chuyện này vẫn phải tiếp tục điều tra.

Sau khi Hắc ung đi, Mộ Phi Chi đứng lên hơi lâu mới từ từ đi tới giá sách, mở hộc tối bên trong ra, lấy một bức họa, mở đặt lên bàn.

Nữ tử trong tranh đứng cạnh cửa sổ, mái tóc đen xõa trên vai, nàng mặc bộ cung phi màu xanh nhạt, gương mặt khuynh thành, cười rất đẹp. Ở bên cạnh bức họa, có một dòng chữ nhỏ viết: Ta thích khanh khanh.

(khanh khanh: Cách gọi vợ)

Mộ Phi Chi vuốt lên bức họa cha mình lưu lại, lâu sau thở dài: “Mẫu hậu.”

Thẩm Hành Vu phát hiện, những ngày gần đây Mộ Phi Chi rất âm thầm, đương nhiên, ngoại trừ lúc trên giường. Đêm nay, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu, hai người ai nói gì, chỉ lặng lẽ ôm nhau.

Đột nhiên Thẩm Hành Vu mở miệng hỏi Mộ Phi Chi: “Phu quân, hung thủ trước kia hại chết phụ vương và mẫu hậu đã tìm được chưa?” Dựa vào khả năng của Mộ Phi Chi, Thẩm Hành Vu cảm thấy không thể nào không tìm ra.

“Chưa.” Mộ Phi Chi lắc đầu: “Lúc hai cổ thi thể này đưa ra, đã không thấy roc khuôn mặt, tất cả manh mối đều bị lừa thiêu trụi.”

“Phu Quân, chàng có thấy hai thi thể này không?” Thẩm Hành Vu ngồi dậy, ghé vào trên người Mộ Phi Chi, khuôn mặt chăm chú.

“Ừ, có thấy.” Mộ Phi Chi trả lời: “Ta đứng trước điện Noãn Ngọc, tận mắt nhìn thấy thi thể được mang ra.”

“Vậy chàng có nhớ, thi thể giã hay cuộn mình?” Thẩm Hành Vu hỏi nhất nhiều câu.

Một ánh sáng lóe qua đầu Mộ Phi Chi hắn đáp rất nhanh: “một giã, một cuộn!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 118: Phát hiện ban đầu

Edit: Cáo

Từ sau khi trở lại Hoài Nam, cuộc sống gia đình của Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi càng ngọt ngào hơn lúc ở Hoài Bắc.

Sáng sớm mỗi ngày, Mộ Phi Chi rời giường đều ôm con trai từ giường nhỏ ra, sau đó hai người cùng vào triều, lúc trở lại điện Thái Cực, trên bàn đã xếp đủ các món cơm canh hương vị ấm áp, Thẩm Hành Vu đứng trong sân chăm sóc thảo dược.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, bình thân rồi lại hạnh phúc, mà Hoài Nam dưới sự cai quản của Mộ Phi Chi càng ngày càng phồn vinh.

Ở kinh đô ngày càng phồn thịnh này, đã xảy ra một chuyện vô cùng kinh dị.

Sáng sớm hôm nay, Kinh thành Doãn phủ đã nhận được một vụ báo án từ thanh lâu, lúc mang theo thị vệ tiến tới thì xung quanh thanh lâu đã vây rất nhiều người, Tú bà sốt ruột đứng bên ngoài, khi thấy Kinh thành Doãn thì như thấy được cứu tinh, chạy tới Kinh thành doãn nói: “Đại lão gia, ngài nhất định phải làm chủ cho ta, không biết ai làm ra chuyện thiếu đạo đức như thế.”

“Không phải nói có án mạng chết người sao? Đưa bản quan đi.” Kinh thành doãn mặt lạnh nói với tú bà.

“Vâng, dạ, quý nô, mau đưa đại nhân vào hậu viện.”

Tú bà nghe nói như vậy, vội vàng gọi quý nô tới. Quý nô dẫn đường phía trước, một đoàn thị vệ và kinh thành Doãn đi ở phía sau.

Khi Quý nô khiếp sợ đẩy cửa phòng trên lầu hai ra, không chỉ là những thị vệ kia mà ngay cả Kinh thành Doãn cũng giật mình, có chút không dám tin, tại sao lại có thủ pháp giết người tàn nhẫn mà đậm máu như vậy.

Trong phòng, mùi thơm nhàn nhạt hòa với mùi máu tươi, Kinh thành Doãn đứng ở cửa phòng, phát phát tay ới người phía sau: “Gọi khám nghiệm tử thi tới.”

Bởi vì sáng sớm nay có người tới phủ nha báo án, nói ở đây xảy ra án mạng, cho nên lúc tới Kinh thành Doãn đã mang theo cả người khám nghiệm tử thi, chỉ có điều nhìn trăng cảnh trước mắt, Kinh thành Doãn nghĩ, một người khám nghiệm tử thi sợ là rất vội.

Khám nghiệm tử thi nghe mệnh của Kinh thành Doãn vội đi lên từ đằng sau.

Trước mắt hắn chính là thi thể của sáu nữ nhân, những nữ nhân này đều tóc tai bù xù, khuôn mặt sấp xuống, quần áo trên lưng bị người xé rách, sau lưng

mỗi người đều bị đao kiếm khắc ít chữ.

Đầu tiên khám nghiệm tử thi cẩn thận ấn chữ sau lưng của những người kia, sau đó mới mời vài thị vệ, giúp hẩn xem xét những thi thể kia. ...

Chỉ trong một lúc, vụ án sáu nữ nhân thanh lâu đã truyền khắp kinh thành, nhưng mà xét thấy hiệu suất xử lý gần đây rất nhanh, cho nên dù chấn động nhưng khi Kinh thành Doãn phủ tự mình ra thông cáo thì nhân dân đều tán dương và tín nhiệm hẩn.

Bọn họ tin tưởng quan phụ mẫu sẽ cho ra một lời giải thích sớm.

Buổi chiều nọ, Kinh thành Doãn mang theo một vị khám nghiệm tử thi vào cung, dưới sự dẫn dắt của Tổng quản đại thám giám Phúc Hải, an phận tới thư phòng.

"Nói đi."

Sau khi Kinh thành Doãn và khám nghiệm tử thi đi vào, Mộ Phi Chi đang ôm Thần nhi, tự mình dạy nó luyện chữ.

Nhìn thấy Thần nhi, Kinh thành Doãn có thể thấy nhưng không thể trách, bây giờ những đại thần bọn họ bị chinh, ngày nào vào triều không gặp vị tiểu thái tử này đều có cảm giác lâm triều không được viên mãn, nhưng lại khiến vị khám nghiệm tử thi kia giật mình.

May mắn Mộ Phi Chi không nói gì thêm, hẩn chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn hai người, giọng nói ôn hòa. "Vương thượng, đây là hình vẽ mà khám nghiệm tử thi lấy được trên lưng sáu kỹ nữ."

Kinh thành Doãn nói tới đây thì giọng nói ngưng trọng, hẩn tiến lên giao tờ giấy cho Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi nhận tờ giấy này, nhìn một đồng lộn xộn trên giấy, trong mắt hiện lên gì đó.

"Nói ý kiến của các người cho cô vương nghe một chút." Mộ Phi Chi ngồi xuống bên Thần nhi, Thần nhi vẫn giẫm trên ghế, nghiêm túc luyện chữ, dường như những lời của người lớn không ảnh hưởng tới bé.

"Khỏi bẩm vương thượng, tiểu dân cho rằng, hẩn là trong những hình vẽ này có cất giấu lời nói gì đó, nhưng mà thần đã dùng vài phương pháp đều không nghiên cứu được gì. Tiếp theo, từ thủ đoạn giết người, sáu nữ nhân này bị cùng một người dùng kiếm xuyên qua họng, mất máu có nhiều mà chết, từ vết đao có thể thấy được, kẻ giết người có thể có võ công, bởi vì ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, cuối cùng, dưới thân kỹ nữ chúng thần phát hiện cái này."

Khám nghiệm tử thi quỳ, dâng lên một vật. Mộ Phi Chi nhìn lá cờ nhỏ, rút cuộc ánh mắt cũng thay đổi, hẩn nhận lấy, sau đó hỏi Kinh thành Doãn: "Người trong kỹ viện nói làm sao?"

"Bẩm vương thượng, tú bà nói, đêm qua có vài cậu ả gọi mấy vị hoa khôi, gian phòng đó rạng sáng còn truyền tới tiếng ca, nhưng sáng sớm hôm nay, tiểu nha hoàn đi gọi vài người rời giường thì thấy trường hợp như vậy, hôm nay chúng thần đáng lòng bắt mấy vị công tử đó." Kinh thành Doãn bẩm báo.

"Nha hoàn đâu?" Mộ Phi Chi đột nhiên hỏi.

"Đang tra hỏi, bây giờ còn đang ở phủ nha."

Kinh thành Doãn trả lời.

"Kinh thành Doãn, lần sau đừng tái phạm sai lầm ngu ngốc như vậy." Mộ Phi Chi đứng dậy, bế Thần nhi lên, giọng nói lạnh lùng.

Cho tới khi trở lại Kinh thành phủ nha, nghe nói nha hoàn này đã tự sát, khi đó Kinh thành Doãn mới biết mình phạm phải sai lầm lớn, mọi người chỉ biết nha hoàn kia là người phát hiện đầu tiên nhưng mà nha hoàn này cũng có thể là nội ứng.

Kinh Thành Doãn đi rồi, Mộ Phi Chi ôm Thần nhi trở về điện Thái Cực, lúc trở về, Thẩm Hành Vu miễn cưỡng ý trên giường, Mộ Phi Chi thả Thần nhi xuống, để tự bé đi rửa tay, lúc này mới tiến lên ôm Thẩm Hành Vu mê luyến hôn lên trán nàng một cái, sau đó mới hỏi: "Sao lại mệt mỏi như vậy?"

"Còn không phải do chàng làm sao?" Thẩm Hành Vu trừng Mộ Phi Chi, hờn dỗi nói,

Mộ Phi Chi cười cười ôm nàng, cắn cắn khoe môi nàng, nghiêm chỉnh nói: "Ừ, hôm nay ta sẽ tiết chế."

"Sắc lang." Thẩm Hành Vu đẩy Mộ Phi Chi ra.

"A Vu, ta có một tờ giấy, nàng xem một chút, xem có thể nhìn ra cái gì không." Mộ Phi Chi đưa tờ giấy vừa rồi khám nghiệm tử thi ra.

Thẩm Hành Vu rất miễn cảm với máu, Mộ Phi Chi vừa lấy giấy ra, Thẩm Hành Vu đã ngửi thấy được mùi máu trên đó.

Thẩm Hành Vu lấy tới, tra xét rồi bỏ sang bên, sau đó trong ánh mắt bình tĩnh của Mộ Phi Chi, duỗi hai tay ôm lấy khuôn mặt hẩn, rồi mới nói: "Đợi ta làm cho chàng một cái túi hương, loại máu thể này, rất dễ nhiễm độc được."

"Cô nương tự bảo vệ, ta sợ gì?" Mộ Phi Chi dường như còn chưa kịp phản ứng, tới khi hẩn nhận ra, trong ánh mắt là một mảnh vui mừng, một tay chế

trụ ốt Thẩm Hành Vu, hôn lên.

Đội khi xong xuôi, Mộ Phi Chi đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Thần nhi đang cắn ngón tay, đứng dưới giường ngơ ngác nhìn hai người, Thẩm Hành Vu thấy vậy, khuôn mặt ửng hồng, vội đầu trong ngực Mộ Phi Chi,

“Mẫu hậu, thần nhi cũng muốn hôn nhẹ.” Thần nhi chọt gang hai tay về phía trước, nhưng mà anh mắt lại ngược nhìn Mộ Phi Chi.

“Phúc hải.” Mộ Phi Chi ôm lấy eo Thẩm Hành Vu, nàng hoàn toàn không thể động đậy, Mộ Phi Chi vừa ôm lấy Thẩm Hành Vu, vừa hô to.

Phúc Hải vừa vào thì thấy Thần nhi đang úy khuất nhìn mình.

“Đã tới giờ, dẫn no tới chỗ Thái phó.” Mộ Phi Chi phân phó.

“Phụ vương, hôm nay trong nhà Thái phó có việc, không thể tới dậy Thần nhi.” Thần nhi chạy tới giường, cố gắng bò lên trên, vừa cố tèo vừa nói: “Hôm qua con đã nói với mẫu hậu.”

“A!” Thẩm Hành Vu nâng trán, một lớn một nhỏ lại bắt đầu.”

“Ừ, đi gọi Hứa tướng cho ta nói, Thái tử phiền hấn,” Mộ Phi Chi lại quăng dao về phía Phúc Hải.

Phúc Hải vội vang đáp, đành tiến lên bế Thần nhi.

Hôm nay Thần nhi lại không phản kháng, chỉ là lúc bị Phúc Hải ôm đi, bé ôm cổ phúc Hải, bình tĩnh nói: “Hôm nay Thần nhi bị phụ vương dọa, buổi tối nhất định sẽ không ngủ được, mẫu hậu nhất định sẽ theo ta.” Ngụ ý chính là, phụ vương, khuya hôm nay mẫu hậu sẽ thuộc về con.”

Phúc hải không biết nói gì, tiểu thái tử già bộ uất tức là nhất, mỗi tháng luôn có vài ngày như vậy, luôn ngủ không được, đơn giản vì muốn Thẩm Hành Vu ngủ cùng, Mộ Phi Chi cũng không ngăn được, điều này làm cho Mộ Phi Chi hận ngứa răng.

Tiền phiền toái nhỏ đi, Mộ Phi Chi mới nói tiếp chuyện xảy ra lúc sáng.

“Nói như vậy, manh mối giá trị duy nhất chính là dấu vết trên lưng sáu người này?” Thẩm Hành Vu lấy tờ giấy kia, nhìn những hình vẽ hỗn loạn, như có điều suy nghĩ nói.

“Khám nghiệm thử thi trong nha phủ không nghĩ ra biên phát, nương tử y thuật cao siêu, có phải nàng có cao kiến gì không?” Mộ Phi Chi tới sát lưng Mộ Phi Chi “Cái này rất đơn giản, tìm vài nư nhi hồng.”

Mộ Phi Chi rất tin tưởng lời Thẩm Hành Vu, lập tức cho người đi lấy nữ nhi hồng.

Nữ nhi hồng mười năm vừa được lấy từ trong đất ra, Thẩm Hành Vu mở ra, ngửi thấy mùi tinh khiết, nàng liếc Mộ Phi Chi nói: “Rượu ngon vậy chàng cũng giấu chưa từng cho ta uống.

Mộ Phi Chi nâng trán: “Nàng luôn say rượu, ta làm sao dám cho nàng uống.”

“Hừ, lấy có.” Thẩm Hành Vu hừ hừ một tiếng, sau đó vẩy vẩy, rót một chén nữ nhi hồng lên tờ giấy trắng.

Rượu tiếp xúc với giấy, giấy lập tức bị thấm ướt, những vết máu hỗn loạn cũng thế, chỉ có điều, một phút sau, những dấu vết còn lại đã giải ra chân tướng của những hình vẽ kia.

Thì ra vết máu sau lưng những kỹ nữ kia đều có thuốc, cho nên sau khi khám tử thi ẩn những vết máu này, thuốc xen lẫn trong máu, Thẩm Hành Vu rót rượu hỗn hợp vào, thuốc lập tức có hiệu nghiệm, vết máu dần dần bớt đi, chỉ còn lại một hàng chữ lớn.

“Buổi trưa mừng mười, bên hồ Tĩnh Tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Nam nhân đeo mặt nạ

Edit: Cìao

“Người này dường như đã dự trước là chàng nhất định sẽ đoán được.” Thẩm Hành Vu ném giấy qua một bên, xoay người, nằm sấp trong ngực Mộ Phi Chi.

“A Vu, có phải gần đây nàng rất thích ngủ không?” Mộ Phi Chi hoàn toàn ném chuyện tờ giấy kia qua một bên, hân ôn Thẩm Hành Vu vào trong ngực, trong giọng nói có chút nghi vấn nho nhỏ.

Thẩm Hành Vu ngửi hương vị dễ chịu trên người hắn, nói: “Chàng chưa nghe câu mùa xuân mệt mỏi, mùa thu uể oải sao?”

“Ài, ta còn tưởng mình rất cố gắng nên có tin tức chứ!” Mộ Phi Chi nói, lập tức kéo chần đấp lên thân Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu phát hiện, da mặt người này càng ngày càng dày rồi, còn nàng thì càng lúc càng mỏng, mấy câu chuyện mà hắn có thể nói cho nàng đỏ mặt.

“Mùng mười, giờ là trưa mùng tám, còn một ngày.” Thẩm Hành Vu mở hai tròng hai mắt, ngáp một cái.

Trong lòng Mộ Phi Chi vẫn có chút nghi vấn, nhưng mà thấy nàng không nói lời nào cũng không nói gì nữa.

...

Hôm nay mùng chín, Mộ Phi Chi mang theo Hắc Ứng tới Thiên cơ các một chuyến. Trước khi đi, hắn nhìn đứa bé nằm trong ngực Thẩm Hành Vu, rất từ bi nói: “Hôm nay không cần đi học.”

“A a a.” Thần nhi vốn không có sinh khí ghé vào trên gối Thẩm Hành Vu, nghe thấy Mộ Phi Chi nói lời này thì lập tức ngẩng đầu lên, giống như kẻ chán chường kia không phải bé.

“Phúc Hải, đưa thái tử tới chỗ quý y, nói để nó ở đó hai ngày.” Mộ Phi Chi phân phó Phúc Hải, lúc này mới đi ra ngoài.

Khi Thần nhi bị Phúc Hải ôm lấy đi tới chỗ Quý y, trên đường đi rơi lệ, nói: “Phụ vương bại hoại, lại muốn một mình chiếm lấy mẫu hậu, hu hu.”

Phúc Hải nghe những lời ‘đại nghịch bất đạo’ kia, khóe miệng run rẩy, bởi vì cả nước Hoài Nam này, dám nói Mộ Phi Chi như vậy chắc chỉ có vị tiểu chủ tử này.

Thẩm Hành Vu biết rõ Mộ Phi Chi làm như vậy nhất định có dụng ý của mình, cho nên, sau khi Thần nhi bị đưa đi, nàng vẫn luôn ngồi trong điện Thái Cực, chờ Mộ Phi Chi trở về.

“Chủ tử, đây là vải do phủ nội vụ dâng lên.” Thạch Lưu bụng vài tới, trông thấy Thẩm Hành Vu ngồi ở đó, nàng đặt đĩa xuống.

“Thạch Lưu, Bạch Tước đối với người thế nào?” Thẩm Hành Vu nghe thấy giọng Thạch Lưu, nhìn khuôn mặt an tĩnh của nàng, không khỏi nhớ tới mấy ngày nay không thấy nàng, cũng không biết nàng và Bạch Tước thế nào rồi.

Thạch Lưu dường như có chút không nói nên lời, nàng đứng ở nơi đó, tay chân hơi luống cuống.

Thẩm Hành Vu kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay nàng, giống như chị cả hỏi: “Chuyện của hai người ta vẫn phải biết một ít, nếu người không muốn, ta...”

“Nô tì...” Mặc dù giọng nói Thạch Lưu hơi do dự nhưng vẫn thức thời cắt đứt lời của Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu nghe thấy nàng trả lời như vậy, khóe miệng mỉm cười, nàng nắm tay Thạch Lưu, mang theo nhiệt độ ấm áp, khiến Thạch Lưu cũng cười theo.

“Nắm cho chắc, nếu như bị bắt nạt thì nhất định phải nói cho ta biết.” Những lời này của Thẩm Hành Vu làm cho Thạch Lưu đỏ vành mắt.

Dù Thạch Lưu không nói gì, nhưng nàng gật đầu, đôi mắt phiếm hồng đã nói rõ tất cả.

Sau khi Thạch Lưu đi, trong nội điện chỉ còn lại mình Thẩm Hành Vu, nàng bóc vài, miếng thịt trắng trắng làm người khác rất muốn ăn. Nàng ăn một miếng, cảm nhận được hương vị đặc trưng tỏa ra, nàng nghĩ, hoàng cung Hoài Nam hai năm qua dường như càng ngày càng nhiều hương vị tình người, lại nói tới đứ trẻ Mộ Tê Hoàng sắp sinh, còn có... niềm vui bất ngờ chuẩn bị cho sinh nhật của hắn.

Mộ Phi Chi đi ra ngoài không lâu đã trở lại, Thẩm Hành Vu nghe thấy tiếng vang, quay đầu nhìn bóng dáng Mộ Phi Chi. Hắn vốn như vậy, cho dù thế nào cũng khiến người ta liếc nhìn là cảm thấy cam bái hạ phong.

“Nhìn mê mẩn sao?” Mộ Phi Chi thấy Thẩm Hành Vu ngờ ngác si mê nhìn mình, khóe miệng nở nụ cười. Hắn tiến lên, nhìn vài, tự mình bóc một quả, đưa vào trong miệng Thẩm Hành Vu.

“Ngọt không?” Mộ Phi Chi hỏi Thẩm Hành Vu.

“Ừ.” Thẩm Hành Vu mỉm cười khẽ gật đầu, một lọn tóc nghịch ngợm cũng rơi xuống.

Mộ Phi Chi vươn tay xoa mặt nàng, nghiêm chỉnh nói: “A, thế thì ta phải ném thử.” Nói xong, hắn hôn lên môi Thẩm Hành Vu.

Thành thân đã hơn hai năm, Mộ Phi Chi không thể không thừa nhận, lực hấp dẫn của Thẩm Hành Vu không những không giảm mà còn khiến hắn không

ngừng được. Hơn nữa, dường như là hấp dẫn trí mạng, một khi đụng phải thì không bao giờ muốn ngừng lại, muốn che chở nàng trong ngực mình.

Nụ hôn của hai người vẫn thường như thế, triền miên, tình tế, mỗi lần kết thúc Thẩm Hành Vu đều phải thở gấp rất lâu.

“Phu quân, 18 là sinh nhật chàng, chúng ta không tổ chức lớn, được không?” Đôi mắt nàng mang theo một tầng hơi nước, nàng dựa vào ngực Mộ Phi Chi, ngẩng đầu nhìn hắn.

Mộ Phi Chi xoa cái mũi của nàng; khẽ gạt đầu, mang theo vui vẻ nói: “Đương nhiên là nghe theo nương tử.”

Thẩm Hành Vu cười ha ha.

Mùng mười, sau khi hạ triều Mộ Phi Chi thay đổi bộ trường bào màu đen, tóc cũng buộc chặt lên, so với hình tượng lười biếng bình thường thì mặc quần áo này càng nhanh nhẹn hơn.

“A Vu, sợ là hôm nay nàng phải đi cùng ta rồi.” Mộ Phi Chi đứng trước gương đồng, hai tay khoác trên vai Thẩm Hành Vu, nói với nàng: “Thấm nhi đã giao cho Đỗ Trọng, nàng phải ở bên cạnh ta mới tốt.”

“Được” Thẩm Hành Vu gật đầu, không chút do dự.

Mộ Phi Chi đột nhiên hỏi: “Nàng không sợ ở bên cạnh ta sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Chàng sẽ luôn bảo vệ ta.” Thẩm Hành Vu nhún nhả chải tóc, nói với Mộ Phi Chi.

“Không xong rồi.” Mộ Phi Chi nâng trán: “Đời này đều bị nàng ăn sạch.

“Hà, phu quân đang ghét bỏ ta sao? Ta không ăn sạch chàng mới lạ, mặc dù đã có chồng nhưng nhìn ta vô cùng trẻ!” Thẩm Hành Vu nhìn gương, dí dõm nói.

Một tay Mộ Phi Chi ấn chặt vai Thẩm Hành Vu, một tay dùng sức, nâng Thẩm Hành Vu lên, trong chớp mắt, Thẩm Hành Vu giẫm phải chân Mộ Phi Chi, bị Mộ Phi Chi ôm vào lòng.

“Đây là nguyên nhân nàng không cho ta đụng vào sao?” Lời nói Mộ Phi Chi lúc này có chút ủy khuất, tình cảm của hai người, mặc dù ban đầu là Mộ Phi Chi ép buộc, nhưng về sau cũng coi như nước chảy thành sông, hơn nữa, Thẩm Hành Vu luôn mềm lòng khi đối mặt với Mộ Phi Chi, hoặc là nói, xưa nay Thẩm Hành Vu luôn chơi xấu, cho nên chuyện trên giường Thẩm Hành Vu luôn nghe theo Mộ Phi Chi, chỉ có điều tối qua Thẩm Hành Vu sống chết không cho Mộ Phi Chi chạm vào, khiến Mộ Phi Chi rất buồn bực.

“Nói gì thế?” Thẩm Hành Vu hờn dỗi trừng Mộ Phi Chi, nói: “Thời kỳ đặc thù.”

“Nào có, rõ ràng vẫn chưa tới thời gian đó.” Mộ Phi Chi cúi đầu xuống, chôn ở cổ nàng, không cam lòng nói.

Thẩm Hành Vu mím môi cười không ra cười, ôm hắn một lát, nàng đẩy hắn ra, nói: “Không phải muốn đi hồ Tĩnh Tâm sao? Đừng quần quít ta nữa.”

“Ừ, xem ra là nhan sắc vị phu không đủ, cho nên nương tử ghé bỏ ta.” Cuối cùng, Mộ Phi Chi kết luận như vậy.

Một lúc lâu sau, một chiếc xe ngựa bình thường chạy nhanh về phía hồ Tĩnh Tâm. Hồ ở ngoại ô kinh độ, mùa xuân thích hợp nhất là du ngoại, nhưng mà vào mùa này, lá cây rụng xuống, không có sức sống, người đến du ngoại rất ít, nhìn hình ảnh ngoài cửa sổ, Thẩm Hành Vu lại cảm thấy tiêu điều.

“Có sợ không?” Mộ Phi Chi nắm tay Thẩm Hành Vu, vuốt mặt nàng hỏi.

Thẩm Hành Vu cọ cọ vào tay hắn, lắc đầu.

“Còn nhớ lúc nàng ở trong cung nhìn thấy ta, thì chỉ hận không thể cách xa ta mười dặm.” Mộ Phi Chi nghĩ tới lúc đó hai người ở chung, không khỏi nở nụ cười.

“Cũng không biết là ai giờ trò lưu manh, cởi quần áo, trước mặt ta.” Thẩm Hành Vu giận dữ nói.

“Ha ha.” Mộ Phi Chi nở nụ cười sáng lạn.

Cứ như vậy, hai người cười cười nói nói, Hắc Ưng đánh xe bên ngoài, khoảng nửa canh giờ đã đến hồ Tĩnh Tâm, quả nhiên giống như trong tưởng tượng, không có ai ở đây.

Hắc Ưng xuống xe ngựa, kéo rèm cho Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu xuống xe.

“Bên kia có cái đình, chúng ta đi vào ngồi.” Thẩm Hành Vu móc một cái hộp trong xe, lúc này mới cho Mộ Phi Chi nắm tay đi tới.”

“Nàng muốn pha trà cho ta sao?” Mộ Phi Chi trông thấy Thẩm Hành Vu lấy một bộ trà cụ ra.

Thẩm Hành Vu khẽ gạt đầu: “Đúng vậy, không biết phải đợi bao lâu, nghe nói nước suối ở đây rất tốt, pha trà không gì tốt hơn.”

Hắc Ưng phụ trách lấy nước, chỉ một lát, Thẩm Hành Vu đã đun nước, lấy lá trà trong ống trúc, cẩn thận rửa.

“Vương thượng và Vương hậu đứng là hăng hái.” Ngay lúc Thẩm Hành Vu đang bận rộn, một giọng nói truyền từ xa tới.

Thẩm Hành Vu giống như không nghe thấy, đưa ấm từ sa cho Mộ Phi Chi, bữu môi nói: “Hơi nóng.”

“Ừ, làn của nương tử kiều nộn, không thể bị phỏng được.” Mộ Phi Chi cũng hoàn toàn bỏ qua cái tên nói chuyện kia, tri kỷ nhận lấy ấm từ sa, hai người không coi ai ra gì trao đổi ánh mắt triền miên.

Không biết từ lúc nào ở ngoài đình có một nam nhân đeo mặt trước mắt quả thật có chút kỳ lạ. Đôi nam nữ này làm như không thấy hắn, rất vui vẻ.

“Vị huynh đài này, đây là trà hoa lai mà bổn cung mới nghiên cứu được, ngươi có muốn nếm thử hay không?” Thẩm hành Vu nói xong, ném một chén một chén nước trà tới chỗ nam nhân đeo mặt nạ, giống như liệu được rằng hắn sẽ nhận được.

Khi chén trà kia sắp tới trước mắt nam nhân đeo mặt nạ vùng chén tia ra ngoài.

Mộ Phi Chi cũng không ngoài ý muốn, hắn chắc chắn hai tiếng, có chút đáng tiếc nói với Thẩm Hành Vu: “A Vu, lãng phí một chén trà.”

“Ồ, dù sao kịch độc ở đó không thu lại được.” Thẩm Hành Vu bữu môi nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Âm mưu bị vạch trần

Edit: sena

"Chút tài mọn." Nam nhân đeo mặt nạ nhận lấy cái chén, sau đó thuận tay quăng cái chén ra ngoài, dường như rất xem thường với thủ đoạn nhỏ đó.

Thẩm Hành Vu cười ha ha, đổ nước trong chén ra, rửa tay thật sạch, sau đó khẽ nhếch khóe môi, rất chậm chạp nói với nam nhân đeo mặt nạ: "Khinh địch, là sai lầm thứ nhất của ngươi."

Thẩm Hành Vu vừa mới dứt lời, bỗng nhiên tên nam nhân đeo mặt nạ cảm thấy tay mình đau đớn giống như bị lửa thiêu, hắn kinh ngạc nhìn trên tay mình càng ngày càng nhiều vết màu đen, đột ngột ngẩng đầu lên, lớn tiếng hỏi Thẩm Hành Vu: "Ngươi động tay chân gì trên tách trà?"

"Không phải ta đã nhắc nhở ngươi sao?" Thẩm Hành Vu vẫn tươi cười.

"Thuốc giải ở chỗ nào?" Nam nhân nhìn cánh tay càng ngày càng đen của mình, bộ dáng bình tĩnh vừa rồi, hiện giờ bắt đầu trở nên bối rối, Thẩm Hành Vu nhìn ánh mắt biến hóa phong phú kia của hắn, cười với Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi vừa bắt đầu đi vừa sùng nịnh nhìn Thẩm Hành Vu, sờ tay nàng, sau đó vô cùng bình tĩnh hỏi: "Uh, trà do nương tử pha rất dễ uống."

"Tâm trạng tốt, tự nhiên cái gì cũng tốt." Thẩm Hành Vu cười khẽ, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt vùng vẫy của nam nhân đeo mặt nạ.

"Nói, thuốc giải ở chỗ nào."

Dường như nam nhân mặt nạ đã quên mất mục đích đến chỗ này của mình, tất cả lực chú ý đều bị sự đau đớn ở trên tay thiêu đốt. Hắn ta không dám tin, nhìn miệng vết thương kia dần dần biến thành bộ dáng khó có thể không chế được, tâm trạng càng ngày càng trở nên căm giận hơn, mà lúc này Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi lại vẫn cứ nói nói cười cười, điều này không thể nghi ngờ càng thêm kích thích hắn, nhảy lên một cái, hắn rút kiếm bên hông ra, đâm về phía Thẩm Hành Vu.

Chỉ tiếc, kiếm kia vừa mới rút ra vô kiếm, đã bị người cản lại, một quân cờ nhỏ nhỏ mang theo sức lực vô cùng lớn làm lệch phương hướng của kiếm.

Thẩm Hành Vu nhìn ngón tay dài của Mộ Phi Chi vừa đưa ra, vô cùng kinh ngạc nói: "Oa, chẳng lấy quân cờ này từ đâu ra vậy?"

"Ừm, có thể là do Thần Nhi nhét vào người ta, xem ra, trở về chúng ta sẽ phải đổi một bộ quân cờ." Mộ Phi Chi nói chuyện với Thẩm Hành Vu như đang kể chuyện nhà.

"Xa xỉ, tìm một quân cờ khác không được hay sao?" Thẩm Hành Vu có chút hờn dỗi nói với Mộ Phi Chi, rõ ràng vẻ mặt kia là một phụ nhân cần cù tiết kiệm, chăm lo cho việc nhà.

Mộ Phi Chi mỉm cười: "Tất cả xin nghe lời của nương tử."

Nghe thấy Mộ Phi Chi nói như vậy, Thẩm Hành Vu mới lộ ra vẻ mặt tươi cười vui mừng.

"Các hạ, nhìn diễn trò lâu như vậy, vẫn chưa đi ra sao?" Mộ Phi Chi lôi Thẩm Hành Vu đứng dậy, mặt hướng ra bên ngoài nói với một mảnh dương liễu suy tàn.

Nam nhân mặt nạ sợ hãi đặt đến đỉnh điểm, hắn nhìn Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu, lại quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó rất không cam lòng lui về một bên, một trận gió thu thổi qua, một nam nhân mang mặt nạ màu trắng bay ra từ phía sau bụi dương liễu.

Người nọ dừng lại ở trước mặt phu thê hai người, hai tay vỗ vỗ, giọng nói khàn khàn: "Không hổ là Hoài Nam vương."

"Các hạ là người của Thanh Long hội?" Mộ Phi Chi hí mắt, ánh mắt giết người lại lộ ra trong con ngươi của hắn. Thẩm Hành Vu rúc vào bên cạnh hắn, khí tràng trên người cũng không để cho bỏ qua.

Người nọ không ngờ Mộ Phi Chi sẽ đoán ra thân phận của mình một cách đơn giản như vậy, lập tức liền cười, vỗ vỗ tay về phía trước, sau đó chỉ thấy một con thuyền nhỏ bay trên mặt hồ đến, hình như trên đó có vài người đang đứng.

"Ta mời Hoài Nam vương đến đây, là muốn làm một cái giao dịch." Nam nhân đeo mặt nạ bạc nhìn đám thuộc hạ dẫn một nữ nhân che mặt lên, lông mày xêch lên nói với Mộ Phi Chi: "Nữ nhân này, Hoài Nam vương chắc không xa lạ đi."

Mộ Phi Chi cực kì lười biếng trềng mắt lên, sau đó nói: "Nếu là giao dịch, không thành thật như vậy, sao bản vương lại phải đáp ứng ngươi." Nói xong, Mộ Phi Chi định ôm Thẩm Hành Vu đi về phía sau.

"Hãy khoan." Nam nhân đeo mặt nạ bạc không ngờ Mộ Phi Chi chỉ cần vậy mà có thể liếc mắt nhìn ra bí ẩn trong đó, lòng hiếu kỳ của hắn ta cũng bị khơi lên, sau đó liền hỏi Mộ Phi Chi: "Từ chỗ nào mà ngươi lại có thể nhìn ra?"

Mộ Phi Chi cười: "Phụ vương ta đã từng nói, mẫu hậu là một nữ nhân chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra."

"Xem ra, Hoài Nam vương biết lần này ta đưa ai đến, không sai, lão Vương hậu không chết, hiện giờ đang ở ngay trên tay ta." Nam nhân đeo mặt nạ bạc nói.

"Trước khi ta không được nhìn thấy người thật, ta sẽ không đáp ứng bất cứ điều kiện gì của ngươi." Mộ Phi Chi rất cứng ngạnh nói với nam nhân đeo mặt nạ.

"Đã hạ độc cấp dưới của ta, sau đó còn cứng rắn như vậy, Hoài Nam Vương đúng là danh bất hư truyền." Nam nhân mặt nạ bạc nhìn thuộc hạ của mình, có chút không cam lòng thối còi.

Lúc này Thẩm Hành Vu ở bên cạnh từ từ nói một câu: "Cũng không phải là loại kịch độc gì, sao một đại nam nhân lại mảnh mai như vậy?"

Nam nhân vừa bị Thẩm Hành Vu hạ độc, khoe miệng nhin không được mà giật giật, nữ nhân này thật không phải người.

"Ba canh giờ sau sẽ không sao." Thẩm Hành Vu kẻ sát Mộ Phi Chi, sau đó bổ sung một câu.

Lúc nữ nhân che mặt trên thuyền được đưa đến, nam nhân đeo mặt nạ phát hiện ánh mắt của Mộ Phi Chi có chút thay đổi. Nhìn đến sự biến hóa trong ánh mắt Mộ Phi Chi, nam nhân đeo mặt nạ rất là thỏa mãn. Nhưng nam nhân đeo mặt nạ không biết là, Thẩm Hành Vu đang ru rú ở trong lòng Mộ Phi Chi, ánh mắt lờm nam nhân đeo mặt nạ một cái.

Nhìn xuyên thấu qua mặt nạ lạnh băng kia, tự nhiên Thẩm Hành Vu cũng nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt hắn ta, đây đúng là, bộ ngựa bất ve, chim sẽ rình sau, huống hồ, ve này cũng không thật sự là ve. Nữ nhân kia mặc một bộ quần áo màu đen, tóc vấn lên một cách tao nhã, ngoài vết nhăn ở giữa hai đầu lông mày, còn tất cả giống như bộ dáng trước đây mà Mộ Phi Chi gặp qua.

Lão Vương hậu dừng lại, đứng ở bên người nam nhân đeo mặt nạ, trong ánh mắt nén dòng nước mắt, thất thanh nói: "Phi Chi."

Mộ Phi Chi bước một bước lên phía trước, cảm xúc phức tạp lại hiện lên trong mắt hắn, sau đó mới quay đầu nhìn về phía nam nhân đeo mặt nạ, lạnh giọng hỏi: "Phải như thế nào ngươi mới đồng ý thả mẫu hậu của ta."

"Được, rất sáng khoái, chúng ta muốn Phong Đô." Nam nhân đeo mặt nạ không hề muốn che dấu ý đồ của mình, cũng rất sáng khoái nói ra.

Mộ Phi Chi quay đầu nhìn vào mắt Thẩm Hành Vu, ánh mắt hai người bình tĩnh trao đổi với nhau, ngay khi Mộ Phi Chi suy nghĩ, lão Vương hậu lại thấp giọng gọi Mộ Phi Chi vài tiếng, trong giọng nói kia lộ ra sự tang thương.

Phong Đô là trấn quan trọng của Hoài Nam, giống như một cánh cửa, một khi đưa Phong Đô ra ngoài, Hoài Nam sẽ bị hổng, cứ

Như vậy, Hoài Nam sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Chỉ cần nghĩ một chút, sẽ biết hậu quả gì nếu đưa Phong Đô ra ngoài.

"Không có khả năng." Thẩm Hành Vu mở miệng trước, sau đó nhìn về phía bên cạnh Mộ Phi Chi, sự cảnh cáo trong ánh mắt thể hiện rõ ràng.

Khoe môi của nam nhân đeo mặt nạ khẽ gọi lên, nhìn màn kịch vui này.

Mộ Phi Chi vẫn ôm cả người Thẩm hành Vu, nhưng là trong ánh mắt có sự thay đổi khác lạ, hân hoan âm u mở miệng, hỏi lão vương hậu: “Mẫu hậu, người không chết, tại sao lại rơi vào trong tay Thanh Long hội, sao không trở lại tìm chúng ta.”

Trong mắt lão Vương hậu nén nước mắt, giọng nói cũng trong nghẹn ngào, ôn nhu nói: “Là phụ vương người, cho cha hoàn đầy ta vào trong đường ngầm, vốn ta muốn tìm người và Hoàng Nhi. Nhưng đúng lúc đó phụ vương người chết, ta cũng muốn kết thúc theo, chỉ là, ba lần bảy lượt lại bị bọn hán bắt được.”

“người Mẫu hậu, nhất định người phải chịu không ít khổ sở.” Mộ Phi Chi thì thầm nói.

Mất thấy tiết mục mẫu tử tình thâm bắt đầu được chính diễn, nam nhân đeo mặt nạ ở bên cạnh nhắc nhở: “Sao, Hoài Nam Vương, vụ giao dịch này người làm hay không?”

Nhìn thấy Mộ Phi Chi có ý đồ dự, Thẩm Hành Vu cầm lấy tay áo của Mộ Phi Chi, vô cùng giật mình nói: “Phu quân, người điên rồi sao?”

“Được, ta đồng ý, nhưng trước tiên người phải thả mẫu hậu ta ra trước.” Mộ Phi Chi lại tiến lên một bước, gần như đối diện với nam nhân đeo mặt nạ.

“Trên thế gian này làm sao có chuyện tốt như vậy.” Nam nhân đeo mặt nạ hừ lạnh một tiếng.

“Hừ, nhưng ta lại cứ thích chiếm tiện nghi đây.” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay, muốn kéo lão Vương hậu về bên mình.

Nam nhân đeo mặt nạ thấy Mộ Phi Chi ra tay, cũng nhanh chóng rút kiếm, đâm thẳng đến lão Vương hậu. Ngay lúc hai người ra tay, hai nhóm người ở bên ngoài cũng xông vào đánh nhau.

Mộ Phi Chi đánh nhau với nam nhân đeo mặt nạ, cho nên Thẩm Hành Vu đứng một mình ở nơi đó. Điều khiến người ta kinh ngạc là rõ ràng bên người nàng không có người bảo vệ, biểu hiện của lại vô cùng bình tĩnh, hai mắt chăm chú theo dõi nam nhân tranh đấu.

“Chủ tử, lùi ra phía sau.” Ngay khi Thẩm Hành Vu yên lặng nhìn Mộ Phi Chi đánh nhau, Hắc Ưng đứng phía sau lưng, bảo hộ cho Thẩm Hành Vu. Đây là nhiệm vụ quan trọng nhất mà trước khi đến đây Mộ Phi Chi đã giao cho hắn. Bảo vệ Thẩm Hành Vu thật tốt, về phần Mộ Phi Chi, chỉ có tự hấn lên sân khấu, trò này mới có thể diễn một cách chân thật?

“Xem ra Hoài Nam Vương đã sớm có chuẩn bị.” Nam nhân đeo mặt nạ toàn nhưng chiêu đoạt mệnh, ra tay vô cùng độc ác.

Mộ Phi Chi cười: “Từ khi các người giờ trò ở trong hoàng cung của Hoài Bắc, người nghĩ rằng hôm nay ta sẽ đến đây một mình để gặp người hay sao?”

“Tốt lắm, nhưng mà ta lại rất muốn nhìn xem, đường đường là Hoài Nam Vương, có phải người định để mẫu thân của mình tự phải chịu cảnh nguy hiểm” Nói thì chậm rãi ra thì nhanh, bỗng nhiên tay trái của tên nam nhân đeo mặt nạ xuất hiện một cái chủy thủ nhỏ, bay thẳng đến chỗ lão vương hậu, cảm nên vai bà.

“Ha ha, tuy không thể so sánh với độc chơi đùa cùng Vương hậu nương nương, lần này thật sự là kịch độc.” Nam nhân đeo mặt nạ dùng dao găm đâm sâu vào bả vai của lão Vương hậu, sau đó liền nở nụ cười.

“Người muốn chết.” Mộ Phi Chi kéo thân thể lão Vương Hậu sang một bên, sau đó liền gắng sức đánh về người nọ.

Có lẽ người ta không đánh lại con giận dữ của Mộ Phi Chi, huống hồ bên người đã bị người của Thiên Cơ lâu giết gần hết, cho nên nam nhân đeo mặt nạ vẫn phải hoảng hốt bỏ chạy.

Sau khi người nọ bỏ chạy, Mộ Phi Chi cũng không đuổi theo, mà là trước hết nhìn về phía Thẩm Hành Vu phía sau Hắc Ưng. Sau khi xác định Thẩm Hành Vu không có việc gì, lúc này mới liếc mắt ra hiệu cho Hắc Ưng. Lập tức Hắc Ưng nói với lão Vương Hậu: “Nương nương, mời ngài đi theo thuộc hạ.”

“Phi Phi, người muốn mang ta đi chỗ nào?” Lão Vương hậu có chút nghi ngờ nhìn về phía Mộ Phi Chi.

“Độc của người phải khám và chữa bệnh ngay lập tức, ta đưa người đi gặp quý y.” Mộ Phi Chi nói xong, liền gọi một chiếc xe ngựa đến, trước tiên để cho lão Vương hậu ngồi lên xong, sau đó mới ôm Thẩm Hành Vu lên xe.

Bả vai của lão Vương hậu bị đâm một đao, sau khi lên xe, Mộ Phi Chi liền tách Thẩm Hành Vu và lão Vương hậu ra xa.

Nhưng lúc ghé vào trong lòng Mộ Phi Chi, Thẩm Hành Vu lại nhìn về phía vết thương của lão Vương hậu, sau đó nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Sự thúc sẽ buộc phải chữa trị vết thương đó.”

Đến đến Vương Cung, cũng chỉ cần có nửa canh giờ, nhưng mà, lão Vương hậu lại có chút khó hiểu, không phải nói là đi gặp quý y hay sao? Sao lại đến chỗ này?

Ba chữa Noãn Ngọc điện to đùng, dưới ánh nắng mặt trời càng có vẻ vô cùng chói mắt. Sau khi Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đưa lão Vương hậu vào trong vãi người ở xung quanh nhanh chóng xông vào, trực tiếp để lão Vương hậu trên mặt đất, trong mắt lão Vương hậu hiện lên một chút kinh ngạc, chẳng qua là bà ta chưa kịp suy nghĩ gì cả, đã bị người ta khống chế được tứ chi.

“Phi Chi, ngươi định làm gì vậy?” Lão Vương hậu cố chịu đựng đau đớn, nói với Mộ Phi Chi.

Giọng nói của Mộ Phi Chi lạnh lùng: “trời lại cho ta.”

“Phi Chi, độc của mẫu hậu còn chưa được giải!” Trong lòng lão Vương hậu rơi xuống, không cảm thấy sợ hãi là không có khả năng.

“A, đương nhiên sẽ phải giải độc.” Ánh mắt Mộ Phi Chi lạnh như băng, hận thù trong mắt hắn không ngừng tăng lên, chỉ nghe hắn nói: “Nếu ta để ngươi chết đơn giản như vậy, ta sẽ khiến cho... phụ vương và mẫu hậu đã chết đi của ta phải thất vọng, di của ta, ngươi nói có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Thần Quang (Đại Kết Cục 1)

Edit: sena

Lúc nghe đến hai chữ di nương (dì) kia, con ngươi của bà lão nhanh chóng có lại. Bỗng nhiên bà ta ngừng đầu, khuôn mặt giống lão Hoài Nam vương phi như đúc lãnh lẽo nhìn chằm chằm chính Mộ Phi Chi.

Thẩm Hành Vu rúc vào trong lòng Mộ Phi Chi, không hề bỏ qua sự phức tạp trong mắt bà lão kia.

"Phi Chi, ngươi đang nói cái gì vậy?" Về mặt "Lão Vương hậu" ủy khuất hỏi Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi nhìn nữ nhân bị trời ở trước mặt, nói với phía sau: "Đỗ Trọng, ra đi."

"Khách khách, đúng là một màn kịch vui, vốn ta còn tưởng rằng ngươi sẽ kéo dài thêm mấy ngày mới có thể giải quyết, không ngờ ngươi chỉ cần một lần là bắt được người." Đỗ Trọng lay động một cái cây quạt rách, đi từ sau đại điện ra, ánh mắt chằm biếm rơi lên người bà lão.

"Ngươi, ngươi là?" Bà lão giật mình nhìn Đỗ Trọng, lại nhìn khuôn mặt của hắn có một chút tương đồng với Mộ Phi Chi, trong lòng càng ngày càng nặng nề hơn.

"Ngươi không cần chen vào nữa, diễn quá nhiều rồi, ta không còn kiên nhẫn nữa." Người mở miệng chính là Thẩm Hành Vu, nàng đi tới trước mặt Lão Nữ Nhân, tay ném một viên thuốc vào miệng nàng.

Nhưng bà lão sống chết cũng không muốn nuốt xuống, Thẩm Hành Vu bất ngờ dùng sức, một nhát nắm lấy cổ của Lão Nữ Nhân, bắt bà ta phải nuốt viên thuốc kia xuống.

Nhìn trong mắt của bà lão hiện lên tia hung tợn, giọng nói của Thẩm Hành Vu mềm nhẹ: "Năm đó ở trong Vô Tình cốc, ngươi cũng ép ta phải nuốt viên thuốc đánh mất trí nhớ như vậy có đúng không?"

"Ha ha." Bà lão kia chợt nở nụ cười lớn, bộ dáng giống như phát cuồng, Mộ Phi Chi thấy vậy, một tay ôm lấy Thẩm Hành Vu kéo về phía sau mình, giọng nói lạnh như băng hỏi bà ta: "Ngươi không cần đóng giả bộ dáng của mẫu hậu ta, khiến ta nhìn mà cảm thấy ghê tởm."

"Làm sao ngươi có thể nhìn ra." Đã bị bọn họ vạch trần, bà lão kia cũng không cần phải che giấu, lúc ngừng đầu lên, nhu nhược trong mắt đều tán đi.

"Không phải ta nhìn ra được, là phụ vương ta nhìn ra." Mộ Phi Chi nhận một bức tranh từ tay Phúc Hải, nhưng hắn cũng không mở ra, mà chậm rãi mở miệng nói: "Năm đó mẫu hậu ta sinh ta ra xong, là ngươi vụng trộm hại chết mẫu hậu ta, sau đó dựa vào khuôn mặt giống mẫu hậu ta như đúc, thay thế vị trí của mẫu hậu ta. Lúc đó, người chết do bệnh sốt rét thật ra là mẫu hậu của ta. Vốn ta vẫn nghi ngờ, vì sao trước đây, mẫu hậu có chút lạnh nhạt đối với ta. Hiện giờ ta mới hiểu, căn bản ngươi không phải là mẫu hậu của ta, làm sao có thể âm áp được."

Bà ta không có phản bác lại những lời hắn nói. Nhưng đột nhiên trong bụng lại cảm thấy có chút khó chịu, theo bản năng bà ta liền nghĩ đến viên thuốc mà Thẩm Hành Vu vừa mới nuốt cho bà ta. Trong lòng cảm thấy rung mình, nhanh chóng nhìn Thẩm Hành Vu một cái.

Thẩm Hành Vu thấy bà ta nhìn mình, đáp lại một nụ cười dịu dàng với bà ta.

"Lời nói vừa rồi của ngươi có ý gì?" Yên lặng suy nghĩ một chút, bà ta mở miệng hỏi Mộ Phi Chi: "Nói cái gì mà phụ vương ngươi đã nhìn thấu ta?"

Mộ Phi Chi cười lạnh một tiếng, mở bức tranh ra, hỏi bà ta: "Chắc hẳn ngươi không quên người trong bức tranh này!"

Lúc ánh mắt của bà ta nhìn thấy người trong bức tranh, chỉ sững sờ trong nháy mắt, liền lập tức cười nói: "Là tỷ tỷ của ta, thì sao?" Tuy ở bên ngoài bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng bà ta lại vô cùng nóng vội. Bà ta cực kỳ kinh ngạc, vừa rồi Mộ Phi Chi đã nói lão Hoài Nam vương nhìn thấu được mình là có ý gì. Lúc trước bà ta bắt chước tỷ tỷ của mình giống đến mười phần, làm sao có thể dễ lộ được sơ hở.

"Đây là bức tranh của phụ vương ở Tầng Thư Các, cả đời phụ vương vẽ vô số bức tranh về mẫu hậu, nhưng hiện giờ chỉ tìm được một bức tranh này. Ta nghĩ, những bức tranh kia có thể đã bị thiêu rụi trong trận hỏa hoạn hai mươi năm trước kia." Mộ Phi Chi đưa bức tranh đến gần, tay xoa nhẹ lên khuôn mặt của nữ tử ở trong tranh, cảm xúc đặc biệt khiến trong lòng hắn vô cùng buồn bực.

"Phụ vương chỉ để lại duy nhất một bức tranh này, khi ta sờ lên trên mặt tranh ta mới phát hiện, hóa ra bức tranh này còn giấu điểm huyền cơ. Trên tờ giấy mỏng này, còn có một dòng chữ nhỏ ẩn trên giấy, có phải ngươi cũng rất tò mò hay không?" Mộ Phi Chi cười: "Người ta yêu đã qua đời, nhưng phần lạc khoản rõ ràng là năm ta sinh ra, ngươi cho là ngươi có thể giấu điểm được phụ vương, trên thực tế, phụ vương yêu mẫu hậu sâu đậm vô cùng, làm sao lại không nhận ra."

"Ha ha, thì ra là thế, hóa ra, trận lửa lớn ở Noãn Ngọc điện kia chính là do ông ta đốt. Vốn là muốn làm cho chúng ta cùng chết. Chi tiếc, ông ta cũng không ngờ, ta sẽ kéo được một cái đệm lưng, còn bản thân mình thì thoát được. Vì sao, vì sao, chỉ vì nàng mà ngay cả chết ngươi cũng không sợ. Hóa ra ngươi đã sớm nhận ra ta." Lời cuối cùng, dường như bà ta đang nói với lão Hoài Nam vương, đau thương trong ánh mắt kia lại khiến Thẩm Hành Vu có chút giật mình, xem ra, bà ta có chút tình cảm thật sự với lão Hoài Nam vương.

"Nếu chúng ta đoán không sai, người đứng đầu của Thanh Long hội chính ngươi, cũng làm khó ngươi phải uống phí nhiều tâm cơ vì ta như vậy. Thậm chí, năm năm trước hạ độc cho A Vu, làm nàng quên ta, ngươi muốn khiến ta có cầu mà không được!" Mộ Phi Chi nói ra tất cả suy đoán của mình, mà những thứ này, không thể nghĩ ngờ khiến cho bà lão kia giật dử.

"Đúng, chính là ta, ta hận, vì sao ta không có hài tử, mà hài tử của nàng lại có thể xưng bá Hoài Nam, vì sao, hài tử của nàng lại giống bộ dáng của ông ta như đúc, vì sao ta lại không có? Nếu ta không có được thì nhất định ta phải hủy hết." Bà ta càng nói càng điên cuồng, bộ dáng kia khiến cho Thẩm Hành Vu có chút chán ghét.

Nàng mở miệng hỏi: "Mẫu hậu là tỷ tỷ ruột thịt của ngươi, Phi Chi cũng coi như là cháu ngoại trai của ngươi, là con trai của nam nhân mà ngươi yêu nhất, ngươi cứ thế muốn phá hủy giang sơn và người con mà ông ấy yêu nhất?"

"Đừng có nhắc đến nữ nhân kia với ta." Bà ta ngửa đầu, nở nụ cười: "Nếu có thể, ta tình nguyện trên đời này không có người kia, cái gì cũng tốt hơn ta, rõ ràng chúng ta có cùng một khuôn mặt, vì sao, nam nhân kia lại chung tình duy nhất với nàng, đến ngay cả thiên hạ này, cũng do con trai của nàng ta đoạt được, vì sao?"

"Tuy ta không rõ mục đích khiến ngươi tiến cung là gì, nhưng mà, ngươi cũng không còn đường sống, thuốc mà vừa rồi ta đút cho ngươi ăn chỉ có thể duy trì mười ngày sống cho ngươi. Nhưng mỗi một ngày, ngươi đều phải chịu muôn vàn hành hạ. Thật có lỗi, đối với việc hành hạ ngươi lâu dài, ta thực không có hứng thú. Nhưng, ta sẽ sử dụng phương pháp đau đớn nhất khiến ngươi chết. Đương nhiên, Thanh Long hội của ngươi sẽ chôn cùng chôn cùng với ngươi." Thẩm Hành Vu ghé vào trong lòng Mộ Phi Chi, trong lòng cảm thấy có chút buồn bực, nàng nhân nhật nói xong nhưng lời này, nói với Hắc Ưng: "Hắc Ưng, giam bà ta vào mật thất, canh giữ cẩn thận."

Thẩm Hành Vu có chút khó chịu, Mộ Phi Chi cũng không dám say nghĩ nhiều hơn, trực tiếp ôm lấy Thẩm Hành Vu đi ra ngoài.

Ánh mắt trời của màu thu xuyên thấu qua hành lang chiếu vào bên trong, cho dù có cảm giác ấm áp nhưng vẫn hiện lên chút xơ xác, tiêu điều, Mộ Phi Chi ôm lấy Thẩm Hành Vu, tâm trạng có chút nặng nề.

Hai tay Thẩm Hành Vu để ở trên cổ của Mộ Phi Chi, đầu dán vào trước ngực hắn, giọng điệu ôn nhu: "Đều đã có lời giải, về sau, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, còn có con của chúng ta."

Mộ Phi Chi cúi đầu hôn đỉnh đầu của nàng, giọng nói có chút ngược gao: "Nếu như không có nàng, đối với ta giang sơn còn có ý nghĩa gì?"

Sau buổi trưa của ngày thu đó, tất cả âm mưu sẽ bị che dấu ở sau người, Mộ Phi Chi lặng lẽ ôm lấy giới của hắn, những hình ảnh xưa kia như đoạn phim chiếu ra.

Năm ngày sau, Thanh Long hội bị mất đi thủ lĩnh lên đã bị thiết cơ lâu tiêu diệt một nửa, mười ngày sau, bà lão kia, cũng là di ruột của Mộ Phi Chi, thất khiếu chảy máu, rốt cục chết đi bởi vì phương thuốc hung dữ và đau khổ. Khi tin tức kia được truyền rộng rãi, Mộ Phi Chi mở miệng nói bốn chữ: "Nghien xương thành tro."

Cũng là do nể tình bà ta chết rồi, Thiên Cơ lâu lại tìm được sào huyệt của Thanh Long hội, liền vây quét. Nghe nói, mấy ngày nay, trong hang ổ của Thanh Long hội, máu chảy thành sông. Nghe nói, sau khi người của Thiên Cơ lâu nhân trở về, đều phải nghỉ ngơi nửa tháng. Vừa vặn dùng mười ngày này, để cho hắn ăn không ngon ngủ không yên, không sai, chiêu vào Thanh Long hội cũng được.

Hôm nay, Phong Dự vội vàng tiến cung, tìm Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu, trên mặt bình tĩnh nói: "Hoàng Nhi muốn gặp các ngươi."

Ngay lúc Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu đuổi tới phủ tướng quân, Minh Dạng thấy quân gia đất ngựa chính đi từ trong phủ ra, nhìn thấy Phong Dự, quân gia bỏ lại ngựa, khẩn trương đi lên đập đầu nói: "Chủ tử, công chúa sắp sinh!"

Cái này khiến ba người dọa nhảy dựng, Phong Dự vừa nghe xong, lập tức ngẩng lên, vội vã đi về phía hậu viện, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu cũng vội vã theo sau.

Đi tới sân sau, Phong Dự không để ý đến sự ngăn cản của các bà mẹ, cứ xông vào, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu ngồi ở hành lang, Thẩm hành V cầm tay Mộ Phi Chi, mỉm cười nói: ; Không cần quá lo lắng sẽ không có việc gì đâu."

Nghe quát ta ở bên trong, dường như Mộ Phi Chi nhớ lại ngày mà Thẩm Hành Vu sinh con, hắn ôm Thẩm hành Vu gắt cao vào trong ngực. Tuy trên mặt

rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng khẩn trương. Trên đời này, Mộ Tê Hoàng là tỷ tỷ duy nhất của hắn, nàng không có cái gì xảy ra ngoài ý muốn, đêm này, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu rất rõ ràng.

“Mới trước đây tính cách của nàng vẫn cín hấp tấp, có đôi khi ta cũng suy nghĩ nếu phụ vương và mẫu hậu đều vẫn còn khỏe mạnh, tính cách của chúng ta có phải sẽ có bất đồng hai không.” Đến sau này, Mộ Phi Chi liền ôm Thẩm Hành Vu ngồi ở trên đùi, vùi đầu ở giữa mái tóc nàng, rầu rĩ noi.

Thẩm hành Vu ôm Mộ Phi Chi, trong lòng cảm thấy đau lòng. Nam nhân này ở trong vòng nửa tháng gần gũi, biết được chân tướng của việc hai mươi năm trước. Từ trong miệng của di ruột của mình nên biết được cái chết thảm của mẫu thân ruột thịt. Nhưng đêm này hắn chưa bao giờ mở miệng kêu đau.

Tốt, lúc đi ngủ, hắn không thể nhét Thẩm Hành Vu vào trong người mình. Phải gánh vác cả thiên hạ, lại phải tự chịu đựng cảm xúc, nghĩ như vậy, Thẩm Hành Vu vô ý dựa sau lưng hắn, nhẹ giọng nói: “Ngày mai là sinh nhật của chàng, xem ra đứa nhỏ này rất có duyên phận chàng. Phi Chi, chàng có thể bao dung tất cả tật xấu của ta, ta cũng mong chàng có thể chia sẻ phiền muộn với ta, có một số việc, hai chia sẻ còn hơn so với một người khiêng.”

“Được, về ta sẽ nói với người sau.” Mộ Phi Chi ôm chặt nàng, yên lặng hít thở khí tức dễ ngửi trên người nàng, tâm trạng của hắn mới có thể bình tĩnh lại.

“Oa oa...” Đứng lúc này, bên trong bỗng nhiên truyền đến hải tử vang dội tiếng khóc, ôm nhau hai người đều là sửng sốt, sau đó liền nghe thấy bên trong truyền đến bà mẹ cao vút thanh âm: “chúc mừng công chúa, chúc mừng Phò mã gia, là cái tiểu Quận Vương!”

Mộ Phi Chi gật đầu.

Trách không được bà ta xa cách với chúng ta như thế, hóa ra, căn bản không phải mẫu hậu

Thật lâu sau, Mộ Tê Hoàng mới nói với Mộ Phi Chi: “Phi Chi nên, nên tìm thi cốt của mẫu hậu, rồi chôn cùng chỗ với phụ vương! Nếu năm đó phụ vương biết được chuyện này nói vậy, phụ vương sẽ để lại manh mối chỗ an táng của mẫu hậu ở Thiên Cơ lâu. Ta nghĩ, nhất định phụ vương cũng hi vọng chúng ta làm như vậy.”

“Được.” Mộ Phi Chi thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Viên mãn (Đại kết cục hạ)

Editor: Quỳnh in

Hôm nay, là sinh thần của Mộ Phi Chi, vừa vặn hôm qua Mộ Tê Hoàng cũng sinh được một đứa nhỏ mập mạp, cho nên sinh thần lần này của Mộ Phi Chi cũng được tổ chức long trọng hơn, chỉ là, địa điểm được chọn là phủ tướng quân của Phong Dự, Phong Dự là người không màng danh lợi, tất cả bày trí trong phủ tướng quân đều do người của Lễ bộ và Thẩm Hành Vu phân công, dùng thời gian một ngày, vội vàng bày trí tất cả. Sinh thần Vương thượng tổ chức ở trong nhà đại thần, tuy không có tiền lệ, nhưng vì Phong Dự là phò mã của Trưởng công chúa đương triều, lại lập vô số chiến công, là bạn từ nhỏ của Vương thượng, cho nên, Mộ Phi Chi quyền uy như vậy, không ai có thể làm thay đổi quyết định của hắn.

Trên đường từ Vương cung đến Phủ tướng quân, Đỗ Trọng ngồi ở xe ngựa phía trước, Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu ngồi ở xe ngựa phía sau. Thần nhi ôm Cầu Cầu nằm yếu ở trong lòng, con người màu tím của Cầu Cầu hơi neho lại, giống như thật sự hưởng thụ vuốt ve của tiểu chủ nhân.

Thẩm Hành Vu nhìn bộ dạng của nhi tử, trong lòng càng thêm cảm thấy hạnh phúc, nàng quay đầu nhìn Mộ Phi Chi, khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ của người này giống như được trời đất tạo thành, chỉ cần nhìn, liền đủ hài lòng, hưởng chi, hắn còn là nam nhân.

“Thành thân hai năm, có phải vì phu càng ngày càng đẹp hơn phải không.” Mộ Phi Chi đột nhiên quay đầu, Thẩm Hành Vu còn chưa kịp thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, đã bị hắn bắt được. Mộ Phi Chi cười cười, giờ tay nhẹ nhàng nâng cằm Thẩm Hành Vu lên, trong đôi mắt mang theo một chút ánh sáng giống như hỏi.

Thẩm Hành Vu nhìn nhi tử đang chuyên tâm vuốt ve Cầu Cầu, ghét bỏ hất tay Mộ Phi Chi ra, khẽ lẩm bẩm một câu: “Chàng đừng động chân động tay.”

Mộ Phi Chi vốn không để tiểu đoàn tử kia vào mắt, nghe thấy lời nói này của Thẩm Hành Vu động tác của hắn càng thêm quá phận, hắn ôm lấy Thẩm Hành Vu đặt lên trên đùi mình, hai tay gắt gao ôm lấy nàng. Trên xe ngựa này chỉ có một nhà ba người, nhưng Thẩm Hành Vu cũng không nghĩ sẽ làm chuyện gì ở trước mặt nhi tử của mình, vì thế đối với hành động thân thiết của Mộ Phi Chi, thậm chí còn có chút ghét bỏ động tác này, bởi vì tay hắn đặt ở sau lưng nàng.

Mộ Phi Chi còn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy tiểu Thần nhi nằm sắp ở trên thảm trải sàn ngọc ngà nói: “Phụ vương xấu hổ, vô sỉ.” Nửa câu đầu hoàn hảo, hai chữ cuối thật sự khiến Mộ Phi Chi đen mặt lại.

Mộ Phi Chi tóm lấy lưng Thần nhi xách hắn lên, nhìn hắn vùng vẫy, Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu phụ vương của ngươi không vô sỉ, có thể sinh

ra ngoài sao?”

Mặt Thảm Hành Vu biến đỏ, nàng bé Thần nhi xuống, sau đó đồng ý gật đầu nói: “Thật là vô si.”

“Ta không để ý hôm nay càng thêm vô si hơn.” Mộ Phi Chi ghét bỏ ném Thần nhi từ trong lòng Thảm Hành Vu ra ngoài, sau đó một lần nữa ôm Thảm Hành Vu vào trong ngực, một rất hạnh kiểm xấu hôn lên vành tai Thảm Hành Vu, rất có xu thế đốt lửa.

Thảm Hành Vu ngậm miệng không lên tiếng nói chuyện, thật giống như không có nghe thấy.

“Nương tử, nguyệt sự của nàng cũng hết, nàng đã đẻ vì phu đới bụng mấy ngày rồi.” Mộ Phi Chi rất bất mãn chuyện này, rõ ràng là ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, nhưng lại chỉ có thể nhìn không thể ăn, hần rất phiền chán.

Thảm Hành Vu hung hăng néo một cái vào eo hần, tức giận nói: “Cả đầu toàn là cái gì vậy?”

Mộ Phi Chi trộm hương trên mặt nàng: “Nàng.”

“Làm trò, nếu hôm nay không phải là sinh thần của chàng, ta mới lười ba hoa với chàng.” Thảm Hành Vu hừ một tiếng.

“Đã là sinh thần, có phải nàng nên tặng cho ta lễ vật hay không?” Mộ Phi Chi ghé sát vào Thảm Hành Vu lần nữa, rất ám muội, bám riết không tha nói: “Tối hôm nay, chúng ta hồi cung sớm được không?”

Đôi mắt xinh đẹp của Thảm Hành Vu nhú lại, cười cực kỳ quyến rũ, nàng quay đầu, hôn lên trên môi Mộ Phi Chi, sau đó không hảo ý nói: “Được, toàn bộ đều do phu quân làm chủ.” Chi cần, người làm được đúng lời người nói là được!

“Yêu tinh!” Mộ Phi Chi néo eo của nàng, hung hăng nói.

Thần nhi vẫn ngoan ngoãn ngồi ở trên thảm trải sàn, giống như lão phu tử, không ngừng cảm thán ở trong lòng: “Phụ vương và mẫu hậu thật là chán ngấy.”

Hiện giờ Thần nhi không biết, phụ vương và mẫu hậu của hần không chỉ bây giờ mới chán ngấy, về sau trong quá trình hần trưởng thành còn nhiều chuyện chán ngấy hơn nữa, đương nhiên, đây đều là những chuyện sau này hãy nói.

Khi hai người đến Phủ tướng quân, Mộ Tê Hoàng và tiểu oa nhi vừa mới sinh đã đến trước.

Thấy tiểu oa nhi trong lòng Mộ Tê Hoàng, hai mắt Thần nhi mở to, hần lập tức buông xuống mọi chuyện, thả Cầu Cầu ở trong lòng xuống đất, sau đó chạy thẳng đến bên bàn, rất cố sức, cuối cùng vẫn là Phong Dự nhìn thấy, trực tiếp bế hần lên.

Vừa ngồi ở bên cạnh Mộ Tê Hoàng, Thần nhi dè dặt cẩn thận vươn tay ra, nhưng đến nửa đường lại thu tay trở về, cuối cùng mới nhìn về phía Mộ Tê Hoàng, hỏi: “Cô cô, Thần nhi có thể sờ tiểu đệ đệ không?”

Mộ Tê Hoàng nhìn hai người đang dính vào nhau ở bên cạnh, trong lòng không khỏi trêu đùa Mộ Phi Chi và Thảm Hành Vu một chút, nàng nhìn Thần nhi vươn tay mập mập sờ nhi tử nhà mình, vì thế liền hỏi Thần nhi: “Thần nhi, có thích tiểu đệ đệ không?”

Thần nhi gật đầu một cái nói: “Thích.” Quả thật là rất thích, muốn sau này có một tiểu đệ chịu tội thay, hần quả thực là cao hứng muốn chết.

“Vậy con năn nỉ phụ vương con một chút, để phụ vương con cố gắng nỗ lực, vậy là con có tiểu đệ đệ rồi.” Mộ Tê Hoàng rất nghiêm túc nói với Thần nhi.

Dù sao Thần nhi vẫn là tiểu hài tử, nghe thấy Mộ Tê Hoàng nói như vậy, hơn nữa, trong lòng hần thật sự muốn có một người chịu tội thay, vì thế vui vẻ nói với Mộ Phi Chi: “Phụ vương, người lại cố gắng nỗ lực, sinh cho Thần nhi một đệ đệ giống như Tiểu Tu có được không?”

Mộ Phi Chi lại rất lạnh nhạt, hần đi lên phía trước một tay ôm lấy nhi tử vào trong ngực, sau đó nghiêm cầm chỉ vào Thảm Hành Vu, rồi mới nói với nhi tử nhà nhĩ: “Nhi tử, chuyện sinh tiểu đệ đệ phụ vương sẽ nỗ lực, nhưng mà, mẫu hậu của con không đáp ứng, phụ vương cũng không có cách nào?” Ngụ ý chính là, cha của người muốn sinh, nhưng một cây làm chẳng nên non đâu.

Khỏe môi Mộ Tê Hoàng và Phong Dự đều run rẩy, Mộ Phi Chi đây là lấy nhi tử làm lá chắn!

Mặt Thảm Hành Vu đỏ lên, nhưng lúc này chưa kịp lên tiếng, Thần nhi đã mở miệng nói: “Mẫu hậu, sao mặt người lại đỏ như vậy? Mẫu hậu, người sinh tiểu đệ đệ cho Thần nhi có được không?”

“Ồ.” Bỗng nhiên Mộ Phi Chi ồ lên một tiếng, Thần nhi quay đầu, giữ lấy y phục trên vai của Mộ Phi Chi, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Phụ vương, người đôi ý sao?”

“Ha ha, phụ vương người cao hứng còn không kịp nữa là!” Đúng lúc này Đỗ Trọng từ bên ngoài đi vào, sau đó ý vị thâm liếc mắt nhìn Thảm Hành Vu một cái.

Thảm Hành Vu cũng liếc mắt nhìn hần.

“Thần nhi, chúng ta muốn tiểu muội muội đi!” Mộ Phi Chi khuyên bảo nhi tử.

Thần nhi làm như có chút dăm chiêu, sau đó ở trong ánh mắt của mọi người miễn cưỡng gật đầu nói: “Vâng, cũng không phải là không được.”

“Con có ý gì?” Mộ Phi Chi thấy bộ dạng không vui vẻ của nhi tử, thầm nghĩ: Xứ tiểu tử, có sinh được hay không còn phải do lão tử (cha) ngươi đấy!

“Phụ vương, nếu sinh tiểu muội muội, ngươi có thể để nàng vào triều thay con không?” Thần nhi rất tinh quái nói.

Mộ Phi Chi nhíu mày: “Có thể.”

Khi Mộ Phi Chi nói ra hai chữ này, Thần nhi cảm thấy phía sau lưng run lên, cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sẽ xảy ra.

Quả nhiên, Mộ Phi Chi lập tức nói: “Con đã không muốn theo ta vào triều, vậy thì đi theo Thúc gia gia của con về núi học y thuật đi, nhìn con bây giờ mập lên không ít, đến trên núi, không có nho, không có thịt, cố gắng thì con có thể gầy đi được, cũng không tệ.”

Đỗ Trọng ở một bên hợp thời cười ha ha.

Thần nhi bị dọa trợn mắt há hốc mồm, không có nho, không có thịt, ở trong núi, không có mẫu hậu, đây còn gọi là sống sao? Còn không bằng đi vào triều trêu cợt các đại thần.

“Có người lừa nhi tử như vậy à?” Mộ Tê Hoàng tặc lưỡi hai tiếng.

“Hắn lừa không ít.” Thẩm Hành Vu ở bên cạnh không nói một câu, chỉ cảm thấy Mộ Phi Chi không coi Thần nhi là nhi tử, mà giống như ca ca đang dạy đệ, cả ngày biến đổi bộ dạng đùa giỡn, hơn nữa Thần nhi cũng không coi hắn là cha, một lớn một nhỏ, cả ngày chinh nhau ác liệt.

“Đúng rồi, đã đặt tên cho đứa nhỏ chưa?” Thẩm Hành Vu lúc này mới nhớ tới, ngày hôm qua bởi vì Mộ Tê Hoàng sinh đứa nhỏ, mọi người trong phủ Tướng quân đều bận rộn, cho nên đến nửa đêm khi nàng và Mộ Phi Chi rời đi, đứa nhỏ này vẫn chưa có tên.

“Vốn tưởng là nữ hài tử.” Phong Dự thần nhiên nói: “Cho nên, phải đặt một cái tên khác rồi.”

“Phi.” Thẩm Hành Vu bật cười, nhìn mắt Mộ Phi Chi nói: “Sao các ngươi đều cảm thấy sẽ sinh nữ nhi đầu tiên.”

“Nữ nhi là áo khoác nhỏ của phụ thân.” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng.

Đúng lúc này Thần nhi ghé vào trên vai Mộ Phi Chi, vô cùng ủy khuất nói: “Thần nhi không phải áo khoác nhỏ của phụ vương sao?”

“Đúng.” Mộ Phi Chi lại lừa gạt nói: “Nhưng mà, áo khoác nhỏ này của ngươi khiến người cảm thấy lạnh.” Toàn thân mập mạp, tuy là ôm lấy đều mềm yếu.

“Hu hu, phụ vương ghét bỏ Thần nhi.” Thần nhi chọt ghé vào trên người Mộ Phi Chi oa oa khóc lên.

“Không sai, tự mình hiểu là được.” Mộ Phi Chi ha ha cười.

Thẩm Hành Vu không nói gì nâng trán.

“Vương thượng, các đại thần, nhóm gia quyến đã đến đây rồi, người xem có phải nên đi ra ngoài không.” Giọng nói lạnh lạnh của Phúc Hải ngắt lời Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi nghĩ, lại ôm Thần nhi lần nữa nắm lấy tay Thẩm Hành Vu đi ra ngoài, rồi mới nói với Phong Dự: “Chiều cổ nàng cho tốt.”

...

Lúc trời tối, khi Mộ Phi Chi và Thẩm Hành Vu hồi cung, đã có chút hơi say, Thẩm Hành Vu vỗ về đầu Thần nhi ở trên đùi mình, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn khuôn mặt Mộ Phi Chi, khóe miệng hơi cười, hắn say càng yên tĩnh, sẽ không nói nhiều, cũng không đùa giỡn, im lặng ngủ một giấc là tốt rồi.

“Nhìn ngây ngô?” Mộ Phi Chi chọt mở mắt ra, nhìn vào trong con ngươi ngập nước của Thẩm Hành Vu, dực vọng trong lòng hắn đè nén bấy lâu nhất thời bị đôi mắt này khơi lên, hắn vừa khẽ vươn tay, liền ôm lấy nàng vào lòng, cũng không cố kỵ nhi tử của mình đang ngủ liền không vui lật người, trực tiếp hôn lên môi Thẩm Hành Vu, giọng nói mập mờ mang theo một chút ái muội: “Nương tử, còn nhớ tặng lễ vật cho vi phu?”

“Dĩ nhiên là nhớ, nhưng mà, chỉ sợ phu quân không dám nhận.” Trong mắt Thẩm Hành Vu lóe lên tia giảo hoạt.

“Hả? Nói nghe một chút, dù sao đêm nay, nàng cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.” Mộ Phi Chi hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Hành Vu dựa vào trong lòng Mộ Phi Chi, trong ánh mắt ái muội của hắn, giữ tay hắn đặt ở trên bụng mình, ánh mắt nàng chọt thay đổi, ủy khuất nói: “Nơ này có người, sợ là ta có tâm, phu quân cũng không nở giãy vò.”

“Thẩm Hành Vu!” Mộ Phi Chi bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt bốc lửa, hắn nắm chặt eo của nàng, hung hăng nói: “Vi sau không nói sớm với ta?” Vài ngày trước nàng lại mang theo đứa nhỏ cùng hắn đi bắt người, may mà không xảy ra việc gì, bằng không, hắn sợ hắn sẽ phải hối hận cả đời.

“Chàng hung dữ với ta, sinh đứa nhỏ rất đau.” Trong chốc lát, Thẩm Hành Vu giống như tiểu cô nương đang bị ụy khuất, giọng nói nhẹ nhàng như nước chỉ trích Mộ Phi Chi.

“Ngoan ngoan.” Mộ Phi Chi đã sớm nhuyển đến mức không chống đỡ được hấn vội vàng ôm lấy Thẩm Hành Vu vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, không để nước mắt của nàng rơi xuống, hấn luôn đặt nàng ở đầu quả tim, không chịu được nàng rơi lệ.

“A, phụ vương lại khi dễ mẫu hậu.” Bị động tĩnh của hai người đánh thức. Thần nhi xoa xoa hai mắt của mình, ngọt ngào nói.

“...” Mộ Phi Chi dùng sức xoa đầu nhi tử, thẳng đến khi đầu hấn rồi thành một đồng, lúc này mới toét miệng nói: “Thần nhi sắp cps tiểu tai sai, cao hứng không?”

“Hả, nơi nào?” Thần nhi nhất thời không phản ứng kịp, nhanh như vậy!?! Buổi chiều vừa đáp ứng, buổi tối đã có rồi sao? Hiệu suất của phụ vương và mẫu hậu cũng quá nhanh đi.

“Ha ha.” Mộ Phi Chi lười phải giải thích cùng xú tiểu tử này, chỉ vui mừng ôm lấy Thẩm Hành Vu, đến khi vào trong cung, miệng vẫn không a lên một tiếng.

Đến diện Thái Cực, Thần nhi bị Mộ Phi Chi ôm vào trong ngực, hấn ghé vào cổ Mộ Phi Chi, lẩm bẩm một tiếng với Mộ Phi Chi: “Ngủ ngon, phụ vương.”

“Ngủ ngon, nhi tử.” Mộ Phi Chi hôn lên trán Thần nhi, rồi mới đặt hấn vào trong giường nhỏ.

Xoay người một cái, Mộ Phi Chi đã đứng trước giường, một thân y phục trắng nõn, giống như thần tiên, nàng mỉm cười dịu dàng với hấn, tươi cười ngọt ngào rót vào đáy lòng hấn, trong ánh nền lay động, chỉ nghe thấy nàng chậm rãi nói: “Phi Chi, ta rất hạnh phúc.”

Mộ Phi Chi cũng nhìn nàng, ánh mắt giăng co ở trên mặt nàng, rồi mới cười sùng nịnh với nàng, giọng nói như gió quất vào mặt, giọng điệu ấm áp nói: “Ta cũng vậy.”

-----Hoàn chính văn-----

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Ngoại truyện 1: Truyện của hai huynh đệ.

Cha ta là Hoài Nam vương Mộ Phi Chi, mẹ ta là Hoài Nam Vương Hậu Thẩm Hành Vu, cô cô ta là Hoài Nam trưởng công chúa, dượng ta là hộ quốc đại tướng quân, thúc gia gia ta là quý y cộng thêm làm lão Vương gia nhàn tản. Uhm, ta nghĩ muốn xem ta còn có cái gì để "chứng minh" lý lịch hiển hách của mình, a..., đúng rồi, ta còn là Thái tử của Hoài Nam.

- Mộ Duyệt Thần

Sáng sớm, khi mặt trời mới nhô được một phần nhỏ, hai bóng dáng một lớn một nhỏ giữa một đám thái giám vây quanh, đi về phía Thái Nguyên điện. Đứa bé khoảng ba tuổi, nửa ngủ nửa tỉnh đi sau Mộ Phi Chi, tay nhỏ túm long bào của Mộ Phi Chi, miệng vẫn còn ngáp.

Phúc Hải đi sau hai người, vô cùng đau lòng cho đứa bé trai ba tuổi kia.

"Phụ vương, Thần Nhi không thể đi được nữa." Thần Nhi tuyệt đối không hề che giấu suy nghĩ của mình, trực tiếp nói với Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi vẫn mặc kệ hấn, không có bất cứ phản ứng gì, bước đi chắc chắn, tiến về phía trước.

Thấy cha của mình không để ý tới mình, Thần Nhi chu mỏ, đành phải tiếp tục túm lấy áo của Mộ Phi Chi, bước theo sau, hấn không thể trực tiếp ghé lên trên người của Mộ Phi Chi.

Tuy Mộ Phi Chi không nói gì, nhưng Phúc Hải vẫn nhìn ra được, tốc độ đi đường của chủ tử đã chậm hơn nhiều, cái này là vì nhân nhượng cho đứa bé. Giống như ngày xưa, một lớn một nhỏ cùng đi vào triều. Hiện giờ Thần Nhi càng ngày càng thích ứng với cuộc sống như vậy. Trên thực tế, trừ lúc vào triều, hoạt động hằng ngày của hấn vẫn rất đơn giản. Bởi vì mẫu hậu thân ái của hấn đã tự mình đề nghị với phụ vương, mỗi ngày Thần Nhi chỉ học nửa canh giờ là được, thời gian khác sẽ để tự hấn phân phối.

Nhưng ngày hôm đó không giống như mọi ngày, bởi vì buổi lâm triều vẫn chưa xong, Thạch Lưu vội vàng chạy tới phía sau Thái Nguyên điện, vô cùng lo lắng gọi Phúc Hải đến.

Phúc Hải lắc đầu, bà cô nhỏ của tôi, nơi quan trọng của triều đình như vậy, ta chỉ là một lão nô thì làm sao dám tùy ý làm bậy.

Thạch Lưu thật sự là gấp gáp, không còn biện pháp nào khác, trực tiếp tự mình đi lên bậc thang, đến bên cạnh Mộ Phi Chi, nhỏ giọng nói. Sau đó, các vị đại thần chỉ thấy Mộ Phi Chi lớn tiếng, gấp gáp quát nha hoàn đang đứng bên: "Sao không nói sớm?" Dứt lời, một tay ôm lấy Thần Nhi vào trong lòng, rồi vội vàng không thấy bóng dáng nữa.

Buổi lên triều này, vương thượng cũng đã chạy không còn bóng dáng, các vị đại thần liền hỏi vị quan mới nhận chức thừa tướng chưa đầy hai năm, Trúc Thừa tướng: "Thừa tướng, chuyện gì đang diễn ra vậy?"

"Nói vậy, xem ra là vương hậu nương nương muốn sinh Long tự!" Thừa tướng mím môi, mỉm cười, sau đó liền đi ra ngoài.

Mọi người thấy bóng dáng ôn nhuận tao nhã trong ánh mặt trời mới mọc của hán chạy càng ngày càng xa, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ từ đi ra Thái Nguyên điện.

Lúc Mộ Phi Chi ôm Thần Nhi trở lại Thái Cực điện, Thẩm Hành Vu đang ở bên trong kêu lớn, Mộ Phi Chi nhìn về phía Đỗ Trọng vừa vội vàng đi tới, hỏi: "Không phải nói sinh qua một lần sẽ không đau sao?"

"Ngốc tử mới có thể cảm thấy không đau, cắt một khối thịt từ trên thân người thì người có cảm thấy đau hay không!" Đỗ Trọng cười nhạo một tiếng.

Vừa nói dứt lời, Đỗ Trọng miêu tả sinh động như vậy, Mộ Phi Chi càng cảm thấy trái tim của mình sắp nhảy lên tận cổ họng, hán nhét Thần Nhi vào trong lòng Đỗ Trọng, vội vã bỏ chạy đi vào, cũng không thêm để ý lời ngăn cản của bà mẹ.

Hai tay Thần Nhi ôm cổ Đỗ Trọng, rất nghi ngờ hỏi: "Thúc gia gia, chừng nào thì người cũng sinh cho thần nhi một tiểu thúc thúc để chơi đùa?"

Đỗ Trọng cười khúc khích, vô cùng bình tĩnh nói: "Nam nhân không sinh hài tử."

"..."

...

Thẩm Hành Vu ở bên trong hô to chưa đầy một khắc (khoảng 15 phút), liền nghe thấy tiếng khóc lanh lút của trẻ sơ sinh vang lên, Đỗ Trọng nghe thấy thanh âm này, khách khách nở nụ cười, nói: "Xem ra, mong muốn của phụ vương người lại thất bại rồi."

Cái đầu nhỏ của Thần Nhi nhanh chóng suy nghĩ, giật mình nói: "Chẳng lẽ mẫu hậu sinh đệ đệ?"

"Người có suy nghĩ gì?" Đỗ Trọng ôm hán hỏi, "Uh'm, vô cùng vui vẻ." Quả thực trong lòng Thần Nhi đang tràn đầy hoa nở, rốt cục có thể đợi được một người hầu nhỏ, ha ha, về sau không thể trách hán trên cột người ta.

Lúc hai người nói chuyện, Mộ Phi Chi đang ngồi ở trên giường, đau lòng xoa mồ hôi cho Thẩm Hành Vu,

Thẩm Hành Vu cầm lấy cánh tay Mộ Phi Chi, toàn thân giống như mất hết sức lực, nằm ở bên người Mộ Phi Chi.

"Vương thượng, là vị Tiểu Vương Tử." Bà mẹ ôm tiểu oa nhi được bao bọc thật tốt đến, ý cười đầy mặt bẩm báo cho Mộ Phi Chi. Lại là đứa bé mập mạp, xem ra tiền thưởng lần này sẽ không ít, bà mẹ suy nghĩ ở trong lòng.

Mộ Phi Chi nhìn tiểu oa nhi xấu xí như một con khỉ con, khoe miệng giật giật, rõ ràng hán ngóng trông nữ nhi, lại cứ cho hán một tên tiểu tử (bé trai), thật sự là! Chẳng qua, trước mắt là quan trọng nhất vẫn là Thẩm Hành Vu, nàng sinh hài tử cho hán, chung quy, người mệt nhất vẫn lại là nàng.

Lúc Mộ Tê Hoàng vội vàng ôm hài tử tới, Thẩm Hành Vu đã ngủ mất, nàng nghe nói sinh được một tên tiểu tử, lại nhìn tiểu tử đang phun bong bóng trong lòng ngực mình, rất nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ nhà chúng ta không có mạng sinh nữ nhi?"

Mộ Phi Chi vừa nghe, khụ một tiếng, nói: "Làm sao có thể, người không phải là nữ nhân sao?"

"Ai, cũng đúng." Mộ Tê Hoàng cười nhạo bản thân.

Đỗ Trọng ở một bên lác đầu nói: "Chắc chắn, phụ nữ mang thai sẽ ngốc ba năm."

"Phi." Nghe thấy Đỗ Trọng cười nhạo, Mộ Tê Hoàng khinh miệt xì một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Trọng một cái.

"Người giúp ta ôm Dật Hiền, ta đi ôm tiểu oa nhi." Mộ Tê Hoàng nhét nhi tử nhà mình cho Mộ Phi Chi, sau đó liền ôm tiểu oa nhi như con khỉ con kia, gọi Thần Nhi đang vênh môi ngồi ở bên giường đến, một tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Nhi nói: "Thần Nhi, đừng người sai người mang một thùng nho rất ngon từ Hoài Bắc về, người xem, người đầu tiên cô cô nghĩ đến là người liền mang đến cho người rồi."

Nghe thấy cô cô vẫn thân thiết với mình như vậy, Thần Nhi dẫu miệng nhỏ lên lập tức hạ xuống, thậm chí tâm trạng rất tốt liếc mắt nhìn con khỉ nhỏ kia một cái.

Mộ Tê Hoàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hán dần dần nở nụ cười, lúc này mới buông lo lắng trong lòng xuống, phải biết rằng, lão Nhi sinh ra, khó đảm bảo trong lòng lão Đại không cảm thấy mất mát.

"Cảm ơn cô cô." Thần Nhi ôm đầu Mộ Tê Hoàng, hôn một ngụm lên mặt nàng, lúc này mới chạy đến bên người Mộ Phi Chi, trèo lên đầu gối của hán,

hôn một cái lên mặt Mộ Phi Chi, sau đó chỉ vào con khi con trong lòng Mộ Tê Hoàng hỏi Mộ Phi Chi: “Phụ Vương, con khi con này là áo bông của người sao?”

Mộ Phi Chi vô cùng nghiêm túc lắc đầu: “Có vẻ như không phải, bởi vì đây là em trai con.”

“Uhm.” Thần Nhi hừ hừ một tiếng, thầm nghĩ: Sao tiểu tử lại xấu như vậy.

Con khi con vừa sinh ra đã bị Mộ Phi Chi và Mộ Duyệt Thần ghét bỏ, đúng là Nhị vương tử Hoài Nam, Mộ Duyệt Phong. Vốn là cho rằng sẽ sinh nữ nhi, cho nên chuẩn bị toàn là tên của con gái. Nhưng, lại sinh con trai, cho nên phải thay đổi tên.

Có thể là ngay từ khi sinh ra là một oa nhi quái lạ, cho nên tất xấu trên người còn nhiều hơn cả lão cha và lão anh hấn cộng lại.

Một năm sau,

Thần Nhi nằm ở trên ghế tựa ở Ngự Thư Phòng, vừa ăn nho, vừa duỗi đầu ngón tay oán hận với Mộ Phi Chi: “Thứ nhất, không thích uống sữa của bà vú, mỗi ngày luôn luôn đánh lấy mẫu hậu.”

Đang phê duyệt tấu chương, Mộ Phi Chi dừng một chút, sau đó vô cùng đồng ý gật đầu, lập tức nói: “Tiếp tục.”

“Thứ hai, thích sạch sẽ còn hơn so với phụ vương, có cái giường rách cũng không đồng ý cho người khác đụng, đụng vào hấn, hấn lại ồn ào muốn tẩm.”

“Thứ ba, vừa kén ăn vừa lười, cái gì cũng bắt tự mẫu hậu phải dứt.”

Thần Nhi nói tới đây, bụng khay nhỏ, tự nhiên nhướng nhướng mày, vẻ mặt kia không khác gì Mộ Phi Chi, lập tức, liền nghe hấn nói: “Nhưng mà ta không thêm đồ vào mắt.”

“A...?” Mộ Phi Chi nhíu nhíu mày.

Thần Nhi nở nụ cười một tiếng, sau đó liền liền vỗ vỗ tay, chạy về Thái Cực điện.

Lúc Thần Nhi đi vào, Thẩm Hành Vu đang ngồi ở trong sân, bên người có một cái nôi nhỏ đặt một tiểu oa nhi, đã có thể nói chuyện mềm mại.

“Mẫu hậu.” Trong mắt Thần Nhi nén nước mắt, vô cùng ủy khuất ghé sát vào người Thẩm Hành Vu, thanh âm mềm mại nói: “Mẫu hậu, có phải người không thích Thần Nhi nữa.”

Xoạch một tiếng, một giọt nước chảy ra từ trong mắt của Thần Nhi.

Thẩm Hành Vu nhìn bộ dáng nhi tử ủy khuất, ôm hấn đưa đến trước mặt mình, lau nước mắt cho hấn, giọng nói ôn nhu: “Làm sao vậy.”

Thần Nhi điều chỉnh phương hướng của mình, rất xảo diệu chặn ánh mắt của tiểu oa nhi sau lưng kia, sau đó mới bĩu môi, rất là ủy khuất nói: “Mẫu hậu, rất lâu người không có hôn nhẹ Thần Nhi rồi!”

Thẩm Hành Vu bị ánh mắt nhỏ Thần Nhi làm cho mềm lòng, tuy nhiên, đêm qua nàng mới hôn tiểu tử kia, nhưng hiển nhiên tiểu tử kia chọn lựa quên đi.

Thần Nhi rất có ánh mắt, nhìn thấu được cảm xúc của Thẩm Hành Vu, hấn làm nũng cọ vào người Thẩm Hành Vu, thân thể béo tròn che kín ánh mắt của tiểu tử đằng sau lưng.

“Hừ.” Duyệt Phong nằm úp sấp ở trong nôi, bé không thể tiếp tục nghe thêm, hừ lạnh một tiếng, tron tròng mắt nhìn Thần Nhi sau đó lười biếng xoay người.

Thẩm Hành Vu buồn cười nhìn hai đứa con trai.

Xuân đi thu tới, lại qua một năm, Thần Nhi bốn tuổi, Phong Nhi cũng đã hai tuổi.

Theo thời gian trôi qua, Mộ Phi Chi càng ngày càng sẵn sàng đối với Thẩm Hành Vu, quả thực khiến người ta giận sôi người. Mấy ngày nay, Mộ Phi Chi qua bận rộn chuyện chiến sự tiền tuyến và Hoài Bắc, Thẩm Hành Vu cũng trợ giúp Đỗ Trọng ở Thái Y viện, điều chế thuốc cần thiết cho chiến sự, không có hai cái người lớn trong coi, sự “tranh đấu gay gắt” giữa hai tiểu oa nhi liền bắt đầu.

Từ nhỏ Thần Nhi liền phức tạp, sáng sớm mỗi ngày trước khi đi theo phụ vương vào triều, nhất định phải đến trước phòng nhỏ của Phong Nhi. Cho dù là mùa đông rất lạnh, cũng muốn nhét cái gì đó vào trong ổ chăn của Phong Nhi mới vui uoi hơn hờ chạy ra ngoài. Thời tiết Hoài Nam lạnh lẽo, nhét cái gì đó vào ổ chăn ấm áp để chịu, liền khiến Phong Nhi bị lạnh, đối với Phong Nhi có tính khí lớn lúc thức dậy mà nói, cái này đòn đúng là thực sự kết thù.

Nhưng Thần Nhi rất cơ trí, chẳng những không có bị Phong Nhi ám toán, ngược lại thường thường có thể nhét đủ thứ vào trong ổ chăn của Phong Nhi, có một lần, ngay cả Cầu Cầu cũng bị nhét vào.

Dù sao tuổi của Phong Nhi vẫn còn nhỏ, có một số việc thực sự không đấu được Thần Nhi. Nhưng hấn ại có một đòn sát thủ. Bởi vì trời sinh tiểu oa nhi này khác lạ, lại còn có thiên phú đối với dược liệu, ngay cả Đỗ Trọng cũng muốn thu hấn làm đồ đệ. Cho nên, hôm nay hấn liền híp mắt, ghé trên lưng Phúc Hải, thừa dịp Đỗ Trọng nghỉ ngơi, muốn xin Đỗ Trọng một loại thuốc.

“Thức gia gia, người cho ta xin một gói ba đậu khiến người ta tiểu chảy ba ngày đi.” Phong Nhi rất trực tiếp hỏi Đỗ Trọng.

“Ừm, anh nguoi vừa lấy rồi.” Đỗ Trọng nâng mắt.

“...” Phong Nhi té xỉu, sao động tác tên đáng ghét kia nhanh như vậy.

“Phong Nhi, tốt nhất hôm nay nguoi đừng ăn cái gì, không chừng tiểu từ kia hạ thuốc nguoi ở chỗ nào đó!” Trước khi Phong Nhi đi, Đỗ Trọng tốt bụng nhắc nhở.

Suốt cả một ngày này, Phong Nhi không ăn cơm, nhưng là, vẫn bị tiểu chảy ba ngày ba đêm, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Nghe cách vách Phong Nhi chạy mấy chuyến ra ngoài, Thần Nhi che miệng cười khách khách, thầm nghĩ: Nhóc con, gì mà có thiên phú được liệu, ba đậu đặc chế này nghiền thành bột, rắc vào hương trong thư phòng cũng đủ để nguoi tiểu chảy ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ngoại truyện 2: Lúc ấy còn trẻ

Từ khi Phong Nhi có thể đi lại, tất cả mọi người ở trong Vương Cung Hoài Nam không có ai không biết vị Nhị vương tử này rất khó chăm sóc. Mượn chuyện hiện giờ để kể, dưới sự giúp đỡ của phụ vương hắn, cho dù chỉ có hai tuổi, chân của Phong Nhi cũng rất dài, sớm có thể chạy, nhưng hắn lại không thích nhúc nhích. Chỉ cần là ra cửa cũng phải bắt cung nữ ôm, chưa bao đặt chân đi đường. Qua rất lâu, Thẩm Hành Vu cũng phát giác hắn như vậy cũng không tốt. Cả ngày nằm sấp ở trên người của người khác, trước không nói đến cái khác, chỉ nói về thân thể của hắn, không vận động trong thời gian dài, thì thân thể sau này sẽ không khỏe mạnh.

Lúc trời tối, sau khi vui vẻ trôi qua, Thẩm Hành Vu ghé lên trên người vào Mộ Phi Chi, có vẻ đắm chiêu nói: "Phu quân, ta nghĩ muốn chữa cho Phong Nhi cái tật xấu này."

"Làm như thế nào?" Một tay Mộ Phi Chi nắm eo nhỏ Thẩm Hành Vu, một tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, ôn nhu cười.

"Không phải Bạch Tước đang dạy Thần Nhi luyện võ sao? Như vậy, mỗi ngày cũng để Phong Nhi đi theo, như thế nào?" ánh mắt trong trẻo của Thẩm Hành Vu nhìn Mộ Phi Chi.

Nhất thời đám lửa trong lòng Mộ Phi Chi lại bị khơi dậy, hắn không chút để ý ừ một tiếng, sau đó liền ôm Thẩm Hành Vu xoay người lại, đè nàng ở dưới thân.

...

Ngày hôm sau, sau khi Thần Nhi lên triều cùng Mộ Phi Chi xong, lúc ăn cơm, Thẩm Hành Vu nhìn Thần Nhi đang miễn cưỡng ngồi trên nệm êm: "Thần Nhi, lát nữa nguoi luyện công thì dẫn theo đệ đệ nguoi."

Thần Nhi vừa nghe xong, giống như bị đâm phải đuôi, xù lông lên, đến ngay cả Cầu Cầu ngồi xổm bên cạnh hắn cũng bị hắn dọa. Hắn đỏ chu miệng, làm nũng với Thẩm Hành Vu làm nũng nói: "Mẫu hậu, vì sao lại muốn ta dẫn theo đệ đệ, đao kiếm không có mắt, sẽ làm đệ đệ bị thương."

Thẩm Hành Vu rất ôn nhu nói: "Đệ đệ nguoi ra ngoài luôn luôn muốn người khác ôm, không thích tự mình đi đường, cho nên cần phải được rèn luyện một chút."

Vừa nghe Thẩm Hành Vu nói, Thần Nhi rất thông minh đã hiểu được ý muốn của nàng, ánh mắt lập tức lướt qua tiểu tử đang khung hoảng ăn cơm và ngồi ở trên đùi phụ vương, vừa ý ở trong lòng, hừ hừ một tiếng, nhưng khi mở miệng nói ra lại rất mềm mại, hắn nói với Thẩm Hành Vu: "Mẫu hậu, Thần Nhi biết rõ, ta sẽ đi đến Phong Nhi."

Trong lúc Thẩm Hành Vu đang xoa mái tóc lông lá xù xì của Thần Nhi, Phong Nhi đang cố gắng nhặt đám rau xanh từ trong chén cơm của mình ra, chỉ để lại con tôm ở bên trong. Nhìn bộ dáng kiêu ản của nhi tử nhà mình, Thẩm Hành Vu còn chưa kịp nói chuyện, Mộ Phi Chi liền đem đặt Phong Nhi ở trên đùi kia xuống mặt đất, rồi sau đó nghiêm túc nói: "Nếu không ăn rau xanh, thì cũng đừng ăn cơm của hôm nay nữa."

Tiểu oa nhi (đứa bé) hai tuổi, tuy yên tĩnh hơn so với Thần Nhi, nhưng trên thực tế lại có nhiều điểm khác biệt, rất khó để đoán trong tâm trí bé đang nghĩ cái gì. Vốn Mộ Phi Chi cảm thấy hắn còn nhỏ nên không sao, nhưng theo thời gian trôi qua, tật xấu trên người hắn càng ngày càng nhiều, giống như cây nhỏ, nếu lúc còn non không chịu uốn thẳng, về sau khi trưởng thành sẽ thành đồ thừa.

Phong Nhi mặc một bộ quần áo nhỏ màu xanh nước, quạt cường mím môi, một khuôn mặt cực kỳ giống Thẩm Hành Vu vô cùng ủy khuất nhìn Mộ Phi Chi, nước mắt giống như hạt đậu đang định rơi xuống.

Mộ Phi Chi thở dài, trực tiếp xách đứa bé lên, sau đó một lớn một nhỏ đến com cũng không ăn xong, liền đi ra ngoài.

Đi vào trong viện, Mộ Phi Chi ngồi xuống ghế đá, hần đề Phong Nhi đứng ở trên đất, đề tiểu tử này nhìn mình, sau đó hỏi: "Nói cho phụ vương, hiện giờ ngươi cảm thấy uất ức đúng không?"

"Uh." Phong Nhi nhìn Mộ Phi Chi với ánh mắt tốt hơn, gật đầu liên tục.

"Phong Nhi, ngươi có biết mẫu hậu ngươi sinh ra ngươi đã phải chịu bao nhiêu khổ sở không?" Đột nhiên Mộ Phi Chi chuyển đề tài, bởi vì nhắc tới Thẩm Hành Vu nên giọng nói cũng mềm mại hơn: "Ngươi cảm thấy không được ăn một bữa com là điều khiến ngươi ủy khuất. Nhưng lúc ngươi vừa sinh ra, mỗi ngày không đồng ý đề bà vú ôm, mẫu hậu ngươi liền ngày nào cũng ôm ngươi. Lúc vừa sinh xong ngươi, thân thể nàng vốn không tốt, khả năng lại chỉ đồng ý đề nàng ôm. Ngươi có biết hay không, vì ngươi, đến cả com nàng thường xuyên không kịp ăn."

Nói đến những ngày như vậy, đến bây giờ Mộ Phi Chi vẫn cảm thấy mình thiếu Thẩm Hành Vu rất nhiều. Đột đó, Tần Huyền Qua vừa mới soạn vị thành công, liền kiểm chuyện với Hoài Nam, cho nên hần rất bận về việc.. Chính sự, thời gian chăm sóc nàng luôn không được nhiều, nhìn bộ dạng của nàng càng ngày càng yếu, cho dù đến bây giờ trái tim của hần vẫn còn cảm thấy thương nàng.

Các ngươi "Hai huynh đệ hiểu chuyện đều đã rất sớm, phụ vương biết, những lời này ngươi có thể nghe hiểu." Nói xong những thứ này, Mộ Phi Chi mới ôm Phong Nhi vào trong ngực, giọng nói lại khôi phục tâm thương trên đầu: "Nếu ngươi còn kiêng ăn, tasẽ bảo cho ngươi ca tự mình uy ngươi."

Thân thể nhỏ nhỏ của Phong Nhi ghé vào trên người Mộ Phi Chi, Mộ Phi Chi thấy hần không nói lời nào, trong lòng dĩ nhiên hiểu được hần muốn đi vào, lúc này mới đưa hần lại ôm lại đi vào, vẫn như cũ ôm hần tại trên chân mình, Phong Nhi nhìn mắt Thẩm Hành Vu, này mới bắt đầu ngoan ngoãn ăn com, kia chuyện tâm biểu tình, liền ngay cả Thần Nhi đều đã cực kỳ kinh ngạc.

Sau khi com nước xong, Phong Nhi cũng rất ngoan đi theo sau Thần Nhi.

Hiện giờ, Thạch Lưu gả cho Bạch Tước, hiện giờ Thạch Lưu vẫn ở tròn cung như trước, Bạch Tước cũng chuyển trọng tâm của công việc đến Vương Cung. Mộ Phi Chi thuận tiện đề cho hần dạy Thần Nhi luyện công.

Lúc Thần Nhi mang theo Phong Nhi đến sân, Bạch Tước cảm thấy kinh hãi. Bởi vì, Mộ Phi Chi chưa nói trước với hần, nhìn đứa bé tròn vo đáng yêu kia đứng trên mặt đất, Bạch Tước liếc mắt nhìn Thần Nhi.

Ngược lại, Thần Nhi thấy Bạch Tước thì rất tôn kính, trước hần làm lễ với Bạch Tước, sau đó cười hi hi nói: “ Sư phụ, phụ vương bảo đề Phong Nhi tới học đứng trung bình tấn. Phong Nhi, tới bài kiến sư phụ.”

Phong Nhi trừng mắt lên. sau đó khom lưng với Bạch Tước, nghiêng đầu kêu một tiếng: “ Sư phụ.”

Bốn tuổi đã quý quái muốn chết, tính toán nhỏ nhất đầy một bụng, nhìn thì chậm rãi nhưng lại là chủ nhân khó hầu hạ nhất trong cung, Bạch Tước lắc đầu ở trong lòng, xem ra cuộc sống sau này sẽ không buồn.

...

Hai năm sau học đường trong cung, một Tiểu Đoàn tử mặc cẩm bào nhỏ màu xanh, đang thực sự chú tâm nghe sư phó giảng bài, đột nhiên bóng dáng một người từ bên ngoài xông tới. Từ già đến trẻ vẫn chưa kịp nhìn thấy rõ bộ dáng của người đến, Nhị vương tử đã bị kéo ra ngoài, ông lão vừa muốn đuổi theo, kết quả lại nghe thấy một giọng trẻ con vội vàng nói: “ Nhanh, mẫu hậu muốn sinh rồi.”

Phong Nhi vừa nghe mẫu hậu muốn sinh trái lại liền chajwy trước Thần Nhi, Thần Nhi nhìn đứa trẻ ở phía trước, trợn mắt nhỏ rồi tiếp tục đuổi theo, đợi lúc hai huynh đệ đuổi tới Thái Cực điện, Mộ Phi Chi đã ôm hài tử ngồi ở cạnh giường.

Uhm, quả nhiên là sinh lần thứ ba, thật nhanh, Thần Nhi nghĩ như vậy.

“ Phụ vương, mẫu hậu sinh em trai hay tiểu muội muội.” Phong Nhi được bốn tuổi ôm đùi Mộ Phi Chi, ngửa đầu hỏi.

Thần Nhi cũng vì vấn đề đó nên yên tĩnh trở lại, hần ghé vào bên người Thẩm Hành Vu, nhìn phụ vương của mình.

“ Khụ khụ.” Mộ Phi Chi giả vờ ho vài tiếng, cố tỏ ra vẻ bình tĩnh nói: “ Đệ đệ.”

“ A...A..., là đệ đệ, Phong Nhi, nhanh, con điều mà phụ vương làm cho ngươi phải giao cho ta.” Thần Nhi cửa nghe là đệ đệ, thực sự cao hứng.

“ Các ngươi đánh cược?” Nhất thời mặt Mộ Phi Chi đen xuống.

Phong Nhi xoay người, cọ cọ lên giường, nhìn Thẩm Hành Vu ý cười đầy mặt hỏi: “ Mẫu hậu, người có mệt không?”

Thẩm Hành Vu nghe nhi tử ân cần hỏi thăm liền thấy ấm lòng, lắc đầu cười, nàng dịch thân thể vào bên trong, vỗ vị trí bên người, nói với Phong Nhi: “ Phong Nhi ngồi chỗ này?”

Phong Nhi hoàn toàn ngó lơ ánh mắt lạnh buốt của hai người phía sau lưng, bay thẳng chui vào trong ổ chăn, rất nhu thuận ru rú ở bên người Thẩm Hành Vu.

Trong lòng Thần Nhi khó chịu, rõ ràng là tiểu tử người đánh đó thua cuộc, hiện giờ lại giả vờ ngoan ngoãn.

Thật ra cũng không phải như Thần Nhi nghĩ như vậy, Phong Nhi trời sinh tính tình nhân từ, chuyện gì cũng mặc kệ, đến đâu thì đến. Nhưng lúc hai tuổi, Mộ Phi Chi nói chuyện với hắn lại có tác dụng. Thêm vào đó, nam nhân Mộ gia rất bao che khuyết điểm, cho nên, ở nhà, Phong Nhi rất nhu thuận, nhưng lớn hơn một chút, có chút yêu thích càng lúc càng giống Đỗ Trọng, quý dị vô cùng.

Nhìn hai tên tiểu tử chiếm lấy vị trí của mình, Mộ Phi Chi đặt đứa bé ở một bên, một tay xách lên một tên, ném tất cả ra ngoài.

“Thiệt thòi chàng làm phụ thân.” Thẩm Hành Vu nằm ở trên giường, cười nhạo Mộ Phi Chi.

Mộ Phi Chi hừ câu: “Không cho phép bất cứ ai cướp đoạt cùng ta, nàng là của ta.”

Thẩm Hành Vu kéo tay Mộ Phi Chi nói: “Đưa hai từ đến đây ta nhìn xem, không biết sẽ giống ai hơn.” Thần Nhi giống Mộ Phi Chi hơn, ngược lại Phong Nhi giống Thẩm Hành Vu hơn.

Trước tiên Mộ Phi Chi đỡ Thẩm Hành Vu dậy, sau đó cúi ôm con thứ ba đến trước mặt nàng, chỉ vào lại cùng đứa bé giống con khi nói: “Uhm, bộ dáng lại rất thanh tú.”

“Xem ra ta không có mệnh sinh con gái.” Thẩm Hành Vu cười.

“Ừm, chờ nàng khôi phục, vì phu sẽ thêm chút sức.” Mộ Phi Chi ở trên mặt Thẩm Hành Vu đặt xuống một nụ hôn triền miên.

“Mộ Duyệt Hành đi.” Lúc Thẩm Hành Vu thở hổn hển tới, Mộ Phi Chi

kề lên trán của nàng nói.

...

Hai năm sau.

Ba đứa con trai đã đủ khiến cho vương cung của Mộ Phi Chi loạn lên. Hiện giờ Thần Nhi là lão Đại, ở trước mặt cha mẹ vô cùng nhu thuận, nhưng người quen thuộc hẳn đều biết, người này phúc hắc y như Mộ Phi Chi.

Hôm nay, Mộ Tê Hoàng lôi kéo Phong Dự ra đi du ngoạn, liền gửi hai đứa con vào trong vương cung. Phong Dật Hiền chỉ nhỏ hơn một tuổi so với Thần Nhi, tính tình y như Phong Dự, rất yên tĩnh. Phong Nặc Tĩnh là tiểu công chúa Phong gia, nhỏ hơn Phong Nhi một tuổi, tính tình y hệt Mộ Tê Hoàng, tuy chỉ có ba tuổi, cũng đã biết không ít công phu quyền cước.

Năm đứa bé chơi đùa ngay ở Ngự Hoa Viên, Thần Nhi ngồi ở trên ghế đá, nhìn bốn con khi con lúu rúu cười, hắn xoay xoay đầu, bỗng nhiên thấy cách đó không xa có một bóng dáng yếu điệu dẫn theo một tiểu nữ oa đi về phía Thái Cực điện.

Ánh mắt Thần Nhi vẫn lưu luyến trên mặt của tiểu nữ oa, gió nhẹ nhàng thổi qua một mái tóc dài của tiểu oa nhi bị thổi bay lên, nàng mặc một chiếc váy nhỏ màu trắng, khuôn mặt mũm mĩm, xem ra, cũng lớn bằng Phong Nhi, khoảng hai tuổi, đi chậm chậm, đáng yêu muốn chết.

“Oa, Tiểu Tuyết?” Hai mắt Tinh Tinh sáng lên, đột nhiên háng giọng kêu tiểu oa nhi kia.

Mặt tiểu oa nhi không chút thay đổi, quay đầu, Phong Chính hảo phát khởi của nàng phát, một đôi mắt to sáng ngời nhìn tinh thần quang đảng, khẽ gật đầu liền đi theo mẹ nàng thương bậc thang.

Thần Nhi ngu ngơ ngay tại chỗ, trong đầu vẫn là khuôn mặt nhỏ mũm mĩm kia, thật sự là, thật sự là rất đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cường Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Ngoại truyện 3: Kết thúc viên mãn.

Thẩm Hành Vu nhìn vị phu nhân ôn nhu ngồi trước mặt, phản phò cho Hoa Dung đứng đằng sau lưng: "Mời thừa tướng phu nhân ngồi."

Trúc phu nhân cung kính cảm ơn, lúc này mới ôm tiểu oa nhi ngồi xuống phía dưới Thẩm Hành Vu.

"Tiểu Tuyết được hai tuổi rồi đúng không!" Thẩm Hành Vu nhìn tiểu nữ hài đáng yêu ngồi trên đùi Trúc phu nhân, trong lòng cảm thấy mềm mại vô cùng.

Trúc phu nhân nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng tiểu cô nương, nói: "Nói cho vương hậu nương nương nghe năm nay con bao nhiêu tuổi."

"Hai tuổi rồi." Tiểu cô nương cười ngọt ngào với Thẩm Hành Vu, bên miệng còn có một núm đồng tiền nhọt nhọt.

"Mẫu hậu." Đúng lúc này, Thần Nhi chạy từ bên ngoài vào, nở nụ cười vô cùng lễ phép với Trúc phu nhân, một giây sau liền xông vào trong lòng Thẩm Hành Vu.

Thẩm Hành Vu cầm khăn xoa mồ hôi trên trán hần, buồn cười nói: "Đệ đệ muội muội của con đâu?"

Thần Nhi cọt xát vào trong lòng Thẩm Hành Vu, tuy đã sáu tuổi, nhưng vẫn không đổi được tính thích làm nũng này, hần chỉ bên ngoài đại diện, nói: "Dật Hiền đang trông mấy đứa!"

Nói chuyện nhàn thoải, Thần Nhi đưa mắt nhìn chăm chăm tiểu oa nhi đang ngồi trong lòng Trúc phu nhân, sau đó rất là trực tiếp hỏi Thẩm Hành Vu: "Mẫu hậu, nàng ấy là ai?"

"Thiên kim (con gái) của nhà Trúc thừa tướng, lúc nàng ấy trắng tròn ta còn đưa con đi tham dự." Thẩm Hành Vu sờ đầu nhi từ.

Thần Nhi nhìn chăm chăm vào Trúc Trần Tuyết, nhưng Trúc Trần Tuyết chỉ thoáng nhìn hần, sau đó liền quay đầu trở lại, chôn vào trong lòng mẫu thân.

Lúc trời tối, Mộ Phi Chi ôm Thẩm Hành Vu vào trong ngực, hần vòng tay ôm lấy nàng, hít một hơi thật sâu, sau đó mới cười hi hi nói: "Hài từ hôm nay có ngoan hay không?"

Thẩm Hành Vu sờ sờ bụng của mình, cười nói: "Cực kỳ ngoan."

Không sai, chính xác thì Thẩm Hành Vu lại mang thai.

"Chuyện của tiền tuyến như thế nào?" Tay của Thẩm Hành Vu xoa đôi má Mộ Phi Chi, có chút đau lòng hỏi.

"Báo tin thắng trận." Mộ Phi Chi nhẹ nhàng nâng cằm Thẩm Hành Vu lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, giống như bị nghiền.

"Mẫu hậu, mẫu hậu." Ngay lúc hai người triền miên, Hoành Nhi ồn ào ở bên ngoài.

"Xú tiểu tử, lại ồn ào cái gì?" Thẩm Hành Vu đẩy Mộ Phi Chi ra, Mộ Phi Chi vẫn ôm eo của nàng như cũ, nói về ghét bỏ đạo.

"Phúc Hải, đưa Hoành Nhi vào." Thẩm Hành Vu nói ra phía ngoài.

Lúc Phúc Hải mở cửa, Mộ Phi Chi nâng trán, tiểu tử đáng ghét, cả ba người đều đến đây.

Thần Nhi vừa đi vào tối liền áp vào bên người Thẩm Hành Vu, Phong Nhi cực kỳ bình tĩnh ngồi xuống tiểu ghế tựa, chỉ có Hoành Nhi, ủy khuất lau nước mắt, ngốc ngốc nhìn Thẩm Hành Vu và Mộ Phi Chi.

"Lão Tam, ngươi khóc cái gì?" Mộ Phi Chi nhìn đứa con trai quấy rầy chuyện tốt của mình, trong giọng nói chứa vài phần lãnh nghiêm trang.

Hoành Nhi chỉ Phong Nhi đang bình tĩnh ngồi bên kia nói: "Phụ vương, nhị ca nhét quả bưởi bị đông lạnh một đêm vào trong chăn của ta."

Thẩm Hành Vu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi từ bị lạnh đến mức đỏ bừng lên, không khỏi nở nụ cười, lão đại lão nhị cũng không dễ chọc, lão tam thì quá mức hiền lành.

"Mẫu hậu." Hoành Nhi đi đến bên kia của Mộ Phi Chi, cố gắng lách qua Thần Nhi, ôm chân Thẩm Hành Vu khóc hu hu.

Mộ Phi Chi nhìn lão Đại cùng lão Nhị, mặt lập tức đen lại, trầm giọng nói: "Không biết mẫu hậu của các ngươi đang mang thai sao? Các ngươi trêu chọc nàng lo lắng như vậy, sẽ không tốt với thân thể nàng."

Thần Nhi tỉnh ngủ ngay lập tức, vừa thấy Mộ Phi Chi muốn phát hỏa, chạy ngay, dẫn theo Phong Nhi và Hoành Nhi tụt ra ngoài.

Nhìn ba thằng nhóc chạy còn nhanh hơn thỏ, Mộ Phi Chi liếc mắt ra hiệu với Phúc Hải. Lập tức Phúc Hải cũng ra ngoài đóng cửa lại.

"Ba tên như khi kia ta cũng không thể quản được nữa." Thẩm Hành Vu nâng trán cười nói.

"Cũng không tệ lắm, lão Nhị đã bái Đồ Trọng làm sư phụ, nhìn không ra hần lại có hứng thú với nghề y như vậy, tính cách của lão Tam nhìn thì tưởng hiền lành, trên thực tế cũng không phải quả hồng mềm." Tuy nhiên bình thường hần luôn hận không thể đưa bọn họ xách ra ngoài, nhưng khi nói đến ba hài tử có huyết mạch của nàng và hần, Mộ Phi Chi vẫn vô cùng vui mừng.

Tám tháng sau, Thẩm Hành Vu sinh ra một nàng công chúa ở Thái Cực điện, gọi là Mộ Duyệt Vi, Mộ Phi Chi mừng rỡ, hạ lệnh đại xá thiên hạ.

...

Mười năm sau,

Thiên hạ yên ổn, Hoài Bắc đã không còn sức để gây sóng gió, Hoài Nam phồn vinh, không ngừng phát triển.

Đúng mười tuổi sinh nhật của Vi Vi, Mộ Phi Chi mở tiệc chiêu đãi quần thần ở trong cung, hán cũng Thẩm Hành Vu ngồi ở trên cao, một tiểu cô nương mặc bộ quần áo màu xanh nhạt ngồi ở giữa hai người, trong mắt lóe lên tia sáng tươi cười giảo hoạt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã có thể nhìn ra dung nhan ngà sau nghiêng nước nghiêng thành sau này. Lại nhìn ba thiếu niên ngồi ở bên người Thẩm Hành Vu, các nữ quyến ở dưới không ngừng thán phục, vì sao gen của vương thất lại tốt như vậy, chỉ cần ba thiếu niên kia cũng đã khiến người ta thán phục.

"Đại ca, Tuyệt tỷ tỷ đến đây...." Đột nhiên Vi Vi tựa đầu nhìn Mộ Duyệt Thần, thì thầm nói.

Trái tim của Thần Nhi lỡ một nhịp đập, chờ lúc hán quay đầu trở lại, quả nhiên thấy một thiếu nữ mười hai mười ba tuổi ngồi ở dưới cùng vợ chồng Trúc thừa tướng vợ chồng. Nàng cúi đầu, làm cho người ta thấy không rõ khuôn mặt, nhưng cho dù là như vậy thì ánh mắt của Thần Nhi không thể dừng việc nhìn nàng.

"Chắc chắc, đại ca lại đang nhìn Tiểu Tuyệt rồi." Phong Nặc Tinh dùng bả vai chen lách lên bên người Phong Dật Hiền, chắc chắc hai tiếng.

Phong Dật Hiền ôn ôn cười, thuận miệng cười nói: "Còn không phải, nhìn tận một năm hai năm rồi."

"Nữ nhi ngoan, các người đang nói cái gì vậy?" Mộ tề hoàng buồn cười nhìn hai đứa con gái, ánh mắt bất quá.

"Không nói cái gì." Tinh Tinh cười hắc hắc, thu ánh mắt trở về.

Làm hòn ngọc quý trên tay Mộ Phi Chi, Vi Vi có quây tung Vương Cung lên thì Mộ Phi Chi cũng sẽ không nói cái gì, bởi vậy có thể thấy được, độ nặng nhẹ của nữ nhi ở trong lòng Mộ Phi Chi, nữ nhi quân quyết đầu gối, đây là cuộc sống viên mãn mà hán nghĩ đến.

Phong Nhi ăn vài miếng, liền chạy về hiệu thuốc tiếp tục đi thu thập chai chai lọ lọ của hán, Hoàn Nhi thấy Nhi ca rời đi liền cũng đi theo, chạy về tầm điện, tiếp tục viết thoại bản của mình, chỉ có Thần Nhi ngồi ở đó, ánh mắt thường thường nhìn về phía cô thiếu nữ kia.

...

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Phong Nặc Tinh liền dẫn một con ngựa từ sau viện ra, sau đó rất tiêu sái chạy về phía phủ Thừa Tướng.

"Tổng quản, tiểu thư nhà người đâu?" Đem ngựa giao cho bảo vệ cửa, Tinh Tinh bay thẳng đến chỗ quản gia hỏi.

Quản gia vô cùng cung kính trả lời cho Tiểu Quận Chúa: "Bẩm quận chúa, tiểu thư vừa mới ra ngoài."

Phong Nặc Tinh kinh ngạc há to miệng: "Không phải buổi tối mới có hội đèn lồng Nguyên tiêu sao?"

"Bẩm, từ trước đến nay tiểu thư luôn đặc biệt đi một mình." Khóe miệng quản gia giật giật, trả lời.

Lúc này, nhân vật chính trong miệng quản gia và Tinh Tinh đang cùng một tiểu nha hoàn lác lư ở trên đường cái. Cha của Trúc Trần Tuyết phái một ám vệ lên lút đi sau bảo hộ nàng. Hôm nay nàng ấy mặc rất khiêm tốn, nhìn qua giống như con của gia đình bình thường, mười hai mười ba tuổi, nhưng vô cùng xinh đẹp.

"Tiểu thư, người đi chậm một chút, Tước Nhi không theo kịp." Tiểu nha hoàn thờ phỉ phò đi sau Trúc Trần Tuyết.

Trúc Trần Tuyết đi đường cực nhanh, nhìn đến thứ gì thích liền mua, nghe thấy tiểu nha hoàn phía sau kêu lên, nàng ngẫm nghĩ rồi thả chậm cước bộ. Ngay lúc nàng ấy quay đầu, hai mắt từ trước đến nay vẫn yên lặng bỗng nhiên sáng lên, nhìn vào chiếc trâm bạc ở trong một cửa hàng nhỏ. Hoa văn là hai bông hoa giống nhau, tuy nhiên chất liệu không tốt, nhưng là thắng ở chỗ khá tính xảo.

Tước Nhi thấy chủ tử dừng lại ở cửa tiệm trước mặt, khăn trương chuẩn bị sẵn sàng đào bạc.

Ngay lúc tiểu nha hoàn định đào bạc, bỗng nhiên tên trộm mắt sắc nhanh tay giật lấy túi tiền trên tay Tước Nhi. Tước Nhi kêu lên một tiếng.

Trúc Trần Tuyết nhướng mày, túm chặt lấy Tước Nhi đang định đuổi theo, cực kỳ bình tĩnh nói: "Sẽ có người đuổi theo." Đám ám vệ đi sau để làm cảnh à?

Nhìn bộ dáng khí phách của tiểu thư nhà mình, Tước Nhi có chút khó xử nói: "Nhưng mà tiểu thư, cây trâm này làm sao bây giờ?"

"Cây trâm này bao nhiêu tiền, bản tiểu thư muốn nó." Tước Nhi vừa mới dứt lời, một thiếu nữ mặc quần áo hoa lệ cầm cây trâm kia lên, nghiêng đầu liếc Trúc Trần Tuyết li một cái, sau đó hỏi ông chủ.

Ông chủ vươn ra một đầu ngón tay, nói: "Một lượng bạc."

"A, mới một lượng, ta còn tưởng rằng đắt lắm! Ai, các người không mua được thì đứng ở chỗ này chặn đường người khác làm cái gì?" Về mặt của người kia hung tướng, còn tuổi nhỏ nhưng lại rất hung hãn.

Trúc Trần Tuyết không dấu vết lui ra, vỗ tay áo của mình, Tước Nhi thầm nghĩ: "Tính sạch sẽ của tiểu thư lại tái phát."

"Một kẻ ngu ngốc giả vờ hung hãn ở trong này làm gì." Trúc Trần Tuyết lại vẫn chưa kịp tránh ra, một cây roi màu đỏ đã rơi vào giữa nàng và thiếu nữ

hung hân kia.

Trúc Trần Tuyết giương mắt, thấy Tinh Tinh ngồi ở trên ngựa, từng nhát roi đỏ rơi vào bên người thiếu nữ, khiến thiếu nữ kia sợ hãi phải ngẩng đầu lên.

“Ngươi...Ngươi...” Thấy Tinh Tinh, dường như thiếu nữ kia rất giật mình.

Tinh Tinh thu roi, nhìn về mặt tái nhợt của thiếu nữ kia, không khỏi chặc chặc hai tiếng nói: “Oa, đây không phải Cổ tiểu thư nhà giàu gia sao? Như thế nào, ý cô một phụ thân có tiền thì có thể bắt nạt người khác?”

Tinh Tinh xuống ngựa, ngăn Trúc Trần Tuyết ở phía sau, một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm thiếu nữ, giọng nói ngang ngạnh: “Nhớ kỹ, về sau miệng sạch sẽ hơn chút cho bản quận chúa.” Nói xong, lại nhấc roi đánh vào chỗ đất trống.

“Tiểu Tuyết, ngươi không sao chứ.” Dọa thiếu nữ kia chạy mất, lúc này Tinh Tinh mới quay đầu lại, nhìn về mặt Trúc Trần Tuyết bình tĩnh, hơi quan tâm hỏi.

“Uhm, không có việc gì.” Trúc Trần Tuyết lắc đầu.

“Vừa nãy vì sao ngươi không đáng cho nàng ta một trận.” Tinh Tinh thờ phỉ phỉ nói.

Trúc Trần Tuyết nở nụ cười, liền ngay cả Tước Nhi cũng che miệng nở nụ cười.

“Cười cái gì mà cười?” Tinh Tinh nắm cánh tay Tiểu Tuyết hỏi.

“Uhm, không cười.” Tiểu Tuyết ngừng lại, thần nhiên nói: “Ta đang nhớ tới chuyện mấy năm trước ngươi dùng bạc đập vỡ đầu con trai của Lư Thượng Thư.”

“Hừ, miệng thối như vậy, hân xứng đáng.” Tinh Tinh chẳng thèm để ý tới chuyện đó.

Tinh Tinh giao ngựa cho ám vệ, liền nắm tay Tiểu Tuyết đi dạo trên đường cái. Hôm nay là 15, trên đường cái tràn đầy không khí vui vẻ, hai thiếu nữ tuyệt sắc nói nói cười cười.

Cách đó không xa, trên lầu, Phong Nhi thu hồi ánh mắt lại, một lần nữa phóng lên trên sách thuốc, nhưng vẫn mở miệng nói với thiếu niên đứng cạnh cửa sổ: “Um, là một nha đầu đặc biệt. Không ngờ, Tinh Tinh lại có quan hệ khá tốt với nàng.”

Thiếu niên đứng cạnh cửa sổ quay đầu, vô cùng tao nhã, hai mắt nhắm lại rồi mở ra, tất cả cảm xúc đều bị hân che dấu.

“Yêu Diệu Thực Nữ, Quân Tử Hảo Cầu.” Hoàng Nhi được mười hai tuổi, tay cầm một quyển thoại bản, lờ mờ Thần Nhi một cái, lập tức ngâm lên một câu thơ.

“Đại ca, nếu Tuyết tỷ tỷ bị hứa gả rồi, ngươi có muốn...” Hơi hơi ngẩng đầu, tùy ý hỏi Thần Nhi, nhưng còn chưa nói xong, đã bị Thần Nhi ngắt lời.

Khỏe môi hân hơi gọi lên, trong bộ dáng kia có chút hình dáng tính kế của Mộ Phi Chi, hân quyết đoán ngắt lời nói: “Không có khả năng, đời này nàng nhất định là của ta.”

Lời cuối sách:

Nửa năm sau, Mộ Phi Chi thoát vị, Mộ Duyệt Thần mười sáu tuổi chính thức đăng cơ, cùng năm đó, lập con gái của Trúc thừa tướng Trúc Trần Tuyết làm hậu. Từ đó, mở ra một thời đại Đế hậu thống nhất Hoài Nam Hoài Bắc, mà con đường dưỡng thê của Mộ Duyệt Thần cũng đã mở ra.

Mộ Duyệt Phong theo Đỗ Trọng, sau khi xuất sư, Đỗ Trọng xuất quỷ nhập thần, không ai tìm thấy tung tích. Hân liền tiếp nhận vị trí quý y, trong chốn giang hồ bắt đầu xuất hiện truyền thuyết về quý y thiếu niên có một con bạch hổ.

Mộ Duyệt Hoàng thích văn, từ sau khi chuyển đến Hoàng Vương Phủ, treo danh Vương gia nhân tản, ngày ngày đắm chìm trong thơ văn.

Vì Vi thì sao, nàng theo Mộ Phi Chi và Thẩm hành Vu du lịch thiên hạ.

Ngay cả hai vị Phong gia, ca ca vẫn trầm ổn, đứng trong quân doanh, mà vị Tiểu Quận Chúa kia, nghiêm nhiên đã thành bản hiệu sống về giữ gìn lẽ phải.

Mười năm sau, năm ấy Mộ Duyệt Thần 26 tuổi dẫn kiệu thê tiến vào hoàng cung Hoài Bắc. Trong thời gian mười năm, một vị đế vương lãnh huyết được đúc thành từ đây. Hoài Nam Hoài Bắc thống nhất, Tắc Bắc tới chúc mừng, từ đó, vận mệnh thống nhất quốc gia được hình thành, thời đại hoàng kim của vương triều đang được hình thành, quốc thái dân an, nhân dân an cư lạc nghiệp.

Là con trai có cha là Hoài Nam vương Mộ Phi Chi nổi tiếng, việc Mộ Duyệt Thần thống nhất Hoài Nam Hoài Bắc, là công trạng khiến hoàng gia kiêu ngạo nhất. Cái khiến người ta ca ngợi chính là chung tình giống người cha của mình. Mộ Duyệt Thần ở ngôi vị vài chục , cả đời chỉ có một mình Trúc Trần Tuyết. Hai người sinh được năm nam một nữ, không có hậu cung, nghiêm nhiên là bộ dáng gia đình ấm áp.

Hoàng quyền tuyệt đối ở trên tay, cho nên cũng không dám hỏi đề cử cổ triều chính, quy củ nam nhân Mộ gia chỉ cưới một thê tử như thế được kéo

dài.

Thiên hạ to lớn, chỉ có người có thể cho ta một gia đình. Khi tất cả phồn hoa đều mất đi, tâm nguyện lớn nhất của ta cũng chỉ là, mỗi khi quay đầu có thể thấy người đứng ở bên cạnh ta.

< Hết trọn bộ >

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hậu Danh Giá Của Cuồng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.